॥ श्रीकृष्णाय परब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्भागवत

दशमस्कन्धे, उत्तरार्द्धम् ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தம்.

தமிழுரையுடன்

இச்சிறந்த உரை
மஹாமஹோபாத்தியாய
வேதாந்தகேஸரி பங்காருடு ப்ரம்ஹஸ்ரீ
கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும்,
வியாகரண வேதாந்த சாஸ்திரபாரங்கதரும், பாகவதபகவத்
கீதோபன்யாஸகரும், சோதிட மந்திர சாஸ்திர
வித்வானும், ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ
பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் இயற்றித் தமது "ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ"
அச்சு இயந்திரசாலையில் அச்சியற்றி சென்னையில்
பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது.

1934.

[விலை ரூ. 4-8-0.

ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ பிரஸ்,
72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

ओं नमो भगवते वासुदेवाय॥

ஸ்ரீமத்பாகவத தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தம்.

முகவுரை.

ஸ்ரீமத்பாகவதத்தின் பெருமையும், அதுவெளியான வரலாறும் தசமஸ்கந்த பூர்வார்த்தமுகவுரையிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

“श्रीमद्भागवताभिधस्सुरतरुस्तारांकुरस्सज्जनिः
स्कन्धैर्द्वादशभिस्ततः प्रविलसद्भक्त्यालवालोदयः।
द्वात्रिंशत्त्रिशतञ्च यस्य विलसच्छाखाः सहस्राण्यलं
पर्णान्यष्टदशेष्टदोऽतिसुलभो वर्वर्ति सर्वोपरि ॥ १ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதமென்ற கற்பகவிருக்ஷமானது ஸத்பதப்பொருளான ப்ரம்ஹத்தை விதையாகவும், தாரமென்ற ப்ரணவத்தை முளையாகவும், பன்னிரண்டு பெரியகிளைகளால் (ஸ்கந்தங்களினால்) விரிந்ததாகவும் நன்குவிளங்குகின்ற பக்தியாகிற பாத்தியில் உதயத்தை= ஸ்திதியை, யுடையதாகவும், * 332சிறியகிளை (அத்தியாயங்) களுள்ளதாகவும், 18 ஆயிரம் மிக்கச் சிறுகிளைகளை (*) (சுலோகங்களை) யுடையதாகவும், அவரவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றதாகவும், (ஸகாமர்களுக்கு த்ரிவர்க்கபலனையும், நிஷ்காமர்களுக்கு மோக்ஷபலனையும் தரக்கூடியதாகவும் என்பது கருத்து.) தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகவிருக்ஷத்தைக்காட்டிலும் † மிக்கச் சுலபமானதாகவும்

---

* மொத்தம் 335 அத்தியாயங்களிருப்பினும் மேலெழுந்த திருஷ்டியையொட்டி 332 என்று சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவும்.

(*) 32 அக்ஷரங்கள் கொண்டது ஒரு க்ரந்தமெனப்படும். இவ்விதம் 18 ஆயிரம் கிரந்தங்களுள்ளது என்று கொள்ளவும்.

† கல்பகவிருக்ஷமோ தேவலோகஞ்சென்று அடையக்கூடியதாயிருப்பதுடன் முக்தியைத்தராதது. இதுவோ இங்கிருந்தபடியே புக்தி முக்தி இரண்டையும் எளிதில் தரக்கூடியது.

எல்லாப் புராணங்களுக்குள்ளும் சிறந்ததாகவுமிருக்கிறது'' என்ற வசனத்தால் இந்தப் பாகவதமானது ஸகலபுருஷார்த்தத்தையும் எளிதில் தரக்கூடியது எனத் தெளிவாயறியப்படுகிறது. ஸ்ரீகோபாலனுடைய ஸஹோதரியான சுபத்திரையினிடத்தில் ''पाण्डवानां धनञ्जयः=பாண்டவர்களுக்குள் அர்ஜுனனாக நானிருக்கிறேன்'' என்றபடி பகவத்விபூதியிற்சேர்ந்த அர்ஜுனனுக்குப் பிறந்த அபிமன்யுவுக்கு விராடராஜகுமாரியான உத்தரையினிடத்தில் பிறந்தவரும் 'स एष लोकविख्यातः परीक्षिदिति यत्प्रभुः। गर्भे दृष्टमनुध्यायन् परीक्षेत नरेष्विह ॥ தாயின் கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது கண்ட புருஷனைப் பிறந்தபிறகு நேரில் காணப்படுகின்ற எல்லாப்புருஷர்களிடத்திலும், 'இவன்தானா அந்தப்புருஷன்' எனப் பரீக்ஷித்தறிந்தானானதுபற்றி பரீக்ஷித் என வுலகில் பிரசித்தி பெற்றவனாவான்'' என்றபடி கர்ப்பவாஸகாலத்திலேயே யாவருக்கும் கிடைக்காத பகவத்தரிசனஞ்செய்தவருமான பரீக்ஷித்ராஜன் பகவத்ஸங்கல்பத்தையொட்டி தனக்கேற்பட்ட ப்ராம்ஹணசாபவியாஜத்தினால் வைராக்கியத்தையடைந்து கங்காதீரத்தில் ‡ப்ராயோபவேசஞ்செய்து வசித்துவருங்கால், வியாஸகுமாரரும், ப்ராம்ஹஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்தவருமான சுகாசாரியர் அந்தர்யாமி பகவத்ப்ரேரணையினால் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். அதுபோழ்து பரீக்ஷித்ராஜன் ஆண்டவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவகுணமாதுர்யாதிகளை யுபதேசிக்கும்படி ஆசிரியரை வேண்ட, அவர் 7 நாட்களில் இந்த ஸ்ரீமத்பாகவதத்தை யுபதேசிக்கவெண்ணங்கொண்டு உபதேசித்துவரும்பொழுது முறையே ஒன்பது ஸ்கந்தங்களையுமுபதேசித்து முடித்தார். அதைக்கேட்ட அரசன் லோகக்ஷேமத்துக்குவேண்டி யதுவம்சத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீகோபாலனுடைய திவ்யசரித்திரத்தை விரிவாக உபதேசிக்கவேண்டுமெனக் கேட்க அதற்கிணங்க ஆசிரியர் இந்தப் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கினர். இந்த 10-வது ஸ்கந்தமானது பூர்வார்த்தமென்றும், உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டுபாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூர்வார்த்தத்தில் 49 அத்தியாயங்களும், உத்தரார்த்தத்தில் 41 அத்தியாயங்களுமாக மொத்தம் 90 அத்தியாயங்களுள்

‡ உயிர்போகும்வரை ஆஹாரமின்றி பகவத்தியானத்துடன் குறித்த புண்யஸ்தலத்தில் படுத்திருத்தல் ப்ராயோபவேசமெனப்படும்.

ளது. பூர்வார்த்தத்திலுள்ள 49 அத்தியாயங்களில் பகவதவதாரந் தொடங்கி பாண்டவவிருத்தாந்த நிரூபணம்வரையுள்ள கதை யுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்தரார்த்தத்திலுள்ள 41 அத்தியாயங்களில் முசுகுந்தனுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தமுறையும், ருக்மிணீ விவாஹமும், ப்ரத்யும்னுதி புத்திரோத்பத்தியும், குசேலருக்கு அனுக்கிரஹித்தவிதமும் பிறவும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஆதியில் செய்த பரீக்ஷித்தின் ப்ரஶ்னத்தைபொட்டி இந்த தசமஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீகோபாலனுடைய லீலைகள் தெளிவாக வுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இத்தகைய பகவல்லீலைகளின் ஶ்ரவணத்தினுல் பரீக்ஷித்துக்கோ, மற்றவர்க்கோ ஏற்படும் பயன் யாதெனில்? கூறுவாம்.

तावत्कर्माणि कुर्वीत नो निर्विद्येत यावता।
मत्कथाश्रवणादौ वा श्रद्धा यावन्न जायते॥ (भाग० ११, २०, ९.)

धर्मः स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेनकथासु यः।
नोत्पादयेद्यदि रतिं श्रम एव हि केवलम्॥ (भाग० १, २, ८.)

என்ற வசனங்களினுல் வெகு ஜன்மங்களில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட நிஷ்காமகர்மானுஷ்டானத்தினுல் தான் பகவத்கதையில் ஶ்ரத்தையும், ஆவலுமுண்டாகுமென்றும்,

इदं हि पुंसस्तपसश्श्रुतस्य वा स्विष्टस्य सूक्तस्य च बुद्धदत्तयोः।
अविच्युतोऽर्थः कविभिर्निरूपितो यदुत्तमश्लोकगुणानुवर्णनम्॥
(भाग० १, ५, २२.)

புருஷன் அனுஷ்டிக்கும், காயக்லேசாதிரூபமான தபஸ்ஸுக்கும், சாஸ்திர ஶ்ரவணத்துக்கும், உத்தமமுறையிலனுஷ்டிக்கும் யாகத்துக்கும், நல்ல வேதாத்யயனத்துக்கும், க்ஞானத்துக்கும், தானத்துக்கும் உத்தம ஶ்லோகனுன வாஸுதேவனுடைய குணுனுவர்ணனமென்பது யாதுண்டோ இதுவே நித்யமான பலனுகும்" என்ற வசனத்தினுல் பகவத்கதானுவர்ணனமென்பது ஸர்வஸுக்ருதத்துக்கும் பலனுகவுள்ளதென்றும் சொல்லி

श्रवणं कीर्तनं ध्यानं हरेरद्भुतकर्मणः।
जन्मकर्मगुणानाञ्च तदर्थेऽखिलचेष्टितम्॥ (भाग० ११, ३, २७.)

स्मरन्तस्स्मारयन्तश्च मिथोऽघौघहरं हरिम् ।
भक्त्या सञ्जातया भक्त्या बिभ्रत्युत्पलकां तनुम् ॥ (भाग० ११, ३, ३१.)
इति भागवतान् धर्मान् शिक्षन् भक्त्या तदुत्थया ।
नारायणपरो मायामञ्जस्तरति दुस्तराम् ॥ (भाग० ११, ३, ३३.)

என்ற வசனங்களினுல் அத்புதகர்மங்களையுடையவரான விஷ்ணுவினுடைய அவதாரம் லீலை குணம் இவற்றின் ஶ்ரவணம், கீர்த்தனம், தியானம், முதலிய ரூபமானதும், ஸாதனபக்திரூபமானதுமான பாகவததர்மானுஷ்டானத்தினுல் மாயையைப்போக்கி முக்தியையடைந்துவிடுகிருன் என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து பகவத்கதாஶ்ரவணமானது ஸாதன பக்தியோகத்திற் சேர்ந்ததென்றும், இதுவே பாகவத தர்மானுஷ்டானமென்றும், இதனுல் அனந்த கல்யாணகுணநிலயனுன ஸ்ரீகோபாலனிடத்தில் நிலைத்த (फल) பலரூபமான பக்தியேற்பட்டு அதன் வாயிலாக மாயாநிவிருத்தி வழியாக பரமாத்மப்ராப்திரூபமான முக்தி உண்டாவதாகவும் ஏற்படுகிறது.

ஆகவே பகவத்கதாஶ்ரவணம் செய்யும் பரீக்ஷித்துக்கோ மற்றவர்க்கோ முதலில் பகவத்குணுநுபவஜன்யமான பரமாநந்த ப்ராப்தியும், அதன்மூலமேற்படும் நிலைத்த (फल) (பல) ரூபமான பக்தியினுல் முக்தியுமேற்படுகிறது எனக்கண்டு கொள்ளவும். மேலும்,

संसारसिंधुमतिदुस्तरमुत्तितीर्षो-
र्नान्यः प्लवो भगवतः पुरुषोत्तमस्य ।
लीलाकथारसनिषेवणमन्तरेण
पुंसो भवेद्विविधदुःखदवार्दितस्य ॥

தாண்டுதற்கரிதான ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்டவெண்ணமுள்ளவனும், பற்பல துக்கங்களாகிற காட்டுத்தீயினுல் பீடிக்சப்பட்டவனுமான புருஷனுக்குப் புருஷோத்தமனுன ஸ்ரீ கோபாலனுடைய லீலையாகிற கதையின் ரஸத்தையனுபவித்தலைத் தவிர்த்து வேறு சிறந்த ஸாதனம் கிடையாது. எனத்தெளிவாய் இதே பாகவதத்திலுபதேசிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆகவே உத்தம புருஷார்த்த ஸாதனபூதமான பகவல்லீலையையுபதேசிக்கும் இந்த தசபஸ்கந்தத்தை ஸ்ரீகோபாலனுடைய கிருபையை முன்னிட்டும்,

எனது குருநாதனுடைய கருணையினாலும் கிடைத்த எனது சிற்றறிவுக்கெட்டியவளவு தமிழில் பெயர்த்து ஆங்காங்கு குறிப்புரையும் கொடுத்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். மேலும் இந்த வெளியீட்டில் சேர்ந்திருக்கும் நாராயணீயத்திலுள்ள ஸ்லோகங்களை அர்த்தானுஸந்தானத்துடன் ஒவ்வொருவரும் மனப்பாடம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனேயே ஸ்ரீநாராயணீயத்துக்கு மட்டும் பதவுரையுமெழுதி வெளியிட்டேன். ஆகவே இம்மொழிபெயர்ப்பானது எவ்விதத்திலும் பகவத்பக்தர்களுக்குப் பேருபகாரமாகவே தானிருக்கும் என்பது என்னுடைய எண்ணமாகும் ஆகவே ஸ்ரீமத்பாகவதபக்தர்கள் இந்த எனது வேலையை ஆதரித்து எஞ்சியுள்ள ஸ்கந்தங்களை வெளியிடும் விஷயத்தில் எனக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம் வாஸுதேவ பக்தன்,

கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

கஸ்தூரிரங்க விலாஸ், நடேசய்யர் தெரு, புதுமாம்பலம்,

தேனாம்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

[6–5–1934.]

விஷய அட்டவணை.

செம்படவன் பிடித்து சம்பரனுடைய உணவுக்காக அனுப்புதல், சம்பரனின் சமையல் காரியான மாயாவதியானவள் அந்தமீனின் வயிற்றில் ஓர் குழந்தையைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுதல், நாரதர் அவனது தத்துவத்தைக்கூறல், மாயாவதி அக்குழந்தையை வளர்த்துவருதல், அவனுக்கு யௌவனவயது வந்ததும் அவனது உண்மையான சரித்திரத்தையும், தனது சரித்திரத்தையும் கூறி அவனுக்கு எல்லாமாயைகளையும் உபதேசித்து சம்பரனுடன் யுத்தத்துக்கு அனுப்புதல், ப்ரத்யும்னன் சம்பரனை வென்று தனது பார்யையான மாயாவதி என்ற ரதிதேவியுடன் ஆகாசமார்க்கமாய் துவாரகைக்கு வந்து அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தல், இவனை இன்னாரென வறியாமல் அனைவரும் திகைத்து நிற்கும்பொழுது நாரதர் வந்து எல்லா விருத்தாந்தத்தையும் தெரிவித்தல் முதலியன பக்கம் 687–694

அத்தியாயம் 56.

ஸத்ராஜித் என்ற யாதவனுக்கு ஸூரியனது பிரஸாதத்தால் ஸ்யமந்தகம் என்றரத்தினம் கிடைத்தல், அதைக் கிருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்காக யாசித்தபோதிலும் ஸத்ராஜித்துக் கொடுக்க மறுத்தல், ஒருஸமயம் ஸத்ராஜித்தின் தம்பியான ப்ரஸேனன் அந்த மணியைக் கழுத்திலணிந்து கொண்டு வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது அவனை ஒருசிங்கம் அடித்த மணியை எடுத்துச் செல்லல், அதை ஜாம்பவான் கொன்று அந்த ரத்தினத்தைத் தனது குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் கருவியாகக் கொடுத்தல், உண்மையறியாத ஸத்ராஜித் தானவன் மணியில் ஆவல்கொண்டு கிருஷ்ணன்தான் ப்ரஸேனனைக் கொன்றுவிட்டதாக ஓர் அபவாதத்தைக் கிளப்பிவிடுதல், அப்பொழுது ஜனங்களுக்கு உண்மையை அறிவிப்பதற்காக கிருஷ்ணன் பட்டினத்து ஜனங்களுடன் ப்ரஸேனன் சென்றபாதையைப் பின்தொடர்ந்துசென்று அவன்முதலில் கொல்லப்பட்டுக்கிடப்பதையும், பிறகு சிங்கம் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதையும் காண்பித்து, பிறகு தான் ஒருவராகவே குஹையில் பிரவேசித்து, ஜாம்பவானுடன் 28 தினங்கள் யுத்தம்செய்து அவனை ஜயித்து, அவனது பெண்ணான ஜாம்பவதியை மணந்து, ஸ்யமந்தக ரத்தினத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளல், குஹாத்வாரத்திலிருந்த ஜனங்கள் 12 தினங்கள்வரை காத்திருந்து, கிருஷ்ணன் குஹையினின்றும் திரும்பிவராததால் அவ

ராமகிருஷ்ணர்கள் சென்றிருந்தபொழுது பலராமன் ருக்மியுடன் சூதாடி, அதில் அவன் அநீதமாய் நடந்துகொண்டதுடன் தன்னை நிந்தித்ததற்காக அவனை ஸம்ஹரித்தல் முதலியன, பக்கம் 760–766

அத்தியாயம் 62.

பாணாஸுரன் தவத்தினால் பரமேஸ்வரனை ஆராதித்து அவரைத் தனதுபட்டினத்துக்குக் காவலாளியாக இருக்கும்படிப் பிரார்த்தித்தல், பாணன் ஒருஸமயம் பரமேஸ்வரனையைத் தன்னுடன் யுத்தம் செய்யவரவேண்டுமென்று கர்வத்தினால் கூப்பிடல், எப்பொழுது உனதுகொடி அறுந்துவிழப்போகிறதோ அப்பொழுது எனக்குஸமான மானவனுடன் உனது கொழுப்பைக் குலைக்கின்ற யுத்தம் நேரப்போகிறது என்று ஈஸ்வரன் சபித்தல், பாணனின் பெண்ணான உஷை ஸ்வப்பினத்தில் அநிருத்தனைக் கண்டு அவனிடம் காதல்கொள்ளல், சித்திரலேகை என்ற அவளது தோழி மாயாசக்தியினால் துவாரகையினின்றும் அநிருத்தனை அபஹரித்து வந்து உஷையினிடம் கொடுத்தல், இருவரும் ஸுகமாய் வஸித்தல், கன்யாதூஷணத்தைச் செய்கின்ற அநிருத்தனை பாணன் நாகபாசத்தினால் கட்டுதல் முதலியன பக்கம் 767–773

அத்தியாயம் 63.

பாணாஸுரனுடைய பட்டினத்தில் அநிருத்தன் கட்டுண்டிருப்பதை நாரதர்வாயிலாகவறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணாதிகள் 12 அக்ஷௌஹிணீ ஸைன்யத்துடன் புறப்பட்டுச் செல்லல், ருத்திரகணங்களுக்கும் யாதவஸைன்யங்களுக்கும் யுத்தம், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கும் யுத்தம், முடிவில் பகவான் பரமேஸ்வரனை ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரத்தினால் மோஹமடையும்படிசெய்து பாணாஸுரனுடைய ஸேனைகளை அழித்தல், கிருஷ்ணனுக்கும் பாணாஸுரனுக்கும் யுத்தம், பாணனுடைய தாயான கோடரை இடையில் வஸ்திரமின்றி கிருஷ்ணனுடைய முன்வந்துநின்றல், அவளைக்கண்டு கிருஷ்ணன் யுத்தம் செய்யாது தலைகுனிந்து நின்றல், வைஷ்ணவஜ்வர மஹேஸ்வரஜ்வரங்களுக்கு யுத்தம், அதில் தோல்வியடைந்தமாஹேஸ்வரஜ்வரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதித்தல், திரும்பவும் பாணாஸுரனுடன் யுத்தம் நேர்ந்தபொழுது அவனதுகைகளை பகவான் அறுத்துத்தள்ளல்,

அத்தியாயம் 64.

அத்தியாயம் 65.

அத்தியாயம் 66.

வந்ததற்காக ஸாரதியினிடம் கோபங்கொள்ளல், அவ்விதம் தான் கொண்டுவந்தது தர்மமானதே என்று ஸாரதி பதிலுறைத்தல் முதலியன பக்கம் 907–912

அத்தியாயம் 77.

ப்ரத்யும்னன் மறுபடியும் யுத்தத்துக்குச் சென்று த்யுமானை ஸம்ஹரித்தல், ஸால்வனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் 27 தினங்கள் யுத்தம் நடைபெறல், இதன்நடுவில் பகவான் இந்திரப்ரஸ்தத்திலிருந்து துவாரகைக்குவருதல், ஸால்வனுடன் யுத்தத்துக்காக பகவான் புறப்படுதல், ஸால்வன் பாணப்ரயோகத்தினால் பகவானின் கையிலிருந்த வில்லைக் கீழ்விழும்படி செய்தல், ஸால்வன் மாயாவஸுதேவரின் தலையை அறுதது ஸௌபத்தையடைதல், இதைக்கண்டு பகவான் மயங்குதல், பகவான் மயக்கமடைந்ததாய்க் கூறுவது பொருந்தாதென்று ஸ்ரீசுகாசாரியரவர்கள் கண்டித்தல், ஸௌபத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கதையினால் அடித்துப் பொடியாக்குதல், பிறகு இருவருக்கும் நேர்நேராக யுத்தம் நேர்ந்தஸமயத்தில் சக்கிரத்தினால் ஸால்வனுடைய சிரஸை அபஹரித்தல் முதலியன பக்கம் 912–920

அத்தியாயம் 78.

ஸால்வன் கொல்லப்பட்டவுடன் அவனது ஸ்னேஹிதனான தந்தவக்த்ரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் யுத்தத்துக்குவந்து விநாசமடைதல், பிறகு அவனது ஸஹோதரனான விதூரதன் யுத்தத்துவருதல், அவனதுதலையை பகவான் சக்கிராயுதத்தினால் அபஹரித்தல், கௌரவர்கள் பாண்டவர்களுடன் யுத்தம்செய்ய ஆரபிக்கப்போவதைக் கேட்டுப் பலராமன் மத்யஸ்தராய் தீர்த்தயாத்திரைக்குப் புறப்பட்டுப் பலதீர்த்தங்களில் ஸ்னானம்செய்து நைமிசத்துக்குவருதல், அங்கு தீர்க்கஸத்திரம்செய்கின்ற ருஷிகள் எழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து தக்கமரியாதைகளைப் பலராமனுக்குச் செய்தல், ஸூதர் மட்டும் பலராமனைக்கண்டும் எழுந்திருமல் தனது ஆஸனத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கவே பலராமன் கோபங்கொண்டு தர்ப்பத்தின் நுனியினால் அவரை வதம் செய்தல், ருஷிகள் வருத்தமடைந்து ஸூதருக்கு ப்ரம்ஹாஸனம் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதாயும், இவரது வதம் ப்ரம்ஹவதம் போலவாகும் என்றும், ப்ரம்ஹஹத்யாப்ராயஸ்

அத்தியாயம் 79.

அத்தியாயம் 80.

அத்தியாயம் 81.

அத்தியாயம் 82.

அத்தியாயம் 87.

சுருதிகீதை என்றபாகம்.

சுருதிகீதை.

அத்தியாயம் 90.

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

॥ ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

दशमस्कन्धे उत्तरार्द्धे पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अस्तिः प्राप्तिश्च कंसस्य महिष्यौ भरतर्षभ । मृते भर्तरि दुःखार्ते ईयतुः स्म पितुर्गृहान् ॥१॥ पित्रे मगधराजाय जारसन्धाय

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தம்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततः पञ्चाशत्तमे तु जरासंधभयादिव ।
कारयित्वांबुधौ दुर्गं तन्निनाय निजं जनम् ॥ १ ॥
कपटान्कपटैरेव हत्वा दैत्यानयत्ततः ।
अजयच्च जरासंधं धर्मेणैव तु धार्मिकम् ॥ २ ॥

(க—ரை) ஜராஸந்தனிடமிருந்து பயத்தினால் போல ஸமுத்திரத்தில் துர்க்கத்தை ஏற்படுத்தி சொந்த ஜனத்தை அங்கு கொண்டு போனார் என்றும், கபடிகளான அஸுரர்களைக் கபடத்தினாலேயே சிரமமின்றிக்கொன்று தார்மிகனான ஜராஸந்தனைத் தர்மத்தினாலேயே ஜயித்தார் என்றும் இந்த ஐம்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப் படுகிறது. (1–2) (எ—று)

दुःखिते। वेदयांचक्रतुः सर्वमात्मवैधव्यकारणम्॥ २॥ स तदप्रियमाकर्ण्य शोकामर्षयुतो नृप। अयादवीं महीं कर्तुं चक्रे परममुद्यमम्॥ ३॥ अक्षौहिणीभिर्विंशत्या तिसृभिश्चापि संवृतः। यदुराजधानीं मथुरां न्यरुणत्सर्वतोदिशम्॥ ४॥ निरीक्ष्य तद्बलं कृष्ण उद्वेलमिव सागरम्। स्वपुरं तेन संरुद्धं स्वजनं च भयाकुलम्॥ ५॥ चिन्तयामास भगवान्हरिः का-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பரதர்ஷப! அஸ்தியென்றும் ப்ராப்த்தி என்றுமான கம்ஸனுடைய மஹிஷிகளிருவரும் பர்த்தா மரணமடைந்ததும், துக்கத்தினல் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் பிதாவின் வீட்டையடைந்தனர். (1) துக்கிதர்களான அவர்கள் பிதாவும், மகத தேசத்தரசனுமான ஜராஸந்தனையும் பொருட்டுத் தமது வைதவ்யத் துக்குற்ற காரணம் யாவையும் தெரிவித்தனர். (2) ஹே ந்ருப! அந்த ஜராஸந்தன் அந்த அப்ரியத்தைக்கேட்டு கம்ஸன் விஷயத்தில் சோகத்தையும், கிருஷ்ணன் விஷயத்தில் பொறுமையையும் அடைந்தவனுய்க்கொண்டு பூமியை யாதவர்களற்றதாகச் செய்யவேண்டி மேலான முயர்ச்சியைச் செய்யத்தொடங்கினன். (3) இருபத்து மூன்று *அக்ஷௌஹிணிகளுடன் கூடினவனுய் யது ராஜதானியான மதுரையை நான்கு திக்குகளிலும் முற்றுகைபோட்டான். (4) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கறைபுறண்டுவரும் ஸமுத்திரம்போன்ற அந்தச் சைன்யத்தையும், அதனுல் முற்றுகை போடப்பட்ட தனது பட்டினத்தையும், பயத்தினுல் கலங்கின தனது ஜனத்தையும் கண்ணுற்றுக்

---

* 21870 யானைகள், 21870 தேர்கள், 65610 குதிரைகள், 109350 காலாட்கள் கொண்டது ஒரு அக்ஷௌஹிணி எனப்படும். இவ்விதம் பார்க்கும்பொழுது 23 அக்ஷௌணிகளிலும் 503010 யானைகளும், 503010 தேர்களும், 1509030 குதிரைகளும், 2515050 காலாட்களும், அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகவே ஒவ்வொரு தடவையிலும் இத்துணை ஸேனைகளுடன் மதுரையில் முற்றுகைபோட்டான் என்றேற்படுகிறது. இவ்விதம் 17 தடவை போர் புரிந்து 18-வது தடவை அவன் போருக்குவந்ததும், பகவான் த்வாரகா நிர்மாணஞ்செய்தார் எனப் பின்னர் உபதேசிக்கப் போகிறுர். 17 தடவைகளிலும் ஜராஸந்தன் கொண்டுவந்த ஸேனைகளின் மொத்தக் கணக்கு விபரம்:—யானைகள் 8551170, தேர்கள் 8551170, குதிரைகள் 26653510, காலாட்கள் 42755850 என்றேற்பட்டது.

रणमानुषः। तद्देशकालानुगुणं स्वावतारप्रयोजनम् ॥ ६ ॥ हनिष्यामि बलं ह्येतद्भुवि भारं समाहितम्। मागधेन समानीतं वश्यानां सर्वभूभुजाम् ॥७॥ अक्षौहिणीभिः सङ्ख्यातं भटाश्वरथकुञ्जरैः। मागधस्तु न हन्तव्यो भूयः कर्ता बलोद्यमम् ॥ ८ ॥ एतदर्थोऽवतारोऽयं भूभारहरणाय मे। संरक्षणाय साधूनां कृतोऽन्येषां वधाय च ॥ ९ ॥ अन्योऽपि धर्मरक्षायै देहः संभ्रियते मया। विरामायाप्यधर्मस्य काले प्रभवतः क्वचित् ॥ १० ॥ एवं ध्यायति गोविन्द आकाशात्सूर्यवर्चसौ। रथावुपस्थितौ सद्यः ससूतौ सपरिच्छदौ ॥ ११ ॥ आयुधानि च दिव्यानि पुराणानि यदृच्छया। दृष्ट्वा

காரணத்துக்கு வேண்டி மனுஷ்யனுக அவதரித்தவரும், பகவானுமான ஹரியானவர் தேசம், காலம் இவற்றுக்கு அனுகுணமாகவும், தனது அவதாரத்தின் பிரயோஜனத்தையொட்டியும் (சைன்யத்தைக் கொல்லாமல் ஜராஸந்தனைமட்டும் கொல்லலாமா? அல்லது ஜராஸந்தனைக்கொன்று சேனையைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளலாமா? அல்லது ஜராஸந்தனுடன் கூட யாவையுமே கொன்றுவிடலாமா? என) ஆலோசித்தார். இவ்விதம் ஆலோசித்துக்கொண்டு இந்தச்சேனையானது பூமியில் நன்கு வைக்கப்பட்ட சுமையாகவன்றே இருக்கின்றது. ஆகவே ஜராஸந்தனுல் அழைத்துவரப்பட்டதும், காலாள், குதிரை, தேர், யானை, இவைகளடங்கிய அக்ஷௌஹிணிகளினுல் எண்ணப்பட்டதும், அவனுக்கு வசப்பட்ட எல்லா அரசர்களுடையதுமான சேனையைமட்டும் கொல்லுகிறேன். ஜராஸந்தனைக் கொல்லாது விட்டுவிட்டால் திரும்பவும் சேனைகளுடன் சண்டைக்கு முயற்சிசெய்வானன்றே? இந்த அவதாரமானது பூபாரத்தைப் போக்குவதற்கும், ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், மற்றவர்களை நாசஞ்செய்வதற்கும்வேண்டியன்றே செய்யப்பட்டது. தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு வேண்டியும், உண்டாகின்ற அதர்மத்தை யொடுக்குவதற்குவேண்டியுமே வேறு தேஹமானது ஒவ்வொருஸமயத்திலும், என்னுல் எடுக்கவும் படுகிறது. (5·10) இவ்விதம் கோவிந்தன் தியானிக்குங்கால் ஸூரியனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளனவும், தேர்பாகர்களுடன் கூடியனவும், கொடிமரம், கவசம் முதலியவற்றுடன் கூடியனவுமான இரண்டு தேர்கள் அப்பொழுது ஆகாசத்திலிருந்து அருகில் வந்து

*

तानि हृषीकेशः सङ्कर्षणमथाब्रवीत् ॥ १२ ॥ पश्यार्य व्यसनं प्राप्तं यदूनां त्वावतां प्रभो। एष ते रथ आयातो दयितान्यायुधानि च ॥ १३ ॥ यानमास्थाय जह्येतद्व्यसनात्स्वान्समुद्धर। एतदर्थं हि नौ जन्म साधूनामीश शर्मकृत् ॥ १४ ॥ त्रयोविंशत्यनीकाख्यं भूमेर्भारमपाकुरु। एवं संमन्त्र्य दाशार्हौ दंशितौ रथिनौ पुरात् ॥ १५ ॥ निर्जग्मतुः स्वायुधाढ्यौ बलेनाल्पीयसा वृतौ। शङ्खं दध्मौ विनिर्गत्य हरिर्दारुकसारथिः ॥ १६ ॥

கின்றன. எதிர்பாருதுவந்த பழமையானவைகளும், திவ்யங்களுமான அந்த ஆயுதங்களை ஹிருஷிகேசன் கண்ணுற்றுப் பிறகு பலராமனைச் சொல்லலுற்றார். (12) ஹே ஆர்ய! ஹே ப்ரபோ! உம்மால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற யாதவர்களுக்கு வந்த வியஸனத்தைப் பாரும். இந்த உமது தேரும் வந்துவிட்டது. பிடித்தமான ஆயுதங்களும் வந்துவிட்டன. (13) தேரிலேறிக்கொண்டு இந்தச் சேனையை ஜயித்து சொந்த ஜனங்களை வியஸனத்தினின்றும் விடுவிப்பீராக. ஹே ஈஶ! ஸாதுவுக்கு நன்மையைச் செய்கின்ற நமது அவதாரமானது இதற்கு வேண்டியேயன்றோ ஏற்பட்டது. (14) இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹிணிகளென்று சொல்லப்படும் பூமியின் சுமையைப் போக்கும் என்றார். இவ்விதம் தாசார்ஹர்களான ராம கிருஷ்ணர்கள் நன்கு ஆலோசித்துக் கொண்டு கவசபணிந்து கொண்டுப், தேரிலேறிக் கொண்டும், அழகிய ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டும் ஸ்வல்பஸைன்னியத்தினால் சூழப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டும் பட்டினத்தினின்றும் வெளிக்கிளப்பினர். தாருகனை ஸாரதியாகக்கொண்ட ஹரியானவர் வெளிவந்ததும் சங்கை ஊதினார். (15–16) அந்தச் சங்கொலியினால் சத்துரு சேனையிலுள்ளவர்களின் மனத்தில் பயத்தினால் நடுக்கமுண்டாயிற்று. ஜராஸந்தன் அவர்களைக் கண்ணுற்று *புருஷோத்தமனான ஹே கிருஷ்ண! உன்னுடன் சண்டையிட நான் விரும்பவில்லை ஆகவே பந்துவைக்கொன்ற ஹே மந்த! பாலனும் கோகுலத்தில் மறைந்து வஸித்தவனுமான உன்னொருவனுடன் மட்டும்

---

* புருஷர்கள்—ஜீவர்கள், எவரைக்காட்டிலும் அதமர்களோ—தாழ்ந்தவர்களோ அவர் புருஷாதமர் ஆவர். அதாவது:—“புருஷோத்தமன்” என்பதுஉண்மையானபொருள்.

ततोऽभूत्परसैन्यानां हृदि वित्रासवेपथुः। तावाह मागधो वीक्ष्य हे कृष्ण पुरुषाधम ॥ १७ ॥ न त्वया योद्धुमिच्छामि बालेनैकेन लज्जया। गुप्तेन हि त्वया मन्द न योत्स्ये याहि बन्धुहन् ॥१८॥ तव राम यदि श्रद्धा युध्यस्व धैर्यमुद्वह। हित्वा वा मच्छरैश्छिन्नं देहं स्वर्याहि मां जहि ॥ १९ ॥

भगवानुवाच—न वै शूरा विकत्थन्ते दर्शयन्त्येव पौरुषम्। न गृह्णीमो वचो राजन्नातुरस्य मुमूर्षतः॥ २० ॥ श्रीशुक उवाच—जरासुतस्तावभिसृत्य माधवौ महाबलौघेन बलीयसावृणोत्। ससैन्ययानध्वजवाजिसारथी सूर्यानलौ वायुरिवाभ्ररेणुभिः॥ २१ ॥ सुपर्णतालध्वजचिह्नितौ रथावलक्षयन्त्यो हरिरामयोर्मृधे। स्त्रियः पुराट्टालकहर्म्यगोपुरं

லஜ்ஜையினுல் நான் சண்டை செய்யேன். திரும்பிப் போய்விடு. ஹே பலராம! உனக்கு ஸ்ரத்தையிருக்குமானுல் தைரியத்தை யடைந்துகொண்டு சண்டைசெய். எனது அம்புகளினுல் பிளக்கப் பட்ட தேஹத்தைவிடுத்து வீர ஸ்வர்க்கத்தையாவது அடை, அல் லது என்னையாவது கொல்லு என்றுன். (17-19) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றூர்—ஹே ராஜன்! சூரர்கள் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளவேமாட்டார். பௌருஷத்தையே காட்டுவர். வியாதி பீடி தனும், மரிக்கும் தருணத்திலுள்ளவனுமான உன்னுடைய வார்த் தையை நாங்கள் பொருட்படுத்த மாட்டோம் என்றூர். (20)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஜரையின் புத்திரனுன ஜராஸந்தன் பலம் வாய்ந்த பெரிய ஸைன்யக்கூட்டத்தினுல் ஸைன்யம், தேர், கொடிமரம், குதிரை, தேர்ப்பாகன் இவர்களுடன் கூடின அந்த மாதவ (ராம கிருஷ்ண) ர்களைச்சூழ்ந்துகொண்டு காற்றுனது மேகங் களினுல் ஸூரியனையும், மண் பொடிகளினுல் நெருப்பையும் போல மறைத்தான். (21) கருடக்கொடியினுலும், பனைமரக்கொடியினு லும் அடையாளமிடப்பட்ட ராமகிருஷ்ணர்களின் தேர்களைப்போ ரில் காணுதவர்களான ஸ்திரீகள் பட்டினத்திலுள்ள *அட்டாலகத் தையும், மாடியையும், கோபுரத்தையும் அடைந்தவர்களாகவும் துக்

---

* வீட்டின் மேல்பாகத்தில் கற்களினுல் நாலுமூலைப் பங்காகக்கட் டப்பட்ட உன்னதவிடம் அட்டாலகம் எனப்படும்.

समाश्रिताः सम्मुमुहुः शुचार्दिताः॥ २२ ॥ हरिः परानीकपयोमुचां मुहुः शिलीमुखात्युल्बणवर्षपीडितम्। स्वसैन्यमालोक्य सुरासुरार्चितं व्यस्फूर्जयच्छार्ङ्गशरासनोत्तमम् ॥ २३ ॥ गृह्णन्निषङ्गादथ सन्दधच्छरान्विकृष्य मुञ्चन् शितबाणपूगान्। निघ्नन्रथान्कुञ्जरवाजिपत्तीन्निरन्तरं यद्वदलातचक्रम् ॥ २४ ॥ निर्भिन्नकुम्भाः करिणो निपेतुरनेकशोऽश्वाः शरवृक्णकन्धराः। रथा हताश्वध्वजसूतनायकाः पदातयश्छिन्नभुजोरुकन्धराः॥२५॥ सञ्छिद्यमानद्विपदेभवाजिनामङ्गप्रसूताः शतशोऽसृगापगाः। भुजाहयः पूरुषशीर्षकच्छपा हतद्विपद्वीपहयग्रहाकुलाः॥ २६ ॥ करोरुमीना नरकेश-

---

கத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவுமாகி நன்கு மோஹத்தையடைந்தனர். (22) ஹரியானவர் சத்ரு சேனையாகிற மேகங்களின் பாணங்களாகிற கொடுமையான வர்ஷத்தினுல் அடிக்கடி பீடிக்கப்பட்ட தனது ஸைன்னியத்தைக் கண்ணுற்று தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட சார்ங்கமென்ற சிறந்த வில்லை ஒலிக்கும்படிசெய்தார். (23) பாணப்பையிலிருந்து அம்புகளை இடையருது எடுத்துப் பிறகு அவற்றை ஞாண் கயிற்றில் பூட்டி ஞாணை இழுத்துக் கூர்மையான அம்புக்கூட்டங்களை ப்ரயோகித்துத் தேர்களையும், யானைகளையும், குதிரைகளையும், காலாள்களையும் கொல்லுகின்றவராய் கொள்ளிக்கட்டைபோலச் சுற்றிவந்தார். (24) யானைகள் பிளக்கப்பட்ட மஸ்தகங்களையுடையனவாகவும், குதிரைகள் அம்புகளாலறுக்கப்பட்ட கழுத்தையுடையனவாகவும், தேர்கள் அழிக்கப்பட்ட குதிரை, கொடிமரம், தேர்ப்பாகன், ரதிகன் இவர்களையுடையனவாகவும், காலாட்கள் வெட்டப்பட்ட தோள், துடை, கழுத்து இவற்றை யுடையவர்களாகவும் பூமியில் விழுந்தனர். (25) வெட்டித்தள்ளப்படுகின்ற காலாள், யானை, குதிரை இவற்றின் தேஹத்திலிருந்து பெருகின ரக்த நதிகள் தோள்களாகிற நீர் பாம்பை யுடையனவாகவும், புருஷனுடைய தலையாகிற நீராமையை யுடையனவாகவும், கொல்லப்பட்ட யானைகளாகிற தீவையும், குதிரைகளாகிற தீவையும், குதிரைகளாகிற முதலையையுமுடையனவாகவும், கைகளும் துடைகளுமாகிற மீன்களையுடையனவாகவும், மனிதர்களின் கேசங்களாகிற பாசிக்கொத்துகளை யுடையனவாகவும்,

शैवला धनुस्तरङ्गायुधगुल्मसङ्कुला:। अच्छूरिकावर्तभयानका महामणिप्रवेकाभरणाश्मशर्करा:॥ २७॥ प्रवर्तिता भीरुभयावहा मृधे मनस्विनां हर्षकरी: परस्परम्। विनिघ्नतारीन्मुसलेन दुर्मदान्सङ्कर्षणेनापरिमेयतेजसा॥ २८॥ बलं तदङ्गार्णवदुर्गभैरवं दुरन्तपारं मगधेन्द्रपालितम्। क्षयं प्रणीतं वसुदेवपुत्रयोर्विक्रीडितं तज्जगदीशयो: परम्॥ २९॥ स्थित्युद्भवान्तं भुवनत्रयस्य य: समीहतेऽनन्तगुण: स्वलीलया। न तस्य चित्रं परपक्षनिग्रहस्तथापि मर्त्यानुविधस्य वर्ण्यते॥ ३०॥

जग्राह विरथं रामो जरासन्धं महाबलम्। हतानीकावशिष्टासुं सिंह:

விற்களாகிற அலைகளும் அம்புகளாகிற புதறுகளுமடர்ந்தனவாகவும், சக்கிரங்களாகிற சுழல்களினால் பயத்தைதருவனவாகவும், சிறந்த மஹாமணிகளும், ஆபரணங்களுமாகிற சாதாரண கற்களையும், கூழாங் கற்களையுமுடையனவாகவும், போரில் பயந்தவர்களுக்குப் பயத்தைத் தருகின்றவைகளாகவும், போர் வீரர்களுக்குள் ஒவ்வொருவருக்கும் சந்தோஷத்தைச் செய்கின்றவைகளாகவும், நூற்றுக்கணக்காய்ப் பெருகவாரம்பித்தன. ஹே அங்க! கெட்ட மதமுள்ள சத்துருக் களை அடிக்கின்றவரும், அளக்கமுடியாத சக்தியையுடையவருமான டலராமனால் ஸமுத்திரப்போல ப்ரவேசிக்கமுடியாததும், பயங்கர மானதும், தரையும், எல்லையுமற்றதும், மகததேசத்து அரசனால் காப்பற்றப்பட்டதுமான அந்த ஸைன்யமானது நாசத்தையடையும் படி செய்யப்பட்டது. வஸுதேவ புத்திரர்களான ஜகதீசர்களு டைய யாதொரு இந்தக் காரியமுண்டோ அது அவர்களின் விளை யாட்டேயொழிய பராக்ரமமன்று. (26–29) அனந்த குணமுள்ள வரான எவர் சொந்த லீலையினால் மூவுலகத்தினுடையவும் ரக்ஷ ணம், ஸிருஷ்டி, நாசம் இவற்றைச் செய்கின்றாரோ அவருக்குச் சத்துரு பக்ஷத்தை ஜயித்தலானது ஆய்ச்சரியமன்று. ஆயினும் மனுஷ்யர்களையனுஸரிக்கும் அவர்க்கு அது ஆய்ச்சரியமாக வர்ணிக் கப்படுகிறது. (30)

தேரிழந்தவனும், அதிகம் பலமுள்ளவனும், கொல்லப்பட்ட ஸைன்னியங்களை யுடையவனும், எஞ்சின உயிரைமட்டுமே யுடைய வனுமான ஜராஸந்தனை சக்தியினால் ஒரு ஸிம்ஹம் மற்றொரு ஸிம்

सिंहमिवौजसा ॥ ३१ ॥ बध्यमानं हतारातिं पाशैर्वारुणमानुषैः । वारयामास गोविन्दस्तेन कार्यचिकीर्षया ॥३२॥ स मुक्तो लोकनाथाभ्यां व्रीडितो वीरसंमतः। तपसे कृतसङ्कल्पो वारितः पथि राजभिः॥३३॥ वाक्यैः पवित्रार्थपदैर्नयनैः प्राकृतैरपि। स्वकर्मबन्धप्राप्तोऽयं यदुभिस्ते पराभवः॥३४॥ हतेषु सर्वानीकेषु नृपो बार्हद्रथस्तदा। उपेक्षितो भगवता मगधान्दुर्मना ययौ ॥ ३५ ॥ मुकुन्दोऽप्यक्षतबलो निस्तीर्णारिबलार्णवः। विकीर्यमाणः

ஹத்தைப்போலப் பலராமன் பிடித்துக்கொண்டார். (31) வெகுவாகச் சத்துருக்களைக் கொன்றவரும், வாருணங்களும், மானுஷங்களுமான பாசங்களினால் சத்துருவைக் கொல்ல முயர்ச்சிக்கின்றவருமான பலராமனை ஸ்ரீகோவிந்தன் அந்த ஜராஸந்தனைக் கொண்டு வேறு காரியத்தைச்செய்ய விருப்பங்கொண்டிருப்பதனால் தடுத்தார். (32) லோகநாதர்களான ராமகிருஷ்ணர்களால் கொல்லாது விடப்பட்டவனும், அதன்மூலம் வெட்கத்தையடைந்து தவஞ்செய்யவெண்ணங்கொண்டவனும், சூரர்களா லொப்பப்பட்டவனுமான அந்த ஜராஸந்தன் தவஞ்செய்யப்போகும் வழியில் அரசர்களால் பவித்திரமான பொருள்கள் நிறைந்த பதங்களையுடைய வார்த்தைகளினாலும், 'அற்பர்களான யாதவர்கள் மூலம் மஹானான உனக்கு அவமானம் நேர்ந்ததென்பது யாதுண்டோ இது சொந்தக்கர்மமாகிற பந்தத்தால்நேர்ந்ததேயாகும். இதில் நீ லஜ்ஜைப்பட வேண்டுவதில்லை' என்ற லௌகிகங்களான நீதிகளாலும் தடுக்கப்பட்டான் (33–34) அப்பொழுது எல்லாச் சேனைகளும் கொல்லப்பட்டதும், பிருஹத்ரத குமாரனும், அரசனுமான ஜராஸந்தன் பகவானால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவனாயும், மனக்கலக்கத்தையடைந்தவனாயும் கொண்டு மகத தேசத்தையடைந்தான். (35) முகுந்தனும் புண்படாத சேனையையுடையவராகவும், அனாயாஸமாகத்தாண்டின சத்துருசேனையாகிற ஸமுத்திரத்தையுடையவராகவும், புஷ்பங்களினால் இறைக்கப்படுகின்றவராகவும், நல்லது நல்லது எனத் தேவர்களால் கொண்டாடப்படுகின்றவராகவும், பயமற்றவர்களும், ஸந்தோஷித்த மனத்தையுடையவர்களும், மதுரையிலுள்ளவர்களுமான சூதர், மாகதர், வந்திகள் இவர்களால் அருகில் வந்து கொண்டாடப்படும் விஜயத்தை

कुसुमैस्त्रिदशैरनुमोदितः॥ ३६ ॥ माथुरैरुपसङ्गम्य विज्वरैर्मुदितात्मभिः। उपगीयमानविजयः सूतमागधबन्दिभिः॥ ३७ ॥ शङ्खदुन्दुभयो नेदुर्भेरीतूर्याण्यनेकशः। वीणावेणुमृदङ्गानि पुरं प्रविशति प्रभौ॥ ३८ ॥ सिक्तमार्गां हृष्टजनां पताकाभिरलङ्कृताम्। निर्घुष्टां ब्रह्मघोषेण कौतुकाबद्धतोरणाम्॥ ३९॥ निचीयमानो नारीभिर्माल्यदध्यक्षताङ्कुरैः। निरीक्ष्यमाणः सस्नेहं प्रीत्युत्कलितलोचनैः॥ ४० ॥ आयोधनगतं वित्तमनन्तं वीरभूषणम्। यदुराजाय तत्सर्वमाहृतं प्रादिशत्प्रभुः॥ ४१ ॥ एवं सप्तदशकृत्वस्तावत्यक्षौहिणीबलः। युयुधे मागधो राजा यदुभिः कृष्णपालितैः॥ ४२ ॥ अक्षिण्वंस्त-

---

யுடையவராகவும் கொண்டு (மதுரையை யடைந்தார்.) (36–37) ப்ரபுவான கிருஷ்ணன் ஜலம் தெளிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும், சந்தோஷித்த ஜனங்களையுடையதும், கொடிமரங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், வேதகோஷத்தினால் சப்திக்கப்பட்டதும், ஸந்தோஷத்தினால் தொங்கவிடப்பட்ட தோரணங்களையுடையதுமான பட்டினத்தில் பிரவேசிக்கும்பொழுது சங்கங்கள், துந்துபி வாத்யங்கள், பேரீ வாத்யங்கள், தூர்யம் என்ற வாத்யங்கள், பலவிதங்களான வீணை, வேணு, மிருதங்கங்கள் இவை முழங்கின. (38–39) ஸ்திரீகளினால் மாலைகள், தயிர், சோபனசூதங்கள் முளைகள் இவற்றால் நிரப்பப்படுகின்றவரும், ப்ரீதியினால் மலர்ந்த நேத்திரங்களினால் ஸ்னேஹத்துடன் கூட பார்க்கப்படுகின்றவருமான ப்ரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன்னால் கொண்டுவரப்பட்டதும், யுத்த பூமியிலிருந்ததுமான அதிகமான பணமும், வீரர்களின் ஆபரணமும் எவை யுண்டோ அவை யாவையும் யதுராஜனான உக்கிரஸேனனையும் பொருட்டுக் கொடுத்தார். (40–41)

இவ்விதம் மகதராஜன் அவ்வளவு அபஜயம் வந்தபோதிலுங் கூட அக்ஷௌஹிணீ ஸைன்னியத்தை யுடையவனாய்க் கொண்டு பதினேழுதடவை கிருஷ்ணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களான யாதவர்களுடன் கூடப் போர்புரிந்தான். (42) அவனுடைய சைன்னியம் யாவையும் கிருஷ்ணன் கொடுத்த சக்தியைக் கொண்டு யாதவர்கள் நாசமாக்கினர். தனது சேனைகள் கொல்லப்பட்டபொழுது அரசனான ஜராஸந்தன் சத்துருக்களான யாதவர்களால் விடப்பட்ட

द्बलं सर्वं वृष्णयः कृष्णतेजसा। हतेषु स्वेष्वनीकेषु त्यक्तोऽयादरिभिर्नृप:॥ ४३ ॥ अष्टादशमसङ्ग्राम आगामिनि तदन्तरा। नारदप्रेषितो वीरो यवनः प्रत्यदृश्यत ॥ ४४ ॥ रुरोध मथुरामेत्य तिसृभिर्म्लेच्छकोटिभिः। नृलोके चाप्रतिद्वन्द्वो वृष्णीन् श्रुत्वात्मसंमितान् ॥ ४५ ॥ तं दृष्ट्वाचिन्तयत्कृष्णः सङ्कर्षणसहायवान्। अहो यदूनां वृजिनं प्राप्तं ह्युभयतो महत् ॥ ४६ ॥ यवनोऽयं निरुन्धेऽस्मानद्य तावन्महाबलः। मागधोऽप्यद्य वा श्वो वा परश्वो वागमिष्यति ॥ ४७ ॥ आवयोर्युध्यतोरस्य यद्यागन्ता जरासुतः। बन्धून्वधिष्यत्यथवा नेष्यते स्वपुरं बली ॥ ४८ ॥ तस्मादद्य विधास्यामो दुर्गं द्विपददुर्गमम्। तत्र ज्ञातीन्समाधाय यवनं घातयामहे ॥ ४९ ॥ इति संमन्त्र्य भगवान्दुर्गं द्वादशयोजनम्। अन्तःसमुद्रे नगरं

வனைக் கொண்டு தனது ஊருக்குத்திரும்பிச் சென்றான். (43) பதினெட்டாவது யுத்தமானது வரவிருக்கும்பொழுது அதனிடையில் நாரதரால் அனுப்பப்பட்டவனும் வீரனுமான யவனன் எதிர்பட்டான். (44) பூவுலகில் தனக்கு எதிரியற்றவனான அந்த யவனன் யாதவர்களைத் தனக்குஸமானமானவர்களெனக் கேட்டு மூன்று கோடி மிலேச்சர்களுடன் வந்து மதுரையைச் சூழ்ந்துகொண்டான். (45) அவனைக் கண்டு பலராமனை ஸஹாயமாகக் கொண்டவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தோ! யாதவர்களுக்கு இருபுறத்திலும் மஹத்தான துக்கமன்றோ ப்ராப்தமாக இருக்கிறது என வாலோசிக்கலானார். (46) இந்த யவனனே இப்பொழுது நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மஹாபலமுள்ளவனான ஜராஸந்தனே இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ, அதற்கடுத்தநாளோ வரப்போகிறான். (47) இவனுடன்கூட நாமிருவரும் போர்புரியுங்கால் பலிஷ்டனான ஜராஸந்தன் வருவானேயானால் பந்துக்களைக் கொன்றாலும் கொல்லுவான். அல்லது தனது பட்டினத்துக்காவது கொண்டுபோய் விடுவான். (48) ஆனதுபற்றி இப்பொழுதே மனிதர்கள் ப்ரவேசிக்கவியலாத ஸமுத்திரமத்தியில் நகரத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவோம். அவ்விடத்தில் ஞாதிகளைக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு யவனனைக். கொல்லுவோமாக. (49) என பகவானாலோசித்துக் கொண்டு பன்னிரண்டு யோஜதூரமுள்ளதும் எல்லா ஆச்சரியமுமுள்ளதும்

कृत्स्नाद्भुतमचीकरत् ॥ ५० ॥ दृश्यते यत्र हि त्वाष्ट्रं विज्ञानं शिल्पनैपुणम् । रथ्याचत्वरवीथीभिर्यथावास्तु विनिर्मितम् ॥ ५१ ॥ सुरद्रुमलतोद्यानविचित्रोपवनान्वितम् । हेमश्रृङ्गैर्दिविस्पृग्भिः स्फाटिकाट्टालगोपुरैः ॥ ५२ ॥ राजतारकुटैः कोष्ठैर्हेमकुम्भैरलङ्कृतैः । रत्नकूटैर्गृहैर्हेमैर्महामरकतस्थलैः॥५३॥ वास्तोष्पतीनां च गृहैर्वलभीभिश्च निर्मितम् । चातुर्वर्ण्यजनाकीर्णं यदुदे-

---

விஸ்வகர்மாவினுடையதான சில்பக்ரியாஸாமார்த்தியமும், அறிவும் எந்தவிடத்தில் காணப்படுகிறதோ அத்தகையதும், சுளுவில் பிரவேசிக்கவியலாததும், வீடு முதலியன கட்டுவதற்குரிய *ஸ்தானத்தை அதிக்கிரமிக்காதபடி ராஜவீதிகளுடனும், ராஜவீதியின் இருபக்கங்களிலும் சத்வரங்க (ஜனங்கள் நடமாடுவதற்குரிய கல் தறைக) ளுடனும், அதே இருபக்கங்களிலுமுள்ள சிறு வீதிகளுடனும் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், கல்பக விருக்ஷங்கள், கல்பகக்கொடிகள் இவற்றுடன் கூடின †உத்யானங்களுடனும், விசித்திரமான ‡உபவனங்களுடனும் கூடினதும், தங்கமயங்களான கொடிமுடியை யுடையனவும், தேவலோகத்தைத் தொடுகின்றனவுமான ஸ்படிகங்களால் கட்டப்பட்ட மேலுள்ள கட்டுகளுடனும், கோபுரங்களுடனும், பித்தளை, இரும்பு இவற்றால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட அன்னசாலை, அஸ்வசாலை இவைகளுடனும், தங்கக்கலசங்களுள்ளதும், அலங்கரிக்கப்பட்டதும், (விசித்திரமான வர்ணவேலை செய்யப்பட்டதும்) பத்மராகம் முதலிய ரத்தினங்களிழைத்த சிகரங்களுள்ளதும், பொன்மயமானதும், மஹா மரகதமயங்களான தறைகளையுடையதுமான கிரஹங்களுடனும், தேவர்களின் கிரஹங்களுடனும், (*)சந்திர சாலைக

---

* நடுவில் வண்டி முதலின போவதற்கேற்ற ராஜ வீதிகளுடனும், அவற்றுக்கு முன்னிலும் பின்னிலும் சிறு நடைபாதைகளுடனும், இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள நடைபாதைகளிலும் மனிதர் நடப்பதற்கேற்ற கல் தறைகளுடனும், அதற்கும் உள்ளில் நான்கு பக்கங்களிலும் மதில் சுவரெடுத்த ப்ரதேசத்துடனும், அதன் நடுவில் தங்கமுலாம்பூசின வீடுகளுடனும், அவ்வீட்டின் மேலே ஸ்படிகக்கல்லினால் கட்டப்பட்ட தனிவிடத்துடனும், அதன்மேல் தங்கக்கலசங்களுடனும் அமைத்துக்கட்டுவதே வாஸ்து முறையையொட்டி நகர நிர்மாணஞ்செய்வதாகும் என ஸ்ரீதர வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. † பெரிய தோட்டங்கள். ‡ சிறிய பூந்தோட்டம். (*) மொட்டமாடியில் கட்டப்பட்ட அறைகள்.

वगृहोल्लसत् ॥ ५४ ॥ सुधर्मां पारिजातं च महेन्द्रः प्राहिणोद्धरेः। यत्र चावस्थितो मर्त्यो मर्त्यधर्मैर्न युज्यते ॥ ५५ ॥ श्यामैककर्णान्वरुणो हयान् शुक्लान्मनोजवान्। अष्टौ निधिपतिः कोशाँल्लोकपालो निजोदयान् ॥ ५६ ॥ यद्यद्भगवता दत्तमाधिपत्यं स्वसिद्धये। सर्वं प्रत्यर्पयामासुर्हरौ भूमिगते नृप ॥ ५७ ॥ तत्र योगप्रभावेण नीत्वा सर्वजनं हरिः। प्रजापालेन रामेण कृष्णः समनुमन्त्रितः। निर्जगाम पुरद्वारात्पद्ममाली निरायुधः॥ ५८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे दुर्गनिवेशनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५० ॥

ளூடனும் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும், ப்ராம்ஹணர், க்ஷத்திரியர், வைஶ்யர், சூத்திரர் என்ற நான்கு ஜாதி ஜனங்கள் நிறைந்ததும், யதுராஜனுடைய கிரஹங்களால் விளங்குகின்றதுமான நகரத்தை ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் அமைக்கச்செய்தார். (50–54) எந்த ஸபையிலிருக்கின்ற மனிதர் மர்த்யதர்மத்துடன் (பசி தாகம் முதலியவற்றுடன்) சேரமாட்டார்களோ அத்தகைய ஸுதர்மா என்ற ஸபையையும், பாரிஜாதமரத்தையும், மஹேந்திரன் பகவானுக்கு அனுப்பினன். (55) வருணன் ஒருகாது கருத்தவைகளும், மற்ற விடங்களில் வெண்ணிறமானவைகளும், மனத்துக்கொப்பான வேகமுள்ளவைகளுமான குதிரைகளையும், நவநிதிகளுக்குப்பதியும் லோகபாலனுமான குபேரன் தனது ஐஸ்வரியங்களான எட்டுக் கோசங்களையும் அனுப்பினர். (56) ஹே ந்ருப! தத்தமது அதிகாரசித்திக்குவேண்டி எந்தெந்த ஆதிபத்யமானது முன்னர் பகவானல் கொடுக்கப்பட்டதோ அவையாவையும் ஹரியானவர் பூமியையடைந்ததும் அவரவரும் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டனர். (57) அவ்விடத்தில் யோக ப்ரபாவத்தினல் எல்லா ஜனங்களையும் கொண்டு போய் சேர்த்துவிட்டு ஹரியான கிருஷ்ணன் ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்கின்றவரான பலராமனுடன் கலந்து ஆலோசித்துக்கொண்டு பத்மமாலையை யணிந்துகொண்டும் ஆயுதங்களற்றவராய்க்கொண்டும் பட்டினத்து வாயிற்படியினின்றும் வெளிப்பட்டார். (58) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் துர்க்கநிவேசனம் என்ற ஐம்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तं विलोक्य विनिष्क्रान्तमुज्जिहानमिवोडुपम्। दर्शनीयतमं श्यामं पीतकौशेयवाससम् ॥ १ ॥ श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत्कौस्तुभा-

---

ஐம்பத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) एकपञ्चाशत्तमेऽहन्मुचुकुन्ददृशा हरिः।
यवनं मुचुकुन्देन स्तुतस्सन्नन्वकंपत ॥ १ ॥
यवनेन्द्रसुतात्कालयवनाद्यदुभीषणात् ।
हरिर्हरगिरः स्वैरं पालनायाऽपलायत ॥ २ ॥

(க-ரை) ஹரியானவர் முசுகுந்தனுடைய நேத்திரத்தினல் காலயவனனைக் கொன்று முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியினல் ஸ்துதிக்கப் பட்டவராய் அவரிடத்தில் தயை காட்டினர் என்றும், ஹரியானவர் மஹாதேவனுடைய வார்த்தையைப் பரிபாலனஞ்செய்யவேண்டி யவனேந்திரனுடைய புத்திரனும், யாதவர்களுக்குப் பயத்தைத்தரு கின்றவனுமான *காலயவனனிடமிருந்து தமதிஷ்டப்படி ஓடினு ரென்றும் இந்த ஐம்பத்தொன்றுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப் படுகிறது. (1-2) (எ-று)

---

* விஷ்ணுபுராணத்தில் பின்வரும் கதைகாணப்படுகிறது. அதாவது:—அனேகம் யாதவர்கள் கூடியிருக்கும் ஸபையில் யாதவபுரோஹிதரான சியாலர் என்ற மஹருஷியானவர் கார்க்யர் என்ற மஹருஷியை அலி எனப்பரிஹஸித்தார். அச்சமயம் அங்கிருந்த யாதவர்யாவரும் சிரித்தனர். அப்பொழுது கார்க்யர் மிக்கக்கோபங்கொண்டு யாதவர்யாவர்க்கும் பயத்தைத்தரும் ஒருபுத்திரனை யடையவேண்டுமென வெண்ணி இரும்புப் பொடியை ஆஹாரஞ்செய்து கொண்டு மஹாதேவனைக்குறித்து 12 வருஷம் தவஞ்செய்தார். தவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த மஹாதேவன் இவர் கோரினவரனைக் கொடுத்தார். அந்தக்கார்க்யரை புத்திரனில்லாது வாடின யவனேசன் எனது பத்னிக்கு ஒரு புத்திரன் பிறக்குமாறு அருள்புரியவேண்டுமென வேண்டினன். அதற்கிணங்கி அவனது பத்தினியினிடத்தில் அந்தப்புத்திரனை உண்டாக்கினர். அப்புத்திரன் வண்டுக்கொப்பான கறுநிறமுள்ளவனுகப் பிறந்தான். அவனுக்குக் காலயவனன் என அரசன் பெயரிட்டான். அவன்தான் இப்பொழுது ஸ்ரீகோபாலனுடன் சண்டையிடவந்தவன் என்றும்.

मुक्तकन्धरम् । पृथुदीर्घचतुर्बाहुं नवकञ्जारुणेक्षणम् ॥ २ ॥ नित्यप्रमुदितं श्रीमत्सुकपोलं शुचिस्मितम् । मुखारविन्दं बिभ्राणं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ ३ ॥ वासुदेवो ह्ययमिति पुमान् श्रीवत्सलाञ्छनः । चतुर्भुजोऽरविन्दाक्षो वनमाल्यतिसुन्दरः ॥ ४ ॥ लक्षणैर्नारदप्रोक्तैर्नान्यो भवितुमर्हति । निरायुधश्चलन्पद्भ्यां योत्स्येऽनेन निरायुधः ॥ ५ ॥ इति निश्चित्य यवनः प्राद्रवन्तं पराङ्मुखम् । अन्वधावज्जिघृक्षुस्तं दुरापमपि योगिनाम् ॥ ६ ॥ हस्तप्राप्तमिवात्मानं हरिणा स पदे पदे । नीतो दर्शयता दूरं यवनेशोऽद्रिकंदरम् ॥ ७ ॥ पलायनं यदुकुले जातस्य तव नोचितम् ।

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—உதயமாகின்ற சந்திரன் போன்று வெளிவருகின்றவரும், பார்க்கத்தகுந்தவற்றுள் சிறந்தவரும், நீலமேகம்போன்றவரும், பொன்னிறமான பட்டைவஸ்திரமாக அணிந்தவரும், மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவையுடையவரும், கழுத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபம் என்ற மணியை யணிந்தவரும், பெருத்தும் நீண்டுமான நான்குகைகளையுடையவரும், புதிதான தாமரஸ புஷ்பம் போல் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடையவரும், எப்பொழுதும் ஸந்தோஷித்ததும், சோபைநிறைந்ததும், அழகிய இருகன்னங்களை யுடையதும், வெண்ணிறமான புன்சிரிப்பை யுடையதுமான முகாரவிந்தத்தைத் தரிப்பவரும், பிரகாசிக்கின்ற மகரகுண்டலத்தைக் காதிலணிந்தவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனைக் கண்டு நாரதரால் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களினுல் ஸ்ரீவத்ஸத்தை அடையாளமாக வுடையவனும், சதுர்ப்புஜனும், அரவிந்தாக்ஷனும், வனமாலியும், அதிகம் சுந்தரனுமான இந்தப் புருஷன் வாசுதேவனேயாவான். இவன் வெறுமனிதனுக இருக்கமாட்டான். ஆயுதமற்றவனுகக் கால்களால் நடந்து வருகிருன். நானும் ஆயுதமில்லாதவனுகவே இவனுடன் சண்டையிடப்போகிறேன் எனக் காலயவனன் நிஸ்சயித்துக் கொண்டு புறமுதுகுகாட்டி யோடுகின்றவரும் யோகிகளுக்கும் அடையமுடியாதவருமான அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பிடிக்கவெண்ணங் கொண்டவனுய்ப் பின்தொடர்ந்தோடினுன். (1–6) அந்த யவனேசன் அடிக்கடி தன்னைக் கைக்கெட்டினவர் போலக் காண்பிக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் வெகுதூரம் மலையின் குகைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டான். (7) யதுகுலத்திற்பிறந்த உனக்கு இவ்விதமோ

इति क्षिपन्ननुगतो नैनं प्रापाऽहताशुभः ॥८॥ एवं क्षिप्तोऽपि भगवान्प्राविशद्गिरिकंदरम् । सोऽपि प्रविष्टस्तत्रान्यं शयानं ददृशे नरम् ॥ ९ ॥ नन्वसौ दूरमानीय शेते मामिह साधुवत् । इति मत्वाच्युतं मूढस्तं पदा समताडयत् ॥ १० ॥ स उत्थाय चिरं सुप्तश्शनैरुन्मील्य लोचने । दिशो विलोकयन्पार्श्वे तमद्राक्षीदवस्थितम् ॥ ११ ॥ स तावत्तस्य रुष्टस्य दृष्टिपातेन भारत । देहजेनाग्निना दग्धो भस्मसादभवत्क्षणात् ॥ १२ ॥

राजोवाच—को नाम स पुमान्ब्रह्मन्कस्य किं वीर्य एव च । कस्माद्गुहां गतः शिश्ये किं तेजो यवनार्दनः ॥ १३ ॥ श्रीशुक उवाच—स इक्ष्वाकुकुले जातो मांधातृतनयो महान् । मुचुकुन्द इति ख्यातो ब्रह्मण्यः

டுதல் பொருந்தாது என நிந்தித்துக் கொண்டு போக்கப்படாத பாபகர்மத்தை யுடையவனுன அவன் இவரைப் பின்தொடர்ந் தானே யொழிய அடைந்தானில்லை. (8) இவ்விதம் நிந்திக்கப்படி னுங்கூட பகவானுன கிருஷ்ணன் மலையின் குஹையில் நுழைந்து விட்டார். அங்கு நுழைந்த யவனனும் அங்கு படுத்திருக்கும் வேறு மனிதனைக் கண்டான். (9) இவனேயன்ருே என்னை வெகுதூர மிழுத்துக் கொண்டுவந்துவிட்டு இங்குநல்லவன் போலப்படுத்திருக் கிருன் என்பதாய் படுத்திருக்கும் அம்மனிதனை அச்யுதனுகவெண் ணிக்கொண்டு அவனைக் காலாலுதைத்தான். (10) வெகுகாலம் தூங் கினவனுன அவன் எழுந்து மெதுவாகக்கண்களைத் திறந்துகொண்டு திக்குகளைப்பார்க்கின்றவனுய் அருகிலிருக்கும் அந்தக்காலயவனனைக் கண்டான். (11) ஹேபாரத! அவன் அப்பொழுது கோபங்கொண்ட அவனுடைய கண்பார்வையினுல் விருத்தியடைந்ததும், அவனது (முசுகுந்தனது) தேஹத்தினின்றுமுண்டானதுமான நெருப்பினுல் பொசுக்கப்பட்டவனுய் அதே க்ஷணத்தில் சாம்பலாயினன். (12)

அரசன் சொல்லலுற்ருன்—ஹே ப்ரம்ஹன்! யவனனையழித்த அந்த மனிதன் யார்? எவ்வித சக்தியையுடையவன்? எவருடைய வம்சத்தில் பிறந்தவன்? எவ்வித பராக்கிரமமுடையவன்? யாது காரணத்தினுல் குஹையையடைந்து படுத்துறங்கினுன்? (13) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அம்மனிதன் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந் தவனும், மாந்தாதாவின் புத்திரனும், மஹானும், ப்ராம்ஹணர்க

सत्यसङ्गरः। १४ ॥ स याचितः सुरगणैरिन्द्राद्यैरात्मरक्षणे। असुरेभ्यः परित्रस्तैस्तद्रक्षां सोऽकरोच्चिरम् ॥ १५ ॥ लब्ध्वा गुहं ते स्वःपालं मुचुकुन्दमथाब्रुवन्। राजन्विरमतां कृच्छ्राद्भवान्नः परिपालनात् ॥ १६ ॥ नरलोकं परित्यज्य राज्यं निहतकण्टकम्। अस्मान्पालयतो वीर कामास्ते सर्व उज्झिताः॥ १७ ॥ सुता महिष्यो भवतो ज्ञातयोऽमात्यमन्त्रिणः। प्रजाश्च तुल्यकालीया नाधुना सन्ति कालिताः॥ १८ ॥ कालो बलीयान्बलिनां भगवानीश्वरोऽव्ययः। प्रजाः कालयते क्रीडन्पशुपालो यथा पशून् ॥ १९ ॥ वरं वृणीष्व भद्रं ते ऋते कैवल्यमद्य नः। एक एवेश्वरस्तस्य भगवान्विष्णुरव्ययः॥ २० ॥ एवमुक्तः स वै देवानभिवन्द्य महायशाः।

ளுக்கு வேண்டியவனும், ஸத்தியமாகப் போர்புரிபவனும் முசுகுந்தன் எனப் பெயர் பெற்றவனுமாவான். (14) அஸுரர்களிடமிருந்து பயந்தவர்களான இந்திரன் முதலிய தேவக்கூட்டங்களால் தங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவன் யாசிக்கப்பட்டான். அவ்விதம் யாசிக்கப்பட்ட அவன் வெகுகாலம் தேவர்களின் ரக்ஷணத்தைச் செய்துவந்தான். (15) அந்தத் தேவர்கள் கார்த்திகேயனை ஸ்வர்க்க லோக சேனாதிபதியாக அடைந்து பின்னர் முசுகுந்தனைப்பார்த்து "ஹே ராஜன்! எங்களைக் காப்பாற்றுதல் ரூபமான கஷ்டத்தினின்றும் நீர் விலகிக்கொள்ளலாம்" எனச் சொல்லினர். (16) ஹே வீர! நரலோகத்தையும், சத்துருவற்ற ராஜ்யத்தையும் விட்டு எங்களைக் காக்கின்ற உம்முடைய காமங்கள் யாவும் விடப்பட்டனவாய்ப் போயின. (17) நீர் இருந்த காலத்திலிருந்த உமது புத்திரர்கள், மஹிஷிகள், ஞாதிகள், அமாத்யர்கள், மந்திரிகள், ப்ரஜைகள் யாவரும் அழிக்கப்பட்டனர். இப்பொழுதில்லை. (18) பலமுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் பலமுள்ளவரும், அழிவற்றவரும், ஈச்வரனுமான காலரூபியான பகவான் விளையாடிக்கொண்டு பசுபாலன் பசுக்களைப்போல ப்ரஜைகளை யழித்துவிடுகிறார். (19) உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகுக. மோக்ஷத்தைத்தவிர்த்து மீதமுள்ள வரனை எங்களிடம் கேட்டுக்கொள்ளும். அந்த மோக்ஷத்துக்கு அழிவற்றவரும் விஷ்ணுவுமான பகவானே ஈச்வரராவார். (20) இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனும் மஹாயசஸ்வியும் (ப்ரமத்தினால் களைத்திருப்பவனுமான அந்த

(निद्रामेव ततो वव्रे स राजा श्रमकर्शितः। यः कश्चिन्मम निद्राया भङ्गं कुर्यात्सुरोत्तमाः॥ १ ॥ स हि भस्मीभवेदाशु तथोक्तश्च सुरैस्तदा ॥) अशयिष्ट गुहाविष्टो निद्रया देवदत्तया ॥ २१ ॥ स्वपन्तं यस्तु वै मध्ये बोधयेत्त्वामचेतनः। स त्वया दृष्टमात्रस्तु भस्मीभवतु तत्क्षणात् ॥ २२ ॥ यवने भस्मसान्नीते भगवान्सात्वतर्षभः। आत्मानं दर्शयामास मुचुकुन्दाय धीमते ॥२३॥ तमालोक्य घनश्यामं पीतकौशेयवाससम्। श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत्कौस्तुभेन विराजितम् ॥ २४ ॥ चतुर्भुजं रोचमानं वैजयन्त्या च मालया। चारुप्रसन्नवदनं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ २५ ॥ प्रेक्षणीयं नृलोकस्य सानुरागस्मितेक्षणम्। अपीच्यवयसं मत्तमृगेन्द्रोदारविक्रमम् ॥ २६ ॥ पर्यपृच्छन्महाबुद्धिस्तेजसा तस्य धर्षितः। शङ्कितः शनकै राजा दुर्धर्षमिव तेजसा ॥ २७ ॥

ராஜன் அவர்களிடமிருந்து தூக்கத்தையே வரனாகக்கேட்டுக்கொண்டதுடன் ஹே ஸுரோத்தமர்காள்! எவனாவதொருவன் எனது நித்திரைக்குப் பங்கத்தைச் செய்வானாயின் அவன் உடனேயே சாம்பலாகப் போகவேண்டும் என்றான். அவ்விதமே ஆகுக எனத் தேவர்களால் சொல்லவும் பட்டவனாய்) தூங்கும் உன்னை புத்தியற்ற எவன் நடுவில் எழுப்புவானோ அவன் உன்னால் பார்க்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதே க்ஷணத்தில் சாம்பலாகப்போகட்டும் எனத்தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட நித்திரையுடன் குஹையில் பிரவேசித்துப் படுத்துக்கொண்டான். (21–22) யவனன் சாம்பலாகப்போனதும் ஸாத்வத ஸ்ரேஷ்டரான பகவான் புத்திமானான முசுகுந்தனுக்குத் தனது ஸ்ரீமூர்த்தியைக் காண்பித்தார். (23) மேகம்போலக் கருத்தவரும், பொன்னிறமான பட்டை யாடையாகக்கொண்டவரும், மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவையுடையவரும், ப்ரகாசிக்கும் கௌஸ்துப மணியினால் விளங்குகின்றவரும், நான்கு கைகளையுடையவரும், வைஜயந்தீ என்ற பஞ்சரத்னமாலையினால் பிரகாசிக்கின்றவரும், அழகியதும் தெளிந்ததுமான முகத்தையுடையவரும், பிரகாசிக்கின்ற மகரகுண்டலத்தையுடையவரும், மனிதலோகத்துக்குப் பார்க்கத்தக்கவரும், அநுராகத்துடனும், புன்சிரிப்புடனும் கூடின கண்களையுடையவரும், மிக்கச் சுந்தரமான புதுயௌவனத்தையுடையவரும்,

मुचुकुन्द उवाच—को भवानिह संप्राप्तो विपिने गिरिगह्वरे। पद्भ्यां पद्मपलाशाभ्यां विचरस्युरुकण्टके ॥ २८ ॥ किं स्वित्तेजस्विनां तेजो भगवान्वा विभावसुः। सूर्यः सोमो महेन्द्रो वा लोकपालोऽपरोऽपि वा ॥२९॥ मन्ये त्वां देवदेवानां त्रयाणां पुरुषर्षभम्। यद्बाधसे गुहाध्वान्तं प्रदीपः प्रभया यथा ॥ ३० ॥ शुश्रूषतामव्यलीकमस्माकं नरपुङ्गव। स्वजन्म कर्म गोत्रं वा कथ्यतां यदि रोचते ॥ ३१ ॥ वयं तु पुरुषव्याघ्र ऐक्ष्वाकाः क्षत्रबन्धवः। मुचुकुन्द इति प्रोक्तो यौवनाश्वात्मजः प्रभो ॥ ३२ ॥ चिरप्रजागरश्रान्तो निद्रयापहतेन्द्रियः। शयेऽस्मिन्विजने कामं केनाप्युत्थापितोऽधुना ॥ ३३ ॥ सोऽपि भस्मीकृतो नूनमात्मीयेनैव पाप्मना। अनन्तरं भवान्

மதங்கொண்ட சிங்கத்தினுடையது போன்று கம்பீரமான நடையை யுடையவரும், தேஜஸ்ஸினால் அசைக்கமுடியாதவருமான அவரைப் பார்த்து மஹா புத்தியுள்ள முசுகுந்த ராஜன் சங்கை கொண்டவனாயும் அவரது தேஜஸ்ஸினால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயுங்கொண்டு மெதுவாகக் கேட்கத்தொடங்கினான். (24–27)

முசுகுந்தன் சொல்லலுற்றான்—இங்குவந்த நீர் யார்? பெரிய காட்டில் அதிலும் மலைபடர்ந்த விடத்தில், அதிலும் முட்கள் நிறைந்தவிடத்தில் தாமரை இதழ்போன்ற சரணங்களுடன் ஏன் ஸஞ்சரிக்கின்றீர். (28) தேஜஸ்விகளின் தேஜஸ்ஸா! (மூர்த்தியா?) அல்லது பகவானான அக்னியா? அல்லது ஸூரியனா? அல்லது சந்திரனா? அல்லது இந்திரனா? அல்லது வேறுலோகபாலனா? (சொல்லுவீராக.) (29) யாதுகாரணத்தால் விளக்கானதுபோலக் குஹையிலுள்ள இருளைக் காந்தியினால் விரட்டுகின்றீரோ அக்காரணத்தினால் உம்மைத்தேவதேவர்களான ப்ரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்குள் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீவிஷ்ணுவாக எண்ணுகின்றேன். (30) ஹே நரபுங்கவ! கேட்கவிருப்பமுள்ள எங்களுக்கு ப்ரியமிருக்குமானால் உமது பிறவியும், கர்மமும், கோத்திரமும் கபடமின்றிச் சொல்லப்படட்டும். (31) ஹே புருஷவ்யாக்ர! ப்ரபோ! நாங்களோ இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரபந்துக்களாவோம். முசுகுந்தன் என்று சொல்லப்பட்டவனும், யௌவனாஸ்வனுடைய புத்திரனுமான நான் வெகுகாலம் தூக்கமற்றிருந்தமைபற்றிக் களைத்த

श्रीमांल्लक्षितोऽमित्रघातनः॥३४॥ तेजसा तेऽविषह्येण भूरि द्रष्टुं न शक्नुमः। हतौजसो महाभाग माननीयोऽसि देहिनाम् ॥ ३५ ॥ एवं संभावितो राज्ञा भगवान्भूतभावनः। प्रत्याह प्रहसन्वाण्या मेघनादगभीरया ॥ ३६ ॥ श्रीभगवानुवाच—जन्मकर्माभिधानानि सन्ति मेऽङ्ग सहस्रशः। न शक्यन्तेऽनुसङ्ख्यातुमनन्तत्वान्मयापि हि ॥ ३७ ॥ क्वचिद्रजांसि विममे पार्थिवान्युरुजन्मभिः। गुणकर्माभिधानानि न मे जन्मानि कर्हिचित् ॥ ३८ ॥ कालत्रयोपपन्नानि जन्मकर्माणि मे नृप। अनुक्रमन्तो नैवान्तं गच्छन्ति परमर्षयः॥ ३९ ॥ तथाप्यद्यतनान्यङ्ग शृणुष्व गदतो मम। विज्ञापितो

வனுகவும், நித்திரையினுல் அபஹரிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை யுடையவனுகவும் கொண்டு ஜனமற்ற இவ்விடத்தில் எனதிஷ்டப்படிப் படுத்துறங்கினேன். இப்பொழுது எவனே வொருவனுல் எழுப்பப்பட்டேன். (32-33) அவனும் தன்னுடையதாகவே யுள்ள பாபத்தினுல் சாம்பலாக்கப்பட்டுவிட்டான். இது நிஸ்சயம். அதற்குப் பின்னர் சத்துருக்களையழிக்கின்றவரும், ஸ்ரீமானுமான நீர் பார்க்கப்பட்டீர். (34) பொறுக்கவியலாத உமது தேஜஸ்வினுல் அதிகம் பார்க்கமுடியாதவர்களாக இருக்கின்ருேம். ஹே மஹாபாக! தேஹமெடுத்தவர்களுக்குள் சக்திகுன்றின என்னுல் நீர் பூஜிக்கத்தக்கவராகவன்ரே இருக்கின்றீர். (35) இவ்விதம் ராஜாவான முசுகுந்தனுல் கொண்டாடப்பட்டவரும், பிராணிகளைக் காப்பவருமான பகவான் சிரித்துக்கொண்டு மேகநாதம் போலக் கம்பீரமான வார்த்தையினுல் பதில் சொல்லவாரம்பித்தார். (36)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—ஹே அங்க! எனக்கு ஜன்மங்களும், கர்மங்களும், பெயர்களும் ஆயிரக்கணக்காகவிருக்கின்றன. அவை முடிவற்றனவாயிருப்பனபற்றி என்னுலுமே எண்ணமுடியாதனவாகவிருக்கின்றன.(37) பல பிறவிகளினுல் பூமியிலுள்ள பொடிகளை (ஒருவன்) ஒருஸமயம் எண்ணினுலுமெண்ணக்கூடும். என்னுடைய குணங்கள், கர்மங்கள், பெயர்கள் பிறவிகள் இவற்றை ஒருபொழுதும் எண்ணமுடியாது. (38) ஹே ந்ருப! முக்காலங்களிலுமுள்ளனவான என்னுடைய ஜன்மங்களையும், கர்மங்களையும் எண்ண ஆரம்பித்த மஹருஷிகள் அவற்றின் முடிவை அடைந்தனரில்லை.(39)

विरिञ्चेन पुराहं धर्मगुप्तये। भूमेर्भारायमाणानामसुराणां क्षयाय च ॥४०॥ अवतीर्णो यदुकुले गृह आनकदुन्दुभेः। वदन्ति वासुदेवेति वसुदेवसुतं हि माम् ॥ ४१ ॥ कालनेमिर्हतः कंसः प्रलम्बाद्याश्च सद्द्विषः। अयं च यवनो दग्धो राजंस्ते तिग्मचक्षुषा ॥ ४२ ॥ सोऽहं तवानुग्रहार्थं गुहामेतामुपागतः। प्रार्थितः प्रचुरं पूर्वं त्वयाहं भक्तवत्सलः॥ ४३ ॥ वरान्वृणीष्व राजर्षे सर्वान्कामान्ददामि ते। मां प्रपन्नो जनः कश्चिन्न भूयोऽर्हति शोचितुम् ॥ ४४ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्युक्तस्तं प्रणम्याह मुचुकुन्दो मुदान्वितः। ज्ञात्वा नारायणं देवं गर्गवाक्यमनुस्मरन् ॥ ४५ ॥

मुचुकुन्द उवाच—विमोहितोऽयं जन ईश मायया त्वदीयया त्वां न भजत्यनर्थदृक्। सुखाय दुःखप्रभवेषु सज्जते गृहेषु योषित्पुरुषश्च वञ्चितः

ஹே அங்க! ஆயினும் இதுபோழ்துள்ள ஜன்மம், கர்மம், பெயர் இவைகளைச் சொல்லும் என்னிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொள் வாயாக. நான் முன்னர் தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டியும், பூமிக்குச் சுமையாகவான அஸுரர்களின் நாசத்துக்கு வேண்டியும், ப்ரப்ஹ தேவனால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டேன். (40) யதுகுலத்தில் வஸுதேவருடைய பத்னியினிடத்தில் அவதரித்தேன். வாஸுதேவன் என்றும், வஸுதேவரின் புத்திரன் என்றும் என்னைச் சொல்லுகின்றனர். (41) காலநேமியான கம்ஸன் கொல்லப்பட்டான். ஸாதுக்களை த்வேஷித்தவர்களான ப்ரலம்பன் முதலியோரும் கொல்லப் பட்டனர். ஹே ராஜன்! இந்தக் காலயவனனும் உமது கொடுமையான கண்ணினால் பொசுக்கப்பட்டான். (42) முன்னர் உன்னால் அதிகம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனும், பக்தவத்ஸலனுமான அந்த நான் உனக்கு அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி இந்தக் குஹையை வந்தடைந்தேன். (43) ஹே ராஜர்ஷே! வரன்களைக் கேட்டுக்கொள்ளும். எல்லாக் காமங்களையும் உமக்குத்தருகிறேன். என்னைச்சரண்புகுந்த ஒரு ஜனமும் திரும்பவும் சோகப்படுவது பொருத்தமாகாது. (44) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட முசுகுந்தன் ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவனாய்க் கொண்டும், கர்க்கருடைய வாக்கியத்தை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டும், அவரைத் தேவனான நாராயணனாகவறிந்துகொண்டு வணங்கிச் சொல்லலுற்றான். (45)

॥ ४६ ॥ लब्ध्वा जनो दुर्लभमत्र मानुषं कथञ्चिदव्यङ्गमयत्नतोऽनघ। पादारविन्दं न भजत्यसन्मतिर्गृहान्धकूपे पतितो यथा पशुः॥ ४७ ॥ ममैष कालोऽजित निष्फलो गतो राज्यश्रियोन्नद्धमदस्य भूपतेः। मर्त्यात्मबुद्धेः सुतदारकोशभूष्वासज्जमानस्य दुरन्तचिन्तया ॥ ४८ ॥ कलेवरेऽस्मिन्घट-

---

முசுகுந்தன் சொல்லத்தொடங்கினன்—*ஹே ஈஶ! ஸ்திரீ என்றும், புருஷனென்றும் இருவகைப்பட்ட இந்த ஜனமானது உம்முடையதான மாயையினல் மிக்க மோஹத்தையடைந்ததாய்க் கொண்டும், (முடிவில்) பயனற்ற ஸம்ஸாரத்திலேயே திருஷ்டியை யுடையதாய்க்கொண்டும், அல்லது பரம புருஷார்த்தரூபியான உம்மைப்பற்றிய அறிவற்றதாய்க்கொண்டும், உம்மைப் பஜிப்பதில்லை. மேலும் வஞ்சிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு சுகேச்சையினல் துக்கங்களுக்கே இருப்பிடமான கிருஹங்களிலேயே பற்றுதலையடைந்துமிருக்கிறது. (46) (*)ஹே அனக! முற்கூறிய ஸ்திரீபுருஷரூபமான ஜனமானது இந்தக் கர்மபூமியில் அடைதற்கரிதானதும் அங்கக் குறைவற்றதுமான மானிடப்பிறவியை அதற்கேற்ற ப்ரயத்தினமெதையும்செய்யாமல் தைவச்செயலாக அடைந்துங்கூட புல்லிலாசைகொண்டு பாழுங்கிணற்றில் விழுந்த பசுவானதுபோல நிலைபெருத விஷயசுகத்தில் புத்தியைச்செலுத்தி கிருஹமாகிற பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து உமது பாதாரவிந்தபஜனத்தைச் செய்யாதிருக்கின்றது.(47) ஹே அஜித! ராஜலக்ஷ்மியினல் நன்குவிருத்தியடைந்த மதமுள்ளவனும், பூமிக்குப்பதியும், அழியுமியல்புடையசரீரத்தில்ஆத்மபுத்தியையடைந்தவனும், புத்திர களத்திர கோச பூமிகளில் மிக்கப்பற்றுள்ளவனுமான எனக்கே முடிவற்ற சிந்தையுடனேயே இந்தக்காலம் வீணகக் கழிந்துவிட்டது. (48) குடத்துக்கும் சுவற்றுக்கும் ஒப்

---

* உமது பக்தியொன்றுமட்டும் துர்லபமேயன்றி காமங்கள் துர்லபமன்று. ஆகவே அவை வரஞகக்கேட்கத்தக்கனவன்று என வெண்ணங்கொண்டு அபக்தர்களுக்கு வரும் ஸம்ஸாரத்தை எட்டு சுலோகங்களினல் தெரிவிக்கிறர். (*) காமசுகமானது பன்றி முதலிய பிறவிகளிலும் கிடைக்கக்கூடும். பகவத்பஜனமோ மானிடப்பிறவியைத் தவிர்த்து வேறு பிறவியிற் கிடைக்காது. ஆகவே மானிடப்பிறவியையடைந்தும் உம்மைப்பஜிக்காதிருப்பவன் மிக்க மூடனேயாவான் என இந்தச் சுலோகத்தினல் தெரிவிக்கிறர்.

कुड्यसन्निभे निरूढमानो नरदेव इत्यहम्। वृतो रथेभाश्वपदात्यनीकपैर्गां
पर्यटंस्त्वाऽगणयन्सुदुर्मद:॥ ४९ ॥ प्रमत्तमुच्चैरितिकृत्यचिन्तया प्रवृद्धलोभं
विषयेषु लालसम्। त्वमप्रमत्त: सहसाभिपद्यसे क्षुल्लेलिहानोऽहिरिवाखु-
मन्तक:॥ ५० ॥ पुरा रथैर्हेमपरिष्कृतैश्चरन्मतङ्गजैर्वा नरदेवसंज्ञित:। स

பான இந்தச் சரீரத்தில் 'நான் மனிதர்களுக்கு அரசன்' என்பதாய் வேரூன்றின அபிமானமுள்ளவனாகவும், தேர் யானை குதிரை காலாள் சேனாபதி இவர்களால் சூழப்பட்டவனாகவும், அதிகம் கெட்ட மதம் கொண்டவனாகவும், காலரூபியான உம்மைப் பொருட்படுத்தாதவனாகவும் கொண்டு பூமியில் சுற்றியலைந்தேன். (49) காலரூபியான உம்மைப் பொருட்படுத்தாது தேஹாதிகளில் பற்றுக்கொண்டவனும், 'இவ்விதம் செய்தல் வேண்டும், அவ்விதம் செய்தல் வேண்டும்' என்ற மனோராஜ்ய பரம்பரையினால் (அம்மனோரதம் நிறைவேறாவிடினும்கூட) விஷயங்களில் மிக்கப்பற்றுள்ளவனும், (மனோரதம் ப்ராப்தமானாலோ) மேன்மேலும் விருத்தியடைந்த ஆசையையுடையவனுமான மனிதனைக் காலரூபியான நீர் எவ்விதத் தவறுமின்றி பசியினால் வாடிக் கடைவாயை நக்கிக்கொண்டிருக்கும் பாம்பானது எலியைப்போல சீக்கிரமாக நாசமாக்கிவிடுகிறீர்.* (50)

எந்தச் சரீரமானது அரசன் என்ற பெயரையடைந்ததாய்க் கொண்டு ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளான தேர்களுடனும், யானைகளுடனும் ஸஞ்சரித்ததோ, அந்தச்சரீரமே அழிக்க

* ஒருமனிதன் தன்வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை எலிதின்றுவிடாமல் காப்பாற்றவேண்டி ஓர் உரியில் வைத்திருக்க, அதையறிந்த எலி அவ்வுரியின் கயிற்றிலேறி வீட்டுக்காரனறியாமல் பாத்திரத்திலுள்ள வெண்ணெயைச் சாப்பிட யத்தினஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது வெகுகாலமாய்த் தனது ஆஹாரத்தைத் தேடித்திரியும் பாம்பானது இந்த எலி போவதைக் கண்ணுற்று வெகுஸாவதானமாய் ஊர்ந்து சென்று வெண்ணெயில் நோக்குக்கொண்டு பின்னுள்ளவற்றைக் கவனியாது செல்லுகின்ற எலியைப் பிடித்துக்கொள்ளுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே மனிதன் காலரூபியான பகவானை மறந்து விஷயத்திலேயே நோக்குடையவனாக இருக்கும்பொழுது பகவானாகிற காலத்துக்கு வசப்பட்டு வீணில் அழிகிறான் என இதனால் வுபதேசிக்கப்பட்டது.

एव कालेन दुरत्ययेन ते कलेवरो विट्कृमिभस्मसंज्ञितः॥ ५१ ॥ निर्जित्य दिक्चक्रमभूतविग्रहो वरासनस्थः समराजवन्दितः। गृहेषु मैथुन्यसुखेषु योषितां क्रीडामृगः पूरुष ईश नीयते॥ ५२ ॥ करोति कर्माणि तपस्सुनिष्ठितो निवृत्तभोगस्तदपेक्षयाऽऽददत्। पुनश्च भूयेयमहं स्वराडिति-प्रवृद्धतर्षो न सुखाय कल्पते॥ ५३ ॥ भवापवर्गो भ्रमतो यदा भवेज्जनस्य तर्ह्यच्युत सत्समागमः। सत्सङ्गमो यर्हि तदैव सद्गतौ परावरेशे त्वयि

முடியாத உமது ஸ்வரூபமான காலத்தினால் (நாய்முதலியவற்றினால் பக்ஷிக்கப்படுங்கால்) மலமென்றும், (அவற்றால் பக்ஷிக்கப்படாவிடில்) புழுக்களென்றும், (நெருப்பினால் பொசுக்கப்படின்) சாம்பலென்று மான பெயரையடைந்துவிடுகிறது. (51) ஹே ஈஶ! திக்கோடி வரை ஜயித்து சண்டையே இல்லாதவனாகி உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸனத்திலிருப்பவனும், ஸமமான அரசர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனுமான புருஷன், ஸ்திரீ புருஷச்சேர்க்கைமூலமுண்டாகும் சுகத்தையுடையவைகளான அந்தப்புரங்களிலுள்ள ஸ்திரீகளின் விளையாட்டு மான்போல இங்குமங்குமாட்டிவைக்கப்படுகிறான். (52) 'திரும்பவும் நான் ஸ்வர்க்கலோக ராஜனாக ஆகுவேனாக' எனவெண்ணிக்கொண்டு யாகாதி கர்மங்களைச் செய்கின்றான். அதிக போகத்தில் விருப்பங்கொண்டு அற்ப போகங்களைவிடுத்து ப்ரம்ஹசர்யம், பூமியில்படுத்தல் முதலிய தவங்களில் முயற்சியைச் செய்கிறான். ஆகவே அவ்வழியிலும் சுகத்தையடைவதில்லை. (53) ஹே அச்யுத! ஸம்ஸார பந்தத்தையடைந்து சுத்துகின்ற ஜீவனுக்கு (உமது அனுக்கிரஹத்தினால்) ஸம்ஸாரபந்தத்தின் முடிவானது எப்பொழுது ஏற்படுமோ அப்பொழுது ஸாதுக்களின் சேர்க்கையுண்டாகிறது. எப்பொழுது ஸாதுக்களின் சேர்க்கையுண்டாகுமோ அப்பொழுதே பரமான காரணப்பொருளுக்கும், அவரமான காரியப்பொருளுக்கும் நியந்தாவும், ஸாதுக்களுக்குக் கதியுமான உம்மிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகிறது. (54) விவேகிகளும், ஏகாந்த நிஷ்டையுடன் வன

---

* ஆகவே 45 முதல் 53 முடியவுள்ள 8 சுலோகங்களினால் பகவத் விமுகனுக்கு ஏற்படும் ஸம்ஸாரபந்தத்தை விளக்கி இந்த சுலோகத்தினால் பகவத்பக்தியினால் தான் ஸம்ஸாரபந்த நிவிருத்திவரும் என வுபதேசிக்கப்படுகிறது.

जायते मतिः॥ ५४ ॥ मन्ये ममानुग्रह ईश ते कृतो राज्यानुबन्धापगमो यदृच्छया। यः प्रार्थ्यते साधुभिरेकचर्यया वनं विविक्षद्भिरखण्डभूमिपैः ॥ ५५ ॥ न कामयेऽन्यं तव पादसेवनादकिञ्चनप्रार्थ्यतमाद्वरं विभो। आराध्य कस्त्वां ह्यपवर्गदं हरे वृणीत आर्यो वरमात्मबन्धनम् ॥ ५६ ॥ तस्माद्विसृज्याशिष ईश सर्वतो रजस्तमःसत्त्वगुणानुबन्धनाः। निरञ्जनं निर्गुणमद्वयं परं त्वां ज्ञप्तिमात्रं पुरुषं व्रजाम्यहम् ॥ ५७ ॥ चिरमिह वृजिनार्तस्तप्यमानोऽनुतापैरवितृषषडमित्रोऽलब्धशान्तिः कथञ्चित्। शरणद

ப்ரவேசத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான அகண்ட மண்டலாதிபதிகளினல் எது ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றதோ அந்த ராஜ்யமாகிற பந்தத்தின் நிவிருத்தியானது எதிருச்சையாகவே (ஸாதுக்களின் ஸங்கமம் ஏற்படுவதற்கு முன்னமேயே) செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஹே ஈஶ! அது உம்மால் என் விஷயத்திற்செய்யப்பட்ட அனுக்கிரஹமென்றே எண்ணுகிறேன். (55) ஹே விபோ! ஹே ஹரே! எதிலும் பற்றில்லாதவர்களான ஸாதுக்களினல் மிக்கமிக்க ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்ற உமது சரணஸேவையைத் தவிர்த்துப் பிறவற்றை வரனுக விரும்பமாட்டேன். மோக்ஷத்தைத்தருகின்ற உம்மை ஆராதித்து தனக்குப்பந்தத்தைத்தருகின்ற வரனை ஆர்யனுகவுள்ள எவனுவது வேண்டுவானே? (ஒருபொருதும் வேண்டான்.) (56) ஆனதுபற்றி ஹே ஈஶ! ரஜோகுணத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட ஐஸ்வரியாதிரூபமானவைகளும், தமோகுணத்தைக் காரணமாகக் கொண்ட சத்துரு மாரணரூபமானவைகளும், ஸத்துவகுணத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட தர்மாதிரூபமானவைகளுமான இச்சைகளை முற்றிலும் விடுத்து நிருபாதிகனும், நிர்க்குணனும், இரண்டாவது பொருளற்றவனும், சைதன்யமாத்ர ஸ்வரூபனும், பரமபுருஷனுமான உம்மை நான் சரணமாக அடைகிறேன். (57) *ஹே சரணத! ஹே பராத்மன்! ஹே ஈஶ! வெகு ஜன்மங்களாக இவ்வழியில் கர்மபலன்களினல் கஷ்டத்தை யடைந்தவனும், (திரும்பவும்

---

* போகங்களை நீ அனுபவித்தால் கைவல்லியம் தானேகிடைத்துவிடும் கவலை கொள்ளாதே என அடிக்கடி போகத்திலாவலையுண்டுபண்ணும் ஸ்ரீகோபாலனுடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு முசுகுந்தன் இதனல் வேண்டுகிருர்.

समुपेतस्त्वत्पदाब्जं परात्मन्नभयमृतमशोकं पाहि मापन्नमीश ॥ ५८ ॥
श्रीभगवानुवाच—सार्वभौम महाराज मतिस्ते विमलोर्जिता। वरैः प्रलो-
भितस्यापि न कामैर्विहता यतः॥ ५९ ॥ प्रलोभितो वरैर्यत्त्वमप्रमादाय
विद्धि तत्। न धीर्मय्येकभक्तानामाशीर्भिर्भिद्यते क्वचित् ॥ ६० ॥ युञ्जा-
नानामभक्तानां प्राणायामादिभिर्मनः। अक्षीणवासनं राजन्दृश्यते पुनरु-
त्थितम् ॥६१॥ विचरस्व महीं कामं मय्यावेशितमानसः। अस्त्वेव नित्यदा
तुभ्यं भक्तिर्मय्यनपायिनी ॥ ६२ ॥ क्षात्रधर्मस्थितो जन्तून्न्यवधीर्मृगयादि-

---

அக்கர்மபல வாஸனையினால்) தாபத்தையடைவிக்கப்படுபவனும், (ஆயினுங்கூட) ஆசையையிழக்காத இந்திரிய ரூபங்களான ஆறு சத்துக்களையுடையவனும், ஆனதுபற்றியே மனச் சாந்தியையடையாதவனுமான நான் வெகுபாடுபட்டு பயமற்றதும், சோகமற்றதும், ஸத்யமுமான உமது சரணாரவிந்தத்தை (ச் சரணமாக) அடைந்துவிட்டேன். ஆபத்தையடைந்தவனான என்னைக் காப்பீராக என்றான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே ஸார்வபௌம! ஹே மஹாராஜ! வரன்களினால் ஆசைமூட்டப்படினுங்கூட யாது காரணத்தினால் காமங்களினால் கெடுக்கப்படவில்லையோ அக்காரணத்தினால் உனது புத்தியானது அழுக்கற்றதும் நிலைத்ததுமாகும் (என்பதில் தடையில்லை.) (59) எந்த நீ வரன்களினால் ஆசைமூட்டப்பட்டனையோ அந்த நீ அதை ஏமாற்றவேண்டியன்று எனவறிந்துகொள். என்னிடத்திலேயே முக்கியமான பக்திசெய்கின்றவர்களுடைய புத்தியானது காமனைகளினால் ஒருபொழுதும் பேதத்தையடையாததாகவன்றோ இருக்கும். (60) ஹே ராஜன்! ப்ராணாயாமாதிகளினால் யோகமார்க்கத்திலீடுபடுகின்ற அபக்தர்களின் மனஸ்ஸானது வாஸனைகளின் தேய்வையடையாததாய்க் கொண்டு திருப்பவும் விஷயத்தில் பற்றுள்ளதாகவன்றோ காணப்படுகிறது. (61) நீ என்னிடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவனாய் இஷ்டப்படி பூமியில் ஸஞ்சரிப்பாயாக. உனக்கு என்னிடத்தில் அழிவற்ற பக்தியானது எப்பொழுதுமே இருக்கட்டும். (62) க்ஷத்திரிய ஜாதிக்குரிய தர்மத்தையாஸ்ரயித்தவனாய் வேட்டைமுதலியவற்றால் ப்ராணிகளைக் கொன்றிருக்கின்றனை? அந்தப்பாபத்தை மனதடக்க

भि:। समाहितस्तत्तपसा जह्यघं मदुपाश्रित:॥ ६३॥ जन्मन्यनन्तरे राजन्सर्वभूतसुहृत्तम:। भूत्वा द्विजवरस्त्वं वै मामुपैष्यसि केवलम्॥ ६४॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे
मुचुकुन्दस्तुतिर्नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्याय:॥५१॥

முள்ளவனுகவும், என்னை யாஶ்ரயித்தவனுகவும் கொண்டு தவத்தினல் போக்குவாயாக. (63) ஹே ராஜன்! நீ அடுத்த ஜன்மத்தில் எல்லாவுயிர்களுக்கும் மிக்கமிக்க ஸுஹிருத்தான சிறந்த ப்ராம்ஹணனுகப் பிறந்து என்னையே யடைந்துவிடப் போகின்றுய் என்ருர். (64)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் முசுகுந்தஸ்துதி என்ற ஐம்பத்தோன்ருவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

सैरन्ध्र्यास्तदनु चिरं स्मरातुराया
यातोऽभूस्सललितमुद्धवेन सार्धम्।
आवासं त्वदुपगमोत्सवं सदैव
ध्यायन्त्या: प्रतिदिनवाससज्जिकाया:॥ ४०९॥

(ப-ரை) तदनु=பிறகு चिरम्=வெகுகாலமாய் स्मरातुराया:=மன்மதனல் பீடிக்கப்பட்டவளும் त्वदुपगमोत्सवम्=உம்முடன் சேர்க்கையாகிற உத்ஸவத்தை सदैव=எப்பொழுதுமே ध्यायन्त्या:=தியானம் செய்பவளும் प्रतिदिनवाससज्जिकाया:=ஒவ்வொரு தினமும் உமது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தனது வாஸஸ்தானத்தில் தயாராக இருக்கின்றவளுமான सैरन्ध्र्या:=சந்தனம் கொடுத்த ஸ்திரீயினுடைய आवासम्=வீட்டிற்கு उद्धवेन सार्द्धम्=உத்தவருடன் கூட सललितम्=அழகான வேஷம் பூஷணம் முதலியவற்றுடன் கூடியிருக்கும்படி यात:=சென்றவராக अभू:=ஆனீர். (409) (எ-று)

उपगते त्वयि पूर्णमनोरथां प्रमदसंभ्रमकंप्रपयोधराम्।
विविधमाननमादधती मुदा रहसि तां रमयाञ्चकृषे सुखम्॥ ४१०॥

(ப—ரை) त्वयि=நீர் उपगते=வந்தவுடன் पूर्णमनोरथाम्=நிறைவேறின விருப்பத்தை யுடையவளும் प्रमदसंभ्रमकंप्रपयोधराम्=ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான பரபரப்பினால் அசங்குகின்ற ஸ்தனங்களை யுடையவளும், मुदा=ஸந்தோஷத்துடன் विविधमाननम्=பலவிதமான பூஜையை आदधतीम्=செய்பவளுமான ताम्=அவளை रहसि=ரஹஸ்யத்தில் सुखम्=ஸுகமாய் रमयाञ्चकृषे=ஸந்தோஷப்படுத்தினீர்.(410)

पृष्टा वरं पुनरसाववृणोद्वराकी
भूयस्त्वया सुरतमेव निशान्तरेषु ।
सायुज्यमस्त्विति वदेद्बुध एव कामं
सामीप्यमस्त्वनिशमित्यपि नाब्रवीत्किम् ॥ ४११ ॥

(ப—ரை) पुन:=அவள் வீட்டிலிருந்து புறப்படும்பொழுது மறுபடியும் वरम्=வேண்டியவற்றைப்பற்றி पृष्टा=கேழ்க்கப்பட்ட वराकी=மந்த புத்தியுள்ள असौ=இந்த ஸைரந்திரியானவள் निशान्तरेषु=வேறு இரவுகளில் त्वया=உம்முடன் கூட भूय:=மறுபடியும், सुरतमेव=ஸம்போகத்தையே अवृणोत्=வரமாகக்கேட்டுக்கொண்டாள். बुध एव=வித்வான்தான் सायुज्यम्=ஸாயுஜ்யமுக்தியானது (ஈச்வரனுடன் இரண்டறக்கலத்தலானது) अस्तु=உண்டாகவேண்டும் इति=என்று कामम्, वदेत्=சொல்லக்கூடும் (பிரார்த்திக்கக்கூடும்). सामीप्यम्=உம்முடைய ஸமீபவாஸமானது अनिशम्=எபொழுதும் अस्तु=இருக்க வேண்டும் इत्यपि=என்றுகூட किन्नाब्रवीत्=என் கேட்கவில்லை. ஸாயுஜ்ய முக்தியின் ஸுகத்தையறிந்தவன்தான் அதை பிரார்த்திக்கக்கூடும். இந்த ஸைரந்திரி ஸாயுஜ்யஸுகத்தையறிந்தவளில்லையாதலால் அதை வரமாகக்கேட்காமலிருந்ததும் நியாயமே. ஸாமீப்ய ஸுகத்தை இவள் அறிந்திருப்பதால் அதையே எப்பொழுதும் வேண்டுமென்று வரமாக என் கேட்டிருக்கக்கூடாது. அவ்விதம் அவள் கேட்காமலிருந்ததற்கும் உமது திருவுள்ளமே காரணம் போலும் என்று கருத்து. (411) (எ—று)

ततो भवान्देव निशासु कासुचिन्मृगीदृशं तां निभृतं विनोदयन् ।
अदादुपश्लोक इति श्रुतं सुतं स नारदात्सात्वततन्त्रविद्बभौ ॥४१२॥

(ப—ரை) देव=ஹே கிருஷ்ண ततः=பிறகு भवान्=நீர் कासुचित्=சில निशासु=இரவுகளில் ताम्=அந்த मृगीदृशम्=மானின் கண் போன்ற கண்ணையுடைய ஸைரந்திரியை निभृतम्=அதிகமாய் विनो-

दयन्=ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு ***उपश्लोक इति**=உபஸ்லோகன் என்று **श्रुतम्**=பிரஸித்தனான **सुतम्**=பிள்ளையை **अदात्**=கொடுத்தீர் **सः**=அந்த உபஸ்லோகன் **नारदात्**=நாரதரிடமிருந்து **सात्वततन्त्रवित्**= பாஞ்சராத்திரம் முதலிய ஆகமங்களை அறிந்தவனாக **बभौ**=விளங்கினான். (412) (எ–று)

अक्रूरमन्दिरमितोऽथ बलोद्धवाभ्यामभ्यर्चितो बहुनुतो मुदितेन तेन ।
एनं विसृज्य विपिनागतपाण्डवेय वृत्तं विवेदिथ तथा धृतराष्ट्रचेष्टाम्॥

(ப–ரை) **अथ**=பிறகு **बलोद्धवाभ्याम्**=பலராமன் உத்தவர் இவர்களுடன் கூட **अक्रूरमन्दिरम्**=அக்ரூரரின் வீட்டுக்கு **इतः**=சென்றவரும் **मुदितेन**=ஸந்தோஷமடைந்த **तेन**=அந்த அக்ரூரரால் **अभ्यर्चितः**= பூஜிக்கப்பட்டவரும், **बहुनुतः**=அதிகமாய் ஸ்துதிக்கப்பட்டவருமான நீர் **एनम्**=இந்த அக்ரூரரை **विसृज्य**=அனுப்பி **विपिनागतपाण्डवेयवृत्तम्**= காட்டினின்றும் திரும்பிவந்த பாண்டவர்களின் செய்கையையும், **तथा**=அவ்விதமே **धृतराष्ट्रचेष्टाम्**=திருதராஷ்டிரனின் நடத்தையையும் **विवेदिथ**=அறிந்தீர். (413) (எ–று)

विघाताज्जामातुः परमसुहृदो भोजनृपते-
र्जरासंधे रुन्धत्यनवधिरुषान्धेऽथ मथुराम् ।
रथाद्यैर्द्योलब्धैः कतिपयबलस्त्वं बलयुत
स्त्रयोविंशत्यक्षौहिणि तदुपनीतं समहृथाः ॥ ४१४ ॥

(ப–ரை) **अथ** = பிறகு **जामातुः**= மருமகனும் **परमसुहृदः**= சிறந்த ஸ்னேஹிதனுமான **भोजनृपतेः**=கம்ஸனுடைய **विघातात्**= வதத்தினால் **अनवधिरुषान्धे**=எல்லைகடந்த கோபத்தினால் குருடனாயான **जरासंधे**=ஜராஸந்தனானவன் **मथुराम्**=மதுராபட்டினத்தை **रुन्धति**=முற்றுகைபோடும்பொழுது **द्योलब्धैः**=ஸ்வர்க்கத்தினின்று மடையப்பட்ட **रथाद्यैः**=தேர் முதலியவற்றுடன் கூடினவருப் **कतिपयबलः**=ஸ்வல்பம் ஸைன்யத்துடன் கூடினவரும் **बलयुतः**=பலராமனுடன் கூடினவருமான **त्वम्**=நீர் **तदुपनीतम्**=அந்த ஜராஸந்தனால் கொண்டுவரப்பட்ட **त्रयोविंशत्यक्षौहिणि**=இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யத்தை **समहृथाः**=கொன்றுவிட்டீர். (414) (எ–று)

---

* ஸைரந்திரிக்கு உபச்லோகன் என்ற பிள்ளை பிறந்தான் என்ற விஷயம் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் கூறப்படவில்லை.

बद्धं बलादथ बलेन बलोत्तरं त्वं
भूयो बलोद्यमरसेन मुमोचिथैनम् ।
निश्शेषदिग्जयसमाहृतविश्वसैन्यात्
कोऽन्यस्ततो हि बलपौरुषवांस्तदानीम् ॥ ४१५ ॥

(ப—ரை) **अथ**=பிறகு **बलेन**=பலராமனால் **बलात्**=பலாத்காரமாய் **बद्धम्**=கட்டப்பட்டவனும் **बलोत्तरम्**=பலத்தினால் சிறந்தவனுமான **एनम्**=இந்த ஜராஸந்தனை **भूयः**=மறுபடியும் **बलोद्यमरसेन**=ஸைன்யங்களைச் சேகரிக்கும் விஷயமாயுள்ள முயற்சியில் ஸந்தோஷத்தினால் (ஜராஸந்தன் இப்பொழுது தோல்வியையடைந்திருந்தபோதிலும், மறுபடியும் அநேகம் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வருவான் என்ற ஸந்தோஷத்தினால்) **मुमोचिथ**=விடுவித்தீர், **निश्शेषदिग्जयसमाहृतविश्वसैन्यात्**=எல்லா திக்குகளையும் ஜயிக்கும் ஸமயத்தில் அபஹரிக்கப்பட்ட எல்லா ராஜாக்களின் ஸைன்யத்தையுடைய **ततः**=அந்த ஜராஸந்தனைக்காட்டிலும் **तदानीम्**=அப்பொழுது **बलपौरुषवान्**=பலம் (சேனை) பராக்கிரமம் இவையுள்ள **अन्यः**=மற்றவன் **कः**=யாரிருந்தான். (415) (எ—று)

भग्नस्स लग्नहृदयोऽपि नृपैः प्रणुन्नो
युद्धं त्वया व्यधित षोडशकृत्व एवम् ।
अक्षौहिणीः शिवशिवास्य जघन्थ विष्णो
संभूय सैकनवतित्रिशतिं तदानीम् ॥ ४१६ ॥

(ப—ரை) **भग्नः**=தோல்வியையடைந்த **सः**=அந்த ஜராஸந்தன் **लग्नहृदयोऽपि**=பயந்த ஹிருதயத்தையுடையவனாயிருந்தபோதிலும், **नृपैः**=ராஜாக்களால் **प्रणुन्नः**=தூண்டப்பட்டவனாய்க்கொண்டு **एवम्**=இவ்விதம் **त्वया**=உம்முடன் **षोडशकृत्वः**=பதினாறுதடவை **युद्धम्**=யுத்தத்தை **व्यधित**=செய்தான் **विष्णो**!=ஹே விஷ்ணுவே! **तदानीम्**=அப்பொழுது **संभूय**=மொத்தமாய் **एकनवतित्रिशतम्**, **अक्षौहिणीः**=391 அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யங்களை **जघन्थ**=கொன்றீர். **शिव, शिव**=கஷ்டம், கஷ்டம். (416) (எ—று)

अष्टादशेऽस्य समरे समुपेयुषि त्वं
दृष्ट्वा पुरोऽथ यवनं यवनत्रिकोट्या ।
त्वष्ट्रा विधाप्य पुरमाशु पयोधिमध्ये
तत्राथ योगबलतः स्वजनाननैषीः ॥ ४१७ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு अस्य=இந்த ஜராஸந்தனுடைய अष्टादशे= பதினெட்டாவது समरे=யுத்தமானது समुपेयुषि=வரவிருக்கும்பொழுது यवनत्रिकोट्या=மூன்றுகோடி யவனர்களுடன் (युतम्=கூடி இருக்கின்ற) यवनम्=கால யவனனை पुर:=முன்னால் विलोक्य=பார்த்து आशु=உடனேயே पयोधिमध्ये=ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் त्वष्ट्रा=விஶ்வகர்மாவினால் पुरम्=பட்டினத்தை विधाप्य=கட்டச்செய்து अथ=பிறகு तत्र=அங்கு योगबलत:=யோகைஶ்வர்யத்தினால் स्वजनान्=சொந்த ஜனங்களை अनैषी:=கொண்டு சேர்த்தீர். (417) (எ—று)

पद्भ्यां त्वं पद्ममाली चकित इव पुरान्निर्गतो धावमानो
म्लेच्छेशेनानुयातो वधसुकृतविहीनेन शैले न्यलैषी:।
सुप्तेनांघ्र्याहतेन द्रुतमथ मुचुकुन्देन भस्मीकृतेऽस्मिन्
भूपायास्मै गुहान्ते सुललितवपुषा तस्थिषे भक्तिभाजे॥४१८॥

(ப—ரை) पद्ममाली=தாமரஸ மணிமாலையையணிந்தவரும் चकित इव=பயந்தவர் போல் पुरात्=பட்டினத்திலிருந்து निर्गत:=வெளிக்கிளம்பினவராய்க்கொண்டு पद्भ्याम्=கால்களால் धावमान:=ஓடுகின்றவரும் वधसुकृतविहीनेन=உம்மால் நேரில் வதத்தையடைவதற்கு வேண்டிய பாக்கியமற்ற म्लेच्छेशेन=மிலேச்சராஜனால் अनुयात:=பின் தொடரப்பட்டவருமான त्वम्=நீர் शैले=மலையின் குஹையில் न्यलैषी:= பதுங்கினீர். सुप्तेन=தூங்கினவராயும், अंघ्र्याहतेन=காலினால் உதைக்கப்பட்டவராயுமிருக்கின்ற मुचुकुन्देन=முசுகுந்தனால் अस्मिन्=இந்த யவன ராஜன் द्रुतम्=சீக்கிரமாய் भस्मीकृते=சாம்பலாக்கப்பட்டபொழுது भक्तिभाजे=பக்தனை अस्मै भूपाय=இந்த முசுகுந்தனையும் பொருட்டு सुललितवपुषा=அழகிய சரீரத்துடன் गुहान्ते=குஹையின் நடுவில் तस्थिषे=உம்மைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தீர். (418)

ऐक्ष्वाकोऽहं विरक्तोऽस्म्यखिलनृपसुखे त्वत्प्रसादैककांक्षी
हा देवेति स्तुवन्तं वरविततिषु तं नि:स्पृहं वीक्ष्य हृष्यन्।
मुक्तेस्तुल्यां च भक्तिं धुतसकलमलं मोक्षमप्याशु दत्वा
कार्यं हिंसाविशुद्ध्यै तप इति च तदा प्रात्थ लोकप्रतीत्यै॥

(ப—ரை) हा देव!=ஹே கிருஷ்ண! अहम्=நான் ऐक्ष्वाक:= இக்ஷ்வாகுவின் வம்சத்தில் பிறந்தவன். अखिलनृपसुखे=எல்லாவிதமான ராஜஸுகத்திலும், विरक्त:=பற்றுதலற்றவனாகவும், त्वत्प्रसादैककांक्षी=உமது அனுக்கிரஹத்தைமட்டும் விரும்பினவனாகவும் अस्मि=

இருக்கிறேன் इति=என்று स्तुवन्तम्=ஸ்தோத்திரம் செய்கின்ற तम्=அந்த முசுகுந்தனை वरविततिषु=வரங்களின் கூட்டங்களில் निःस्पृहम्=ஆசையற்றிருப்பவனாக वीक्ष्य=கண்டு हृष्यन्=ஸந்தோஷமடைந்த நீர் आशु=இதற்குப்பிறகு சீக்கிரமாய் வரப்போகின்ற ப்ராம்ஹண ஜன்மத்தின் முடிவில் धुतसकलमलम्=நாசம் செய்யப்பட்ட எல்லாவிதமான தோஷங்களையுமுடைய (அதாவது: அக்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸார நிவிருத்திரூபமான) मोक्षमपि=மோக்ஷத்தையும் (तावत्पर्यन्तम्=அதுவரையிலும்) मुक्तेस्तुल्याम्=மோக்ஷத்துக்கு ஒப்பான (அதாவது: ப்ரேமை லக்ஷணமாயும், நிரதிசய சுகரூபமாயுமுள்ள) भक्तिमपि=பக்தியையும் दत्वा=கொடுத்து तदा=அப்பொழுது हिंसाविशुद्ध्यै=க்ஷத்திரிய தர்மத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்பட்ட ஹிம்ஸா ரூபமான பாபம் விலகவேண்டி तपः=தவமானது कार्यम्=செய்யத்தக்கது इति च=என்றும் लोकप्रतीत्यै=க்ஷத்திரிய தர்மத்தை லோகத்தாருக்குப் போதிப்பிக்கவேண்டி प्रात्थ=சொன்னீர். (419) (எ-று)

तदनु मथुरां गत्वा हत्वा चमूं यवनाहृतां
मगधपतिना मार्गे सैन्यैः पुरेव निवारितः ।
चरमविजयं दर्पायास्मै प्रदाय पलायितो
जलधिनगरीं यातो वातालयेश्वर पाहि माम् ॥ ४२० ॥

(ப-ரை) वातालयेश्वर !=குருவாயூருக்கு நாதனான ஹே கிருஷ்ண! तदनु=பிறகு मथुराम्=மதுரைக்கு गत्वा=சென்று यवनाहृताम्=யவனனால் கொண்டுவரப்பட்ட चमूम्=ஸைன்யத்தை हत्वा=கொன்று (द्वारकां व्रजन्=துவாரகையைக் குறித்துச் செல்லுங்கால்) मार्गे=வழியில் मगधपतिना=மகததேசத்து ராஜனான ஜராஸந்தனால் सैन्यैः=ஸைன்யங்களால் पुरेव=முன்போல निवारितः=தடுக்கப்பட்டவரும் चरमविजयम्=கடைசித்தடவையில் ஜயத்தை दर्पाय=அஹங்காரத்தையுண்டுபண்ணுவதற்காக अस्मै=இந்த ஜராஸந்தனையும் பொருட்டு प्रदाय=கொடுத்து पलायितः=ஓடினவரும், जलधिनगरीम्=ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள துவாரகையை यातः=அடைந்தவருமான நீர் माम्=என்னை पाहि=காப்பாற்றுவீராக. (420) (எ-று)

இவ்விதம் ஸைரந்திரிக்கு அனுக்கிரஹ வர்ணனம், ஜராஸந்தயுத்த வர்ணனம், முசுகுந்தானுக்கிரஹ வர்ணனம் என்ற
எழுபத்தேழாவது தசகம் முற்றிற்று.

अथ द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्थं सोऽनुगृहीतोऽङ्ग कृष्णेनेक्ष्वाकुनन्दनः। तं परिक्रम्य सन्नम्य निश्चक्राम गुहामुखात् ॥ १ ॥ स वीक्ष्य क्षुल्लकान्मर्त्यान्पशून्वीरुद्वनस्पतीन्। मत्वा कलियुगं प्राप्तं जगाम दिशमुत्तराम् ॥ २ ॥ तपःश्रद्धायुतो धीरो निःसङ्गो मुक्तसंशयः। समाधाय मनः कृष्णे प्राविशद्गन्धमादनम् ॥ ३ ॥ बदर्याश्रममासाद्य नरनारायणालयम्। सर्वद्वन्द्वसहः शान्तस्तपसाराधयद्धरिम् ॥ ४ ॥ भगवान्पुनराव्रज्य पुरीं यवनवेष्टि-

---

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) द्विपञ्चाशत्तमे धावन् भयादिव गतः पुरीम्।
अन्वमोदत रुक्मिण्या सन्देशं द्विजवर्णितम् ॥ १ ॥

(க–ரை) பகவான் பயத்தினுல் போலவோடி துவாரகா பட்டினத்தையடைந்தவராய் ப்ராம்ஹணனுல் வர்ணிக்கப்பட்ட ருக்மிணியினுடைய வாய்மொழியைக்கேட்டு சந்தோஷித்தாரென இந்த ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஹே அங்க! இவ்விதம் கிருஷ்ணனுல் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட இக்ஷ்வாகு வம்ச புத்திரரான அந்த முசுகுந்தன் அந்தக் கிருஷ்ணனை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து குஹா துவாரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பினர். (1) அவர் மனிதர்களும் பசுக்களும், செடிகளும், மரங்களும், மிக்கக் குட்டையாக இருப்பதைக்கண்டு கலியுகம் வந்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு வடக்கு திக்கை நோக்கிச் சென்றுர். (2) தவத்தில் ஶ்ரத்தையுள்ளவனுகவும், தீரனுகவும், எதிலும் பற்றில்லாதவனுகவும், எவ்வித ஸம்சயமுமற்றவனுகவுமாகி கிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு கந்தமாதன பர்வதத்தில் பிரவேசித்தார். (3) நரநாராயணர்களுக்கிருப்பிடமான பதரிகாஶ்ரமத்தையடைந்து சீதோஷ்ணம் முதலிய எல்லா த்வந்த்வங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டும் சாந்தனாகவுமாகித் தபஸ்ஸினுல் ஹரியை ஆராதித்தார். (4) பகவானுன கிருஷ்ணன் யவனர்களால் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட மதுரைக்குத் திரும்பிவந்து மிலேச்ச ஸைன்யங்கள் யாவையும் கொன்று அவர்

ताम्। हत्वा म्लेच्छबलं निन्ये तदीयं द्वारकां धनम्॥ ५॥ नीयमाने धने गोभिर्नृभिश्चाच्युतचोदितैः। आजगाम जरासंधस्त्रयोविंशत्यनीकपः॥ ६॥ विलोक्य वेगरभसं रिपुसैन्यस्य माधवौ। मनुष्यचेष्टमापन्नौ राजन्दुद्रुवतुर्द्रुतम्॥ ७॥ विहाय वित्तं प्रचुरमभीतौ भीरुभीतवत्। पद्भ्यां पद्मपलाशाभ्यां चेलतुर्बहुयोजनम्॥८॥ पलायमानौ तौ दृष्ट्वा मागधः प्रहसन्बली। अन्वधावद्रथानीकैरीशयोरप्रमाणवित्॥ ९॥ प्रद्रुत्य दूरं संश्रान्तौ तुङ्गमारुहतां गिरिम्। प्रवर्षणाख्यं भगवान्नित्यदा यत्र वर्षति॥ १०॥ गिरौ निलीनावाज्ञाय नाधिगम्य पदं नृप। ददाह गिरिमेधोभिः समन्तादग्निमुत्सृजन्॥११॥ तत उत्पत्य तरसा दह्यमानतटादुभौ। दशैकयोजनोत्तुङ्गान्निपेततुरधोभुवि॥ १२॥ अलक्ष्यमाणौ रिपुणा सानुगेन यदूत्तमौ। स्वपुरं पुन-

---

களிடமிருந்த தனத்தைத் துவாரகைக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். (5) அச்யுதனுலேவப்பட்ட காளை மாடுகளினுலும், மனிதர்களினுலும் தனமானது கொண்டுபோகப்படுங்கால் இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹிணிகளுக்குத் தலைமைவஹித்துக்கொண்டு ஜராஸந்தன் வந்து சேர்ந்தான். (6) ஹே ராஜன்! சத்துரு ஸைன்யத்தினுடைய வேகாதிக்கியத்தைக்கண்டு மாதவர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் மனுஷ்யர்களின் சேஷ்டையைப் பின்பற்றினவர்களாய் வேகமாக ஓட்டம் பிடித்தனர் (7) உண்மையில் பயமற்றவர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் மிக்கமிக்கப் பயந்தவர்கள்போல ஏராளமான தனத்தைவிட்டுவிட்டு தாமரை இதழ்போன்ற கால்களினுல் வெகு யோஜனதூரம் ஓடினர். (8) பலிஷ்டனுன ஜராஸந்தன் அவர்கள் ஓடுவதைக்கண்டு ஈஶ்வரர்களின் ப்ரமாணத்தை (விபுத்தன்மையை) அறியாதவனுய் தேருடன் கூடின சேனைகளுடன் பின்தொடர்ந்து சென்ருன். (9) வெகுதூரமோடிக்களைத்தவர்களாய் எங்கு இந்திரன் எப்பொழுதும் மழையைப் பொழிகின்ருனே அந்த ப்ரவர்ஷணமென்ற மலையிலேறிக்கொண்டனர். (10) ஹே ந்ருப! அவர்கள் மலையிலொளிந்ததைக் கண்டு அவர்களின் காலடியையும் காணுதவனுய் விறகுகளினுல் நாலா பக்கங்களிலும் நெருப்பைமூட்டி மலையை எரித்தான். (11) இருவரும் எரிக்கப்படுகின்ற ப்ரதேசத்தையுடையதும், பதினொரு யோஜனமுயர்ந்ததுமான அந்த மலையிலிருந்து வேகமாகத்தாவிப்

रायातौ समुद्रपरिखां नृप ॥ १३ ॥ सोऽपि दग्धाविति मृषामन्वानो बलकेशवौ । बलमाकृष्य सुमहन्मगधान्मागधो ययौ ॥ १४ ॥

अथ रुक्मिणी विवाह कथा प्रारंभः ॥

आनर्ताधिपतिः श्रीमान्रैवतो रेवतीं सुताम् । ब्रह्मणा चोदितः प्रादाद्बलायेति पुरोदितम् ॥ १५ ॥ भगवानपि गोविन्द उपयेमे कुरूद्वह । वैदर्भीं भीष्मकसुतां श्रियो मात्रां स्वयंवरे ॥ १६ ॥ प्रमथ्य तरसा राज्ञः शाल्वादींश्चैद्यपक्षगान् । पश्यतां सर्वलोकानां तार्क्ष्यपुत्रः सुधामिव ॥१७॥ राजोवाच — भगवान्भीष्मकसुतां रुक्मिणीं रुचिराननाम् । राक्षसेन विधानेन उपयेम इति श्रुतम् ॥ १८ ॥ भगवन् श्रोतुमिच्छामि कृष्णस्या-

---

பூமியில் குதித்தனர். (12) ஹே ந்ருப! யாதவஶ்ரேஷ்டர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் பரிவாரங்களுடன் கூடின சத்துருவினால் காணப்படாதவர்களாய் கடலையகிழாகக் கொண்ட தனது பட்டினத்தைத் திருப்பவும் அடைந்தனர். (13) அந்த ஜராஸந்தனும் ராமகிருஷ்ணர்கள் எரிக்கப்பட்டுவிட்டனர் எனப்பொய்யாகவெண்ணிக்கொண்டு மிக்கப்பெரிய சேனையை இட்டுக்கொண்டு மகததேசத்தையடைந்தான். (14)

ருக்மிணீ விவாஹ கதையாரம்பம்.

ஆனர்த்த தேசத்துக்கு அதிபதியும் ஸ்ரீமானுமான ரைவதன் என்ற அரசன் ப்ரப்ஹ தேவனாலேவப்பட்டவனாய்க்கொண்டு தனது பெண்ணான ரேவதியைப் பலராமனுக்குக் கொடுத்தான் என முன்னருபதேசிக்கப்பட்டது. (15) ஹே குருத்வஹ! பகவானான கோவிந்தனும், சிசுபாலன் பக்ஷத்தைச்சேர்ந்த சால்வன் முதலிய அரசர்களை ஜயித்து எல்லா ஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கருடன் அமுதத்தைப்போல பீஷ்மகனுடைய பெண்ணும் லக்ஷ்மியின் அம்சபூதையுமான வைதர்ப்பியை ஸ்வயம்வரத்தில் மணந்தார். (16–17) ராஜன் சொல்லலுற்றான்—பகவானான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பீஷ்மகன் பெண்ணும் அழகிய முகமுள்ளவளுமான ருக்மிணியை ராக்ஷஸ விஹாஹமுறையாக விவாஹஞ்செய்துகொண்டார் என என்னால் கேட்கப்பட்டது. (18) ஹே பகவன்! ஜராஸந்தன்

मिततेजसः। यथा मागधशाल्वादीञ्जित्वा कन्यामुपाहरत् ॥ १९ ॥ ब्रह्मन् कृष्णकथाः पुण्या माध्वीर्लोकमलापहाः। को नु तृप्येत शृण्वानः श्रुतज्ञो नित्यनूतनाः॥ २० ॥ श्रीशुक उवाच—राजासीद्भीष्मको नाम विदर्भाधिपतिर्महान्। तस्य पञ्चाभवन्पुत्राः कन्यैका च वरानना ॥२१॥ रुक्म्यग्रजो रुक्मरथो रुक्मबाहुरनन्तरः। रुक्मकेशो रुक्ममाली रुक्मिण्येषां स्वसा सती ॥ २२ ॥ सोपश्रुत्य मुकुन्दस्य रूपवीर्यगुणश्रियः। गृहागतैर्गीयमानास्तं मेने सदृशं पतिम् ॥ २३ ॥ तां बुद्धिलक्षणौदार्यरूपशीलगुणाश्रयाम्

ஸால்வன் முதலியோரை ஜயித்து கன்னிகையையபஹரித்தவரும், அளவுகடந்தசக்திவாய்ந்தவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ண னுடைய சரிதத்தை நடந்தபடி கேட்கவிரும்புகின்றேன். (19) ஹே ப்ரம்ஹன்! கேட்பதி லுள்ள ஸாரத்தை (ருசியை) யறிந்து ஸ்ரவணஞ்செய்கின்ற எவன் தான், புண்யங்களும், காதுகளுக்கு இனிமையானவைகளும், லோகத் தின் அழுக்கைப் போக்குகின்றவைகளும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் ஆஸ்சரியம் போலத் தோற்றுகின்றவைகளுமான கிருஷ்ண கதைக ளைக்கேட்டுப்போதுமென எண்ணுவான். (20) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற் றார்—விதர்ப்பதேசத்துக்கதிபதியும், மஹானும், பீஷ்மகன் எனப் பெயருள்ளவனுமான (ஒரு) அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர்களும், அழகிய முகமுள்ள பெண்ணொருத்தியுமாக ஆறுபேர் களிருந்தனர். (21) மூத்தவன் ருக்மியும், அடுத்தவன் ருக்மரதனும், (அவனுக்கடுத்தவன்) ருக்மபாஹுவும், (அவனுக்கடுத்தவன்) ருக்ம கேசனும், (அவனுக்கடுத்தவன்) ருக்மமாலியும் ஆவர். பதிவ்ரதையான ருக்மிணி இவர்களின் தங்கையாவாள். (22) அந்த ருக்மிணி வீட் டுக்கு வந்தவர்களான நாரதாதிகளாற் சொல்லப்படுகின்ற முகுந்த னுடைய ரூபம்=ஸ்வரூபம், வீர்யம்=ப்ரபாவம், குணங்கள்=பக்தவாத் ஸல்யம் முதலியன, ஸ்ரீ=அலௌகிகமான ஸம்பத்துகள், இவைக ளைக்கேட்டு அந்தக் கிருஷ்ணனைத் தனக்கு ஒப்பான பர்த்தாவாக எண்ணினாள். (23) கிருஷ்ணனும், புத்தி=உண்மைப் பொருளைப் பற்றிய விசாரம், லக்ஷணம்=பகவானுடைய லக்ஷணத்துக்கொத்த லக்ஷணம், ஔதார்யம்=ஸமயத்தில் எதையும் கொடுக்குந்தன்மை, சீலம்=உயர்ந்த ஸ்வபாவம், ரூபம்=ஸ்வரூபம், குணம்=ஸௌகுமார் யம், ஸௌரப்யம், லஜ்ஜை முதலியன இவற்றுக்கு இருப்பிடமானவ

कृष्णश्च सदृशीं भार्यां समुद्वोढुं मनो दधे ॥ २४ ॥ बन्धूनामिच्छतां दातुं कृष्णाय भगिनीं नृप । ततो निवार्य कृष्णद्विड् रुक्मी चैद्यममन्यत ॥ २५ ॥

ளும் ஆனதுபற்றியே *தனக்கொப்பானவளுமான அந்த ருக்மிணியைப் பாரியையாக வஹிக்கவேண்டி = விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவேண்டி, மனங்கொண்டார். (24) ஹே ந்ருப! தங்கையைப் பிதா

* சிறந்த கன்னிகையின் லக்ஷணம் பின்வருமாறு—

नीलांभोरुहपत्रकान्तिरथवा स्वर्णप्रभा भास्वरा
भृङ्गीनीलशिरोरुहा शशिमुखी सारंगशावेक्षणा ।
स्याद्यस्यास्तिलजप्रसूनसदृशी नासा सुदन्तावली
सुश्रोत्रा पिकभाषिणी च जलजग्रीवाऽथ बिंबाधरा ॥ १ ॥
चक्राद्यंकितशोणपाणिचरणा क्षामोदरी स्वल्पभुक्
रंभास्तंभमनोरमोरुयुगला श्रोण्या बृहत्याऽन्विता ।
नाभ्याचातिगभीरया गजगतिः शान्तालपनिद्रालसा
शीलाढ्या सुकुमारिका नरवरैः कन्या विवाह्या शुभा ॥ २ ॥

கறுத்த தாமரை இதழ்போன்ற காந்தியுள்ளவளும், அல்லது ஸ்வர்ண காந்தியுள்ளவளும், மினுமினுப்புடன் கூடினவளும், பெண் வண்டுபோல் கறுத்ததலைமயிரையுடையவளும், சந்திரன்போன்றமுகமுள்ளவளும், மான் குட்டியினதுபோன்ற கண்ணுள்ளவளும், எள்ளின் பூவுக்கொப்பான மூக்கையுடையவளும், அழகிய பல்வரிசைகளையுடையவளும், அழகிய காதுள்ளவளும், குயில்போலப் பேசுகின்றவளும், சங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவளும், கோவப்பழம்போன்ற உதட்டையுடையவளும், சக்கிரம் முதலிய ரேகைகளினல் அடையாளஞ்செய்யப்பட்டதும் சிவந்ததுமான உள்ளங்கை உள்ளங்கால் இவற்றையுடையவளும், சிறுத்த வயிற்றையுடையவளும், ஸ்வல்பம் ஆஹாரஞ்செய்கின்றவளும், வாழைமரத்துக்கொப்பானதும் மனத்தைக் கவருகின்றதுமான இரண்டு துடைகளையுடையவளும், பெரிய பின்தட்டுடன் கூடினவளும், மிக்க அகழமான உந்தியுடன் கூடினவளும், யானைபோல நடப்பவளும், சாந்தமும் அல்பமுமான தூக்கமுள்ளவளும், அற்பம் சோம்பலுள்ளவளும், சீலம் நிறைந்தவளும், நல்ல இளம் வயதுள்ளவளும், சுபையுமான கன்னிகையானவள் சிறந்த மனிதர்களால் மணக்கத்தக்கவளாகிறுள் என அனங்கரங்கம் என்ற க்ரந்தத்திற் சொல்லிய லக்ஷணம் வாய்ந்தவளாக ருக்மிணியம்மாள் காணப்பட்டபடியால் அவளை கோபாலன் தனக்கொப்பானவளாக எண்ணினர் என்பது கருத்து.

तदवेत्यासितापाङ्गी वैदर्भी दुर्मना भृशम्। विचिन्त्याप्तं द्विजं कञ्चि-

முதலிய பந்துக்கள் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்கவிரும்புங்கால் கிருஷ்ணத்வேஷியான ருக்மியானவன் அவரிடமிருந்து விலக்கி சேதி தேசத்தரசனான சிசுபாலனை (அவளுக்குற்றவரனாக) எண்ணினான்.

அந்த ருக்மியின் எண்ணத்தை அறிந்து மனக்கலக்கத்தை யடைந்தவளும், கறுத்த கடைக்கண்களையுடையவளுமான, அல்லது அஸிதனிடத்தில்=ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் தனது கடைக்கண்ணைச் செலுத்தினவளுமான வைதர்ப்பியானவள் வெகுதூரம் (*)நன்கு

(*) தனது கடைக்கண்ணை ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் அர்ப்பணஞ்செய்த ருக்மிணியம்மாள் தனது தமையனான ருக்மியின் தீர்மானத்தையறிந்து மனக்கலக்கத்தையடைந்தவளாய் வெகுதூரம் தனது மனத்தில் ஆலோசிக்கத்தொடங்கினாள். அதாவது:—எனது ப்ராதா முதலியோரோ எனது விவாஹ விஷயத்தில் வேறுவிதமாக நிச்சயம் செய்துவிட்டனர். ஸர்வக்ஞனும் யோகியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதையறிந்திருந்துங்கூட இதுவரை இவ்விஷயத்தில் உதாஸீனராகவிருப்பதால் அவருக்கு வேறு ஸ்திரீகளிடத்தில் காதலேற்பட்டிருக்கவேண்டும். அவர் காதலித்த ஸ்திரீகள் கோகுலத்தில் பலரிருப்பதாகவும் கேள்விப்படுகிறோம். ஆனதுபற்றி "அந்தக் கிருஷ்ணனொருவனைத்தவிர்த்து வேறு எவனையும் நான் மனதாலும் வரிக்க மாட்டேன். மற்றவனை வரிப்பதாயின் நான் உயிரைவிடுவது நிச்சயம்" எனத் தாய் முதலியோரிடம் தெரிவிப்பதோ உலகமுறையில் பொருந்தாததாகும். ஆகவே அவரிடம் தெரிவிப்பதுதான் எவ்விதமேனும் பலன் தருவதாகவுமாகும். அவரோ தன்னைச் சரண்புகுந்த ஜனங்களின் துக்கத்தைப் பொறுத்திரார் என நாம் பலதடவை கேட்டுமிருக்கிறோம். ஆனதுபற்றி லஜ்ஜாதிகளை முதலில் விடுத்து தூதனையும், வாய்மொழியையும் அனுப்புவோம். அப்படியும் அவன் அங்கீகரிக்காவிடில் நிச்சயமாய் உயிரைவிட்டுவிடுவோம் என வெகுகாலம் ஆலோசித்து உறுதி செய்துகொண்டாள் என்பதை மூலத்தில் "भृशं विचिन्त्य=வெகுதூரம் விசாரித்து" என்ற பதம் தெரிவிக்கிறது. மேலும் कंचित् द्विजम्=ஒரு ப்ராம்ஹணனை आप्तं विचिन्त्य=தனக்கு மிக்க வேண்டியவனாகவாலோசித்தறிந்துகொண்டு வேகமாக கிருஷ்ணனையழைத்துவரவேண்டி அனுப்பினாள். அல்லது तत्=அந்த ருக்மியின் முயற்சியை अवेत्य=அறிந்து दुर्मनाः=மிக்க மனக்கலக்கத்தையடைந்தவளான வைதர்ப்பியானவள்

त्कृष्णाय प्राहिणोद्द्रुतम् ॥२६॥ द्वारकां स समभ्येत्य प्रतीहारैः प्रवेशितः।
अपश्यदाद्यं पुरुषमासीनं काञ्चनासने ॥ २७ ॥ दृष्ट्वा ब्रह्मण्यदेवस्तमवरुह्य

ஆலோசனை செய்து ஆப்தனுன=உண்மை பேசுகின்றவனுன, ப்ராம்ஹணன் ஒருவரை சீக்கிரமாகக் கிருஷ்ணனையழைத்துவரவேண்டி அனுப்பினுள். (26) அந்த ப்ராம்ஹணன் த்வாரகையை *நன் கடைந்து வாயில் காப்போர்களால் உள்ளில் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டவராய் ஸ்வர்ணமயமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் முழுமுதற்கடவுளான புருஷனைக் கண்டார். (27) ப்ராம்ஹண பக்தி நிறைந்தவரான வாஸுதேவன் வெகுதூரத்தில் வரும் அந்த

असितापांगी=அ=கிருஷ்ணனை நினைத்து सित=தடுக்கப்பட்ட आप=பெருகும் ஜலத்தையுடைய अंगी=நேத்திர ரூபமான அங்கத்தையுடையவளாகி அதாவது: ருக்மியின் முயற்சியைக்கேட்டு மனங்கலங்கி கண்ணீர் வடியவாரம்பிக்கவே இச்சமயம் அழுவதைவிடுத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் தூதனையனுப்புவோம் எனவெண்ணி கிருஷ்ணனை மனத்தாலெண்ணினவளாய் மங்களகாலத்தில் அழுவது நியாயமாகாது என்ற கருத்துடன் கண்ணினின்றும் தாரைதாரையாய் வடியும் நீரைத்தடுத்துக்கொண்டாள் என்றும் சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர். மேலும் भगवान् ब्राह्मणप्रियः என்றபடி தனக்கும் ப்ராம்ஹண பக்தியுண்டு என்பதைக் காட்டவேண்டி மற்றவரையனுப்பாது ப்ராம்ஹணனையனுப்பினுள் என்றும், कंचित् द्विजम्=ஒரு ப்ராம்ஹணனை भृशमाप्तं विचिन्त्य மிகவும் வேண்டியவனுக ஆலோசித்துக்கொண்டு என அன்வயித்துக்கொண்டு பொதுவாகவே எல்லா ப்ராம்ஹணர்களுமே தனக்கு ஆப்தர்கள் தானுயினும் அவர்களையனுப்பினுல் ஸமாசாரத்தைமட்டும்போய் சொல்லிவிடுவார்களேயன்றி பொருப்புடன் கூடவிருந்து பகவானையழைத்துவருவது மிக்க ஆப்தனுற்றுன் நடைபெறுமெனக்கருதி மிக்க ஆப்தப்ராம்ஹணனை द्रुतम्=வேகமாக कृष्णाय=கிருஷ்ணனைக் கூடவிருந்து அழைத்துவரவேண்டி அனுப்பினுள் என்றும் பொருள் கூறுகின்றனர்.

* समभ्येत्य=என்பது மூலம், விதர்ப்பதேசத்துக்கும் துவாரகைக்கும் இடையில் வெகுதூரமிருந்தபோதிலுங்கூட விதர்ப்பதேசத்திலிருந்து கிளம்புங்கால் ப்ராம்ஹணன் ஸ்ரீகோபாலனைத்தியானிக்க உடனே ஸ்ரீகோபாலன் அவரை துவாரகையில் கொண்டுசேர்த்தார் என்பது இதனுல் பெறப்படுகிறது.

निजासनात्। उपवेश्यार्हयाञ्चक्रे यथात्मानं दिवौकसः॥ २८ ॥ तं भुक्तवन्तं विश्रान्तमुपगम्य सताङ्गतिः। पाणिनाभिमृशन्पादावव्यग्रस्तमपृच्छत ॥ २९ ॥ कच्चिद्द्विजवरश्रेष्ठ धर्मस्ते वृद्धसंमतः। वर्तते नातिकृच्छ्रेण संतुष्टमनसः सदा ॥ ३० ॥ संतुष्टो यर्हि वर्तेत ब्राह्मणो येन केनचित्। अहीयमानः स्वाद्धर्मात्स ह्यस्याखिलकामधुक् ॥ ३१ ॥ असंतुष्टोऽसकृल्लोकानाप्नोत्यपि सुरेश्वरः। अकिञ्चनोऽपि संतुष्टः शेते सर्वाङ्गविज्वरः ॥३२॥ विप्रान्स्वलाभसंतुष्टान्साधून्भूतसुहृत्तमान्। निरहंकारिणः शान्तान्नमस्ये

ப்ராம்ஹணனைக் கண்ணுற்று தனது ஆஸனத்தினின்றுமிறங்கி தனது ஆஸனத்தில் அவரையுட்காரவைத்து தேவர்கள் தன்னை எவ்விதமோ அவ்விதமே (இவரை) பூஜித்தார். (28) ஸாதுஸம்ரக்ஷகனை பகவான் சாப்பிட்டுக்களைப்பாறின அந்த ப்ராம்ஹணரது அருகில் வந்து அவரது சரணங்களைக் கையினால் பிடித்துக்கொண்டு ஒரேயிடத்தில் செலுத்தின மனதுள்ளவராய் அவரைக் கேட்கத் தொடங்கினர். (29) ஹே த்விஜவரச்ரேஷ்ட! எப்பொழுதும் ஸந்துஷ்ட மனதுள்ளவரான உம்முடைய தர்மமானது பெரியோரால் ஒப்பப்படும்படி அதிகம் கஷ்டமின்றி நடந்தேறிவருகின்றதா? (30) ப்ராம்ஹணன் கிடைத்த யாதேனுமொன்றால் மட்டும் அலம்புத்தி (போதுமென்ற எண்ணம்) யுள்ளவனும் சொந்ததர்மத்தை விட்டு விலகாதவனும் எவ்விடத்திலிருப்பானோ அந்த ப்ராம்ஹணன் இவ்வுலகுக்கு ஸகல காமங்களையும் உண்டுபண்ணுபவனாகவாகிறான். (31) அலம்புத்தி (கிடைத்தது போதுமென்ற எண்ணம்) இல்லாதவன் தேவேந்திரனாகவானபோதிலுங்கூட மேன்மேலுள்ள லோகங்களையடைவதில் ஆவல்கொள்ளுவானேயன்றி ஒருபொழுதும் சுகத்தையடையமாட்டான். கிடைத்தது போதுமென்ற எண்ணமுள்ளவன் தனக்கென வொருபொருளுமில்லாதவனாயினுங்கூட வாக் பாணி முதலிய எல்லா அங்கங்களிலும் தாபமற்றவனாய் சுகமாகவே இருக்கிறான். (32) ஸ்வயமாகவே கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு திருப்தியையடைகின்றவர்களும், அல்லது ஆத்மலாபத்தினால் பூர்ணர்களும், ஸ்வதர்மாசரணம் செய்கின்றவர்களும், எல்லா உயிர்களுக்கும் மிக்கச் சுஹிருத்துக்களும், அஹங்காரமற்றவர்களும், சாந்தர் (மனோ ஜயமுள்ளவர்) களுமான ப்ராம்ஹணர்களை நான்

शिरसाऽसकृत् ॥३३॥ कच्चिद्वः कुशलं ब्रह्मन्राजतो यस्य हि प्रजाः। सुखं वसन्ति विषये पाल्यमानाः स मे प्रियः॥ ३४ ॥ यतस्त्वमागतो दुर्गं निस्तीर्येह यदिच्छया। सर्वं नो ब्रूह्यगुह्यं चेत्किं कार्यं करवाम ते ॥ ३५ ॥ एवं संपृष्टसंप्रश्नो ब्राह्मणः परमेष्ठिना। लीलागृहीतदेहेन तस्मै सर्वमवर्णयत्॥

தலையினால் அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.* (33) ஹே ப்ரம்ஹன்! உங்களுக்கு அரசனிடமிருந்து க்ஷேமமுண்டாகின்றதா? எவனுடைய தேசத்தில் ப்ரஜைகள் நன்கு காக்கப்படுகின்றவர்களாய்ச் சுகமாக வஸித்து வருகின்றனரோ அந்த அரசன் எனக்கு ப்ரியனாகவாகிறான். (34) நீர் அகிழைத்தாண்டி எந்த ஸ்தானத்திலிருந்து எந்த விருப்பத்துடன் இங்கு (தைவாதீனமாக) வந்தீரோ அவையாவையும் ரஹஸ்யமாக இல்லாவிடில் எமக்குச் சொல்லுவீராக. உமக்குவேண்டிய எந்தக் காரியத்தையும் நாம் செய்கின்றோம். (35) லீலைக்குவேண்டி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தேஹத்தையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட ப்ரஶ்னத்தையுடையவரான ப்ராம்ஹணன் பந்துக்களின் அபிப்ராயம், ருக்மியின் சேஷ்டிதம் ஆகிய யாவையும் வர்ணித்தார். (36)

†ஸ்ரீருக்மிணி சொல்லுவதாவது — ‡ஹே புவனஸுந்தர! ஹே அச்யுத! ஹே அங்க! கேட்பவர்களின் காதுகளின் ஓட்டை

---

* योगिध्येयपदांबुजस्त्रिजगतां नाथो हरिर्यं स्वयं
शान्तं नित्यमनुव्रजामि रजसा पूयेयचेत्यब्रवीत् ।
तस्माद्विश्वगुरोस्सुरासुरनरैरानम्यपादांबुजा-
दात्मानन्दनिमग्ननिश्चलमतेरन्योऽत्र धन्योस्ति कः ॥

என்றதால் இந்த 33-வது சுலோகத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு பெரியார் ஆத்மக்ஞானிகளைப் புகழ்ந்துமிருக்கின்றனர்.

† ஸ்ரீருக்மிணியினால் தானே ஏகாந்தத்தில் எழுதித் தனது ப்ரேமைக்கு அடையாளமாக அவளால் கொடுக்கப்பட்ட பத்திரிகையின் முத்திரையைத்திறந்து ப்ராம்ஹணன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடங்காண்பித்தார். அதை நீங்களே வாசியுங்கள் கேட்போம் எனப் பகவான் சொல்ல ப்ராம்ஹணன் பத்திரிகையை வாசிக்கிறார் என ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "इत्येते गुह्यसन्देशाः=(இவ்விதம் ருக்மிணி ரஹஸ்யத்தில் அனுப்பின வாய்மொழிகள்") எனப் பின்னர் சொல்லப்போவதால்

रुक्मिण्युवाच—श्रुत्वा गुणान्भुवनसुन्दर शृण्वतां ते निर्विश्य कर्णविवरैर्हरतोऽङ्गतापम्। रूपं दृशां दृशिमतामखिलार्थलाभं त्वय्यच्युताविशति चित्तमपत्रपं मे ॥ ३७॥ का त्वा मुकुन्द महती कुलशीलरूपविद्याव-

---

களினால் உள்ளில் நுழைந்து தாபத்தைப்போக்குகின்ற உமது பக்த வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், கண்ணுள்ளவர்களுடைய கண்களுக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் தருகின்ற உமது ரூபத்தையும் (காந்தி அவயவங்களின் அழகு இவற்றையும்) கேட்டு என்னுடைய சித்தமானது லஜ்ஜையையிழந்ததாய்க்கொண்டு உம்மிடத்தில் ஆவேசத்தை (எவ்வழியிலுமீடுபடுதலை) யடைகிறது.(37) *ஹேமுகுந்த!= மோக்ஷாந்தமான புருஷார்த்தத்தைத்தருபவரே!, ஹேந்ருஸிம்ஹ!= ஹே நரஸ்ரேஷ்டரே!, மஹதியும்=வெகு நல்ல குணங்கள் நிறைந்தவளும், தீரையும்=வெகு தைரியமுள்ளவளும் அல்லது சிறந்த புத்தி

வெரும் வாய்மொழியேயொழிய பத்திரிகை இல்லை என வம்சீதரீய வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‡ हे भुवनसुन्दर!=வைகுண்டம் வரையிலுள்ள ப்ராக்ருதா ப்ராக்ருத லோகங்களில் ஸ்வபாவத்தினாலும், ஆக்ருதியினாலும் ப்ரகாசிப்பவரே! என்பது பொருள். உம்முடைய குணங்களைப்பற்றியும், ரூபங்களைப்பற்றியும், சிரவணஞ்செய்யாவிடினுங்கூட எனது சித்தமானது ப்ராசீன ஸம்ஸ்காரத்தையொட்டி உம்மிடத்தில் ஈடுபடவேதான் செய்யும். அவ்விதமிருக்க இந்த அவதாரத்தில் அவற்றை நாரதாதிகள் மூலம் சிரவணஞ்செய்த பிறகு எனது சித்தமானது உம்மிடத்திலீடுபடுவதில் தடையுண்டோ? என்பது கருத்து. अपत्रपम्=என்றதால் "லஜ்ஜையைவிட்டு இடையறாது பகவன் நாமஸங்கீர்த்தனஞ்செய்பவன் தனது கோடிகுலத்துடன் கூட பகவத்பதத்தையடைகிறான்" என विसृज्य लज्जां योऽधीते मन्नामानि निरन्तरम्। कुलकोटिसमायुक्तो लभते मामकं पदम् ॥ என்றதால் தாங்களே உபதேசித்திருப்பதை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு எனது சித்தம் லஜ்ஜையை விடுத்து உமது ஸ்வரூபத்திலீடுபடும்பொழுது உமது லாபமேற்படுவதில் தடையில்லையென நம்பியிருக்கிறேன் எனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

* தானாகவே வரனைத்தேடுவதென்பது நற்குலத்திற் பிறந்த கன்னிகைகள் செய்யக்கூடிய காரியமன்று என எண்ணிவிடாதீர்? என இந்த சுலோகத்தினால் தெரிவிக்கிறாள்.

योद्रविणधामभिरात्मतुल्यम्। धीरा पतिं कुलवती न वृणीत कन्या काले नृसिंह नरलोकमनोभिरामम्॥ ३८॥ तन्मे भवान्खलु वृतः पतिरङ्ग जायामात्मार्पितश्च भवतोऽत्र विभो विधेहि। मा वीरभागमभिमर्शतु चैद्य आराद्गोमायुवन्मृगपतेर्बलिमम्बुजाक्ष ॥३९॥ पूर्तेष्टदत्तनियमव्रतदेवविप्रगुर्व-

புள்ளவளும், குலவதியும்=நற்குலத்தில் பிறந்தவளும், கன்னிகையும்=விவாஹமாகாதவளுமான எவள் தான், (*)குலம்=சிறந்த வம்சத்திலவதரித்தல், ஶீலம்=தயாளுத்வம் வதான்யத்வம் முதலியன, ரூபம்=தேஹம் நாக்கு உதடு நகம் முதலியவிடங்களிலமைந்த அழகு, வித்யா=கலைகளைப்பற்றிய அறிவு, வய:=நித்யம் புதிதான யௌவனத்தின் சோபை, த்ரவிணம்=தனம், தாப=சோபை ஆகிய இவற்றால் தனக்குத்தானே ஒப்பானவரும், மனித உலகின் மனத்துக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருபவருமான உம்மை விவாஹஸமயம் ப்ராப்தமானபொழுது பதியாக வரிக்காதிருப்பாள். (38) ஹே அங்க! ஹே விபோ! ஹே அம்புஜாக்ஷ! ஆனதுபற்றியேயன்றோ நீர் என்னால் பதியாக வரிக்கப்பட்டீர். ஆத்மாவும் உமக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்டது. ஆகவே நீர் இங்குவந்து என்னை ஜாயையாக (பத்னியாக) ச் செய்துகொள்ளும். சிங்கத்தின் பலியை குள்ளநரியானதுபோல வீரனான உமது பாகமான என்னைச் சீக்கிரமாக வந்து †சிசுபாலன் தொடாது இருக்கட்டும். (39) ‡பரேசனான

(*)“ त्यागी कुलीनः कुशलो रतेषु कल्पः कलावित्तरुणो धनाढ्यः।”
“भव्यः क्षमी स्थिररुचिस्सुभगोऽभिमानी स्त्रीणां मतस्सुभगवानिह नायकः स्यात्॥”

கொடையாளியும், நற்குடிப்பிறந்தவனும், ஸம்போக ஸுகானுபவத்தில் ஸமர்த்தனும், எதிலும் ஸமர்த்தனும், கலைகளையறிந்தவனும், யுவாவும், தனம் நிறைந்தவனும், வியாதியற்றவனும், பொறுமையுள்ளவனும், நிலைத்த ப்ரீதியுள்ளவனும், அழகு வாய்ந்தவனும், அண்டினவர்களிடம் அபிமானமுள்ளவனும், நல்ல சிறப்புவாய்ந்தவனுமான புருஷனே ஸ்திரீகளுக்குப் பிடித்தமான நாயகனுவான் என்றபடி உன்னிடத்திலேயே இந்தக் குணங்கள் பூர்ணமாகக்காணப்படுவதாலும், வேறிடத்தில் காணப்படாததாலும் உன்னை நான் பர்த்தாவாக வரிப்பதில் குற்றமெதுவுமில்லை எனப் பெறப்பட்டது.

† உமக்கு இஷ்டமிருக்கு, அல்லது இஷ்டமில்லை என்பதை சீக்கிரம் ப்ராம்ஹணனையனுப்பி எனக்குத் தெரிவித்துவிடும். இல்லையேல்

र्चनादिभिरलं भगवान्परेशः। आराधितो यदि गदाग्रज एत्य पाणिं गृह्णातु मे न दमघोषसुतादयोऽन्ये ॥ ४० ॥ श्वो भाविनि त्वमजितोद्वहने विदर्भान् गुप्तः समेत्य पृतनापतिभिः परीतः। निर्मथ्य चैद्यमगधेन्द्रबलं प्रसह्य मां

பகவான் நாராயணன், பூர்த்தம்=குளம் வெட்டல், இஷ்டம்=அக்னிஹோத்ராதிகளைச் செய்தல், தத்தம்=ஸ்வர்ணதானம் முதலியன செய்தல், நியமம்=தீர்த்தாடனஞ்செய்தல், வ்ரதம்=கிருச்ரம், சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்களையனுஷ்டித்தல், தேவர், ப்ராம்ஹணர், குரு இவர்களை அர்ச்சித்தல் முதலிய தர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டது உண்மையானல் கதாக்ரஜனன ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்து எனது பாணியைக்கிரஹிக்கவேண்டுமேயொழிய சிசுபாலன் முதலிய மற்றவர் கிரஹிக்கக்கூடாது.(40) *ஹே அஜித! விவாஹம் நாளைக்கு நடக்கவிருக்க முதல் நாளே எவரும் காணுதபடி முதலில் நீர் விதர்ப்பதேசம் வந்து பின்னர் சேனாதிபதிகளினல் சூழப்பட்டவராய்க்கொண்டு சிசுபாலன்,ஜராஸந்தன் இவர்களின் ஸேனையை பலாத்காரமாயழித்து உமது ப்ரபாவதர்சனரூபமான வீரியத்தையே சுல்கமாக (விவாஹத்தில் கொடுக்கும் பொருளாக) க் கொண்ட என்னை (*)ராக்ஷஸ

உம்மிடமுள்ள ஆசையினல் நான் தேஹத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் சிசுபாலன் விரைவாக வந்து என்னைத் தொடுவானேல் மிக்கக் கொழுந்துவிட்டெறியும் விரஹாக்னியே இந்தத்தேஹத்தைச் சாம்பலாக்கிவிடும். அம்புஜம் போன்ற உமது நேத்திரங்களைத் தியானஞ்செய்யும் எனக்கு அச்சமயம் தாபம் அணுவுமேற்படமாட்டாது. ஆனல் சூரனன உம்முடைய சொத்தைச் சூரனில்லாத சிசுபாலன் கைப்பற்றும்படி விட்டுவிட்டீர் என்ற அபகீர்த்தி மட்டும் உமக்கு வந்துவிடும். ஆகவே அபகீர்த்தி வராது நடக்கவேண்டுவது உமது பொறுப்பு என்பதைத் தெரிவித்துவிட்டேன். இதற்குமேல் நடக்கவேண்டுவது உமது இஷ்டத்தைப்பொருத்தது என்று கருத்து. ‡ அனேக ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களினல் எனக்கு இதுவே ஏற்படவேண்டும் என வேண்டுகிருள்.

* உனது பந்துக்கள் உன்னைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுத்துவிட்ட பிறகு இப்பொழுது நான் செய்யக்கூடியது என்ன ? என்பீரேல் சொல்லுகிறேன் கேளும் எனத் தெரிவிக்கிருள்.

(*) பந்துக்களுக்கு இஷ்டமில்லாது கன்னிகைக்கு மட்டும் இஷ்டமிருக்குமாயின் பந்துக்களைச் சண்டையினல் ஜயித்து கன்னிகையை மணத்தல் ராக்ஷஸ விவாஹமெனப்படும்.

राक्षसेन विधिनोद्वह वीर्यशुल्काम्॥ ४१॥ अन्तःपुरान्तरचरीमनिहत्य बन्धूंस्त्वामुद्वहे कथमिति प्रवदाम्युपायम्। पूर्वेद्युरस्ति महती कुलदेवियात्रा यस्यां बहिर्नववधूर्गिरिजामुपेयात्॥ ४२॥ यस्याङ्घ्रिपङ्कजरजःस्नपनं महान्तो वाञ्छन्त्युमापतिरिवात्मतमोपहत्यै। यर्ह्यम्बुजाक्ष न लभेय भवत्प्रसादं

விவாஹமுறையினுல் விவாஹம் செய்துகொள்ளும். (41) †அந்தப்புரத்தின் நடுவில் ஸஞ்சரிக்கின்ற உன்னை உனது பந்துக்களைக் கொல்லாமல் நான் எவ்விதம் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளமுடியும் என்பீரேல்? அவ்விஷயத்தில் யுக்தியைச்சொல்லுகிறேன் கேளும். அதாவது:—விவாஹத்துக்கு முதல் நாளில் மஹதியான=மங்களவாத்ய முழக்கத்துடன் கூடின குலதேவியான பார்வதியின் யாத்திரையானது (உத்ஸவமானது) ஒன்றுண்டு. அந்த உத்ஸவஸமயத்தில் புதிதாக விவாஹம் செய்துகொள்ளும் கன்னிகை பார்வதியைப் பூஜிக்க வேண்டி நகரத்துக்கு வெளியில் சென்றே தீரவேண்டும் என்ற விதியிருக்கிறது.‡ (42) *ஹே அம்புஜாக்ஷ! எந்த உம்முடைய சரணாரவிந்த தூளியின் ஸ்னானத்தை உமாகாந்தனுன பரமசிவன் போல மஹான்களான ஸாதுக்கள் தமது தமோகுணத்தை அல்லது அக்ஞானத்தைப்போக்கிக்கொள்ளவேண்டி ஆசைப்படுகின்றனரோ அந்த உம்முடைய ப்ரஸாதத்தை நான் அடையாமற்போவேனேயானுல் அப்பொழுதே வ்ரதானுஷ்டானங்களினுல் சலகலத்தவைகளான ப்ராணன்களை விட்டுவிடுவேன். இவ்விதமே நூற்றுக்கணக்கான ஜன்மங்களில் செய்யும்பொழுது (உமது ப்ரஸாதம்) (*)வந்தே

---

† சிசுபாலாதியரின் சேனையையழித்தல் என்பது இருக்கட்டும். அந்தப்புரத்தின் நடுவிலிருக்கின்ற உன்னை நான் அபஹரிக்கும் கால் உனது பந்துக்களின் வதமும் கூடவன்றோ ஸம்பவிக்கும் என்பீரேல்? சொல்லுகிறேன் கேளும் என இதனுல் தெரிவிக்கிருள்.

‡ பார்வதியாரின் ஆலயத்திலிருந்தே என்னையபஹரிப்பது வெகு சுளுவு என்பது கருத்து. * அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் இந்த நிர்ப்பந்தம் எதற்கு? சிசுபாலனே உலகப்ரஸித்தமான குணமும் செய்கையுமுடையவன். ஆகவே அவனே யோக்யமான வரனுகவாகலாம் என்பீரேல் சொல்லுகிறேன் கேளும் என இதனுல் சொல்லுகிருள்.

(*) இப்பிறவியில் உமது ப்ரஸாதம் கிடைக்காவிடில் உடனே உயிரைவிடுத்து அடுத்த ஜன்மமெடுப்பேன். அதிலும் கிடைக்காவிடில் அப்

जह्यामसून्व्रतकृशान् शतजन्मभिः स्यात् ॥ ४३ ॥ ब्राह्मण उवाच—इत्येते गुह्यसंदेशा यदुदेव मयाहृताः। विमृश्य कर्तुं यच्चात्र क्रियतां तदनन्तरम्॥
इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिण्युद्वाहप्रस्तावे द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

தீரும். (43) ப்ராம்ஹணன் சொல்லலுற்றார்—ஹே யதுதேவ! இவ்விதமிந்த ரஹஸ்ய வாய்மொழிகள் என்னால் கொண்டுவரப்பட்டன. இவ்விஷயத்தில் எது செய்யத்தக்கதோ அது ஆலோசித்துப் பார்த்து உடனேயே செய்யப்படட்டும். (44)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ருக்மிணியின் உத்வாஹப்ரஸ்தாவத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

त्रिदिववार्धकिवर्धितकौशलं त्रिदशदत्तसमस्तविभूतिमत् ।
जलधिमध्यगतं त्वमभूषयो नवपुरं वपुरञ्चितरोचिषा ॥ ४२१ ॥

(ப–ரை) त्रिदिववार्धकिवर्धितकौशलम्=தேவச்சில்பியான விஶ்வ கர்மாவினால் தனது எல்லா முயற்சியாலும் செய்யப்பட்ட வேலைப் பாடுகளையுடையதாயும் त्रिदशदत्तसमस्तविभूतिमत् = தேவர்களால் திருப்பிக்கொடுக்கப்பட்ட ஸுதர்மா, பாரிஜாதம் முதலிய எல்லா ஐஶ்வர்யத்துடன் கூடினதாயும், जलधिमध्यगतम्=ஸமுத்திரத்தின் நடுவையடைந்ததாயுமிருக்கின்ற नवपुरम्=புதியபட்டினத்தை त्वम्= நீர் वपुरञ्चितरोचिषा=சரீரத்தினின்றும் வெளிவந்த காந்தியினால் अभूषयः=அலங்கரித்தீர். (421) (எ–று)

பொழுதும் உயிரைவிடுவேன். இவ்விதம் நூற்றுக்கணக்கான ஜன்மமெடுக்குங்கால் உமது மனமிளகி எனக்கு ப்ரஸாதம் செய்துதான் தீரவேண்டிவரும். ஆகவே எப்பாடுபட்டும் நான் உம்மையடைவது நிச்சயம். ஆனால் பக்தையான என்னை உபேக்ஷித்த தோஷம்மட்டும் உமக்கு வருவது நிச்சயம். அவ்விததோஷம் வராமலிருக்கவேண்டுமானால் இப்பொழுதே வந்து என்னை மணந்துகொள்ளும் என்பது கருத்து.

ददुषि रेवतभूभृति रेवतीं हलभृते तनयां विधिशासनात् ।
महितमुत्सवघोषमपूपुषः समुदितैर्मुदितैस्सह यादवैः ॥ ४२२ ॥

(ப-ரை) रेवतभूभृति=ரேவதன் என்ற அரசன் तनयाम्=தனது பெண்ணான रेवतीम्=ரேவதியை विधिशासनात्=ப்ரம்ஹதேவனின் உத்தரவினால் हलभृते=பலராமனுக்கு ददुषि=கொடுக்கும்பொழுது समुदितैः=ஒன்று கூடினவர்களாயும், मुदितैः=ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாயுமிருக்கின்ற यादवैस्सह=யாதவர்களுடன் கூட महितम्=சிறந்த उत्सवघोषम्=உத்ஸவத்துக்குரிய சப்தத்தை अपूपुषः=விருத்தி செய்தீர். (422) (எ-று)

अथ विदर्भसुतां खलु रुक्मिणीं प्रणयिनीं त्वयि देव सहोदरः ।
स्वयमदित्सत चेदिमहीभुजे स्वतमसा तमसाधुमुपाश्रयन् ॥ ४२३ ॥

(ப-ரை) देव=ஹே கிருஷ்ணா! अथ=பிறகு त्वयि=உம்மிடம் प्रणयिनीम्=ப்ரேமை கொண்டவளும் विदर्भसुताम्=விதர்ப்பராஜனின் பெண்ணுமான रुक्मिणीम्=ருக்மிணியை सहोदरः खलु=ருக்மிணியின் ஸஹோதரனான ருக்மியோவெனில் असाधुम्=கெட்டவனான तम्=அந்த சிசுபாலனை स्वतमसा=தன்னுடைய அக்ஞானத்தினால் उपाश्रयन्=அண்டிக்கொண்டு चेदिमहीभुजे=சேதி தேசத்துக்கு அரசனான சிசுபாலனையும் பொருட்டு स्वयम्=தான் अदित्सत=கொடுக்க விரும்பினான். (423) (எ-று)

चिरधृतप्रणया त्वयि बालिका सपदि कांक्षितभङ्गसमाकुला ।
तव निवेदयितुं द्विजमादिशत् स्वकदनं कदनङ्गविनिर्मितम् ॥ ४२४ ॥

(ப-ரை) त्वयि=உம்மிடத்தில் चिरधृतप्रणया = வெகுகாலமாய் வைக்கப்பட்ட ஸ்னேஹத்தையுடையவளான बालिका=பாலையான ருக்மிணியானவள் सपदि=உடனேயே कांक्षितभङ्गसमाकुला=விரும்பிய உமது விவாஹத்துக்குக்கேற்பட்ட தடையினால் கலங்கினவளாய்க் கொண்டு कदनङ्गविनिर्मितम्=கெட்ட மன்மதனால் செய்யப்பட்ட स्वकदनम्=தனது பீடையை तव=உமக்கு निवेदयितुम्=தெரிவிப்பதற்காக द्विजम्=ப்ராம்ஹணனை आदिशत्=அனுப்பினாள். (424) (எ-று)

द्विजसुतोऽपि च तूर्णमुपाययौ तव पुरं हि दुराशदुरासदम् ।
मुदमवाप च सादरपूजितः स भवता भवतापहृता स्वयम् ॥४२५॥

(ப-ரை) द्विजसुतोऽपि च=ப்ராம்ஹண புத்திரனும், दुराशदुरासदम्=கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களால் அடையமுடியாத तव=உம்

முடைய पुरम्=பட்டினத்தை तूर्णम्=சீக்கிரமாய் उपाययौ=அடைந்தார். सः=அந்த ப்ராம்ஹணன் भवतापहृता=ஸம்ஸார தாபத்தை நாசம்செய்கின்ற भवता=உம்மால் स्वयम्=நேரிலேயே सादरपूजितः=ப்ரேமையுடன் பூஜிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு मुदञ्च=ஸந்தோஷத்தையும் अवाप हि=அடைந்தாரன்றே. (425) (எ-று)

स च भवन्तमवोचत कुण्डिने नृपसुता खलु राजति रुक्मिणी।
त्वयि समुत्सुकया निजधीरतारहितया हि तया प्रहितोऽस्म्यहम्॥

(ப-ரை) स च=அந்த ப்ராம்ஹணனும் "कुण्डिने=குண்டினம் என்ற பட்டினத்தில் रुक्मिणी=ருக்மிணீ என்ற नृपसुता=ராஜ கன்னிகை राजति खलु=விளங்குகின்றாளன்றோ. त्वयि=உம்மிடத்தில் समुत्सुकया = ஆசைகொண்டவளாயும் निजधीरतारहितया = தனது தைர்யத்தை இழந்தவளாயுமிருக்கின்ற तया=அந்த ருக்மிணியினால் अहम्=நான் प्रहितः=அனுப்பப்பட்டவனாக अस्मि=இருக்கிறேன்" (इति=என்று) भवन्तम्=உம்மிடம் अवोचत=சொன்னார். (426)

(அ-கை) ருக்மிணியின் ஸந்தேசம் (வாய்மொழி) இனிவரும் இரண்டு ஶ்லோகங்களால் கூறப்படுகின்றது:—

तव हृतास्मि पुरैव गुणैरहं हरति मां किल चेदिनृपोऽधुना।
अयि कृपालय पालय मामिति प्रजगदे जगदेकपते तया॥ ४२७॥

(ப-ரை) जगदेकपते !=ஜகத்துக்கு முக்ய பாலகனான ஹே கிருஷ்ண! "तव=உம்முடைய गुणैः=குணங்களால் अहम्=நான் पुरैव=முன்னமேயே हृता=அபஹரிக்கப்பட்டவளாக अस्मि=இருக்கிறேன். अधुना किल=இப்பொழுதோ माम् = என்னை चेदिनृपः=சிசுபாலன் हरति=கொண்டுபோகின்றான். अयिकृपालय=கிருபைக்கிருப்பிடமான ஹே கிருஷ்ண! माम्=என்னை पालय=காப்பாற்றும்" इति=என்று तया=அந்த ருக்மிணியினால் प्रजगदे=சொல்லப்பட்டது. (427)

अशरणां यदि मां त्वमुपेक्षसे सपदि जीवितमेव जहाम्यहम्।
इति गिरा सुतनोरतनोद्भृशं सुहृदयं हृदयं तव कातरम्॥ ४२८॥

(ப-ரை) "अशरणाम्=வேறு ரக்ஷகனற்ற माम्=என்னை त्वम्=நீர் उपेक्षसे यदि=உபேக்ஷை செய்வீரேல் सपदि=உடனேயே जीवितमेव=உயிரையே अहम्=நான் जहामि=விட்டுவிடுவேன்" इति=என்ற सुतनोः=சிறந்த சரீரமுள்ள ருக்மிணியினுடைய गिरा=வார்த்தையி

ஞல் अयम्=இந்த सुहृत्=ஸுஹிருத்தான ப்ராம்ஹணன் तव=உம்முடைய हृदयम्=மனத்தை भृशम्=மிகவும் कातरम्=பிரியையான ருக்மிணியின் பிராணனுக்கு அபாயம் வந்துவிடுமோ எனப்பயமடைந்ததாயாகும்படி अतनोत्=செய்தார். (429) (எ—று)

अकथयस्त्वमथैनमये सखे तदधिका मम मन्मथवेदना ।
नृपसमक्षमुपेत्य हराम्यहं तदयि तां दयितामसितेक्षणाम् ॥ ४२९ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு "अये सखे !=ஹே தோழனே! मम=எனக்கு मन्मथवेदना=மன்மதனுல் செய்யப்பட்ட பீடையானது तदधिका = அந்த ருக்மிணியின் பீடையைக்காட்டிலும் அதிகமானது. तत्=ஆகையினுல் अहम्=நான் उपेत्य=வந்து असितेक्षणाम्=கருத்த கண்களையுடைய ताम्=அந்த दयिताम्=ருக்மிணியை नृपसमक्षम्=அரசர்களின் முன்னிலையில் हरामि=கொண்டுவந்து விடுகிறேன்" इति=என்று अकथय:=சொன்னீர். (429) (எ—று)

प्रमुदितेन च तेन समं तदा रथगतो लघु कुण्डिनमेयिवान् ।
गुरुमरुत्पुरनायक मे भवान् वितनुतां तनुतां निखिलापदाम् ॥४३०॥

(ப—ரை) गुरुमरुत्पुरनायक=குருவாயூருக்கு நாதனன ஹே கிருஷ்ண! तदा=அப்பொழுது प्रमुदितेन=ஸந்தோஷமடைந்த तेन=அந்த ப்ராம்ஹணருடன் समम्=கூட रथगत:=தேரில் ஏறிக்கொண்டு कुण्डिनम्=குண்டினபட்டினத்தை लघु=சீக்கிரமாக एयिवान्=அடைந்த भवान्=நீர் मे=என்னுடைய निखिलापदाम्=எல்லாவிதமான ஆபத்துக்களுக்கும் तनुताम्=குறைவை तनुताम्=செய்வீராக. (430) (எ—று)

இவ்விதம் துவாரகாவாஸ வர்ணனமும், ருக்மிணியின் பரிணயத்துக்
காக குண்டினபுர ப்ராப்த்தி வர்ணனமும் என்ற
எழுபத்தெட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) त्रिपञ्चाशत्तमे गत्वा विदर्भानद्भुतेहित:।
रुक्मिणीमहरत्कृष्णो मिषतां द्विषतां बलात् ॥ १ ॥

(க—ரை) அத்புதசேஷ்டிதமுள்ளவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விதர்ப்பதேசத்தை யடைந்து சத்துருக்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்

अथ त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—वैदर्भ्याः स तु संदेशं निशम्य यदुनन्दनः। प्रगृह्य पाणिना पाणिं प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच—तथाहमपि तच्चित्तो निद्रां च न लभे निशि। वेदाहं रुक्मिणा द्वेषान्ममोद्वाहो निवारितः॥ २ ॥ तामानयिष्य उन्मथ्य राजन्यापशदान्मृधे। मत्परामनवद्याङ्गीमेधसोऽग्निशिखामिव ।३॥ श्रीशुक उवाच—उद्वाहर्क्षं च विज्ञाय रुक्मिण्या मधुसूदनः। रथः संयुज्यतामाशु दारुकेत्याह सारथिम् ॥ ४ ॥ स चाश्वैः

பொழுதே பலாத்காரத்தால் ருக்மிணியை அபஹரித்தார் என இந்த ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அந்த யதுநந்தனனுன கிருஷ்ணனே ருக்மிணியின் வாய்மொழியைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு தனது கையினுல் ப்ராம்ஹணனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினுர். (1) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—அவ்விதமே நானும் அவளிடஞ் சென்ற சித்தமுள்ளவனுகவேயிருக்கிறேன். ருக்மியினுல் என்னுடைய விவாஹமானது த்வேஷங்காரணமாய் தடைசெய்யப்பட்டதென்பதை அவள் சொல்லாவிடினும் நானறியேன். அதனுற்றான் * இரவில் நான் தூங்குவதேயில்லை. (2) க்ஷத்திரிய அபசதர்களைப் போரில் வென்று அரணிக் கட்டையினின்றும் அக்னி சிகையைப் போல என்னையே நம்பினவளும் குற்றமற்ற அங்கமுள்ளவளுமான அந்த ருக்மிணியைத் துவாரகைக்குக் கொண்டு வரப்போகிறேன். (3) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—(நாளை நீக்கி மறுநாளிரவில்) ருக்மிணியின் விவாஹநக்ஷத்திரம் என்பதையறிந்து கொண்டு மதுசூதனன் "ஹே தாருக! தேர் தயார்செய்யப்படட்டும்" என ஸாரதிக்கு உத்தரவிட்டார். (4)

---

* ருக்மிணியின் வாய்மொழியைக் கவனித்தால் தூங்கவேண்டிய காலத்தில் நன்றாய்த் தூங்கிவிட்டு பாக்கிகாலங்களில் என்னை நினைப்பதாக ஏற்படுகிறது. நானே அவளை விவாஹஞ்செய்துகொள்ளுவதாக எண்ணினதுமுதல் இன்றுவரை ஒருநாளாவது இரவில் தூங்கினதேயில்லை. அதற்கு ஸாக்ஷி சிவந்த எனது கண்களே எனத் தனது புண்டரீகாக்ஷியைக் காட்டினுர் எனப் பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர்.

शैब्यसुग्रीवमेघपुष्पबलाहकैः। युक्तं रथमुपानीय तस्थौ प्राञ्जलिरग्रतः॥५॥ आरुह्य स्यन्दनं शौरिर्द्विजमारोप्य तूर्णगैः। आनर्तादेकरात्रेण विदर्भानगमद्धयैः॥ ६ ॥ राजा स कुण्डिनपतिः पुत्रस्नेहवशं गतः। शिशुपालाय स्वां कन्यां दास्यन्कर्माण्यकारयत्॥ ७ ॥ पुरं संमृष्टसंसिक्तमार्गरथ्याचतुष्पथम्। चित्रध्वजपताकाभिस्तोरणैः समलंकृतम्॥ ८ ॥ स्रग्गन्धमाल्याभरणैर्विरजोऽम्बरभूषितैः। जुष्टं स्त्रीपुरुषैः श्रीमद्गृहैरगरुधूपितैः॥ ९ ॥ पितॄन्देवान्समभ्यर्च्य विप्रांश्च विधिवन्नृप। भोजयित्वा यथान्यायं वाचयामास मङ्गलम्॥ १० ॥ सुस्नातां सुदतीं कन्यां कृतकौतुकमङ्गलाम्। अह-

---

அந்தத் தாருகன் சைப்யம், ஸுக்ரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்ற குதிரைகளுடன் கூடினதேரை யோட்டிக்கொண்டு இருகைகளையும் கூப்பி எதிரில் நின்றான். (5) சௌரியான கிருஷ்ணன் ப்ராம்ஹணனை முதலில் தேரிலேற்றிப் பிறகு தானுமேறிக் கொண்டு வேகமாகச் செல்லுகின்ற குதிரைகளினால் ஆனர்த்ததேசத்திலிருந்து ஒரே ராத்திரியினால் விதர்ப்பதேசத்தை யடைந்தார். (6) புத்திரஸ்னேஹத்துக்கு வசப்பட்டவனும், குண்டினதேசத்துக்கதிபதியுமான அந்தப்பீஷ்மக அரசன் சிசுபாலனுக்குத் தனதுபெண்ணைக் கொடுக்கப்போகின்றவனாய்க் கொண்டு பட்டினத்தை யலங்கரித்தல், பிதிருக்கள் தேவதைகள் இவர்களைப் பூஜித்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்து வைத்தார். (7) பட்டினமானது நன்கு பெருக்கப்பட்டும் நன்கு ஜலந்தெளிக்கப்பட்டுமுள்ள பொதுவழி ராஜவீதி நாச்சந்து இவற்றையுடையதாகவும், விசித்திரமான கொடிமரங்களினாலும் கொடிகளினாலும் தோரணங்களினாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும், புஷ்பம் சந்தனம் மாலை ஆபரணம் இவற்றை யுடையவர்களும் அழுக்கற்ற வஸ்திரங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதாகவும், அகில்கட்டைப் புகையிடப்பட்ட சோபைநிறைந்த கிருஹங்களினால் அழகியதாகவும் ஆயிற்று. (8–9) ஹே ந்ருப! பிதிருக்களையும் தேவர்களையும் முறைப்படி பூஜித்துப்ராம்ஹணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவரவர்க்குத்தக்கபடி போஜனஞ் செய்வித்துக் கன்னிகையைக் குறித்து மங்களாசீர்வாதம் செய்யும்படி செய்தார். (10) ப்ராம்ஹணஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸாமம், ருக், யஜுர் மந்தி

तांशुकयुग्मेन भूषितां भूषणोत्तमैः॥ ११ ॥ चक्रुः सामर्ग्यजुर्मन्त्रैर्वध्वा रक्षां द्विजोत्तमाः। पुरोहितोऽथर्वविद्वै जुहाव ग्रहशान्तये ॥ १२ ॥ हिरण्यरूप्यवासांसि तिलांश्च गुडमिश्रितान्। प्रादाद्धेनूश्च विप्रेभ्यो राजा विधिविदां वरः॥ १३ ॥ एवं चेदिपती राजा दमघोषः सुताय वै। कारयामास मन्त्रज्ञैः सर्वमभ्युदयोचितम् ॥ १४ ॥ मदच्युद्भिर्गजानीकैः स्यन्दनैर्हेममालिभिः। पत्त्यश्वसंकुलैः सैन्यैः परीतः कुण्डिनं ययौ ॥ १५ ॥ तं वै विदर्भाधिपतिः समभ्येत्याभिपूज्य च। निवेशयामास मुदा कल्पितान्यनिवेशने ॥ १६ ॥

तत्र शाल्वो जरासन्धो दन्तवक्त्रो विदूरथः। आजग्मुश्चैद्यपक्षीयाः पौण्ड्रकाद्याः सहस्रशः॥ १७ ॥ कृष्णरामद्विषो यत्ताः कन्यां चैद्याय सा-

---

ரங்களினால் அந்தக் கன்னிகைக்கு ரக்ஷையைச் செய்து நன்கு மங்களஸ்னானஞ்செய்தவளும், நல்லபற்களையுடையவளுமான கன்னிகையை விவாஹ ஸூத்திரத்தினற் செய்யப்பட்ட மங்களத்தையுடையவளாகவும், புதிதான (வெளுக்காத) இரண்டு வஸ்திரங்களினாலும் சிறந்த பூஷணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் செய்தனர். அதர்வவேதமறிந்த புரோஹிதர் கிரஹதோஷநிவிருத்திக்கு வேண்டி ஹோமத்தைச் செய்தார். (11–12)

முறையறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரான அரசன், பொன், வெள்ளி, வெல்லத்துடன் கலந்த எள்ளு, பசு இவற்றை ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தார். (13) சேதிதேசத்துக்கு அதிபதியான தமகோஷன் என்ற அரசனும் இவ்விதமே தனது புத்திரனையும் பொருட்டு மந்திரமறிந்த ப்ராம்ஹணர்களைக்கொண்டு விவாஹமாகிற சுபகாரியத்துக்குப் பொருத்தமான எல்லாவற்றையும் செய்வித்தார். (14) மதப்பெருக்குள்ள யானைகளின் கூட்டங்களினாலும், பொன் மாலைகளையணிந்த தேர்களினாலும், காலாள் குதிரை இவைநிறைந்த சேனைகளினாலும் சூழப்பட்டவனாய் குண்டின தேசத்தை வந்தடைந்தான். (15) விதர்ப்பாதிபதியான பீஷ்மகன் ஸந்தோஷத்துடன் அவனை எதிர்கொண்டழைத்தும், நன்கு பூஜித்தும் அவனுக்கென ஏற்படுத்தப்பட்ட தனியான விடுதியில் இருக்கச் செய்தான். (16) சால்வனும், ஜராஸந்தனும், தந்தவக்த்ரனும்,

धितुम्। यद्यागत्य हरेत्कृष्णो रामाद्यैर्यदुभिर्वृतः॥ १८॥ योत्स्यामः संह-
तास्तेन इति निश्चितमानसाः। आजग्मुर्भूभुजः सर्वे समग्रबलवाहनाः
॥ १९॥ श्रुत्वैतद्भगवान्रामो विपक्षीयनृपोद्यमम्। कृष्णं चैकं गतं हर्तुं
कन्यां कलहशङ्कितः॥ २०॥ बलेन महता सार्धं भ्रातृस्नेहपरिप्लुतः। त्व-
रितः कुण्डिनं प्रागाद्गजाश्वरथपत्तिभिः॥ २१॥ भीष्मकन्या वरारोहा
काङ्क्षन्त्यागमनं हरेः। प्रत्यापत्तिमपश्यन्ती द्विजस्याचिन्तयत्तदा॥ २२॥
अहो त्रियामान्तरित उद्वाहो मेऽल्पराधसः। नागच्छत्यरविन्दाक्षो नाहं
वेद्म्यत्र कारणम्। सोऽपि नावर्ततेऽद्यापि मत्सन्देशहरो द्विजः॥ २३॥

விதூரதனும், சிசுபாலன் பக்ஷத்தில் சேர்ந்த பௌண்ட்ரகன் முதலியோரும் அங்கு ஆயிரக்கணக்காக வந்து கூடினர். (17) கிருஷ்ணன் பலராமன் இவர்களிடம் த்வேஷமுள்ளவர்களான எல்லா அஸுர அரசர்களும் சிசுபாலனையும் பொருட்டு கன்னிகையைச் சாதித்துக்கொடுப்பதில் முயற்சியுடையவர்களாகவும், பலராமன் முதலிய யாதவர்களால் சூழப்பட்டவனாய்க்கொண்டு கிருஷ்ணன் வந்து கன்னிகையை அபஹரிப்பானாயின் யாவரும் ஒன்றுகூடி அவனுடன் சண்டையிடுவோம் என மனத்தில் நிஸ்சயித்துக்கொண்டும் பரிபூர்ணமான சேனை வாஹனம் இவையுள்ளவர்களாய்க்கொண்டும் வந்து கூடினர். (18–19) பகவானான பலராமன் சத்துரு பக்ஷத்திற் சேர்ந்த ராஜாக்களின் இம்மாதிரியான முயற்சியையும், கன்னிகையையபஹரிக்கவேண்டி கிருஷ்ணன் தனித்துப்போனதையும்கேட்டு சண்டைவரும் எனச்சங்கைகொண்டவராயும், ப்ராதாவினிடமுள்ள ஸ்னேஹம் காரணமாய் பரபரத்தவராயும் கொண்டு யானை குதிரை தேர் காலாள் இவற்றுடன் கூடின பெரிய சேனையுடன் வேகமாகக் குண்டினபுரத்தையடைந்தார். (20–21) அப்பொழுது பகவானுடைய வரவை விரும்புகின்றவளும், சிறந்த துடையையுடையவளுமான பீஷ்மக புத்திரியான ருக்மிணி ப்ராம்ஹணன் திரும்பி வருதலைக் காணாதவளாய் ஆலோசிக்கலானாள். (22) அந்தோ! அற்பபாக்கியமுள்ளவளான என்னுடைய விவாஹமானது ஒரு இரவைமட்டு மிடையிலுடையதாகவிருக்கிறது. புண்டரீகாக்ஷனான கிருஷ்ணன் வரவில்லையே? இவ்விஷயத்தில் காரணத்தை நான்

अपि मय्यनवद्यात्मा दृष्ट्वा किञ्चिज्जुगुप्सितम् । मत्पाणिग्रहणे नूनं नायाति हि कृतोद्यमः॥ २४ ॥ दुर्भगाया न मे धाता नानुकूलो महेश्वरः। देवी वा विमुखा गौरी रुद्राणी गिरिजा सती ॥ २५ ॥ एवं चिन्तयती

அறிகின்றேனில்லையே? (23) எனது வாய்மொழியைக் கொண்டு போன அந்த ப்ராம்ஹணன்கூட இதுவரை திரும்பவில்லையே? குற்ற மற்ற ஸ்வபாவமுள்ளவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எனது பாணிக்கிரஹண விஷயத்தில் முதலில் முயற்சி செய்தவராக இருந்தபோதிலுங்கூட பயணப்படும் ஸமயத்தில் என்னிடத்திலுள்ள தைரியம் முதலிய வற்றைக் கண்டு வரமறுத்திருக்கிறார். (பகவான் வரமறுத்ததனால் தான் அந்த ப்ராம்ஹணனும் வரவில்லை.) இது நிஶ்சயம். (24) *அல்லது, மந்தபாக்கியையான என் விஷயத்தில் ப்ரம்ஹதேவனும் அனுகூலனாகவில்லை, (*)மஹேஶ்வரனும் அனுகூலனாகவில்லையே? ருத்ராணியும், கிரிஜையும், ஸதீதேவியுமான கௌரீ தேவிகூடவா விமுகையாகவிருக்கவேண்டும்? (25)

இவ்விதம் சிந்திக்கின்றவளும், கோவிந்தனாலபஹரிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையவளுமான இளம் ப்ராயமுள்ள ருக்மிணியானவள்

* ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்கிருந்து கிளம்பினபோதிலுங்கூட எனது தைவகோபத்தினால் இடையில் தடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என இதனால் சங்கிக்கிறாள். (*)அவர் மஹேச்வரனாக இருப்பதுபற்றி அறியாதவளான என்னிடம் கோபிப்பது நியாயமில்லை. பூஜிக்கத் தவறிப்போனதைக்கொண்டு ஒருஸமயம் அவர் கோபித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ப்ரதிதினமும் ஆராதிக் கப்படுபவளும் எங்கள் குலதைவமுமான கௌரியுங்கூடவா பராங்முகை யாக இருக்கவேண்டும். என்னிடம் எந்தக் குற்றத்தைக்கண்டு இவ்விதம் விலகி நிற்கின்றாளோ தெரியவில்லையே? இயற்கையில் அவ்வித ஸ்வபா வம் அவளுக்கில்லாவிடினும் ருத்ராணீ—எல்லா ஜனங்களையுமழச்செய்யும் ருத்ரனுடைய சேர்க்கையால் உண்டாகி இருக்கலாம். ஆயினும் நானுயி ரைவிடும் நிலையையடைந்திருப்பதைக்கண்டாவது அவளுடைய மனமிளகி இருக்கவேண்டுமே? அவ்விதமிளகாததற்கு கிரிஜா—மலையின் பெண்ணாக இருப்பது காரணமாகவிருக்கவேண்டும். அவ்விதமாயின் எனது தேஹத் தையேயன்றோவிடவேண்டிவரும் என்றாலோ ஸதீ—தனது தேஹத்தையே முந்தின பிறவியில் விட்டவளாதலால் என்னிடம் அவளுக்குக் கருணை பிறப்பதற்கு இடமேது?

बाला गोविन्दहृतमानसा। न्यमीलयत कालज्ञा नेत्रे चाश्रुकलाकुले ॥२६॥ एवं वध्वाः प्रतीक्षन्त्या गोविन्दागमनं नृप। वाम ऊरुर्भुजो नेत्रमस्फुरन्प्रियभाषिणः॥ २७ ॥ अथ कृष्णविनिर्दिष्टः स एव द्विजसत्तमः। अन्तःपुरचरीं देवीं राजपुत्रीं ददर्श ह ॥ २८ ॥ सा तं प्रहृष्टवदनमव्यग्रात्मगतिं सती। आलक्ष्य लक्षणाभिज्ञा समपृच्छच्छुचिस्मिता ॥ २९ ॥ तस्या आ-

ஸ்ரீகோவிந்தன் வருவதற்குரியகாலம் இன்னும் கடந்துவிடவில்லை என்பதை யறிந்து கொண்டு கண்ணீர்த்துளிகள் நிரம்பின நேத்திரங்களை (ச்சற்று) †மூடிக்கொண்டாள். (26) ஹே ந்ருப! இவ்விதம் ருக்மிணி ஸ்ரீகோவிந்தனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் பொழுது அவளுடைய இடதுபக்கத்திலுள்ள துடை, தோள், கண் இவைகள் பிரியத்தைச் சூசிப்பிக்கின்றனவாய்க்கொண்டு துடித்தன. (27) பிறகு (பட்டினத்துக்கு வெளியிலுள்ள பூந்தோட்டத்தை யடைந்த) ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் (நான் வந்துவிட்டேன் என்பதைத் தெரிவி என) ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவரான அந்த ப்ராம்ஹணஶ்ரேஷ்டனே அந்தப்புரத்தின் (கன்னியாமாடத்தின்) மாடியில் பகவதாகமனத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இங்குமங்கும் உலாத்துகின்றவளும், விவாஹத்துக்குரிய அலங்காரத்தினால் சோபிக்கின்றவளும், பீஷ்மகராஜன் பெண்ணுமான ருக்மிணியை (முதலில்) கண்டு மிக்கச் சந்தோஷமடைந்தார். (28) அந்தந்தக்காரிய சூசகமான தூதனுடைய லக்ஷணத்தையறிந்தவளும், ஸதியும் (எல்லாக்குணங்களாலும் சிறந்தவளும்) ஆன அந்த ருக்மிணி மிக்கச் சந்தோஷமடைந்த முகமுள்ளவரும், தடையற்ற தேஹ நடையையுடையவருமான அந்த ப்ராம்ஹணனைக் கண்டு சுத்தமான புன்சிரிப்புள்ளவளாய்க்கொண்டு (கிருஷ்ணனுடைய வரவைப்பற்றி) கேட்டாள் (29) யது

† ஓ மனதே! நீ அவஸரப்படாதே! ஸ்ரீகோவிந்தன் வரக்கூடிய காலமின்னும் கடந்துவிடவில்லை. அதற்குள் நீ இச்சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டால் அவர் வந்துவிடும்பக்ஷத்தில் பிறகு யாது செய்வது? அப்படி அவர் வராமலே இருந்து நீ வெளியேறவேண்டுவது அவசியமாக விருந்தபோதிலும் அதற்குள் ஒருதடவையாவாது அவரைத் தியானிக்கிறேன். அவ்விஷயத்தில் நீ இடையூறு செய்யாதே என மனத்தைவேண்டினுள் என்பது கருத்து.

वेदयत्प्राप्तं शशंस यदुनन्दनम्। उक्तं च सत्यवचनमात्मोपनयनं प्रति ॥३०॥ तमागतं समाज्ञाय वैदर्भी हृष्टमानसा। न पश्यन्ती ब्राह्मणाय प्रियमन्यन्ननाम सा ॥ ३१ ॥

प्राप्तौ श्रुत्वा स्वदुहितुरुद्वाहप्रेक्षणोत्सुकौ। अभ्ययात्तूर्यघोषेण रामकृष्णौ समर्हणैः ॥ ३२ ॥ मधुपर्कमुपानीय वासांसि विरजांसि सः। उपायनान्यभीष्टानि विधिवत्समपूजयत् ॥ ३३ ॥ तयोर्निवेशनं श्रीमदुपकल्प्य

நந்தனனுை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்ததை அவளுக்குத் தெரிவித்து ருக்மிணியையழைத்துச் செல்லும் விஷயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் சொல்லப்பட்ட ஸத்தியவசனத்தையும் சொன்னுர். (30) அந்த ருக்மிணியானவள் அந்தக் கிருஷ்ணன் வந்ததையறிந்து ஸந்தோஷித்த மனத்தையுடையவளாய் கிருஷ்ணனை யழைத்துவந்த ப்ராம்ஹண னுக்குத் தன்னுற் செய்யக்கூடிய வேறு ப்ரியமெதையும் காணுதவளாய் அவரை ‡நமஸ்கரித்தாள். (31) பீஷ்மக அரசன் தனது பெண்ணின் விவாஹத்தைப்பார்க்க ஆவல் கொண்டு ராமகிருஷ்ணர்கள் வந்திருப்பதைக் கேட்டு விவாஹோசிதமான பூஜாத்திரவியங்களுடன் கூடினவனுய்த் தூர்யமென்ற வாத்யகோஷத்துடன எதிர்கொண்டழைத்தான். (32) அவன் மதுபர்க்கத்தையும், சுத்தங்களான வஸ்திரங்களையும், பிடித்தங்களான காணிக்கைகளையும் கொடுத்து முறைப்படி அவர்களைப் பூஜித்தான். (33) * மஹா புத்திசாலியான அவன் சைன்னியங்களுடன் கூடினவர்களும், பரிவாரங்களுடன் கூடினவர்களுமான அவ்விருவருக்கும் நன்கு அலங்

---

‡ உலகில் எவர்கள் என்னை நமஸ்கரிக்கின்றனரோ அவர்களே ஸர்வ ஸம்பத்துக்களையும் அடைகின்றனர். இவ்விதமிருக்க நானே இவரை வணங்கும்பொழுது இதைவிட மேலான லாபமொன்றுமே கிடையாதென வெண்ணினுள் என்று கருத்து. அல்லது ஸர்வஸ்வத்தையும் அர்ப்பணஞ் செய்தாலும் இவர் செய்தவுபகாரத்துக்குப் போதாது எனவெண்ணிக்கொண்டு முதலில் நமஸ்கரித்துப் பிறகு வெகு பொருளைக் கொடுத்தாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

* ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கன்னிகையை மணக்கத்தான் வந்திருக்கிறுன் எனவெண்ணிக்கொண்டு விவாஹத்துக்குசிதமான பூஜையையே செய்தான் என்பது கருத்து.

महामतिः। ससैन्ययोः सानुगयोरातिथ्यं विदधे यथा ॥ ३४ ॥ एवं राज्ञां समेतानां यथावीर्यं यथावयः। यथाबलं यथावित्तं सर्वैः कामैः समर्हयत् ॥ ३५ ॥ कृष्णमागतमाकर्ण्य विदर्भपुरवासिनः। आगत्य नेत्राञ्जलिभिः पपुस्तन्मुखपङ्कजम् ॥ ३६ ॥ अस्यैव भार्या भवितुं रुक्मिण्यर्हति नापरा। असावप्यनवद्यात्मा भैष्म्याः समुचितः पतिः॥ ३७ ॥ किञ्चित्सुचरितं यन्नस्तेन तुष्टस्त्रिलोककृत्। अनुगृह्णातु गृह्णातु वैदर्भ्याः पाणिमच्युतः॥३८॥ एवं प्रेमकलाबद्धा वदन्ति स्म पुरौकसः। कन्या चान्तःपुरात्प्रागाद्भटैर्गु-

---

கரிக்கப்பட்ட விடுதியைக் கல்பித்துக் கொடுத்து உள்ளபடி ஆதித்யத்தையும் செய்தான். (34) இவ்விதமே வந்துகூடின அரசர் யாவர்க்கும் அவரவர் வீரியத்துக்குத்தக்கபடியும், அவரவர் வயதுக்குத் தக்கபடியும், அவரவர் சேனைக்குத்தக்கபடியும் வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் கொடுத்துப் பூஜித்தான். (35) விதர்ப்பபுரத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்ததைக்கேட்டு அங்குவந்து நேத்திரங்களாகிற அஞ்சலிகளினால் அவரது முகமாகிற தாமரஸபுஷ்பத்திலுள்ள அழகாகிற தேனைக் குடித்தனர். (36) இவனுக்கே ஸ்ரீருக்மிணியே பாரியையாகவாவது பொருத்தமானதாயாகுமே யொழிய மற்றவளாவது பொருத்தமாகவாகாது. நிர்த்துஷ்டமூர்த்தியான இவனே ருக்மிணிக்கே பர்த்தாகவாவது நன்கு பொருத்தமானதா யாகுமே யொழிய மற்றவனுவது பொருந்தாது. (37) தபோதானுதிருபமான எங்களுடைய ஸ்வல்பம் புண்ணியகர்மம் யாதுண்டோ அதனுல் ஸந்தோஷத்தை யடைந்த ஸ்ரீமன் நாராயணன் வைதர்ப்பியின் பாணியை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கிரஹிக்கும்படி அருள்புரியவேண்டும். (அவரிடமிருந்து நாங்கள் எதிர்பார்க்கும் அருள் இதுவே யொழிய வேறில்லை.) (38)

இவ்விதம் பட்டினத்து ஜனங்கள் ப்ரேமையின் (*) லேசத்துக்கு வசப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு சொல்லிக் கொண்டனர். கன்னிகையும் சேவகர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவளாய்க் கொண்டு அந்தப் புரத்திலிருந்து அம்பிகையின் ஆலயத்தைக் குறிந்துக்

(*)பரிபூர்ணமான ப்ரேமை மனத்துக்குள்ளிருந்ததேயொழிய அதை ருக்மியினிடம் பயத்தினுல் வெளிக்காட்ட முடியாது தவித்தனர் என்பது பொருள்.

म्बिकालयम् ॥ ३९ ॥ पद्भ्यां विनिर्ययौ द्रष्टुं भवान्याः पादपल्लवम् । साचानुध्यायती सम्यङ्मुकुन्दचरणाम्बुजम् ॥ ४० ॥ यतवाङ्मातृभिः सार्धं सखीभिः परिवारिता । गुप्ता राजभटैः शूरैः सन्नद्धैरुद्यतायुधैः ॥४१॥ मृदङ्गशङ्खपणवास्तूर्यभेर्यश्च जघ्निरे। नानोपहारबलिभिर्वारमुख्याः सहस्रशः । स्रग्गन्धवस्त्राभरणैर्द्विजपत्न्यः स्वलङ्कृताः ॥ ४२ ॥ गायन्तश्च स्तुवन्तश्च गायका वाद्यवादकाः। परिवार्य वधूं जग्मुः सूतमागधवन्दिनः॥

आसाद्य देवसदनं धौतपादकराम्बुजा। उपस्पृश्य शुचिः शान्ता प्रविवेशाम्बिकान्तिकम् ॥ ४४ ॥ तां वै प्रवयसो बालां विधिज्ञा विप्रयो-

---

கிளம்பினள். (39) அந்த ருக்மிணியும் முகுந்தனுடைய சரணாரவிந்தத்தை நன்கு தியானித்துக் கொண்டும், வாய்பேசாமலும், தாய்மார்களுடன் கூடவும், தோழிகளால் சூழப்பட்டவளாய்க்கொண்டும், யுத்தத்துக்குத்தயாராக இருப்பவர்களும் உயரத்தூக்கப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடையவர்களும் சூரர்களுமான ராஜபடர்களால் ரக்ஷிக்கப் பட்டவளாய்க்கொண்டும் பார்வதியினுடைய சரணபல்லவத்தைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டி கால்களால் நடந்துசென்றாள். (40–41) மிருதங்கம், சங்கு, டணவமென்ற வாத்தியம், தூர்யமென்ற வாத்தியம், பேரீவாத்தியம் இவைகளும் வாசிக்கப்பட்டன. பலவிதமான காணிக்கைகள் பூஜாத்திரவியம் இவைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான சிறந்த தாஸிமார்களும், புஷ்பம், சந்தனம், வஸ்திரம், ஆபரணம் இவற்றைத தாங்கிக்கொண்டு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களான ப்ராம்ஹண பத்னிகளும், கானஞ்செய்கின்றவர்களும் தேவியை ஸ்துதிப்பவர்களுமான பாடகர்களும், வாத்யம் வாசிப்பவர்களுப், சூதர் மாகதர் வந்திகள் இவர்களும் ருக்மிணியைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றனர். (42–43) மஹாதேவாலயத்தையடைந்து தாமரஸ புஷ்பம்போன்ற கால் கைகளையலம்பிக்கொண்டும் ஆசமனஞ்செய்து சுத்தையாகவும், மனதடக்கமுள்ளவளாகவுங்கொண்டு பார்வதியின் ஸமீபத்தையடைந்தாள். (44) வயது முதிர்ந்தவர்களும், அம்பிகையைப் பூஜிக்கும் முறையறிந்தவர்களுமான ப்ராம்ஹண பத்னிகள் அந்தப் பாலையைச் சிவனுடன் கூடினவளும், சிவனுடைய பத்னியுமான பார்வதியை

षित:। भवानीं वन्दयाञ्चक्रुर्भवपत्नीं भवान्विताम् ॥ ४५ ॥ नमस्ये त्वाऽ-
म्बिकेऽभीक्ष्णं स्वसन्तानयुतां शिवाम्। भूयात्पतिर्मे भगवान्कृष्णस्तदनुमो-
दताम् ॥ ४६ ॥ अद्भिर्गन्धाक्षतैर्धूपैर्वास:स्रङ्माल्यभूषणै:। नानोपहार-
बलिभि: प्रदीपावलिभि: पृथक् ॥ ४७ ॥ विप्रस्त्रिय: पतिमतीस्तथा तै:
समपूजयत्। लवणापूपताम्बूलकण्ठसूत्रफलेक्षुभि:॥ ४८॥ तस्यै स्त्रिय-
स्ता: प्रददु: शेषां युयुजुराशिष:। ताभ्यो देव्यै नमश्चक्रे शेषां च जगृहे
वधू:॥ ४९ ॥ मुनिव्रतमथ त्यक्त्वा निश्चक्रामाम्बिकागृहात्। प्रगृह्य पाणि-
ना भृत्यां रत्नमुद्रोपशोभिना ॥ ५० ॥ तां देवमायामिव वीरमोहिनीं सुम-
ध्यमां कुण्डलमण्डिताननाम्। श्यामां नितम्बार्पितरत्नमेखलां व्यञ्जत्स्तनीं

வணங்கச்செய்தனர். (45) ஹே அம்பிகே! சொந்தமான கணபதி குஹன் முதலியவர்களுடன் கூடினவளும், மங்களத்தைச் செய்ப வளுமான உம்மை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன். பகவானுன கிருஷ்ணன் எனக்குப் பதியாகவாகவேண்டும். அதை நீர் ஸம்ம திக்கவேண்டும்.(46) பர்த்தாக்களுள்ளவர்களான ப்ராம்ஹண பத்னி களைக்கொண்டு சுத்த ஜலத்தினுலும், சந்தனம் அக்ஷதங்கள் தூபங் கள் வஸதிரங்கள் பூமாலைகள் ரத்தினமாலை இவற்றினுலும் பலவிதங் களான பூஜாத்திரவியம் பலி இவற்றினுலும் தனித்தனியாக அலங் காரதீபங்களினுலும் அவ்விதமே உப்புக்கலந்த ஆப்பம் தாம்பூலம் யக்ஞோபவீதம் பழம் கரும்பு இவற்றினுலும் (பார்வதியைப்) பூஜிக் கச் செய்தாள். (47–48)

அந்த ப்ராம்ஹண பத்னிகள் அந்த ருக்மிணிக்கு நிர்மால்யத் தைக்கொடுத்து ஆசீர்வாதத்தையுஞ் செய்தனர். அந்த ருக்மிணி அந்த ப்ராம்ஹண பத்னிகளுக்கும் பார்வதிக்கும் நமஸ்கரித்து நிர் மால்யத்தையும் பெற்றுக்கொண்டாள். (49) பிறகு மௌன வ்ர தத்தைவிடுத்து ரத்தின மோதிரத்தினுல் சோபையுள்ளதான கையி னுல் தோழியைப் பிடித்துக்கொண்டு பார்வதியின் ஆலயத்திலி ருந்து வெளிக்கிளம்பினுள். (50) வாஸுதேவனுடைய மாயையை யொத்திருப்பவளும், வீரர்களையும் மோஹிக்கச்செய்கின்றவளும், அழகிய இடையையுடையவளும், குண்டலங்களினுல் அலங்கரிக்கப்

कुन्तलशङ्कितेक्षणाम् ॥ ५१ ॥ शुचिस्मितां बिम्बफलाधरद्युतिशोणायमान-द्विजकुन्दकुड्मलाम् । पदा चलन्तीं कलहंसगामिनीं सिञ्जत्कलानूपुरधाम-शोभिना । विलोक्य वीरा मुमुहुः समागता यशस्विनस्तत्कृतहृच्छयार्दिताः ॥ ५२ ॥ यां वीक्ष्य ते नृपतयस्तदुदारहासव्रीडावलोकहृतचेतस

பட்ட முகத்தையுடையவளும், †ஶ்யாமையும், இடையிலணியப்பட்ட ரத்தினமயமான ஒட்டியாணத்தையுடையவளும், *வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற ஸ்தனங்களையுடையவளும், சுருட்டை மயிர்களிடமிருந்து பயந்தனபோன்று இங்குமங்குமசைகின்ற கண்களையுடையவளும், அழகிய புன்சிரிப்பையுடையவளும், கோவைப்பழம் போன்ற உதட்டின் காந்தியினால் சிவப்பேறினவைகளான முல்லை மொக்குகள் போன்ற பற்களையுடையவளும், கலஹம்ஸத்தினுடையதுபோன்ற நடையுள்ளவளும், சப்திக்கின்றதும் சோபையுடன் கூடினதுமான பாதஸரத்தினுடைய காந்தியினால் விளங்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதான காலினால் மெள்ள நடந்துவருபவளுமான அந்த ருக்மிணியைப்பார்த்து அங்கு வந்தவர்களும், நல்லகீர்த்தியுள்ளவர்களுமான வீரர்கள் அந்த ருக்மிணி நிமித்தமுண்டுபண்ணப்பட்ட மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு மோஹத்தையடைந்தனர். (51–52) யானை தேர், குதிரை இவற்றிலேறினவர்களான அந்த அரசர்கள் யாத்ரையென்ற வியாஜமாகத் தனது சோபையைத் தன்னையபஹரிக்கவந்த கிருஷ்ணனையும் பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்கின்றவளான எந்த ருக்மிணியைக்கண்டு அவளுடைய கம்பீரமான

---

† श्यामा यौवनमध्यस्था=யௌவனத்தின் மத்தியிலிருப்பவள் ஶ்யாமை எனப்படுவள் என்றும், शीतकाले भवेदुष्णा उष्णकाले तु शीतला । स्तनौ यस्याः सुकठिनौ सा श्यामा परिकीर्तिता ॥ சீதகாலத்தில் உஷ்ணையாகவும் உஷ்ணகாலத்தில் சீதையாகவுமிருப்பவள் எவளோ, எவளுடைய ஸ்தனங்கள் மிக்கக் கடினங்களோ அவள் ஶ்யாமை எனப்படுவாள் என்றும் வியாக்கியானங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீதரீயவியாக்கியானத்தில் श्यामाम्=अजातरजस्काम् ருதுவாகாதவள் எனப்பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

* व्यञ्जत्स्तनीं என்பது மூலம் இதற்கு வம்சீதரீயத்தில் இவ்விதம் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

उज्झितास्त्राः। पेतुः क्षितौ गजरथाश्वगता विमूढा यात्राच्छलेन हरयेऽर्पयतीं स्वशोभाम् ॥ ५३ ॥ सैवं शनैश्चलयती चलपद्मकोशौ प्राप्तिं तदा भगवतः प्रसमीक्षमाणा। उत्सार्य वामकरजैरलकानपाङ्गैः प्राप्तान् ह्रियैक्षत नृपान्ददृशेऽच्युतं सा ॥ ५४ ॥ तां राजकन्यां रथमारुरुक्षतीं जहार कृष्णो द्विषतां समीक्षताम्। रथं समारोप्य सुपर्णलक्षणं राजन्यचक्रं परि-

---

சிரிப்பு, வெட்கத்துடன் கூடின பார்வை இவற்றினால் கவரப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களாகவும், மிக்க மோஹத்தையடைந்தவர்களாகவும், நழுவிவிழுந்த அஸ்திரங்களையுடையவர்களாகவுமாகி பூமியில் விழுந்தனரோ அந்த ருக்மிணி இவ்விதம் அப்பொழுது பகவானுடைய வரவை எதிர் பார்க்கின்றவளாயும், நடந்து செல்லும் தாமரைமொக்குக்கொப்பான சரணங்களை மெதுவாக எடுத்துவைக்கின்றவளாயும் கொண்டு இடது கையிலுள்ள விரல்களால் கண்களை மறைக்கும் சுருட்டை மயிர்களை விலக்கிக்கொண்டு வெட்கத்துடன் அங்கு வந்திருந்த அரசர்களைப் பார்த்தாள். ‡அவள் அச்யுதனையுங்கண்டாள். (53–54) மாதவனை கிருஷ்ணன் தேரிலேறவெண்ணங்கொண்டவளான அந்த ராஜ கன்னிகையை சத்துருக்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தூக்கிக் கருடக்கொடி கட்டின தனது தேரில் வைத்துக்கொண்டு ராஜக்கூட்டத்தையலக்ஷியஞ்செய்து நரிகளின்

---

‡ இந்த ஶ்லோகத்தின் ஆதியில் सैवम् என்றவிடத்தில் सा என்றும், முடிவில் अच्युतं सा என்றவிடத்தில் सा என்றுமாக இரண்டு தத் சப்தங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் 54-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள याम् என்றதற்கு மாற்றுப்பதமாக இந்த ஶ்லோகத்தில் सा என்று முதலில் சொல்லி எவளைக்கண்டு அரசர்கள் மோஹித்துப் பூமியில் விழுந்தனரோ அவர்களைப்பார்த்த ருக்மிணியும், அச்யுதனைக்கண்ட ருக்மிணியும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாகவிருந்தபோதிலும் அபிப்ராயம் பேதப்படுவதை யொட்டி தத்சப்த வாச்ய ருக்மிணிக்கும் பேதமிருக்கவேதான் செய்கிறது என்பதைக் காட்டவேண்டியே அவ்விரு சப்தங்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டன எனப் பாகவதஸம்ப்ரதாயமறிந்த பெரியார் பொருள் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் முதலிலுள்ள सा என்பது ப்ரஸித்தியைக் கூறுகிறதென்றும் இரண்டாவதாகவுள்ளது यां என்பதற்கு ப்ரதிநிர்த்தேசகமாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும் கூறுகின்றனர்.

भूय माधवः॥ ५५ ॥ ततो ययौ रामपुरोगमैः शनैः सृगालमध्यादिव भागहृद्धरिः॥ ५६ ॥ तं मानिनः स्वाभिभवं यशःक्षयं परे जरासन्धवशा न सेहिरे। अहो धिगस्मान्यश आत्तधन्वनां गोपैर्हृतं केसरिणां मृगैरिव॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिणीहरणं नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५३ ॥

॥ अथ चतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इति सर्वे सुसंरब्धा वाहानारुह्य दंशिताः। स्वैः स्वैर्बलैः परिक्रान्ता अन्वीयुर्धृतकार्मुकाः॥ १ ॥ तानापतत आलोक्य या-

---

நடுவிலிருந்து தனது பாகத்தையெடுத்துச்செல்லும் சிங்கமானது போல பலராமன் முதலானவர்களுடன்கூட மெதுவாக அங்கிருந்து கிளம்பினர்.(55-56) மானிகளும்ஜராஸந்தனுக்கு வசப்பட்டவர்களுமான சத்துருக்கள் தங்களுக்கு அவமதிப்பைத்தருவதும் யசஸ்ஸை நாசமாக்குவதுமான அந்த ருக்மிணியின் ஹரணத்தைப் பொறுக்காதவர்களாயினர். அந்தோ! நம்மைச்சுடவேண்டும். வில்லைக் கையிற் றுங்கினவர்களின் யசஸ்ஸானது மான்களினுல் சிங்கங்களின் யசஸ்ஸானது போல எடையர்களினுல் அபஹரிக்கப்பட்டது. (57)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ருக்மிணீஹரணம் என்ற ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुःपञ्चाशत्तमे तु जित्वा राज्ञोऽरिपक्षगान्।
रुक्मिणञ्च विरूप्याथ भैष्म्याः पाणिं पुरेऽग्रहीत्॥ १ ॥

(க—ரை) சத்துருபக்ஷத்திற் சேர்ந்த அரசர்களை ஜயித்தும் ருக்மியை விரூபனுக்கியும் பிறகு துவாரகையில் ருக்மிணியை முறைப்படிவிவாஹஞ்செய்து கொண்டார் என இந்த ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

दवानीकयूथपाः। तस्थुस्तत्संमुखा राजन्विस्फूर्ज्य स्वधनूंषि ते ॥ २॥ अश्वपृष्ठे गजस्कन्धे रथोपस्थे च कोविदाः। मुमुचुः शरवर्षाणि मेघा अद्रिष्वपो यथा ॥ ३ ॥ पत्युर्बलं शरासारैश्छन्नं वीक्ष्य सुमध्यमा। सव्रीडमैक्षत्तद्वक्त्रं भयविह्वललोचना ॥ ४ ॥ प्रहस्य भगवानाह मा स्म भैर्वामलोचने। विनङ्क्ष्यत्यधुनैवैतत्तावकैः शात्रवं बलम् ॥ ५ ॥ तेषां तद्विक्रमं वीरा गदसङ्कर्षणादयः। अमृष्यमाणा नाराचैर्जघ्नुर्हयगजान्रथान् ॥ ६ ॥ पेतुः शिरांसि रथिनामश्विनां गजिनां भुवि। सकुण्डलकिरीटानि सोष्णी-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—எல்லா அரசர்களும் இவ்விதம் நம்மைச்சுடவேண்டுமெனச் சொல்லிக்கொண்டு கோபாவேசங்கொண்டவர்களாயும், கவசமணிந்தவர்களாயும் வில்லைக் கையிலெடுத்தவர் களாயும், தத்தமது சேனைகளால் சூழப்பட்டவர்களாயுமாகி வாஹனங்களிலேறிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தனர். (1) ஹே ராஜன்! அவர்கள் பின்தொடர்ந்து வருவதைக் கண்ணுற்று அந்த யாதவ சேனைத்தலைவர்கள் தமதுவில்லுகளை இழுத்து நாணொலிசெய்து அவர்களை எதிர்த்து நின்றனர். (2) யுத்தபண்டிதர்களான அந்தச் சத்ருவீரர்கள் குதிரையின் முதுகிலும், யானையின் கழுத்திலும், தேரின் தட்டிலும் மேகங்கள் மலைகளில் ஜலங்களைப்போல பாண வர்ஷங்களை வர்ஷித்தனர். (3) பதியினுடைய சேனையானது பாணக்கூட்டங்களினால் மறைக்கப்பட்டதைக் கண்டு பயத்தினால் கலங்கின நேத்திரங்களையுடையவளும் அழகிய இடையை யுடையவளுமான ருக்மிணி வெட்கத்துடன் கூடியிருக்கும்படி அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தாள். (4) பகவான் சிரித்துக் கொண்டு ஹே அழகிய கண்ணுள்ளவளே! பயப்படாதே. உன்னைச் சேர்ந்தவர்களால் சத்ருசேனையானது இப்பொழுதே நாசத்தை யடையப் போகிறது என்றார். (5) கதன் ஸங்கர்ஷணன் முதலிய வீரர்கள் அவர்களின் அம்மாதிரியான பராக்கிரமத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்டவர்களாய் நாராசபாணங்களினால் குதிரைகளையும் யானைகளையும் தேர்களையும் அடித்தனர். (6) குதிரைகளுடையவும், யானைகளுடையவும், குண்டலம் கிரீடம் இவற்றுடன் கூடினவைகளும், முண்டாசுகளுடன் கூடினவைகளுமான ரதிகர்களுடையவும் தலை

षाणि च कोटिशः॥ ७॥ हस्ताः सासिगदेष्वासाः करभा ऊरवोऽङ्घ्रयः। अश्वाश्वतरनागोष्ट्रखरमर्त्यशिरांसि च ॥ ८॥ हन्यमानबलानीका वृष्णिभिर्जयकाङ्क्षिभिः। राजानो विमुखा जग्मुर्जरासन्धपुरःसराः॥ ९॥ शिशुपालं समभ्येत्य हृतदारमिवातुरम्। नष्टत्विषं गतोत्साहं शुष्यद्वदनमब्रुवन्॥ १०॥ भो भोः पुरुषशार्दूल दौर्मनस्यमिदं त्यज। न प्रियाप्रिययो राजन्निष्ठा देहिषु दृश्यते ॥ ११॥ यथा दारुमयी योषिन्नृत्यते कुहकेच्छया। एवमीश्वरतन्त्रोऽयमीहते सुखदुःखयोः॥ १२॥ शौरेः सप्तदशाहं वै संयुगानि पराजितः। त्रयोविंशतिभिः सैन्यैर्जिग्य एकमहं परम्॥ १३॥ तथा-

---

கள் கோடிக்கணக்காகப் பூமியில் விழுந்தன. (7) கத்திகள் கதைகள் வில்லுகள் இவற்றுடன் கூடினகைகளும், யானைத்துதிக்கை போன்ற துடைகளும் பாதங்களும், குதிரை கோவேறு கழுதை யானை ஒட்டகை கழுதை மனிதர் இவர்களின் தலைகளும் (பூமியில் விழுந்தன.) (8) ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான யாதவர்களால் கொல்லப்படுகின்ற சேனையின் ஸமூஹத்தை யுடையவர்களான அரசர்கள் ஜராஸந்தனை முன்னிட்டுக் கொண்டும் புறமுதுகு காட்டிக் கொண்டும் ஓட்டம் பிடித்தனர். (9) கொள்ளையிடப்பட்ட பத்னியையுடையவன் போலத் துக்கத்தை யடைந்தவனும், நஷ்டமான சோபையையுடையவனும், உத்ஸாஹத்தை இழந்தவனும், வாடின முகமுள்ளவனுமான சிசுபாலனுடைய அருகில் வந்து பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர். (10)

ஹேராஜன்! புருஷசார்த்தூல! இந்த மனக்கவலையை விட்டுவிடு. மனிதர்களிடத்தில் ப்ரியமோ அப்ரியமோ முடிவுவரை நிலைத்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லையன்றோ? (11) கட்டையினற்செய்யப்பட்ட ஸ்திரீரூபமான பொம்மையானது ஆட்டுபவனின் இச்சையையொட்டி எவ்விதமாடுகிறதோ இவ்விதமே ஈஸ்வராதீனனான இந்த மனிதன் சுகமேற்பட்டபோதிலும் துக்கமேற்பட்டபோதிலும் தனது வேலையைச் செய்யவேண்டியவனுகவேயாகிறான். (12) நானே இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடன் கூடப்பதினேழு தடவைசெய்த சண்டைகளில் க்ருஷ்ணனிடமிருந்து தோல்வியையடைந்தேன். பதினெட்டாவதுபோரில் மட்டும் ஜயித்தேன்.(13) ஆயினும்

प्यहं न शोचामि न प्रहृष्यामि कर्हिचित् । कालेन दैवयुक्तेन जानन्विद्रा-
वितं जगत् ॥ १४ ॥ अधुनापि वयं सर्वे वीर यूथपयूथपाः। पराजिताः
फल्गुतन्त्रैर्यदुभिः कृष्णपालितैः॥ १५ ॥ रिपवो जिग्युरधुना काल आ-
त्मानुसारिणि । तदा वयं विजेष्यामो यदा कालः प्रदक्षिणः ॥ १६ ॥ एवं
प्रबोधितो मित्रैश्चैद्योऽगात्सानुगः पुरम् । हतशेषाः पुनस्तेऽपि ययुः स्वं
स्वं पुरं नृपाः॥ १७ ॥

रुक्मी तु राक्षसोद्वाहं कृष्णद्विडसहन्स्वसुः। पृष्ठतोऽन्वगमत्कृष्ण-
मक्षौहिण्या वृतो बली ॥ १८ ॥ रुक्म्यमर्षी सुसंरब्धः शृण्वतां सर्वभूभु-
जाम्। प्रतिजज्ञे महाबाहुर्दंशितः सशरासनः ॥ १९ ॥ अहत्वा समरे कृष्ण-

நான் தைவத்துடன் கூடின காலத்தினுல் ஜகத்தானது விரட்டப்படுகிறது என்பதையறிந்துகொண்டு *ஒருஸமயத்திலாவது துக்கிக்கவுமில்லை ஸந்தோஷிக்கவுமில்லை. (14) ஹே வீர! இப்பொழுதுங்கூட யூதபர்களுக்கெல்லாம் யூதபர்களான நாம்யாவரும் ஸ்வல்பசேனையையுடையவர்களும், கிருஷ்ணனுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களுமான யாதவர்களால் தோற்கடிக்கப் பட்டோமன்றோ? (15) காலமானது தமக்கு ஒத்திருப்பதனுற்றான் சத்துருக்கள் இதுபோழ்து ஜயித்தனர். எப்பொழுது காலம் நல்லதாகவாகுமோ அப்பொழுது நாம் ஜயிப்போம். (16) இவ்விதம் நண்பர்களாலுபதேசிக்கப் பெற்ற சிசுபாலன் தனதுபரிவாரங்களுடன் கூடத் தனதுபட்டினத்தை யடைந்தான். கொல்லப்பட்டவர்போக எஞ்ஜியிருந்த அந்த அரசர்களும் தத்தமதுபட்டினத்தை யடைந்தனர். (17) பலமுள்ளவனும், கிருஷ்ணத்வேஷியுமான ருக்மியோவெனில் தங்கையினுடைய ராக்ஷஸ விவாஹத்தைப்பொறுக்காதவனுய் ஒரு அக்ஷௌஹிணிசேனையினுல் மட்டும் சூழப்பட்டவனுய்க் கொண்டு கிருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்தான். (18) மஹாபாஹுவும், பொறுமைகொண்டவனும், மிக்கக் கோபங்கொண்டவனுமான ருக்மியானவன் கவசமணிந்து வில்லையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எல்லா அரசர்களும்கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது "கிருஷ்ணனைப் போரில் கொல்லாமலும், ருக்மிணியை

* தோற்றபொழுது துக்கிக்கவுமில்லை, ஜயித்தபொழுது ஸந்தோஷிக்கவுமில்லை, என்பது கருத்து.

मप्रत्यूह्य च रुक्मिणीम् । कुण्डिनं न प्रवेक्ष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥ २० ॥ इत्युक्त्वा रथमारुह्य सारथिं प्राह सत्वरः । चोदयाश्वान्यतः कृष्णस्तस्य मे संयुगं भवेत् ॥ २१ ॥ अद्याहं निशितैर्बाणैर्गोपालस्य सुदुर्मतेः । नेष्ये वीर्यमदं येन स्वसा मे प्रसभं हृता ॥ २२ ॥ विकत्थमानः कुमतिरीश्वरस्याप्रमाणवित् । रथेनैकेन गोविन्दं तिष्ठ तिष्ठेत्यथाह्वयत् ॥ २३ ॥ धनुर्विकृष्य सुदृढं जघ्ने कृष्णं त्रिभिः शरैः । आह चात्र क्षणं तिष्ठ यदूनां कुलपांसन ॥ २४ ॥ कुत्र यासि स्वसारं मे मुषित्वा ध्वाङ्क्षवद्धविः । हरिष्येऽद्य मदं मन्द मायिनः कूटयोधिनः ॥ २५ ॥ यावन्न मे हतो बाणैः शयीथा मुञ्च दारिकाम् । स्मयन्कृष्णो धनुश्छित्त्वा षड्भिर्विव्याध रुक्मिणम् ॥ २६ ॥

மீட்காமலும் குண்டினத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டேன் என்பதைச்சத்தியமாகச்சொல்லுகிறேன்" என ப்ரதிக்ஞையைச்செய்தான்.(19-20) இவ்விதம் ப்ரதிக்ஞையைச் செய்து தேரிலேறிக்கொண்டு "எங்கு கிருஷ்ணனிருக்கின்றானோ அங்கு குதிரைகளை வேகமாகச் செலுத்து. அவனுக்கும் எனக்கும்போர் நிகழ்ந்திருக்கிறது" என ஸாரதிக்குக் கட்டளையிட்டான்.(21) எவனால் என்னுடையதங்கை பலாத்காரமாக அபஹரிக்கப்பட்டாளோ அந்தக் கெட்டபுத்தியுள்ள இடையனுடைய வீர்யமதத்தைத் கூர்மையான அமபுகளினால் இப்பொழுது போக்கப்போகிறேன். (22) எனப் பிதற்றுகின்றவனும், ஈஸ்வரனுடைய பலத்தையறியாதவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான ருக்மியானவன் பிறகு ஒரே தேருடன் ஸ்ரீகோவிந்தனை "நில்லு நில்லு" என்றும் அழைத்தான். (23) வில்லை மிக்கக்கெட்டியாக இழுத்து மூன்று அம்புகளினால் கிருஷ்ணனை யடித்தான். யதுக்களின் குலத்துக்குத் தோஷம் விளைவிப்பவனே! இவ்விடத்தில் க்ஷணப் பொழுது நில்லு என்றும் சொன்னான். காக்கையானது ஹவிஸ்ஸைப் போல எனது தங்கையைத் திருடிக்கொண்டு எங்கு செல்லுகின்றனை? ஹே மந்த! மாயாவியும் பொய்ச்சண்டை செய்பவனுமான உன்னுடைய மதத்தை இப்பொழுது நான் போக்கப்போகிறேன்.(24–25) எவ்வளவுக்குள் என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு பூமியில்படுக்கின்றாயில்லையோ அவ்வளவுக்

अष्टभिश्चतुरो वाहान्द्वाभ्यां सूतं ध्वजं त्रिभिः। स चान्यद्धनुरादाय कृष्णं विव्याध पञ्चभिः ॥ २७ ॥ तैस्ताडितः शरौघैस्तु चिच्छेद धनुरच्युतः। पुनरन्यदुपादत्त तदप्यच्छिनदव्ययः ॥ २८ ॥ परिघं पट्टिशं शूलं चर्मासी शक्तितोमरौ। यद्यदायुधमादत्त तत्सर्वं सोऽच्छिनद्धरिः ॥ २९ ॥ ततो रथादवप्लुत्य खड्गपाणिर्जिघांसया। कृष्णमभ्यद्रवत्क्रुद्धः पतङ्ग इव पावकम् ॥ ३० ॥ तस्य चापततः खड्गं तिलशश्चर्म चेषुभिः। छित्वासिमाददे तिग्मं रुक्मिणं हन्तुमुद्यतः॥ ३१ ॥ दृष्ट्वा भ्रातृवधोद्योगं रुक्मिणी भयविह्वला। पतित्वा पादयोर्भर्तुरुवाच करुणं सती ॥ ३२ ॥ योगेश्वराप्रमेयात्मन्देवदेव जगत्पते। हन्तुं नार्हसि कल्याण भ्रातरं मे महाभुज ॥ ३३ ॥

குள் என் தங்கையை விட்டுவிடு என்றான். கிருஷ்ணன் சிரித்துக்கொண்டு வில்லை இழுத்து ஆறுபாணங்களால் ருக்மியையும், எட்டுபாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும், இரண்டுபாணங்களினால் தேர்பாகனையும், மூன்று பாணங்களினால் கொடிமரத்தையும் அடித்தார். அவனும் வேறுவில்லையெடுத்துக்கொண்டு ஐந்து பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை அடித்தான். (26–27) அந்தப் பாணக்கூட்டங்களினால் அடிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணன் (அவனுடைய) வில்லை ஒடித்தார். திரும்பவும் வேறுவில்லையெடுத்தான். அதையும் கிருஷ்ணன் ஒடித்தார்.(28) பரிகம், பட்டிசம், சூலம், சர்மம், கத்தி, சக்தி, தோமரம் முதலிய எந்த எந்த ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்தானோ அவையாவையும் அந்த ஹரியானவர் ஒடித்தெறிந்தார் (29) உடனே தேரிலிருந்து குதித்துக் கோபங்கொண்டு கத்தியைக் கையிற்றாங்கி கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் வெட்டில் பூச்சி விளக்கைக்குறித்தோடுவதுபோலக் கிருஷ்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தான். (30) ஓடிவருகின்ற அவனுடைய கத்தியையும் எள்ளளவுள்ளதாகப்பொடி செய்து தோலையும் அம்புகளினால் துளைத்து ருக்மியைக் கொல்லவெண்ணங்கொண்டவராய் கூர்மையான கத்தியைக் கையிலெடுத்தார். (31) தமையனைக் கொல்லுவதற்குற்ற முயற்சியைக் கண்ணுற்று பயத்தினால் கலங்கினவளும் பதிவிரதையுமான ருக்மிணி பர்த்தாவின் சரணங்களில் விழுந்து மனமிளகும்படிச் சொல்லத்தொடங்கினாள். (32) ஹே யோகேஸ்வர! ஹே அப்ரமேயாத்மன்! ஹே தேவதேவ! ஹே

श्रीशुक उवाच—तया परित्रासविकम्पिताङ्गया शुचावशुष्यन्मुखरुद्धकण्ठया । कातर्यविस्रंसितहेममालया गृहीतपादः करुणो न्यवर्तत ॥ ३४ ॥ चैलेन बद्ध्वा तमसाधुकारिणं सश्मश्रुकेशं प्रवपन्व्यरूपयत् । तावन्ममर्दुः परसैन्यमद्भुतं यदुप्रवीरा नलिनीं यथा गजाः ॥ ३५ ॥ कृष्णान्तिकमुपव्रज्य ददृशुस्तत्र रुक्मिणम् । तथाभूतं हतप्रायं दृष्ट्वा सङ्कर्षणो विभुः । विमुच्य बद्धं करुणो भगवान्कृष्णमब्रवीत् ॥ ३६ ॥ असाध्विदं त्वया कृष्ण कृतमस्यजुगुप्सितम् । वपनं श्मश्रुकेशानां वैरूप्यं सुहृदो

ஜகத்பதே! ஹே கல்யாண! ஹே மஹாபுஜ! எனது ப்ராதாவைக் கொல்லுவது பொருந்தாது. (33) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகின்றார்—பயத்தினால் மிக்க நடுங்குகின்ற எல்லா அங்கங்களையுடையவளும், சோகத்தினால் உணங்கின முகத்தையுடையவளும், தழதழத்த குரலையுடையவளும், பயத்தினால் நழுவிவிழுந்த பொன்மயமான மாலையையுடையவளுமான அந்த ருக்மிணியினால் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட சரணங்களையுடையவரும் கருணையுள்ளவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவனது வதத்திலிருந்து விலகினார். (34) கெட்ட நடத்தையுடையவனான அந்த ருக்மியை *அந்தந்தவிடத்தில் மீசையுடனும் தலைமயிருடனும் கூடியிருக்கும்படி கத்தறித்து விகாரப்படுத்தினார். அவ்வளவுக்குள் யானைகள் தாமரையோடையைக் கலக்குவதுபோல யதுவீரர்கள் சத்துரு ஸைன்னியத்தைக் கலக்கினர். (35) கிருஷ்ணனுடைய அருகில் வந்து அங்கு ருக்மியையும் கண்டனர். விரூபமாக்கப்பட்டவனும்,கொல்லப்பட்டவனுக்கொப்பானவனுமான அவனைக்கண்டு கருணையுள்ளவரும் பகவானும் விபுவுமான பலராமன் கட்டிலிருந்து (அவனை) விடுவித்துக் கிருஷ்ணனைப்பார்த்துச்சொல்லத்தொடங்கினார். (36)

ஹே கிருஷ்ண! உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்தக்காரியமானது அஸாதுவேயாகும். இவனுடைய மீசை தலைமயிர் இவற்றைவெட்டு

---

* முகத்தில் சிற்சிலவிடங்களில் ஒன்றிரண்டு மயிர்களை விகாரமாக விட்டுவிட்டு மீசையை வெட்டியும், இவ்விதமே தலையிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மயிர்களைவிடுத்து தலைமயிர்களை வெட்டியும் விகாரப்படுத்தினார் என வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

वधः॥ ३७ ॥ मैवास्मान्साध्व्यसूयेथा भ्रातुर्वैरूप्यचिन्तया । सुखदुःखदो न चान्योऽस्ति यतः स्वकृतभुक्पुमान् ॥ ३८ ॥ बन्धुर्वधार्हदोषोऽपि न बन्धोर्वधमर्हति । त्याज्यः स्वेनैव दोषेण हतः किं हन्यते पुनः ॥ ३९ ॥ क्षत्रियाणामयं धर्मः प्रजापतिविनिर्मितः। भ्रातापि भ्रातरं हन्याद्येन घोरतरस्ततः॥ ४० ॥ राज्यस्य भूमेर्वित्तस्य स्त्रियो मानस्य तेजसः । मानिनोऽन्यस्य वा हेतोः श्रीमदान्धाः क्षिपन्ति हि ॥ ४१ ॥ तवेयं विषमा बुद्धिः

வதும், குரூபனுக்குவதும், வெறுக்கத்தக்கதேயாகும். இது சுஹிருத்தின் வதமாகவன்றேவாகும். (37) ஸாத்வியான ஹே ருக்மிணி! தமையனுக்கேற்பட்ட வைரூப்யசிந்தையினால் எங்களைக் குறைகூறாதே. யாதுகாரணத்தினால் மனிதன் தனது கர்மபலனையே யனுபவிக்கின்றானே அக்காரணத்தினால் சுகத்தையோ துக்கத்தையோ தருபவன் வேறொருவனுமில்லை. (38) (ஹே கிருஷ்ண!) பந்துவானவன் வதம் செய்யத்தகுந்த தோஷமுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் கூட பந்துவை வதஞ்செய்வது தகாததேயாகும். சொந்த தோஷத்தினாலேயே கொல்லப்பட்டவனாகவாகிவிடுவதால் கொல்லப்பட்டவனைத் திரும்பவும் அடிப்பதால் யாதுபயன்? (39) (ஹே ருக்மிணி!) க்ஷத்திரியர்களுக்கு இந்தத் தர்மமானது ப்ரம்ஹதேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எந்தத் தர்மத்தினால் ப்ராதாவுங்கூட ப்ராதாவைக் கொல்லுவானோ அதனால் அது மிக்கக் கொரேம் வாய்ந்ததாகவாகிறது. (40) (ஹே கிருஷ்ண!) தனமதம் நிறைந்தவர்களான மானிகள் ராஜ்யத்துக்கு வேண்டியும், பூமிக்கு வேண்டியும், பணத்துக்கு வேண்டியும், ஸ்திரீயுக்கு வேண்டியும், மானத்துக்குவேண்டியும், சக்திக்குவேண்டியும், பிறவற்றுக்கு வேண்டியுமன்றோ ஒருவரையொருவரடித்துக்கொள்ளுகின்றனர்.* (41) (ஹே ருக்மிணி!) எல்லா ப்ராணிகளுக்குள்ளும் கெட்ட சித்தமுள்ளவர்களான சிசுபாலாதிகளுக்கு எப்பொழுதும் அமங்களத்தையும், சுஹிருத்துக்களான ருக்மி முதலியவர்களுக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்தையும் எக்காரணத்தினால் எண்ணுகின்றாயோ அக்காரணத்தினால் இந்த

---

* நமக்கு இம்மாதிரியான காரியமெதுவுமில்லாமையால் இவ்விதம் செய்தது பொருந்தாது என்பது கருத்து.

सर्वभूतेषु दुर्हृदाम् । यन्मन्यसे सदाऽभद्रं सुहृदां भद्रमज्ञवत् ॥ ४२ ॥ आत्ममोहो नृणामेष कल्प्यते देवमायया । सुहृद्दुर्हृदुदासीन इति देहात्ममानिनाम् ॥ ४३ ॥ एक एव परो ह्यात्मा सर्वेषामपि देहिनाम् । नानेव गृह्यते मूढैर्यथा ज्योतिर्यथा नभः ॥ ४४ ॥ देह आद्यन्तवानेष द्रव्यप्राणगुणात्मकः । आत्मन्यविद्यया क्लृप्तः संसारयति देहिनम् ॥ ४५ ॥ नात्मनोऽन्येन संयोगो

உனது புத்தியும் அறியாதவர்களுடையது போல விஷமமானதேயாகும். (42) சுஹிருத்தென்றும், தூர்ஹிருத்தென்றும், உதாஸீனன் என்றுமான இந்த ஆத்ம மோஹமானது தேஹத்தில் ஆத்மாபிமானமுள்ளவர்களான மனிதர்களுக்கு ஈஶ்வரனுடைய மாயையினால் கல்பிக்கப்பட்டதாகவாகும். (43) சுத்தனாகவும், எல்லாத்தேஹிகளிடத்தும் ஒன்றாகவுமே இருக்கும் இந்த ஆத்மாவோ ஜலம் முதலியவற்றில் ப்ரதிபிம்பித்த ஸூரியாதி ஜ்யோதிஸ் போலும், குடம் முதலியவற்றிலுள்ள ஆகாசம்போலும் மூடர்களினால் வெவ்வேறு போலக் கிரஹிக்கப்படுகிறான். (44) உத்பத்திவினாசமுள்ளதும், ஆதிபௌதிக ஆத்யாத்மிக ஆதிதைவிக ரூபமானதும், ஆத்மாவை ஆஶ்ரயமாகவும் விஷயமாகவுங்கொண்ட அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டதுமான இந்தத்தேஹமானது தேஹாபிமானமுள்ளவனை ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளாக்குகிறது. (45) ஆகவே ஹே ஸதி! (ருக்மிணி!) ஆத்மாவுக்கு அதிபூதம் முதலியவற்றுடன் சேர்க்கையோ பிரிவோ உண்மையில் கிடையாது. ஆத்மாவுக்கு அன்யமான பொருள் உண்மையிலில்லாதிருப்பதும் (*)ஸூரியனிடமிருந்து ப்ரகா

(*) சக்ஷுஸ் ப்ரகாசகமாகவும், ரூபமானது ப்ராகாச்யமாகவும் ஆகிறது. இவ்விரண்டும் ஸூரியனிடமிருந்து ப்ரகாசத்தையடைந்த பின்னரே ப்ரகாசக ப்ரகாச்யத்தன்மையையடைவது எவ்விதமோ இவ்விதமே சைதன்யரூப ப்ரம்ஹாதீனமாக அதிபூதாதி பொருள்கள் ப்ரகாசத்தை (ஸ்வரூபலாபத்தை) யடைவதால் ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்டதாகாது என்பது கருத்து. அல்லது ப்ரகாச்யமாயும் ப்ரகாசகமாயும் இருக்கின்ற ரூபம் சக்ஷுஸ் இவற்றுக்கு ஸூரியன்மூலம் ப்ரகாசமும், இரண்டும் தைஜஸமாக இருப்பனபற்றி ஸூரியாபேதமும் ஸித்திப்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே அதிபூதாதி பதார்த்தங்கள் பரஸ்பர ப்ரகாச்ய ப்ரகாசகங்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட சைதன்யாதீனமாகவே ப்ரகாசத்தையடைவதாலும், சை

वियोगश्चासतः सति। तद्धेतुत्वात्तत्प्रसिद्धेर्दृग्रूपाभ्यां यथा रवेः॥ ४६॥
जन्मादयस्तु देहस्य विक्रिया नात्मनः क्वचित्। कलानामिव नैवेन्दोर्मृति-
र्ह्यस्य कुहूरिव॥ ४७॥ यथा शयान आत्मानं विषयान्फलमेव च। अनु-
भुङ्क्तेऽप्यसत्यर्थे तथाप्नोत्यबुधो भवम्॥ ४८॥ तस्मादज्ञानजं शोकमा-
त्मशोषविमोहनम्। तत्त्वज्ञानेन निर्हृत्य स्वस्था भव शुचिस्मिते॥ ४९॥

சத்தையடைந்தவைகளான கண் ரூபம் இவற்றுக்குப்போல அந்த அதிபூதாதிகளின் ப்ரகாசமானது ஆத்மாதீனமாக இருப்பதுவுமே அதன் காரணமாகும். (46) ஜனனம் மரணம் முதலிய விகாரங்கள் (மாறுபாடுகள்) தேஹத்தைச்சார்ந்தனவே அன்றி ஒருபொழுதும் ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவாகா. சந்திரனுடைய கலைகளுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களேற்படுகின்றனவேயொழிய சந்திரனுக்கில்லை என்பதும் கலைகளின் நாசத்தையொட்டியே அமாவாஸ்யை என்பதும் சந்திரனுடைய நாசமென்பதும் எவ்விதமோ அவ்விதமே இந்த ஆத்மாவுக்கும் தேஹநாசத்தை யொட்டியே மரண வியவஹாரமேற்படுகிறது. (47) †ஸ்வப்பினம் காணும் மனிதன் ஆத்மாவைப்போக்தாவென்றும், சப்தாதி விஷயங்களைப்போக்கியங்களென்றும், அவற்றின் பலனைப் போகமென்றும் பொருளில்லாவிடினுங்கூட எவ்விதமனுபவிக்கின்றானோ இவ்விதமே ‡அவித்வானவன் ஸம்ஸாரத்தை (போக்தாவென்றும், போக்யமென்றும், போகமென்றுமான தோற்றத்தை) அனுபவிக்கிறான். (48) ஆனது பற்றிச் சுத்தமான புன்சிரிப்பையுடைய ஹே ருக்மிணி! அக்ஞானததினாலுண்டானதும், மனத்தை உணத்துவதும், மயக்குவதுமான சோகத்தைத் தத்துவக்ஞானத்தினால் போக்கி ஸ்வஸ்தையாக (கவலையற்றவளாக) இருப்பாயாக என்றார். (49)

தன்ய காரியமாக இருப்பதாலுமே உண்மையில் சைதன்யரூப ப்ரம்ஹத்தை விட வேறுபட்டதன்று என்ற வேறு பொருளும் ஸ்ரீ தரீயத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

† ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தமில்லாவிடில் போக்தாவென்றும், போக்யமென்றும், போகமென்றுமான தோற்றமேற்படுவது எங்ஙனமெனின்? அதை ஸ்வப்பின திருஷ்டாந்தத்தினால் விளக்குகிறார்.

‡ மூலகாரணமான அவித்யை நிவிருத்தித்தால் அதன் மூலமேற்பட்ட ஸம்ஸாரபந்தமும் தானே விலகிவிடும் என்பது கருத்து.

श्रीशुक उवाच—एवं भगवता तन्वी रामेण प्रतिबोधिता । वैमनस्यं परित्यज्य मनो बुद्ध्या समादधे ॥ ५० ॥ प्राणावशेष उत्सृष्टो द्विड्भिर्हतबलप्रभः । स्मरन्विरूपकरणं वितथात्ममनोरथः ॥ ५१ ॥ (चक्रे भोजकटं नाम निवासाय महत्पुरम् ॥) अहत्वा दुर्मतिं कृष्णमप्रत्यूह्य यवीयसीम् । कुण्डिनं न प्रवेक्ष्यामीत्युक्त्वा तत्रावसद्रुषा ॥ ५२ ॥ भगवान्भीष्मकसुतामेवं निर्जित्य भूमिपान् । पुरमानीय विधिवदुपयेमे कुरूद्वह ॥ ५३ ॥ तदा महोत्सवो नृणां यदुपुर्यां गृहे गृहे । अभूदनन्यभावानां कृष्णे यदुपतौ नृप ॥ ५४ ॥ नरा नार्यश्च मुदिताः प्रमृष्टमणिकुण्डलाः । पारिबर्हमुपाज-

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் பகவாஞன பலராமனுல் அறிவுறுத்தப்பட்ட ருக்மிணி மனக்கவலையைவிடுத்து மனத்தை விவேகக்ஞானத்திஞல் ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள். (50) ப்ராணன் மட்டும் எஞ்ஜினவஞகவிடப்பட்டவனும், சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்ட ஸைன்னியம் காந்தி இவற்றையுடையவனுமான ருக்மியானவன் தன்னை விரூபமாக்கினதை நினைத்துக்கொண்டும், வீண்போன தனது மனோரதத்தையுடையவனுய்க்கொண்டும் "துர்மதியான கிருஷ்ணனைக் கொல்லாமலும், தங்கையை மீட்காமலும் குண்டினபட்டினத்தில் நுழையேன்" எனச் சொல்லிக்கொண்டும் *அவ்விடத்திலேயே வசித்துவந்தான். (51-52) ஹே குரூத்வஹ! பகவாஞன கிருஷ்ணன் இவ்விதம் அரசர்களை ஜயித்து பீஷ்மகன் பெண்ணுன ருக்மிணியைத் துவாரகாபுரிக்குக் கொண்டுவந்து முறைப்படி விவாஹஞ் செய்துகொண்டார். (53) ஹே ந்ருப! அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் யாதவர்களுக்குப்பதியாகவானபொழுது கிருஷ்ணனைத்தவிர்த்து வேறென்றை நினைக்காதவர்களான துவாரகையிலுள்ள ஜனங்களின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மஹோத்ஸவமானது உண்டாயிற்று. (54) புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் ஸந்தோ

*எவ்விடத்தில் விரூபமாக்கப்பட்டானே அவ்விடத்திலேயே வசித்துவந்தான். அவ்விடத்தில் போஜகடம் என்ற பட்டினமுமிருந்தது. "தான் வஸிப்பதற்கு வேண்டிப் போஜகடம் என்ற பெரிய பட்டினத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டான்" என மூலத்தில் அதிக பாடம் சில புஸ்தகத்தில் காணவும் படுகிறது.

हुर्वरयोश्चित्रवाससो: ॥५५॥ सा वृष्णिपुर्युत्तभितेन्द्रकेतुभिर्विचित्रमाल्याम्बररत्नतोरणैः। बभौ प्रतिद्वार्युपक्लृप्तमङ्गलैरापूर्णकुम्भागरुधूपदीपकैः॥५६॥ सिक्तमार्गा मदच्युद्भिराहूतप्रेष्ठभूभुजाम्। गजैर्द्वास्सु परामृष्टरम्भापूगोपशोभिता ॥ ५७ ॥ कुरुसृञ्जयकैकेयविदर्भयदुकुन्तयः। मिथो मुमुदिरे तस्मिन्संभ्रमात्परिधावताम् ॥ ५८ ॥ रुक्मिण्या हरणं श्रुत्वा गीयमानं ततस्ततः। राजानो राजकन्याश्च बभूवुर्भृशविस्मिताः ॥ ५९ ॥ द्वारकायामभूद्राजन्महामोदः पुरौकसाम्। रुक्मिण्या रमयोपेतं दृष्ट्वा कृष्णं श्रियः पतिम् ॥ ६० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिण्युद्वाहोत्सवे चतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५४ ॥

ஷத்தை யடைந்தவர்களாகவும் சுத்தமான மணிமய குண்டலத்தை யணிந்தவர்களாகவும் கொண்டு விசித்திரமான வஸ்திரங்களையணிந்த வதூவரர்களுக்குச் சீர்களைக்கொண்டுவந்துகொடுத்தனர். (55) அந்தத் துவாரகையானது ஒவ்வொரு வீட்டு வாயிற்படியிலும் உயரத் தூக்கிக் கட்டப்பட்ட (*)இந்திர த்வஜங்களினாலும் விசித்திரமான மாலை வஸ்திரம், ரத்தினமயமான தோரணம் இவற்றினாலும், வைக்கப்பட்ட பொறி, முளை முதலிய மங்களப்பொருள்களினாலும், ஜலம் நிறைந்த கும்பங்களினாலும், அகில் கட்டைத்தூபங்களினாலும், தீபங்களினாலும் பிரகாசித்தது. (56) துவாரகையானது அழைக்கப்பட்ட கிருஷ்ண பக்தர்களான அரசர்களின் மதத்தைப் பெருகவிடுகின்ற யானைகளினால் (யானைகளின் மத ஜலங்களினால்) நனைக்கப்பட்ட ராஜ வீதியையுடையதாகவும், வாயிற்படிகளில் நிறுத்தப்பட்ட வாழை மரம், பாக்குமரம் இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் ஆயிற்று. (57) அந்தத் துவாரகையில் ஸந்தோஷத்தினால் இங்குமங்கு மோடுகின்றவர்களான பந்துக்களின் மத்தியில் குருக்கள், ஸிருஞ்ஜயர், கைகேயர், விதர்ப்பர், யாதவர், குந்திகள் ஆகிய இவர்கள் ஒருவரோ

(*) அழகு பொருந்திய கொடிமரம் இந்திரத்துவஜம் எனப்படும். ஐந்துநிறமுள்ள கொடி இந்திரத்வஜமெனப்படும் என வம்சீதரர் சொல்லியிருக்கிறார்.

டொருவர் சேர்ந்துகொண்டு ஸந்தோஷித்தனர். (58) ஆங்காங்கு பாட்டாகப்பாடப்படும் ருக்மிணிஹரணத்தைக்கேட்டு அரசர்களும் அரசகன்னிகைகளும் மிக்கவாஸ்சரியத்தை யடைந்தவர்களாகவாயினர். (59) ஹே ராஜன்! ஸ்ரீய:பதியான கிருஷ்ணன் ருக்மிணியாகிற லக்ஷ்மியுடன் கூடினதைக்கண்டு த்வாரகையிலுள்ள பட்டினத்து ஜனங்களுக்கு மிக்க ஸந்தோஷமானது உண்டாயிற்று. (60)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ருக்மிணியின் விவாஹோத்ஸவத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

बलसमेतबलानुगतो भवान्पुरमगाहत भीष्मकमानितः ।
द्विजसुतं त्वदुपागमवादिनं धृतरसा तरसा प्रणनाम सा ॥ ४३१ ॥

(ப–ரை) बलसमेतबलानुगतः=ஸைன்யங்களுடன் கூடின பலராமனால்பின்தொடரப்பட்டவரும், भीष्मकमानितः=பீஷ்மகராஜனால் வெகுமானிக்கப்பட்டவருமான भवान्=நீர் पुरम्=பட்டினத்தில் अगाहत=பிரவேசித்தீர். धृतरसा=ஸந்தோஷமடைந்த सा=அந்த ருக்மிணியானவள் त्वदुपागमवादिनम्=உமது வரவைத்தெரிவிக்கின்ற द्विजसुतम्=ப்ராம்ஹண புத்திரனை तरसा=வேகமாய் प्रणनाम=நமஸ்கரித்தாள். (431) (எ–று)

भुवनकान्तमवेक्ष्य भवद्वपुर्नृपसुतस्य निशम्य च चेष्टितम् ।
विपुलखेदजुषां पुरवासिनां सरुदितैरुदितैरगमन्निशा ॥ ४३२ ॥

(ப–ரை) भुवनकान्तम्=லோக ஸுந்தரமான भवद्वपुः=உமது சரீரத்தை अवेक्ष्य=பார்த்தும் नृपसुतस्य=ராஜகுமாரனான ருக்மியினுடைய चेष्टितम्=சிசுபாலனுக்கு தனது தங்கையைக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்ட முயற்சியை निशम्य च=கேட்டும் विपुलखेदजुषाम्=அதிக துக்கத்தையடைந்த पुरवासिनाम्=பட்டினத்து ஜனங்களுடைய सरुदितैः=அழுகையுடன் கூடின उदितैः=புலம்பல்களுடன் கூடவே निशा=இரவானது अगमत्=சென்றது. (432) (எ–று)

तदनु वन्दितुमिन्दुमुखी शिवां विहितमङ्गलभूषणभासुरा ।
निरगमद्भवदर्पितजीविता स्वपुरतः पुरतः सुभटावृता ॥ ४३३ ॥

(ப—ரை) तदनु=பிறகு विहितमङ्गलभूषणभासुरा=செய்து கொள்ளப்பட்ட மங்களாலங்காரங்களால் பிரகாசிக்கின்றவளும் भवदर्पितजीविता=உம்மிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட உயிரையுடையவளும், पुरतः=முன்பாகத்தில் सुभटावृता=நல்ல போர் வீரர்களால் சூழப்பட்டவளும் इन्दुमुखी=சந்திரன்போன்ற முகத்தையுடையவளுமான ருக்மிணியானவள் शिवाम्=பார்வதியை वन्दितुम्=நமஸ்கரிப்பதற்காக स्वपुरतः=தனது ஸ்தானமான அந்தப்புரத்திலிருந்து निरगमत्=வெளிக்கிளம்பினாள். (433) (எ—று)

कुलवधूभिरुपेत्य कुमारिका गिरिसुतां परिपूज्य च सादरम् ।
मुहुरयाचत तत्पदपङ्कजे निपतिता पतितां तव केवलम् ॥ ४३४ ॥

(ப—ரை) कुमारिका=ருக்மிணியானவள் कुलवधूभिः=குல ஸ்திரீகளுடன் கூட उपेत्य=அருகில்வந்து सादरम्=பக்தியுடன் गिरिसुताम्=பார்வதியை परिपूज्य च=பூஜைசெய்தும் तत्पदपङ्कजे=அந்தப் பார்வதியின் சரணகமலத்தில் निपतिता=நமஸ்கரித்தவளாய்க்கொண்டும் तव, पतितां केवलम्=நீர் கணவனாக வரவேண்டுவதைக் குறித்துமட்டும் मुहुः=அடிக்கடி अयाचत=வேண்டினாள். (434) (எ—று)

समवलोक्य कुतूहलसङ्कुले नृपकुले निभृतं त्वयि च स्थिते ।
नृपसुता निरगाद्गिरिजालयात्सुरुचिरं रुचिरञ्जितदिङ्मुखा ॥४३५॥

(ப—ரை) नृपकुले=அரசர்களின் கூட்டமானது समवलोक्य=ருக்மிணியைப்பார்த்து कुतूहलसङ्कुले=சந்தோஷம் நிரம்பியதாகவிருக்கும் பொழுதும், त्वयि च=நீர் निभृतं स्थिते=ருக்மிணியை அபஹரிப்பதற்கு ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறைந்திருக்கும்பொழுதும் रुचिरञ्जितदिङ्मुखा=காந்தியினால் பூசப்பட்ட திக்குகளின் முகத்தையுடைய नृपसुता=ருக்மிணியானவள் गिरिजालयात्=பார்வதியின் கோயிலிலிருந்து सुरुचिरम्=மிகவும் அழகாகவிருக்கும்படி निरगात्=வெளிக்கிளம்பினாள். (435) (எ—று)

भुवनमोहनरूपरुचा तदा विवशिताखिलराजकदम्बया ।
त्वमपि देव कटाक्षविमोक्षणैः प्रमदया मदयाञ्चकृषे मनाक् ॥ ४३६ ॥

(ப—ரை) देव=ஹே கிருஷ்ணா! तदा=அப்பொழுது भुवनमोहनरूपरुचा=ஜகத்துக்கே மோஹத்தைத் தருகின்ற ரூபத்தின் காந்தியினால் विवशिताखिलराजकदम्बया=பரவசமாக்கப்பட்ட அரசர்களின்

கூட்டத்தையுடைய प्रमदया=ருக்மிணியினால் कटाक्षविमोक्षणैः=கடைக் கண் பார்வைகளினால் त्वमपि=நீரும் मनाक्=கொஞ்சம் मदयाञ्चकृषे= மயங்கும்படி செய்யப்பட்டீர். நீரே அவளுடைய கடாக்ஷத்தினால் மயக்கப்படும்பொழுது மற்றவர் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்பது கருத்து. (436) (எ—று)

क्वनु गमिस्यसि चन्द्रमुखीति तां सरसमेत्य करेण हरन्क्षणात् ।
समधिरोप्य रथं त्वमपाहृथा भुवि ततो विततो निनदो द्विषाम् ॥

(ப—ரை) चन्द्रमुखि!=சந்திரன்போன்ற முகத்தையுடைய ஹே ருக்மிணி! क्वनु=எங்கு गमिष्यसि=செல்லப்போகின்றாய்? इति=என்று சொல்லிக்கொண்டு ताम्=அந்த ருக்மிணியை सरसम्=ப்ரேமையுடன் एत्य=அடைந்து त्वम्=நீர் करेण=கையினால் क्षणात्=க்ஷணத்துக்குள் हरन्=அபஹரித்து रथम्=தேரில் समधिरोप्य=ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு अपाहृथाः=எடுத்துச் சென்றீர். तदा=அப்பொழுது भुवि=பூமியில் द्विषाम्=சத்துருக்களுடைய निनदः=கோலாஹலமானது विततः= பரவிற்று. (437) (எ—று)

क्वनु गतः पशुपाल इति क्रुधा कृतरणा यदुभिश्च जिता नृपाः।
न तु भवानुदचाल्यत तैरहो पिशुनकैः शुनकैरिव केसरी ॥ ४३८ ॥

(ப—ரை) "पशुपालः=இடையனான கிருஷ்ணன் क्वनु गतः=எங்கு சென்றான்" इति=என்று क्रुधा=கோபத்தினால் कृतरणाः=சண்டையிட்ட नृपाः=அரசர்கள் यदुभिश्च=யாதவர்களால் जिताः=ஜயிக்கப்பட்டனர். तैः=அந்த पिशुनकैः=துஷ்டர்களான அரசர்களால் शुनकैः=நாய்களால் केसरीव=சிங்கம்போல भवांस्तु=நீரோ नोदचाल्यत= அசைக்கப்படவில்லை अहो=ஆச்சரியம். (438) (எ—று)

तदनु रुक्मिणमागतमाहवे वधमुपेक्ष्य निबध्य विरूपयन् ।
हृतमदं परिमुच्य बलोक्तिभिः पुरमया रमया सह कान्तया ॥४३९॥

(ப—ரை) तदनु=பிறகு आगतम्=சண்டைபோடுவதற்கு வந்த रुक्मिणम्=ருக்மியை आहवे=யுத்தத்தில் वधम्=வதத்தை उपेक्ष्य=செய்யாமல் விடுத்து निबध्य=கட்டி विरूपयन्=மீசையை எடுத்தல் முதலியவற்றால் விகாரமான ரூபமுள்ளவனாகச்செய்த நீர் हृतमदम्=அபஹரிக்கப்பட்ட கர்வத்தையுடைய அந்த ருக்மியை बलोक्तिभिः=பலராம

னின் வார்த்தைகளால் **परिमुच्य**=கட்டினின்றும் அவிழ்த்துவிட்டு **रमया**=லக்ஷ்மீதேவியான **कान्तया**=ருக்மிணியுடன் **पुरम्**=த்வாரகைக்கு **अया:**=சென்றீர். (439) (எ—று)

नवसमागमलज्जितमानसां प्रणयकौतुकजृंभितमन्मथाम् ।
अरमयः खलु नाथ यथासुखं रहसि तां हसितांशुलसन्मुखीम् ॥

(ப—ரை) **नाथ**=ஹே கிருஷ்ண! **नवसमागमलज्जितमानसाम्**=புதிதான சேர்க்கையினால் வெட்கமடைந்த மனத்தையுடையவளும், **प्रणयकौतुकजृंभितमन्मथाम्**=ஸ்னேஹம், ஸந்தோஷம் இவற்றால் விருத்தியடைந்த மன்மதனையுடையவளும், **हसितांशुलसन्मुखीम्**=மந்தஹாஸத்தின் காந்தியினால் விளங்குகின்ற முகத்தையுடையவளுமான **ताम्**=அந்த ருக்மிணியை **रहसि**=தனித்தவிடத்தில் **यथासुखम्**=ஆனந்தானுபவமுண்டாகும்படி **रमयाञ्चकृषे**=ரமிக்கச்செய்தீர். (440)

विविधनर्मभिरेवमहर्निशं प्रमदमाकलयन्पुनरेकदा ।
ऋजुमतेः किल वक्रगिरा भवान्वरतनोरतनोदतिलोलताम् ॥ ४४१ ॥

(ப—ரை) **एवम्**=இவ்விதம் **विविधनर्मभिः**=பலவிதமான பரிஹாஸ வார்த்தைகளால் **अहर्निशम्**=பகல் இரவு என்னேரத்திலும் **प्रमदम्**=ஸந்தோஷத்தை **आकलयन्**=செய்கின்ற **भवान्**=நீர் **एकदा-पुनः**=ஒரு ஸமயத்திலோவெனில் **वक्रगिरा**=வக்ரோக்தியினால் **ऋजुमतेः**=கபடமற்ற புத்தியுள்ள **वरतनोः**=ருக்மிணிக்கு **अतिलोलताम्**=மிகுந்த மனக்கலக்கத்தை **अतनोः किल**=செய்தீரன்றோ. (441)

तदधिकैरथ लालनकौशलैः प्रणयिनीमधिकं रमयन्निमाम् ।
अयि मुकुन्द भवच्चरितानि नः प्रगदतां गदतान्तिमपाकुरु ॥ ४४१ ॥

(ப—ரை) **अयि मुकुन्द**=ஹே கிருஷ்ண! **अथ**=பிறகு **तदधिकैः**=அந்த வக்கிரோக்தியைக்காட்டிலும் அதிகமான **लालनकौशलैः**=சீராட்டுவதிலுள்ள ஸாமர்த்யங்களினால் **प्रणयिनीम्**=ப்ரேமைக்குப் பாத்திரமான **इमाम्**=இந்த ருக்மிணியை **अधिकम्**=அதிகமாய் **रमयन्**=சந்தோஷப்படுத்தின நீர் **भवच्चरितानि**=உமது சரித்திரங்களை **प्रगदताम्**=சொல்லுகிற **नः**=நம்முடைய **गदतान्तिम्**=வியாதியின் பீடையை **अपाकुरु**=நாசம் செய்வீராக. (442) (எ—று)

இவ்விதம் ருக்மிணீ கல்யாண வர்ணனம் என்ற
எழுபத்தோன்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—कामस्तु वासुदेवांशो दग्धः प्राग्रुद्रमन्युना। देहोपपत्तये भूयस्तमेव प्रत्यपद्यत ॥ १ ॥ स एव जातो वैदर्भ्यां कृष्णवीर्यसमुद्भवः। प्रद्युम्न इति विख्यातः सर्वतोऽनवमः पितुः॥ २ ॥ तं शम्बरः

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) पञ्चपञ्चाशत्तमे तु प्रद्युम्नोऽजनि कृष्णतः।
शम्बरेण हृतः सोऽथ हत्वा तं कान्तयाऽगमत् ॥ १ ॥
प्रद्युम्नहानिलाभाद्यैः शम्बराहरणादिना ।
कुटुम्बिनामपत्यादिसुखदुःखमसूसुचत् ॥ २ ॥

(க-ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடமிருந்து ப்ரத்யும்னன் பிறந்தான், அவன் சம்பராஸுரனால் கொண்டுபோகப்பட்டான், பிறகு அந்த ப்ரத்யும்னன் சம்பராஸுரனைக்கொன்று பத்னியுடன்கூடத் திரும்பி வந்தான் என்றும், சம்பரன் அபஹரித்தது முதலியவற்றால் ப்ரத்யும்ன ஹானியும், திரும்பிவருவதால் ப்ரத்யும்ன லாபமும் ஆகிய வற்றால் குடும்பிகளுக்குப் புத்திராதிகள் மூலம் நேரும் சுகம் துக்கம் இரண்டையும், சூசிப்பித்தார் என்றும் இந்த ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—முன்னர் ருத்திரனுடைய கோபாக்னியினால் பொசுக்கப்பட்டவனும் வாஸுதேவனுடைய * அம்சமுமான காமதேவனே திரும்பவும் தேஹத்தையடைவதற்குவேண்டி அதே வாஸுதேவனை யடைந்தான். (1) ருக்மிணியினிடத்தில் கிருஷ்ணனுடைய வீரியத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு பிறந்த அந்தக் காமதேவனே ப்ரத்யும்னன் என ப்ரஸித்திபெற்றவனாகவும் எல்லா வற்றிலும் பிதாவுக்குக் குறைவில்லாதவனாகவும் இருந்தான். (2)

---

* வாஸுதேவனை அதிஷ்டாதாகவுடைய சித்தத்தினின்றுமுண்டாவதுபற்றியும், ஜகத் ஸிருஷ்டிக்கு ஹேதுவாக இருப்பதுபற்றியும் காமதேவன் வாஸுதேவாம்சமாகிறான் என ஸ்ரீதர வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வம்சீதரீய வியாக்கியானத்தில் वासुदेवांशः என்றதற்கும் तम् என்றதற்கும் பொருத்தமில்லாத ஆக்ஷேப ஸமாதானத்துடன் வேறு பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

कामरूपी हृत्वा तोकमनिर्दशम् । स विदित्वात्मनः शत्रुं प्रास्योदन्वत्यगाद्गृहम् ॥ ३ ॥ तं निर्जगार बलवान्मीनः सोऽप्यपरैः सह । वृतो जालेन महता गृहीतो मत्स्यजीविभिः ॥ ४ ॥ तं शम्बराय कैवर्ता उपाजह्रुरुपायनम् । सूदा महानसं नीत्वाऽवद्यन्स्वधितिनाद्भुतम् ॥ ५ ॥ दृष्ट्वा तदुदरे बालं मायावत्यै न्यवेदयन् । नारदोऽकथयत्सर्वं तस्याः शङ्कितचेतसः । बालस्य तत्त्वमुत्पत्तिं मत्स्योदरनिवेशनम् ॥ ६ ॥ सा च कामस्य वै पत्नी रतिर्नाम यशस्विनी । पत्युर्निर्दग्धदेहस्य देहोत्पत्तिं प्रतीक्षती ॥ ७ ॥ निरूपिता शम्बरेण सा सूपौदनसाधने । कामदेवं शिशुं बुद्ध्वा चक्रे स्नेहं तदार्भके ॥ ८ ॥ नातिदीर्घेण कालेन स कार्ष्णी रूढयौवनः । जनयामास

ப்ரஸித்தனும், காமனுக்குச் சத்துருவும், தனதிஷ்டப்படி ரூபமெடுப்பவனுமான சம்பராஸுரன் பிறந்து பத்து தினங்களாகாத அக்குழந்தையைத் தனது சத்துருவென வறிந்துகொண்டு வீட்டிருந்து திருடி ஸமுத்திரத்திலெறிந்துவிட்டுத் தனதுவீட்டையடைந்தான். (3) அக்குழந்தையை மிக்கவலுவுள்ள மீன் விழுங்கிற்று. அம்மீனும் மற்ற மீன்களுடன் கூட பெரிய வலையினுல் சூழப்பட்டதாய்க்கொண்டு செம்படவர்களால் பிடிக்கப்பட்டது. (4) செம்படவர்கள் அம்மீனைச் சம்பரனுக்கு க்காணிக்கையாகக் கொடுத்தனர். ஆஸ்சரியம் வாய்ந்த அந்த மீனைச் சமையல்காரர்கள் சமையலறைக்குக் கொண்டு போய் கத்தியினுல் துண்டாக்கினர். (5) அம்மீனின் வயிற்றில் குழந்தையைக்கண்டு மாயாவதியினிடம் தெரிவித்தனர். (அக்குழந்தையைக்கண்டு) அந்த மாயாவதி சங்கைகொண்ட சித்தமுள்ளவளாக இருக்கும்பொழுது குழந்தையைப்பற்றின உண்மை, அதனுத்பத்தி, மீனின் வயிற்றில் வந்தது ஆகியயாவையும் நாரதர் தெரிவித்தார். (6) அந்த மாயாவதியோ தனது பர்த்தா பொசுக்கப்பட்ட தேஹமுள்ளவனுகவானது முதல் அவனது தேஹோத்பத்தியை எதிர் பார்ப்பவளும், பதிவிரதையும், ரதியென ப்ரஸித்திபெற்றவளுமான காமதேவனுடைய பத்னியாவாள். (7) சம்பரனுல் பருப்பும் அன்னமும் தயார்செய்யும் விஷயத்தில் நியமிக்கப்பட்டவளான அந்த மாயாவதி நாரதர் சொன்னதுமுதல் குழந்தையைக் காமதேவனுக அறிந்துகொண்டு குழந்தையினிடத்தில் ஸ்னேஹத்தைச்செய்து

नारीणां वीक्षन्तीनां च विभ्रमम् ॥ ९ ॥ सा तं पतिं पद्मदलायतेक्षणं प्रलम्बबाहुं नरलोकसुन्दरम् । सव्रीडहासोत्तभितभ्रुवेक्षती प्रीत्योपतस्थे रतिरङ्ग सौरतैः ॥ १० ॥ तामाह भगवान्कार्ष्णिर्मातस्ते मतिरन्यथा । मातृभावमतिक्रम्य वर्तसे कामिनी यथा ॥ ११ ॥

रतिरुवाच—भवान्नारायणसुतः शम्बरेणाहृतो गृहात् । अहं तेऽधिकृता पत्नी रतिः कामो भवान्प्रभो ॥ १२ ॥ एष त्वाऽनिर्दशं सिन्धावाक्षिपच्छम्बरोऽसुरः । मत्स्योऽग्रसत्तदुदरादिह प्राप्तो भवान्प्रभो ॥ १३ ॥ तमिमं जहि दुर्धर्षं दुर्जयं शत्रुमात्मनः । मायाशतविदं त्वं च मायाभिर्मो-

---

வந்தாள். (8) வெகு ஸ்வல்பகாலத்தினுல் ஆவிர்ப்பவித்த யௌவனத்தையுடைய அந்தக்கிருஷ்ண குமாரன் பார்க்கும் ஸ்திரீகளுக்கு மோஹத்தையுண்டுபண்ணினுன் (9) ஹே அங்க! அந்த ரதிதேவியானவள் பத்மங்களின் இதழ்கள் போன்றனவும் நீண்டனவுமான கண்களையுடையவரும், முழங்கால்வரை தொங்குகின்ற கைகளையுடையவரும், மனிதவுலகுக்குள் மிக்க அழகுவாய்ந்தவருமான அந்தப்பதியைப் பார்க்கின்றவளாய் வெட்கத்துடன் கூடின மந்தஹாஸத்தினுலும் அசைகின்ற புருவத்தினுலும் காண்பிக்கப்பட்ட சுரதோபபோகார்ஹமான அபிப்ராய விசேஷங்களினுலும் ப்ரீதியுடன் நெருங்கிப்பழகிவந்தாள். (10) கிருஷ்ண குமாரனும் பகவானுமான ப்ரத்யும்னன் ஹே தாயே! உம்முடைய மதியானது வேறு விதமாகவன்ஹே இருக்கிறது. தாயென்ற எண்ணத்தைக் கடந்து காமவெறி கொண்டவள் போலவன்ஹே இருக்கின்றீர் என அவளைப் பார்த்துச் சொன்னுன். (11)

ரதி சொல்லத்தொடங்கினுள்—ஹே ப்ரபோ! நீர் நாராயணனுடைய புத்திரராவீர். சம்பரனுல் வீட்டினின்றும் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டீர். நானே ரதி என்ற உமக்குகந்த பத்னியாவேன். நீரோ காமதேவனுவீர். (12) இந்தச் சம்பராஸுரன் பிறந்து பத்து தினங்களாகாத உம்மை ஸமுத்திரத்தில் எறிந்துவிட்டான். மீன் உம்மை விழுங்கிவிட்டது. ஹே ப்ரபோ! அதன் வயிற்றிலிருந்து நீர் இங்குவந்து சேர்ந்தீர். (13) கஷ்டப்பட்டு அழிக்கக்கூடியவனும், நூற்றுக்கணக்கான மாயைகளையறிந்தவனும், ஆனதுபற்றி ஜயிக்க

हनादिभिः॥ १४ ॥ परिशोचति ते माता कुररीव गतप्रजा। पुत्रस्नेहाकुला दीना विवत्सा गौरिवातुरा ॥ १५ ॥ प्रभाष्यैवं ददौ विद्यां प्रद्युम्नाय महात्मने । मायावती महामयां सर्वमायाविनाशिनीम् ॥ १६ ॥ स च शम्बरमभ्येत्य संयुगाय समाह्वयत् । अविषह्यैस्तमाक्षेपैः क्षिपन्सञ्जनयन्कलिम् ॥ १७ ॥ सोऽधिक्षिप्तो दुर्वचोभिः पदा हत इवोरगः। निश्चक्राम गदापाणिरमर्षात्ताम्रलोचनः॥ १८ ॥ गदामाविध्य तरसा प्रद्युम्नाय महात्मने । प्रक्षिप्य व्यनदन्नादं वज्रनिष्पेषनिष्ठुरम् ॥ १९ ॥ तामापतन्तीं भगवान्प्रद्युम्नो गदया गदाम् । अपास्य शत्रवे क्रुद्धः प्राहिणोत्स्वगदां नृप ॥२०॥

வியலாதவனும், உம்முடைய சத்துருவுமான அந்த இந்தச் சம்பரனை மோஹனாதிகளான மாயைகளினால் ஜயிப்பீராக. (14) உமது தாயானவள் புத்திர ஸ்னேஹத்தினால் கலங்கினவளாய்க்கொண்டு கன்றையிழந்து கஷ்டப்படும் பசுவானதுபோலும், குழந்தையைப் பறிகொடுத்த *குரரிபோலும் தைன்யத்துடன் கதறுகிறாள் என மாயாவதியானவள் சொல்லி மஹாத்மாவான ப்ரத்யும்னனுக்கு எல்லா மாயைகளையும் நாசஞ்செய்யக்கூடிய மஹாமாயை என்ற வித்யையை உபதேசித்தாள். (15-16) அந்த ப்ரத்யும்னனும் சம்பராஸுரனையடைந்து பொருக்கவியலாத நிந்தா வசனங்களினால் திட்டிக்கொண்டும், சண்டையை உண்டுபண்ணிக்கொண்டும் அவனைப் போருக்கழைத்தான். (17) கெட்ட வார்த்தைகளினால் திட்டப்பட்ட அந்தச்சம்பரன் காலினால் மிதிக்கப்பட்ட பாம்புபோல பொறுமைகொண்டு இருகண்களிலும் சிவப்பேறினவனாய்க் கதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளிவந்தான். (18) கதையைச் சுழற்றி மஹாத்மாவான ப்ரத்யும்னனையும் பொருட்டு வீசிவிட்டு இடிமுழக்கம் போன்று மிக்கக் கொரமான நாதத்தைச் செய்தான். (19) ஹே ந்ருப ! பகவானான ப்ரத்யும்னன் கோபங்கொண்டு தன்னை நோக்கி வருகின்ற கதையைக் கதையாலடித்துத் தள்ளிவிட்டுத் தனது கதையைச் சத்துருவையும் பொருட்டுப் பிரயோகித்தான். (20) ஆகாசத்திலிருக்கின்ற அந்தச் சம்பராஸுரன் மயனால் காண்

---

* இது ஒருவகை ஜந்து. இதை அனில் என்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

स च मायां समाश्रित्य दैतेयीं मयदर्शिताम् । मुमुचेऽस्त्रमयं वर्षं कार्ष्णौ वैहायसोऽसुरः॥ २१ ॥ बाध्यमानोऽस्त्रवर्षेण रौक्मिणेयो महारथः। सत्त्वात्मिकां महाविद्यां सर्वमायोपमर्दिनीम् ॥ २२ ॥ ततो गौह्यकगान्धर्वपैशाचोरगराक्षसीः। प्रायुङ्क्त शतशो दैत्यः कार्ष्णिर्व्यधमयत्स ताः॥ २३ ॥ निशातमसिमुद्यम्य सकिरीटं सकुण्डलम् । शम्बरस्य शिरः कायात्ताम्रश्मश्र्वोजसाऽहरत् ॥ २४ ॥ आकीर्यमाणो दिविजैः स्तुवद्भिः कुसुमोत्करैः। भार्ययाम्बरचारिण्या पुरीं नीतो विहायसा ॥ २५ ॥ अन्तःपुरवरं राजल्ललनाशतसङ्कुलम् । विवेश पत्न्या गगनाद्विद्युतेव वलाहकः॥ २६ ॥

பிக்கப்பட்ட ஆசுரமான மாயையினல் மறைந்துகொண்டு கிருஷ்ணகுமாரனை ப்ரத்யும்னனிடத்தில் அம்புமயமான மழையைப் பொழிந்தான். (21) அம்பு மழையினல் பாதிக்கப்படுகின்ற மஹாரதனை ருக்மிணியின் குமாரன் எல்லா மாயைகளையும் நாசஞ்செய்கின்ற ஸத்வகுணமயமான மாயையைப் பிரயோகித்தான். (22) பிறகு சம்பராஸுரன், குஹ்யகர், கந்தர்வர், பிசாசர், உரகர், ராக்ஷஸர் இவர்களுக்குச் சொந்தமான நூற்றுக்கணக்கான மாயைகளைப் பிரயோகித்தான். அவற்றைக் கிருஷ்ணகுமாரன் நாசமாக்கினன். (23) கூர்மையான கத்தியை உருவிக்கொண்டு கிரீடத்துடன் கூடினதும் குண்டலத்துடன் கூடினதும், சிவந்த மீசையுள்ளதுமான சம்பரனுடைய தலையைத் தனது பலத்தினல் தேஹத்தினின்றும் வெட்டித் தள்ளினன். (24)

ஸ்துதிக்கின்றவர்களான தேவலோகத்திலுள்ளவர்களால் புஷ்ப ஸமூஹங்களினல் இரைக்கப்படுகின்றவனைக்கொண்டு ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் திறமையுடையவளான பார்யையினல் ஆகாச வழியாகத் துவாரகையில் கொண்டுசேர்க்கப்பட்டான். (25) ஹேராஜன்! கொடிமின்னலுடன் கூடின மேகம்போலப் பத்னியுடன் கூட ஆகாசத்திலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான ஸ்திரீகளுடன் கூடின அந்தப்புரத்தில் நுழைந்தான். (26) மேகம்போலக்கறுத்தவனும், பொன்னிறமுள்ள பட்டு வஸ்திரத்தையணிந்தவனும், முழங்கால்வரை தொங்குகின்ற கைகளையுடையவனும், சிவந்த கடைக்கண்களையுடையவனும், அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவனும், அழகிய முகமுள்ளவனும்,

तं दृष्ट्वा जलदश्यामं पीतकौशेयवाससम् । प्रलम्बबाहुं ताम्राक्षं सुस्मितं रुचिराननम् ॥ २७ ॥ स्वलङ्कृतमुखाम्भोजं नीलवक्रालकालिभिः। कृष्णं मत्वा स्त्रियो ह्रीता निलिल्युस्तत्रतत्र ह ॥ २८ ॥ अवधार्य शनैरीषद्वैलक्षण्येन योषितः। उपजग्मुः प्रमुदिताः सस्त्रीरत्नं सुविस्मिताः॥२९॥ अथ तत्रासितापाङ्गी वैदर्भी वल्गुभाषिणी । अस्मरत्स्वसुतं नष्टं स्नेहस्नुतपयोधरा ॥ ३० ॥ को न्वयं नरवैडूर्यः कस्य वा कमलेक्षणः। धृतः कया वा जठरे केयं लब्धा त्वनेन वा ॥ ३१ ॥ मम चाप्यात्मजो नष्टो नीतो यः सूतिकागृहात् । एतत्तुल्यवयोरूपो यदि जीवति कुत्रचित् ॥ ३२ ॥ कथं त्वनेन संप्राप्तं सारूप्यं शार्ङ्गधन्वनः। आकृत्याऽवयवैर्गत्या स्वरहासावलोकनैः॥ ३३ ॥ स एव वा भवेन्नूनं यो मे गर्भे धृतोऽर्भकः। अमुष्मिन्प्रीति-

---

கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கின்ற மயிர்களினல் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட முகாரவிந்தமுள்ளவனுமான அந்த ப்ரத்யும்னனைக் கண்டு கிருஷ்ணனெனவெண்ணிக்கொண்டு அங்குள்ள ஸ்திரீகள் வெட்கத்தையடைந்தவர்களாய் ஆங்காங்கு ஒளிந்துகொண்டனர். (27–28) ஸ்வல்பமான மாறுபாட்டினல் மெதுவாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனன்று என வுறுதி செய்துகொண்டு ஸ்திரீகள் மிக்கவாஸ்சரியத்தையடைந்தவர்களாயும் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாயுங்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குள் சிறந்தவளான ரதிதேவியுடன் கூடின ப்ரத்யும்னனுடைய ஸமீபத்தில் வந்தனர். (29) பிறகு அழகாய்ப் பேசுகின்றவளும், கறுத்த கடைக்கண்களையுடையவளுமான ருக்மிணி ஸ்னேஹத்தினல் பாலைப்பெருக்குகின்ற ஸ்தனங்களையுடையவளாய்க்கொண்டு நஷ்டமான தனது புத்திரனை நினைத்தாள். (30) கமலக்கண்ணனன இந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் யார்? எவனுடைய புத்திரன், எவளால் வயிற்றில் தரிக்கப்பட்டான்? இவனலடையப்பட்ட இவள் யாரோ? (31) பிரஸவ அறையிலிருந்து கொண்டுபோகப்பட்டு நஷ்டமான என்னுடைய புத்திரன் எவனே அவன் எங்கேயாவது உயிருடனிருப்பானுல் இவனுக்கொப்பான வயது ரூபம் இவையுள்ளவனகவே இருப்பான். (32) வடிவத்தினுலும், அவயவங்களினுலும், குரல், சிரிப்பு, பார்வை இவற்றினுலும் சார்ங்கதன்வாவான கிருஷ்ணனுடைய ஸாரூப்யமானது இவனல் எவ்விதந்தானடையப்பட்டதோ? (33)

रधिका वामः स्फुरति मे भुजः॥ ३४ ॥ एवं मीमांसमानायां वैदर्भ्यां देवकीसुतः। देवक्यानकदुन्दुभ्यामुत्तमश्लोक आगमत् ॥ ३५ ॥ विज्ञातार्थोऽपि भगवांस्तूष्णीमास जनार्दनः। नारदोऽकथयत्सर्वं शम्बराहरणादिकम् ॥ ३६ ॥ तच्छ्रुत्वा महदाश्चर्यं कृष्णान्तःपुरयोषितः। अभ्यनन्दन्बहून्ब्दान्नष्टं मृतमिवागतम् ॥ ३७ ॥ देवकी वसुदेवश्च कृष्णरामौ तथा स्त्रियः। दम्पती तौ परिष्वज्य रुक्मिणी च ययुर्मुदम् ॥ ८॥ नष्टं प्रद्युम्नमायातमाकर्ण्य द्वारकौकसः। अहो मृत इवायातो बालो दिष्ट्येति हाऽब्रुवन् ॥२९॥

எனது கர்ப்பத்தில் எந்தக்குழந்தை தரிக்கப்பட்டானோ அவனாகவே தான் இவனிருக்கவேண்டும். நிஸ்சயம். இவனிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி உண்டாவதுடன் எனது இடது கையும் துடிக்கிறது. (34)

இவ்விதம் ருக்மிணி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் உத்தமஸ்லோகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தேவகீ வஸுதேவர்களுடன் கூட வந்து சேர்ந்தார். (35) ஜனார்த்தனரான பகவான் விஷயமறிந்தவராகவிருந்தபோதிலுங்கூட ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தார். சம்பரன் கொண்டுபோனது முதலியயாவையும் நாரதர் சொன்னார். (36) அந்த மஹத்தான ஆஸ்சரியத்தைக்கேட்டு கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் செத்துப்பிழைத்தவனைப்போல வெகுவருஷங்கள் நஷ்டமாயிருந்த அவனையடைந்து மிக்க ஸந்தோஷித்தனர். (37) தேவகியும் வஸுதேவரும் ராமகிருஷ்ணர்களும் அவ்விதமே மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளும் ருக்மிணியும் அந்தத் தம்பதிகளைத்தழுவிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். (38) துவாரகையில் வஸிக்கும் ஜனங்கள் நஷ்டமான ப்ரத்யும்னன் திரும்பிவந்ததைக்கேட்டு குழந்தை தைவாதீனமாகத் திரும்பிவந்தது செத்தவன் திரும்பிவந்ததுபோலவேயாகும் எனச்சொல்லினர். (39) பிதாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கொப்பான ப்ரத்யும்னனிடத்தில் இவன் நமது பர்த்தாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனே என்ற எண்ணங்கொண்டவர்களான அந்த ப்ரத்யும்னனுடைய தாய் ஸ்தானத்திலுள்ளவர்கள் கூட எவரைக்கண்டு ஏகாந்தத்தில் வேறொன்றின எண்ணங்கொண்டவர்களாய் ப்ரத்யும்னனிடம் பழகிவந்தனர் என்பது யாதுண்டோ இது நினைத்தமாத்திரத்தினால் மனத்தைக் கலக்கக்கூடியவனும் லக்ஷ்மிக்கு ஆஸ்ரயபூத

यं वै मुहुः पितृसरूपनिजेशभावास्तन्मातरो यदभजन् रहरूढभावाः।
चित्रं न तत्खलु रमास्पदबिम्बबिम्बे कामे स्मरेऽक्षिविषये किमुतान्यनार्यः॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे प्रद्युम्नोत्पत्तिनिरूपणं नाम पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५५॥

॥ अथ षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥

श्रीशुक उवाच—सत्राजितः स्वतनयां कृष्णाय कृतकिल्बिषः। स्यमन्तकेन मणिना स्वयमुद्यम्य दत्तवान्॥ १॥ राजोवाच—सत्राजितः

ஞன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீமூர்த்தியின் பிரதிபிம்ப பூதனுமான மன்மதனே நேரில் கண்கூடாகக் காணப்படும்பொழுது ஆஸ்சரிய மன்று. வேறு ஸ்திரீகள் அப்பொழுது அவனிடத்திலீடுபட்டனர் என்பதில் சொல்லவேண்டுவதுமுண்டோ? (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் ப்ரத்யும்ன விருத்தாந்த நிருபணமென்ற
ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) षट्पञ्चाशत्तमे मिथ्याभियोगे मणिमाहरत्।
कन्यां जांबवतः प्राप कृष्णः सत्राजितस्ततः॥ १॥
पुत्रादिकामसौख्यस्य निष्ठामुक्त्वाऽतिचञ्चलाम्।
अर्थस्यानर्थतामाह स्यमन्तहरणादिना॥ २॥

(க—ரை) பொய்யான அபவாதம் நிகழ்ந்தகாலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸ்யமந்தகமணியைக் கொண்டுவந்தார் என்றும், ஜாம்பவானுடைய பெண்ணை அடைந்தார் என்றும், பிறகு ஸத்ராஜித்தினுடைய பெண்ணான ஸத்தியபாமையை மணந்தாரென்றும், புத்திராதிரூபமான காமஸௌக்கியத்தின் நிலை அதிகம் சஞ்சலமானது என்றும், ஸ்யமந்தகஹரணாதி விருத்தாந்தத்தினால் அர்த்தம்(பொருள்)அனர்த்தத்தையே தரும் என்றும் இந்த ஐம்பத்தாறுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

किमकरोद्ब्रह्मन्कृष्णस्य किल्बिषम् । स्यमन्तकः कुतस्तस्य कस्माद्दत्ता सुता हरेः॥ २ ॥ श्रीशुक उवाच—आसीत्सत्राजितः सूर्यो भक्तस्य परमः सखा। प्रीतस्तस्मै मणिं प्रादात्सूर्यस्तुष्टः स्यमन्तकम् ॥ ३ ॥ स तं बिभ्रन्मणिं कण्ठे भ्राजमानो यथा रविः। प्रविष्टो द्वारकां राजंस्तेजसा नोपलक्षितः॥ ४ ॥ तं विलोक्य जना दूरात्तेजसा मुष्टदृष्टयः। दीव्यतेऽक्षैर्भगवते शशंसुः सूर्यशङ्किताः॥ ५ ॥ नारायण नमस्तेऽस्तु शङ्खचक्रगदाधर। दामोदरारविन्दाक्ष गोविन्द यदुनन्दन ॥ ६ ॥ एष आयाति सविता त्वां

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—‡ஸத்ராஜிதன் என்ற யாதவன் அபராதத்தைச் செய்தமைபற்றி அதைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டி ஸ்யமந்தகம் என்ற மணியுடன் தனது பெண்ணை (ஸத்யபாமையை) தானே முயற்சிசெய்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். (1) அரசன் சொல்லலுற்றான்—ஹே ப்ரம்ஹன்! ஸத்ராஜிதன் க்ருஷ்ணனுக்கு என்ன அபராதத்தைச் செய்தான்? அவனுக்கு ஸ்யமந்தக மணி எங்கிருந்து கிடைத்தது? யாதுகாரணத்துக்காக பெண் க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டாள்? என்றான்.(2) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பக்தனான ஸத்ராஜித்துக்கு ஸூரியன் ஸ்வாமியாயினுங்கூடத் தோழன் போலவானார். சினேஹிதனான ஸூரியன் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராய்க்கொண்டு அந்த ஸத்ராஜித்துக்கு ஸ்யமந்தகம் என்ற மணியைக் கொடுத்தார். (3) ஹே ராஜன்! அந்த ஸத்ராஜித்தானவன் அந்த மணியைக் கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு ஸூரியன்போல ப்ரகாசிக்கின்றவனாய் துவாரகையில் பிரவேசிக்குங்கால் காந்தியினால் கண்டுபிடிக்கமுடியாதவனாக இருந்தான். (4) ஜனங்கள் அவனை வெகுதூரத்தில் கண்டு அவனது தேஜஸ்ஸினால் மழுங்கின பார்வையையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், ஸூரியன் என்ற சங்கையையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டும் சதுரங்கக்காய் கொண்டு விளையாடுகின்ற பகவானுக்குத் தெரிவித்தனர். (5) "ஹே நாராயண! ஹே சங்கசக்கிரகதாதர! ஹே தாமோதர! ஹே அரவிந்தாக்ஷ! ஹே கோவிந்த! ஹே யதுநந்தன! உமக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும். (6)

---

‡ ஸத்ராஜித் என்றபதம் தகாராந்த சப்தமாகவும், ஸத்ராஜிதః என அகாராந்த சப்தமாகவும் இந்த அத்தியாயத்தில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

दिदृक्षुर्जगत्पते । मुष्णन्गभस्तिचक्रेण नृणां चक्षूंषि तिग्मगुः॥ ७ ॥ नन्वन्विच्छन्ति ते मार्गं त्रिलोक्यां विबुधर्षभाः। ज्ञात्वाद्य गूढं यदुषु द्रष्टुं त्वां यात्यजः प्रभो ॥ ८ ॥ श्रीशुक उवाच—निशम्य बालवचनं प्रहस्याम्बुजलोचनः। प्राह नासौ रविर्देवः सत्राजिन्मणिना ज्वलन् ॥९॥ सत्राजित्स्वगृहं श्रीमत्कृतकौतुकमङ्गलम् । प्रविश्य देवसदने मणिं विप्रैर्न्यवेशयत् ॥ १० ॥ दिने दिने स्वर्णभारानष्टौ स सृजति प्रभो । दुर्भिक्षमार्यरिष्टानि सर्पाधिव्याधयोऽशुभाः। न सन्ति मायिनस्तत्र यत्रास्तेऽभ्यर्चितो

ஹே ஜகத்பதே! கொடூரமான கிரணங்களையுடையவனுன ஸூரியன் கிரண ஸமூஹத்தினுல் ஜனங்களின் பார்வையை பமூங்கச் செய்துகொண்டு உம்மைப் பார்க்கவெண்ணங்கொண்டவனுய் இதோ வருகிருன். (7) ஹே ப்ரபோ! மூவ்வுலகிலுமுள்ள தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் உம்மையடைவதற்குரிய உபாயத்தைத் தேடியன்ருே வருகின்றனர். ஆகவே இயற்கையில் காணமுடியாதவராயினுங்கூட இப்பொழுது யாதவர்களிடத்தில் ப்ரகாசிக்கும் உம்மைக் காண வேண்டி ஸூரியன் வருகிருன் எனவெண்ணுகிருேம்" என்றனர். (8) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அவிவேகிகளின் வார்த்தையைக்கேட்டுப் புண்டரீகாக்ஷன் சிரித்துக்கொண்டு 'இவன் தேவனுன ஸூரியனன்று, மணியினுல் பிரகாசிக்கின்ற ஸத்ராஜித்' என்ருர். (9) ஸத்ராஜித்தானவன் ஸந்தோஷநிமித்தமாகச் செய்யப்பட்ட மங்களத்தையுடையதும், சோபையுள்ளதுமான தனது வீட்டில் பிரவேசித்துப் பூஜாக்கிருஹத்தில் ப்ராம்ஹணர்களைக்கொண்டு மணியை ஸ்தாபித்தான். (10)

ஹே ராஜன்! மணியானது எங்கு பூஜிக்கப்பட்டு இருந்து வருகிறதோ அங்கு அந்த மணியானது ஒவ்வொரு தினத்திலும் *எட்

---

* நாலு நெல்லெடைகொண்டது ஒரு குந்துமணி எடையாகும். ஐந்து குந்துமணி எடைகொண்டது ஒரு பணம் என்ற வெடையாகும். எட்டுப் பணவெடைகொண்டது ஒரு தாணம் என்ற எடையாகும். எட்டு தாணவெடைகொண்டது ஒரு கர்ஷம் என்ற எடையாகும். நான்கு கர்ஷவெடைகொண்டது ஒரு பலமாகும். நூறு பலங்கள் கொண்டது ஒரு துலாம் ஆகும். இருபது துலாம் கொண்டது ஒரு பாரமாகும்.

मणिः ॥ ११ ॥ स याचितो मणिं क्वापि यदुराजाय शौरिणा । नैवार्थकामुकः प्रादाद्याच्ञाभङ्गमतर्कयन् ॥ १२ ॥

तमेकदा मणिं कण्ठे प्रतिमुच्य महाप्रभम् । प्रसेनो हयमारुह्य मृगयां व्यचरद्वने ॥ १३ ॥ प्रसेनं सहयं हत्वा मणिमाच्छिद्य केसरी । गिरिं विशञ्जाम्बवता निहतो मणिमिच्छता ॥१४॥ सोऽपि चक्रे कुमारस्य मणिं क्रीडनकं बिले । अपश्यन्भ्रातरं भ्राता सत्राजित्पर्यतप्यत ॥ १५ ॥ प्रायः

டுப் பாரம் தங்கங்களையுண்டாக்குகிறது. அங்கு துர்பிக்ஷம் (*)மாரி=அகாலமரணம், அரிஷ்டம், பாம்பு, மனோவியாதி, தேஹவியாதி, வேறு அசுபங்கள், கபடிகளான மாயாவிகள் இவையிருக்கமாட்டா. (11) ஒருஸமயம் யதுராஜனான உக்ரஸேனனுக்கு வேண்டி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் (மணியைப்பற்றி) யாசிக்கப்பட்ட அந்தஸத்ராஜித்து பொருளில் ஆசையுள்ளவனாக இருப்பதுபற்றி யாசனையைப் பங்கப்படுத்துவது தவறு எனவாலோசிக்காதவனாய் மணியைக்கொடுத்தானில்லை. (12) ஒருநாள் (ஸத்ராஜித்தின் தம்பியான) ப்ரஸேனன் மிக்கவொளியுள்ள அந்த மணியைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு குதிரைமீதேறிக் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றான். (13) ப்ரஸேனனைக் குதிரையுடன்கூடக்கொன்று மணியை எடுத்துக்கொண்டு மலையில் நுழைந்த ஸிம்ஹமானது மணியை இச்சிக்கின்ற ஜாம்பவானால் கொல்லப்பட்டது. (14) அந்த ஜாம்பவானும் மணியைக் குஹையில் விளையாடும் சுகுமாரன் என்ற தனது புத்திரனுக்கு விளையாட்டு ஸாமானாகச் செய்தார். ப்ராதாவான ப்ரஸேனனைக் காணாது அவனது ப்ராதாவான

(*) பொதுவாய் மிருத்யு—காலமிருத்யுவென்றும், அகாலமிருத்யுவென்றும் இருவகைப்படும். இந்தச் சரீரத்தைத்தந்த கர்மம் முடிந்ததும் ஏற்படும் மரணம் காலமிருத்யு எனப்படும். கர்மம் முடிவதற்குள் ஏற்படும் மரணம் அகாலமிருத்யு எனப்படும். அதாவது:—விளக்கில் திரியைப் போட்டு எண்ணெயையும்விட்டு ஏற்றின பிறகு நடுவில் காற்றினால் விளக்கு அணைந்துவிடுகிறது. ஆயினும் எஞ்ஜியுள்ள திரியையும் எண்ணெயையுங் கொண்டு மறுநாள் விளக்கை ஏற்றுகின்றோம். அதுபோல கர்மம் முடிவதற்குள் மரணமேற்படினும் வேறு பிறவியில் இக்கர்மபலனை இந்த ஜீவன் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். ஆகவே குறித்தகாலத்தில் அல்லாது இடையிலேற்படும்மரணம் அகாலமிருத்யுவாகும். தீபத்துக்கு வாயுவானதுபோல வசூரி, காலரா முதலியன அகாலமரண ஹேதுக்களாகவாகும் என்றும்.

कृष्णेन निहतो मणिग्रीवो वनं गतः। भ्राता ममेति तच्छ्रुत्वा कर्णे कर्णेऽ-
जपञ्जनाः॥ १६ ॥ भगवांस्तदुपश्रुत्य दुर्यशो लिप्तमात्मनि। मार्ष्टुं प्रसेन-
पदवीमन्वपद्यत नागरैः॥ १७ ॥ हतं प्रसेनमश्वं च वीक्ष्य केसरिणा वने।
तं चाद्रिपृष्ठे निहतमृक्षेण ददृशुर्जनाः॥ १८ ॥ ऋक्षराजबिलं भीममन्धेन
तमसावृतम्। एको विवेश भगवानवस्थाप्य बहिः प्रजाः॥ १९ ॥ तत्र
दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं बालक्रीडनकं कृतम्। हर्तुं कृतमतिस्तस्मिन्नवतस्थेऽर्भका-
न्तिके॥ २० ॥ तमपूर्वं नरं दृष्ट्वा धात्री चुक्रोश भीतवत्। तच्छ्रुत्वाभ्य-
द्रवत्क्रुद्धो जाम्बवान्बलिनां वरः॥ २१ ॥ स वै भगवता तेन युयुधे स्वा-

---

ஸத்ராஜித் மிக்கதாபத்தையடைந்தார். (15) மணியைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு காட்டையடைந்த எனது ப்ராதா பெரும்பாலும் க்ருஷ்ணனுல்தான் கொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற அந்த ஸத்ராஜித்தின் வார்த்தையைக்கேட்டு அவனைச்சார்ந்த ஜனங்கள் ஒவ்வொருவர் காதிலும் மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டனர். (16) பகவான் தன்னிடத்தில் பற்றின அபயசஸ்ஸைக்கேட்டு அதைப்போக்கவேண்டி நகரத்திலுள்ள ஜனங்களுடன் கூடப்ரஸேனன் போனவழியைப் பின்பற்றி காட்டில் ப்ரவேசித்தார். (17) காட்டில் சிங்கத்தினுல் ப்ரஸேனனும் குதிரையும் கொல்லப்பட்டிருப்பதையும், அந்தச் சிங்கமும் மலைச்சாரலில் கரடியினுல் கொல்லப்பட்டிருப்பதையும் (கூடவந்த) ஜனங்கள் கண்டனர். (18) பகவான் தன்னுடன்வந்த ப்ரஜைகளை வெளியில் வைத்துவிட்டுத் தானொருவராகவே மிக்கபயங்கரமானதும் நெருங்கின இருளடர்ந்ததுமான ஜாம்பவான் வஸிக்கும் குஹையில் ப்ரவேசித்தார். (19) அந்தக் குஹையில் சிறந்த மணி குழந்தையின் விளையாட்டு ஸாமானுகச் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று அதைப் பிடுங்கிக்கொள்ள வெண்ணங்கொண்டவராய்க் குழந்தையினருகில் நின்ருர். (20)

அந்த அபூர்வ மனிதனைப் பார்த்துக் குழந்தையின் தாயானவள் கூச்சலிட்டாள். அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டுப் பலமுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான ஜாம்பவான் கோபங்கொண்டவராய் ஓடிவந்தார். (21) கோபத்தை யடைந்தவரும் இவரதுமஹிமையை யறியாதவருமான அந்த ஜாம்பவான் அவரை ப்ரகிருதி வசப்பட்ட புரு

मिनाऽऽत्मनः । पुरुषं प्राकृतं मत्वा कुपितो नानुभाववित् ॥२२॥ द्वन्द्वयुद्धं सुतुमुलमुभयोर्विजिगीषतोः। आयुधाश्मद्रुमैर्दोर्भिः क्रव्यार्थे श्येनयोरिव ॥ २३ ॥ आसीत्तदष्टाविंशाहमितरेतरमुष्टिभिः । वज्रनिष्पेषपरुषैरविश्रममहर्निशम् ॥ २४ ॥ कृष्णमुष्टिविनिष्पातनिष्पिष्टाङ्गोरुबन्धनः। क्षीणसत्त्वः स्विन्नगात्रस्तमाहातीव विस्मितः॥ २५ ॥

जाने त्वां सर्वभूतानां प्राण ओजः सहो बलम् । विष्णुं पुराणपुरुषं प्रभविष्णुमधीश्वरम् ॥ २६ ॥ त्वं हि विश्वसृजां स्रष्टा सृज्यानामपि यच्च सत् । कालः कलयतामीशः पर आत्मा तथात्मनाम् ॥२७॥ यस्येषदुत्कलि-

---

ஷனுகவெண்ணிக் கொண்டு தனக்கு ஸ்வாமியான அந்தப் பகவானுடன் கூடச் சண்டையிடத் தொடங்கினர். மாம்ஸத்துக்குவேண்டிச் சண்டையிடுகின்ற இரண்டு பருந்துகளுக்குப் போல ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவிருப்பங்கொண்டவர்களான அவ்விருவர்கட்கும் ஆயுதங்களினுலும், கற்களினுலும், மரங்களினுலும், தோள்களினுலும் மிக்கநெருங்கின கைகலந்த சண்டையானது உண்டாயிற்று. (22,23) அந்தச் சண்டையானது இடிவிழுவதுபோலக் கொடூரங்களான ஒருவருக்கொருவருடைய முஷ்டிக் குத்துகளினுல் களைப்பின்றி இருபத்தெட்டுநாள் இரவுபகலோய்வில்லாது நடந்தது. (24) கிருஷ்ணனுடைய முஷ்டிக் குத்துகளினுல் நொறுங்கின அங்கங்களின் பெரியபூட்டுகளையுடையவனும், தேய்ந்த பலமுள்ளவனும் வியர்த்த வுடலையுடையவனுமான ஜாம்பவான் மிக்கவாஸ்சரியத்தை யடைந்து அவரைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினன். (25) உம்மை எல்லாப்ராணிகளுடையவும் ப்ராணனும் (இந்திரியபலமும்) ஓஜஸ்ஸூம் (மனுேபலமும்) ஸஹஸ்ஸூம் (தேஹபலமும்) ஆகவும், எங்கும் நீக்கமறநிறைந்தவரும், ப்ரபாவமுள்ளவரும், நியந்தாவுமான புராணபுருஷராகவும் அறிந்துகொண்டேன். (26) நீரோ ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாக்களான ப்ரம்ஹா முதலியோருக்குங்கூட ஸ்ரஷ்டாவாகவும் (அதாவது: நிமித்தகாரணமாகவும்) ஸிருஷ்டிக்கப்படும் பொருள்களுக்கு உபாதானகாரணமெதுவோ அதாகவும், ஸம்ஹாரஞ்செய்கின்றவர்களான யமன்முதலியோரையும் ஸம்ஹாரஞ்செய்கின்றவராகவும், பரனுன ஈசனுகவும் அதுபோலவே எல்லா ஜீவர்களுக்

तरोषकटाक्षमोक्षैर्वर्त्मादिशत्क्षुभितनक्रतिमिङ्गिलोऽब्धिः। सेतुः कृतः स्वयश उज्ज्वलिता च लङ्का रक्षःशिरांसि भुवि पेतुरिषुक्षतानि॥२८॥ इति विज्ञात-विज्ञानमृक्षराजानमच्युतः। व्याजहार महाराज भगवान्देवकीसुतः॥२९॥ अभिमृश्यारविन्दाक्षः पाणिना शङ्करेण तम्। कृपया परया भक्त्या प्रेमगम्भीरया गिरा॥३०॥ मणिहेतोरिह प्राप्ता वयमृक्षपते बिलम्। मिथ्याभिशापं प्रमृजन्नात्मनो मणिनामुना॥३१॥ इत्युक्तः स्वां दुहितरं कन्यां जाम्बवतीं मुदा। अर्हणार्थं स मणिना कृष्णायोपजहार ह॥३२॥ अदृष्ट्वा निर्गमं शौरेः प्रविष्टस्य बिलं जनाः। प्रतीक्ष्य द्वादशाहानि दुःखिताः

கும் ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறீர். (27) அற்பம் பிரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட கோபத்தினுலேற்பட்ட கடைக்கண்பார்வைகளினுல் நாசமாக்கப்பட்ட முதலே திமிங்கலம் இவற்றையுடைய ஸமுத்திரமானது எவருக்கு வழியைக் கொடுத்ததோ (அந்த ஸமுத்திரத்தில் எவரால்) தனது கீர்த்திரூபமான அணையானது கட்டப்பட்டதோ, பிறகு லங்கையும் தீய்க்கிரையாக்கப்பட்டதோ, எவருடைய பாணங்களினுலறுக்கப்பட்டு ராவணனுடைய தலேகள் பத்தும் பூமியில் விழுந்தனவோ (அந்த ராமனுகவே உம்மை நானறிந்து கொண்டேன்.) (28) ஹே மஹாராஜ! இவ்விதம் அறியப்பட்ட தனது வைபவத்தையுடையவரான ஜாம்பவானேப்பார்த்து தேவகியின் புத்திரனும் பகவானும் புண்டரீகாக்ஷனுமான அச்யுதன் மேலான கிருபையுடன்கூட க்ஷேமத்தைத் தருகின்றகையினுல் அவரைத் தடவிக்கொடுத்து ப்ரேமை நிரம்பின வார்த்தையுடன் சொல்லத் தொடங்கினர். (30)

ஹே கரடிக்கரசே! இம்மணி நிமித்தமாக எமக்கேற்பட்ட பொய்யான அபவாதத்தைப் போக்கவேண்டி இம்மணிநிமித்தமாகவே இந்தக் குஹையை நாமடைந்தோம். (31) என்று சொல்லப்பட்ட அந்த ஜாம்பவான் ஸந்தோஷமடைந்து மணியுடன்கூடத் தனது பெண்ணும் கன்னிகையுமான ஜாம்பவதியைப் பூஜிக்கவேண்டி ஸ்ரீகிருஷ்ணனேயும் பொருட்டு காணிக்கையாகக் கொடுத்தார். (32) ஜனங்கள் குஹையில் பிரவேசித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வெளிவரக்காணுது துக்கிதர்களாய் பன்னிரண்டு தினங்கள்வரை

स्वपुरं ययुः ॥ ३३ ॥ निशम्य देवकी देवी रुक्मिण्यानकदुन्दुभिः। सुहृदो
ज्ञातयोऽशोचन्बिलात्कृष्णमनिर्गतम् ॥ ३४ ॥ सत्राजितं शपन्तस्ते दुःखिता
द्वारकौकसः। उपतस्थुर्महामायां दुर्गां कृष्णोपलब्धये ॥ ३५ ॥ तेषां तु
देव्युपस्थानात्प्रत्यादिष्टाशिषा स च। प्रादुर्बभूव सिद्धार्थः सदारो हर्षय-
न्हरिः॥ ३६ ॥ उपलभ्य हृषीकेशं मृतं पुनरिवागतम्। सह पत्न्या मणि-
ग्रीवं सर्वे जातमहोत्सवाः॥ ३७ ॥ सत्राजितं समाहूय सभायां राजसन्नि-
धौ। प्राप्तिं चाख्याय भगवान्मणिं तस्मै न्यवेदयत् ॥ ३८ ॥ स चातिव्री-
डितो रत्नं गृहीत्वावाङ्मुखस्ततः। अनुतप्यमानो भवनमगमत्स्वेन पाप्म-
ना ॥ ३९ ॥ सोऽनुध्यायंस्तदेवाघं बलवद्विग्रहाकुलः। कथं मृजाम्यात्मरजः

எதிர்பார்த்துப் பிறகு தமது பட்டினத்தை யடைந்தனர். (33) குஹையிலிருந்து கிருஷ்ணன் வெளிவராததைக் கேட்டுத் தேவகியும், தேவியான ருக்மிணியும், வசுதேவரும், ஸிநேஹிதர்களும், ஞாதிகளும் சோகத்தையடைந்தனர். (34) துவாரகையில் வஸிக்கின்ற அந்த ஜனங்கள் துக்கிதர்களாகவும், ஸத்ராஜித்தைச் சபிக்கின்றவர்களாகவுங்கொண்டு கிருஷ்ண ப்ராப்திக்குவேண்டி மஹாமாயையான துர்க்கையைப் பூஜித்தனர். (35) அவர்களின் தேவீ பூஜையினுலும் "கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பீர்கள்" என அவளால் கொடுக்கப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தினுலும் கிடைத்த மணியுடன் கூடின அந்தக் கிருஷ்ணன் பத்னியுடன் கூடினவராய் அங்கு தோன்றினர். (36) இறந்து திரும்பிவந்தவன் போன்றவரும் மணியைக் கழுத்தில் தரித்திருக்கின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பத்னியுடன் கூடக்கண்டு அவர்கள் யாவரும் அதிகம் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயினர். (37) ஸத்ராஜித்தை ஸபையில்வரவழைத்து ராஜஸன்னிதியில் கிருஷ்ணன் மணிகிடைத்த வரலாற்றையும்சொல்லி மணியை அவனிடம் கொடுத்தார். (38) அவனும் மணியைப்பெற்றுக்கொண்டு அதிகம் வெட்கத்தையடைந்தவனுகவும் தனது கெட்ட செயலால் மனவருத்தங் கொண்டவனுகவுமாகி தலை குனிந்துகொண்டு அங்கிருந்து வீட்டையடைந்தான். (39) அந்தத் தோஷத்தையே அடிக்கடி மனத்தாலெண்ணுகின்ற அந்த ஸத்ராஜித் பலவான்களுடன் சண்டைவருமே என்று கலங்கினவனுய் "என்னுடைய அபராதத்தை நான் போக்கு

प्रसीदेद्वाच्युतः कथम् ॥ ४० ॥ किं कृत्वा साधु मह्यं स्यान्न शपेद्वा जनो यथा। अदीर्घदर्शनं क्षुद्रं मूढं द्रविणलोलुपम् ॥ ४१ ॥ दास्ये दुहितरं तस्मै स्त्रीरत्नं रत्नमेव च। उपायोऽयं समीचीनस्तस्य शान्तिर्न चान्यथा ॥ ४२ ॥ एवं व्यवसितो बुद्ध्या सत्राजित्स्वसुतां शुभाम्। मणिं च स्वयमुद्यम्य कृष्णायोपजहार ह ॥ ४३ ॥ तां सत्यभामां भगवानुपयेमे यथाविधि। बहुभिर्याचितां शीलरूपौदार्यगुणान्विताम् ॥४४॥ भगवानाह न मणिं प्रतीच्छामो वयं नृप। तवास्तां देवभक्तस्य वयं च फलभागिनः॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे स्यमन्तकोपाख्यानं नाम षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५६ ॥

வது எப்படி? ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எவ்விதம் செய்தால் ப்ரீதியையடைவார்? எதைச் செய்தால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும்? நீண்ட அறிவற்றவனும், க்ஷுத்ரனும், மூடனும், பணத்திலாசைகொண்டவனுமான என்னை ஜனங்கள் எவ்விதம் செய்தால் தூஷிக்காதிருப்பர்? ஸ்திரீ ரத்தினமான பெண்ணையும், ஸ்யமந்தகமணியையுமே அந்தக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இந்த உபாயந்தான் மேலானது. அந்தக் குற்றத்துக்கு வேறு எதனாலும் சாந்தி ஏற்படமாட்டாது" எனப்புத்தியினால் நிஸ்சயித்துக்கொண்டு சுபையான தனது பெண்ணையும், மணியையும் தானே கொண்டுவந்து கிருஷ்ணனிடம்காணிக்கையாகக்கொடுத்தார். (40-43) கிருதவர்மா முதலிய பலபேர்களால் யாசிக்கப்பட்டவளும், சீலம் ரூபம் ஔதார்யம் குணம் இவற்றுடன் கூடினவளுமான அந்த ஸத்யபாமையை முறைப்படி பகவான் விவாஹஞ்செய்துகொண்டார். (44) ஹே ந்ருப! பகவான் ஸத்ராஜித்தை நோக்கி "நாம் மணியைப்பெறமாட்டோம். ஸூரிய பக்தரான உம்மிடமே இருக்கட்டும். (முடிவில்) * பலனையனுபவிக்கின்றவர்கள் நாங்களேயன்றோ?" என்றார். (45)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில்ஸ்யமந்தகோபாக்கியானம், ஸத்யபாமா பரிணயம் என்ற ஐம்பத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* ஸத்ராஜித்துக்குப் புத்திரனில்லாததால் முடிவில் அந்த மணி தன்னிடம் வந்துதான் தீரும் என்பது கருத்து.

॥ अथ सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—विज्ञातार्थोऽपि गोविन्दो दग्धानाकर्ण्य पाण्डवान्। कुन्तीञ्च कुल्यकरणे सहरामो ययौ कुरून् ॥ १ ॥ भीष्मं कृपं सविदुरं गान्धारीं द्रोणमेव च। तुल्यदुःखौ च सङ्गम्य हा कष्टमिति होचतुः॥२॥ लब्ध्वैतदन्तरं राजञ्छतधन्वानमूचतुः। अक्रूरकृतवर्माणौ मणिः कस्मान्न गृह्यते ॥३॥ योऽस्मभ्यं संप्रतिश्रुत्य कन्यारत्नं विगर्ह्य नः। कृष्णायादान्न सत्राजित्क

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) सप्तपञ्चाशत्तमे तु पुनश्शतधनोर्वधे।
प्राप्तं स्म दुर्यशो मार्ष्टि कृष्णोऽक्रूराहृतान्मणेः॥ १ ॥
अक्रूरमुररीकृत्य मणेः पात्रमथाच्युतः।
उपामन्त्र्य तमेकान्ते सरामोऽगाद्गजाह्वयम् ॥ २ ॥

(க-ரை) சததனு என்பவனின் வதம் நேர்ந்தபொழுது திரும்பவும் ப்ராப்த்தமான அபயசஸ்ஸை அக்ரூரரிடமிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட மணியைக்காட்டிப் போக்கிக்கொண்டார் என்றும், பிறகு அச்யுதன் அக்ரூரரை மணிக்குகந்த பாத்திரமாக அங்கீகரித்து ஏகாந்தத்தில் அவருடன் கலந்து ஆலோசித்துக்கொண்டு பலராமனுடன் கூட ஹஸ்தினபட்டினஞ்சென்றார் என்றும் இந்த ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பாண்டவர்கள் குஹையின் வழியாக அரக்குமாளிகையினின்றும் வெளியேறிவிட்டனர் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தபோதிலுங்கூட ஸ்ரீகோவிந்தன் பாண்டவர்களும் குந்தியும் அரக்குமாளிகையில் எரிந்துபோயினர் என்பதைக்கேட்டு குலோசிதமான வியவஹாரத்துக்குவேண்டி பலராமனுடன் கூடக் குருதேசத்துக்குச் சென்றார். (1) பீஷ்மரையும், விதுரருடன் கூடின கிருபரையும், காந்தாரியையும், துரோணரையும் அடைந்து துல்லியமான துக்கத்தையுடைய அவ்விருவரும் "அந்தோ! இது வெகு கஷ்டமாயிற்றே" என்றனர். (2) ஹே ராஜன்! அக்ரூரர் கிருதவர்மா இருவரும் இந்த இடைவெளியை அடைந்து சததனு என்பவனிடம் வந்து "ஸ்யமந்தகமணியானது ஏன் பிடுங்கப்பட

स्माद्भ्रातरमन्वियात्॥४॥ एवं भिन्नमतिस्ताभ्यां सत्राजितमसत्तमः। शयान मवधील्लोभात्स पापः क्षीणजीवितः॥५॥ स्त्रीणां विक्रोशमानानां क्रन्दन्तीनामनाथवत्। हत्वा पशून्सौनिकवन्मणिमादाय जग्मिवान्॥६॥ सत्यभामा च पितरं हतं वीक्ष्य शुचार्दिता। व्यलपत्तात तातेति हा हतास्मीति मुह्यती॥ ७॥ तैलद्रोण्यां मृतं प्रास्य जगाम गजसाह्वयम्। कृष्णाय विदितार्थाय तप्ताचख्यौ पितुर्वधम्॥ ८॥ तदाकर्ण्येश्वरौ राजन्ननुसृत्य नृलोकताम्। अहो नः परमं कष्टमित्यस्राक्षौ विलेपतुः॥ ९॥ आगत्य भगवां स्तस्मात्सभार्यः साग्रजः पुरम्। शतधन्वानमारेभे हन्तुं हर्तुं मणिं ततः॥१०॥

வில்லை? எவன் கன்னியா ரத்தினத்தைத் தருவதாக நம்மிடம் வாக்களித்துவிட்டு நம்மைப்பொருட்படுத்தாது கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தானோ அந்த ஸத்ராஜித் ப்ராதாவான ப்ரஸேனனை ஏன் பின் தொடரக்கூடாது" என்றனர்.(3–4) இவ்விதம் அவ்விருவர்களாலும் மாற்றப்பட்ட புத்தியையுடையவனும், மிக்கத்துஷ்டனும், குறைந்த ஜீவிதகாலமுள்ளவனும், பாபியுமான அந்தச் சததனுவானவன் மணியிலாசை கொண்டு படுத்துறங்கும் ஸத்ராஜித்தைக்கொன்றான். (5) அந்தப்புர ஸ்திரீகள் திட்டுவதையும், நாதனற்றவர்போன்று அழுவதையும் பொருட்படுத்தாது ஸௌனிகன் (கசாப்புக்கடைக்காரன்) பசுக்களைப்போல அவனைக்கொன்று மணியை எடுத்துக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.(6) ஸத்யபாமையும் பிதா கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாயும், மோஹத்தையடைந்தவளாயுங்கொண்டு அந்தோ! கெட்டுவிட்டேனே! என்றும், அப்பா! அப்பா! என்றும் கதறினாள். (7) சவத்தை எண்ணெக்கொப்பறையில் போட்டுவைத்து ஹஸ்தினபட்டினஞ்சென்று தாபத்தையடைந்தவளாய் விஷயமறிந்தவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் பிதாவின் வதத்தைச்சொன்னாள்.(8) ஹே ராஜன்! அதைக்கேட்டு ஈஸ்வரர்களான ராம கிருஷ்ணர்கள் மனிதலோகத் தன்மையையனுஸரித்து அந்தோ நமக்குமிக்கக்கஷ்டம் வந்துவிட்டது என்பதாய்க் கண்ணில் நீரை வடியவிட்டுக் கொண்டு அழுதனர். (9) பகவானான கிருஷ்ணன் பாரியையுடனும், தமையனுடனும் கூட அந்த ஹஸ்தினபுரத்திலிருந்து துவாரகைக்கு வந்து சததன்வாவைக்கொன்று அவனிடமிருந்துமணியைப்பெறுவதற்குத் தொடங்கினார். (10)

सोऽपि कृष्णोद्यमं ज्ञात्वा भीतः प्राणपरीप्सया। साहाय्ये कृतवर्माणमयाचत स चाब्रवीत् ॥ ११ ॥ नाहमीश्वरयोः कुर्यां हेलनं रामकृष्णयोः। को नु क्षेमाय कल्पेत तयोर्वृजिनमाचरन् ॥ १२ ॥ कंसः सहानुगोऽपीतो यद्द्वेषात्त्याजितः श्रिया। जरासन्धः सप्तदश संयुगान्विरथो गतः॥ १३ ॥ प्रत्याख्यातः स चाक्रूरं पार्ष्णिग्राहमयाचत। सोऽप्याह को विरुध्येत विद्वानीश्वरयोर्बलम्॥१४॥ य इदं लीलया विश्वं सृजत्यवति हन्ति च। चेष्टा विश्वसृजो यस्य न विदुर्मोहिताजया॥१५॥ यः सप्तहायनः शैलमुत्पाट्यैकेन पाणिना। दधार लीलया बाल उच्छिलीन्ध्रमिवार्भकः॥१६॥ नमस्तस्मै भगवते कृष्णायाद्भुतकर्मणे। अनन्तायादिभूताय कूटस्थायात्मने नमः॥१७॥

அந்தச் சததன்வாவும் கிருஷ்ணனுடைய முயற்சியையறிந்து பயந்தவனாய் ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள விருப்பங்கொண்டு உதவிசெய்யும் விஷயமாக க்ருதவர்மாவை வேண்டினான். அதற்கு அவன், "நான் ஈஶ்வரர்களான ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு ப்ரதிகூலத்தைச்செய்யேன். எவருடைய த்வேஷத்தினால் கம்ஸன் தன்னைப் பின்பற்றினவர்களுடன் கூட ராஜ்யத்தையும் விடுத்து மரணத்தையுமடைந்தானோ, ஜராஸந்தன் பதினேழுதடவை செய்த போர்களில் தேரையிழந்தவனாகச் சென்றானோ" அவ்விருவர்க்கும் அபராதத்தைச்செய்யும் எவன்தான் க்ஷேமத்தையடைவான் என்றான். (11,13) கிருதவர்மாவினால் மறுக்கப்பட்ட அந்தச் சததன்வாவானவன் அக்ரூரரைப் பக்கத்துணைவனாக வேண்டிக்கொண்டான். அவரும் "ஈஶ்வரர்களின் பலத்தையறிந்த எவன்தான் அவர்களுடன் விரோதப்படுவான். எவர் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை லீலையாக ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ரக்ஷிக்கவும் அழிக்கவும் செய்கிறாரோ, ப்ரபஞ்ச ஸ்ரஷ்டாவான எவருடைய மாயையினால் மோஹத்தையடைந்தவர்கள் அந்தச் சேஷ்டைகளை யறிகின்றனரில்லையோ, எவர் ஏழுவயது நிறைந்த பாலனாகவிருக்கும்பொழுது மலையைப்பிடுங்கி ஒருகையினால் குழந்தை நாய்க்குடையைப்போல உயரத்தூக்கிவிளையாட்டாகத் தாங்கினாரோ, பகவானும் அத்புதமான கர்மாவையுடையவரும், அனந்தரும், ஆதியிலிருப்பவரும், கூடஸ்தரும், ஸர்வாத்மாவுமான அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரமிருக்கட்டும்" என்றார். (14-17) அந்த

प्रत्याख्यातः स तेनापि शतधन्वा महामणिम्। तस्मिन्न्यस्याश्वमारुह्य शतयोजनगं ययौ॥१८॥ गरुडध्वजमारुह्य रथं रामजनार्दनौ। अन्वयातां महावेगैरश्वै राजन्गुरुद्रुहम्॥१९॥ मिथिलाया उपवने विसृज्य पतितं हयम्। पद्भ्यामधावत्सन्त्रस्तः कृष्णोऽप्यन्वद्रवद्रुषा॥२०॥ पदातेर्भगवांस्तस्य पदातिस्तिग्मनेमिना। चक्रेण शिर उत्कृत्य वाससोर्व्यचिनोन्मणिम्॥२१॥ अलब्धमणिरागत्य कृष्ण आहाग्रजान्तिकम्। वृथा हतः शतधनुर्मणिस्तत्र न विद्यते॥२२॥ तत आह बलो नूनं स मणिः शतधन्वना। कस्मिंश्चित्पुरुषे न्यस्तस्तमन्वेष पुरं व्रज॥२३॥ अहं विदेहमिच्छामि द्रष्टुं प्रियतमं मम। इत्युक्त्वा मिथिलां राजन्विवेश यदुनन्दनः॥२४॥ तं दृष्ट्वा सहसोत्थाय मैथिलः प्रीतमानसः। अर्हयामास

அக்ரூராலும் மறுக்கப்பட்ட அந்தச் சததன்வாவானவன் மஹாமணியை அக்ரூரரிடம் வைத்துவிட்டு (ஒரு நாளில்) நூறுயோஜனதூரம் செல்லக்கூடிய குதிரைமீதேறிக்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்தான். (18) ஹே ராஜன்! கருடக்கொடி கட்டின தேரில் ராமகிருஷ்ணர்கள் ஏறிக்கொண்டு மிக்கவேகமுள்ள குதிரைகளினால் குருத்ரோஹியான சததன்வாவைப்பின்தொடர்ந்தனர். (19) மிதிலையின் உத்யானவனத்தில் விழுந்தகுதிரையை விடுத்துப் பயந்தவனாய்க் கால்களினால் ஓட்டம்பிடித்தான். கிருஷ்ணனும் கோபத்துடன் பின்தொடர்ந்தோடினார். (20) காலினாலோடுகின்ற அவனுடைய தலையை காலினாலோடின கிருஷ்ணன் உக்கிரமான கூருள்ள சக்கிராயுதத்தினால் அறுத்து வஸ்திரங்களில் மணியைத்தேடிப்பார்த்தார். (21) கிருஷ்ணன் மணியை யடையாதவராய்த் தமையனருகில் திரும்பி வந்து "சததனுவானவன் வீணில் கொல்லப்பட்டான். அவனிடத்தில் மணியில்லை" என்றுசொன்னார். (22)

அதன் பிறகு பலராமன் "அந்த மணியானது சததன்வாவினால் யாரோவொரு புருஷனிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவனைத் தேடு. பட்டினம் போ" என்றார். (23) ஹே ராஜன்! நான் எனக்கு மிக்க ப்ரியனான விதேஹராஜனைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன் என்று சொல்லி யதுநந்தனான பலராமன் மிதிலையில் ப்ரவேசித்தார். (24) மிதிலாதேசத்தரசன் பூஜிக்கத்தக்கவரான அவரைக் கண்டதும் ஸங்

विधिवदर्हणीयं समर्हणैः। उवास तस्यां कतिचिन्मिथिलायां समा विभुः ॥ २५ ॥ मानितः प्रीतियुक्तेन जनकेन महात्मना। ततोऽशिक्षद्गदां काले धार्तराष्ट्रः सुयोधनः॥ २६ ॥ केशवो द्वारकामेत्य निधनं शतधन्वनः। अप्राप्तिं च मणेः प्राह प्रियायाः प्रियकृद्विभुः ॥२७॥ ततः स कारयामास क्रिया बन्धोर्हतस्य वै। साकं सुहृद्भिर्भगवान्या याः स्युः साम्परायिकाः ॥ २८ ॥ अक्रूरः कृतवर्मा च श्रुत्वा शतधनोर्वधम्। व्यूषतुर्भयवित्रस्तौ द्वारकायाः प्रयोजकौ ॥ २९ ॥

अक्रूरे प्रोषितेऽरिष्टान्यासन्वै द्वारकौकसाम्। शारीरा मानसास्तापा मुहुर्दैविकभौतिकाः॥ ३० ॥ इत्यङ्गोपदिशन्त्येके विस्मृत्य प्रागुदाहृतम्।

தோஷித்த மனதுள்ளவனுய் விரைவாகவெழுந்து நல்ல பூஜாத்திரவியங்களினுல் முறைப்படி பூஜித்தான். விபுவான பலராமன் அந்த மிதிலையில் சில ஆண்டுகள் வாஸஞ்செய்தார். (25) திருதராஷ்டிர குமாரனுன துரியோதனன் அச்சமயத்தில் வந்து ப்ரீதியுடன் கூடினவனும் மஹாத்மாவுமான ஜனகனுல் பூஜிக்கப்பட்டவனுய்க்கொண்டு அந்தப் பலராமனிடமிருந்து கதையை (கதைகொண்டு போர்புரியும் முறையை) க்கற்றுக்கொண்டான். (26) விபுவும் ப்ரியத்தைச்செய்பவருமான கேசவன் த்வாரகைக்குவந்து சததன்வாவின் மரணத்தையும், மணியின் அப்ராப்த்தியையும் ப்ரியையான ஸத்தியபாமையினிடம் சொன்னுர். (27) பிறகு அந்தக் கிருஷ்ணன் கொல்லப்பட்ட பந்துவான ஸத்ராஜித்துக்குப் பரலோகப்ராப்த்தி ஹேதுக்களானகிரியைகள் எவைஎவைகளுண்டோ அவ்வவற்றை ஸுஹ்ருத்துக்களுடன் கூட நடத்திவைத்தார். (28) மணியை அபஹரிக்கும்படி சததன்வாவை ப்ரேரணை செய்தவர்களான *அக்ரூரர், கிருதவர்மா இருவரும் சததனுவின் வதத்தைக்கேட்டு பயந்து நடுங்கினவர்களாய்க் கொண்டு துவாரகையிலிருந்து ஓடிவிட்டனர். (29)

---

* ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸம்மதியின் பேரிலேயே அக்ரூரர் ஓடிவிட்டாரென்றும், கிருதவர்மாவோ பக்ஷபாதமிருப்பதை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொள்ள இஷ்டமில்லாமை காரணமாய் கிருஷ்ணனுல் உபேக்ஷிக்கப்பட்டார் என்று மேற்படுகிறது. இல்லையேல் அவர்கள் ஸர்வக்ஞனை ஈசுவரனை வஞ்சித்தனர் என்று சொல்லுவது பொருந்தாதன்றே?

मुनिवासनिवासे किं घटेतारिष्टदर्शनम् ॥ ३१ ॥ देवेऽवर्षति काशीशः श्वफल्कायागताय वै । स्वसुतां गान्दिनीं प्रादात्ततोऽवर्षत्स्म काशिषु ॥३२॥ तत्सुतस्तत्प्रभावोऽसावक्रूरो यत्र यत्र ह । देवोऽभिवर्षते तत्र नोपतापा न मारिकाः॥ ३३ ॥ इति वृद्धवचः श्रुत्वा नैतावदिह कारणम् । इति मत्वा समानाय्य प्राहाक्रूरं जनार्दनः॥ ३४ ॥ पूजयित्वाभिभाष्यैनं कथयित्वा

"அக்ரூரர் (*)வெளியேறினதும் துவாரகையிலுள்ளவர்களுக்கு அசுபக்குறிகளும், சாரீரங்களும், மானஸங்களும், தேவதைகளா லுண்டுபண்ணப்பட்டவைகளும், பூதங்களாலுண்டுபண்ணப்பட்ட வைகளுமான தாபங்கள் அடிக்கடி உண்டாயின" (30) என்று ஹே அங்க! சிலர் முன் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாஹாத்மியத்தை மறந்து சொல்லுகின்றனர். முனிகளுக்கு இருப் பிடமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிருக்குமிடத்தில் அரிஷ்ட தரிசனமானது ஸம்பவிக்க இடமேது? (31) "காசி தேசத்தில் இந்திரன் மழை பொழியாதிருக்குங்கால் காசிதேசத்தரசன் தனது வீடுவந்த ஶ்வபல் கருக்கு (அக்ரூரரின் பிதாவுக்கு) த் தனது பெண்ணுன காந்தினி யைக்கொடுக்க அதன்பிறகு அங்கு மழைபொழிந்தது. அவருடைய புத்திரனும் அவருடைய மஹிமைபொருந்தினவருமான இந்த அக் ரூரர் எந்த எந்தவிடத்தில் வஸிக்கின்றுரோ ஆங்காங்கு இந்திரன் மழையைப் பொழிவதுடன் கஷ்டமும் வசூரிமுதலியனவும் அங்கு உண்டாகா என்றும், இது உண்மைதான் ஆயினும் இவ்வளவுமட் டும் போதிய காரணமன்று, மணி இல்லாததும் மற்றொரு காரண மாகும். என்றுமாக" எண்ணிக் கொண்டு பெரியார் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு எல்லாவற்றையு மறிந்தவரும் ஆனதுபற் றியே மனத்திலுள்ளதையு மறிந்தவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அக்ரூர

(*) அக்ரூரர் காசியில் தானபதி என்ற பெயருடன் மணியின் மஹி மையினல் பொன்மயங்களான வேதிகளைத் தயார்செய்து பெரியயாகங் களைச் செய்துகொண்டு வசிக்குங்கால், கிருஷ்ணன் தான் அக்ரூரரை யனுப்பினுர் என ஜனங்கள் ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொள்ள, ஸத்யபாமை பலராமன் இவர்களுக்கும் விசுவாஸமில்லாதிருக்கக் கண்டபகவான் ஜனங் களைத் திருப்த்திப்படுத்தவேண்டி அக்ரூரரை யழைத்து கடிந்து சொல் லத்தொடங்குகிருர்.

प्रियः कथाः। विज्ञाताखिलचित्तज्ञः स्मयमान उवाच ह ॥ ३५ ॥ ननु दानपते न्यस्तस्त्वय्यास्ते शतधन्वना। स्यमन्तको मणिः श्रीमान्विदितः पूर्वमेव नः॥ ३६ ॥ सत्राजितोऽनपत्यत्वाद्गृह्णीयुर्दुहितुः सुताः। दायं निनीयापः पिण्डान्विमुच्यर्णं च शेषितम् ॥ ३७ ॥ तथापि दुर्धरस्त्वन्यैस्त्वय्यास्तां सुव्रते मणिः। किन्तु मामग्रजः सम्यङ् न प्रत्येति मणिं प्रति ॥ ३८ ॥ दर्शयस्व महाभाग बन्धूनां शान्तिमावह। अव्युच्छिन्ना मखास्तेऽद्य वर्तन्ते रुक्मवेदयः॥ ३९ ॥ एवं सामभिरालब्धः श्वफल्कतनयो मणिम्। आदाय वाससा च्छन्नं ददौ सूर्यसमप्रभम् ॥४०॥ स्यमन्तकं दर्शयित्वा ज्ञातिभ्यो रज आत्मनः। विमृज्य मणिना भूयस्तस्मै प्रत्यर्पय-

---

ரைத் தருவித்துப் பேசத்தொடங்கி மரியாதைசெய்து வார்த்தையாடி ப்ரியங்களான கதைகளைச் சொல்லிச்சிரித்துக்கொண்டு இந்த அக்ரூரரைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (32-35) ஓய்? தானபதே! = அக்ரூர! சோபைநிறைந்த ஸ்யமந்தக மென்ற மணியானது சததன்வா என்பவரால் உம்மிடத்தில் வைக்கப்பட்டதாக இருப்பது நம்மால் முன்னமே அறியப்பட்டுவிட்டது. (36) ஸத்ராஜித்துக்குப் பிள்ளையில்லாதிருப்பதால் பெண் வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரர்கள் திலதர்ப்பணங்களையும், பிண்டதானங்களையும் செய்தும், பிதிருக்கடனை முடித்து எஞ்ஜிய தாயத்தை=பாட்டன் சொத்தை, ப்பெறக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். (37) ஆயினும் பிறரால் தரிப்பதற்கு முடியாத இந்த மணியானது நல்ல விரதானுஷ்டானமுள்ளவரான உம்மிடத்திலிருக்கட்டும். ஆனாலோ மணி விஷயத்தில் எனது தமையன் என்னிடம் நல்ல நம்பிக்கை கொள்ளாதிருக்கின்றார். (38) ஹே மஹாபாக! பொன் மயங்களான வேதிகளையுடைய உமது யாகங்களோ தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன (ஆனதுபற்றி மணி இல்லையென்று சொல்லவும் முடியாது) மணியைக்காட்டும். பந்துக்களுக்குள் ஸமாதானத்தை நிலைநாட்டும். (39) என ஸமாதான வார்த்தைகளினால் சொல்லப்பட்ட அக்ரூரர் ஸூரியனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளதும் வஸ்திரத்தினால் மறைக்கப்பட்டதுமான மணியை எடுத்துக்கொடுத்தார். (40) ப்ரபுவான கிருஷ்ணன் ஸ்யமந்தகமணியை க்ஞாதிகளுக்குக் காண்பித்து மணி மூலம் தனக்கேற்பட்ட பொய்யான அபவாதத்தைப்போக்கிக்

यत्प्रभुः॥ ४१ ॥ यस्त्वेतद्भगवत ईश्वरस्य विष्णोर्वीर्याढ्यं वृजिनहरं सुमङ्गलं च। आख्यानं पठति शृणोत्यनुस्मरेद्वा दुष्कीर्तिं दुरितमपोह्य याति शान्तिम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे स्यमन्तकोपाख्यानं नाम सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५७ ॥

கொண்டு திரும்பவும் அக்ரூரரிடமே கொடுத்துவிட்டார். (41) எவன், ஈஸ்வரனும் விஷ்ணுவுமான பகவானுடைய வீரியம் நிறைந்தும், பாபத்தைப் போக்குகின்றதும், மங்களகரமானதுமான இந்தக் கதையைப்படிப்பானோ, கேட்பானோ, மனத்தால் நினைப்பானோ அவன் கெட்ட கீர்த்தியையும், பாபத்தையும் போக்கிக்கொண்டு முடிவில் மோக்ஷத்தையடைகிறான். (42)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்யமந்தகோபாக்கியானம் என்ற ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

सत्राजितस्त्वमथ लुब्धवदर्कलब्धं
दिव्यं स्यमन्तकमणिं भगवन्नयाचीः।
तत्कारणं बहुविधं मम भाति नूनं
तस्यात्मजां त्वयि रतां छलतो विवोढुम् ॥ ४४३ ॥

(ப—ரை) भगवन्=ஞானம் ஐஸ்வர்யம் முதலிய ஆறுகுணங்களையுடைய ஹே கிருஷ்ண! अथ=பிறகு त्वम्=நீர் लुब्धवत्=பேராசைகொண்டவன்போல अर्कलब्धम्=ஸூரியனிடமிருந்து அடையப்பட்ட दिव्यम्=சிறந்த स्यमन्तकमणिम्=ஸ்யமந்தகம் என்ற ரத்தினத்தை सत्राजितः=ஸத்ராஜித்தினிடமிருந்து अयाचीः=யாசித்தீர். तत्कारणम्=அவ்விதம் யாசித்ததற்குக் காரணமானது *बहुविधम्=பலவித

---

* ஜாம்பவானுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தல், அவனது பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளல், சத்திராஜித்து, சததன்வா இவர்களின் வதம், அக்ரூரருக்கு ஸந்தோஷத்தைக்கொடுத்தல் இவைபோன்று பல விதமாய் இருப்பினும்.

மாக இருப்பினும் त्वयि=உம்மிடம் रताम्=பற்றுள்ளவளான तस्य= அந்த ஸத்ராஜித்தினுடைய आत्मजाम्=பெண்ணான ஸத்யபாமையை छलत:=வியாஜமாய் विवोढुम्=கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்காக (इति=என்று) नूनम्=நிச்சயமாய் मम=எனக்கு भाति=தோன்றுகிறது.

குறிப்பு—அந்த ஸத்ராஜித்து கிருஷ்ணனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாவிடினும் பொய்யான பழிசுமத்தின குற்றத் துக்குவேண்டி பயந்து அவனையே தனக்குப் பெண்ணைக் கொடுக் கும்படி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்டு மணியையாசித் தீர் என்பது கருத்து. (443) (எ—று)

अदत्तं तं तुभ्यं मणिवरमनेनाल्पमनसा
प्रसेनस्तद्भ्राता गलभुवि वहन् प्राप मृगयाम् ।
अहन्नेनं सिंहो मणिमहसि मांसभ्रमवशात्
कपीन्द्रस्तं हत्वा मणिमपि च बालाय ददिवान् ॥ ४४४॥

(ப—ரை) अल्पमनसा=சிறிய மனதுள்ள अनेन=இந்த ஸத்திரா ஜித்தினால் तुभ्यम्=உம்மையும் பொருட்டு अदत्तम्=கொடுக்கப்படாத तम्=அந்த मणिवरम्=சிறந்த ரத்தினமான ஸ்யமந்தகத்தை तद्भ्राता= அந்த ஸத்திராஜித்தின் ஸஹோதரனான प्रसेन:=ப்ரஸேனன் गलभुवि= கழுத்தில் वहन्=தரித்துக்கொண்டு मृगयाम्=வேட்டையை प्राप= அடைந்தான். அதாவது:—வேட்டைக்குச் சென்றான். सिंह:= சிங்கம் मणिमहसि=ரத்தினத்தின் காந்தியில் मांसभ्रमवशात्=மாம்ஸ மோ என்ற மாறான எண்ணத்தினால் एनम्=இந்த ப்ரஸேனனை अहन्= கொன்றது. कपीन्द्र:=ஜாம்பவான் तम्=அந்தச் சிங்கத்தை हत्वा= கொன்று मणिमपि च=ஸ்யமந்தக ரத்தினத்தையும் बालाय=தனது குழந்தையின் பொருட்டு ददिवान्=கொடுத்தான். (444) (எ—று)

शशंसु: सत्राजिद्गिरमनु जनास्त्वां मणिहरं
जनानां पीयूषं भवति गुणिनां दोषकणिका ।
ततस्सर्वज्ञोऽपि स्वजनसहितो मार्गणपर:
प्रसेनं तं दृष्ट्वा हरिमपि गतोऽभू: कपिगुहाम् ॥ ४४५॥

(ப—ரை) जना:=ஜனங்கள் सत्राजिद्गिरमनु = சத்திராஜித்தின் வார்த்தையை அனுஸரித்து त्वाम्=உம்மை मणिहरम्=ஸ்யமந்தக ரத் தினத்தை அபஹரித்தவராக शशंसु:=சொல்லினார். (கிருஷ்ணன்

தான் ப்ரஸேனனைக்கொன்று ஸ்யமந்தகத்தை அபஹரித்துவிட்டான் என்று ஸத்திராஜித்தினால் கிளப்பப்பட்ட வார்த்தையையே எல்லா ஜனங்களும் சொல்லத்தலைப்பட்டனர் என்று கருத்து.) गुणिनाम्=குணசாலிகளுக்கு நேர்ந்த दोषकणिका=தோஷத்தின் ஸ்வல்ப பாகமும் जनानाम् = ஜனங்களுக்கு पीयूषम्=அமிருதமாக भवति= ஆகின்றதன்றோ? ततः=பிறகு (त्वम्=நீர்) सर्वज्ञोऽपि=எல்லாமறிந்தவராயினும் கூட स्वजनसहितः=உமது பந்து ஜனங்களுடன் கூடினவராய் मार्गणपरः=ரத்தினத்தைத்தேடுவதில் ஈடுபட்டவராய்க்கொண்டு तम्=அந்த (சிங்கத்தினால் கொல்லப்பட்ட) प्रसेनम्=ப்ரஸேனனையும், हरिमपि=(ஜாம்பவானால் கொல்லப்பட்ட) சிங்கத்தையும் दृष्ट्वा= பார்த்து कपिगुहाम्=ஜாம்பவான்வஸிக்கும் குஹையை गतः=அடைந்தவராக अभूः=ஆனீர் (445) (எ—று)

भवन्तमवितर्कयन्नतिवया: स्वयं जाम्बवान्
मुकुन्दशरणं हि मां क इह रोद्‍धुमित्यालपन्।
विभो रघुपते हरे जयजयेत्यलं मुष्टिभि-
श्चरंस्तव समर्चनं व्यधित भक्तचूडामणिः॥ ४४६ ॥

(ப—ரை) भवन्तम्=உம்மை अवितर्कयन्=இன்னாரென்று அறியாதவனும் अतिवयाः=அதிகம் வயது சென்றவனும் भक्तचूडामणिः= பக்தர்களுள் சிறந்தவனுமான जाम्बवान्=ஜாம்பவானனவன் स्वयम्= நேரிலேயே मुकुन्दशरणम्=ஸ்ரீநாராயணனை ரக்ஷகனாகவுடைய माम्= என்னை रोद्‍धुम्=எதிர்ப்பதற்கு इह=இவ்வுலகில் कः=எவன் சக்தியுள்ளவனாவான் इति=என்று आलपन्=சொல்லிக்கொண்டும், विभो= ஸர்வசக்தனே! रघुपते=ரகுவம்சத்துக்குத்தலைவனே! हरे=நினைத்ததால் மட்டும் ஆபத்துக்களை விலக்கும் ஹே நாராயண! जयजय= எல்லோருக்கும் மேலாக விளங்குவீராக इति=என்று மந்திரஜபம் செய்வதுபோலச் சொல்லிக்கொண்டும் चरन्=பிரதக்ஷிணம் செய்வது போல மல்லயுத்த மார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் मुष्टिभिः= புஷ்பம்போன்ற குத்துகளால் तव=உமக்கு समर्चनम्=பூஜையை अलम्=நன்றாய் व्यधित=செய்தான். (446) (எ—று)

बुध्वाथ तेन दत्तां नवरमणीं वरमणिं च परिगृह्णन्।
अनुगृह्णन्नमुमागाः सपदि च सत्राजिते मणिं प्रादाः॥ ४४७ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு बुध्वा=உமது உண்மையான நிலையை அறிந்து तेन=அந்த ஜாம்பவானால் दत्ताम्=கொடுக்கப்பட்ட नवरमणीम्=புதிய கன்னிகையையும் वरमणिं च=சிறந்த ரத்தினமான ஸ்யமந்தகத்தையும் परिगृह्णन्=பெற்றுக்கொண்டும் अमुम्=இந்த ஜாம்பவானை अनुगृह्णन्=தனது ஹஸ்த ஸ்பர்சத்தினால் யுத்தஶ்ரமம் முதலியவற்றைப்போக்கி அனுக்கிரஹம் செய்துகொண்டும் (त्वम्=நீர்) अगा:=துவாரகைக்கு வந்தீர். सपदि=வந்த உடனேயே सत्राजिते=ஸத்திராஜித்தின் பொருட்டு मणिं च=ஸ்யமந்தகமணியையும் प्रादा:=கொடுத்தீர். (447) (எ—று)

तदनु स खलु व्रीडालोलो विलोलविलोचनां
दुहितरमहो धीमान् भामां गिरैव परार्पिताम् ।
अदित मणिना तुभ्यं लभ्यं समेत्य भवानपि
प्रमुदितमनास्तस्यैवादान्मणिं गहनाशय: ॥ ४४८ ॥

(ப—ரை) तदनु=அதற்குப்பிறகு धीमान्=புத்திமானான स खलु=அந்த ஸத்திராஜித்தோவெனில் व्रीडालोल:=வெட்கத்தினால் கலங்கினவனாய்க்கொண்டு गिरैव=வார்த்தையினால் மட்டுமே परार्पिताम्=மற்றவனான சததன்வாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவளும், विलोलविलोचनाम्=மிகவும் சஞ்சலமான கண்களையுடையவளும், भामाम्=ஸத்யபாமை என்று பெயருள்ளவளுமான दुहितरम्=தனது பெண்ணை मणिना=ஸ்யமந்தக ரத்தினத்துடன் கூட तुभ्यम्=உம்மையும் பொருட்டு अदित=கொடுத்தான். अहो=ஆச்சரியம். प्रमुदितमना:=ஸந்தோஷமடைந்த மனத்தையுடையவரும் गहनाशय:=அறியவியலாத அபிப்ராயத்தையுடையவருமான भवानपि=நீரும் लभ्यम्=அந்த ரத்தினத்தினால் உண்டுபண்ணப்படுகின்ற 8 ஸ்வர்ணபாரத்தை மட்டும் समेत्य=பெற்றுக்கொண்டு मणिम्=ஸ்யமந்தகமணியை तस्यैव=அந்த ஸத்திராஜித்துக்கே अदात्=கொடுத்தீர். (448) (எ—று)

குறிப்பு—திரும்பவும் இந்த ஸத்திராஜித்துக்கு மணிமூலம் ஆபத்தையுண்டுபண்ணுவதற்குவேண்டியா? அல்லது வேறுயாதேனும் காரணத்துக்குவேண்டியா என உமதபிப்ராயம் தேவர்களாலும் அறியமுடியாததாக விருந்தது. என்பது गहनाशय:=என்றதாலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

व्रीडाकुलां रमयति त्वयि सत्यभामां
कौन्तेयदाहकथयाऽथ कुरून् प्रयाते ।
ही गान्दियकृतवर्मगिरा निपात्य
सत्राजितं शतधनुर्मणिमाजहार ॥ ४४९ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு व्रीडाकुलाम्=வெட்கத்தினால் கலங்கின सत्यभामाम् = ஸத்யபாமையை रमयति = ஸந்தோஷப்படுத்துகின்ற त्वयि=நீர் कौन्तेयदाहकथया=குந்தியின் புத்திரர்கள் அரக்குமாளிகையில் எறிக்கப்பட்டனர் என்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதால் कुरून्=குருதேசசத்துக்கு प्रयाते=சென்றபொழுது गान्दिनेय कृतवर्मगिरा=அக்ரூரர், க்ருதவர்மா இவர்களின் வார்த்தையினால் (தூண்டுதலால்) शतधनु:=சததனு என்ற யாதவர் सत्राजितम्=ஸத்திராஜித்தை निपात्य=கொன்று मणिम्=ஸ்யமந்தக ரத்தினத்தை आजहार=அபஹரித்தான் ही=கஷ்டம். (449) (எ—று)

शोकात्कुरूनुपगतामवलोक्य कान्तां
हत्वा द्रुतं शतधनुं समहर्षयस्ताम् ।
रत्ने सशङ्क इव मैथिलगेहमेत्य
रामो गदां समशिशिक्षत धार्तराष्ट्रम् ॥ ४५० ॥

(ப—ரை) शोकात्=தகப்பன் மறித்த துக்கத்தினால் कुरून्=ஹஸ்தினு பட்டினத்துக்கு उपगताम्=வந்த कान्ताम्=ஸத்யபாமையை अवलोक्य=பார்த்து शतधनुम्=சததனுவை रत्ने=ஸ்யமந்தகத்தில் सशङ्क इव=ஸந்தேஹங்கொண்டவர்போல அதாவது:—சததன்வாவினிடம் ஸ்யமந்தகமணி இருக்குமோ என்ற ஸந்தேஹமுள்ளவர் போல द्रुतम्=சீக்கிரமாய் हत्वा=கொன்று ताम्=அந்த ஸத்யபாமையை समहर्षय:=ஸந்தோஷப்படுத்தினீர். राम:=பலராமன் मैथिलगेहम्=சிநேஹிதனுன ஜனகனின்வீட்டை एत्य=அடைந்து வஸிக்குங்கால் धार्तराष्ट्रम्=துர்யோதனனை गदाम्=கதாயுத்தத்தை(கதாயுத்தம் செய்யும் முறையை) समशिशिक्षत=உபதேசித்தார். (450) (எ—று)

अक्रूर एष भगवन्भवदिच्छयैव
सत्राजितः कुचरितस्य युयोज हिंसाम् ।
अक्रूरतो मणिमनाहृतवान्पुनस्त्वं
तस्यैव भूतिमुपधातुमिति ब्रुवन्ति ॥ ४५१ ॥

(ப-ரை) भगवन्=ஹே கிருஷ்ண एष:=இந்த अक्रूर:=அக்ரூரர் भवदिच्छयैव=உமது ஸங்கல்பத்தினுலேயே कुचरितस्य=கெட்ட நடத்தையுள்ள (வார்த்தை தவறி நடந்த) सत्राजित:=ஸத்ராஜித்துக்கு हिंसाम्=வதத்தை युयोज=சேர்ப்பித்தார். (பரமபாகவதரான அக்ரூரரும் உமது ஸங்கல்பத்தினுலேயே சததன்வாவை ஸத்திராஜித்தைக் கொல்லும்படி தூண்டினுர் என்பது கருத்து.) अक्रूरत:=அக்ரூரரிடமிருந்து मणिम्=(உம்மிடமிருந்து பயந்து சததன்வா ஓடும்பொழுது அவனுல் அக்ரூரரிடம் வைக்கப்பட்ட) ரத்தினத்தை तस्यैव=அந்த அக்ரூரருக்கே भूतिम्=ஐஸ்வரியத்தை उपधातुम्=கொடுப்பதற்கு வேண்டி त्वम्=நீர் पुन:=திரும்பவும் अनाहृतवान्= அபஹரிக்காதிருந்தீர் इति=என்று ब्रुवन्ति=சொல்லுகின்றனர். (451) (எ-று)

भक्तस्त्वयि स्थिरतर: स हि गान्दिनेय:
तस्यैव कापथमति: कथमीश जाता ।
विज्ञानवान् प्रशमवानहमित्युदीर्णं
गर्वं ध्रुवं शमयितुं भवता कृतैव ॥ ४५२ ॥

(ப-ரை) ईश=ஹே கிருஷ்ண स:=அந்த गान्दिनेयो हि=காந்தினியின் பிள்ளையான அக்ரூரரோவெனில் त्वयि=உம்மிடம் स्थिरतर:=மிகவும் உருதிபெற்ற भक्त:=பக்தராவர். तस्यैव=அந்த அக்ரூருக்கே कापथमति:=நிந்திக்கத்தக்க மார்க்கமான ஹிம்ஸை முதலியவற்றில் புத்தியானது कथम्=எவ்விதம் जाता=உண்டாயிற்று? (सा= அந்தப் புத்தியானது) अहम्=நான் विज्ञानवान्=ஞ்ஞானியாவேன் प्रशमवान्=இந்திரிய நிக்கிரஹமுள்ளவனுவேன் इति=என்று उदीर्णम्= உண்டான गर्वम्=இந்த அக்ரூரரின் கர்வத்தை शमयितुम्=போக்குவதற்காக भवता=உம்மால் कृतैव=செய்யப்பட்டதேயாகும் ध्रुवम्= இது நிச்சயம். (452) (எ-று)

यातं भयेन कृतवर्मयुतं पुनस्त-
माहूय तद्विनिहितं च मणिं प्रकाश्य ।
तत्रैव सुव्रतधरे विनिधाय तुष्यन्
भामाकुचान्तरशय: पवनेश पाया:॥ ४५३ ॥

(ப-ரை) पवनेश=குருவாயூருக்கு நாதனுன ஹே கிருஷ்ண! भयेन=ஸத்திராஜித்தைக் கொல்லும்படி சததன்வாவைத் தூண்டின,

॥ अथ अष्टपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एकदा पाण्डवान्द्रष्टुं प्रतीतान्पुरुषोत्तमः । इन्द्रप्रस्थं गतः श्रीमान्युयुधानादिभिर्वृतः॥ १ ॥ दृष्ट्वा तमागतं पार्था मुकुन्द

தால் சததன்வாவைப்போல நம்மையும் கிருஷ்ணன் வதம் செய்து விடுவாரோ என்ற பயத்தினுல் **यातम्**=வேறு தேசம் சென்றவரும் **कृतवर्मयुतम्**=கிருதவர்மாவுடன் கூடினவருமான **तम्**=அந்த அக்ரூரரை **आहूय**=கூப்பிட்டு **तद्विनिहितम्**=அவரிடம் கிருதவர்மாவினுல் வைக்கப்பட்ட **मणिम्**=ஸ்யமந்தக ரத்தினத்தை **प्रकाश्य**=பலராமன் முதலியவர்களுக்குக் காண்பித்து **सुव्रतधरे**=நன்கு நியமத்தைத் தரிக்கின்ற **तत्रैव**=அந்த அக்ரூரரிடத்திலேயே **पुनः**=மறுபடியும் **विनिधाय**=வைத்து (கொடுத்து) **तुष्यन्**=ஸந்தோஷமடைந்தவரும் **भामाकुचान्तरशयः**=ஸத்யபாமையின் ஸ்தனங்களின் மத்தியில் படுத்திருப்பவருமான நீர் **पाया:**=என்னைக் காப்பாற்றுவீராக. (453) (எ-று)

ஸ்யமந்த கோபாக்யானம் என்ற, ஒரு ஸ்லோகம் அதிகமான எண்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टपञ्चाशत्तमे तु कृष्णः पञ्च करेऽग्रहीत् ।
काळिन्दीं मित्रविन्दाञ्च सत्यां भद्रां च लक्ष्णाम् ॥ १ ॥
काळिन्दीं निजलाभाय तपः परमुपेयुषीम् ।
परिणेष्यन् प्रियावासमिन्द्रप्रस्थमथागमत् ॥ २ ॥

(க-ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் காளிந்தி, மித்ரவிந்தை, ஸத்யை, பத்ரை, லக்ஷ்மணை என்ற ஐவரையும் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்து கொண்டாரென்றும், தன்னையடையவேண்டி மேலான தவத்தைச் செய்கின்றவளான காளிந்தியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டி ப்ரியனுன அர்ஜுனனிருக்குமிடமான இந்திரப்ரஸ்தத்தைப் பின்னரடைந்தார் என்றும் இந்த ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஒருநாள் ஸ்ரீமானுன புருஷோத்தமன் *துருபதனுடைய வீட்டில் யாவராலும் காணப்பட்டவர்க

---

* प्रतीतान्=என்பதுமூலம் முதலில் நஷ்டர்களாயினும் கூடத் திரும்பவும் துருபதனுடையவீட்டில் யாவராலும் காணப்பட்டவர்களான என்பது பொருள்.

मखिलेश्वरम् । उत्तस्थुर्युगपद्वीराः प्राणा मुख्यमिवागतम् ॥२॥ परिष्वज्याच्युतं वीरा अङ्गसङ्गहतैनसः। सानुरागस्मितं वक्त्रं वीक्ष्य तस्य मुदं ययुः॥३॥ युधिष्ठिरस्य भीमस्य कृत्वा पादाभिवन्दनम् । फाल्गुनं परिरभ्याथ यमाभ्यां चाभिवन्दितः॥ ४ ॥ परमासन आसीनं कृष्णा कृष्णमनिन्दिता । नवोढा व्रीडिता किञ्चिच्छनैरेत्याभ्यवन्दत ॥५॥ तथैव सात्यकिः पार्थैः पूजितश्चाभिवन्दितः। निषसादासनेऽन्ये च पूजिताः पर्युपासत॥६॥ पृथां समागत्य कृताभिवादनस्तयातिहार्दार्द्रदृशाभिरम्भितः। आपृष्टवांस्तां कुशलं सहस्नुषां पितृष्वसारं परिपृष्टबान्धवः॥७॥ तमाह प्रेमवैक्लव्यरुद्ध-

---

ளான பாண்டவர்களைப் பார்க்கவேண்டி ஸாத்யகிமுதலானவர்களுடன் கூடினவராய் இந்திரப்ரஸ்தத்தை யடைந்தார். (1) வீரர்களான பாண்டவர்கள் அகிலேஸ்வரனை அந்தமுகுந்தன் வந்ததைக் கண்டு திரும்பிவந்த முக்கிய ப்ராணனைக்கண்டு மற்ற இந்திரியங்கள் போல ஓரேஸமயத்தில் எழுந்தனர். (2) அந்த வீரர்கள் அச்யுதனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு அவரது அங்கத்தின் சேர்க்கையினால் போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவர்களாகி அனுராகம் புன்சிரிப்பு இவற்றுடன் கூடின அவருடைய முகத்தைக் கண்ணுற்று ஸந்தோஷத்தை யடைந்தனர். (3) தர்மபுத்திருடையவும் பீமஸேனனுடையவும் கால்களில் நமஸ்கரித்துப் பிறகு அர்ஜுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு நகுலஸஹதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கவும் பட்டார்.(4) குற்றமற்றவளும், புதிதாக விவாஹஞ் செய்யப்பட்டவளுமான திரௌபதி கொஞ்சம் வெட்கத்தையடைந்தவளாய்க் கொண்டு மெதுவாய்வந்து உத்தமமான ஆஸனத்திலிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கினாள். (5) அவ்விதமே ஸாத்யகியும் பார்த்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராயும் நமஸ்கரிக்கப் பட்டவராயுங் கொண்டு ஆஸனத்திலமர்ந்தார். பூஜிக்கப்பட்ட மற்றவர்களும் சுற்றிலும் வீற்றிருந்தனர். (6) குந்தியினருகில் சென்று நமஸ்கரித்தவராய் அதிகமான ஸ்னேஹத்தினால் நீரைப் பெருக்குகின்ற கண்களையுடையவளான அந்தக்குந்தியினால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டவராய்க் கொண்டும் அவளால் கேட்க (விசாரிக்க) ப்பட்ட பந்துஜனங்களை யுடையவராய்க் கொண்டும் நாட்டுப் பெண்ணுடன் கூடினவளான அந்த அத்தையைக் குசல ப்ரஶ்னஞ்செய்தார். (7) ப்ரேமையினாலேற்பட்ட கலக்கத்தினால்

कण्ठाऽश्रुलोचना । स्मरन्ती तान्बहूंक्लेशान्क्लेशापायात्मदर्शनम् ॥ ८ ॥ तदैव कुशलं नोऽभूत्सनाथास्ते कृता वयम् । ज्ञातीन्नः स्मरता कृष्ण भ्राता मे प्रेषितस्त्वया ॥ ९ ॥ न तेऽस्ति स्वपरभ्रान्तिर्विश्वस्य सुहृदात्मनः । तथापि स्मरतां शश्वत्क्लेशान्हंसि हृदि स्थितः ॥ १० ॥ युधिष्ठिर उवाच—किं न आचरितं श्रेयो न वेदाहमधीश्वर । योगेश्वराणां दुर्दर्शो यन्नो दृष्टः कुमेधसाम् ॥ ११ ॥ इति वै वार्षिकान्मासान्राज्ञा सोऽभ्यर्थितः सुखम् । जनयन्नयनानन्दमिन्द्रप्रस्थौकसां विभुः ॥ १२ ॥ एकदा रथमारुह्य विजयो

தடைப்பட்ட குரலையுடையவளாயும் கண்ணில் நீரைவடியவிடுகின்றவளாயும் வெகுவான அந்தக் கஷ்டங்களை நினைக்கின்றவளாயும் கொண்டு கிலேசநிவிருத்தியேற்படும் பொழுது தன்னைக் காண்பிக்கின்றவரான அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள். (8) "ஹே கிருஷ்ண! ஞாதிகளை நினைக்கின்ற உம்மால் எனது ப்ராதா (அக்ரூரர்) எப்பொழுது அனுப்பப் பட்டாரோ அப்பொழுதே எங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகிவிட்டது. உம்மால் நாங்கள் நாதனுள்ளவர்களாகவும் செய்யப்பட்டோம். (9) ஸர்வத்துக்கும் ஸுஹிருத்தும் ஆத்மாவுமான உமக்குச் சொந்தமானவன் என்றும் பிறனென்றுமான மயக்கமானது கிடையாதுதான். ஆயினும் அடிக்கடி நினைப்பவர்களின் மனத்திலிருந்து கொண்டு கிலேசங்களைப் போக்குகிறீர்" என்றாள். (10) தர்மபுத்திரர் சொல்லலுற்றார்—"ஹே அதீஸ்வர! யோகேஸ்வரர்களுக்கும் பார்ப்பதற்கரிதான நீர் விஷயத்தில் பற்றின சித்தமுள்ள எங்களால் பார்க்கப்பட்டீர் என்பது யாதுண்டோ இவ்விஷயத்தில் (எங்களால்) என்ன புண்ணியஞ் செய்யப்பட்டதோ நானறியேன்." (11) ப்ரபுவான அந்தக் கிருஷ்ணன் தர்மபுத்திரரால் இவ்விதம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராய் இந்திரப்ரஸ்தத்தில் வஸிப்பவர்க்கு நேத்திரானந்தத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு வர்ஷாகால ஸம்பந்திகளான மாஸங்கள் முழுதும் அங்கு சுகமாக வசித்துவந்தார். (12)

ஒருநாள் சத்துருவீரர்களைக் கொல்லுபவனான அர்ஜுனன் வானரக் கொடிகட்டின தேரிலேறிக்கொண்டு காண்டீவமென்ற வில்லையும், குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த அம்பறாத் தூணிகளையும்

वानरध्वजम् । गाण्डीवं धनुरादाय तूणौ चाक्षयसायकौ ॥ १३ ॥ साकं कृष्णेन सन्नद्धो विहर्तुं गहनं वनम् । बहुव्यालमृगाकीर्णं प्राविशत्परवीरहा ॥ १४ ॥ तत्राविध्यच्छरैर्व्याघ्रान्सूकरान्महिषान्रुरून् । शरभान्गवयान्खड्गान्हरिणान्शशशल्लकान् ॥ १५ ॥ तान्निन्युः किंकरा राज्ञे मेध्यान्पर्वण्युपागते । तृट्परीतः परिश्रान्तो बीभत्सुर्यमुनामगात् ॥ १६ ॥

तत्रोपस्पृश्य विशदं पीत्वा वारि महारथौ । कृष्णौ ददृशतुः कन्यां चरन्तीं चारुदर्शनाम् ॥१७॥ तामासाद्य वरारोहां सुद्विजां रुचिराननाम् । पप्रच्छ प्रेषितः सख्या फाल्गुनः प्रमदोत्तमाम् ॥ १८ ॥ का त्वं कस्यासि सुश्रोणि कुतोऽसि किं चिकीर्षसि । मन्ये त्वां पतिमिच्छन्तीं सर्वं कथय शोभने ॥ १९ ॥ कालिन्द्युवाच—अहं देवस्य सवितुर्दुहिता पतिमिच्छती ।

எடுத்துக்கொண்டு வேட்டையாடத் தயாராகிப் பலதுஷ்டமிருகங்கள் மான்கள் இவைகள் நிறைந்ததும், பெரிதுமான காட்டில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் கூட பிரவேசித்தான். (13–14) அந்தக் காட்டில் புலிகளையும், பன்றிகளையும், எருமைகளையும், மான்களையும், சரபங்களையும், கவயங்களையும், கட்கமிருகங்களையும், முயல்களையும், சல்லகங்களையும் பாணங்களால் அடித்தான். (15) வேலைக்காரர்கள் பரிசுத்தங்களான அவற்றை யாகத்துக்கு உசிதமானகாலம் வந்தபொழுது தர்மபுத்திரரிடம் கொண்டு சேர்த்தனர். அர்ஜுனன் தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும், களைத்தவனும் கொண்டு யமுனையையடைந்தான். (16) மஹாரதர்களான கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் அந்தயமுனையிலுள்ள மிக்கத்தெளிந்த ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்துபிறகு குடித்துவிட்டு அழகிய பார்வையையுடையவளும் இங்குமங்கும் நடமாடுகின்றவளுமான கன்னிகையைக் கண்டனர். (17) ஸகாவான கிருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்ட அர்ஜுனன் சிறந்ததுடையை யுடையவளும், அழகிய பற்களையுடையவளும், அழகிய முகத்தையுடையவளுமான அந்தச் சிறந்த ஸ்திரீயை யடைந்து கேட்கத்தொடங்கினான். (18) "அழகிய இடையை யுடையவளே! நல்லவளே! நீயார்? யாருடைய பெண்? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? என்ன செய்யவிரும்புகின்றனை? பதியைவிரும்புகின்றவளாக உன்னை நான் எண்ணுகின்றேன். யாவையும் சொல்" என்றான். (19) காளிந்தி சொல்ல

विष्णुं वरेण्यं वरदं तपः परममास्थिता ॥ २० ॥ नान्यं पतिं वृणे वीर तमृते श्रीनिकेतनम् । तुष्यतां मे स भगवान्मुकुन्दोऽनाथसंश्रयः ॥ २१ ॥ कालिन्दीति समाख्याता वसामि यमुनाजले । निर्मिते भवने पित्रा यावदच्युतदर्शनम् ॥ २२ ॥ तथाऽवदद्गुडाकेशो वासुदेवाय सोऽपि ताम् । रथमारोप्य तद्विद्वान्धर्मराजमुपागमत् ॥ २३ ॥ यदैव कृष्णः सन्दिष्टः पार्थानां परमाद्भुतम् । कारयामास नगरं विचित्रं विश्वकर्मणा ॥ २४ ॥ भगवांस्तत्र निवसन्स्वानां प्रियचिकीर्षया । अग्नये खाण्डवं दातुमर्जुनस्यास सारथिः ॥ २५ ॥ सोऽग्निस्तुष्टो धनुरदाद्धयाञ्श्वेतान्रथं नृप । अर्जुनायाक्षयौ तूणौ

ளுற்ருள்—"நான் தேவனுன சூரியனுடைய பெண். வரேண்யனும் வரதனுமான விஷ்ணுவைப் பர்த்தாவாக அடைய விருப்பங்கொண்டவளாய் மேலான தவத்தைச் செய்துவருகின்றேன். (20) ஹே வீர! ஸ்ரீநிகேதனனுன அவரைத் தவிர்த்து அன்னியனைப் பதியாக வரிக்கமாட்டேன். அனுதர்களுக்கு ஆஶ்ரயமானவரும் முகுந்தனுமான அந்தப் பகவான் என்னிடம் ஸந்தோஷிக்கட்டும். (21) காளிந்தி எனச் சொல்லப்பட்டவளான நான் யமுனையின் ஜலத்தில் பிதாவினுல் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட வீட்டில் அச்யுதனுடைய தரிசனமேற்படும்வரை வஸித்துவருகிறேன்" என்ருள். (22) குடாகேசனுன அர்ஜுனன் வாசுதேவனிடம் அவ்விதமே தெரிவித்தான். முன்னமேயே அதையறிந்த அந்த வாசுதேவனும் அவளைத் தேரிலேற்றிக் கொண்டு தர்மராஜனை வந்தடைந்தார். (23) பாண்டவர்களால் எப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தெரிவித்துக் கொள்ளப்பட்டாரோ அப்பொழுதே மிக்கவத்புதம் வாய்ந்ததும் விசித்திரமுமான நகரத்தை விஸ்வகர்மாவைக் கொண்டு செய்யும்படி செய்தார். (24) தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் அந்த நகரத்தில் வசித்தவராய் அக்னிக்குக் காண்டவமென்ற வனத்தைக் கொடுக்கவேண்டி அர்ஜுனனுக்குத் தேர்பாகனுக அமர்ந்தார். (25)

ஹே ந்ருப! அந்த அக்னி ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவனுய் காண்டீவமென்ற வில்லையும், வெண்ணிறமான (நான்கு) குதிரைகளையும், தேரையும், வற்ருத பாணப்பைகளையும், ஆயுதமுள்ளவர்

वर्म चाभेद्यमस्त्रिभिः॥२६॥ मयश्च मोचितो वह्नेः सभां सख्य उपाहरत्। यस्मिन्दुर्योधनस्यासीज्जलस्थलदृशिभ्रमः॥ २७ ॥ स तेन समनुज्ञातः सुहृद्भिश्चानुमोदितः। आययौ द्वारकां भूयः सात्यकिप्रमुखैर्वृतः॥ २८ ॥ अथोपयेमे कालिन्दीं सुपुण्यर्त्वृक्ष ऊर्जिते। वितन्वन्परमानन्दं स्वानां परममङ्गलम् ॥ २९ ॥

विन्दानुविन्दावावन्त्यौ दुर्योधनवशानुगौ। स्वयंवरे स्वभगिनीं कृष्णे सक्तां न्यषेधताम् ॥ ३० ॥ राजाधिदेव्यास्तनयां मित्रविन्दां पितृष्वसुः। प्रसह्य हृतवान्कृष्णो राजन्राज्ञां प्रपश्यताम् ॥ ३१ ॥ नग्नजिन्नाम कौशल्य

களால் உடைக்கமுடியாத கவசத்தையும் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தான். (26) அக்னியினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவனான மயன் எந்த ஸபையில் துரியோதனனுடைய கண்களுக்கு ஜலத்தில் தரை என்ற ப்ரமமுண்டாகக் கூடுமோ அத்தகைய ஸபையை ஸகாவான அர்ஜுனனுக்கு (நிர்மாணஞ்செய்து) கொடுத்தான். (27) அர்ஜுனனால் விடையளிக்கப்பட்டவரும் சினேஹிதர்களால் ஸந்தோஷிக்கப்பட்டவருமான அந்தக் கிருஷ்ணன் ஸாத்யகி முதலானவர்களுடன் கூடினவராய்க் கொண்டு திரும்பவும் துவாரகையை வந்தடைந்தார். (28) பிறகு தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு மேலான மங்களத்தையும் மேலான ஆனந்தத்தையும் கொடுத்துக் கொண்டு அதிகம் கிருஹபலமுள்ள நல்லபுண்ணியமான (வஸந்தாதி) ருது, நக்ஷத்திரம் இவை வாய்ந்தகாலத்தில் காளிந்தியை விவாஹஞ் செய்து கொண்டார். (29)

துரியோதனனுக்கு வசப்பட்டவர்களும் அவந்திதேசத்தரசர்களுமான விந்தன் அனுவிந்தன் என்ற இருவரும் ஸ்வயம் வரத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பற்றுக்கொண்டவளான தங்கள் தங்கையைத் தடுத்தனர். (30) ஹே ராஜன்! பிதாவான வசுதேவரின் ஸஹோதரியான ராஜாதிதேவி என்பவளுடைய பெண்ணான மித்திரவிந்தையை அரசர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே கிருஷ்ணன் பலாத்காரமாக அபஹரித்துச் சென்றுவிட்டார். (31) ஹே ந்ருப! அதிகம் தார்மிகனும் நக்னஜித் என்ற பெயருள்ளவனுமான கோஸலதேசத்தரசனொருவனிருந்தான். அவனுக்குப் பிதா

आसीद्राजातिधार्मिकः। तस्य सत्याऽभवत्कन्या देवी नाग्नजिती नृप॥३२॥ न तां शेकुर्नृपा वोढुमजित्वा सप्त गोवृषान्। तीक्ष्णश्रृङ्गान्सुदुर्धर्षान्वीर्गन्धासहान्खलान्॥ ३३॥ तां श्रुत्वा वृषजिल्लभ्यां भगवान्सात्वतां पतिः। जगाम कौशल्यपुरं सैन्येन महता वृतः॥ ३४॥ स कोशलपतिः प्रीतः प्रत्युत्थानासनादिभिः। अर्हणेनापि गुरुणा पूजयन्प्रतिनन्दितः॥ ३५॥ वरं विलोक्याभिमतं समागतं नरेन्द्रकन्या चकमे रमापतिम्। भूयादयं मे पतिराशिषोऽमलाः करोतु सत्या यदि मे धृतो व्रतैः॥ ६॥ यत्पादपङ्कजरजः शिरसा बिभर्ति श्रीरब्जजः सगिरिशः सहलोकपालैः। लीला-

---

வின் பெயரையொட்டி நாக்னஜிதீ என்றழைக்கப்படுபவளும் *அழகு வாய்ந்தவளுமான ஸத்யா என்ற பெண் இருந்தாள். (32) அரசர்கள், கூர்மையான கொம்புள்ளவைகளும், அடக்கமுடியாதவைகளும், வீரர்களின் மணத்தைப் பொருதவைகளும், துஷ்டத்தன்மை வாய்ந்தவைகளுமான ஏழுகாளேமாடுகளே ஜயிக்காமல் அந்த ஸத்யையை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளமுடியாதவர்களாக இருந்தனர். (33) ஸாதுக்களுக்குப் பதியான பகவான் அவள் (ஸத்யை) விருஷபத்தையடக்கினவர்களால் அடையக்கூடியவளாக இருப்பதைக் கேட்டு திரண்டஸைன்யத்துடன் கூடினவராய் கோஸலபட்டினத்தை வந்தடைந்தார். (34) அந்தக் கோஸலதேசத்தரசன் ப்ரீதியுள்ளவனும் ப்ரத்யுத்தானம் ஆஸனம் முதலியவற்றினுலும், பெரிதானபூஜையினுலும் பூஜித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டான். (35) நரேந்திரனுடைய பெண்ணுன ஸத்யையானவள் தனக்கு வெகுகாலமாகப் பிடித்தவரும், ரமாதேவியான ருக்மிணியின் பதியும், தனதருகில் வந்தவருமான வரனேக் கண்டு 'இவர் எனக்குப் பதியாகவாகவேண்டும், நியமங்களுடன் (இவர்) பூஜிக்கப்பட்டிருப்பது உண்மையானுல் நிர்த்துஷ்டங்களான என்னுடைய மனோரதங்களே ஸத்தியங்களாகச் செய்யட்டும்' என மனத்தால் சிந்தித்தாள். (36) எவருடைய சரணாரவிந்ததூளியை லக்ஷ்மியும் மஹாதேவனுடன் கூடின ப்ரம்ஹதேவனும் லோகபாலர்களுடன்கூட சிரஸ்ஸினுல் தரிக்கின்றனரோ, எவர் தன்னுலமைக்கப்பட்ட வர்ணுஸ்ரமதர்மரூபமான ஸேது

---

* देवी=என்பதுமூலம் இதற்கு இவ்விதம் உரையெழுதப்பட்டது.

तनूः स्वकृतसेतुपरीप्सयेशः काले दधत्स भगवान्मम केन तुष्येत् ॥ ३७ ॥ अर्चितं पुनरित्याह नारायण जगत्पते । आत्मानन्देन पूर्णस्य करवाणि किमल्पकः ॥ ३८ ॥ श्रीशुक उवाच—तमाह भगवान्हृष्टः कृतासनपरिग्रहः । मेघगम्भीरया वाचा सस्मितं कुरुनन्दन ॥ ३९ ॥ श्रीभगवानुवाच—नरेन्द्र याच्ञा कविभिर्विगर्हिता राजन्यबन्धोर्निजधर्मवर्तिनः । तथापि याचे तव सौहृदेच्छया कन्यां त्वदीयां नहि शुल्कदा वयम् ॥ ४० ॥

राजोवाच—कोऽन्यस्तेऽभ्यधिको नाथ कन्यावर इहेप्सितः । गुणैकधाम्नो यस्याङ्गे श्रीर्वसत्यनपायिनी ॥ ४१ ॥ किं त्वस्माभिः कृतः पूर्वं

வைப்பரிபாலிக்குமிச்சைகொண்டு காலத்தில்லீலையினால் சரீரங்களைத் தரிக்கின்றாரோ ஈஸ்வரனும் பகவனுமான அவர் என்விஷயத்தில் எதைக்கொண்டு ஸந்தோஷிக்கப் போகின்றார்?(*) (37) பூஜிக்கப் பட்ட அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து 'ஹே நாராயண! ஹே ஜகத் பதே! ஆத்மானந்தத்தினால் பரிபூர்ணரான உமக்கு அல்பனான நான் என்னசெய்யப் போகிறேன்.' எனத் திரும்பவும் (அரசன்) சொன்னார். (38)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே குருநந்தன! ஆஸனத்திலிருப்பவரும் ஸந்தோஷித்தவருமான பகவான் புன்சிரிப்புடன்கூட மேகம்போலக் கம்பீரமான வார்த்தையினால் அந்த அரசனைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (39) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—"ஹே நரேந்திர! சொந்ததர்மத்திலிருக்கின்ற க்ஷத்திரியபந்து யாசிப்பதைக் கவிகள் மிக்கவெறுக்கின்றனர். ஆயினும் உம்முடைய ஸ்னேஹத்தில் இச்சைகொண்டு உம்முடைய பெண்ணை யாசிக்கின்றோம். நாம் தனம் முதலிய கன்னியாசுல்கம் கொடுப்பவர்களன்று." (40) அரசன் சொல்லலுற்றான்—"ஹே நாத! (கல்யாண) குணங்களுக்கு முக்கிய இருப்பிடமான எவருடைய மார்பில் லக்ஷ்மீதேவியானவள் அகலாது வஸிக்கின்றாளோ அந்த உமக்குமேல்பட்டவனாகி வேறு கன்னியாவரனிருந்தாலன்றோ எங்களால் அவன் விரும்பப்படுவான். (41) ஆயினும், ஹே ஸாத்வதர்ஷப! புருஷர்களுடைய

(*) பகவான் ஸந்தோஷிக்கும்படி தன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை என வெண்ணினான் என்பது கருத்து.

समयः सात्वतर्षभ । पुंसां वीर्यपरीक्षार्थं कन्यावरपरीप्सया ॥४२॥ सप्तैते गोवृषा वीर दुर्दान्ता दुरवग्रहाः। एतैर्भग्नाः सुबहवो भिन्नगात्रा नृपात्मजाः॥ ४३ ॥ यदीमे निगृहीताः स्युस्त्वयैव यदुनन्दन । वरो भवानभिमतो दुहितुर्मे श्रियः पते ॥ ४४ ॥ एवं समयमाकर्ण्य बद्ध्वा परिकरं प्रभुः। आत्मानं सप्तधा कृत्वा न्यगृह्णाल्लीलयैव तान् ॥ ४५ ॥ बद्ध्वा तान्दामभिः शौरिर्भग्नदर्पान्हतौजसः। व्यकर्षल्लीलया बद्धान्बालो दारुमयान्यथा ॥४६॥ ततः प्रीतः सुतां राजा ददौ कृष्णाय विस्मितः। तां प्रत्यगृह्णाद्भगवान्विधिवत्सदृशीं प्रभुः॥४७॥ राजपत्न्यश्च दुहितुः कृष्णं लब्ध्वा प्रियं पतिम्। लेभिरे परमानन्दं जातश्च परमोत्सवः ॥ ४८ ॥ शङ्खभेर्यानका नेदुर्गीतवाद्य-

---

வீர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டியும், கன்னிகைக்குரிய வரனைக்காண வேண்டியும் முன்னர் எங்களால் ஒருவித ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. (42) ஹேவீர! இந்த ஏழுகாளைமாடுகளும் பழக்கப்படாதனவும், பிறர்க்கடங்காதனவுமாகும். இவற்றால் வெகுராஜகுமாரர்கள் பிளக்கப்பட்ட சரீரமுள்ளவர்களாய் பங்கத்தை (அவமானத்தை) அடைவிக்சப் பட்டிருக்கின்றனர். (43) ஹே யதுநந்தன! ஹே ஶ்ரிய:பதே! இவை உம்மால் அடக்கப்படுமாயின் நீரே எனது பெண்ணுக்குப் பிடித்தமான வரனாகவாகிவிடுவீர்” என்றான். (44) ப்ரபுவான கிருஷ்ணன் இம்மாதிரியான ஏற்பாட்டைக்கேட்டு கச்சையைவரிந்து கட்டிக்கொண்டு தன்னை ஏழுவிதமாகச் செய்துகொண்டு அக்காளைமாடுகளை விளையாட்டாகவே பிடித்தார். (45) ஸ்ரீகிருஷ்ணன், கொழுப்பை இழந்தனவும் சக்தியை இழந்தனவுமான அவற்றைக் கயிறுகளினால் கட்டி மரத்தினால் செய்யப்பட்டதும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டதுமானவற்றைக் குழந்தை இழுப்பதுபோல இழுக்கவாரம்பித்தார். (46) ப்ரீதியையும் ஆஶ்சரியத்தையு மடைந்தவனான அரசன் கிருஷ்ணனையும்பொருட்டுப் பெண்ணைக் கொடுத்தான். ப்ரபுவான கிருஷ்ணன் தனக்கு ஒத்தவளான அந்தப் பெண்ணை முறைப்படி பெற்றுக்கொண்டார். (47)

கிருஷ்ணனைப் பெண்ணுக்குப் பிரியமான பதியாகவடைந்து ராஜபத்னிகளும், அரசனும் மேலான ஆனந்தத்தை யடைந்தனர். பெரிய உத்ஸவமும் உண்டாயிற்று. (48) சங்கம், பேரி ஆனக

द्विजाशिषः। नरा नार्यः प्रमुदिताः सुवासःस्रगलङ्कृताः॥ ४९॥ दशधेनुसहस्राणि पारिबर्हमदाद्विभुः। युवतीनां त्रिसाहस्रं निष्कग्रीवसुवाससाम्॥ ५०॥ नवनागसहस्राणि नागाच्छतगुणान्रथान्। रथाच्छतगुणानश्वानश्वाच्छतगुणान्नरान्॥५१॥ दम्पती रथमारोप्य महत्या सेनया वृतौ। स्नेहप्रक्लिन्नहृदयो यापयामास कौशलः॥ ५२॥ श्रुत्वैतद्रुरुधुर्भूपा नयन्तं पथि कन्यकाम्। भग्नवीर्याः सुदुर्मर्षा यदुभिर्गोवृषैः पुरा॥ ५३॥ तानस्यतः शरव्रातान्बन्धुप्रियकृदर्जुनः। गाण्डीवी कालयामास सिंहः क्षुद्रमृगानिव॥ ५४॥ पारिबर्हमुपागृह्य द्वारकामेत्य सत्यया। रेमे यदूना-

---

மென்ற வாத்தியம் இவைகளும், கீதம் வாத்யம் இவைகளும், ப்ராம் ஹணர்களின் ஆசீர்வாதங்களும் ஒலித்தன. ஸ்திரீகளும் புருஷர் களும் நல்லவஸ்திரம் மாலை இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தை யடைந்தனர். (49) விபுவான நக்னஜித் பதினு யிரம் பசுக்களையும், நிஷ்கமென்ற ஆபரணத்தைக் கழுத்திலணிந்த வர்களும், நல்லவஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்களுமான மூவாயிரம் ஸ்திரீ களையும், ஒன்பது ஆயிரம் யானைகளையும், யானைகளைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகங்களான தேர்களையும், தேர்களைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகங்களான குதிரைகளையும், குதிரைகளைக்காட்டி லும் நூறுமடங்கு அதிகங்களான மனிதர்களையும் சீராகக் கொடுத் தார். (50–51) கோஸலதேசத்தரசனான நக்னஜித் ஸ்னேஹத்தினால் கரைந்த சித்தமுள்ளவனாய்த் தம்பதிகளைத் தேரிலேற்றிவைத்துப் பெ ரியஸேனையினால் சூழப்பட்டவர்களாகச் செய்து ஊருக்கு அனுப் பினான். (52) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கன்னிகையை அழைத்துச் செல்லு வதைக்கேட்டு அரசர்கள் முன்னர் யாதவர்களாலும் கோவிருஷபங் களாலும் பங்கப்படுத்தப்பட்ட வீரியத்தையுடையவர்களாக இருந்த போதிலுங்கூட பொறுமைகொண்டவர்களாய் வழியில்வந்து தடுத்த னர். (53) அம்புக் கூட்டங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற அந்த அரசர்களை பந்துவுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்கின்ற அர்ஜுனன் அற்பமிருகங்களை ஸிம்ஹம்போல விரட்டினான். (54) சீரைப் பெற்றுக் கொண்டு துவாரகையை யடைந்து யாதவர்களுக்குள் சிறந்தவரும், தேவகீபுத் திரனுமான பகவான், ஸத்யையுடன் ரமித்துவந்தார். (55) ஸ்ரீக்ருஷ்

मृषभो भगवान्देवकीसुतः॥ ५५ ॥ श्रुतकीर्तेः सुतां भद्रामुपयेमे पितृष्वसुः। कैकेयीं भ्रातृभिर्दत्तां कृष्णः सन्तर्दनादिभिः॥ ५६ ॥ सुतां च मद्राधिपतेर्लक्ष्मणां लक्षणैर्युताम्। स्वयंवरे जहारैकः स सुपर्णः सुधामिव ॥ ५७ ॥ अन्याश्चैवंविधा भार्याः कृष्णस्यासन्सहस्रशः। भौमं हत्वा तन्निरोधादाहृताश्चारुदर्शनाः॥ ५८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे अष्टमहिष्युद्वाहो नामाष्टपञ्चाशत्तमोऽध्यायः॥ ५८ ॥

॥ अथैकोनषष्टितमोऽध्यायः॥

राजोवाच—यथा हतो भगवता भौमो येन च ताः स्त्रियः। निरु-

ணன் அத்தையான சுருதகீர்த்தியினுடைய பெண்ணும், கேகய தேசத்தில் பிறந்தவளும் ஸந்தர்த்தனன் முதலிய ப்ராதாக்களால் கொடுக்கப்பட்டவளுமான பத்ரையை விவாஹஞ் செய்துகொண்டார். (56) மத்ரதேசாதிபதியின் பெண்ணும், லக்ஷணங்களுடன் கூடினவளுமான லக்ஷ்மணையை அந்தக் கிருஷ்ணன் கருடன் அமுதத்தைப் போல ஒருவராகவே ஸ்வயம்வரத்தில் அபஹரித்தார்.(57) நரகாஸுரனைக் கொன்று அவனடைத்துவைத்திருந்த விடத்தினின்றும் கொண்டுவரப்பட்டவர்களும், அழகிய பார்வையை யுடையவர்களுமான மற்றும் இவர்கள் போன்ற பாரியைகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு ஆயிரக்கணக்காக இருந்தனர். (58) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தராத்தத்தில் எட்டுமேஹிஷிகளின் விவாஹமேன்ற ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ऊनषष्टितमे भौमं हत्वा तेनाहृता हरिः।
कन्याः सहस्रशः प्राप पारिजातं दिवोऽहरत्॥ १ ॥
परिणीय ततस्ताभिस्तन्मनोरथपूरणैः।
आत्मारामोऽप्यसौ रेमे तद्गृहेषु गृहस्थवत्॥ २ ॥

द्वा एतदाचक्ष्व विक्रमं शार्ङ्गधन्वनः॥ १॥ श्रीशुक उवाच—इन्द्रेण हृतच्छत्रेण हृतकुण्डलबन्धुना। हृतामराद्रिस्थानेन ज्ञापितो भौमचेष्टितम्। सभार्यो गरुडारूढः प्राग्ज्योतिषपुरं ययौ ॥२॥ गिरिदुर्गैः शस्त्रदुर्गैर्जलाग्न्यनिलदुर्गमम्। मुरपाशायुतैर्घोरैर्दृढैः सर्वत आवृतम्॥३॥ गदया निर्बिभेदा-

---

(க—ரை) ஹரியானவர் நரகாஸுரனைக் கொன்று அவனலப ஹரிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கன்னிகைகளையும் அடைந்தார் என்றும், தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாதத்தைக் கொண்டுவந்தா ரென்றும், பிறகு அந்தக் கன்னிகைகளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டு ஆத்மாராமனுயினுங்கூட இவர் அவர்களுடன் அவர்களின் வீடுகளில் அவர்களின் மனோரதபரிபூரணஞ் செய்துகொண்டு கிருஹஸ்தன் போல ரமித்தா ரென்றும் இந்த ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

அரசன் சொல்லலுற்றான்—‘எவனால் அந்த ஸ்திரீகள் அடைக்கப்பட்டனரோ அந்த நரகாஸுரன் எவ்விதம் பகவானால் கொல்லப்பட்டானே சார்ங்கபாணியினுடைய இந்த பராக்கிரமத்தைச் சொல்லவேண்டும்’ என்றான். (1) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அபஹரிக்கப்பட்ட * குடையையுடையவனும், அபஹரிக்கப்பட்ட குண்டலங்களையுடைய அதிதியை மாதாவாகவுடையவனும், அபஹரிக்கப்பட்ட தேவமலையான மஹாமேருவிலுள்ள மணிபர்வதரூபமான ஸ்தானத்தையுடையவனுமான இந்திரனால் நரகாசுரனுடைய சேஷ்டிதத்தைப்பற்றி அறிவிக்கப்பட்டவரான பகவான் பாரியையான ஸத்தியபாமையுடன் கூட கருடன்மீதேறிக்கொண்டு மலைக்கோட்டைகளுடனும், ஆயுதக்கோட்டைகளுடனும் கூடினதும், சுற்றிலுமிருக்கின்ற ஜலம், நெருப்பு, காற்று இவற்றினால் பிரவேசிக்கவியலாததும், கெட்டியானவைகளும், கோரங்களுமான பதினாயிரக்கணக்கான முரன் என்ற அஸுரனுடைய பாசங்களால் நாலாபக்கத்திலும் சூழப்பட்டதுமான ப்ராக்ஜ்யோதிஷம் என்ற பட்டினத்தை யடைந்தார். (2-3)

---

* வருணனுடைய குடையையே நரகாசுரன் அபஹரித்துக் கொண்டபோதிலுங் கூட இந்திரன் லோகாதிபதியாகையால் தன்னுடைய குடையே போனதாக எண்ணினன் என்பது கருத்து.

द्रीन् शस्त्रदुर्गाणि सायकैः। चक्रेणाग्निं जलं वायुं मुरपाशांस्तथासिना ॥४॥ शङ्खनादेन यन्त्राणि हृदयानि मनस्विनाम् । प्राकारं गदया गुर्व्या निर्बिभेद गदाधरः॥५॥ पाञ्चजन्यध्वनिं श्रुत्वा युगान्ताशनिभीषणम् । मुरः शयान उत्तस्थौ दैत्यः पञ्चशिरा जलात् ॥ ६ ॥ त्रिशूलमुद्यम्य सुदुर्निरीक्षणो युगान्तसूर्यानलरोचिरुल्बणः। ग्रसंस्त्रिलोकीमिव पञ्चभिर्मुखैरभ्यद्रवत्तार्क्ष्य-सुतं यथोरगः॥ ७ ॥ आविध्य शूलं तरसा गरुत्मते निरस्य वक्त्रैर्व्यनदत्स पञ्चभिः। स रोदसी सर्वदिशोऽम्बरं महानापूरयन्नण्डकटाहमावृणोत् ॥८॥ तदापतद्वै त्रिशिखं गरुत्मते हरिः शराभ्यामभिनत्त्रिधौजसा । मुखेषु तं चापि शरैरताडयत्तस्मै गदां सोऽपि रुषा व्यमुञ्चत ॥ ९ ॥ तामापतन्तीं

கதையினால் மலைக்கோட்டைகளையும் அம்புகளினால் சஸ்திரக்கோட்டைகளையும், சக்கிராயுதத்தினால் ஜலத்தையும் வாயுவையும், அவ்விதமே கத்தியினால் முரனுடைய பாசங்களையும் பிளந்தார். (4) கதாதரனான கிருஷ்ணன் சங்கநாதத்தினால் யந்திரங்களையும் சூரர்களின் மனஸ்ஸுகளையும், பெரியகதையினால் கோட்டையையும் பிளந்தார். (5) யுகத்தின் முடிவிலுள்ள இடிபோல பயங்கரமான பாஞ்சஜன்யத்தின் த்வனியைக் கேட்டு படுத்துறங்கினவனும் ஐந்து தலைகளுள்ளவனுமான முரன் என்ற அஸுரன் ஜலத்தினின்று மெழுந்தான். (6) யுகத்தின் முடிவிலுள்ள சூரியன் அக்னி இவற்றுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவனும், பயங்கரனுமான அவன் ஐந்து முகங்களினாலும் மூவ்வுலகங்களையும் விழுங்குகின்றவன் போலத் தனது த்ரிசூலத்தை உயரத்தூக்கிக்கொண்டு கருடனை நோக்கிப் பாம்புவருவதுபோல எதிர்த்து ஓடிவந்தான். (7) அவன் சூலத்தைச் சுழற்றி வேகமாய் கருடனையும் பொருட்டு வீசியெறிந்துவிட்டு ஐந்துவாய்களினாலும் சிங்கநாதஞ்செய்தான். அந்தப்பெரிய நாதமானது அந்தரிக்ஷபூமிகளையும், எல்லாத் திக்குகளையும், ஆகாசத்தையும், அண்டகடாஹத்தையும் பூரணஞ்செய்துகொண்டு சூழ்ந்து நின்றது. (8)

கருடனைநோக்கி வேகமாகவருகின்ற மூன்றுதலையுள்ள அந்தச் சூலத்தை சக்தியுடன் கூடின ஹரியானவர் இரண்டு அம்புகளினால் மூன்றாகவெட்டி அவனையும் பாணங்களினால் முகங்களில் அடித்தார்.

गदया गदां मृधे गदाग्रजो निर्बिभिदे सहस्रधा । उद्यम्य बाहूनभिधावतोऽ-
जितः शिरांसि चक्रेण जहार लीलया ॥१०॥ व्यसुः पपाताम्भसि कृत्तशीर्षो
निकृत्तशृङ्गोऽद्रिरिवेन्द्रतेजसा । तस्यात्मजाः सप्त पितुर्वधातुराः प्रतिक्रि-
यामर्षजुषः समुद्यताः॥ ११ ॥ ताम्रोऽन्तरिक्षः श्रवणो विभावसुर्वसुर्नभस्वा-
नरुणश्च सप्तमः। पीठं पुरस्कृत्य चमूपतिं मृधे भौमप्रयुक्ता निरगन्धृतायु-
धाः॥ १२ ॥ प्रायुञ्जतासाद्य शरानसीन्गदाः शक्त्यृष्टिशूलान्यजिते रुषो-
ल्बणाः। तच्छस्त्रकूटं भगवान्स्वमार्गणैरमोघवीर्यस्तिलशश्चकर्त ह ॥ १३ ॥
तान्पीठमुख्याननयद्यमालयं निकृत्तशीर्षोरुभुजाङ्घ्रिवर्मणः। स्वानीकपानच्यु-

---

அந்த அஸுரனும் கோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனையும் பொருட்டு கதையைப் பிரயோகித்தான். (9) கதாக்ரஜனும் அஜனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் போர்க்களத்தில் வேகமாக வருகின்ற அந்தக் கதையைத் தனது கதையினால் ஆயிரம் சுக்கலாக முறித்தெரிந்தார். கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவருகின்ற அவனுடைய தலைகளைச் சக்கிராயுதத்தினால் விளையாட்டாக அறுத்தார். (10) அவன் உயிரையிழந்தவனாய் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தினால் வெட்டப்பட்ட கொடிமுடியையுடைய மலையானதுபோல ஜலத்தில் விழுந்தான். பிதாவினுடைய வதத்தினால் துக்கத்தையடைந்தவர்களும், அவனுடைய புத்திரர்களுமான தாம்ரன், அந்தரிக்ஷன், ஶ்ரவணன், விபாவஸு, வஸு, நபஸ்வான், ஏழாவதான அருணன் ஆகிய ஏழுபேர்களும் பதில் செய்யுமெண்ணத்துடன் பொறாமை கொண்டவர்களாகவும், யுத்தத்தில் முயற்சித்தவர்களாகவும், நரகாசுரனால் அனுப்பப்பட்டவர்களாகவும், ஆயுதத்தைத் தரித்தவர்களாகவுமாகிப் போரில் சேனாதிபதியான பீடன் என்பவனை முன்னிட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிளம்பினர். (11–12) யுத்தபூமியை யடைந்து அதிகம் கோபங்கொண்டவர்களாய் அம்புகளையும், கத்திகளையும், கதைகளையும், சக்தி, ருஷ்டி(ஒருவகைகத்தி)சூலம் இவைகளையும் அஜிதனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பிரயோகித்தனர். வீண்போகாத பராக்கிரமத்தையுடைய பகவான் அந்தப் பாணக்கூட்டத்தைத் தனதுபாணங்களினால் எள்ளுக்கொப்பாகப் பொடிசெய்தார். (13) பீடனை முதன்மையாகக் கொண்ட அவர்களை தலை தொடை தோள் கால் கவசம் இவற்றை யறுத்து யமன் வீட்டுக்கு அனுப்பினர். பூமியின் புத்

तच्छरसायकैस्तथा निरस्तान्नरको धरासुतः॥१४॥ निरीक्ष्य दुर्मर्षण आस्रवन्मदैर्गजैः पयोधिप्रभवैर्निराक्रमत्। दृष्ट्वा सभार्यं गरुडोपरि स्थितं सूर्योपरिष्टात्सतडिद्घनं यथा। कृष्णं स तस्मै व्यसृजच्छतघ्नीं योधाश्च सर्वे युगपत्स्म विव्यधुः॥ १५ ॥

तद्भौमसैन्यं भगवान्गदाग्रजो विचित्रवाजैर्निशितैः शिलीमुखैः। निकृत्तबाहूरुशिरोध्रविग्रहं चकार तर्ह्येव हताश्वकुञ्जरम्॥१६॥ यानि योधैः प्रयुक्तानि शस्त्रास्त्राणि कुरूद्वह। हरिस्तान्यच्छिनत्तीक्ष्णैः शरैरेकैकशस्त्रिभिः॥ १७ ॥ उह्यमानः सुपर्णेन पक्षाभ्यां निघ्नता गजान्। गरुत्मता हन्य-

---

திரனுன நரகாசுரன் தனது சேனுதிபதிகள் அச்யுதனுடைய பாணங்களினுல் அவ்விதம் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு பொறுமைகொண்டவனுய் மதஜலத்தைப் பெருகவிடுகின்றனவும் (*)பாற்கடலினின்றுமுண்டானவுமான யானைகளுடன் கூட வெளிக் கிளம்பினுன். அவன் பாரியையான ஸத்யபாமையுடன்கூட கருடன் மீதிருப்பவரும் ஸூரியன் மீதிருக்கின்ற மின்னல்கொடியுடன் கூடின மேகம் போன்றவருமான கிருஷ்ணனைக் கண்டு அவரைக்குறித்து சதக்னீ என்ற ஆயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தான். யுத்தவீரர் யாவரும் ஒரேஸமயத்தில் அடிக்கத் தொடங்கினர். (14–15)

கதாக்ரஜனுன பகவான் விசித்திரமான இறகுகளுள்ளனவும், கூர்மைவாய்ந்தனவுமான அம்புகளினுல் அப்போழுதே அந்த நரகாஸுரனுடைய சேனையை அறுக்கப்பட்ட தோள் துடை கழுத்து தேஹம் இவற்றையுடையதாகவும், கொல்லப்பட்ட குதிரை யானை இவற்றையுடையதாகவும் செய்தார். (16) ஹே குரூத்வஹ! கருடனுல் சுமக்கப்படுகின்ற ஹரியானவர் இரக்கைகளினுல் யானைகளைக் கொல்லுகின்ற யுத்தவீரர்களால் எந்தச் சஸ்திரங்களும் அஸ்திரங்களும் பிரயோகிக்கப் பட்டனவோ அவை ஒவ்வொன்றையும் கூர்மைவாய்ந்த மூன்று பாணங்களினுல் வெட்டியெறிந்தார். கருடனுல் மூக்கினுலும் இரக்கைகளினுலும் நகங்களினுலும் யானைகள் கொல்

(*) ऐरावतकुलेभाश्च=எனப்பின்னர் சொல்லப்போவதையொட்டி ஐராவதமென்ற இந்திரனுடைய யானையின் குலத்தில் பிறந்தவைகள் என்பது பொருள்.

मानास्तुण्डपक्षनखैर्गजाः॥ ॥ १८॥ पुरमेवाविशन्नार्ता नरको युध्ययुध्यत। दृष्ट्वा विद्रावितं सैन्यं गरुडेनार्दितं स्वकम् ॥ १९ ॥ तं भौमः प्राहरच्छक्त्या वज्रः प्रतिहतो यतः। नाकम्पत तया विद्धो मालाहत इव द्विपः॥२०॥ शूलं भौमोऽच्युतं हन्तुमाददे वितथोद्यमः। तद्विसर्गात्पूर्वमेव नरकस्य शिरो हरिः। अपाहरद्गजस्थस्य चक्रेण क्षुरनेमिना ॥ २१ ॥ सकुण्डलं चारुकिरीटभूषणं बभौ पृथिव्यां पतितं समुज्ज्वलत्। हाहेति साध्वित्यृषयः सुरेश्वरा माल्यैर्मुकुन्दं विकिरन्त ईडिरे ॥ २२ ॥ ततश्च भूः कृष्णमुपेत्य कुण्डले प्रतप्तजाम्बूनदरत्नभास्वरे। सवैजयन्त्या वनमालयार्पयत्प्राचेतसं

லப்பட்டன. எஞ்ஜினவை பிடிக்கப்பட்டனவாய் பட்டினத்தில் நுழைந்தன. நரகாஸுரன் தனது ஸைன்னியமானது கருடனுல் பிடிக்கப்பட்டு ஓட்டம்பிடித்ததைக்கண்டு போர்க்களத்தில் சண்டை செய்தான். (17–19) எதனுல் வஜ்ராயுதமானது தடுக்கப்பட்டதோ அந்தச்சக்த்யாயுதத்தினுல் அந்தக் கருடனையடித்தான். அந்தச் சக்த்யாயுதத்தினுல் அடிக்கப்பட்ட கருடன் பூமாலையினுல் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல அசைந்தாரில்லை. (20) நரகாசுரன் தனது முயற்சி கருடனிடம் வீண்போகவே கிருஷ்ணனைக் கொல்லவேண்டி சூலத்தைக் கையிலெடுத்தான். அதை அவன் விடுவதற்கு முன்னமேயே ஹரியானவர் யானையின்மீதேறியிருக்கின்ற நரகாசுரனுடைய தலையைக் கூர்மையான நுனியையுடைய சக்கிராயுதத்தினுல் அறுத்தார். (21) அழகிய கிரீடம் பூஷணம் இவற்றை யுடையதும், ஆனதுபற்றியே பிரகாசிக்கின்றதும், குண்டலத்துடன் கூடினதும், பூமியில் விழுந்ததுமான (அவனுடைய) தலையானது விளங்கிற்று. "ஹா! ஹா!" என ருஷிகளும் "நல்லது நல்லது" எனத் தேவஸ்ரேஷ்டர்களும்கொண்டாடி முகுந்தனைப் பூமாலைகளினுல் நிரப்பிஸ்துதித்தனர். (22) பிறகு பூதேவியானவள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் வந்து பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட தங்கத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ரத்தினங்களினுல் பிரகாசிக்கின்ற இருகுண்டலங்களையும் * வைஜயந்தி என்ற மாலையுடன் கூடினவனமாலையுடன் கூட வருணனுடைய குடையை

---

* ஐந்துநிறமுள்ள மாலை வைஜயந்தி என்றும், காலில் படக்கூடிய வளவு நீளமுள்ள புஷ்பமாலை வனமாலை யென்றும் சொல்லப்படும்.

छत्रमथो महामणिम्॥२३॥ अस्तौषीदथ विश्वेशं देवी देववरार्चितम्। प्राञ्जलिः प्रणता राजन्भक्तिप्रवणया धिया ॥२४॥ भूमिरुवाच—नमस्ते देवदेवेश शङ्खचक्रगदाधर। भक्तेच्छोपात्तरूपाय परमात्मन्नमोऽस्तु ते ॥ २५ ॥ नमः पङ्कजनाभाय नमः पङ्कजमालिने। नमः पङ्कजनेत्राय नमस्ते पङ्कजाङ्घ्रये॥२६॥ नमो भगवते तुभ्यं वासुदेवाय विष्णवे। पुरुषायादिबीजाय पूर्णबोधाय ते नमः॥ २७ ॥ अजाय जनयित्रेऽस्य ब्रह्मणेऽनन्तशक्तये। परावरात्मभूता-

---

யும் பின்னர் மஹாமேருவின் அம்சபூதமானதும் பெரியமணிகளை யுடையதுமான மந்தரசிகரத்தையும் திருப்பிக் கொடுத்தாள். (23) ஹே ராஜன்! பிறகு பூதேவியானவள் வணங்கி இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு பக்தியினால் வணங்கின புத்தியுடன்கூட தேவஸ்ரேஷ்டர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், விஸ்வேசனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தாள். (24)

பூதேவி சொல்லலுற்றாள்—ஹே தேவதேவேச! சங்கசக்கிர கதாதர! உமக்கு நமஸ்காரம். ஹே பரமாத்மன்! பக்தர்களின் இச்சையை யொட்டி எடுக்கப்பட்ட ரூபத்தையுடையவரான உம்மையும் பொருட்டு நமஸ்காரமிருக்கட்டும். (25) (*) பங்கஜத்தை (தாமரையை)நாபியிலுடையவரான உமக்கு நமஸ்காரம். பங்கஜ மாலையையுடையவரான உமக்கு நமஸ்காரம். பங்கஜநேத்திரனை உமக்கு நமஸ்காரம். பங்கஜம்போன்ற சரணத்தையுடைய உமக்கு நமஸ்காரம்.(26) மேலும், ஒப்புயர்வற்ற ஐஸ்வரியமுள்ளவரும், வாஸுதேவரும் (ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆஸ்ரயமானவரும்) விஷ்ணுவும் (எங்கும் நீக்கமறநிறைந்தவரும்) புருஷரும் (எல்லாக்காரியத்துக்கும் முந்தியே இருப்பவரும்) ஆதிபீஜரும் (ஜகத்காரணப் பொருளுக்குங் கூட காரணமானவரும்) பரிபூர்ணக்ஞானரூபியுமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (27) உத்பத்தியற்றவரும், இந்த ஜகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றவரும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவரும், அளவுகடந்த சக்தியுள்ளவரும், ஸகலகாரணகாரியஸ்வரூபமாக இருப்பவரும்,

---

(*) எந்த மந்திரத்தினால் முன்னர் குந்திதேவிக்குப் பகவான் அருள் புரிந்தாரோ அதேமந்திரத்தினால் பூதேவி ஸ்துதிக்கிறாள்.

त्मन्परमात्मन्नमोऽस्तु ते ॥२८॥ त्वं वै सिसृक्षू रज उत्कटं प्रभो तमो निरोधाय बिभर्ष्यसंवृतः। स्थानाय सत्त्वं जगतो जगत्पते कालः प्रधानं पुरुषो भवान्परः ॥ २९ ॥ अहं पयो ज्योतिरथानिलो नभो मात्राणि देवा मन इन्द्रियाणि । कर्ता महानित्यखिलं चराचरं त्वय्यद्वितीये भगवन्नयं भ्रमः ॥ ३० ॥ तस्यात्मजोऽयं तव पादपङ्कजं भीतः प्रपन्नार्तिहरोपसादितः। तत्पालयैनं कुरु हस्तपङ्कजं शिरस्यमुष्याखिलकल्मषापहम् ॥ ३१ ॥

மஹாபூதஸ்வரூபமாக இருப்பவரும், பரமாத்மாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம் இருக்கட்டும் (28) ஹே ப்ரபோ! ஜகத்பதே! ஸிருஷ்டிக்க வெண்ணங்கொண்ட நீர் எவ்விதகுணஸம்பந்தமுமற்றவராய் அதிகமான ரஜோகுணத்தையும், பிரளயத்துக்கு வேண்டி தமோகுணத்தையும், பரிபாலனத்துக்குவேண்டிஸத்துவகுணத்தையும் தரிக்கின்றீர். காலமும், ப்ரதானமும், புருஷனும் பரமாத்மாவும் நீரேயாவீர். (29) ஹே பகவன்! பூமி ஜலம் அக்னி வாயு ஆகாசம் என்ற பஞ்சபூதங்களும், பஞ்சபூத தன்மாத்திரைகளும், அவற்றின் அபிமானிதேவர்களும், மனதும், (மூன்று*விதமான அஹங்காரத்தின் காரியங்களான) இந்திரியங்களும், (*)அஹங்தத்துவமும், மஹத்தத்துவமும் அவற்றின் காரியமான சராசராத்மகமான எல்லாப்ரபஞ்சங்களுமாகிய இந்தப்ரமமானது அத்விதீயரான உம்மிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்டதேயாகும். (30) †ப்ரபன்னனுடைய ஆர்த்தியைப் போக்

---

*ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என அஹங்தத்துவம் மூன்று விதமாகும். (*) கர்தா=என்பது மூலம். அஹங்தத்துவம் என்பது அதன்பொருள்.

† 30, 31-வது சுலோகங்களுக்கு நடுவில் அடியில்காணும் சுலோகம் சிலபுஸ்தகங்களில் காணப்படுகிறது.

यदाहमुद्धृता नाथ त्वया सूकरमूर्तिना । त्वत्स्पर्शसंभवः पुत्रः तदायं मेऽभ्यजायत ।
सोऽयं त्वयैव दत्तो मे त्वयैव विनिपातितः ॥

ஹே நாத! வராஹரூபமெடுத்த உம்மால் எப்பொழுதுநான் தூக்கப்பட்டேனோ அப்பொழுது இந்த நரகாஸுரன் என்ற புத்திரன் எனக்கு உமது ஸ்பர்சத்தினுல் உண்டானான். இந்தப் புத்திரன் உம்மாலேயே கொடுக்கப்பட்டான். உம்மாலேயே கொல்லவும் பட்டான். என்பது அதன் கருத்து.

श्रीशुक उवाच—इति भूम्यार्थितो वाग्भिर्भगवान्भक्तिनम्रया। दत्त्वा- ऽभयं भौमगृहं प्राविशत्सफलर्द्धिमत् ॥ ३२ ॥ तत्र राजन्यकन्यानां षट्स- हस्राधिकायुतम्। भौमाहृतानां विक्रम्य राजभ्यो ददृशे हरिः॥ ३३ ॥ तं प्रविष्टं स्त्रियो वीक्ष्य नरवीरं विमोहिताः। मनसा वव्रिरेऽभीष्टं पतिं दैवो- पसादितम् ॥ ३४ ॥ भूयात्पतिरयं मह्यं धाता तदनुमोदताम्। इति सर्वाः पृथक् कृष्णे भावेन हृदयं दधुः॥ ३५ ॥ ताः प्राहिणोद्द्वारवतीं सुमृष्टविर-

---

குகின்ற ஹே கிருஷ்ண! அந்த நரகாசுரனுடைய புத்திரனை இவன் பயந்தவனுய் உமது சரணாரவிந்தத்தை யடைந்திருக்கிறுன். ஆனது பற்றி இவனைக் காப்பாற்றும். எல்லாக் கல்மஷங்களையும் (பாபங்களையும்) போக்குகின்ற ஹஸ்தபங்கஜத்தை இவனுடைய தலையில் வைப்பீராக என்றுள். (31)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—இவ்விதம் பக்தியினுல் வணங்கின பூமியினுல் வார்த்தைகளினுல் ஸ்துதிக்கப்பட்ட பகவானுன கிருஷ்ணன் அவனுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்து எல்லாவிதமான ஸம்பத்தும் நிறைந்த நரகாசுரனுடைய கிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். (32) அந்தவிடத்தில் அரசர்களைத் தோற்கடித்து நரகாசுரனுல் கொண்டு வரப்பட்ட * பதினுறுயிரம் (*) ராஜகன்னிகைகளை ஹரியானவர் கண்டார். (33) பிரவேசித்த நரவீரனைக் கண்டு ஸ்திரீகள் மோஹத்தை யடைந்தவர்களாய் தைவத்தினுல் அருகில் கொண்டுவரப்பட்ட அவரைத் தமக்குப் பிடித்தபதியாக மனத்தால் வரித்தனர். (34) “இவர் எனக்குப் பதியாக வாகட்டும். அதை ப்ரம்ஹதேவன் ஸம்மதிக்கட்டும்” என யாவரும் தனித்தனி ஆவலுடன் கிருஷ்ணனிடம் மனத்தைச் செலுத்தினர். (35) மிக்க அழகு வாய்ந்தவர்களும், சுத்தமான வஸ்திரமணிந்தவர்களுமான அவர்களைப் பல்லக்குகளிலேற்றித் துவாரகைக்கு அனுப்பி அதிகமான

---

* மூலத்தில் 16ஆயிரம் கன்னிகைகள் என்றே சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும் விஷ்ணுபுராணத்தில் 16100என்று சொல்லியிருப்பதை யொட்டி அவ்விதமே இங்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும் என ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (*)தேவகன்னிகை, அசுர கன்னிகை, ஸித்தர்களின் கன்னிகைகளும் அங்கிருந்தனர் என்று ஸ்ரீதரர் கூறுகிறுர்.

जोश्वरा:। नरयानैर्महाकोशान्रथाश्वान्द्रविणं महत् ॥ ३६ ॥ ऐरावतकुले-
भांश्च चतुर्दन्तांस्तरस्विनः। पाण्डुरांश्च चतुःषष्टिं प्रेषयामास केशवः॥३७॥
गत्वा सुरेन्द्रभवनं दत्त्वादित्यै च कुण्डले। पूजितस्त्रिदशेन्द्रेण सहेन्द्राण्या
च सप्रियः॥ ३८ ॥ चोदितो भार्ययोत्पाट्य पारिजातं गरुत्मति। आरोप्य
सेन्द्रान्विबुधान्निर्जित्योपानयत्पुरम् ॥ ३९ ॥ स्थापितः सत्यभामाया गृहो-
द्यानोपशोभनः। अन्वगुर्भ्रमराः स्वर्गात्तद्गन्धासवलम्पटाः॥ ४० ॥ ययाच
आनम्य किरीटकोटिभिः पादौ स्पृशन्नच्युतमर्थसाधनम्। सिद्धार्थ एतेन
विगृह्यते महानहो सुराणां च तमो धिगाढ्यताम् ॥ ४१ ॥ अथो मुहूर्त
एकस्मिन्नानागारेषु ताः स्त्रियः। यथोपयेमे भगवांस्तावद्रूपधरोऽव्ययः॥४२॥

பொக்கிஷங்களேயும், தேர்களேயும், குதிரைகளேயும் ஏராளமான பணத்தையும் அனுப்பினர். (36) கேசவன் ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்தனவும், நான்கு தந்தங்களுள்ளனவும், மிக்கபலம் வாய்ந்தனவும் வெண்ணிறமுள்ளனவுமான அறுபத்து நான்கு யானைகளேயும் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோகச் செய்தார். (37) ஸத்தியபாமையுடன் கூடத் தேவேந்திரன் வீடுசென்று அதிதியினிடம் குண்டலங்களேக் கொடுத்து இந்திராணியுடன் தேவேந்திரனல் பூஜிக்கப்பட்டார். (38) பிறகு பாரியையினல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராய் பாரிஜாதவிருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக் கருடன்மேல் வைத்துக்கொண்டு இந்திரனுடன் கூடின தேவர்களே ஜயித்து தனதுபட்டினத்துக்குக் கொண்டுவந்தார். (39) எது ஸத்தியபாமையினுடைய வீட்டினருகிலுள்ள பூந்தோட்டத்துக்கு அணிகலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதோ அந்தப்பாரிஜாதமரத்தை அதன்மணம் தேன் இவற்றிலாவல்கொண்ட வண்டுகள் தேவலோகத்திலிருந்துப் பின்தொடர்ந்துவந்தன. (40) மஹானுயினுங்கூட (எந்த) இந்திரன் கிரீடங்களின் நுனிகளினல் கால்களேத்தொட்டு வணங்கி அச்யுதனிடம் தனதுகாரியஸாதனத்தை யாசித்தானே (அவனே) காரியம் நிறைவேறினவனுய் இந்தக் கிருஷ்ணனுடன் சண்டையிடத் தொடங்கினன் என்ருல் இது வெகுகஷ்டமே? தேவர்களுடைய கோபத்தையும் பணமுள்ளவனுகவிருத்தலேயும் நிந்திக்கவேண்டும். (41) பிறகு அவ்வயனுன பகவான் அத்துணேவுருவங்களே யெடுத்துக்கொண்டு ஒரேமுகூர்த்தத்தில் பல வீடுகளிலிருக்கின்ற அத்துணே ஸ்திரீகளேயும் முறைப்படி விவாஹஞ்

गृहेषु तासामनपाय्यतर्क्यकृन्निरस्तसाम्यातिशयेष्ववस्थित:। रेमे रमाभिर्निजकामसंप्लुतो यथेतरो गार्हकमेधिकांश्चरन् ॥ ४३ ॥ इत्थं रमापतिमवाप्य पतिं स्त्रियस्ता ब्रह्मादयोऽपि न विन्दु: पदवीं यदीयाम्। भेजुर्मुदाऽविरतमेधितयानुरागहासावलोकनवसङ्गमजल्पलज्जा:॥ ४४ ॥ प्रत्युद्गमासनवरार्हणपादशौचताम्बूलविश्रमणवीजनगन्धमाल्यै:। केशप्रसारशयनस्नपनोपहार्यैर्दासीशता अपि विभोर्विदधु: स्म दास्यम् ॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पारिजातहरणनरकवधो नाम एकोनषष्टितमोऽध्याय:॥ ५९ ॥

செய்துகொண்டார். (42) ஊஹித்தறியவியலாத காரியங்களைச் செய்கின்றவரும் சொந்த ஆனந்தத்தினல் பரிபூர்ணருமான கிருஷ்ணன் ஒப்புயர்வற்றவைகளான அந்த ஸ்திரீகளின் வீடுகளில் விலகாது வஸித்துக்கொண்டும் கிருஹஸ்தாச்ரமதர்மங்களைச் செய்துகொண்டும் லக்ஷ்மியின் அம்சபூதர்களான ஸ்திரீகளுடன் ரமித்து வந்தார். (43) ப்ரும்ஹாதிகள் கூட எவருடைய பதவியை அறியமாட்டார்களோ அந்த லக்ஷ்மீபதியைப் பர்த்தாவாகவடைந்த அந்த ஸ்திரீகள் இடையருது விருத்தியடைந்து வருகின்ற ப்ரேமை, மந்தஹாஸத்துடன் கூடின பார்வை, அவற்றை முன்னிட்ட புதிதான சேர்க்கை, அச்சமயமுள்ள பேச்சு, அவ்விஷயத்தில் லஜ்ஜை, இவற்றை யடைந்தனர். (44) அந்த ஸ்திரீகள், எதிர்கொண்டழைத்தல், ஆஸனம்போடல், குங்குமாதிகளினல் சிறந்தபடி பூஜித்தல், கால்களையலம்பி விடல், வெற்றிலே கொடுத்தல், கால்களைப் பிடித்துவிடல், விசிறிகொண்டு வீசல், சந்தனம் பூசல், மாலைசூட்டல், இவ்விஷயங்களிலும், தலைவாரிப் பின்னல்போடல், படுக்கையமைத்தல், ஸ்னானஞ்செய்வித்தல், ஆஹாராதிகளைக் கொடுத்தல் இவ்விஷயங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான வேலைக்காரிகளுள்ளவர்களாயினுங்கூட விபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு தாஸ்யத்தை=அடிமைவேலையைச் செய்துவந்தனர். (45) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராணதசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் பாரிஜாதாபஹரணம் நரகாஸுரவதம் என்ற ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

स्निग्धां मुग्धां सततमपि तां लालयन् सत्यभामां
यातो भूयः सह खलु तया याज्ञसेनीविवाहम् ।
पार्थप्रीत्यै पुनरपि मनागास्थितो हस्तिपुर्यां
शक्रप्रस्थं पुरमपि विभो संविधायाऽऽगतोऽभूः ॥ ४५४ ॥

(ப–ரை) विभो=ஸர்வசக்தனான ஹே கிருஷ்ண! स्निग्धाम्=மிகுந்த ஸ்னேஹமுள்ளவளும் मुग्धाम्=மோஹத்தைத்தருகின்ற ரூபமுள்ளவளுமான ताम्=அந்த सत्यभामाम्=ஸத்தியபாமையை सततमपि=எப்பொழுதுமே भूयः=அதிகமாய் लालयन्=சீராட்டுகின்றவரும் तया सह=அந்த ஸத்யபாமையுடன்கூட याज्ञसेनीविवाहम्=திரௌபதியின் கல்யாணத்துக்கு यातः=சென்றவரும் पुनरपि=மறுபடியும் मनाक्=கொஞ்சகாலம் पार्थप्रीत्यै=குந்தியின் பிள்ளைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பதற்காக हस्तिपुर्याम्=ஹஸ்தினபுரத்தில் आस्थितः=தங்கினவருமான நீர் शक्रप्रस्थम्=இந்திரபிரஸ்தமென்ற पुरमपि=பட்டினத்தையும் संविधाय=விஸ்வகர்மாவைக் கொண்டு கட்டச்செய்து आगतः=திரும்பிவந்தவராக अभूः=ஆனீர். (454) (எ–று)

भद्रां भद्रां भवदवरजां कौरवेणाऽर्थ्यमानां
त्वद्वाचा तामहृत कुहनामस्करी शक्रसूनुः ।
तत्र क्रुद्धं बलमनुनयन्प्रत्यगास्तेन सार्द्धं
शक्रप्रस्थं प्रियसखमुदे सत्यभामासहायः ॥ ४५५ ॥

(ப–ரை) कुहनामस्करी=கபடஸன்யாஸியான शक्रसूनुः=இந்திரன் பிள்ளையான அர்ஜுனன் कौरवेण=துர்யோதனனால் अर्थ्यमानाम्=யாசிக்கப்படுபவளும், भद्राम्=மங்களரூபிணியும் भवदवरजाम्=உமது தங்கையுமான तां भद्राम्=பிரஸித்தையான ஸுபத்திரையை त्वद्वाचा=உமதுவார்த்தையினாலே अहृत=அபஹரித்தான். तत्र=அந்த ஸுபத்திராஹரணவிஷயத்தில் क्रुद्धम्=கோபமடைந்த बलम्=பலராமனை अनुनयन्=ஸமாதானம் செய்தவரும் सत्यभामासहायः=ஸத்தியபாமையுடன் கூடினவருமான நீர் प्रियसखमुदे=ஆப்தஸ்னேஹிதனான அர்ஜுனனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பதற்காக तेन सार्द्धम्=அந்த அர்ஜுனனுடன் கூட शक्रप्रस्थम्=இந்திரபிரஸ்தத்துக்கு प्रत्यगाः=சென்றீர். (455) (எ–று)

तत्र क्रीडन्नपि च यमुनाकूलदृष्टां गृहीत्वा
तां कालिन्दीं नगरमगमः खाण्डवप्रीणिताग्निः।
भ्रातृत्रस्तां प्रणयविवशां देवपैतृष्वसेयीं
राज्ञां मध्ये सपदि जहिषे मित्रविन्दामवन्तीम् ॥ ४५६ ॥

(ப—ரை) देव=ஹே கிருஷ்ண! अपि च=மேலும், तत्र=அந்த இந்திரபிரஸ்தத்தில் क्रीडन्=அர்ஜுனனுடன் வேட்டையாடச் சென்ற வரும் खाण्डवप्रीणिताग्निः=அங்கு காண்டவவனத்தினால் திருப்தி செய்விக்கப்பட்ட அக்கினியையுடையவருமான நீர் यमुनाकूलदृष्टाम्=யமுனையின் கரையில் காணப்பட்டவளும் ताम्=பிரஸித்தையுமான कालिन्दीम्=ஸூரியனுடைய பெண்ணை गृहीत्वा=பெற்றுக்கொண்டு नगरम्=பட்டினத்துக்கு अगमः=சென்றீர். * भ्रातृत्रस्ताम्=ஸஹோதரர்களான விந்தானுவிந்தர்களிடமிருந்து பயந்தவளும், प्रणयविवशाम्=அநுராகத்தினால் உம்மிடம் ஈடுபட்டவளும் पैतृष्वसेयीम्=அத்தையின் பெண்ணும் अवन्तीम्=அவந்தீதேசத்தில் பிறந்தவளுமான मित्रविन्दाम्=மித்திரவிந்தையை राज्ञां मध्ये=அரசர்களின் நடுவில் सपदि=சீக்கிரமாய் जहिषे=அபஹரித்தீர். (456) (எ—று)

सत्यां गत्वा पुनरुदवहो नग्नजिन्नन्दनां तां
बद्ध्वा सप्तापि च वृषवरान्सप्तमूर्तिर्निमेषात् ।
भद्रां नाम प्रददुरथ ते देव सन्तर्दनाद्या-
स्तत्सोदर्यां वरद भवतः सापि पैतृष्वसेयी ॥ ४५७ ॥

(ப—ரை) (त्वम्=நீர்) पुनः=மறுபடியும் (नग्नजिन्नृपतेः=நக்னஜித் தென்ற ராஜனுடைய राजधानीम्=பட்டினத்துக்கு) गत्वा=சென்று सप्तमूर्तिः=ஏழு உருவமுடையவராய்க் கொண்டு निमेषात्=நிமேஷத்துக்கள் सप्तापि च वृषवरान्=ஏழு சிறந்தகாளைகளையும் बद्ध्वा=கட்டி ताम्=பிரஸித்தையான नग्नजिन्नन्दनाम्=நக்கினஜித்தின் பெண்ணான ‡ सत्याम्=ஸத்யை என்ற கன்னிகையை उदवहः=கல்யாணம்செய்து

---

*மித்திரவிந்தையின் ஸஹோதரர்கள் தமது தங்கை ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வரிக்கவிருப்பமுள்ளவளா யிருந்தபோதிலும், துர்யோதனனுக்கு வசப்பட்டவர்களாயிருந்து அதைத் தடுத்தனர்.

‡ ஸத்யை என்பவள் வேறு, ஸத்யபாமை என்பவள் வேறு என்று கண்டுகொள்ளவும்.

கொண்டீர். वरद=விருப்பியவற்றைக் கொடுக்கின்ற देव=ஹே கிருஷ்ண अथ=பிறகு सन्तर्दनाद्या:=ஸந்தர்த்தனன் முதலிய பத்திரையின் ஸஹோதரர்கள் तत्सोदर्याम्=அவர்களது ஸஹோதரியும் भद्रां नाम=பத்திரை என்று பெயருள்ளவளுமான பெண்ணை ते=உம்மையும் பொருட்டு प्रददु:=கொடுத்தனர். सापि=அவளும் भवत:=உமது पैतृष्वसेयी=அத்தையான ஶ்ருதகீர்த்தியின் பெண்ணாவாள். (457)

पार्थाद्यैरप्यकृतलवनं तोयमात्राभिलक्ष्यं
　　लक्षं छित्वा शफरमवृथा लक्ष्मणां मद्रकन्याम् ।
अष्टावेवं तव समभवन् वल्लभास्तत्र मध्ये
　　शुश्रोथ त्वं सुरपतिगिरा भौमदुश्चेष्टितानि ॥ ४५८ ॥

(ப-ரை) पार्थाद्यैरपि=பீமன் துர்யோதனன் ஜராஸந்தன் முதலியவர்களாலும் अकृतलवनम्=அறுக்கப்படாததாயும் तोयमात्राभिलक्ष्यम्=ஜலத்தில் மட்டும் பிரதிபிம்பரூபத்தால் காணக்கூடியதாயுமிருக்கின்ற शफरम्=மீன்வடிவமான लक्षम्=குறியை छित्वा=அறுத்துத் தள்ளி मद्रकन्याम्=மத்திரதேசத்து அரசனின் பெண்ணான लक्ष्मणाम्=லக்ஷ்மணையை अवृथा:=கல்யாணம் செய்துகொண்டீர். एवम्=இவ்விதம் तव=உமக்கு. अष्टौ=எட்டு वल्लभा:=நாயிகைகள் समभवन्=இருந்தனர். तत्र मध्ये=அவர்களின் நடுவில் இருக்கின்ற त्वम्=நீர் भौमदुश्चेष्टितानि=நரகாஸுரனின் கெட்டநடத்தைகளை सुरपतिगिरा=இந்திரனின் வார்த்தையினால் शुश्रोथ=கேழ்வைப்பட்டீர். (458)

स्मृतायातं पक्षिप्रवरमधिरूढस्त्वमगमो
　　वहन्नङ्के भामामुपवनमिवारातिनगरम् ।
विभिन्दन् दुर्गाणि त्रुटितपृतनाशोणितरसै:
　　पुरं तावत्प्राग्ज्योतिषमकुरुथा: शोणितपुरम् ॥ ४५९ ॥

(ப-ரை) त्वम्=நீர் स्मृतायातम्=நினைத்தமாத்திரத்தினால் அருகில்வந்த पक्षिप्रवरम्=பக்ஷிகளுள் சிறந்தவரான கருடனின் மீது अधिरूढ:=ஏறினவராயும் भामाम्=ஸத்யபாமையை अङ्के=மடியில் वहन्=தரித்தவராயும் கொண்டு उपवनमिव=தோட்டத்தைப்போல் अरातिनगरम्=சத்துருவான நரகாஸுரனின் பட்டினத்தை अगम:=அடைந்தீர். (अथ=பிறகு) दुर्गाणि=மலை, ஆயுதம், ஜலம், நெருப்பு, காற்று இவைமயமான கோட்டைகளை विभिन्दन्=பிளந்துகொண்டு,

त्रुटितपृतनाशोणितरसैः=ஆயுதத்தினல் அறுக்கப்பட்டஸைன்யத்தின் ரக்தப் பெருக்குகளால் प्राग्ज्योतिषं पुरम्=ப்ராக்ஜோதிஷம் என்ற பட்டினத்தை तावत्=அப்பொழுது शोणितपुरम्=சோணிதபுரமாக அதாவது: சிவந்தநிறமுள்ள பட்டினமாக अकुरुथाः=செய்தீர். (459)

मुरस्त्वां पञ्चास्यो जलधिवनमध्यादुदपतत्
स चक्रे चक्रेण प्रदलितशिरा मंक्षु भवता ।
चतुर्दन्तैर्दन्तावलपतिभिरिन्धानसमरं
रथाङ्गेन च्छित्वा नरकमकरोस्तीर्णनरकम् ॥ ४६० ॥

(ப-ரை) पञ्चास्यः=ஐந்துமுகமுள்ள मुरः=முரன் என்ற அஸுரன் जलधिवनमध्यात्=ஸமுத்திரஜலத்தின் நடுவிலிருந்து त्वाम्=உம்மைக் குறித்து उदपतत्=மேலேகிளம்பிவந்தான் सः=அந்த முராஸுரன் चक्रेण=சக்கிராயுதத்தினல் भवता=உம்மால் मंक्षु=சீக்கிரமாய் प्रदलितशिराः=பிளக்கப்பட்ட தலையை யுடையவனுக चक्रे=செய்யப்பட்டான். चतुर्दन्तैः=நான்கு தந்தங்களுள்ள दन्तावलपतिभिः=சிறந்த யானைகளினல் इन्धानसमरम्=விருத்தியடைந்த யுத்தத்தையுடைய नरकम्=நரகாஸுரனை रथाङ्गेन=சக்கிராயுதத்தினல் छित्वा=அறுத்து तीर्णनरकम्=நரகத்தைக் கடந்தவனுக अकरोः=செய்தீர். அதாவது: ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினின்றும் கரை ஏற்றினீர். (460) (எ-று)

स्तुतो भूम्या राज्यं सपदि भगदत्तेऽस्य तनये
गजं चैकं दत्वा प्रजिघयिथ नागान्निजपुरीम् ।
खलेनाबद्धानां स्वगतमनसां षोडश पुनः
सहस्राणि स्त्रीणामपि च धनराशिं च विपुलम् ॥ ४६१ ॥

(ப-ரை) भूम्या=பூதேவியினல் स्तुतः=ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட நீர் अस्य=இந்த நரகாஸுரனுடைய तनये=பிள்ளையான भगदत्ते=பகதத்தனிடம் राज्यम्=நரகனின் ராஜ்யத்தையும், एकम्=ஒரு गजंच=யானையையும் सपदि=உடனேயே दत्वा=கொடுத்து नागान्=சிறந்தயானைகளையும், खलेन=துஷ்டனுன நரகாஸுரனல் आबद्धानाम्=ஜயிலில் அடைக்கப் பட்டிருந்தவர்களும் स्वगतमनसाम्=தன்னிடம் பற்றினமனத்தை யுடையவர்களுமான स्त्रीणाम्=ஸ்திரீகளுடைய षोडश सहस्राणि=பதினறுயிரத்தையும் विपुलम्=அதிகமான धनराशिम्=பணக்குவியலையும் निजपुरीम्=உமதுபட்டினமான த்வாரகைக்கு पुनः=மறுபடியும் प्रजिघयिथ=அனுப்பினீர். (461) (எ-று)

भौमापाहृतकुण्डलं तददितेर्दातुं प्रयातो दिवं
शक्राद्यैर्महितः समं दयितया द्युस्त्रीषु दत्तह्रिया ।
हृत्वा कल्पतरुं रुषाभिपतितं जित्वेन्द्रमभ्यागम-
स्तत्तु श्रीमददोष ईदृश इति व्याख्यातुमेवाकृथाः॥ ४६२ ॥

(ப-ரை) अदितेः=அதிதிதேவியினுடைய तत्=சிறந்த भौमापाहृतकुण्डलम्=நரகாஸுரனால் பிடுங்கிக் கொண்டுவரப்பட்ட குண்டலத்தை (காதிலணியுமாபரணத்தை) दातुम्=அதிதியினிடம் கொடுப்பதற்காக द्युस्त्रीषु=அப்ஸரஸ்ஸுகளிடம் दत्तह्रिया=வெட்கத்தைக்கொடுத்தவளான दयितया=ஸத்யபாமையுடன் समम्=கூட दिवम्=ஸ்வர்க்கத்துக்கு प्रयातः=சென்றவரும், शक्राद्यैः=இந்திராதிதேவர்களால் महितः=பூஜிக்கப்பட்டவருமான நீர் कल्पतरुम्=கல்பவிருக்ஷத்தை हृत्वा=அபஹரித்து रुषा=கோபத்துடன் अभिपतितम्=எதிர்த்துச்சண்டைக்குவந்த इन्द्रम्=தேவேந்திரனை जित्वा=ஜயித்து अभ्यागमः=துவாரகைக்குவந்தீர். किं तु=ஆனால் श्रीमददोषः=தனமதத்தாலுண்டாகின்ற தோஷமானது ईदृशः=இத்தகையது इति व्याख्यातुमेव=என்று ஜனங்களுக்கு விளக்கவேண்டியே तत्=அதை (இந்திரனுக்கு அவமானத்தை) अकृथाः=செய்தீர் (462) (எ-று).

कल्पद्रुं सत्यभामाभवनभुवि सृजन्द्व्यष्टसाहस्रयोषाः
स्वीकृत्य प्रत्यगारं विहितबहुवपुर्लालयन् केलिभेदैः ।
आश्चर्यान्नारदालोकितविविधगतिस्तत्रतत्रापि गेहे
भूयः सर्वासु कुर्वन् दशदश तनयान् पाहि वातालयेश॥४६३॥

(ப-ரை) वातालयेश=குருவாயூருக்கு நாதனான ஹேகிருஷ்ண! कल्पद्रुम्=கல்பகவிருக்ஷத்தை सत्यभामाभवनभुवि=ஸத்யபாமையின் வீட்டுத்தோட்டத்தில் सृजन्=ஸ்தாபித்தவரும், विहितबहुवपुः=ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட பலவித சரீரத்தையுடையவராய் प्रत्यगारम्=ஒவ்வொரு வீட்டிலும்(स्थित्वा=இருந்து) द्व्यष्टसाहस्रयोषाः=பதினாயிரம் ஸ்திரீகளை स्वीकृत्य=கல்யாணம் செய்துகொண்டு केलिभेदैः=பலவிதமான க்ரீடைகளால் लालयन्=ஸந்தோஷப்படுத்தினவரும், तत्र तत्रापि गेहे=அந்தந்த வீடுகளில் आश्चर्यात्=ஆஶ்சரியத்தைக்கேட்டுவந்த नारदालोकितविविधगतिः=நாரதரால் காணப்பட்ட பலவிதமான கிருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மங்களையுடையவரும் भूयः=மேலும் सर्वासु=எல்லா ஸ்திரீ

॥ अथ षष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—कर्हिचित्सुखमासीनं स्वतल्पस्थं जगद्गुरुम् । पतिं पर्यचरद्भैष्मी व्यजनेन सखीजनैः॥ १ ॥ यस्त्वेतल्लीलया विश्वं सृजत्यत्त्य-

---

களிடமும் दशदश तनयान्=பத்து பத்து பிள்ளைகளை कुर्वन्=உண்டு பண்ணினவருமான நீர் पाहि=என்னைக் காப்பாற்றுவீராக. (463)

இவ்விதம் ஸுபத்திராஹரணம், வேறு மஹிஷிகளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளல், நரகாஸுரவதம் முதலியன இவற்றை வர்ணித்தலென்ற எண்பத்தொன்றுவது தசகம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अथ षष्टितमे कृष्णः परिहासेन रुक्मिणीम् ।
कोपयित्वा ततः प्रेमकलहे तामसान्त्वयत् ॥ १ ॥
रामारामजनानन्दमहोदयविडम्बनैः ।
रुक्मिण्याः प्रेमकलहच्छद्मनैश्वर्यमीर्यते ॥ २ ॥

(க—ரை) பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பரிஹாஸத்தினால் ருக்மிணிக்குக் கோபத்தையுண்டாக்கி ப்ரேமைக்கலஹமுண்டானதும் பிறகு அவளைச் சமாதானப்படுத்தினார் என்றும், ஸ்திரீகளிடங்களில் ரமணத்தையுடையவர்களான ஜனங்களுக்குண்டாகும் ஆனந்தாதிக்கியத்தின் அனுகரணங்களினாலும், ருக்மிணியின் ப்ரேமைக்கலஹம் என்ற வியாஜத்தினாலும், அவரது ஈஸ்வரத்தன்மையை வெளிக்காட்டினார் என்றும் இந்த அறுபதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப் படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—ஒருஸமயம் ஸ்ரீருக்மிணி தனது வீட்டில் தனது படுக்கையில் சுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ஜகத்குருவான பதியை முதலில் ஸகீ ஜனங்களுடன்கூட உபசரித்துப் பிறகு தானே வெண்சாமரத்தினா லுபசரித்தாள். (1) * எந்த ஈஸ்வரன்

---

* ருக்மிணியம்மாளுக்கு ஸ்ரீகோபாலனிடமேற்படும் ப்ரேமை பொருத்தமானது என்பதைக் காட்டவேண்டியே அவருடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீசுகாசாரியார் இந்த சுலோகத்தினால் நினைவூட்டுகிறார்.

वतीश्वरः। स हि जातः स्वसेतूनां गोपीथाय यदुध्वजः॥ २॥ तस्मिन्नन्तर्गृहे भ्राजन्मुक्तादामविलम्बिना। विराजिते वितानेन दीपैर्मणिमयैरपि ॥ ३॥ मल्लिकादामभिः पुष्पैर्द्विरेफकुलनादिते। जालरन्ध्रप्रविष्टैश्च गोभिश्चन्द्रमसोऽमलैः॥४॥ पारिजातवनामोदवायुनोद्यानशालिना। धूपैरगरुजै राजन्जालरन्ध्रविनिर्गतैः॥ ५॥ पयःफेननिभे शुभ्रे पर्यङ्के कशिपूत्तमे। उपतस्थे सुखासीनं जगतामीश्वरं पतिम्॥६। वालव्यजनमादाय रत्नदण्डं सखीकरात्। तेन वीजयती देवी उपासाञ्चक्र ईश्वरम्॥ ७॥ सोपाच्युतं क्वणयती मणिनूपुराभ्यां रेजेऽङ्गुलीयवलयव्यजनाग्रहस्ता। वस्त्रान्तगूढकुच-

---

இந்த ப்ரபஞ்சத்தை விளையாட்டாக ஸ்ருஷ்டிக்கவும், அழிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும் செய்கிறாரோ உண்மையில் பிறவியற்ற அந்த ஈச்வரனன்றோ தன்னால் செய்யப்பட்ட வர்ணாச்ரமதர்மங்களின் ரக்ஷணத்துக்குவேண்டி யாதவர்களிடத்தில் அவதரித்திருக்கிறார். (2) ஹே ராஜன்! ப்ரகாசிக்கின்றதும் தொங்குகின்றதுமான முத்துமாலைகளுள்ள விதானத்தினாலும்(அஸ்மானகிரியினாலும்)மணிமயங்களான தீபங்களினாலும், ஜன்னலின் ஓட்டைவழியாகப் பிரவேசித்த சுத்தமான சந்திரகிரணங்களினாலும், உத்தியானத்தை விளங்கச்செய்கின்ற பாரிஜாதவனத்திலுள்ள வாஸனை நிறைந்த காற்றினாலும், வாயிற்படிகளில் தொங்கவிடப்பட்ட மலர்ந்த மல்லிகா மாலைகளினாலும், ஜன்னலின் ஓட்டைவழியாக வெளிவந்த அகில்கட்டைப் புகைகளினாலும் விளங்கும்படி செய்யப்பட்டதும், வண்டுக் கூட்டங்களின் சப்தங்கள் நிறைந்ததும், மிக்கப்ரகாசித்தி வாய்ந்ததுமான அந்தப்புரத்தில் பாலின் நுரைபோல மெதுவானதும் சுத்தமானதுமான கட்டிலிலிருக்கின்ற ஹம்ஸதூலிகாதல்பத்தில் சுகமாக உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஜகத்துக்கு ஈச்வரனுமான பதியை (ருக்மிணி) ஸேவித்து வந்தாள். (3–6) தேவியானவள் ரத்தினங்களிழைத்த பிடியையுடைய வெண்சாமரத்தை ஸகியின்கையிலிருந்து தான்வாங்கிக்கொண்டு அதனால் வீசுகின்றவளாய் ஈச்வரனான கிருஷ்ணனை உபாஸித்தாள். (7) அந்த ருக்மிணி மோதிரம், வளை, கையின் நுனியில் வெண்சாமரம் இவற்றையுடையவளாகவும், அச்யுதனுக்கருகில் மணிமயமான பாதஸரங்களை சப்திக்கச்செய்கின்றவளா

कुङ्कुमशोणहारभासा नितम्बधृतया च परार्ध्यकाञ्च्या ॥ ८ ॥ तां रूपिणीं
श्रियमनन्यगतिं निरीक्ष्य या लीलया धृततनोरनुरूपरूपा । प्रीतः स्मयन्न-
लककुण्डलनिष्ककण्ठवक्त्रोल्लसत्स्मितसुधां हरिराबभाषे ॥ ९ ॥ श्रीभग-
वानुवाच—राजपुत्रीप्सिता भूपैर्लोकपालविभूतिभिः । महानुभावैः श्री-
मद्भी रूपौदार्यबलोर्जितैः॥१०॥ तान्प्राप्तानर्थिनो हित्वा चैद्यादीन्स्मरदुर्मदान्।
दत्ता भ्रात्रा स्वपित्रा च कस्मान्नो वव्रृषेऽसमान् ॥११॥ राजभ्यो बिभ्यतः

கவும் கொண்டு புடவையினுள்ளில் மறைக்கப்பட்ட ஸ்தனங்களி லுள்ள குங்குமத்தினற் சிவந்த முக்தாஹாரத்தின் காந்தியினுலும், இடையிலணியப்பட்ட விலையுயர்ந்த ஒட்டியாணத்தினுலும் மிக்க ப்ரகாசித்தாள். (8) எவள் லீலையினல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீமூர்த்தியையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ண னுக்கு ஒத்த ஸ்வரூபத்தையுடையவளோ, சுருட்டைமயிர்களினுலும் குண்டலங்களினுலும் பதக்கத்தினல் அலங்கரிக்கப்பட்ட கழுத்தினுலும் நான்குபக்கங்களிலும் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தில் விளங்கும் அமுதம்போன்ற புன்சிரிப்பையுடையவளும், வேறு கதியற்றவளும், ரூபமெடுத்த லக்ஷ்மியுமான அந்த ருக்மிணியைக் கண்ணுற்று ஸந்தோஷத்தையடைந்த ஹரியானவர் கொஞ்சம் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினர்.(9)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—*ஹே பீஷ்மகராஜன் பெண்ணே! லோகபாலர்களுக் கொப்பான ஐஸ்வரியமுள்ளவர்களும், மஹானுபாவர்களும், பணக்காரர்களும், ரூபம் ஔதார்யம் பலம் இவை நிறைந்தவர்களுமான அரசர்களால் முன்னர் விரும்பப்பட்டவளும், தமையனுலும் சொந்தப் பிதாவினுலும் கொடுக்கப்பட்டவளுமான நீ தானகவே உன்னுடைய ஸமீபம் வந்தவர்களும், உன்னிடத்திலிச்சையுள்ளவர்களும், காமமதமுள்ளவர்களுமான அந்தச் சிசுபாலன் முதலியவர்களை விலக்கி ஸமானமாகவில்லாதவனும், பெரும்பாலும் ஜராஸந்தன் முதலிய அரசர்களிடமிருந்து பயந்து ஸமுத்திரத்தைச் சரணமாக அடைந்தவனும், பலமுள்ளவர்களினல்

---

* எல்லாக்குணங்களும் உனக்கிருந்தபோதிலும் புத்திமட்டும் மந்தம் என ராஜபுத்ரி!=என்று தொடங்கிப் பதினேறுசுலோகங்களால் சொல்லுகிருர்.

सुभ्रूः समुद्रं शरणं गतान् । बलवद्भिः कृतद्वेषान्प्रायस्त्यक्तनृपासनान् ॥१२॥
अस्पष्टवर्त्मनां पुंसामलोकपथमीयुषाम् । आस्थिताः पदवीं सुभ्रूः प्रायः
सीदन्ति योषितः॥ १३ ॥ निष्किञ्चना वयं शश्वन्निष्किञ्चनजनप्रियाः।
तस्मात्प्रायेण न ह्याढ्या मां भजन्ति सुमध्यमे॥ १४ ॥ ययोरात्मसमं वित्तं
जन्मैश्वर्याकृतिर्भवः। तयोर्विवाहो मैत्री च नोत्तमाधमयोः क्वचित् ॥१५॥
वैदर्भ्येतदविज्ञाय त्वयाऽदीर्घसमीक्षया । वृता वयं गुणैर्हीना भिक्षुभिः
श्लाघिता मुधा ॥ १६ ॥ अथात्मनोऽनुरूपं वै भजस्व क्षत्रियर्षभम् । येन

துவேஷிக்கப்பட்டவனும், ராஜஸிம்ஹாஸனமற்றவனுமான என்னை ஏன் பர்த்தாவாகவரித்தாய். (10-12) அழகிய புருவமுடையவளே! எவராலுமறியப்படாத ஆசாரத்தையுடையவர்களும், ஸ்திரீகளுக் கடங்கி நடக்காதவர்களுமான புருஷர்களுடைய மார்க்கத்தையனு ஸரித்த ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் கஷ்டத்தையடைகின்றனரே? (13) ஹே (*)அழகிய இடையையுடையவளே! நாமோ ஒன்றுமே இல்லா தவர்களும் எப்பொழுதும் ஒன்றுமே இல்லாதவர்களிடத்தில் ப்ரீதி யுள்ளவர்களுமாவோம். ஆனதுபற்றியேதான் பெரும்பாலும் பணக் காரர்கள் என்னைப்பஜிப்பதில்லை. (14) எவர்களுக்குப்பரஸ்பரம் அனு ரூபமானபணமும், பிறவி ஐஸ்வரியம் இவற்றுடன் கூடினரூபம் அல் லது ஜாதி பணவரவு இவையும் ஸமானமாகவிருக்கின்றனவோ அவ் விருவர்களுக்கும் விவாஹமும் ஸ்னேஹமும் பொருந்துமேயொழிய உயர்ந்தவர்களுக்கும் தாழ்ந்தவர்களுக்கும் ஒருபொழுதும்பொருத்த மாகாது. (15) ஹேவைதர்ப்பி! நீண்ட ஆலோசனை யற்றவளான உன்னால் இதையறிந்துகொள்ளாமல் குணங்களற்றவர்களும் பிக்ஷு கர்களினால் வீணில் புகழப்பட்டவர்களுமான நாம் பார்த்தாவாக வரிக்கப்பட்டோம். (16) இப்பொழுதேனும் தனக்கு ஒத்தவனான க்ஷத்திரியஸ்ரேஷ்டனை ஸேவிப்பாயாக. அதனால் நீ இம்மையிலும் மறுமையிலும் நிலைத்த மனோரதங்களையடைந்துவிடுவாய். (17) அழ

(*) இதனால் உனது இடுப்பில் ஒருபொன் ஒட்டியாணமாவது போடலாமென்றால் என்னிடம் பணமுமில்லை. பணக்காரஸ்னேஹிதர்களிடம் யாசித்து வாங்கிப்போடுவோமென்றால் எனக்குப் பணக்கார ஸ்னேஹிதர் களுமில்லையே? என்னசெய்வேன் என்பது கருத்தெனச் சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர்.

त्वमाशिषः सत्या इहामुत्र च लप्स्यसे ॥ १७ ॥ चैद्यसाल्वजरासन्धदन्तवक्त्रादयो नृपाः। मम द्विषन्ति वामोरु रुक्मी चापि तवाऽग्रजः॥१८॥ तेषां वीर्यमदान्धानां दृप्तानां स्मयनुत्तये। आनीतासि मया भद्रे तेजोऽपहरताऽसताम् ॥ १९ ॥ उदासीना वयं नूनं न स्त्र्यपत्यार्थकामुकाः। आत्मलब्ध्याऽऽस्महे पूर्णा गेहयोर्ज्योतिरक्रियाः॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच—एतावदुक्त्वा भगवानात्मानं वल्लभामिव। मन्यमानामविश्लेषात्तद्दर्पघ्न उपारमत् ॥ २१ ॥ इति त्रिलोकेशपतेस्तदात्मनः प्रियस्य देव्यश्रुतपूर्वमप्रियम्। आश्रुत्य भीता हृदि जातवेपथुश्चिन्तां दुरन्तां रुदती जगाम ह ॥ २२ ॥ पदा सुजातेन नखारुणश्रिया भुवं लिखन्त्यश्रुभि-

---

கிய துடையையுடைய ஹே ருக்மிணி! சிசுபாலன், ஸால்வன், ஜராஸந்தன், தந்தவக்த்ரன் முதலிய அரசர்களும், உனது தமையனன ருக்மியும் என்னைத்வேஷிக்கின்றனர். (18) ஹே பத்ரே! வீரியத்தினலேற்பட்ட மதத்தினல் விவேகத்தை இழந்தவர்களும், கர்வத்தை யடைந்தவர்களுமான அவர்களுடைய கர்வத்தைப் போக்க வேண்டி அஸாதுக்களின் திமிரையபஹரிக்கின்ற என்னல் விதர்ப்ப தேசத்திலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்டனை. (19) நாமோ எதிலும் விலகி நிற்கின்றவர்களேயொழிய மனைவி மக்கள் பொருள் இவற்றில் பற்றுள்ளவர்களன்று. ஆத்மலாபத்தினல் பூர்ணர்களாய் தேஹம் வீடு இவற்றில் ஒளிபோல ஸாக்ஷியாக மட்டுமே இருக்கின்றோம என்ருர். (20) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—

பகவானன கிருஷ்ணன் தன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபற்றித் தன்னையே வல்லபையாக (மிக்கப்பிடித்தமானவளாக) எண்ணுகின்றவளான ருக்மிணியைப்பார்த்து அவளது கர்வத்தைப்போக்க வேண்டி இவ்வளவு தூரம் சொல்லிவிட்டு ஓய்ந்தார். (21) தேவியான ருக்மிணி இவ்விதம் த்ரிலோகேசர்களுக்கெல்லாம் பதியும் தனது ப்ரியனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடமிருந்து இதுவரை கேட்கப்பட்டிராத அந்த அப்ரிய வார்த்தையைக்கேட்டு பயந்தவளாயும், மனத்தில் நடுக்கமெடுத்தவளாயுங்கொண்டு அழுகின்றவளாய் முடிவற்ற கவலையையடைந்தாள். (22) நகங்களில் சிவந்த காந்தியையுடையதும், மிக்கக்கோமளமுமான காலினல் பூமியைக்கீறிக்

रञ्जनासितैः। आसिञ्चती कुङ्कुमरूषितौ स्तनौ तस्थावधोमुख्यतिदुःखरुद्धवाक् ॥ २३ ॥ तस्याः सुदुःखभयशोकविनष्टबुद्धेर्हस्ताच्छ्लथद्वलयतो व्यजनं पपात। देहश्च विक्लवधियः सहसैव मुह्यन्रम्भेव वातविहता प्रविकीर्य केशान् ॥ २४ ॥ तद्दृष्ट्वा भगवान्कृष्णः प्रियायाः प्रेमबन्धनम्। हास्यप्रौढिमजानन्त्याः करुणः सोऽन्वकम्पत ॥ २५ ॥ पर्यङ्कादवरुह्याशु तामुत्थाप्य चतुर्भुजः। केशान्समुह्य तद्वक्त्रं प्रामृजत्पद्मपाणिना ॥ २६ ॥ प्रमृज्याश्रुकले नेत्रे स्तनौ चोपहतौ शुचा। आश्लिष्य बाहुना राज-

---

கொண்டும், மையினல் நன்கு கறுத்த கண்ணீரினல் குங்குமம் பூசின ஸ்தனங்களே நாலா பக்கங்களிலும் நனைக்கின்றவளாய்க் கொண்டும், அதிகமான துக்கத்தினல் தடுக்கப்பட்ட வார்த்தையையுடையவளாய்க்கொண்டும், தலே குனிந்துகொண்டும் நின்ருள். (23) (அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டதினுலுண்டான) மிக்கதுக்கத்தினுலும் (தன்னே விட்டுவிடுவாரோ என்ற சங்கையினுலுண்டான) பயத்தினுலும் சோகத்தினுலும் அழிந்த புத்தியையுடையவளும், தன்னிலேயற்ற மனத்தையுடையவளுமான அந்த ருக்மிணியினது நழுவின வளேயல்களேயுடைய கையிலிருந்து வெண்சாமரமும், காற்றினல்பிடுங்கப்பட்ட வாழைபோலகேசங்களேவிரித்துக்கொண்டு மோஹத்தையடைந்த தேஹமும் உடனேயே பூமியில் விழுந்துவிட்டன. (24) பகவானும் கருணே நிரம்பினவருமான அந்தக் கிருஷ்ணன் பரிஹாஸவார்த்தையின் பெருமையையறியாதவளான ப்ரியை (ருக்மிணி) யினுடைய அந்த ப்ரேமபந்தனத்தை(ஸ்நேஹப்பற்றை)க் கண்ணுற்று மனமிரங்கினர். (25) *நான்கு புஜங்களேயுடையவரான பகவான் கட்டிலினின்றும் வேகமாக இறங்கி அவளே உயரத் தூக்கி, கேசங்களேயும் கட்டி, பத்மப்போன்ற கையினல் அவளுடைய முகத்தைத் துடைத்தும் விட்டார். (26) ஹே ராஜன்! ஸமாதான முறையறிந்தவரும், ஸாதுக்களுக்கு ரக்ஷகரும், ப்ரபுவுமான கிருஷ்ணன் கண்ணீரினல் சோபையுள்ளதாக்கப்பட்ட கண்களேத் துடைத்

---

* இருகைகளினல் உயரத்தூக்கவேண்டியும், ஒருகையினல் ஆலிங்கனஞ்செய்யவேண்டியும், ஒருகையினல் முகத்தைத் துடைக்கவேண்டியும் அச்சமயம் நான்குகைகளேயும் வெளிக்காட்டிக் கொண்டார் என்பது கருத்து.

चानन्यविषयां सतीम् ॥ २७ ॥ सान्त्वयामास सान्त्वज्ञः कृपया कृपणां प्रभुः । हास्यप्रौढिभ्रमच्चित्तामतदर्हां सतां गतिः॥ २८॥ श्रीभगवानुवाच—मा मा वैदर्भ्यसूयेथा जाने त्वां मत्परायणाम्। त्वद्वचः श्रोतुकामेन क्ष्वेल्याचरितमङ्गने ॥ २९ ॥ मुखं च प्रेमसंरम्भस्फुरिताधरमीक्षितुम्। कटाक्षेपारुणापाङ्गं सुन्दरभ्रुकुटीतटम् ॥ ३० ॥ अयं हि परमो लाभो गृहेषु गृहमेधिनाम् । यन्नर्मैर्नीयते यामः प्रियया भीरु भामिनि ॥३१॥ श्रीशुक उवाच—सैवं भगवता राजन्वैदर्भी परिसान्त्विता । ज्ञात्वा तत्परिहासोक्तिं प्रियत्यागभयं जहौ ॥ ३२ ॥ बभाष ऋषभं पुंसां वीक्षन्ती भगवन्मुखम् । सव्रीडहासरुचिरस्निग्धापाङ्गेन भारत ॥ ३३ ॥

தும், சோக ஜலத்தினல் நனைக்கப்பட்ட ஸ்தனங்களை மாரினல் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டும், தன்னையே விஷயமாகக்கொண்ட (நம்பின) வளும், பதிவ்ரதையும், ஆழ்ந்த கருத்துள்ள பரிஹாஸத்தினல் மயங்கின சித்தமுள்ளவளும், பரிஹஸிக்கத்தகாதவளும், கிருபணையுமான ருக்மிணியைக் கிருபையினல் ஸமாதானப்படுத்தினர்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—“விதர்ப்பராஜன் பெண்ணுண ஹே ருக்மிணி! ஹே அங்கனே! என்னிடம் அஸூயை கொள்ளாதே. நீ என்னையே நம்பினவள் என்பதை நான் அறிவேன். உனது வார்த்தையைக் கேட்க விருப்பமுள்ள என்னல் ப்ரணயகோபத்தினல் துடிக்கின்ற உதட்டையுடையதும், கடைக்கண்ணின் ஆசைதல்களுடன் கூடின சிவந்த கண்ணின் நுனியையுடையதும், கோணலான புருவப்ரதேசத்தையுடையதுமான முகத்தைப்பார்ப்பதற்கு வேண்டி விளையாட்டாக இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது. (29-30) பயந்தவளான ஹே பாமினி! ப்ரிய நாயகியுடன் விளையாட்டு வார்த்தைகளினல் காலம் கழிக்கப்படுகின்றதென்பது யாதுண்டோ இது கிருஹஸ்தர்களுக்கு கிருஹங்களிலேற்படும் மேலான லாபமன்றோ?” என்றார். (31) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! இவ்விதம் பகவானல் ஸமாதானப்படுத்தப்பட்ட அந்த ருக்மிணி அதைப் பரிஹாஸ வார்த்தையாக அறிந்துகொண்டு ப்ரியனன பகவான் தன்னை விலக்கிவிடுவாரோ என்ற பயத்தைப் போக்கிக்கொண்டாள். (32) ஹே பாரத! வெட்கத்துடன் கூடின புன்சிரிப்பினு

: रुक्मिण्युवाच—नन्वेवमेतदरविन्दविलोचनाऽऽह यद्वै भवान्भगवतोऽसदृशी विभूम्नः। क्व स्वे महिम्न्यभिरतो भगवांस्त्र्यधीशः क्वाहं गुण-

---

லும், அழகியதும் ப்ரேமைநிறைந்ததுமான கடைக்கண்ணினாலும், பகவானுடைய முகத்தைப் பார்க்கின்றவளாய்க் கொண்டு புருஷோத்தமனான பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.(33) ருக்மிணி சொல்லலுற்றாள்—*தாமரஸ புஷ்பத்தைக்காட்டிலும்கூட மேன்மைவாய்ந்த நேத்திரமுள்ள ஹே கிருஷ்ண! முடிவற்றதும், அத்புதமுமான மஹிமை நிறைந்த பகவானான உமக்கு நான் ஒப்பற்றவள் என எதை நீர் சொன்னீரோ, இது இவ்விதமே. (இதில் தவறு எதுவுமில்லை.) சொந்தமான மஹிமையில் (ஸ்வரூபத்தில்) ரமிப்பவரும், மூவர்க்கும்=(ப்ரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்கும்)

---

* असमत्वं भयं दुर्गाश्रयणं प्रबलैः कलिः। अराजत्वमविज्ञाताऽलौकिकेहावसादनम्। निष्किञ्चनत्वं तत्प्रीतिराढ्यानादरणीयता। अनौचित्यं निर्गुणत्वं वृथाश्लाघा च भिक्षुभिः। औदासीन्यमकामत्वं स्वदोषान् षोडशासतः। अज्ञत्वाऽदीर्घदर्शित्वे भैष्म्या राज्ञां बहून् गुणान्। कृष्णनर्मोदितान् भैष्मी न्यषेधत्तद्गुणस्तवैः॥ ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் தன்னிடத்தில் உண்மையிலில்லாத "அஸமத்வம், பயம், துர்க்கத்தை ஆச்ரயித்தல், ப்ரபலர்களுடன் சண்டை, ராஜனாகவில்லாதிருத்தல், அவிக்ஞாதமான சேஷ்டை, அலௌகிகமான சேஷ்டை, தோல்வி, நிஷ்கிஞ்சனத்வம், ஏழைகளின் ப்ரீதி, பணக்காரர்களால் ஆதரிக்கப்படாதிருத்தல், பொருத்தமற்றிருத்தல், குணமற்றிருத்தல், பிக்ஷுக்களால் வீணாகப்புகழப்படல், உதாஸீனமாக—எதிலும் பற்றில்லாதவராக இருத்தல், காமனையற்றிருத்தல் ஆகிய பதினாறு தோஷங்களையும், ருக்மிணியினிடத்திற் சொல்லிய அறியாத்தன்மை, நீண்டவாலோசனையற்றத்தன்மை ஆகிய இவ்விரண்டு தோஷங்களையும், அரசர்களிடம் சொல்லிய வெகு குணங்களையும் ஸ்ரீ ருக்மிணி கிருஷ்ணனுடைய குணங்களை எடுத்துக்காட்டல் மூலமாகப் பின்வரும் சுலோகங்களால் மறுக்கிறாள். அதாவது:—பகவானால் தன்னை நிந்திப்பனபோன்ற எந்த வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டனவோ அவற்றை ஸர்வோத்கர்ஷத்தை விளக்குகின்றனவாக வியாக்கியானஞ்செய்து பதில் சொல்லுகிறாள் என்றும். அவற்றின் "ஸமமாகவில்லாத என்னை ஏன் வரித்தாய்?" என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஸாம்யமின்மையானது உண்மையே என இந்தச் சுலோகத்தினால் சொல்லுகிறாள்.

प्रकृतिरज्ञगृहीतपदा ॥ ३४ ॥ सत्यं भयादिव गुणेभ्य उरुक्रमाऽन्तः शेते समुद्र उपलम्भनमात्र आत्मा । नित्यं कदिन्द्रियगणैः कृतविग्रहस्त्वं

நியந்தாவுமான பகவான் எங்கே? (*)குணமயமான ப்ரகிருதிஸ்வரூபமானவளும், அஜ்ஞர்களால் (காமனையுள்ளவர்களால்) பிடித்துக் கொள்ளப்பட்ட பாதங்களையுடையவளுமான நான் எங்கே? (34) †ஹே உருக்ரம! சப்தம் முதலிய குணங்களினின்றும் பயத்தினுல் போல ஸமுத்திரம்போன்று அகழுயான ஹிருதயத்தில் சைதன்யகனரும் ஆத்மாவுமான நீர் நிஸ்சலராகப் பிரகாசிக்கின்றீர். (ஆகவே ‡ராஜாக்களிடமிருந்து பயந்து ஸமுத்திரத்தைச் சரண்புகுந்ததாகச் சொன்னதும் உண்மையேயாகும்.) *நீர் எப்பொழுதும் கெட்ட (வெளிநோக்குள்ள) இந்திரியக் கூட்டங்களுடன் சண்டையிடுகின்றவராக (அவற்றுக்கெட்டாதவராக) இருப்பதுபற்றி (பலவான்களுடன் சண்டையிடுவதாகச் சொன்னதுமுண்மையேயா

(*) गुणप्रकृतिः என்பது மூலம். இதற்கு த்ரிகுணஸ்வபாவமுள்ளவள் அதாவது: ப்ராகிருதை என வேறு பொருள் வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† "राजभ्यो बिभ्यतस्सुभ्रु समुद्रं शरणं गतान् ராஜாக்களிடமிருந்து பயந்து ஸமுத்திரத்தைச் சரண்புகுந்தவர்களான எங்களை" என்றதால் சொல்லப்பட்டதற்கு இதனுல் பதில் சொல்லுகிருள்—மூலத்தில் उरुक्रम என்றதால் பகவானுக்கு எவ்வித பயமுமில்லை என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

‡ राजन्त इति राजानः ப்ரகாசிப்பனபற்றி ராஜாக்களாகும் என்ற வ்யுத்பத்தியால் சப்தாதி விஷயங்கள் ராஜாக்களாகின்றன. ஆகவே விஷயாகாரமற்ற அந்தக்கரணம் ஸமுத்திரமாகிறது. அதில் நீர் ப்ரகாசிக்கிறீர் என்பது கருத்து.

* "बलवद्भिः कृतद्वेषान् வலுவுள்ளவர்களுடன் துவேஷங்கொண்ட" என்றதால் எது சொல்லப்பட்டதோ அதுவுமுண்மையே என இதனுல் தெரிவிக்கிருள்—மூலத்தில் कदिन्द्रियगणैः என்றதற்கு கெட்ட இந்திரியக் கூட்டங்களையுடையவர்களுடன் என்று பொருள் கொண்டு அவர்களிடம் உமக்கு ப்ரீதியின்மையால் அவர்களுடன் சண்டையிடுபவர் போலவாகிறீர் என வேறு பொருளும் வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

त्वत्सेवकैर्नृपपदं विधुतं तमोऽन्धम् ॥३५॥ त्वत्पादपद्ममकरन्दजुषां मुनीनां वर्त्मास्फुटं नृपशुभिर्ननु दुर्विभाव्यम्। यस्मादलौकिकमिवेहितमीश्वरस्य भूमंस्तवेहितमथो अनु ये भवन्तम् ॥ ३६ ॥ निष्किंचनो ननु भवान्न यतोऽस्ति किञ्चिद्यस्मै बलिं बलिभुजोऽपि हरन्त्यजायाः। न त्वा विदन्त्यसुतृपोऽन्तकमाढ्यतान्धाः प्रेष्ठो भवान्बलिभुजामपि तेऽपि तुभ्य-

---

கும்.) (*)உம்மை ஸேவிக்கும் பக்தர்களாலேயே அஜ்ஞானம் நிறைந்த ராஜாஸனமானது வெறுக்கப்பட்டிருக்கின்றதே? (இவ்விதமிருக்க நீர் இந்த ராஜாஸனத்தை விடுவதில் சொல்ல வேண்டுவது என்ன இருக்கின்றது.) (35) †ஹே பூமன்! அளக்கவியலாத மஹிமையையுடையவரே! உமது பாதபத்மங்களிலுள்ள தேனைக்குடிக்கின்ற முனிகளின் வெளிப்படையாகக் காணமுடியாத நடத்தையானது நராகாரமுள்ள பசுக்களால் ஊஹித்தறியவியலாததாகவிருக்கிறதே? ஆகவே உம்மை ஸேவிப்பவர் எவரோ அவர்களின் நடத்தையே அலௌகிகம் போல (லோகாதீதம் போல) யாது காரணத்தால் காணப்படுகின்றதோ அக்காரணம்பற்றி ஈஸ்வரனை உம்முடைய நடத்தையானது அலௌகிகம்=லோகாதீதம், என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. (36) ‡யாதுகாரணத்தினால் உம்மைவிட வேறுபட்டதாக ஒன்றுமில்லையோ அக்காரணத்தால் நீர் நிஷ்கிஞ்சனராகவேயாகிறீர். வேறிடத்திலிருந்து பலியை=பூஜாதிகளைப்பெறும் ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோருங்கூட எந்த உம்மையும் பொருட்டு பூஜாதிகளைச் செய்கின்றனரோ அந்த உமக்கு எம்மை

(*) "त्यक्तनृपासनान् ராஜஸிம்ஹாஸனமற்றவர்" என்பதற்கு இதனால் பதில் சொல்லுகிறாள்.

† अस्पष्टवर्त्मनां पुंसामलोकपथमीयुषाम् என்றதால் எது சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் உண்மையே என இதனால் தெரிவிக்கிறாள். "आस्थिताः पदवीं सुभ्रूः प्रायः सीदन्ति योषितः" என்று சொல்லப்பட்டதற்கு 41-வது ஸ்லோகத்தால் பதில் சொல்லப்போகிறாள்.

‡ "निष्किञ्चना वयं शश्वन्निष्किञ्चनजनप्रियाः। तस्मात् प्रायेण न ह्याढ्या मां भजन्ति सुमध्यमे ॥" என்றதால் சொல்லப்பட்ட மூன்று தோஷங்களுக்கு இதனால் பதில் சொல்லுகிறாள்.

म् ॥ ३७ ॥ त्वं वै समस्तपुरुषार्थमय: फलात्मा यद्वाञ्छया सुमतयो विसृजन्ति कृत्स्नम् । तेषां विभो समुचितो भवत: समाज: पुंस: स्त्रि-

---

ரூபமான *நிஷ்கிஞ்சனத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. (*)பணக்காரத் தன்மையினால் குருடர்களான (அறிவிழந்த) ஜனங்கள் யாதொருகாரணத்தால் உம்மை அநதகனுக=ஸர்வஸம்ஹாரசனுக அறியவில்லையோ, அக்காரணத்தினால் அவர்கள் ப்ராணன்களைத் திருப்திசெய்விக்கின்றனரே யொழிய உம்மைப் பஜிக்கின்றனரில்லை. நீரோ வேறிடத்திலிருந்து பூஜாதிகளைப்பெறும் ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோருக்கும் ப்ரேமாஸ்பதமான ஆத்மாவாகவாகிறீர். அவர்களும் உமது ஆத்மாவாக=ஸ்வரூபமாகவே ஆகின்றனர். (ஆகவே ஏழையெனறும், ஏழைகளுக்குத்தான் என்னிடம் ப்ரீதியேற்படுகின்றதென்றும், பணக்காரர் என்னைப் பஜிப்பதில்லை என்றுமான மூன்றுதோஷங்களும் உம்மிடம் ஸம்பவிக்க இடமில்லை என்பது பெறப்பட்டது.) (37)

†ஹே விபோ! நீரோ அர்த்தம், தர்மம், காமம், மோக்ஷம் என்ற எல்லாப் ‡புருஷார்த்தரூபமான பரமானந்தரூபமாகவே இருக்கின்றீர். நல்ல புத்தியுள்ள எந்த மஹான்கள் பரமானந்தரூபரான

---

* निष्किञ्चन என்ற பதத்துக்கு தன்னைக்காட்டிலும் வேறான பொருள் எதுவுமற்றவர் என்றும், ஏழை என்றும் இரண்டு பொருளுண்டு. அவற்றுள் பிரும்மாதிகளும் உம்மைப்பூஜிப்பதுபற்றி ஏழ்மை என்ற இரண்டாவது பொருள் ஸம்பவிக்க இடமில்லை. ஆகவே முதலாவதான பொருள்தான் சொல்லவேண்டும் என்பது கருத்து.

(*) "பணக்காரர் பெரும்பாலும் என்னைப்பஜிப்பதில்லை" என்றதற்கு இதனால் பதில்சொல்லுகிறாள்.

† "ययोरेव समं वित्तम्" என்றதால் சொல்லப்பட்ட அநௌசித்யத்தை=பொருத்தமற்றதன்மையை, இதனால் மறுக்கிறாள்.

‡ पुरुषेण अर्थ्यत इति पुरुषार्थ: புருஷனால் இச்சிக்கப்படுவதுபற்றி புருஷார்த்தமெனப்படும் என்ற வியுத்பத்தியினால் அர்த்தம், தர்மம், காமம், மோக்ஷம் என்ற நான்கும் புருஷார்த்த சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த நான்கு புருஷார்த்தரூபமாகவும் நீரே இருப்பதால் எவர் எப்புருஷார்த்தத்தில் ஆவல்கொண்டபோதிலும் அவர் உம்மிடத்திலேயே முறையே ஆவல்கொண்டவராகவாகிவிடுகின்றனர் என்பதுபெறப்பட்டது.

याश्च रतयोः सुखदुःखिनोर्न ॥ ३८ ॥ त्वं न्यस्तदण्डमुनिभिर्गदितानुभाव आत्मात्मदश्च जगतामिति मे वृतोऽसि। हित्वा भवद्भ्रुव उदीरितकालवेगध्वस्ताशिषोऽब्जभवनाकपतीन्कुतोऽन्ये ॥३९॥ जाड्यं वचस्तव गदाग्रज यस्तु भूपान्विद्राव्य शार्ङ्गनिनदेन जहर्थ मां त्वम्। सिंहो यथा स्वबलिमीश

எந்த வும்பையடையவிருப்பங்கொண்டே எல்லாவற்றையும் விலக்கிக்கொள்ளுகின்றனரோ, அவர்களுக்கே உம்முடைய சேர்க்கையானது (நீர் ஸேவ்யர், தாங்கள் ஸேவகர்கள் என்ற ஸம்பந்தமானது) நன்கு பொருந்துமேயொழிய புமானென்றும் ஸ்திரீ என்றுமாக ஒருவரோடொருவர் ரமிப்பவர்களும், அதனாலேற்பட்ட சுகதுக்கமுள்ளவர்களுமானவர்க்குப் பொருத்தமாகாது. (38) *நீர் (*)மனமொழி மெய்களையடக்கின முனிகளினால் கொண்டாடப்பட்ட மஹிமையையுடையவராகவும் ஜகத்துக்கு ஆத்மாவாகவும், ஆத்மாவைத் தருபவராகவும் இருக்கிறீர் என்பதுபற்றி உமது புருவத்தினின்று முண்டுபண்ணப்பட்ட காலத்தின் வேகத்தினால் அழிக்கப்பட்ட மனோரதங்களையுடையவர்களான ப்ரம்ஹதேவன் தேவேந்திரன் இவர்களையும் பொருட்படுத்தாது †என்னால் வரிக்கப்பட்டீர். இவ்விதமிருக்க மற்றவர்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது (39) ஹே கதாக்ரஜ! ஹே ஈசா! எந்த நீர் சிங்கமானது தனது கர்ஜனத்தினால் பசுக்களை விரட்டியடித்துத்தனது பலியைக்கொள்ளுவதுபோல சார்ங்கமென்றவில்லின் ஒலியினால் எந்த அரசர்களை விரட்டியடித்துச் சொந்தபாகமான என்னையபஹரித்தீரோ அந்த அரசர்க

---

* "भिक्षुभिः श्लाघिता मुधा பிச்சைக்காரர்களால் வீணில் புகழப்பட்டவன்" என்றதற்கு இதனால் பதில் சொல்லுகிறாள்.

(*) न्यस्तदण्डमुनिभिः என்பது மூலம் न्यस्ताः=अभ्यस्ताः दण्डाः=वाङ्मनः कायानां दण्डनानि यैस्ते तैर्मुनिभिः=महात्मभिरित्यर्थः ॥

† நான் நன்கு விசாரித்தறிந்தபிறகே உம்மைவரித்திருப்பதால் "वैरूप्यैतदविज्ञाय त्वयाऽदीर्घसमीक्षया என்றது பொருந்தாது என்றும், प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मादन्तरतरं यदयमात्मा என்ற சுருதியினால் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் ஆத்மாவே ப்ரேமைக்குறித்தானவன் என்று கூறப்பட்ட ஆத்மாவாக நீர் இருப்பதால் मुधा श्लाघितः என்பதும் பொருந்ாது என்பது கருத்து.

पशून्स्वभागं तेभ्यो भयाद्यदुदधिं शरणं प्रपन्नः॥ ४० ॥ यद्वाञ्छया नृपशिखामणयोऽङ्गवैन्यजायन्तनाहुषगयादय ऐकपत्यम्। राज्यं विसृज्य विविशुर्वनमम्बुजाक्ष सीदन्ति तेऽनुपदवीं त इहास्थिताः किम् ॥४१॥ कोऽन्यं श्रयेत तव पादसरोजगन्धमाघ्राय सन्मुखरितं जनताऽपवर्गम्। लक्ष्म्यालयं त्वविगणय्य गुणालयस्य मर्त्या सदोरुभयमर्थविविक्तदृष्टिः॥४२॥ तं त्वाऽ-

ளிடமிருந்துண்டான பயத்தினுல் ஸமுத்திரத்தைச் சரண்புகுந்ததாகச்சொன்ன வார்த்தையாதுண்டோ அது உம்முடைய அசட்டுத் தன்மையை விளக்குவதாகவாகிறது. (40) ‡ஹே அம்புஜாக்ஷ! எந்தஉமதுபஜனத்திலாசைகொண்டு ராஜஸ்ரேஷ்டர்களான (வேனனுடைய பிதாவான) அங்கன், (வேனன் புத்திரனுன) பிருது, பரதன், யயாதி, கயன் முதலியோர் ஏகாதிபத்யமான ராஜ்யத்தைவிடுத்து வனத்தில் ப்ரவேசித்தனரோ உமது பதவியையடைந்த அவர்கள் இங்கு கஷ்டப்படுகின்றனரா என்ன? இல்லையே? முடிவில் அவர்கள் உமது பதத்தையன்றோ அடைந்திருக்கின்றனர். (41) ஸாதுக்களால் கொண்டாடப்பட்டதும், ஜனஸமூஹத்துக்கு மோக்ஷரூபமானதும், லக்ஷ்மியினுல் ஸேவிக்கத்தகுந்ததுமான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமான உம்முடைய சரணுரவிந்தத்தின் மணத்தை நுகர்ந்தும் அதைப் பொருட்படுத்தாது அர்த்த (புருஷார்த்த) விஷயத்தில் பகுத்தறிவுபெற்றவளும், மரண தர்மமுள்ளவளுமான எந்த ஸ்திரீதான் எப்பொழுதுமே அதிகமான பயமுள்ள வேறு புருஷனையாஸ்ரயிப்பாள்*. (42)

குணலயனுயும் ஸத்யனுயுமிருப்பதுபற்றியே தான் அனுரூபனும், ஜகத்துக்கு நியந்தாவும், ஆத்மாவும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் காமத்தை வர்ஷிப்பவருமான அந்த உம்மைப் பஜித்தேன்.

‡ अस्पष्टवर्त्मनां पुंसामलोकपथमीयुषाम्। आस्थिताः पदवीं सुभ्रुः प्रायस्सीदन्ति योषितः என்றதால் எது சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் வீணே என இதனுல் தெரிவிக்கிருள்.

* இதனுல் अथात्मनोऽनुरूपं தனக்கு அனுரூபமான வரனையடைவாயாக என்றதற்குப் பதில் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. மூலத்தில் गुणालयस्य என்றதனுல் ''गुणैर्हीना:'' என்பதுமறுக்கப்பட்டதாகவாகிறது.

नुरूपमभजं जगतामधीशमात्मानमत्र च परत्र च कामपूरम्। स्यान्मे तवाङ्घ्रिरशरणं सृतिभिर्भ्रमन्त्या यो वै भजन्तमुपयात्यनृतापवर्गः॥ ४३॥ तस्याः स्युरच्युत नृपा भवतोपदिष्टाः स्त्रीणां गृहेषु खरगोश्वविडालभृत्याः। यत्कर्णमूलमरिकर्षण नोपयायाद्युष्मत्कथा मृडविरिञ्चसभासु गीता॥ ४४॥ त्वक्श्मश्रुरोमनखकेशपिनद्धमन्तर्मांसास्थिरक्तकृमिविट्कफपित्तवातम्। जीवच्छवं भजति कान्तमतिर्विमूढा या ते पदाब्जमकरन्दमजिघ्रती स्त्री॥४५॥

பொய்யான ஸம்ஸாரத்துக்கு நாசத்தைத்தருகின்ற எந்த நீர் பக்தனைப் பின்தொடருகின்றீரோ அந்த உம்முடைய (*)சரணாரவிந்தமே உமது பிறவியையொட்டியேற்படும் தேவமனுஷ்யாதிப்பிறவிகளினால் உம்மையே சுத்திக்கொண்டிருக்கின்றவளான எனக்குச் சரணமாக (புகலிடமாக) இருக்கட்டும். (43) ஹே அச்யுத! ஹே அரிகர்ஷண! மஹாதேவன், ப்ரம்ஹதேவன் இவர்களின் ஸபைகளில் கானஞ்செய்யப்படுகின்ற உமது கதையானது எந்த ஸ்திரீயினுடைய கர்ண மூலத்தையடையவில்லையோ அவளுக்கு ஸ்திரீகளின் வீடுகளில் கழுதைபோலக்கேவலம் பாரம் சுமப்பவர்களும், விருஷபங்கள் போல வேலைசெய்து களைத்தவர்களும், நாய்கள்போல அவமதிக்கப்பட்டவர்களும், பூனைகள் போல ஹிம்ஸிப்பவர்களும், வேலைக்காரர்கள் போல இழிவுவேலை செய்கின்றவர்களுமான உம்மாலுபதேசிக்கப்பட்ட அரசர்கள் பதிகளாகவாகட்டும். (44) எந்த ஸ்திரீ உமது சரணாரவிந்தத்தின் தேனைக் குடிக்காதவளோ, எந்த ஸ்திரீ மிக்க மூடையும், இவன் காந்தன் என்ற எண்ணமுள்ளவளுமாவளோ அவள் வெளியில் தோல், மீசை, உரோமம், நகம், கேசம் இவற்றால் நிறைந்ததும், உள்ளில் மாம்ஸப், எலும்பு, ரத்தம், புழு, மலம், கபம், பித்தம், வாதம் இவைநிறைந்ததுமான ஜீவனுள்ள பிணத்தை (கணவனை) யடைவாள். (45) † ஹே அம்புஜாக்ஷ! எனக்கு ஆத்

(*) உமது முகாரவிந்தமே சிலஸமயங்களில் விஷயரஸத்தை விஷமாகக்கக்குவதும், சிலஸமயத்தில் பிழைப்பூட்டுவதுமாக மாறிமாறி நடப்பதால் உமது முகாரவிந்தத்தைவிட்டுச் சரணாரவிந்தத்தையே நான் சரண் புகுந்தேன் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

† उदासीना वयं शश्वन्नस्वपत्यार्थकामुकाः என எது சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறாள்.

अस्त्वम्बुजाक्ष मम ते चरणानुराग आत्मन्रतस्य मयि चानतिरिक्तदृष्टेः। यर्ह्यस्य वृद्धय उपात्तरजोऽतिमात्रो मामीक्षते तदु ह नः परमानुकम्पा ॥ ४६ ॥ नैवालीकमहं मन्ये वचस्ते मधुसूदन। अम्बाया इव हि प्रायः कन्यायाः स्याद्रतिः क्वचित् ॥ ४७ ॥ व्यूढायाश्चापि पुंश्चल्या मनोऽभ्येति नवं नवम्। बुधोऽसतीं न बिभृयात्तां बिभ्रदुभयच्युतः ॥ ४८ ॥

श्रीभगवानुवाच — साध्व्येतच्छ्रोतुकामेन राजपुत्रि प्रलम्भिता। मयोदितं यदन्वात्थ सर्वं तत्सत्यमेव हि ॥ ४९ ॥ यान्यान्कामयसे कामा-

---

மாராமனும், என்னிடத்திலுங்கூட அதிசயிக்கத்தக்க பார்வையற்றவருமான உம்முடைய சரணானுராகமானது இருக்கட்டும். இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய விருத்திக்குவேண்டி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ரஜோ குணத்தின் ஆதிக்கியத்தை (அதாவது ஆவலை) யுடையவராய்க் கொண்டு எப்பொழுது என்னைப் பார்க்கின்றீரோ அந்தப்பார்வையே எனக்கு மேலான அனுக்கிரஹமாகும். (46) ஹே மதுசூதன! உமதுவார்த்தையை நான் பொய்யாக எண்ணவில்லை. ‡ கன்னிகையான அம்பை என்பவளுக்குப் போல ஓரிடத்தில் ப்ரேமையானது பெரும்பாலுமிருக்கக்கூடுமன்றோ. (47) விவாஹஞ்செய்யப்பட்டவளாயினுங்கூட செட்டநடத்தையுள்ள எந்த ஸ்திரீயினுடைய மனஸ்ஸானது புதிதுபுதிதான புருஷனை நாடுகின்றதோ அந்தக் கெட்ட நடத்தையுள்ளவளை புத்திமானுயுள்ளவன் ரக்ஷிக்க(மணக்க)லாகாது. அவளை ரக்ஷிப்ப (மணந்த) வன் இவ்வுலகிலும் அவ்வுலகிலும் பயனையடையாதவனுகவாகிவிடுகிருன் என்ருள். (48)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—பதிவ்ரதையான ஹே ராஜபுத்ரியே! இந்த வார்த்தையைக்கேட்க விருப்பங்கொண்டே என்னுல் நீ விளையாட்டாகச் சொல்லப்பட்டாய். என்னுற் சொல்லப்பட்டதற்கு எந்தப்பதிலை நீ சொன்னுயோ அவையாவும் ஸத்தியமேயாகும். (49) ஹே பாமினி! ஹே கல்யாணி! மோக்ஷத்தில் முடிவடையக்கூடிய எந்த எந்தக்காமங்களை என்னிடமிருந்து நீ அடையவிரும்புகின்றனை

---

‡ காசிராஜன் பெண்களான அம்பை, அம்பாலிகை, அம்பிகை என்ற மூவர்களுள் அம்பையென்ற கன்னிகைக்கு ஸால்வனிடத்தில் ஆசையுண்டானது போல என்பது கருத்து.

न्मय्यकामाय भामिनि। सन्ति ह्येकान्तभक्तायास्तव कल्याणि नित्यदा ॥५०॥ उपलब्धं पतिप्रेम पातिव्रत्यं च तेऽनघे। यद्वाक्यैश्चाल्यमानाया न धीर्मय्यपकर्षिता ॥ ५१ ॥ ये मां भजन्ति दाम्पत्ये तपसा व्रतचर्यया। कामात्मानोऽपवर्गेशं मोहिता मम मायया ॥ ५२ ॥ मां प्राप्य मानिन्यपवर्गसंपदं वाञ्छन्ति ये संपद एव तत्पतिम्। ते मन्दभाग्या निरयेऽपि ये नृणां मात्रात्मकत्वान्निरयः सुसङ्गमः॥५३॥ दिष्ट्या गृहेश्वर्यसकृन्मयि त्वया कृतानुवृत्तिर्भवमोचनी खलैः। सुदुष्कराऽसौ सुतरां दुराशिषो ह्यसुंभरायाः निकृतिजुषः स्त्रियाः॥ ५४ ॥ न त्वादृशीं प्रणयिनीं गृहिणीं गृहेषु पश्यामि

யோ அந்தக்காமங்கள் ஏகாந்தபக்தையான உனக்குநித்யங்களாகவே இருக்கின்றனவன்றோ.(50) ஹே குற்றமற்றவளே! யாதுகாரணத்தினுல் வாக்கியங்களினுல் அசைக்கப்படினுங்கூட உன்னுடைய புத்தியானது என்னிடமிருந்து விலகவில்லையோ அக்காரணத்தினுல் உனக்குள்ள பதிப்ரேமையும், பாதிவ்ரத்யமும் நன்கு அறிந்துகொள்ளப்பட்டதாகவாகிவிட்டன. (51) காமத்தில் மனதுள்ளவர்களான எவர்கள் ஸ்திரீபுருஷர்கள் சேர்ந்தனுபவிக்கக்கூடிய சுகத்துக்கு வேண்டி மோக்ஷநாயகனுன என்னைத்தபஸ்ஸினுலும், வ்ரதானுஷ்டானத்தினுலும் பஜிக்கின்றனரோ அவர்கள் எனது மாயையினுல்மோஹிக்கச் செய்யப்பட்டவர்களேயாவர்.(52) ஹே மானினி! மோக்ஷம் ஸம்பத்து இவற்றையுடையவனுன என்னையாராதித்து ஸம்பத்துக்களை மட்டும் விரும்புகின்றனரே அன்றி அவற்றின் பதியான என்னை எவர்கள் விரும்பவில்லையோ அவர்கள் அற்பமான பாக்கியமுள்ளவர்களே யாவர். ஏன்? எவை நரகத்திலும் கூடச் சுலுவில் கிடைக்கக்கூடியனவோ அவற்றையன்றோ விரும்புகின்றனர். அந்த மனிதர்கள் விஷயங்களில் பற்றின மனமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி (அவர்களுக்கு) நரகம் சுலுவில் கிடைக்கக்கூடியதாகவேயாகும். (53) கிருஹத்துக்கு ஈஸ்வரியான ஹே ருக்மிணி! பிறப்பினின்றும் விடுவிக்கக்கூடியதும், துஷ்டர்களால் செய்தற்கரிதானதுமான எந்தப் பக்தியானது உன்னுல் என்னிடத்தில் அடிக்கடி செய்யப்பட்டதோ இது க்ஷேமமேயாகும். இது கெட்டவெண்ணங்கொண்டவளும், தனது இந்திரியங்களை ப்ரீதிசெய்து வைப்பதில் நோக்குடையவ

मानिनि यया स्वविवाहकाले। प्राप्तान्नृपानवगणय्य रहोहरो मे प्रस्थापितो द्विज उपश्रुतसत्कथस्य ॥ ५५॥ भ्रातुर्विरूपकरणं युधि निर्जितस्य प्रोद्वाहपर्वणि च तद्वधमक्षगोष्ठ्याम्। दुःखं समुत्थमसहोऽस्मदयोगभीत्या नैवाब्रवीः किमपि तेन वयं जितास्ते ॥५६॥ दूतस्त्वयाऽऽत्मलभने सुविविक्तमन्त्रः प्रस्थापितो मयि चिरायति शून्यमेतत्। मत्वा जिहास इदमङ्गमन-

ளும், ஞ்சனபரையுபான ஸ்திரீயுக்கு மிக்கமிக்கச்செய்யத்தகாததே யாகும். (54) ஹே மானினி! எந்த உன்னால் உனது விவாஹ காலத்தில் ப்ராப்தர்களான அரசர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் கதை மூலம் கேட்டறியப்பட்ட எனக்கு ரஹஸ்யஸமாசாரம் கொண்டு போகும் ப்ராம்ஹணன் அனுப்பப்பட்டானோ அந்த உனக்கொப் பானப்ரியமுள்ள பத்னியை நான் வீட்டில் பார்க்கின்றேனில்லை (55) சண்டையில் ஜயிக்கப்பட்ட ப்ராதாவை விரூபனாக்கினதையும், அநிருத்தனுக்கு விவாஹம் நடக்கும் ஸமயத்தில் பாச்சக்காயாடும் கோஷ்டியில் அவனது வதத்தையும், அச்சமயத்திலோ பிறகுள்ள ஸமயத்திலோ அதன் நினைவுமூலமுண்டான துக்கத்தையும் நமது வியோகத்தினின்றுமுண்டான பயத்தினால் நீ பொருத்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தைகூட சொன்னாயில்லை என்பது யாதொன்றோ அதனால் நாம் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவாகிவிட்டோம். (56) மேலும் என்னையடையும் விஷயத்தில் நன்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட மந்திரத்தை (ரஹஸ்யயுக்தியை) யுடைய தூதன் உன்னால் அனுப்பப்பட்ட காலத்தில் நான் வருவதற்குத் *தாமதித்ததால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தையே (*)சூன்யபாகவெண்ணிக்கொண்டு பிறரிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யத்தகாததான இந்த அங்கத்தைவிட்டுவிடவெண்ணினாயே அந்தக் காரியமானது உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். (அதற்குப்

* வந்த ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆதித்யம் செய்ததினாலும், நீ சொல்லியனுப்பின வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததினாலும், வரவேண்டிய வழி நீளமாக இருந்ததினாலும் வருவதற்குத் தாமதித்தபொழுது என்பது கருத்து.

(*) பிதா மாதா ஸஹோதரன் முதலிய பந்துக்களிருந்தபோதிலும் நானொருவன் வாராததற்காகப் பிரபஞ்சத்திலேயே ஒருவருமில்லையென வெண்ணினாய் என்பது கருத்து.

न्ययोग्यं तिष्ठेत तत्त्वयि वयं प्रतिनन्दयामः॥ ५७॥ श्रीशुक उवाच—एवं सौरतसंलापैर्भगवाञ्जगदीश्वरः। स्वरतो रमया रेमे नरलोकं विडम्बयन् ॥ ५८॥ तथान्यासामपि विभुर्गृहेषु गृहवानिव। आस्थितो गृहमेधीयान्धर्मांल्लोकगुरुर्हरिः॥ ५९॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णरुक्मिणीसंवादो नाम षष्टितमोऽध्यायः॥ ६०॥

பதில் செய்யமுடியாதவர்களாகவே நாமிருக்கின்றோம்.) ஆகவே நாம் உன்னைக்குறித்து ஸந்தோஷத்தைமட்டுமடைகிறோம். (57) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஜகதீஸ்வரனும், ஆத்மாராமனுமான பகவான் மனுஷ்யலோகத்தை யனுஸரிக்கின்றவராய்க் கொண்டு இவ்விதமான ஸௌரதகாலத்திய ப்ரிய வார்த்தைகளுடன் லக்ஷ்மியான ருக்மிணியுடன் ரமித்துவந்தார். (58) அவ்விதமே விபுவும், லோககுருவுமான கிருஷ்ணன் மற்ற பத்னிகளுடைய கிருஹங்களிலுங்கூட கிருஹஸ்தன் போலவிருந்துகொண்டு கிருஹஸ்தாஸ்ரம தர்மங்களை யனுஷ்டித்துவந்தார். (59) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண ருக்மிணீ ஸம்வாதம் என்ற அறுபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) एकषष्टितमे शौरेः पुत्रपौत्रादिसन्ततिः।
अनिरुद्धविवाहे च रुक्मिणो रामतो वधः॥ १॥
अष्टाधिकशतद्व्यष्टसहस्रस्त्रीसमुद्भवान्।
कोटिशः पुत्रपौत्रादीन् हरिर्दारैरयोजयत् ॥ २॥

(க—ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய புத்திரன், பௌத்திரன் முதலியோரின் ஸந்ததியும், அநிருத்தவிவாஹத்தில் ருக்மிக்கு பலராமன் மூலம் நேர்ந்தவதமும், பதினாறாயிரத்து நூற்றுப்பதினெட்டுப் பத்னிகளிடத்துமுண்டான கோடிக்கணக்கான புத்திரபௌத்திராதிகளுக்

अथ एकषष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एकैकशस्ताः कृष्णस्य पुत्रान्दश दशाबलाः। अजीजनन्ननवमान्पितुः सर्वात्मसंपदा ॥ १ ॥ गृहादनपगं वीक्ष्य राजपुत्र्योऽच्युतं स्थितम्। प्रेष्ठं न्यमंसत स्वं स्वं न तत्त्वविदः स्त्रियः ॥ २ ॥ चार्वब्जकोशवदनायतबाहुनेत्रसप्रेमहासरसवीक्षितवल्गुजल्पैः। संमोहिता भगवतो न मनो विजेतुं स्वैर्विभ्रमैः समशकन्वनिता विभूम्नः ॥ ३ ॥ स्मायावलोकलवदर्शितभावहारिभ्रूमण्डलप्रहितसौरतमन्त्रशौण्डैः। पत्न्यस्तु षोडशसहस्रमनङ्गबाणैर्यस्येन्द्रियं विमथितुं करणैर्न शेकुः ॥४॥ इत्थं रमा-

---

குத்தக்க பத்னிகளை மணஞ்செய்து வைத்தார் என்பதும் இந்த அறுபத்தொன்றுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகின்றது. (1–2)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அந்தக் கிருஷ்ணபத்னிகள் ஒவ்வொருவரும் எல்லாவிதமான ஆத்மஸம்பத்தினாலும் பிதாவுக்குக் குறையாதவர்களான பத்துப் பத்து புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினர். (1) ராஜபுத்திரிகளான அந்த ஸ்திரீகள், கிருஷ்ணன் தத்தமது வீட்டினின்றும் விலகாதிருப்பதைக் கண்டு அவரைத் தத்தம்மிடம் மட்டும் ப்ரேமையுள்ளவராக எண்ணினரேயன்றி அவரது உண்மையை யறிந்தனரில்லை. (2) அழகியதும் தாமரைமொக்குப் போன்றதுமான முகத்தினாலும், நீண்ட கைகள், கண்கள் இவற்றினாலும், ப்ரேமையுடன் கூடின ஹாஸரஸத்தினாலுண்டான பார்வைகளினாலும் பரிஹாஸவார்த்தைகளினாலும், நன்குமோஹத்தையடைந்தவர்களான அந்தஸ்திரீகள் தத்தமது லீலைகளினால் எங்கும் நீக்கமறநிறைந்துள்ளவனான பகவானுடைய மனத்தை ஜயிப்பதற்குமுடியாதவர்களாகவாயினர். (3) பதினாறுயிரம் பத்னிகளுங்கூட ரஹஸ்யமான மந்தஹாஸத்துடன் கூடின கடைக்கண்பார்வையினால் குறிப்பிக்கப்பட்ட தமது அபிப்ராயத்தினால் மனத்தைக்கவருந்தன்மைவாய்ந்த புருவப்பிரதேசத்தினால் அனுப்பப்பட்ட சுரதோபயோகியான யாதொரு மந்திரங்களுண்டோ அவ்விஷயத்தில் ஸமர்த்தங்களான மன்மதபாணங்களினாலும், காமசாஸ்திரப் பிரஸித்தங்களான மற்றுமுள்ள செய்கைகளினாலும் எந்தக் கிருஷ்ணனுடைய மனஸ்ஸைக் சலக்கமுடியாதவர்களாகவே ஆயினரோ. (4) ப்ரம்ஹாதிகள்கூட

पतिमवाप्य पतिं स्त्रियस्ता ब्रह्मादयोऽपि न विदुः पदवीं यदीयाम्। भेजु-
र्मुदाऽविरतमेधितयानुरागहासावलोकनवसङ्गमलालसाद्यम् ॥५॥ प्रत्युद्ग-
मासनवरार्हणपादशौचताम्बूलविश्रमणवीजनगन्धमाल्यैः। केशप्रसारशय-
नस्नपनोपहार्यैर्दासीशता अपि विभोर्विदधुः स्म दास्यम् ॥ ६ ॥ तासां या
दशपुत्राणां कृष्णस्त्रीणां पुरोदिताः। अष्टौ महिष्यस्तत्पुत्रान्प्रद्युम्नादीन्गृणामि
ते ॥ ७ ॥ चारुदेष्णः सुदेष्णश्च चारुदेहश्च वीर्यवान्। सुचारुश्चारुगुप्तश्च
भद्रचारुस्तथापरः॥ ८ ॥ चारुचन्द्रो विचारुश्च चारुश्च दशमो हरेः।
प्रद्युम्नप्रमुखा जाता रुक्मिण्यां नावमाः पितुः॥ ९ ॥ भानुः सुभानुः स्व-
र्भानुः प्रभानुर्भानुमांस्तथा। चन्द्रभानुर्बृहद्भानुरतिभानुस्तथाष्टमः॥ १० ॥

எவருடையதான வழியை (உண்மையில்) அறிந்தனரில்லையோ அந்த லக்ஷ்மீகாந்தனைப் பர்த்தாவாகவடைந்த அந்த ஸ்திரீகள் இடையருது வளர்ந்துகொண்டுவருகின்ற ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு ப்ரேமையுடன் கூடின மந்தஹாஸம், பார்வை, புதிதான சேர்க்கையில் ஆவல் இவற்றை ஆதியாகவுடைய லீலையின் ஸமூஹத்தை யடைந்தனர். (5) அந்த ஸ்திரீகள், (தங்களுக்கு) எதிர்கொண்டழைத்தல், ஆஸனம்போடல், சிறந்தபூஜை செய்தல், கால்களையலம்பிவிடல், வெற்றிலைமடித்துக் கொடுத்தல், களைப்பாற்றல், விசிறிகொண்டு வீசல், சந்தனம்பூசி மாலைபோடல் தலைவாரிப் பின்னலமைத்தல் படுக்கைவிரித்தல், ஸ்நானஞ்செய்வித்தல், உபஹாரங்கொடுத்தல் இவ்விஷயங்களில் நூற்றுக்கணக்கான வேலைக்காரிகளையுடையவர்களாயினுங்கூட விபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பணிவிடை செய்துவந்தனர். (6)

பத்து பத்து புத்திரர்களையுடையவர்களான அந்தக் கிருஷ்ண பத்நிகளுக்குள் எந்த எட்டு பத்நிகள் முன்னர் சொல்லப்பட்டனரோ ப்ரத்யும்னன் முதலிய அவர்களின் புத்திரர்களை உனக்குச்சொல்லுகிறேன்.(7) (ப்ரத்யும்னன்)சாருதேஷ்ணன், சுதேஷ்ணன், வீரியமுள்ள சாருதேஹன், சுசாரு, சாருகுப்தன், அவ்விதமே மற்றவனான பத்ரசாரு, சாருசந்திரன், விசாரு, பத்தாவது புத்திரனான சாரு ஆகிய பிதாவான ஹரிக்குக் குறைவுபடாத புத்திரர்கள் ருக்மிணிக்குப் பிறந்தனர். (8–9) அவ்விதமே பானு, சுபானு, ஸ்வர்ப்பானு, ப்ரபானு, பானுமான், சந்திரபானு, ப்ருஹத்பானு அவ்விதமே எட்டா

श्रीभानुः प्रतिभानुश्च सत्यभामात्मजा दश। साम्बः सुमित्रः पुरुजिच्छतजिच्च सहस्रजित्॥ ११॥ विजयश्चित्रकेतुश्च वसुमान्द्रविडः क्रतुः। जाम्बवत्याः सुता ह्येते साम्बाद्याः पितृसंमताः॥ १२॥ वीरश्चन्द्रोऽश्वसेनश्च चित्रगुर्वेगवान्वृषः। आमः शङ्कुर्वसुः श्रीमान्कुन्तिर्नाग्नजितेः सुताः ॥ १३॥ श्रुतः कविर्वृषो वीरः सुबाहुर्भद्र एकलः। शान्तिर्दर्शः पूर्णमासः कालिन्द्याः सोमकोऽवरः॥ १४॥ प्रघोषो गात्रवान्सिंहो बलः प्रबल ऊर्ध्वगः। माद्र्याः पुत्रा महाशक्तिः सह ओजोऽपराजितः॥ १५॥ वृको हर्षोऽनिलो गृध्रो वर्धनोऽन्नाद एव च। महाशः पावनो वह्निर्मित्रविन्दात्मजाः क्षुधिः॥ १६॥ सङ्ग्रामचिद्बृहत्सेनः शूरः प्रहरणोऽरिजित्। जयः

வதான ரதிபானு, ஸ்ரீபானு, ப்ரதிபானு ஆகிய இப்பதின்மரும் ஸத்தியபாமையின் புத்திரர்களாவர். (10–11) ஸாம்பன், ஸுமித்ரன், புருஜித், சதஜித், ஸஹஸ்ரஜித், விஜயன், சித்ரகேது, வசுமான், த்ரவிடன், க்ரது இவர்கள் ஜாம்பவதியின் புத்திரர்களாவர். (அவர்களுள்) ஸாம்பன், முதலியோர் பிதாவுக்கு மிக்கப்பிடித்தமானவர்களாக இருந்தனர். (12) வீரன், சந்திரன், அஸ்வஸேனன், சித்ரகு, வேகவான், வ்ருஷன், ஆமன், சங்கு, வஸு, ஸ்ரீமானுன குந்தி ஆகிய இவர் நாக்னஜிதியின் புத்திரர்களாவர். (13) ஸ்ருதன், கவி, வ்ருஷன், வீரனுன சுபாஹு, பத்ரன், ஏகலன், சாந்தி, தர்சன், பூர்ணமாஸன், பத்தாவதான ஸோமகன் இவர்கள் காளிந்தியின் புத்திரர்களாவர். (14) ப்ரகோஷன், காத்ரவான், ஸிம்ஹன், பலன், ப்ரபலன், ஊர்த்வகன், மஹாசக்தி, ஸஹன், ஓஜன், அபராஜிதன் இவர் மாத்ரியின் புத்திரர்களாவர். (15) வ்ருகன், ஹர்ஷன், அநிலன், க்ருத்ரன், வர்த்தனன், அன்னுதன், மஹாசன், பாவனன், வன்ஹி, க்ஷுதி இவர் மித்ரவிந்தையின் புத்திரர்களாவர். (16) ஸங்க்ராமஜித், ப்ருஹத்ஸேனன், சூரன், ப்ரஹரணன், அரிஜித், ஜயன், சுபத்ரன், வாமன், ஆயு, காந்தியுள்ள ஸத்யகன் ஆகிய இவர்கள் பத்ரையின் புத்திரர்களாவர். தாம்ரதப்தன் முதலியோர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு *ரோஹிணியினிடம் பிறந்த புத்திரர்களாவர். (17) ஹே ராஜன்! போஜ

---

* இந்த ரோஹிணி என்பவள் பதினாறாயிரத்து நூறுபத்தினிகளுள் ஒருவள்.

सुभद्रो भद्राया वाम आयुश्च सत्यकः। दीप्तिमांस्ताम्रतप्ताद्या रोहिण्या-
स्तनया हरेः॥ १७ ॥ प्रद्युम्नाच्चानिरुद्धोऽभूद्रुक्मवत्यां महाबलः। पुत्र्यां
तु रुक्मिणो राजन्नाम्ना भोजकटे पुरे॥ १८ ॥ एतेषां पुत्रपौत्राश्च बभूवुः
कोटिशो नृप। मातरः कृष्णजातानां सहस्राणि च षोडश॥ १९ ॥

राजोवाच—कथं रुक्म्यरिपुत्राय प्रादाद्दुहितरं युधि। कृष्णेन परि-
भूतस्तं हन्तुं रन्ध्रं प्रतीक्षते। एतदाख्याहि मे विद्वन्द्विषोर्वैवाहिकं मिथः
॥ २० ॥ अनागतमतीतं च वर्तमानमतीन्द्रियम्। विप्रकृष्टं व्यवहितं सम्यक्
पश्यन्ति योगिनः॥ २१ ॥ श्रीशुक उवाच—वृतः स्वयंवरे साक्षादनङ्गोऽ-
ङ्गयुतस्तया। राज्ञः समेतान्निर्जित्य जहारैकरथो युधि॥ २२ ॥ यद्यप्यनु-
स्मरन्वैरं रुक्मी कृष्णावमानितः। व्यतरद्भागिनेयाय सुतां कुर्वन्स्वसुः

கடம் என்ற பெயருள்ள பட்டினத்தில் ருக்மியின் புத்ரியான ருக்ம
வதியினிடத்தில் ப்ரத்யும்னனுக்கு அதிக பலவானன அநிருத்தன்
பிறந்தான். (18) ஹே ந்ருப! இவர்களின் புத்திர பௌத்திரர்
கள் கோடிக்கணக்காக உண்டாயினர். கிருஷ்ண குமாரர்களின்
தாய்மார்கள் பதினாறாயிரம் பெயர்களாவர். (19) அரசன் சொல்ல
லுற்றான்—சண்டையில் கிருஷ்ணனால் அவமானப்படுத்தப்பட்டவ
னாய் அவரைக்கொல்லுவதற்குரிய அவகாசத்தை எதிர்பார்க்கின்ற
வனான ருக்மியானவன் சத்ருவின் புத்திரனான ப்ரத்யும்னனுக்குப்
பெண்ணை எவ்விதம் கொடுத்தான். ஹே வித்வன்! பரஸ்பரம் சத்
துருக்களான இவர்களுக்கு நேர்ந்த இந்த விவாஹ ஸம்பந்தத்தைச்
சொல்லவேண்டும். (20) யோகிகள் இனிவரப்போவதையும், சென்ற
தையும், நிகழ்காலத்திலுள்ளதையும், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்ப
டாததையும், வெகுதொலையிலுள்ளதையும், மறைந்திருக்கும் பொரு
ளையும், நன்கு காண்கின்றனர் அன்றோ? என்றான். (21)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அந்த ருக்மவதியினால் ஸ்வயம்வரத்
தில் வரிக்கப்பட்டவனும், அங்கத்துடன் கூடின ஸாக்ஷாத் மன்ம
தனுமேயான ப்ரத்யும்னன் ஒரே தேரிலேறிக்கொண்டு அங்குவந்து
கூடின ராஜாக்களைப் போரில் ஜயித்து, அவளையபகரித்தான். (22)
கிருஷ்ணனால் அவமதிக்கப்பட்ட ருக்மியானவன் வைரத்தை நினை
வில் வைத்துக்கொண்டே இருந்தபோதிலுங்கூட தங்கைக்கு ப்ரியத்

प्रियम् ॥ २३ ॥ रुक्मिण्यास्तनयां राजन्कृतवर्मसुतो बली। उपयेमे विशालाक्षीं कन्यां चारुमतीं किल ॥ २४ ॥ दौहित्रायानिरुद्धाय पौत्रीं रुक्म्यददाद्धरेः। रोचनां बद्धवैरोऽपि स्वसुः प्रियचिकीर्षया। जानन्नधर्मं तद्यौनं स्नेहपाशानुबन्धनः॥ २५ ॥ तस्मिन्नभ्युदये राजन्रुक्मिणी रामकेशवौ। पुरं भोजकटं जग्मुः साम्बप्रद्युम्नकादयः॥ २६ ॥ तस्मिन्निवृत्त उद्वाहे कालिङ्गप्रमुखा नृपाः। दृप्तास्ते रुक्मिणं प्रोचुर्बलमक्षैर्विनिर्जय ॥ २७ ॥ अनक्षज्ञो ह्ययं राजन्नपि तद्व्यसनं महत्। इत्युक्तो बलमाहूय तेनाक्षै रुक्म्यदीव्यत ॥ २८ ॥ शतं सहस्रमयुतं रामस्तत्राददे पणम्। तं तु रुक्म्यजयत्तत्र कालिङ्गः प्राहसद्बलम्। दन्तान्संदर्शयन्नुच्चैर्नामृष्यत्तद्धलायुधः॥ २९ ॥

தைச் செய்யவேண்டி தங்கையின் புத்திரனுக்குத் தனதுபெண்ணைக் கொடுத்தான். (23) ஹே ராஜன்! விசாலமான கண்களையுடையவளும் கன்னிகையுமான சாருமதி என்ற ருக்மிணியின் பெண்ணை பலிஷ்டனை கிருதவர்மனுடைய புத்திரன் மணந்து கொண்டான். (24) ருக்மியானவன் ஹரியினிடம் விரோதங்கொண்டவனுகவும், அம்மான்பெண்ணை பருமான் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளுவது அதர்மமென்பதை யறிந்தவனுகவும் இருந்தபோதிலுங் கூட தங்கையான ருக்மிணிக்கு ப்ரியத்தைச்செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினல் ஸ்னேஹபாசத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவனுகக் கொண்டு பெண்ணின் புத்திரனை அநிருத்தனுக்குப் பௌத்ரியை (பிள்ளையின் பெண்ணை) கொடுத்தான். (25) ஹே ராஜன்! அந்தச்சுபகாரியவிஷயமாக ருக்மிணி, ராமகிருஷ்ணர்கள், ஸாம்பன், ப்ரத்யும்னன் முதலியோர்யாவரும் போஜகடம் என்ற பட்டினத்தையடைந்தனர். (26) அந்தவிவாஹம் முடிந்ததும் கொழுப்புக்கொண்டவர்களான காளிங்கன் முதலிய அந்த அரசர்கள் "பாச்சக்காய்களினல் பலராமனை ஜயிப்பாயாக" என ருக்மியைப்பார்த்துச் சொல்லினர். (27) ஹே ராஜன்! "இந்தப் பலராமன் பாச்சக்காயாடும் முறையை யறியாதவனுக விருந்தபோதிலுங்கூட அதைப்பற்றின அதிகமான ஆவலை யடைந்தவன்" என்று சொல்லப்பட்ட ருக்மியானவன் பலராமனையழைத்து அவருடன் பாச்சக்காய்விளையாடத் தொடங்கினன். (28) அந்தச் சூதாட்டத்தில் பலராமன் நூறு,

ततो लक्षं रुक्म्यगृह्णाद् ग्लहं तत्राजयद्बलः। जितवानहमित्याह रुक्मी कैतवमाश्रितः॥ ॥ ३० ॥ मन्युना क्षुभितः श्रीमान्समुद्र इव पर्वणि। जात्यारुणाक्षोऽतिरुषा न्यर्बुदं ग्लहमाददे ॥ ३१ ॥ तं चापि जितवान्रामो धर्मेण च्छलमाश्रितः। रुक्मी जितं मयात्रेमे वदन्तु प्राश्निका इति ॥ ३२ ॥ तदाब्रवीन्नभोवाणी बलेनैव जितो ग्लहः। धर्मतो वचनेनैव रुक्मी वदति वै मृषा ॥ ३३ ॥ तामनादृत्य वैदर्भो दुष्टराजन्यचोदितः। सङ्कर्षणं परिहसन्बभाषे कालचोदितः॥ ३४ ॥ नैवाक्षकोविदा यूयं गोपाला वनगोचराः।

ஆயிரம், பதினாயிரம், எனப்பந்தயம் வைத்தார். அதை ருக்மியானவன் ஜயித்தான். அப்பொழுது காளிங்கன் பற்களை வெளியில் காட்டிக்கொண்டு அதிகமாகப் பலராமனைப் பரிஹஸித்தான். அந்தப் பரிஹாஸத்தைப் பலராமன் பொறுத்தாரில்லை. (29) பிறகு ருக்மியானவன் லக்ஷத்தைப் பந்தயமாக வைத்தான். அதில் பலராமன் ஜயித்தார். ருக்மியானவன் கபடத்தையாஶ்ரயித்தவனாய் “நான்தான் ஜயித்தேன்” என்றான். (30) பர்வகாலத்தில் ஸமுத்திரம் போலக் கோபத்தினால் கலங்கினவரும், ஸ்ரீமானும், இயற்கையிற் சிவந்த கண்ணுள்ளவருமான பலராமன் மிக்கக் கோபத்துடன் பத்துலக்ஷத்தைப் பந்தயமாக வைத்தார். (31) சூதாடும் தர்மத்துக்கிணங்க அதையும் பலராமனே ஜயித்தார். கபடத்தைக் கைக்கொண்ட ருக்மியானவன் “என்னால் ஜயிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் மத்யஸ்தர்களான இவர்கள் சொல்லட்டும்” என்றான் (32) அப்பொழுது “பலராமனால் பந்தயம் தர்மமாக ஜயிக்கப்பட்டது ருக்மியானவன் வார்த்தையினாலேயே பொய் சொல்லுகிறான்” என ஆகாச வாக்கு சொல்லிற்று. (33) விதர்ப்ப ராஜனான ருக்மியானவன் அந்த ஆகாசவாணியைப் பொருட்படுத்தாமல் துஷ்டர்களான அரசர்களால் ஏவப்பட்டவனாய்க்கொண்டும், காலத்தினால் ஏவப்பட்டவனாய்க் கொண்டும் பலராமனைப் பரிஹஸிக்கின்றவனாய் சொல்லத்தொடங்கினான். (34)

“மாடுமேய்ப்பவர்களும், காட்டில் வஸிப்பவர்களுமான நீங்கள் பாச்சக்காய்களில் தேர்ச்சி பெறாதவர்களேயாவீர். ராஜாக்களே பாச்சக்காய்களைக்கொண்டும், (ஸமயம் வரும்பொழுது) பாணங்க

अक्षैर्दीव्यन्ति राजानो बाणैश्च न भवादृशाः॥ ३५॥ रुक्मिणैवमधिक्षिप्तो राजभिश्चोपहासितः। क्रुद्धः परिघमुद्यम्य जघ्ने तं नृपसंसदि॥ ३६॥ कलिङ्गराजं तरसा गृहीत्वा दशमे पदे। दन्तानपातयत्क्रुद्धो योऽहसद्विवृतैर्द्विजैः॥ ३७॥ अन्ये निर्भिन्नबाहूरुशिरसो रुधिरोक्षिताः। राजानो दुद्रुवुर्भीता बलेन परिघार्दिताः॥ ३८॥ निहते रुक्मिणि श्याले नाब्रवीत्साध्वसाधु वा। रुक्मिणीबलयो राजन्स्नेहभङ्गभयाद्धरिः॥ ३९॥ ततोऽनिरुद्धं सह सूर्यया वरं रथं समारोप्य ययुः कुशस्थलीम्। रामादयो भोजकशार्हाः सिद्धाखिलार्था मधुसूदनाश्रयाः॥ ४०॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे अनिरुद्धविवाहे रुक्मिवधो नामैकषष्टितमोऽध्यायः॥ ६१॥

ளைக்கொண்டும் விளையாடுவரேயன்றி உம்போன்றவர்கள் விளையாடார்" என்றான். (35) ருக்மியினால் இவ்விதம் ராஜஸபையில் நிந்திக்கப்பட்டவரும், அரசர்களால் பரிஹஸிக்கப்பட்டவருமான (பலராமன்) கோபங்கொண்டு இரும்புலக்கையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த ருக்மியை கொன்றார் (36) கோபத்தையடைந்த பலராமன் பற்களை வெளிக்காட்டிக்கொண்டு எவன் சிரித்தானோ அந்தக் களிங்கராஜனைப் பத்தாவது அடியில் பிடித்துக்கொண்டு பற்களை உதிர்த்துவிட்டார். (37) பலராமனால் இரும்புலக்கைக்கொண்டு தாக்கப்பட்டவர்களான மற்ற ராஜாக்கள் பிளக்கப்பட்ட கை தொடை தலை இவற்றையுடையவர்களாகவும், ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவர்களாகவும் கொண்டு பயந்து ஓட்டம்பிடித்தனர். (38) ஹே ராஜன்! மைத்துனனான ருக்மியானவன் கொல்லப்பட்டபொழுது ஹரியானவர் ருக்மிணியினுடையவும் பலராமனுடையவும் ஸ்னேஹத்துக்குப் பங்கம் வரும் என்ற அச்சத்தினால் தகும் என்றோ தகாதென்றோ ஒன்றுமே சொல்லாதிருந்துவிட்டார். (39) பிறகு கிடைத்த எல்லாப் பொருள்களையுமுடையவர்களும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனை யாஸ்ரயித்தவர்களுமான பலராமன் முதலிய யாதவர்கள் அநிருத்தனென்கிற வரனைப் புதிதாய் மணந்த பத்நியுடன் கூடத்தேரிலேற்றி வைத்துக்

॥ अथ द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—बाणस्य तनयामूषामुपयेमे यदूत्तमः। तत्र युद्धमभूद्घोरं हरिशङ्करयोर्महत्। एतत्सर्वं महायोगिन्समाख्यातुं त्वमर्हसि ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—बाणः पुत्रशतज्येष्ठो बलेरासीन्महात्मनः। येन वामनरूपाय

கொண்டு போஜகடத்தினின்றும் குசஸ்தலிக்கு (த்வாரகைக்கு) ச் சென்றனர். (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் அநிருத்த விவாஹத்தில் ருக்மியின்வத நிரூபணமென்ற அறுபத்தோன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) द्वियुक्षष्टितमे प्रोक्तमनिरुद्धस्य रोधनम्।
कन्यया रममाणस्य बाणेन बहुबाहुना ॥ १ ॥
अनिरुद्धोद्वहेऽन्यस्मिन् बाणयादवसंयुगे।
श्रीकृष्णः श्रीहरं जित्वा बाणबाहूनथाच्छिनत् ॥ २ ॥

(க—ரை) தனது கன்னிகையுடன் ரமிக்கின்ற அநிருத்தனை வெகு கைகளுள்ள பாணாஸுரன் கட்டினன் என்றும், அநிருத்தனுடைய வேறு விவாஹத்தில் பாணாஸுரனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் நடந்த சண்டையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸ்ரீமஹாதேவனை ஜயித்துப் பிறகு பாணாஸுரனுடைய கைகளை வெட்டினர் என்றும் இந்த அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

ராஜன் சொல்லலுற்றான்—ஹே மஹாயோகின்! யாதவஶ்ரேஷ்டனான அநிருத்தன் பாணாஸுரனுடைய பெண்ணான உஷையை மணந்துகொண்டான். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீசங்கரனுக்கும் பயங்கரமான பெரிய சண்டை நடந்தது என்ற இவை யாவையும் நீர் எனக்கு விரிவாகச்சொல்லுவீராக என்றான். (1) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—எவனால் வாமனரூபியான ஹரிக்குப் பூமியானது தானஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்த மஹாத்மாவான பலி சக்கிரவர்த்தியினுடைய நூறு புத்திரர்களுக்குள் மூத்தவனாகப் பாண

हर्य्येऽदायि मेदिनी ॥ २ ॥ तस्यौरसः सुतो वाणः शिवभक्तिरतः सदा । मान्यो वदान्यो धीमांश्च सत्यसन्धो दृढव्रतः॥ ३ ॥ शोणिताख्ये पुरे रम्ये स राज्यमकरोत्पुरा। तस्य शम्भोः प्रसादेन किङ्करा इव तेऽमराः। सहस्रबाहुर्वाद्येन ताण्डवेऽतोषयन्मृडम् ॥ ४ ॥ भगवान्सर्वभूतेशः शरण्यो भक्तवत्सलः। वरेण छन्दयामास स तं वव्रे पुराधिपम् ॥ ५ ॥ स एकदाह गिरिशं पार्श्वस्थं वीर्यदुर्मदः। किरीटेनार्कवर्णेन संस्पृशंस्तत्पदाम्बुजम् ॥६॥ नमस्ये त्वां महादेव लोकानां गुरुमीश्वरम् । पुंसामपूर्णकामानां कामपूरामराङ्घ्रिपम् ॥ ७ ॥ दोःसहस्रं त्वया दत्तं परं भाराय मेऽभवत् । त्रिलोक्यां

ஸுரனிருந்தான் (2) அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்தியின் வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரனும், எப்பொழுதும் சிவபக்தியில் பற்றுள்ளவனும், பூஜிக்கத்தக்கவனும், கொடையாளியும், புத்திமானும், ஸத்யஸந்தனும், திருடமான நோன்புடையவனுமான அந்தப் பாணஸுரன் சோணிதமெனப்பெயரிய அழகிய பட்டினத்தில் வஸித்துக்கொண்டு முன்னர் ராஜ்யபாரஞ்செய்து வந்தான். மஹாதேவனுடைய ப்ரஸாதத்தினல் அந்தத் தேவர்கள் அவனுக்கு வேலைக்காரர்போல விருந்தனர். ஆயிரம் கையுள்ள அவன் தாண்டவகாலத்தில் (மிருதங்க) வாத்தியத்தினுல் மஹாதேவனைத் திருப்தி செய்துவைத்தான். (3–4) ஸர்வ பூதங்களுக்கு மீசனும், சரண்யனும், பக்தவத்ஸலனுமான பகவான் (மஹாதேவன்) வேண்டியவரனைக் கேட்கச்சொன்னர். அவன் அவரை (தன்னுடைய) பட்டினத்துக்கு அதிபனாக (ரக்ஷகனாக) இருக்கும்படி வேண்டினன். (5) ஒருநாள் வீரியத்தினல் கெட்ட மதங்கொண்ட அந்தப் பாணஸுரன் ஸூரியன்போன்ற நிறமுள்ள கிரீடத்தினல் அவரது சரணாரவிந்தத்தைத் தொட்டு அருகிலிருக்கின்ற மஹாதேவனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினன். (6) "ஹே மஹாதேவ! லோகங்களுக்குக் குருவும், ஈஶ்வரனும், காமபூர்த்தியையடையாதவர்களான மனிதர்களுக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்வதில் கல்பகவிருக்ஷம் போன்றவருமான உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (7) மூவ்வுலகிலும் உம்மைத்தவிர்த்து (என்னுடன்) ஸமமாக எதிர்த்து நின்று சண்டை செய்பவனை நான் அடையவில்லை. ஆகவே உம்மால் எனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட ஆயிரம் கைகளும் வெறும் சுமையாகவே

प्रतियोद्धारं न लभे त्वदृते समम् ॥ ८ ॥ कण्डूत्या निभृतैर्दोर्भिर्युयुत्सुर्दिग्गजानहम्। आद्याऽयां चूर्णयन्नद्रीन्भीतास्तेऽपि प्रदुद्रुवुः॥ ९ ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान्क्रुद्धः केतुस्ते भज्यते यदा। त्वद्दर्पघ्नं भवेन्मूढ संयुगं मत्समेन ते ॥ १० ॥ इत्युक्तः कुमतिर्हृष्टः स्वगृहं प्राविशन्नृप। प्रतीक्षन्गिरिशादेशं स्ववीर्यनशनं कुधीः॥११॥ तस्योषा नाम दुहिता स्वप्ने प्राद्युम्निना रतिम्। कन्यालभत कान्तेन प्रागदृष्टश्रुतेन सा ॥ १२ ॥ सा तत्र तमपश्यन्ती कासि कान्तेति वादिनी। सखीनां मध्य उत्तस्थौ विह्वला व्रीडिता भृशम् ॥१३॥ बाणस्य मन्त्री कुम्भाण्डश्चित्रलेखा च तत्सुता। सख्यपृच्छत्सखीमूषां

ஆகிவிட்டன.(8) ஹே ஆத்ய! அதிகம் தினவுடன் கூடின கைகளினுல் மலைகளைப் பொடிசெய்துகொண்டு திக்கஜங்களைச் சண்டையிடச் சென்றேன். அவையும் பயந்து ஓடிவிட்டன" என்ருன். (9) அதைக்கேட்டு பகவான் கோபத்தையடைந்து "ஹே மூட! எப்பொழுது உனது கொடிமரமானது முறிந்து விழுகின்றதோ அப்பொழுது எனக்கொப்பானவனுடன் உனது கொழுப்பையழிக்கும் சண்டையானது உனக்குண்டாகும்" என்ருர்.(10) ஹேந்ருப! இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்டவனும்,கெட்ட ஆலோசனையுள்ளவனும்,கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமான அவன் ஸந்தோஷத்தையடைந்துமஹாதேவனுடைய உபதேசரூபமான தனது வீர்யநாசத்தைத்தெரிவிக்கும் கொடிமரத்தின் முறிவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தனது வீட்டையடைந்தான். (11) கன்னிகையும், உஷையென்ற பெயருள்ளவளுமான அவனுடைய பெண் அழகுவாய்ந்தவனும், முன்னர் கேட்டோ பார்த்தோ இராதவனுமான ப்ரத்யும்ன குமாரனை அநிருத்தனுடன் ஸ்வப்பினத்தில் ரதியை(சுகத்தை)அடைந்தாள். (12) அவள் அங்கு அந்தக்காந்தனை காணுதவளாய் ஹே காந்த! எங்கிருக்கின்றீர் எனச்சொல்லிக்கொண்டும், மிக்க மனத்தளர்ச்சியையடைந்தவளாயும், வெட்கித்தவளாயுமாகி தோழிமார்களின் நடுவில் விழித்தெழுந்தாள். (13) கும்பாண்டன் என்பவன் பாணஸுரனுடைய மந்திரியாவான். அவனுடைய பெண்ணுன சித்திரலேகையென்ற தோழியானவள் ஆஸ்சரியத்துடன் கூடினவளாய்க்கொண்டு தோழியான உஷையைக் கேட்கத்தொடங்கினுள். (14)

कौतूहलसमन्विता ॥ १४ ॥ कं त्वं मृगयसे सुभ्रूः कीदृशस्ते मनोरथः। हस्तग्राहं न तेऽद्यापि राजपुत्र्युपलक्षये ॥ १५ ॥

उषोवाच—दृष्टः कश्चिन्नरः स्वप्ने श्यामः कमललोचनः। पीतवासा बृहद्बाहुर्योषितां हृदयङ्गमः॥१६॥ तमहं मृगये कान्तं पाययित्वाऽऽधरं मधु। क्वापि यातः स्पृहयतीं क्षिप्त्वा मां वृजिनार्णवे ॥ १७ ॥ चित्रलेखोवाच— व्यसनं तेऽपकर्षामि त्रिलोक्यां यदि भाव्यते। तमानेष्ये नरं यस्ते मनोहर्ता तमादिश ॥ १८ ॥ इत्युक्त्वा देवगन्धर्वसिद्धचारणपन्नगान्। दैत्यविद्याधरान्यक्षान्मनुजांश्च यथालिखत् ॥ १९ ॥ मनुजेषु च सा वृष्णीन् शूरमानकदुन्दुभिम्। व्यलिखद्रामकृष्णौ च प्रद्युम्नं वीक्ष्य लज्जिता ॥२०॥ अनि-

---

ஹே அழகிய புருவமுள்ளவளே! ஹே ராஜபுத்ரி! இன்று வரை உன்னை மணந்தகணவனை நான் காணவில்லையே? நீ எவனைத் தேடுகின்றனை? உனதுமனக்கவலை எதைப்பற்றியது? என்றாள். (15) உஷை சொல்லலுற்றாள்—யௌவனவயதுள்ளவனும், கமலக்கண்ணனும், பொன்னிறமான வஸ்திரமணிந்தவனும், பெரியதோளுள்ளவனும், ஸ்திரீகளின் மனத்தைக் கவருகின்றவனுமான மனிதனொருவன் என்னால் ஸ்வப்பினத்திற் காணப்பட்டான். (16) அவன் அதரத்திலுள்ள தேனைப்பானஞ் செய்வித்து ஆசைகொண்டுள்ள என்னைத் துக்கஸமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட்டு எங்கேயோ ஓடிவிட்டான். அந்தக்காந்தனை நான் தேடுகின்றேன் என்றாள். (17) சித்திரலேகை சொல்லலுற்றாள்—உனது துக்கத்தை நான் போக்குகிறேன். அதாவது:—எவன் உன்னுடைய மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டானோ அவன் மூவுலகுக்குள்ளிருப்பினுங்கூட இவன்தான் என உன்னால் ஒப்பப்படுவானாயின் அவனைக் கொண்டுவந்து விடுகிறேன். அவனைக் குறிப்பிடு (18) என்று சொல்லி தேவர், கந்தர்வர், ஸித்தர், சாரணர், பன்னகர், தைத்யர், வித்யாதரர், யக்ஷர், மனிதர் யாவரையும் உள்ளபடி எழுதிக்காண்பித்தாள் (19) அவள் மனிதர்களுக்குள் யாதவர்களை எழுதத்தொடங்கி சூரனை வஸுதேவரையும், ராமகிருஷ்ணர்களையும், ப்ரத்யும்னனையும் எழுதினாள். அவனைக்கண்டு லஜ்ஜையை யடைந்தாள். (20) ஹே மஹீபதே! உஷையானவள் பின்னர் எழுதப்பட்ட அநிருத்தனைக்கண்டு வெட்

रुद्धं चिलिखितं वीक्ष्योषावाङ्मुखी ह्रिया। सोऽसावसाविति प्राह स्मयमाना महीपते ॥ २१ ॥ चित्रलेखा तमाज्ञाय पौत्रं कृष्णस्य योगिनी। ययौ र्विहायसा राजन्द्वारकां कृष्णपालिताम् ॥२२॥ तत्र सुप्तं सुपर्यङ्के प्राद्युम्निं योगमास्थिता। गृहीत्वा शोणितपुरं सख्यै प्रियमदर्शयत् ॥ २३ ॥ सा च तं सुन्दरवरं विलोक्य मुदिनानना। दुष्प्रेक्ष्ये स्वगृहे पुम्भी रेमे प्राद्युम्निना समम् ॥ २४ ॥ परार्घ्यवासःस्रग्गन्धधूपदीपासनादिभिः। पानभोजनभक्ष्यैश्च वाक्यैः शुश्रूषयार्चितः॥ २५ ॥ गूढः कन्यापुरे शश्वत्प्रवृद्धस्नेहया तया। नाहर्गणान्स बुबुधे ऊषयापहृतेन्द्रियः ॥ २६ ॥

तां तथा यदुवीरेण भुज्यमानां हतव्रताम्। हेतुभिर्लक्षयाञ्चक्रुरापीतां दुरवच्छदैः॥ २७ ॥ भटा आवेदयांचक्रू राजंस्ते दुहितुर्वयम्। विचेष्टितं

கத்தினுல் தலைகுனிந்துகொண்டும் புன்சிரிப்புள்ளவளாய்க் கொண்டும் அவன் இவன்தான் இவன்தான் என்றுள். (21) ஹே ராஜன்! யோகசித்திபெற்ற சித்திரலேகையானவள் அவனைக் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனுகவறிந்துகொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகக் கிருஷ்ணனுல் ரக்ஷிக்கப்பட்ட துவாரகையையடைந்தாள். (22) அங்கு அழகிய கட்டிலில் தூங்குகின்ற ப்ரியனுன அநிருத்தனை யோகசக்தியையடைந்து எடுத்துச் சோணிதபுரத்துக்குக் கொண்டுவந்து ஸகியான உஷைக்குக் காண்பித்தாள். (23) அவளும் மிக்கவழகு பொருந்தின அவனைக்கண்டு களித்தமுகமுள்ளவளாய் புருஷர்களால் பார்க்கவியலாத தனது கிருஹத்தில் அநிருத்தனுடன் கூட ரமிக்கத் தொடங்கினுள். (24) அந்த அநிருத்தன் விலையுயர்ந்த வஸ்திரம், மாலை, சந்தனம், தூபம், தீபம், ஆஸனம், பானம், போஜனம், பக்ஷ்யம் இவற்றினுலும், வார்த்தைகளினுலும், கைங்கரியத்தினுலும் பூஜிக்கப்பட்டவனுய்க் கொண்டும், கன்னியாந்தப்புரத்தில் மறைக்கப்பட்டவனுய்க் கொண்டும் தொடர்ந்து பெருகுகின்ற ஸ்னேஹமுள்ளவளான அந்த உஷையினுல் அபஹரிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவனுய்க் கொண்டும் சென்றதினஸமூஹங்களை யறிந்தானில்லை. (26) அவ்விதம் அவள் யதுவீரனுல் அனுபவிக்கப்படுவதையும், பிதா கொடுத்தல்மூலம் பார்த்தாவையடைதல் வேண்டும் என்ற கன்னிகாதர்மத்தை இழந்து மிக்கஸந்தோஷப்படுவதையும் மறைக்கவியலாத காரணங்களைக் கொ

लक्षयामः कन्यायाः कुलदूषणम् ॥ २८ ॥ अनपायिभिरस्माभिर्गुप्तायाश्च गृहे प्रभो । कन्याया दूषणं पुम्भिर्दुष्प्रेक्ष्याया न विद्महे ॥२९॥ ततः प्रव्यथितो बाणो दुहितुः श्रुतदूषणः । त्वरितः कन्यकागारं प्राप्तोऽद्राक्षीद्यदूद्वहम् ॥ ३० ॥ कामात्मजं तं भुवनैकसुन्दरं श्यामं पिशङ्गाम्बरमम्बुजेक्षणम् । बृहद्भुजं कुण्डलकुन्तलत्विषा स्मितावलोकेन च मण्डिताननम् ॥ ३१ ॥ दीव्यन्तमक्षैः प्रिययाऽभिनृम्णया तदङ्गसङ्गस्तनकुङ्कुमस्रजम् । बाह्वोर्दधानं मधुमल्लिकाश्रितां तस्याग्र आसीनमवेक्ष्य विस्मितः ॥ ३२ ॥ स तं प्रविष्टं वृतमाततायिभिर्भटैरनीकैरवलोक्य माधवः । उद्यम्य मौर्वं परिघं व्यवस्थितो यथान्तको दण்डधरो जिघांसया ॥ ३३ ॥ जिघृक्षया तान्परितः

ண்டு வேலையாட்கள் கண்டுகொண்டனர். (27) பிறகு "ஹே அசுர ராஜன்! விவாஹமாகாத உமது பெண்ணின் மாறுபாடான நடத்தையைக் குலத்துக்குத் தோஷத்தைத் தரக்கூடியதென நாங்கள் எண்ணுகிறோம். ஹே ப்ரபோ! வீட்டில் இடையறாது காவல்புரிகின்ற எங்களால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவளும், விவாஹமாகாதவளும், புருஷர்களால் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவியலாதவளுமான இவளுடைய கெட்டநடத்தையை நாங்கள் அறியாதவர்களாக இருக்கின்றோம்" எனத்தெரிவித்தனர்.(28–29) பிறகு பெண்ணின் தூஷணத்தைக்கேட்டுக்கலங்கின பாணாஸுரன் வேகமாகக்கன்னியாந்தப்புரத்தையடைந்து யதுஸ்ரேஷ்டனான அநிருத்தனைக் கண்டான். (30) காமதேவனுடைய தேஹத்தினின்றுமுண்டானவனும், உலகங்களுக்குள் முக்கிய அழகுவாய்ந்தவனும், யௌவனவயது (கருநிறமு) ள்ளவனும், பொன்னிறமான வஸ்திரமணிந்தவனும், தாமரஸபுஷ்பம் போன்ற நேத்திரங்களுள்ளவனும், பெருத்த தோள்களுள்ளவனும், குண்டலம் சுருட்டைமயிர் இவற்றின் காந்தியினாலும், புன்சிரிப்புடன் கூடின பார்வையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமுள்ளவனும், மிக்க மனோஹரையான பாரியையுடன் கூடப் பார்சக்காயாடுகின்றவனும், வஸந்தகாலத்திலுண்டான மல்லிகைகள் நிறைந்ததும், அந்த பாரியையினுடைய அங்கஸங்கத்தினால் அவளது ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமத்தையுடையதுமான மாலையைத் தோள்களில் தரிக்கின்றவனும், அந்த உஷையினுடைய எதிரிலிருப்பவனுமான அவனைக்கண்டு ஆஸ்சரியத்தையடைந்தான். (31–32)

प्रसर्पतः शुनो यथा सूकरयूथपोऽहनत् । ते हन्यमाना भवनाद्विनिर्गता निर्भिन्नमूर्धोरुभुजाः प्रदुद्रुवुः ॥ ३४ ॥ तं नागपाशैर्बलिनन्दनो बली घ्नन्तं स्वसैन्यं कुपितो बबन्ध ह । ऊषा भृशं शोकविषादविह्वला बद्धं निशम्याश्रुकलाक्ष्यरोदिषीत् ॥ ३५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धेऽनिरुद्धबन्धो
नाम द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

அந்த அநிருத்தன் ஆயுதங்களைக் கையிற்றாங்கினவர்களும் திரண்டு நிற்கின்றவர்களுமான போர்வீரர்களினால் சூழப்பட்டவனும், அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தவனுமான அந்தப்பாணாசுரனைக் கண்டு * உருக்கிரும்பினால் செய்யப்பட்ட உலக்கையைக் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தண்டமென்ற ஆயுதத்தைத்தரித்த யமன்போல எழுந்து நின்றான். (33) தன்னைப் பிடிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நாலாபக்கத்திலுமோடுகின்ற அந்தப்பாணனுடைய போர்வீரர்களைப்பன்றிகளின் கூட்டத்துக்குத் தலைமைவஹித்த பன்றியானது தன்னைச் சுற்றியோடிவரும் நாய்களையடிப்பது போல அடித்தான். அடிக்கப்படுகின்ற அவர்கள் பிளக்கப்பட்ட தலை துடை புஜம் இவற்றையுடையவர்களாய் வீட்டினின்றும் வெளிக்கிளப்பி ஓட்டம் பிடித்தனர். (34) பலமுள்ளவனும் பலிசக்கிரவர்த்தியின் குமாரனுமான பாணாஸுரன் கோபங்கொண்டு தனது ஸைன்யத்தையடிக்கின்ற அந்த அநிருத்தனை நாகபாசங்களினால் கட்டினான். கட்டப்பட்ட அவனைக் கண்ட உஷையானவள் சோகம் விஷாதம் இவற்றால் கலங்கினவளாய் கண்களில் நீரைப்பெருக்கிக்கொண்டு அழத்தொடங்கினாள்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் அநிருத்தனைக்கட்டல் என்ற அறுபத்திரண்டாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* सौर्ब्यम् என்பது மூலம். இதற்கு உருக்கின இரும்பு என்பது பொருள்.

अथ त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अपश्यतां चानिरुद्धं तद्बन्धूनां च भारत। चत्वारो वार्षिका मासा व्यतीयुरनुशोचताम् ॥ १ ॥ नारदात्तदुपाकर्ण्य वार्तां बद्धस्य कर्म च। प्रययुः शोणितपुरं वृष्णयः कृष्णदेवताः ॥ २ ॥ प्रद्युम्नो युयुधानश्च गदः साम्बोऽथ सारणः। नन्दोपनन्दभद्राद्या रामकृष्णानुवर्तिनः ॥ ३ ॥ अक्षौहिणीभिर्द्वादशभिः समेताः सर्वतोदिशम्। रुरुधुर्बाणनगरं समन्तात्सात्वतर्षभाः ॥ ४ ॥ भज्यमानपुरोद्यानप्राकाराट्टालगोपुरम्। प्रेक्षमाणो रुषाविष्टस्तुल्यसैन्योऽभिनिर्ययौ ॥ ५ ॥ बाणार्थे भगवान्रुद्रः

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) त्रियुक्षष्टितमे चाथ बाणयादवसङ्गरे।
स्तुतिर्ज्वरेण रुद्रेण बाणबाहुभिदो हरेः ॥ १ ॥

(கு–ரை) அநிருத்தன் கட்டுண்ட பிறகு பாணாஸுரனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் நிகழ்ந்த போரில் பாணனுடைய கைகளைவெட்டின ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ருத்திரன், ஜ்வரம் இவர்கள் செய்த ஸ்துதியானது இந்த அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (i) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பாரத! அநிருத்தனைக்காணாது சோகிக்கின்ற அவனது பந்துக்களுக்கு வர்ஷாகாலத்திய நான்கு மாதங்கள் கழிந்தன. (1) கட்டுண்ட செய்தியையும் அவன் செய்த போரையும் நாரதரிடமிருந்து கேட்டுக் கிருஷ்ணனைத் தேவதையாகக் கொண்ட யாதவர்கள் சோணிதபுரத்தையடைந்தனர். (2) பின்னர் ப்ரத்யும்னன், ஸாத்யகி, கதன், ஸாம்பன், ஸாரணன், நந்தன், உபநந்தன், பத்திரன் முதலிய யாதவஸ்ரேஷ்டர்கள் முன் செல்லுகின்ற ராமகிருஷ்ணர்களைப்பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றவர்களாயும், 12 அக்ஷௌஹிணி சேனைகளாற் சூழப்பட்டவர்களாயுங்கொண்டு பாணனுடைய பட்டினத்தை நாலாபக்கத்திலும் பிளந்தனர். (3–4) பட்டினத்திலுள்ள உத்தியானம், மதில், அதன் மேலுள்ள பெரிய கட்டிடங்கள், கோபுரம் இவை பிளக்கப்படுவதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட பாணாசுரன் (தானும்) அதேபன்னிரண்டு அக்ஷௌஹிணி

ससुतैः प्रमथैर्वृतः। आरुह्य नन्दिवृषभं युयुधे रामकृष्णयोः॥ ६ ॥ आसीत्सुतुमुलं युद्धमद्भुतं रोमहर्षणम्। कृष्णशङ्करयो राजन्प्रद्युम्नगुहयोरपि॥ ७॥ कुम्भाण्डकूपकर्णाभ्यां बलेन सह संयुगः। साम्बस्य बाणपुत्रेण बाणेन सह सात्यकेः॥ ८ ॥ ब्रह्मादयः सुराधीशा मुनयः सिद्धचारणाः। गन्धर्वाप्सरसो यक्षा विमानैर्द्रष्टुमागमन्॥ ९ ॥ शङ्करानुचरान् शौरिर्भूतप्रमथगुह्यकान्। डाकिनीर्यातुधानांश्च वेतालान्सविनायकान्॥१०॥ प्रेतमातृपिशाचांश्च कूष्माण्डान्ब्रह्मराक्षसान्। द्रावयामास तीक्ष्णाग्रैः शरैः शार्ङ्गधनुश्च्युतैः॥ ११ ॥ पृथग्विधानि प्रायुङ्क्त पिनाक्यस्त्राणि शार्ङ्गिणे।

சேனைகளுடன் கூடினவனுய் எதிர்த்து வந்தான். (5) பகவானுன ருத்ரன் புத்திரர்களுடன் கூடின ப்ரமதகணங்களால் சூழப்பட்டவராய்க்கொண்டும், *போரில் ஸந்தோஷிப்பிக்கின்ற விருஷபத்திலேறிக்கொண்டும் பாணனுக்குவேண்டி ராமகிருஷ்ணர்களுடன் போர் புரிந்தார். (6) ஹேராஜன்! கிருஷ்ணனுக்கும் சங்கரனுக்கும், ப்ரத்யும்னனுக்கும் ஸ்கந்தனுக்கும் மயிர்க்குச்சலை விளைவிக்கக்கூடிய அத்புதமான சண்டையானது மிக்கநெருக்கமாக நடந்தது. (7) பலராமனுடன் கும்பாண்ட கூபகர்ணர்களுக்கும், பாணபுத்திரனுடன் ஸாம்பனுக்கும், பாணுசுரனுடன் ஸாத்யகிக்கும் சண்டை நடந்தது. (8) ப்ரம்ஹாமுதலிய தேவஸ்ரேஷ்டர்களும், முனிகளும், சித்தர் சாரணர் இவர்களும், கந்தர்வர், அப்ஸரஸ் இவர்களும், யக்ஷர்களும், அதைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டி விமானங்களுடன் வந்தனர். (9) சௌரியான கிருஷ்ணன் ஶார்ங்கமென்ற வில்லினின்றும் விடப்பட்டனவும், கூர்மையான நுனியையுடையனவுமான அம்புகளினுல் சங்கரருடைய அனுசரர்களான பூதர், ப்ரமதர், குஹ்யகர் இவர்களையும், டாகினீ, யாதுதானர் இவர்களையும், விநாயகர்களுடன்கூடின வேதாளர்களையும், ப்ரேதர், மாதிருகணங்கள், பிசாசர் இவர்களையும், கூஶ்மாண்டர்களையும், ப்ரம்ஹராக்ஷஸர்களையும் ஓடும்படி செய்தார். (10-11) பினுகமென்ற வில்லைக் கையிற்றாங்கின பரமசிவன் கிருஷ்ணனையும் பொருட்டுத் தனிப்பட்டவை

---

* नन्दिवृषभम् என்பது மூலம். இதற்கு नन्दयतीति नन्दी, नन्दी चासौ वृषभश्च नन्दिवृषभः, तम् என்று விக்கிரஹம் செய்துகொள்ளவும்

प्रत्यस्त्रैः शमयामास शार्ङ्गपाणिरविस्मितः ॥ १२ ॥ ब्रह्मास्त्रस्य च ब्रह्मास्त्रं वायव्यस्य च पार्वतम्। आग्नेयस्य च पार्जन्यं नैजं पाशुपतस्य च ॥ १३ ॥ मोहयित्वा तु गिरिशं जृम्भणास्त्रेण जृम्भितम्। बाणस्य पृतनां शौरिर्जघा-नासिगदेषुभिः॥ १४ ॥

स्कन्दः प्रद्युम्नबाणौघैरर्द्यमानः समन्ततः। असृग्विमुञ्चन्गात्रेभ्यः शिखिनाऽपाक्रमद्रणात्॥१५॥ कुम्भाण्डः कूपकर्णश्च पेततुर्मुसलार्दितौ। दुद्रुवुस्तदनीकानि हतनाथानि सर्वतः॥ १६ ॥ विशीर्यमाणं स्वबलं दृष्ट्वा बाणोऽत्यमर्षणः। कृष्णमभ्यद्रवत्संख्ये रथी हित्वैव सात्यकिम् ॥ १७ ॥ धनूंष्याकृष्य युगपद्बाणः पञ्चशतानि वै। एकैकस्मिन्शरौ द्वौ द्वौ सन्दधे

களான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தார். சார்ங்கபாணியான கிருஷ்ணன் ஆச்சரியத்தை யடையாதவராய்க்கொண்டு ப்ரம்ஹாஸ்திரத்துக்கு ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தையும், வாயவ்யாஸ்திரத்துக்குப் பார்வதாஸ்திரத்தையும், ஆக்னேயாஸ்திரத்துக்குப் பார்ஜன்ய(வாருண) அஸ்திரத்தையும், பாசுபதாஸ்திரத்துக்குத் தனது நாராயணாஸ்திரத்தையுமாகப் பதிலஸ்திரங்கள் கொண்டு சாந்தமாக்கினர். (12-13)

சௌரியான கிருஷ்ணன் கொட்டாவிவிடுகின்ற மஹாதேவனை ஜ்ரும்பணமென்ற அஸ்திரத்தினால் மோஹிக்கச்செய்து கத்தி கதை அம்பு இவைகளால் பாணனுடைய சேனையைக் கொன்றார். (14) ஸுப்ரம்ஹண்யர் ப்ரத்யும்னனுடைய பாணக்கூட்டங்களினால் பீடிக்கப்படுகின்றவராய்க் கொண்டும் சரீராவயவங்களினின்றும் நாலா பக்கங்களிலும் ரக்தத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டும் வாஹனமான மயிலுடன் கூடப் போர்க்களத்தினின்றும் ஓடிவிட்டார். (15) கும்பாண்டனும், கூபகர்ணனும் முஸலத்தினால் அடிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு பூமியில் விழுந்தனர். நாதனற்ற அவர்களது சேனைகள் நாலாபக்கத்திலும் ஓட்டம்பிடித்தன. (16) பாணன் சண்டையில் தனது சேனை அழிக்கப்படுவதைக் கண்டு மிக்கப் பொறுமை கொண்டவனாய் தேரிலேறிக் கொண்டு ஸாத்யகியைவிட்டு விட்டுக் கிருஷ்ணனைக் குறித்தே ஓடிவந்தான். (17) சண்டையில் கொழுப்பேறின பாணன் ஒரேஸமயத்தில் ஐந்நூறுவிற்களையுமிழுத்து ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டிரண்டு அம்புகளைச் சேர்த்தான். (18)

रणदुर्मदः॥ १८ ॥ तानि चिच्छेद भगवान्धनूंषि युगपद्धरिः। सारथिं रथमश्वांश्च हत्वा शङ्खमपूरयत् ॥ १९ ॥ तन्माता कोटरा नाम नग्ना मुक्तशिरोरुहा। पुरोऽवतस्थे कृष्णस्य पुत्रप्राणरिरक्षया ॥ २० ॥ ततस्तिर्यङ्मुखो नग्नामनिरीक्षन्गदाग्रजः। बाणश्च तावद्विरथश्छिन्नधन्वाऽविशत्पुरम् ॥ २१ ॥ विद्राविते भूतगणे ज्वरस्तु त्रिशिरास्त्रिपात्। अभ्यधावत दाशार्हं दहन्निव दिशो दश ॥ २२ ॥ अथ नारायणो देवस्तं दृष्ट्वा व्यसृ-

---

ஹரியான பகவான் அவனது அந்த விற்களை முறித்தார். ஸாரதியையும், தேரையும், குதிரைகளையும் கொன்று சங்கநாதஞ் செய்தார். (19) *கோடரா எனப்பெரிய அவனுடைய மாதாவானவள் புத்திரனுடைய ப்ராணனை ரக்ஷிக்குமெண்ணத்தினால் இடையில் வஸ்திரமற்றவளாகவும், தலைமயிரை அவிழ்த்துத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும் கிருஷ்ணனுக்கு எதிரில் வந்துநின்றாள். (20) பிறகு கதாக்ரஜனான பகவான் நக்னையைப்பார்க்காது முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டார். தேரை யிழந்தவனும், ஒடிந்தவில்லை யுடையவனுமான பாணன் அவ்வளவுக்குள் பட்டினத்தில் நுழைந்துவிட்டான். (21) பூதக்கூட்டங்கள் ஓட்டம் பிடித்ததும் மூன்று தலைகளுள்ளதும் மூன்று பாதங்களுள்ளதுமான ஜ்வரமானது பத்து திக்குகளையும் பொசுக்குவது போலக் கிருஷ்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தது. (22)

---

* बाणज्येष्ठं पुत्रशतमशनायां ततोऽभवत् பாணனை மூத்தவனாகக் கொண்ட நூறுபிள்ளைகள் அசனையினிடம் பிறந்தனர் என ஆறாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதையொட்டி பாணாசுரனுடைய மாதா அசனை என்ற பெயருடையவளென ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ "அவனுடைய மாதா கோடரா" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் नग्ना दैतेयविद्याऽभूत् कोटवी पुरतो हरेः अசுரகுலத்துக்குரிய மாயாவித்யையான கோடவியானவள் நக்னையாகஹரிக்கு எதிர் நின்றாள் என விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லியிருப்பதையொட்டி கோடவி என்பவளே இங்கு கோடரா என்றதாற் சொல்லப்பட்டதாக வைத்துக்கொண்டு அசுரகுலத்தை ரக்ஷிக்கும் மாயாதேவியானவள் இவனுக்கு தாய்ஸ்தானத்தில் வருவதால் மாதா எனப்படுகிறாள் எனப் பொருள்கொள்ளவும். அல்லது அவனுடைய மாதாவான அசனைக்கே கோடரா எனமற்றொரு பெயருமுண்டு என்றாவது பொருள் கொள்ளவும்.

जज्ज्वरम्। माहेश्वरो वैष्णवश्च युयुधाते ज्वरावुभौ॥ २३॥ माहेश्वरः समाक्रन्दन्वैष्णवेन बलार्दितः। अलब्ध्वाऽभयमन्यत्र भीतो माहेश्वरो ज्वरः। शरणार्थी हृषीकेशं तुष्टाव प्रयताञ्जलिः॥ २४॥

ज्वर उवाच—नमामि त्वानन्तशक्तिं परेशं सर्वात्मानं केवलं ज्ञप्तिमात्रम्। विश्वोत्पत्तिस्थानसंरोधहेतुं यत्तद्ब्रह्म ब्रह्मलिङ्गं प्रशान्तम्॥ २५॥ कालो दैवं कर्म जीवः स्वभावो द्रव्यं क्षेत्रं प्राण आत्मा विकारः। तत्स-

---

பிறகு தேவனான நாராயணன் அதைக்கண்டு தனதுஜ்வரத்தை விட்டார். மாஹேஶ்வரமும் வைஷ்ணவமுமான இருஜ்வரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டன. (23) வைஷ்ணவஜ்வரத்தினால் வலுவாகப் பீடிக்கப்பட்ட (*) மாஹேஶ்வரஜ்வரமானது நன்கு கதறிக்கொண்டு வேறிடத்தில் அபயத்தையடையாததாகவாகி பயந்ததாய் இருகைகளையும் கூப்பி ரக்ஷணத்தை விரும்பிக் கொண்டு ஹ்ருஷீகேசனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தது. (24)

† மாஹேஶ்வரஜ்வரம் சொல்லுகிறது—முடிவற்ற சக்தியையுடையதும், ப்ரம்ஹாதிகளுக்கும் ஈசனும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மபூதமும், சுத்தசைதன்ய கனமும், ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி நாசம் இவற்றுக்குக் காரணமானதும், வேதத்தினால் மட்டும் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறதும், எவ்வித விகாரமும் அற்றதுமான யாதொரு ப்ரம்ஹமுண்டோ அதாகவேயுள்ள உம்மைநமஸ்கரிக்கிறேன். (25)‡

(*) இரண்டுதடவை माहेश्वरः என்றிருப்பதால் ஒன்றுக்கு உரை எழுதப்படவில்லை.

† தன்னை மேலான சக்தியுள்ளதாகவெண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தபிக்கச்செய்யவெண்ணங்கொள்ள அது பலிக்காதுபோகவே தானே தாபத்தையடைந்து அந்தக்கிருஷ்ணனைப் பரமேச்வரனாகவறிந்து கொண்டு ஸ்துதித்து நமஸ்கரிக்கிறது.

‡ ஸவிசேஷமான வஸ்து எதுவோ அதில் மட்டும்தான் நாங்கள் சக்தியுள்ளவர்களாகவாவோம். ஸர்வவிசேஷத்தையும் கடந்த சுத்தசைதன்யகனரான உம்மிடத்தில் எவனுக்கும் ப்ரபுத்வம் கிடையாது. மேலும் நீரே ஸர்வப்ரபுவாகவுமிருக்கிறீர் என்பதாய் சைதன்யகனனாக விருத்தலை விளக்கவேண்டி ஸ்துதிக்க வாரம்பிக்கிறது.

ज्ञातो बीजरोहप्रवाहस्त्वन्मायैषा तन्निषेधं प्रपद्ये॥ २६॥ नानाभावैर्लीलयैवोपपन्नैर्देवान्साधूंल्लोकसेतून्बिभर्षि। हंस्युन्मार्गान्हिंसया वर्तमानान् जन्मैतत्ते भारहाराय भूमेः॥ २७॥ तप्तोऽहं ते तेजसा दुःसहेन शान्तोग्रेणात्युल्बणेन ज्वरेण। तावत्तापो देहिनां तेऽङ्घ्रिमूलं नो सेवेरन्यावदाशानुबद्धाः॥२८॥ श्रीभगवानुवाच—त्रिशिरस्ते प्रसन्नोऽस्मि व्येतु ते मज्ज्वराद्भ-

---

முதலில் க்ஷோபத்தைத்தரும் காலம், அதற்கு நிமித்தமான கர்மம், பலோன்முகாவஸ்தையையடைந்த கர்மரூபமான தைவம், அவற்றின் ஸம்ஸ்காரரூபமான ஸ்வபாவம், அவற்றையுடையவனான ஜீவன், பூத ஸூக்ஷ்மங்களான திரவியம், சரீரமான க்ஷேத்திரம், ஸூத்ராத்மாவான ப்ராணன், அஹந்தத்துவமான ஆத்மா, பதினொரு இந்திரியங்களும் ஐந்து மஹாபூதங்களும் சேர்ந்து பதினாறு பதார்த்தங்களான விகாரங்கள், அவற்றின் ஸங்காதரூபமான லிங்கதேஹம், விதைக்கும் அதன் முளைக்கும் போன்ற இவற்றின் ப்ரவாஹம் ஆகிய இவையாவும் உமது மாயையேயாகும். ஆகவே அந்த மாயையின் நிஷேதமானது எந்த உம்மிடத்திலேற்படுகிறதோ அந்த உம்மை நான் பஜிக்கிறேன். (26) நீர் லீலையினாலேயே ஸ்வீகரிக்க (எடுக்க)ப்பட்ட பலவிதமான (மத்ஸ்யாதிரூபங்களான) அவதாரங்களினால் தேவர்களைக் காக்கிறீர். (அவர்களுக்குவேண்டி) வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களையும், (அதற்குவேண்டி) அதை யனுஷ்டிக்கும் ஸாதுக்களையும், ரக்ஷிக்கிறீர். அதற்கு அங்கமான முறையில் ஹிம்ஸையுடனேயே ஜீவித்திருக்கின்ற அஸுராதிகளை யழிக்கவும் செய்கிறீரென்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த உமது அவதாரமும் பூமியின் சுமையைப் போக்கவேண்டியே ஏற்பட்டதாகும். (27) ஆகவே உம்மால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதும், பொறுக்கமுடியாததும், சாந்தமும் கொடுமையுமுள்ளதும, மிக்கபயங்கரமானதும், தேஜோரூபமானதுமான ஜ்வரத்தினால் நான் தபிக்கச் செய்யப்பட்டேன். ஆகவே ஆசையினால் அடிக்கடி கட்டுப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு ஜீவர்கள் எதுவரை உமது சரணமூலத்தை ஸேவிக்காதிருக்கின்றனரோ அதுவரையிற்றான் அவர்களுக்குத் *தாபமேற்படும். (28)

---

* நானுமது சரணத்தைப் பஜிக்கத் தொடங்கிவிட்டபடியால் இனி எனக்குத் தாபத்தைத் தருவது பொருந்தாது என்பது கருத்து.

यम् । यो नौ स्मरति संवादं तस्य त्वन्न भवेद्भयम् ॥ २९ ॥ इत्युक्तोऽच्युतमानम्य गतो माहेश्वरो ज्वरः । बाणस्तु रथमारूढः प्रागाद्योत्स्यञ्जनार्दनम् ॥ ३० ॥ ततो बाहुसहस्रेण नानायुधधरोऽसुरः । मुमोच परमक्रुद्धो बाणांश्चक्रायुधे नृप ॥ ३१ ॥ तस्यास्यतोऽस्त्राण्यसकृच्चक्रेण क्षुरनेमिना । चिच्छेद भगवान्बाहून् शाखा इव वनस्पतेः ॥ ३२ ॥ बाहुषु च्छिद्यमानेषु बाणस्य भगवान्भवः । भक्तानुकम्प्युपव्रज्य चक्रायुधमभाषत ॥ ३३ ॥

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—ஹே மூன்றுதலையுள்ளஜ்வரமே! உன்விஷயத்தில் நான் ப்ரஸன்னனுகவிருக்கிறேன். எனது ஜ்வரத்தினின்றுமுண்டான பயம் உனக்குவிலகட்டும். எவன் நாமிருவரும் பேசினதை நினைக்கிருனே அவனுக்கு (*) உன்னிடமிருந்து பயமுண்டாகவேண்டாம். (29) இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்ட மாஹேஶ்வரஜ்வரமானது அச்யுதனை வணங்கிச் சென்றுவிட்டது. பாணுசுரனே தேரிலேறிக்கொண்டு சண்டை செய்யவெண்ணங்கொண்டவனுய் கிருஷ்ணனைக் குறித்து வந்தான். (30) ஹே ந்ருப! பிறகு ஆயிரங்கைகளினுலும் பலவிதமான ஆயுதங்களைத் தரிக்கின்றவனுன அசுரன் மிக்கக்கோபங் கொண்டவனுய் சக்கிராயுதமுள்ளவரான கிருஷ்ணனிடத்தில் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். (31) அடிக்கடி பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற அவனுடைய கைகளைப் பகவானுன கிருஷ்ணன் கத்திபோலக் கூர்மையான சக்கிராயுதத்தினுல் மரத்தினுடைய கிளைகளைப்போல வெட்டியெறிந்தார். (32) பாணுசுரனுடைய கைகள் வெட்டப்படுங்கால் பக்தர்களிடத்தில் தயையுள்ளவரான பகவானுன சிவன் அருகில் வந்து கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினுர். (33)

ஸ்ரீருத்திரன் சொல்லலுற்ருர்—எவரைச் சுத்தமான மனதுள்ளவர்கள் ஆகாசத்தைப்போல எங்கும் ஏகரூபராகப்பார்க்கின்றனரோ அந்த நீர் வாங்மயமான ப்ரம்ஹத்திலும் கூட (வேதத்திலுங்கூட)

(*) அவனுக்கு ஜ்வரபீடையுண்டாக வேண்டாம் என்பது கருத்து. ஆனதுபற்றியே தான் ஜ்வரபாதைவிலகவேண்டி இந்தச் சரித்திரத்தை த்யானிப்பதும் இந்திராக்ஷி சிவகவசபாராயணம் செய்வதும் நமதுபெரியோர்களின் வழக்கத்திலிருந்துவருகிறது.

श्रीरुद्र उवाच—त्वं हि ब्रह्म परं ज्योतिर्गूढं ब्रह्मणि वाङ्मये। यं पश्यन्त्यमलात्मान आकाशमिव केवलम् ॥३४॥ नाभिर्नभोऽग्निर्मुखमम्बु रेतो द्यौः शीर्षमाशाः श्रुतिरङ्घ्रिरुर्वी। चन्द्रो मनो यस्य दृगर्क आत्मा अहं समुद्रो जठरं भुजेन्द्रः ॥ ३५ ॥ रोमाणि यस्यौषधयोऽम्बुवाहाः केशा विरिञ्चो धिषणा विसर्गः। प्रजापतिर्हृदयं यस्य धर्मः स वै भवान्पुरुषो लोककल्पः॥ ३६ ॥ तवावतारोऽयमकुण्ठधामन्धर्मस्य गुप्त्यै जगतो भवाय। वयं च सर्वे भवतानुभाविता विभावयामो भुवनानि सप्त॥ ३७ ॥ त्वमेक

யறைந்திருக்கின்ற ஜ்யோதீருபமான ப்ரப்ஹமாகவன்றோ இருக்கின்றீர். (34) † மேலும், எந்த உமக்கு ஆகாசம் நாபி (உந்தி) யாகவும், அக்னி முகமாகவும், ஜலம் ரேதஸ்ஸாகவும், ஆகாசம் தலையாகவும், திக்குகள் காதாகவும், பூமி பாதமாகவும், சந்திரன் மனஸ்ஸாகவும், சூரியன் நேத்திரமாகவும், சிவன் அஹங்காரமாகவும், ஸமுத்திரம் வயிருகவும், இந்திரன் புஜங்களாகவும், எந்த உமக்கு ஓஷதிகள் உரோமங்களாகவும், மேகங்கள் கேசங்களாகவும், ப்ரம்ஹா புத்தியாகவும், ப்ரஜாபதிகள் ஆண்குறியாகவும், எவர்க்கு தர்மம் ஹிருதயமாகவும், ஆகின்றனரோ அந்த நீர் லோகங்களினுல் கல்பிக்கப்படுகின்ற விராட்புருஷனே யாகின்றீர். (35–36) ஹே அழியாத ஸ்வரூபமுள்ளவரே! உம்முடைய இந்த அவதாரமானது தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு வேண்டியும், ஜகத்தின் க்ஷேமத்துக்கு வேண்டியுமேயாகும். லோகபாலர்களான நாங்கள் யாவரும் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டே ஏழு உலகங்களேயும் ரக்ஷிக்கின்ருேம். (37) ‡ ஹே ஈஶ! நீர் ஏகராகவும் (ஸஜாதீய

---

† நிர்க்குணரான உம்மைப்பற்றின க்ஞானமிருக்கட்டும். உம்மால் லீலையினு லடையப்பட்ட யாதொரு விராட்ஸ்வரூபமுண்டோ அதுவே அத்திப்பழத்தினுள்ளிலிருக்கின்ற புழுக்களினுல் அத்திப்பழமானதுபோல அறியப்படாததாகவேயன்றோ இருக்கின்றது எனத்தெரிவிக்கிறுர்.

‡ உங்களால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற ஸப்தபுவனங்களும், அவற்றை ரக்ஷிக்கின்ற ப்ரம்ஹதேவன் முதலிய நீங்களும் தனியாக இருப்பது உண்மையாயின் त्वं हि ब्रह्म परं ज्योतिर्गूढं ब्रह्मणि वाङ्मये என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஸஜாதீயபேதமற்ற நிர்க்குணப்ரம்ஹஸ்வரூபமுள்ளதன்மை எனக்கு எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும். சேதனுவான்களான ப்ரம்ஹாதிகளால் ஸஜாதீய

आद्यः पुरुषोऽद्वितीयस्तुर्यः स्वदृग्घेतुरहेतुरीशः। प्रतीयसेऽथापि यथाविकारं स्वमायया सर्वगुणप्रसिद्ध्यै ॥ ३८ ॥ यथैव सूर्यः पिहितश्छायया स्वया छायां च रूपाणि च सञ्चकास्ति। एवं गुणेनापिहितो गुणांस्त्वमात्मप्रदीपो गुणिनश्च भूमन् ॥ ३९ ॥ यन्मायामोहितधियः पुत्रदारगृहादिषु।

பேதமற்றவராகவும், (அவஸ்தாத்ரயமுள்ள புருஷர்களுக்கெல்லாம்) ஆதியிலுள்ள (காரணபூதரான) புருஷராகவும், துரீயராகவும் (சுத்தராகவும்) ஸ்வப்ரகாசமான ஜ்ஞானஸ்வரூபராகவும், அத்விதீயராகவும் (விஜாதீய பேதமற்றவராகவும்) ஸர்வத்துக்கும் காரணபூதராகவும் (ஸர்வாதிஷ்டானராகவும்) உமக்கு வேறு காரணமற்றவராகவும், நியந்தாவாகவும் இருக்கின்றீர். ஆயினும் ஸர்வகுணங்களையும் ப்ரகாசப்படுத்தவேண்டி ஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தமான மாயையினால் ஒவ்வொரு காரியவர்க்கந்தோறும் இருப்பவராக அறியப்படுகிறீர். (38) * ஹே பூமன்!=எங்கும் நீக்கமற நிறைவு பெற்றவரே! சூரியன் மேகரூபமான சொந்தச்சாயையினால் மறைக்கப்பட்டவனாக(ப்பார்ப்பவரின் கண்ணுக்கு)க் காணப்படினுங்கூடத் தனது சாயையான மேகத்தையும், மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட குடம் முதலியவற்றையும் எவ்விதம் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றானோ இவ்விதமே நீர் ஜீவனது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்ற உமது காரியமான அஹங்காரமாகிற குணத்தினால் மறைக்கப்படுபவராக பிறர் பார்வைக்குக் காணப்படினுங்கூட (ஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தமான) ஸத்வாதி குணங்களையும், அந்தக் குணோபஹிதர்களான ஜீவர்களையும் ஸ்வப்ரகாசரூபரான நீர் ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கின்றீர். (ஆகவே ஸர்வஸாக்ஷியான உமக்கு ஸம்ஸாரமானது ஒரு பொழுதும் ஸம்பவிக்கவேமாட்டாது.) (39) மேலும் எந்த உம்முடைய மாயையினால் மயங்கின புத்தியுள்ளவர்கள், புத்திரன், களத்திரம், வீடு முதலியவற்றில் பற்றையடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு

பேதமும், ஏழுபுவனங்களால் விஜாதீயபேதமும் அன்றோ ஸம்பவிக்கும் எனின்? அதற்குவேண்டி இந்தச்சுலோகத்தினால் ஸஜாதீயவிஜாதீய பேதமற்ற நிர்க்குண ப்ரம்ஹமாகவே இருக்கும் தன்மை விளக்கப்படுகிறது.

* அவ்விதமாயின் எனக்கே ஸம்ஸாரித்துவம் சொல்லுகின்றீரோ எனின்? இல்லவே இல்லையென இதனால் தெரிவிக்கிறார்.

उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति प्रसक्ता वृजिनार्णवे ॥ ४० ॥ देवदत्तमिमं लब्ध्वा नृलोकमजितेन्द्रियः। यो नाद्रियेत त्वत्पादौ स शोच्यो ह्यात्मवञ्चकः॥४१॥ यस्त्वां विसृजते मर्त्य आत्मानं प्रियमीश्वरम्। विपर्ययेन्द्रियार्थार्थं विषमत्त्यमृतं त्यजन्॥ ४२ ॥ अहं ब्रह्माथ विबुधा मुनयश्चामलाशयाः। सर्वात्मना प्रपन्नास्त्वामात्मानं प्रेष्ठमीश्वरम् ॥ ४३ ॥ तं त्वा जगत्स्थित्युदयान्तहेतुं समं प्रशान्तं सुहृदात्मदैवम्। अनन्यमेकं जगदात्मकेतं भवापवर्गाय

துக்க ஸமுத்திரத்தில் மிதக்கின்றனரோ (அதாவது: தேவாதி யோனிகளிற் பிறக்கின்றனரோ) அமுங்குகின்றனரோ (அதாவது: மரம் முதலிய யோனிகளிற் பிறக்கின்றனரோ என்றும்.) அந்த உமக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் ஏற்பட இடமேது? (40) கர்மபலன் தருபவரான உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த மனித சரீரத்தையடைந்துங்கூட இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுய்க்கொண்டு எவன் உமது சரணங்களை யாஸ்ரயிக்காதிருக்கின்றானே ஆத்மவஞ்சகனான (தன்னைமே ஏமாற்றிக்கொள்ளுபவனான) அவன் துக்கிக்கத்தகுந்தவனாகவே அன்றோ ஆகின்றான். (41)

மரிக்குமியல்புடைய எவன் ஆத்மாவாக இல்லாததும், ப்ரிய மாக இல்லாததும், ஈஸ்வரனாக இல்லாததுமான புத்திராதிகளான விஷயங்களுக்கு வேண்டி ஆத்மபூதரும், ப்ரியரும் (ஸுகஸ்வரூபரும்) ஈஸ்வரனுமான உம்மை மறக்கின்றானே அவன் அமுதத்தை விடுத்து விஷத்தைச் சாப்பிட்டவனாகவேயாகிறான். (42) ஆனது பற்றி மஹாதேவனான நானும், ப்ரம்ஹதேவனும், இந்திராதி தேவர்களும், அழுக்கற்ற சித்தமுள்ளவர்களான முனிகளும் ப்ரத்யகாத்மாவும், சுகரூபியும், ஈஸ்வரனுமான உம்மை எல்லாவிதத்தினாலும் சரண்புகுந்தவர்களாக விருக்கின்றோம். (43) (*)ஜகத்தின் ஸ்திதி (ரக்ஷணம்) உத்பத்தி, ப்ரளயம் இவற்றுக்குக் காரணமானவரும், ஸர்வஸமரும், ப்ரசாந்தரும், (விருத்தியைத் தருவதுபற்றி) ஸுஹ்ருத்தும், (ஸர்வாத்மகராகவிருப்பதுபற்றி) ஆத்மாவும், ஈஸ்வரனும், அநன்யரும்=தன் வகுப்பிற்சேர்ந்த இரண்டாவது பொருளற்

(*) ஸ்ரீகோபாலனே பஜிக்கத்தக்கவர் என்பதற்குக் காரணங்களைக் காட்டி அவரிடத்தில் தனக்குப் பக்திவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

भजाम देवम् ॥ ४४ ॥ अयं ममेष्टो दयितोऽनुवर्ती मयाऽभयं दत्तममुष्य देव। संपद्यतां तद्भवतः प्रसादो यथा हि ते दैत्यपतौ प्रसादः॥ ४५ ॥

श्रीभगवानुवाच—यदात्थ भगवंस्त्वन्नः करवाम प्रियं तव। भवतो यद्व्यवसितं तन्मे साध्वनुमोदितम् ॥ ४६ ॥ अवध्योऽयं ममाप्येष वैरोचनिसुतोऽसुरः। प्रह्लादाय वरो दत्तो न वध्यो मे तवान्वयः॥ ४७ ॥ दर्पोपशमनायास्य प्रवृक्णा बाहवो मया। सूदितं च बलं भूरि यच्च भारायितं भुवः॥ ४८ ॥ चत्वारोऽस्य भुजाः शिष्टा भविष्यन्त्यजरामराः। पार्षदमुख्यो भवतो नकुतश्चिद्भयोऽसुरः॥ ४९ ॥ इति लब्ध्वाऽभयं कृष्णं प्रणम्य

றவரும், ஏகரும்=வேறு வகுப்பிற்சேர்ந்த இரண்டாவது பொருளற்றவரும், ஜகத்துக்கும் ஆத்மாக்களுக்கும் அதிஷ்டானமானவரும், தேவரும்=ஸ்வப்ரகாசருமான அந்த உம்மை ஸம்ஸார மோக்ஷத்துக்குவேண்டிப் பஜிக்கின்றோம். (44) ஹே தேவ! இந்தப்பாணாஸுரன் எனக்கு இஷ்டனும், தயைக்குப் பாத்திரனுமான பக்தனாவான். இவனுக்கு என்னால் அபயமானது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தைத்யபதியான ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் உமக்கு எத்தகைய கருணையிருக்கிறதோ அந்தக்கருணை இவனிடத்திலுமுண்டாகட்டும் என்றார். (45)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே பகவன்! நீர் எதை நம்மிடஞ்சொன்னீரோ அந்த உமது ப்ரியத்தை நாம் செய்கின்றோம். உம்மால் நிஸ்சயிக்கப்பட்டது எதுவோ அது என்னால் நன்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகவேயாகும். (46) இவன் எனது பக்தனான பலிசக்கிரவர்த்தியின் புத்திரனானதுபற்றி அஸுரனாயினும்கூட என்னால் கொல்லத்தகாதவனாகவே ஆகிறான். மேலும், "உனது வம்சம் என்னால் கொல்லப்படமாட்டாது" என ப்ரஹ்லாதனுக்குவரனும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. (47) கொழுப்பைக் குறைப்பதற்காகவேண்டி இவனுடைய கைகள் என்னால் வெட்டப்பட்டன. பூமிக்கு அதிகச் சுமையாகவான சேனையாதுண்டோ அதுவும் அழிக்கப்பட்டது.(48) எஞ்ஜின நான்கு கைகளும் ஜராமரணமற்றவைகளாகவே இருக்கப்போகின்றன. இந்த அஸுரன் உமது பார்ஷதர்களுக்குள் முக்கியனாகவும், எங்கிருந்தும் பயமற்றவனாகவும் இருக்கப்போகிறான். (49)

शिरसाऽसुरः। प्राद्युम्निं रथमारोप्य सवध्वा समुपानयत् ॥ ५० ॥ अक्षौहिण्या परिवृतं सुवासःसमलङ्कृतम्। सपत्नीकं पुरस्कृत्य ययौ रुद्रानुमोदितः॥ ५१ ॥ स्वराजधानीं समलङ्कृतां ध्वजैः सतोरणैरुक्षितमार्गचत्वराम्। विवेश शङ्खानकदुन्दुभिस्वनैरभ्युद्यतः पौरसुहृद्द्विजातिभिः॥ ५२॥ (य एवं कृष्णविजयं शङ्करेण च संयुगम्। संस्मरेत्प्रातरुत्थाय न तस्य स्यात्पराजयः॥ ५३ ॥)

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धेऽनिरुद्धानयनं नाम त्रिषष्टितमोऽध्यायः॥ ६३ ॥

பாணாஸுரன் இவ்விதம் அபயத்தையடைந்து கிருஷ்ணனைத் தலையினால் வணங்கி அநிருத்தனை உஷையுடன் கூடத்தேரிலேற்றிக்கொண்டு அருகில் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். (50) அக்ஷௌஹிணி சேனையினால் நாலாபக்கத்திலும் சூழப்பட்டவனும், நல்ல வஸ்திரங்களினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் பத்நியுடன் கூடினவனுமான அநிருத்தனை முன்விட்டுக்கொண்டு மஹாதேவனால் அனுமோதிக்கப்பட்டவராய்க் கிளம்பினார். (51) சங்கம், ஆனகம், துந்துபி இவற்றின் த்வனியுடன் கூடின பட்டினத்து ஜனங்கள், ஸுஹ்ருத்துக்கள், ப்ராம்ஹணர் இவர்களால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டவராய் தோரணங்களுடன் கூடின கொடிமரங்களினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஜலம் தெளிக்கப்பட்ட வழி நாச்சந்து இவற்றையுடையதுமான தனது ராஜதானியில் (துவாரகையில்) ப்ரவேசித்தார். (52) (எவன் இவ்விதம் சங்கரனுடன் நடந்த சண்டையையும், அதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய விஜயத்தையும் காலையிலெழுந்து நன்கு நினைப்பானோ அவனுக்கு அவமானமானது உண்டாகமாட்டாது) (53) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணவிஜயமென்ற அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ चतुष्षष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एकदोपवनं राजञ्जग्मुर्यदुकुमारकाः। विहर्तुं साम्बप्रद्युम्नचारुभानुगदादयः॥ १ ॥ क्रीडित्वा सुचिरं तत्र विचिन्वन्तः पिपासिताः। जलं निरुदके कूपे ददृशुः सत्त्वमद्भुतम् ॥ २ ॥ कृकलासं गिरिनिभं वीक्ष्य विस्मितमानसाः। तस्य चोद्धरणे यत्नं चक्रुस्ते कृपयान्विताः॥ ३ ॥ चर्मजैस्तान्तवैः पाशैर्बद्ध्वा पतितमर्भकाः। नाशक्नुवन्समुद्धर्तुं

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुष्षष्टितमे कृष्णो नृगं पापादमोचयत्।
ब्रह्मस्वहारिदोषोक्त्या राज्ञो दृप्तानशिक्षयत् ॥ १ ॥
विभूतिभाग्यभोगादिमदोन्नद्धमनोरथान्।
अन्वशासद्यदून् कृष्णो नृगोद्धारप्रसङ्गतः ॥ २ ॥

(க—ரை) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ந்ருகன் என்ற அரசனைப் பாபத்தினின்றும் விடுவித்தாரென்றும், ப்ராம்ஹணனின் சொத்தையபஹரிப்பவர்க்கு நேரும் தோஷத்தை எடுத்துக்காட்டி மதங்கொண்ட அரசர்களைச் சிக்ஷித்தாரென்றும், ஐஸ்வரியம், பாக்கியம், போகம் முதலியவற்றினுலேற்பட்ட மதத்தினுல் கட்டுக்கடங்காத மனோரதமுள்ளவர்களான யாதவர்களை ந்ருகனைக் காக்கும் வாயிலாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சிக்ஷித்தாரென்றும் இந்த அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே ராஜன்! ஒருநாள் ஸாம்பன், ப்ரத்யும்னன், சாரு, பானு, கதன் முதலிய யதுகுமாரர்கள் விளையாடுவதற்காக உத்யானத்தையடைந்தனர். (1) அங்கு வெகுகாலம் விளையாடிவிட்டுத் தாஹம் மேலிட்டவர்களாய் ஜலத்தைத் தேடிக்கொண்டு ஜலமற்ற கிணற்றில் ஆஶ்சரியமான ஜந்துவைக் கண்டனர். (2) அவர்கள் மலைக்கொப்பான ஓணானைக்கண்டு ஆஶ்சரியத்தையடைந்த மனதுள்ளவர்களாய் கிருபையுடன் கூட அதை வெளியிலெடுக்க முயற்சிசெய்தனர். (3) அக்குமாரர்கள் கிணற்றில் விழுந்திருக்கும் அதை தோலினுலும், நூல்களினுலும் செய்யப்பட்ட கயிறுகளினுல் கட்டி வெளியிலெடுக்க முடியாதவர்களாகப் போகவே ஆஶ்சரியத்தையடைந்தவர்களாய்க் கிருஷ்ணனிடம்

कृष्णायाचख्युरुत्सुकाः॥ ४ ॥ तत्रागत्यारविन्दाक्षो भगवान्विश्वभावनः। वीक्ष्योज्जहार वामेन तं करेण स लीलया ॥ ५ ॥ स उत्तमश्लोककराभिमृष्टो विहाय सद्यः कृकलासरूपम्। सन्तप्तचामीकरचारुवर्णः स्वर्ग्यद्भुतालङ्करणाम्बरस्रक् ॥ ६ ॥ पप्रच्छ विद्वानपि तन्निदानं जनेषु विख्यापयितुं मुकुन्दः। कस्त्वं महाभाग वरेण्यरूपो देवोत्तमं त्वां गणयामि नूनम् ॥ ७ ॥ दशामिमां वा कतमेन कर्मणा संप्रापितोऽस्यतदर्हः सुभद्र। आत्मानमाख्याहि विवित्सतां नो यन्मन्यसे नः क्षममत्र वक्तुम् ॥८॥ श्रीशुक उवाच— इति स्म राजा संपृष्टः कृष्णेनानन्तमूर्तिना। माधवं प्रणिपत्याह किरीटेनार्कवर्चसा ॥ ९ ॥

தெரிவித்தனர். (4) அரவிந்தாக்ஷனும், விஸ்வத்தைக் காப்பவனும், பகவானுமான அந்தக் கிருஷ்ணன் அங்குவந்து பார்த்து இடதுகையினால் அதை விளையாட்டாக வெளியேற்றினர். (5) உத்தம ஸ்லோகனை பகவானுடைய கையினால் தொடப்பட்ட அந்த ஓணான் அப்பொழுதே ஓணானுருவத்தைவிடுத்து நன்கு உருக்கின பொன்னே போன்று அழகிய நிறமுடையவனும், ஆஸ்சரியம் வாய்ந்த அலங்காரம், வஸ்திரம், மாலை இவற்றையுடையவனுமான ஸ்வர்க்கலோகவாஸியாகவானான். (6) அதன் காரணத்தையறிந்திருந்தபோதிலும், ஸ்ரீமுகுந்தன் ஜனங்களிடத்தில் ப்ரஸித்தப்படுத்தவேண்டி அவனைக் கேட்கத்தொடங்கினர் "ஹே மஹாபாக! சிறந்த ரூபத்தையுடைய நீ யார்? உன்னைத் தேவஸ்ரேஷ்டனென்றே நிஸ்சயமாகவெண்ணுகிறேன். (7) ஹேஸுபத்ர! இந்த நிலையை எந்தக்கர்மத்தினால் அவ்விதமாவதற்குத் தகுதியற்ற நீ அடைந்தனை? எம்மிடம் சொல்லுவது இப்பொழுது பொருந்தமெனெ நீ எண்ணுவாயேல் அறியவிருப்பங்கொண்ட எங்களுக்கு உன்னைத்தெரிவிப்பாயாக" என்றார். (8) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அனந்தமான (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள) மூர்த்தியை (ஸ்வரூபத்தை) யுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட அரசன் ஸூரியனுக்கொப்பான காந்தியையுடைய கிரீடத்துடன் மாதவனை வணங்கிச் சொல்லலுற்றான்.

ந்ருகன் சொல்லலுற்றான்—"ஹே ப்ரபோ! நான் இக்ஷ்வாகு புத்திரனும், ந்ருகன் எனப்பிரஸித்திபெற்றவனுமான அரசனாவேன்.

नृग उवाच—नृगो नाम नरेन्द्रोऽहमिक्ष्वाकुतनयः प्रभो। दानिष्वाख्यायमानेषु यदि ते कर्णमस्पृशम्॥ १० ॥ किं नु तेऽविदितं नाथ सर्वभूतात्मसाक्षिणः। कालेनाव्याहतदृशो वक्ष्येऽथापि तवाज्ञया॥ ११ ॥ यावन्त्यः सिकता भूमेर्यावन्त्यो दिवि तारकाः। यावन्त्यो वर्षधाराश्च तावतीरददं स्म गाः॥ १२ ॥ पयस्विनीस्तरुणीः शीलरूपगुणोपपन्नाः कपिला हेमशृङ्गीः। न्यायार्जिता रूप्यखुराः सवत्सा दुकूलमालाभरणा ददावहम्॥ १३ ॥ स्वलंकृतेभ्यो गुणशीलवद्भ्यः सीदत्कुटुम्बेभ्य ऋतव्रतेभ्यः।

தானம் செய்பவர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்படுமிடங்களில் (நான்) உமதுகாதில் நிஸ்சயமாய்பட்டிருப்பேன். (10) ஆயினும் ஹேநாத! எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் புத்திக்கு ஸாக்ஷியும், காலத்தினுல் அழியாத அறிவையுடையவருமான உம்மால் அறியப்படாதது என்ன இருக்கிறது. ஆயினும் உமது ஆக்ஞையை முன்னிட்டுச் சொல்லுகிறேன். (11) பூமியிலுள்ள மணல்கள் எத்துணை எண்ணுள்ளனவோ, ஆகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள் எத்துணை எண்ணுள்ளனவோ, மழையின் தாரைகள் எத்துணை எண்ணுள்ளனவோ அத்துணை எண்ணுள்ள பசுக்களை நான் தானஞ்செய்தேன். (12) அதிகம் பாலுள்ளனவும், இளம் வயதுள்ளனவும், சீலம், ரூபம், குணம் இவற்றுடன் கூடினவும், பொன்னுலலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புள்ளனவும், நியாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும், வெள்ளியினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட குளம்புகளையுடையனவும், கன்றுகளுடன் கூடினவும், வெண்பட்டு, பூமாலை, அபரணம் இவற்றுடன் கூடினவுமான †கபிலைப்பசுக்களை நான் தானஞ்செய்திருக்கிறேன்.(13) (மேலும் அந்தக் கபிலைப் பசுக்களை) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், குணம், சீலம் இவையுள்ளவர்களும், கஷ்டதசையிலுள்ள குடும்பமுள்ளவர்

---

† सुवर्णकपिला पूर्वा द्वितीया गौरपिंगला। तृतीया चैव रक्ताक्षी चतुर्थी गुडपिंगला। पञ्चमी बहुवर्णा स्यात् षष्ठी स्याच्छ्वेतपिंगला। सप्तमी श्वेतपिंगाक्षी ह्यष्टमी कृष्णपिंगला। नवमी पाटला ज्ञेया दशमी पुच्छपिंगला। एता दश समाख्याताः कपिलास्ते वरानने। सर्वार्थेता महाभागा स्तारयन्ति न संशयः॥ என வராஹபுராணத்திற் சொல்லியபடி கபிலை என்ற பசுக்கள் பத்துவிதங்களாகும். அவற்றைத் தானஞ் செய்தார் என்பது கருத்து.

तपःश्रुतब्रह्मवदान्यसद्भ्यः प्रादां युवभ्यो द्विजपुङ्गवेभ्यः॥ १४ ॥ गोभूहिरण्यायतनाश्वहस्तिनः कन्याः सदासीस्तिलरूप्यशय्याः। वासांसि रत्नानि परिच्छदान्रथानिष्टं च यज्ञैश्चरितं च पूर्तम् ॥१५॥ कस्य चिद्द्विजमुख्यस्य भ्रष्टा गौर्मम गोधने। संपृक्ताऽविदुषा सा च मया दत्ता द्विजातये ॥ १६ ॥ तां नीयमानां तत्स्वामी दृष्ट्वोवाच ममेति तम्। ममेति प्रतिग्राह्याह नृगो मे दत्तवानिति ॥ १७ ॥ विप्रौ विवदमानौ मामूचतुः स्वार्थसाधकौ। भवान्दातापहर्तेति तच्छ्रुत्वा मेऽभवद्भ्रमः॥ १८॥ अनुनीतावुभौ

களும், உண்மையான விரதமுள்ளவர்களும், தடஸ்வினுல் கியாதி வாய்ந்தவர்களும், வேதத்தைத்தடையின்றிப் பிறர்க்குபதேசிக்கும் ஸாதுக்களும், யௌவன வயதுள்ளவர்களுமான ப்ராம்ஹணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கே தானஞ்செய்தேன். (14) மேலும், ஸாதாரணமான வேறு பசுக்கள், பூமி, ஸ்வர்ணம், வீடு, குதிரை, யானை இவற்றையும், வேலைக்காரிகளுடன் கூடின கன்னிகைகளையும், எள்ளு, வெள்ளி, படுக்கை இவைகளையும், வஸ்திரங்களையும், ரத்தினங்களையும், மற்றுமுள்ள போகோபகரணங்களையும் (முற்கூறியபடிக்குள்ள ப்ராம்ஹணர்க்கே தானஞ்செய்ததுடன்) பல யாகங்களையும், குளம் வெட்டல், தேவாலயமமைத்தல், தண்ணீர் பந்தலமைத்தல், பூந்தோட்டமமைத்தல் முதலியவற்றையும் செய்தேன். (15) அப்பொழுது ஒரு சிறந்த ப்ராம்ஹணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பசுவானது அவரிடமிருந்து விலகி எனது பசுக்கூட்டத்தில் கலந்துவிட்டது. அதை யறியாத என்னுல் அப்பசு வேறு ப்ராம்ஹணனுக்கு தானஞ்செய்யப்பட்டுவிட்டது. (16) அதை (அவர்) ஓட்டிச் செல்லுங்கால் அதன் சொந்தக்காரர்கண்டு இது என்னுடையது என்று அவரிடஞ் சொன்னர். தானம் வாங்கினவர் ந்ருகன் எனக்குக்கொடுத்தார் ஆனதுபற்றி என்னுடையதே என்று சொன்னர். (17) இரண்டு ப்ராம்ஹணர்களும் தத்தமது பொருளை ஸாதிக்கவெண்ணங்கொண்டவர்களாய்ச் சண்டையிட்டுக்கொண்டு என்னைப்பார்த்து 'நீயே தானஞ்செய்பவனுகவும், அபஹரிப்பவனுகவும் ஆகிவிட்டனையே' என்று சொல்லினர். அதைக்கேட்டதும் எனக்கு ப்ரமமுண்டாகிவிட்டது.(18) தர்மவிஷயத்தில் கஷ்டத்தையடைந்த என்னுல் இரண்டு ப்ராம்ஹணர்களும் 'இதைவிடச் சிறந்த லக்ஷம் பசுக்களைத்தருகின்

विप्रौ धर्मकृच्छ्रगतेन वै । गवां लक्षं प्रकृष्टानां दास्याम्येषा प्रदीयताम्॥१९॥ भवन्तावनुगृह्णीतां किंकरस्याविजानतः। समुद्धरतं मां कृच्छ्रात्पतन्तं निरयेऽशुचौ ॥ २० ॥

नाहं प्रतीच्छे वै राजन्नित्युक्त्वा स्वाम्यपाक्रमत् । नान्यद्गवामप्ययुत-मिच्छामीत्यपरो ययौ ॥ २१ ॥ एतस्मिन्नन्तरे याम्यैर्दूतैर्नीतो यमक्षयम् । यमेन पृष्टस्तत्राहं देवदेव जगत्पते ॥ २२ ॥ पूर्वं त्वमशुभं भुङ्क्षे उताहो नृपते शुभम् । नान्तं दानस्य धर्मस्य पश्ये लोकस्य भास्वतः॥ २३ ॥ पूर्वं देवाऽशुभं भुञ्ज इति प्राह पतेति सः। तावदद्राक्षमात्मानं कृकलासं पत-त्प्रभो ॥ २४ ॥ ब्रह्मण्यस्य वदान्यस्य तव दासस्य केशव । स्मृतिर्नाद्यापि विध्वस्ता भवत्संदर्शनार्थिनः॥ २५ ॥ स त्वं कथं मम विभोऽक्षिपथः

றேன் இப்பசு (யாதேனுமொருவரால்) விட்டுக்கொடுக்கப்படட்டும். வேலைக்காரனும் அறியாதவனுமான என்விஷயத்தில் நீங்கள் அருள் புரிவீர்களாக. அசுத்தமான நரகத்தில்விழுகின்ற என்னைக்கரையேற்றிவையுங்கள்' என வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டனர். (19–20) ஹே ராஜன்! 'நான் அவற்றைப்பெறமாட்டேன்' எனச்சொல்லிவிட்டு அப்பசுவின் சொந்தக்காரர் போய்விட்டார். வேறு ப்ராம்ஹணனோ 'வேறு பதினாயிரக்கணக்கான பசுக்களையும் நான்விரும்பேன்' எனச்சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். (21) ஹே தேவதேவ! ஹே ஜகத்பதே! இந்த ஸமயம் பார்த்து யமனுடைய தூதர்களினால் யமன் வீடு கொண்டுபோகப்பட்ட நான் அப்பொழுது 'ஹேந்ருபதே! நீர் முதலில் பாபபலனை யனுபவிக்கின்றீரா? அல்லது சுபபலனை யனுபவிக்கின்றீரா? தானரூபமான தர்மத்தினுடையவும், அதன் பலனாகப்பிரகாசிக்கும் லோகத்தினுடையவும் முடிவை நான் பார்க்கின்றேனில்லை' என யமனால் கேட்கப்பட்டேன். (22–23) 'ஹே தேவ! முதலில் அசுபபலனையனுபவிக்கிறேன்' என நான் சொன்னதும் அந்த யமன் 'விழு' என்றார். அப்பொழுது ஹேப்ரபோ! விழுகின்ற நான் என்னை ஓணானாகக்கண்டேன். (24) ஹே கேசவ! ப்ரம்ஹண்யனும் கொடையாளியுமான உம்முடைய தாஸனும், உம்முடைய தர்சனத்திலாவல் கொண்டவனுமான எனக்கு இவ்வளவு காலமான பிறகுங்கூட அந்த நினைவு அழியாதிருக்கின்றது. (25)

परात्मा योगेश्वरैः श्रुतिदृशाऽमलहृद्विभाव्यः। साक्षादधोक्षज उरुव्यसनान्धबुद्धेः स्यान्मेऽनुदृश्य इह यस्य भवापवर्गः॥ २६ ॥ देवदेव जगन्नाथ गोविन्द पुरुषोत्तम। नारायण हृषीकेश पुण्यश्लोकाच्युताव्यय ॥ २७ ॥ अनुजानीहि मां कृष्ण यान्तं देवगतिं प्रभो। यत्र क्वापि सतश्चेतो भूयान्मे त्वत्पदास्पदम् ॥ २८ ॥ नमस्ते सर्वभावाय ब्रह्मणेऽनन्तशक्तये। कृष्णाय वासुदेवाय योगानां पतये नमः॥ २९ ॥ इत्युक्त्वा तं परिक्रम्य पादौ स्पृष्ट्वा स्वमौलिना। अनुज्ञातो विमानाग्र्यमारुहत्पश्यतां नृणाम् ॥ ३० ॥

ஹே விபோ! பரமாத்மாவும், யோகேஸ்வரர்களாலும் கூட உபநிஷத்தாகிற கண்ணினால் நிர்த்துஷ்டமான ஹிருதயத்தில் தியானிக்கபட்டுந்தகுந்தவரும், இந்திரியஜன்யக்ஞானத்துக்கு விஷயமாகாதவரும், எவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தின் முடிவேற்படுமோ அவனால் மட்டும் காணத்தகுந்தவருமான அந்த நீர் ஓணான் பிறவியிலேற்பட்ட அதிகமான துக்கத்தினால் மங்கின அறிவையுடையவனான என்னுடைய கண்ணினால் நேரில் பார்க்கத்தகுந்தவராக எவ்விதமானீர். இது எனக்கு வெகு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. (26) ஹே தேவதேவ! ஜகன்னாத! கோவிந்த! புருஷோத்தம! நாராயண! ஹிருஷீகேச! புண்ணிய ஸ்லோக! அச்யுத! அவ்யய! ஹே கிருஷ்ண! ப்ரபோ! தேவப்பிறவியையடையும் எனக்கு உத்தரவு தருவீராக. எங்கு பிறந்திருந்தபோதிலும் என்னுடைய சித்தமானது உமது சரணத்தில் பற்றுள்ளதாகவே இருக்கவேண்டும். (27-28) ஸர்வத்தையும் ஸிருஷ்டிக்கின்ற ப்ரம்ஹமானவரும், அனந்தமான மாயையென்ப்பெயரிய சக்தியையுடையவரும், எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் சித்தத்தில் ப்ரகாசிப்பவரும், *எப்பொழுதும் ஆனந்த ரூபியும், யாகாதி கர்மங்களுக்குப் பலன் தருகின்றவருமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்."(*) (29)

---

* कृषिर्भूवाचकः शब्दः णश्च निर्वृतिवाचकः। तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते॥ என்ற ஸ்மிருதியிருப்பதையொட்டி கிருஷ்ண என்ற பதத்துக்கு இவ்விதம் ஸ்ரீதரீயவியாக்கியானத்தில் பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(*) இவ்வித ஸ்வரூபியான உம்மைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவனாக நான் இருந்தபோதிலுங்கூட உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட கர்மபலனையனுபவிக்கவேண்டி போகப்போகிறேன் என்பது கருத்து.

कृष्णः परिजनं प्राह भगवान्देवकीसुतः। ब्रह्मण्यदेवो धर्मात्मा राजन्यानुशिक्षयन् ॥ ३१ ॥

दुर्जरं बत ब्रह्मस्वं भुक्तमग्नेर्मनागपि। तेजीयसोऽपि किमुत राज्ञामीश्वरमानिनाम् ॥ ३२ ॥ नाहं हालाहलं मन्ये विषं यस्य प्रतिक्रिया। ब्रह्मस्वं हि विषं प्रोक्तं नास्य प्रतिविधिर्भुवि ॥ ३३ ॥ हिनस्ति विषमत्तारं वह्निरद्भिः प्रशाम्यति। कुलं समूलं दहति ब्रह्मस्वारणिपावकः॥ ३४ ॥ ब्रह्मस्वं दुरनुज्ञातं भुक्तं हन्ति त्रिपूरुषम्। प्रसह्य तु बलाद्भुक्तं दश पूर्वा-

---

இவ்விதஞ் சொல்லி ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து தனது தலையினால் கால்களைத் தொட்டு அவரைவணங்கி அவரால் விடையளிக்கப்பட்டவனைக் கொண்டு ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே சிறந்த விமானத்திலேறிக் கொண்டான். (30) ப்ரம்ஹண்யதேவனும், தர்மாத்மாவும், தேவகியின் புத்திரனும், பகவானுமான கிருஷ்ணன் மற்ற அரசர்களைச் சிக்ஷிக்க வெண்ணங்கொண்டவராய்த் தனதுவேலைக்காரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (31) "ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தானது ஸ்வல்பம் புக்தமாயினுங்கூட அதிகம் தேஜஸ்ஸுள்ள அக்னிக்குக்கூட ஜீர்ணிக்கமுடியாததாகவே தானாகும். தாம் ஈஸ்வரரென்ற அஹங்காரமுள்ள அரசர்களுக்கு ஜீர்ணிக்காது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதுவெகு கஷ்டமானது. (32) எதை மந்திராதிகளினால் போக்கமுடியுமோ அந்த †ஹாலாஹலத்தைவிஷமாக நான் எண்ணவில்லை. ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தன்றோ விஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷத்துக்கு ப்ரதிவிதியானது (இதைப்போக்கும் ஸாதனமானது) பூமியில் கிடையாது. (33) விஷமானது சாப்பிடுகின்றவனை மட்டும் கொல்லுகிறது. நெருப்பானது ஜலத்தினால் அணைந்து விடுகிறது. ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தாகிற அரணிக்கட்டையினின்று முண்டான நெருப்பானது ஸமூலமாகக் குலத்தையழித்து விடுகிறது. (34) உள்ளபடி ஸம்மதிக்கப்படாது அனுபவிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தானது மூன்று தலைமுறையிலுள்ள புருஷர்களை யழித்துவிடும். பலாத்காரமாக (ராஜாதிகளினுதவிகொண்டு)

---

† இது ஒரு பெரிய கொடியவிஷமாகும்.

न्दशापरान् ॥ ३५ ॥ राजानो राजलक्ष्म्यान्धा नात्मपातं विचक्षते । निरयं येऽभिमन्यन्ते ब्रह्मस्वं साधुबालिशाः ॥ ३६ ॥ गृह्णन्ति यावतः पांसून्क्रन्दतामश्रुबिन्दवः । विप्राणां हृतवृत्तीनां वदान्यानां कुटुम्बिनाम् ॥ ३७ ॥ राजानो राजकुल्याश्च तावतोऽब्दान्निरङ्कुशाः । कुम्भीपाकेषु पच्यन्ते ब्रह्मदायापहारिणः ॥ ३८ ॥ स्वदत्तां परदत्तां वा ब्रह्मवृत्तिं हरेच्च यः । षष्टिवर्षसहस्राणि विष्ठायां जायते कृमिः ॥ ३९ ॥ न मे ब्रह्मधनं भूयाद्यद्गृद्ध्वाल्पायुषो *नृपाः । पराजिताश्च्युता राज्याद्भवन्त्युद्वेजिनोऽहयः ॥४०॥ विप्रं

ட்பிடுங்கி அனுபவிக்கப்படுமாயின் தனக்குமுந்திப் பத்துதலைமுறைகளையும், தனக்குப்பிந்திப் பத்துத்தலைமுறைகளையும் அழித்துவிடுகிறது. (35) ராஜலக்ஷ்மியினால் அறிவிழந்தவர்களான எந்த ராஜாக்கள் ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தில் ஆசைகொள்ளுகின்றனரோ அவர்கள் நரகத்திலேயே ஆசைகொண்டவர்களாகின்றனர். ஆகவே மூடர்கள் தனக்குவரும் நரகபாதத்தை யறிந்துகொள்ளாதவராகின்றனர். (36) மேலும் ஔதார்யமுள்ளவர்களும், குடும்பிகளுமான ப்ராம்ஹணர் அபஹரிக்கப்பட்ட விருத்தியையுடையவர்களாய் அழும்பொழுது அவர்களின் கண்ணீர்துளிகள் எத்துணை எண்ணுள்ள மண்பொடிகளை நனைக்கின்றனவோ அத்துணை எண்ணுள்ள வருஷங்கள் முழுதும் ப்ராம்ஹணனுடைய சொத்தை யபஹரித்த அந்தராஜாக்களும், அந்தராஜகுலத்துதித்தவர்களும் தங்குதடையின்றி கும்பீபாகமென்ற நரகங்களில் உழலுகின்றனர்.(37-38) எவன் தன்னாற் கொடுக்கப்பட்டதாகவோ, பிறராற் கொடுக்கப்பட்டதாகவோ உள்ளப்ராம்ஹணனுடைய விருத்தியை யபஹரிப்பானோ அவன் அறுபதினாயிரம் வருஷங்கள்முடிய மலத்திலுழலும் புழுவாகப்பிறக்கிறான்.(39) ராஜாக்கள் எந்த ப்ராம்ஹணசொத்தில் ஆசைப்பட்டு பிறரால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவும், ராஜ்பத்தினின்றும் நழுவினவர்களாகவும், அற்பமான ஆயுளுள்ளவர்களாகவுமாகி எவர்க்கும் பயத்தைத்தரும் பாம்புகளாகப் பிறக்கின்றனரோ அத்தகைய ப்ராம்ஹணசொத்தானது என்னிடம்வந்துசேராதிருக்கட்டும். (40) என்னிடம் பக்தியுள்ள ஹே ஜனங்களே! ப்ராம்ஹணன் அபரா

---

* नराः इत्यपि क्वचित्पाठः ॥

कृतागसमपि नैव द्रुह्यत मामकाः। घ्नन्तं बहु शपन्तं वा नमस्कुरुत नित्यशः॥ ४१॥ यथाहं प्रणमे विप्राननुकालं समाहितः। तथा नमत यूयं च योऽन्यथा मे स दण्डभाक् ॥४२॥ ब्राह्मणार्थो ह्यपहृतो हर्तारं पातयत्यधः। अजानन्तमपि ह्येनं नृगं ब्राह्मणगौरिव ॥४३॥ एवं विश्राव्य भगवान्मुकुन्दो द्वारकौकसः। पावनः सर्वलोकानां विवेश निजमन्दिरम् ॥ ४४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे नृगोपाख्यानं नाम चतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

தஞ் செய்தவனாக இருந்தபோதிலுங்கூட நீங்கள் அவனுக்கு த்ரோஹஞ்செய்யாதீர். உங்களை அவன் அடித்தபோதிலும், வெகுவாகச் சபித்தபோதிலுங்கூட எப்பொழுதும் அவனை நமஸ்கரியுங்கள்.‡(41) நான் வெகு ஸாவதானமாய் ஒவ்வொரு காலத்திலும் எவ்விதம் ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரிக்கின்றேனோ அவ்விதமே நீங்களும் நமஸ்கரியுங்கள். எவன் இதற்கு மீறி நடப்பானோ அவன் என்னிடமிருந்து சிக்ஷையையடைந்தவனாவான். (42) அபஹரிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணனுடைய பொருளானது அபஹரித்தவனை நரகத்தில் தள்ளிவிடுகிறது.* ப்ராம்ஹணனுடைய பசுவானது (தன் பசுத்

---

‡ இக்காலத்திலுள்ள சிலர் இதைப்ராம்ஹணன் தனதுபெருமைக்காக இவ்விதமெழுதிக்கொண்டதாக எண்ணுவர். ஆயினும் அதனுண்மை பின்வருமாறு—शमो दमस्तपः शौचं क्षन्तिरार्जवमेव च। ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्राह्मं कर्म स्वभावजं என்றபடி சமதமாதிகுணங்கள் நிறைந்தவனாக ப்ராம்ஹணனிருக்கவேண்டுவது அவச்யமாயினும் ஏதோகாரணத்தால் அவன் தன் குணங்களினின்றும் மாறினபோதிலும் அத்தோஷத்தை அவனிடமே விட்டுவிட்டு எனது பக்தர்களான நீங்கள் அத்தகைய தோஷங்களொதுவு மற்றவர்களாய் என்னைப்பஜித்து வருவீர்களாயின் எனது ப்ரஸாதம் உங்களுக்குண்டாவது நிச்சயம் என்றும், மீறிநடந்தால் எனது ப்ரஸாதமுங்களுக்குண்டாகாததுடன் அதன் பயனாய் இம்மையில் பலகஷ்டங்களையும் மறுமையில் நரகாதிகளையும் அடைவீர் என்றும் கூறப்பட்டது என்றும்.

* இதுவரை சொன்னது அர்த்தவாத முறையால் உங்களை மெரட்டுவதற்காக என்று எண்ணிவிடாதீர். உங்களால் கண்கூடாகக்கண்ட விஷயமாகவன்றோ இது இருக்கிறது என இதனாலுபதேசிக்கிறார்.

தொழுவத்தில் வந்து கலந்ததை) அறியாதவனுயினுங்கூட இந்த ந்ருகனே வீழ்த்தினது போலவாம்." (43) எல்லா வுலகங்களுக்கும் பரிசுத்தியைத்தருகின்றவரும், பகவானுமான முகுந்தன் இவ்விதம் த்வாரகாவாஸிகளான ஜனங்களைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுத் தனது திருமாளிகையில் ப்ரவேசித்தார். (44) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ந்ருகோபாக்யானம் என்ற அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

—•••+•••—

நாராயணீயம்.

प्रद्युम्नो रौक्मिणेयस्स खलु तव कला शंबरेणाहृतस्तं
हत्वा रत्या सहाप्तो निजपुरमहरद्रुक्मिकन्यां च धन्याम्।
तत्पुत्रोऽथानिरुद्धो गुणनिधिरवहद्रोचनां रुक्मिपौत्रीं
तत्रोद्वाहे गतस्त्वं न्यवधि मुसलिना रुक्म्यपि द्यूतवैरात्॥

(ப-ரை) तव=உம்முடைய कला=அம்சமாக இருப்பவனும், रौक्मिणेय:=ருக்மிணியின் பிள்ளையுமான प्रद्युम्न:=ப்ரத்யும்னன் शंबरेण=சம்பராஸுரனுல் आहृत:=கொண்டுபோகப்பட்டான். स खलु= அந்த ப்ரத்யும்னனேவெனில் तम्=அந்த சம்பராஸுரனை हत्वा= கொன்று रत्या सह=ரதிதேவியுடன் கூட निजपुरम्=தனது பட்டின மான துவாரகையை आप्त:=அடைந்தவனுய்க்கொண்டு धन्याम्= பாக்கியசாலியான रुक्मिकन्यां च=ருக்மியின் பெண்ணுன ருக்மவதி யையும் अहरत्=அபஹரித்தான். अथ=பிறகு तत्पुत्र:=அந்த ப்ரத்யும்ன னின் பிள்ளையும், गुणनिधि:=நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனு மான अनिरुद्ध:=அனிருத்தன் रुक्मिपौत्रीम्=ருக்மியின் பேத்தியான रोचनाम्=ரோசனையை अवहत् = கல்யாணம் செய்துகொண்டான். तत्र, उद्वाहे=அந்தக் கல்யாணத்தில் त्वम्=நீர் गत:=சென்றிருந்தீர். रुक्म्यपि=ருக்மியும் द्यूतवैरात्=சூதாட்டத்தில் பொய்யாகத் தோல்வி யைச்சுமத்தி நிந்தை செய்வதன் மூலமுண்டான விரோதத்தினுல் मुसलिना=பலராமனுல் न्यवधि=கொல்லப்பட்டான். (464) (எ-று)

बाणस्य सा बलिसुतस्य सहस्रबाहोर्माहेश्वरस्य महिता दुहिता किलोषा।
त्वत्पौत्रमेनमनिरुद्धमदृष्टपूर्वं स्वप्नेऽनुभूय भगवन्विरहातुराऽभूत्॥ ४६५॥

(ப—ரை) भगवन्=ஹே கிருஷ்ண! बलिसुतस्य=பலியின் பிள்ளையும் सहस्रबाहोः=ஆயிரம் கைகளையுடையவனும் माहेश्वरस्य=சிவபக்தனுமான बाणस्य=பாணாஸுரனுடைய दुहिता=பெண்ணும், महिता=சிறந்தவளும் सा=பிரஸித்தையுமான उषा=உஷையானவள் अदृष्टपूर्वम्=இதற்குமுன் பார்க்கப்படாதவனும் त्वत्पौत्रम्=உமது பேரனுமான एनमनिरुद्धम्=இந்த அநிருத்தனை स्वप्ने=ஸ்வப்னத்தில் अनुभूय=அனுபவித்து विरहातुरा=விரஹத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாக अभूत् किल=ஆனாளன்றோ. (465) (எ—று)

योगिन्यतीव कुशला खलु चित्रलेखा
तस्यास्सखी विलिखती तरुणानशेषान् ।
तत्राऽनिरुद्धमुषया विदितं निशाया-
मानेष्ट योगबलतो भवतो निकेतात् ॥ ४६६ ॥

(ப—ரை) योगिनी=அணிமாதியான எட்டுவித ஐஸ்வர்யமுள்ளவளும், अतीव=மிகவும் कुशला=சித்திரம் எழுதுதல் முதலியவற்றில் ஸாமர்த்யம் வாய்ந்தவளும் तस्याः=அந்த உஷையினுடைய सखी=தோழியுமான चित्रलेखा खलु=சித்திரலேகையோவெனில் अशेषान्=எல்லாவிதமான तरुणान्=யௌவனப்புருஷர்களை विलिखती=எழுதுகிறவளாய்க் கொண்டு तत्र=எழுதப்பட்ட யௌவனப்புருஷர்களுள் उषया=உஷையினால் विदितम्=‘இவன்தான் ஸ்வப்னத்தில் காணப்பட்டவன்’ எனத்தெரிவிக்கப்பட்ட अनिरुद्धम्=அநிருத்தனை निशायाम्=இரவில் योगबलतः=யோக சக்தியினால் भवतः=உம்முடைய निकेतात्=வீட்டிலிருந்து आनेष्ट=கொண்டுவந்துவிட்டாள். (466)

कन्यापुरे दयितया सुखमारमन्तं
चैनं कथञ्चन वबन्धुषि शर्ववन्धौ ।
श्रीनारदोक्ततदुदन्तदुरन्तरोषै-
स्त्वं तस्य शोणितपुरं यदुभिर्न्यरुन्धाः ॥ ४६७ ॥

(ப—ரை) कन्यापुरे=கன்னிகையின் அந்தப்புரத்தில் दयितया=உஷையுடன் கூட सुखम्=ஸுகமாய் आरमन्तम्=க்ரீடைசெய்துவருகின்ற एनं च=இந்த அனிருத்தனையும் शर्ववन्धौ=மஹாதேவபக்தனான பாணன் कथञ्चन=சிரமப்பட்டு वबन्धुषि=நாகபாசத்தினால் கட்டி இருக்கும்பொழுது त्वम्=நீர் श्रीनारदोक्ततदुदन्तदुरन्तरोषैः—श्रीनारद=ஸ்ரீநார

தரால் उक्त=சொல்லப்பட்ட तदुदन्त=அநிருத்தன் கட்டுண்ட ஸமாசாரத்தாலுண்டான दुरन्त=அதிகயான रोषै:=கோபத்தையுடைய यदुभि:=யாதவர்களுடன்கூட तस्य=அந்தப்பாணாஸுரனுடைய शोणितपुरम्=சோணிதம் என்ற பட்டினத்தை न्यरुन्धा:=தகைந்தீர். (467)

पुरीपाल: शैलप्रियदुहितृनाथोऽस्य भगवान्
समं भूतव्रातै र्यदुबलमशङ्कं निरुरुधे।
महाप्राणो बाणो झटिति युयुधानेन युयुधे
गुह: प्रद्युम्नेन त्वमपि पुरहन्त्रा जघटिषे॥ ४६८॥

(ப—ரை) अस्य=இந்த பாணாஸுரனுடைய पुरीपाल:=நகரரக்ஷகரும் भगवान्=பகவானுமான शैलप्रियदुहितृनाथ:=ஹிமவானின் அருமைப் பெண்ணான பார்வதியின் நாதனான பரமசிவன் भूतव्रातैस्समम्=பூதகணங்களின் கூட்டங்களுடன் கூட अशङ्कम्=பயமற்ற यदुबलम्=யாதவ ஸைன்யத்தை निरुरुधे=தகைந்தார். महाप्राण:=அதிக பலமுள்ள बाण:=பாணாஸுரன் झटिति=வேகமாய் युयुधानेन=ஸாத்யகியுடன் युयुधे=யுத்தம் செய்தான். गुह:=ஸுப்ரஹ்மண்யர் प्रद्युम्नेन=ப்ரத்யும்னனுடன் युयुधे=யுத்தம் செய்தார். त्वमपि=நீரும், पुरहन्त्रा=த்ரிபுரர்களை ஸம்ஹரித்த மஹாதேவனுடன் जघटिषे=யுத்தம் செய்தீர். (468) (எ—று)

निरुद्धाशेषास्त्रे मुमुहुषि तवास्त्रेण गिरिशे
द्रुता भूता भीता प्रमथकुलवीरा: प्रमथिता:।
परास्कन्दत् स्कन्द: कुसुमशरबाणैश्च सचिव:
स कुंभाण्डो भाण्डं नवमिव बलेनाशु बिभिदे॥ ४६९॥

(ப—ரை) निरुद्धाशेषास्त्रे=தடுக்கப்பட்ட எல்லா அஸ்திரங்களையுமுடைய गिरिशे=மஹாதேவன் तव=உம்முடைய अस्त्रेण=மோஹனாஸ்திரத்தினால் मुमुहुषि=மோஹத்தையடைந்தவராக இருக்கும்பொழுது भूता:=பூதகணங்கள் भीता:=பயந்து द्रुता:=ஓட்டம்பிடித்தன. प्रमथकुलवीरा:=பிரமதகணங்களின் கூட்டத்திலுள்ள சூரர்கள் प्रमथिता:=அடிக்கப்பட்டனர். कुसुमशरबाणै:=மன்மதாவதார பூதனான ப்ரத்யும்னனின் பாணங்களால் स्कन्दश्च=ஸுப்ரம்ஹண்யரும் परास्कन्दत्=திரும்பி ஓடிவிட்டார். सचिव:=பாணாஸுரனின் மந்திரியான स:=அந்த कुंभाण्ड:=கும்பாண்டனும், बलेन=பலராமனால் नवं

भाण्डमिव=சுடாத பண் சட்டிபோல आशु विभिदे=சீக்கிரமாய் பிளக்கப்பட்டான். (469) (எ–று)

चापानां पञ्चशत्या प्रसभमुपगते छिन्नचापेऽथ बाणे
ऽपार्थे याते समेतो ज्वरपतिरशनैरज्वरि त्वज्ज्वरेण ।
ज्ञानी स्तुत्वाथ दत्वा तव चरितजुषां विज्वरं स ज्वरोऽगा–
त्प्रायोऽन्तर्ज्ञानवन्तोऽपि च बहुतमसा रौद्रचेष्टा हि रौद्राः॥

(ப–ரை) अथ=பிறகு चापानाम्=வில்லுகளுடைய पञ्चशत्या=ஐநூறுடன் प्रसभम्=வேகமாய் उपगते=யுத்தத்துக்குவந்த बाणे=பாணாஸுரன் छिन्नचापे=முறிக்கப்பட்ட வில்லையுடையவனாகவும் व्यर्थे=பயனற்ற முயர்ச்சியையுடையவனாகவும் याते=திரும்பிச்சென்ற பொழுது समेत:=யுத்தத்துக்காகவந்த ज्वरपति:=மாஹேஶ்வர ஜ்வரமானது अशनै:=சீக்கிரமாய் त्वज्ज्वरेण=உமது வைஷ்ணவ ஜ்வரத்தினால் अज्वरि=தாபத்தையடைவிக்கப்பட்டது. अथ=பிறகு ज्ञानी=உமது உண்மையை அறிந்த स ज्वर:=அந்த மாஹேஶ்வர ஜ்வரமானது स्तुत्वा=உம்மை ஸ்துதித்து. तव चरितजुषाम्=உமது சரித்திரத்தை ஸேவிப்பவர்களுக்கு विज्वरम्=மாஹேஶ்வர ஜ்வரத்தினால் பீடையின்மையை दत्वा=கொடுத்து अगात्=சென்றது. रौद्रा:=ருத்திரகணங்கள் अन्त:=உள்ளே ज्ञानवन्तोऽपि=ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தபோதிலும் கூட बहुतमसा=அதிகமான தமோகுணத்தினால் प्राय:=பெரும்பாலும் रौद्रचेष्टा हि=கோரமான செய்கையையுடையவர்களன்றோ? (470) (எ–று)

बाणं नानायुधोग्रं पुनरभिपतितं दर्पदोषाद्वितन्वन्
निर्लूनाशेषदोषं सपदि बुबुधुषा शङ्करेणोपगीतः।
तद्वाचा शिष्टबाहुद्वितयमुभयतो निर्भयं तत्प्रियं तं
मुक्त्वा तद्दत्तमानो निजपुरमगमः सानिरुद्धः सहोषः॥ ४७१ ॥

(ப–ரை) दर्पदोषात्=கொழுப்புமூலமேற்பட்ட தோஷத்தினால் नानायुधोग्रम्=பலவிதமான ஆயுதங்களால் பயங்கரமாக இருக்கும்படி पुन:=மறுபடியும், अभिपतितम्=எதிர்த்து சண்டைக்கு வந்த बाणम्=பாணாஸுரனை निर्लूनाशेषदोषम्=அறுக்கப்பட்ட எல்லா தோஷங்களையும்=கைகளையுமுடையவனாக वितन्वन्=செய்தவரும் सपदि=உடனேயே बुबुधुषा=தன்னையும், விஷ்ணுவையும் ஒன்றாயறிந்தவ

ரான शङ्करेण=பரமசிவனால் उपगीत:=ஸ்துதிக்கப்பட்டவருமான நீர். तत्प्रियम्=அந்தப் பரமசிவபக்தனான तम्=அந்தப் பாணாஸுரனை तद्वाचा=அந்தப் பரமேஶ்வரனின் வார்த்தைமூலம் उभयत:=இரண்டு பக்கங்களிலும் शिष्टबाहुद्वितयम्=எஞ்ஜிய இரண்டு கைகளையுடையவனாகவும், निर्भयम्=பயமற்றவனாகவும் मुक्त्वा=விட்டு तद्दत्तमान:=அந்தப் பாணாஸுரனால் கொடுக்கப்பட்ட சீர்களையுடையவராகவும், सानिरुद्ध:=அநிருத்தனுடன் கூடினவராகவும், सहोष:=உஷையுடன் கூடினவராகவும் கொண்டு निजपुरम्=உமது பட்டினமான த்வாரகைக்கு अगम:=சென்றீர். (422) (எ-று)

मुहुस्तावच्छक्रं वरुणमजयो नन्दहरणे
यमं बालानीतौ दवदहनपानेऽनिलसखम् ।
विधिं वत्सस्तेये गिरिशमिह बाणस्य समरे
विभो विश्वोत्कर्षी तदयमवतारो जयति ते ॥ ४७२ ॥

(ப-ரை) शक्रं तावत्=இந்திரனையோவெனில் मुहु:=அடிக்கடி அதாவது:—இந்திரயாகம், பாரிஜாதாபஹரணம், காண்டவவனதஹனம் இவற்றில் अजय:=ஜயித்தீர். वरुणम्=வருணனை नन्दहरणे=நந்தகோபரைக்கொண்டுபோன ஸமயத்தில் अजय:=ஜயித்தீர். यमम्=யமனை बालानीतौ=குரு புத்திரனைத் திருப்பிக்கொண்டுவந்த ஸமயத்திலும், अनिलसखम्=அக்கினியை दवदहनपाने=காட்டுத்தீயைப் பானம் செய்த ஸமயத்திலும், विधिम्=ப்ராம்ஹதேவனை वत्सस्तेये=வத்ஸாபஹாரம் செய்த ஸமயத்திலும், गिरिशम्=பரமசிவனை इह=இங்கு बाणस्य=பாணாஸுரனுடைய समरे=யுத்தத்திலும் अजय:=ஜயித்தீர். विभो=ஹே ஸர்வசக்தனான கிருஷ்ண! तत्=ஆகையினால் ते=உம்முடைய अयम्=இந்த अवतार:=அவதாரமானது विश्वोत्कर्षी=எல்லா அவதாரங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததாக जयति=விளங்குகிறது.

द्विजरुषा कृकलासवपुर्धरं नृगनृपं त्रिदिवालयमापयन् ।
निजजने द्विजभक्तिमनुत्तमामुपदिशन् पवनेश्वर पाहि माम् ॥ ४७३ ॥

(ப-ரை) पवनेश्वर=ஹேகிருஷ்ண! द्विजरुषा=ப்ராம்ஹணனின் கோபத்தினால் कृकलासवपुर्धरम्=ஓணானின் சரீரத்தைத் தரித்திருக்கின்ற नृगनृपम्=நிருக மஹாராஜனை त्रिदिवालयम्=ஸ்வர்க்கத்தை आपयन्=அடையும்படி செய்தவரும் निजजने=தனது புத்திராதிகளிடத்

अथ पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—बलभद्रः कुरुश्रेष्ठ भगवान्रथमास्थितः। सुहृद्दिदृक्षुरुत्कण्ठः प्रययौ नन्दगोकुलम् ॥ १ ॥ परिष्वक्तश्चिरोत्कण्ठैर्गोपैर्गोपीभिरेव च। रामोऽभिवाद्य पितरावाशीर्भिरभिनन्दितः॥ २ ॥ चिरं नः पाहि

தில் **अनुत्तमाम्**=சிறந்ததான **द्विजभक्तिम्**=ப்ராப்ஹண பக்தியை **उपदिशन्**=உபதேசித்தவருமான நீர் **माम्**=என்னை **पाहि**=காப்பாற்றுவீராக. (473) (எ—று)

இவ்விதம் உஷாபரிணயம், பாணாஸுரயுத்தம், நிருகசாபமோக்ஷம் இவற்றை வர்ணித்தலென்ற எண்பத்திரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) पञ्चषष्टितमे रामश्चक्रे गोकुलमागतः।
रममाणस्तु गोपीभिः कालिन्द्याः कर्षणं मदात् ॥ १ ॥
रामस्य चरितं चित्रं कालिन्द्याकर्षणादि यत्।
पौण्ड्रकान्तादि कृष्णस्य पृथगुक्तमतः परम् ॥ २ ॥

(க—ரை) பலராமன் கோகுலம் வந்து கோபிகைகளுடன் ரமிக்கின்றவராய் மத்யபானஞ்செய்த மதத்தினுல் யமுனையையிழுத்தார் என யமுனையை இழுத்தது முதலிய பலராமனுடைய சித்திரமான சரித்திரத்தை இந்த அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசித்து இதற்குமேலுள்ள அத்தியாயத்தில் தனியாகப் பௌண்ட்ரகனை வதஞ்செய்தது முதலிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரமுமுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1—2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே குருஶ்ரேஷ்ட! பகவானான பலராமன் சினேஹிதர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டவராய்த் தேரிலேறிக்கொண்டு கோகுலத்தையடைந்தார்.(1) வெகு காலமாக (த் தன்னைக்காண) ஆவல்கொண்ட கோபாலர்களினுலும், கோபிகைகளினுலும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளப்பட்ட பலராமன் மாதா பிதாக்களை வணங்கி ஆசீர்வாதங்களினுல் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டார். (2) "ஹே தாசார்ஹ! ஜகதீஸ்வரனான நீர் தம்பி

दाशार्ह सानुजो जगदीश्वरः। इत्यारोप्याङ्कमालिङ्ग्य नेत्रैः सिषिचतुर्जलैः॥ ३ ॥ गोपवृद्धांश्च विधिवद्यविष्ठैरभिवन्दितः। यथावयो यथासख्यं यथासंबन्धमात्मनः ॥ ४ ॥ समुपेत्याथ गोपालान्हास्यहस्तग्रहादिभिः। विश्रान्तं सुखमासीनं पप्रच्छुः पर्युपागताः॥ ५ ॥ पृष्टाश्चानामयं स्वेषु प्रेमगद्गदया गिरा। कृष्णे कमलपत्राक्षे संन्यस्ताखिलराधसः॥६॥ कच्चिन्नो बान्धवा राम सर्वे कुशलमासते। कच्चित्स्मरथ नो राम यूयं दारसुतान्विताः॥ ७ ॥ दिष्ट्या कंसो हतः पापो दिष्ट्या मुक्ताः सुहृज्जनाः। निहत्य निर्जित्य रिपून्दिष्ट्या दुर्गं समाश्रिताः॥ ८ ॥ गोप्यो हसन्त्यः प्रपच्छू रा-

---

யுடன் கூட எங்களை எப்பொழுதும் காப்பீராக" என்று சொல்லி மடியில் தூக்கிவைத்துத்தழுவிக்கொண்டு நேத்திர ஜலங்களினால் அவரைநனைத்தனர். (3) கோபவ்ருத்தர்களையும் முறைப்படி வணங்கி தனது வயதுக்குத் தக்கபடியும், ஸ்னேஹத்துக்குத் தக்கபடியும், ஸம்பந்தத்துக்குத் தக்கபடியும் சிறுவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டார். (4) பிறகு சிறிப்பு கைகுலுக்கல் முதலியவற்றினால் கோபாலர்களைக் கலந்துகொண்டார். நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டவர்களான கோபாலர்கள் சுகமாகவுட்கார்ந்து களைப்பாறின பலராமனை க்ஷேமம் விசாரித்தனர். (5) கமலபத்ராக்ஷனை கிருஷ்ணனுடைய ப்ராப்த்திக்குவேண்டி ஸர்வ விஷயங்களையும் பரித்யாகஞ்செய்தவர்களான கோபாலர்கள் ப்ரேமையினால் தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் (பலராமனால்) சொந்தமான ஜனங்கள் விஷயத்தில் க்ஷேமத்தையும் கேட்கப்பட்டனர். (5) "ஹே ராம! எங்களுடைய பந்துக்கள் யாவரும் குசலமாக இருக்கின்றனரா? ஹே ராம! பத்னிகளுடன் கூடின நீங்கள் எங்களை நினைக்கின்றீர்களா? (7) தைவாதீனமாகப் பாபியான கம்ஸன் கொல்லப்பட்டான். தைவாதீனமாகவே மித்திர ஜனங்கள் (ஆபத்தினின்றும்) விடுவிக்கப்பட்டனர். சில சத்துருக்களைக் கொன்றும் சிலரை ஜயித்தும் தைவாதீனமாக துர்க்கத்தை (துவாரகையை) யாஸ்ரயித்தீர்கள்." (8) பலராமனுடைய ஸந்தரிசனத்தினால் ப்ரீதியையடைந்த கோபிகைகள் சிரித்துக்கொண்டு கேட்கத்தொடங்கினர். "பட்டினத்து ஸ்திரீகளின்பதியான கிருஷ்ணன் சுகமாக இருக்கின்றாரா? (9) அவர் பந்துக்களையும், பிதா

मन्दर्शनाहृताः। कच्चिदास्ते सुखं कृष्णः पुरस्त्रीजनवल्लभः॥ ९॥ कच्चि-त्स्मरति वा बन्धून्पितरं मातरं च सः। अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति। अपि वा स्मरतेऽस्माकमनुसेवां महाभुजः॥ १०॥ मातरं पितरं भ्रातॄन्पतीन्पुत्रान्स्वसॄरपि। यदर्थे जहिम दाशार्ह दुस्त्यजान्स्वजनान्प्रभो॥ ११॥ ता नः सद्यः परित्यज्य गतः संछिन्नसौहृदः। कथं नु तादृशं स्त्रीभिर्न श्रद्धीयेत भाषितम्॥ १२॥ कथं नु गृह्णन्त्यनवस्थितात्मनो वचः कृतघ्नस्य बुधाः पुरस्त्रियः। गृह्णन्ति वै चित्रकथस्य सुन्दरस्मितावलोकोच्छ्वसितस्मरातुराः॥ १३॥ किं नस्तत्कथया गोप्यः कथाः कथयतापराः।

வையும், மாதாவையும் நினைப்பதுண்டா? இவர் மாதாவைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டி ஒருதடவையாவது வருவாரா? பெரிய தோளுள்ள அவர் எங்களுடைய ஸேவையை நினைப்பதுண்டா? (10) ஹே தாசார்ஹ! ஹே ப்ரபோ! எவருக்குவேண்டி மாதாவையும், பிதாவையும், ப்ராதாக்களையும், பதிகளையும், புத்திரர்களையும், தங்கை தமக்கைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்தோமோ அந்த எங்களை அப்பொழுதே விட்டுவிட்டு நன்கு கத்தரிக்கப்பட்ட ஸ்னேஹமுள்ளவனைப் போய்விட்டானே? (அவன் சொன்ன) அப்போர்ப்பட்ட ப்ரியவார்த்தையானது ஸ்திரீகளினல் எவ்விதம் நம்பப்படாமலிருக்கக்கூடும்.* (11–12) சஞ்சல சித்தனும், செய்நன்றி மறந்தவனுமான அவனுடைய வார்த்தையை புத்திமதிகளான பட்டினத்து ஸ்திரீகள் எவ்விதம்தான் உண்மையென நம்புகின்றனரோ? விசித்திரமாக (பிறரை மயக்கத்தக்கபடி) பேசுந்திறமைபடைத்த அவனுடைய அழகிய புன்சிரிப்பையுடைய பார்வையினல் உண்டுபண்ணப்பட்ட காமத்தினல்பிடிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு (நம்புகின்றனரென எண்ணவேண்டிவருகிறது)(*) (13) ஹே கோபிகைகளே!

---

* அவன் போகும்பொழுது நீங்கள் என் தடுத்திருக்கக்கூடாது? என நீர் நினைக்கலாம். "கட்டாயம் திரும்பிவருகிறேன்" என அவன் சொன்ன ப்ரியமான வார்த்தையை ஸ்திரீகளான நாங்கள் எவ்விதம் நம்பாமலிருப்பது. இவ்விதம் அதை நம்பித்தான் மோசம் போனேமென்பது கருத்து.

(*)காட்டில் வஸிக்கும் மூடர்களான நாங்கள்தான் மோசம் போனேமென்ருலோ பட்டினவாசிகளான புத்திமதிகளையும் அவன் மயக்கி இருக்கிருனே? இதென்ன ஆச்சரியமெனத்திகைத்தனர் என்பது கருத்து.

यात्यस्माभिर्विना कालो यदि तस्य तथैव नः॥ १४ ॥ इति प्रहसितं शौरेर्जल्पितं चारु वीक्षितम्। गतिं प्रेमपरिष्वङ्गं स्मरन्त्यो रुरुदुः स्त्रियः॥ १५॥

सङ्कर्षणस्ताः कृष्णस्य सन्देशैर्हृदयङ्गमैः। सान्त्वयामास भगवान्नानानुनयकोविदः॥ १६ ॥ द्वौ मासौ तत्र चावात्सीन्मधुं माधवमेव च। रामः क्षपासु भगवान्गोपीनां रतिमावहन्॥ १७ ॥ पूर्णचन्द्रकलामृष्टे कौमुदीगन्धवायुना। यमुनोपवने रेमे सेविते स्त्रीगणैर्वृतः॥ १८ ॥ वरुणप्रेषिता देवी वारुणी वृक्षकोटरात्। पतन्ती तद्वनं सर्वं स्वगन्धेनाध्यवास-

---

அவனைப்பற்றின கதையினுல் நமக்காகவேண்டுவது என்னே? வேறு கதைகளைப் பேசுங்கள். அவனுக்கு நாமில்லாமல் காலம்போகுமாஞல் நமக்கும் அவ்விதமே அவனில்லாமல் காலம்போகும்." (14)

இவ்விதம் கோபஸ்திரீகள் சௌரியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சிரிப்பையும், வார்த்தையையும், அழகியபார்வையையும், நடையையும், ப்ரேமையுடன் செய்த ஆலிங்கனத்தையும் நினைத்துக்கொண்டு அழுதனர். (15) பலவிதமாகச் சமாதானம் செய்வதில் ஸமர்த்தரும் பகவானுமான பலராமன் மனத்தைக்கவருகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வாய்மொழிகளினுல் அவர்களைத் தேற்றினுர். (16) பகவானுன பலராமன் பூர்ணசந்திரனுடைய கிரணங்களினுல் பிரகாசிக்கின்றதும், ஆம்பல் புஷ்பத்தின் மணமுள்ள காற்றினுல் ஸேவிக்கப்பட்டதுமான யமுனையையொட்டியுள்ள உத்யானவனத்தில் ஸ்திரீக்கூட்டங்களினுல் சூழப்பட்டவராய்க்கொண்டும், இரவுகளில் †க்கோபிகைகளுக்கு இன்பசுகத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டும் அந்தநந்தகோகுலத்தில் சைத்ரம் வைசாகம் என்ற இரண்டுமாதங்கள் முழுதும் வஸித்துவந்தார். (17-18) வருணனுல் அனுப்பப்பட்டதும், ப்ரகாசிக்கின்றதும், மரத்தினுடைய பொந்திலிருந்து பெருகிவருகின்றதுமான மத்யப்பெருக்கானது தனதுமணத்தால் அக்காடுமுழுவதையும் மணமுள்ளதாக்கி விட்டது. (19) வாயுவினுல் அருகில்

---

† ஸ்ரீகிருஷ்ணன் செய்த ராஸக்ரீடாகாலத்தில் இன்பசுகத்தில் ஆவல் கொள்ளாதவர்களாயும், மிக்க இளம் வயதுள்ளவர்களாயுமிருந்த மற்றவர்களுக்கு அப்பொழுது பலராமன் இன்பசுகத்தைக் கொடுத்தார் எனப்பெரியார் கூறுகின்றனர்.

यत्॥ १९ ॥ तं गन्धं मधुधाराया वायुनोपहृतं बलः। आघ्रायोपगतस्तत्र
ललनाभिः समं पपौ ॥ २० ॥ उपगीयमानचरितो वनिताभिर्हलायुधः।
वनेषु व्यचरत्क्षीबो मदविह्वललोचनः ॥ २१ ॥ स्रग्व्येककुण्डलो मत्तो वैज-
यन्त्या च मालया। बिभ्रत्स्मितमुखाम्भोजं स्वेदप्रालेयभूषितम् ॥ २२ ॥
स आजुहाव यमुनां जलक्रीडार्थमीश्वरः। निजं वाक्यमनादृत्य मत्त इत्या-
पगां बलः। अनागतां हलाग्रेण कुपितो विचकर्ष ह ॥ २३ ॥ पापे त्वं माम-
वज्ञाय यन्नायासि मयाहुता। नेष्ये त्वां लाङ्गलाग्रेण शतधा कामचारि-
णीम् ॥ २४ ॥ एवं निर्भर्त्सिता भीता यमुना यदुनन्दनम्। उवाच चकिता
वाचं पतिता पादयोर्नृप ॥ २५ ॥ राम राम महाबाहो न जाने तव विक्र-

---

கொண்டுவரப்பட்ட மத்யப்பெருக்கினுடைய அம்மணத்தை முகர்ந்து அங்குவந்து ஸ்திரீகளுடன் கூட அதைப்பானஞ்செய்தார். (20) பலராமன் ஸ்திரீகளினால் கொண்டாடப்படுகின்ற சரித்திரமுள்ளவராகவும், மத்யத்தினால் கலங்கின கண்ணுள்ளவராகவும், மதங்கொண்டவராகவுமாகி காடுகளில் ஸஞ்சரித்தார். (21) வைஜயந்தீ என்ற மாலையுடனும் வேறுமாலையுடனும் கூடினவரும், ஒரேகுண்டலத்தையுடையவரும், மதங்கொண்டவரும், வியர்வையாகிற பனித்துளிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புன்சிரிப்புடன் கூடினமுகமாகிற தாமரஸ புஷ்பத்தைத் தரிப்பவரும், ஈஶ்வரனுமான அந்தப் பலராமன் ஜலக்ரீடை செய்வதற்கு வேண்டி யமுனையைத் தனதருகில் அழைத்தார். "இவர் மதங்கொண்டவர்" எனக்கருதித் தனது வாக்கியத்தைப் பொருட்படுத்தாது தனது அருகில் வராதிருக்கின்ற யமுனையைக் கோபங்கொண்டு கலப்பையினுலிழுத்தார். (23) "ஹே பாபே! என்னால் அழைக்கபட்ட நீ என்னை அலக்ஷியஞ்செய்து யாதுகாரணத்தால் (எனதருகில்) வராதிருக்கின்றனையோ அக்காரணம் பற்றி இஷ்டப்படி நடக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள உன்னைக் கலப்பையின் நுனியால் நூறுகப்பிளந்து விடுகிறேன்." (24) ஹே ந்ருப! என இவ்விதம் பயமுறுத்தப்பட்ட யமுனை பயந்து நடுக்கங்கொண்டவளாய் கால்களில் விழுந்து யதுநந்தனனைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினள். (25)

ஹே ராம! ஹே ராம! ஹே மஹாபாஹோ! ஹே ஜகதஃபதே! எவருடைய ஏகாம்சத்தினால் பூமியானது தாக்கப்பட்டிருக்

मम्। यस्यैकांशेन विधृता जगती जगतः पते ॥ २६ ॥ परं भावं भगवतो
भगवन्मामजानतीम्। मोक्तुमर्हसि विश्वात्मन्प्रपन्नां भक्तवत्सल ॥ २७ ॥
ततो व्यमुञ्चद्यमुनां याचितो भगवान्बलः। विजगाह जलं स्त्रीभिः करेणुभि-
रिवेभराट् ॥ २८ ॥ कामं विहृत्य सलिलादुत्तीर्णायाऽसिताम्बरे। भूषणानि
महार्हाणि ददौ कान्तिः शुभां स्रजम् ॥ २९ ॥ वसित्वा वाससी नीले
मालामामुच्य काञ्चनीम्। रेजे स्वलङ्कृतो लिप्तो माहेन्द्र इव वारणः ॥ ३० ॥
अद्यापि दृश्यते राजन्यमुना कृष्टवर्त्मना। बलस्यानन्तवीर्यस्य वीर्यं सूचय-
तीव हि ॥ ३१ ॥ एवं सर्वा निशा याता एकेव रमतो व्रजे। रामस्याक्षि-
प्तचित्तस्य माधुर्यैर्व्रजयोषिताम् ॥ ३२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे बलदेवविजये
यमुनाकर्षणं नाम पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

கிறதோ அத்தகைய உம்முடைய பராக்கிரமத்தை நான் அறிந்து கொண்டவளன்று. (26) ஹே விஸ்வாத்மன்! ஹே பக்தவத்ஸல! ஹே பகவன்! பகவானுன தங்களுடைய மேலான ஸ்வரூபத்தை யறியாதவளும், சரண்புகுந்தவளுமான என்னை (மன்னித்து) விடுவ தற்கு அருகராகிறீர். (27) யாசிக்கப்பட்ட பகவானுன பலராமன் பிறகு யமுனையை (மன்னித்து) விட்டுவிட்டார். பெண் யானை களுடன் கூட ஆண் யானையானதுபோல ஸ்திரீகளுடன் கூட ஜலத் தில் ப்ரவேசித்தார். (28) வேண்டியவளவு விளையாடி ஜலத்தினின் றும் கரைக்கு வந்தவரான பலராமனையும் பொருட்டு லக்ஷ்மீதேவி யானவள் கறுத்த இரண்டு வஸ்திரங்களையும், விலையுயர்ந்த ஆபரணங் களையும், சுபமான (பொன்னுலான) மாலையையும் கொடுத்தாள்.(29) கறுத்த வஸ்திரங்களையணிந்தும், பொன்மயமான மாலையை க்கழுத் தில் தொங்கவிட்டும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டும், சந்தனம் பூசப் பட்டுமிருக்கின்ற பலராமன் இந்திரனுடையதான ஐராவதம்போல விளங்கினர். (30) ஹே ராஜன்! யமுனையானது பலராமனுல் இழுக்கப்பட்ட வழியினுல் அனந்தவீரியனுன பலராமனுடைய வீரியத்தைச் சூசிப்பிப்பதுபோல இப்பொழுதுங்கூட காணப்படு கின்றதன்றோ. (31) இவ்விதம் கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீகளின் விலாஸங்களினுல் இழுக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவராய் கோகுலத்தில்

अथ षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—नन्दव्रजं गते रामे करूषाधिपतिर्नृप। वासुदेवोऽ-
हमित्यज्ञो दूतं कृष्णाय प्राहिणोत् ॥ १ ॥ त्वं वासुदेवो भगवानवतीर्णो जग-
त्पतिः। इति प्रस्तोभितो बालैर्मेन आत्मानमच्युतम् ॥ २ ॥ दूतं च प्राहि-
णोन्मन्दः कृष्णायाव्यक्तवर्त्मने। द्वारकायां यथा बालो नृपो बालकृतोऽबुधः
॥ ३ ॥ दूतस्तु द्वारकामेत्य सभायामास्थितं प्रभुम्। कृष्णं कमलपत्राक्षं

ரமிக்கின்ற பலராமனுக்கு எல்லா இரவுகளும் ஒரே இரவுபோலக் கழிந்தன. (32) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் யமுனாகர்ஷணம் என்ற அறுபத்தைந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) षडधिकषष्टितमे काशीं गत्वाऽहन् पौण्ड्रकं हरिः।
तन्मित्रञ्च ततो वृत्तं सुदक्षिणवधादिकम् ॥ १ ॥

(க—ரை) ஹரியானவர் காசியையடைந்து பௌண்ட்ரகனையும், அவனுக்கு மித்திரனான காசீதேசத்தரசனையும் கொன்றாரென்றும், அதற்குப்பிறகு நடந்த சுதக்ஷிணனுடைய வதம், காசியை எரித்தல் முதலியனவும் இந்த அறுபத்தாறாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப் படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ந்ருப! பலராமன் நந்தகோகுலம் சென்றதும் அக்ஞனான கரூஷ தேசத்துக்கதிபதியானவன் "நான்தான் வாஸுதேவன்" என்பதாய் கிருஷ்ணனுக்குத் தூதனையனுப்பினான். (1) "வாஸுதேவனாக அவதரித்த நீயே ஜகத்பதியான பகவான்" என மூடர்களால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கொண்டாடப்பட்டவனாய் தன்னை அச்யுதன் என்றே எண்ணினான். (2) "குழந்தைகளால் விளையாடுங்காலத்தில் பொய்யாக ராஜன் எனக் கல்பிக்கப்பட்டாய். ஆகவே அறியாதபாலகனாவாய்" எனத் துவாரகையிலிருக்கின்ற கிருஷ்ணனையும் பொருட்டு மந்தனான அவன் தூதனையனுப்பினான். (3) தூதனோ துவாரகையில் ஸபையிலிருக்

राजसन्देशमब्रवीत् ॥ ४ ॥ वासुदेवोऽवतीर्णोऽहमेक एव न चापरः। भूता-
नामनुकम्पार्थं त्वं तु मिथ्याभिधां त्यज ॥ ५ ॥ यानि त्वमस्मच्चिह्नानि मौ-
ढ्याद्बिभर्षि सात्वत। त्यक्त्वैहि मां त्वं शरणं नोचेद्देहि ममाहवम् ॥ ६ ॥
श्रीशुक उवाच—कत्थनं तदुपाकर्ण्य पौण्ड्रकस्याल्पमेधसः। उग्रसेनादयः
सभ्या उच्चकैर्जहसुस्तदा ॥ ७ ॥ उवाच दूतं भगवान्परिहासकथामनु।
उत्स्रक्ष्ये मूढ चिह्नानि यैस्त्वमेवं विकत्थसे ॥ ८ ॥ मुखं तदपिधायाज्ञ कङ्क-
गृध्रवटैर्वृतः। शयिष्यसे हतस्तत्र भविता शरणं शुनाम् ॥ ९ ॥ इति दूत-
स्तदाक्षेपं स्वामिने सर्वमाहरत्। कृष्णोऽपि रथमास्थाय काशीमभिजगाम
ह ॥ १० ॥ पौण्ड्रकोऽपि तदुद्योगमुपलभ्य महारथः। अक्षौहिणीभ्यां संयु-

---

கின்றவரும், ப்ரபுவும், கமலபத்ராக்ஷனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அடைந்து "ப்ராணிகளை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி அவதரித்த வாஸுதேவன் நானொருவனேயன்றி இரண்டாவதவன் கிடையாது. ஹே ஸாத்வத! வாஸுதேவன் என்ற பொய்யான பெயரை நீ விட்டுவிடுவாயாக. நீ எமக்குரிய எந்த அடையாளங்களை அறியாமையினால் தரிக்கின்றனையோ அவற்றைவிடுத்து என்னைச் சரண்புகுவாயாக. இல்லையேல் நீ என்னுடன் சண்டைக்கு வருவாயாக" என அரசன் சொன்ன வாய்மொழியைத் தெரிவித்தான். (4–6) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அற்பபுத்தியுள்ள பௌண்ட்ரகனுடைய அந்தப்பிராய்புகழைக்கேட்டு அப்பொழுது ஸபையிலுள்ளவர்களான உக்ரசேனன் முதலியோர் உறத்துச் சிரித்தனர். (7) பகவானான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பரிஹாஸமான வார்த்தைபாடின பிறகு தூதனைப்பார்த்து "ஹேமூட! பொய்யான சுதர்சனம் முதலிய எந்த அடையாளங்களைத் தரித்துக்கொண்டு நீ இவ்விதம் தற்புகழ்ச்சிசெய்துகொள்ளுகின்றனையோ அவற்றைவிடும்படி செய்கிறேன். (8) ஹேஅஞ்ஞ! நீ என்னால் கொல்லப்பட்டவனாய் அந்த வாயைத்திறந்துகொண்டு காக்கை, கழுகு, வடமென்ற பருந்து இவற்றால் சூழப்பட்டவனாய்ப் படுக்கப் போகின்றாய். அச்சமயத்தில் நாய்களுக்குச் சரணமாகவும் (ஆஶ்ரயமாகவும்) ஆகப்போகின்றாய்" என்றார். (9) தூதன் இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்ட அந்த நிந்தா வார்த்தையாவையும் தனது யஜமானனிடஞ்சொன்னான். கிருஷ்ணனும் தேரிலேறிக்கொண்டு காசிதேசத்தையடைந்தார். (10)

क्तो निश्चक्राम पुराद्द्रुतम् ॥ ११ ॥ तस्य काशीपतिर्मित्रं पार्ष्णिग्राहोऽन्वयान्नृप। अक्षौहिणीभिस्तिसृभिरपश्यत्पौण्ड्रकं हरिः॥ १२ ॥ शङ्खार्यसिगदाशार्ङ्गश्रीवत्साद्युपलक्षितम्। बिभ्राणं कौस्तुभमणिं वनमालाविभूषितम् ॥ १३ ॥ कौशेयवाससी पीते वसानं गरुडध्वजम्। अमूल्यमौल्याभरणं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ १४ ॥ दृष्ट्वा तमात्मनस्तुल्यवेषं कृत्रिममास्थितम्। यथा नटं रङ्गगतं विजहास भृशं हरिः॥ १५ ॥ शूलैर्गदाभिः परिघैः शक्त्यृष्टिप्रासतोमरैः। असिभिः पट्टिशैर्बाणैः प्राहरन्नरयो हरिम् ॥ १६ ॥

कृष्णस्तु तत्पौण्ड्रककाशिराजयोर्बलं गजस्यन्दनवाजिपत्तिमत्। गदासिचक्रेषुभिरार्दयद्भृशं यथा युगान्ते हुतभुक्पृथक्प्रजाः॥ १७ ॥ आयो-

---

மஹாரதனான பௌண்ட்ரகனும் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய முயற்சியையறிந்துகொண்டு இரண்டு அக்ஷௌஹிணி ஸேனைகளுடன் கூடினவனாய் வேகமாகப் பட்டினத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பினான். (11) ஹே ந்ருப! அந்தப் பௌண்ட்ரகனுடைய மித்திரனான காசீபதியானவன் மூன்று அக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடன் பக்கபலமாக(அவனை)ப் பின்தொடர்ந்தான். சங்கம், சக்கிரம், கதை, ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மரு முதலியவற்றுடன் கூடினவனும், கௌஸ்துபமென்றமணியைத்தரிப்பவனும், வனமாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், பொன்னிறமான இரண்டுபட்டுகளை ஆடையாக அணிந்தவனும், கருடக்கொடியை உடையவனும், விலைமதிக்கப்பெறாத மகுடத்தையும் ஆபரணத்தையுமுடையவனும், பிரகாசிக்கின்ற மகர குண்டலத்தையுடையவனுமான பௌண்ட்ரகனை ஹரியானவர் பார்த்தார். (12-14) நர்த்தனசாலையிலுள்ள நடனைப்போலப் பொய்யாகத் தனக்கொப்பான வேஷத்தைத் தரித்த அவனைக்கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதிகமாகச்சிரித்தார். (15) சூலங்களினாலும், கதைகளினாலும், பரிகங்களினாலும், சக்தி, ருஷ்டி, ப்ராஸம், தோமரம் இவற்றினாலும், கத்திகளினாலும், பட்டிசங்களினாலும், பாணங்களினாலும் சத்துருக்கள் கிருஷ்ணனை யடித்தனர். (16) ஸ்ரீகிருஷ்ணனோ யானை தேர் குதிரை காலாள் இவைநிறைந்த பௌண்ட்ரக காசிராஜர்களுடைய அந்தச் சேனையை யுகத்தின் முடிவில் அக்னியானது நான்குவிதமான பூதக்ராமத்தை யழிப்பதுபோலக் கதை, கத்தி, சக்கிரம், பாணம் இவற்றினால் மிக்கப்பீடித்தார். (17)

धनं तद्रथवाजिकुञ्जरद्विपात्खरोष्ट्रैर्हरिणावखण्डितैः। बभौ चितं मोदवहं
मनस्विनामाक्रीडनं भूतपतेरिवोल्बणम्॥ १८॥ अथाह पौण्ड्रकं शौरिर्भोभो
पौण्ड्रक यद्भवान्। दूतवाक्येन मामाह तान्यस्त्राण्युत्सृजामि ते॥ १९॥
त्याजयिष्येऽभिधानं मे यत्त्वयाज्ञ मृषा धृतम्। व्रजामि शरणं तेऽद्य यदि
नेच्छामि संयुगम्॥ २०॥ इति क्षिप्त्वा शितैर्बाणैर्विरथीकृत्य पौण्ड्रकम्।
शिरोऽवृश्चद्रथाङ्गेन वज्रेणेन्द्रो यथा गिरेः॥ २१॥ तथा काशीपतेः काया-
च्छिर उत्कृत्य पत्रिभिः। न्यपातयत्काशिपुर्यां पद्मकोशमिवानिलः॥ २२॥
एवं मत्सरिणं हत्वा पौड्रकं ससखं हरिः। द्वारकामाविशत्सिद्धैर्गीयमान-
कथामृतः॥ २३॥ स नित्यं भगवद्ध्यानप्रध्वस्ताखिलबन्धनः। बिभ्राणश्च

அந்தப் போர்க்களமானது ஹரியினுல் கொல்லப்பட்ட தேர் குதிரை யானை காலாள் கழுதை ஒட்டகை இவைகளினுல் நிறப்பப்பட்டதாய்க் கொண்டு ப்ரளயகால ருத்ரனுடைய பயங்கரமான க்ரீடாஸ்தானமானது போலச் சூரர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவித்துக் கொண்டு விளங்கிற்று. (18) பிறகு பகவான் "ஹே ஹே பௌண்ட்ரக! நீ தூதனுடைய வாக்கியத்தினுல் என்னைக் குறித்து எதைச் சொன்னுயோ அந்த அஸ்திரங்களை உன்னையும் பொருட்டு விடுகிறேன்" என்ருர். (19) "ஹே மூட! என்னுடைய எந்தப்பெயர் உன்னுல் பொய்யாகத் தரிக்கப்பட்டதோ அதை விட்டுவிடும்படி செய்யப்போகிறேன். நான் சண்டையை விரும்பாதிருப்பேனேயானுல் இப்பொழுது உன்னைச் சரண்புகுகின்றேன்." (20) என்று சொல்லிக் கூர்மைவாய்ந்த பாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பௌண்ட்ரகனைத் தோற்றவனுகச் செய்து வஜ்ராயுதத்தினுல் இந்திரன் மலையின் இறக்கையைப் போலச் சக்கிராயுதத்தினுல் அவனது தலையை வெட்டித் தள்ளினுர். (21) அவ்விதமே பாணங்களினுல் காசிதேசத்தரசனுடைய தேஹத்தினின்றும் தலையைவெட்டிக் காற்றானது தாமரை மொக்கைப் போலக்காசிபுரியில் தள்ளினுர். (22) ஹரியானவர் இவ்விதம் பொருமை கொண்ட பௌண்ட்ரகனைத் தோழனை காசிராஜனுடன் கூடக் கொன்று ஸித்தர்களினுல் கானஞ் செய்யப்படுகின்ற கதாமுதத்தையுடையவராய் துவாரகையில் பிரவேசித்தார். (23)

हरे राजन्स्वरूपं तन्मयोऽभवत् ॥ २४ ॥ शिरः पतितमालोक्य राजद्वारे सकुण्डलम् । किमिदं कस्य वा वक्त्रमिति संशयिरे जनाः॥ २५ ॥ राज्ञः काशिपतेर्ज्ञात्वा महिष्यः पुत्रबान्धवाः। पौराश्च हा हता राजन्नाथनाथेति प्रारुदन्॥ २६ ॥ सुदक्षिणस्तस्य सुतः कृत्वा संस्थाविधिं पितुः॥ निहत्य पितृहन्तारं यास्याम्यपचितिं पितुः॥ २७ ॥

इत्यात्मनाभिसन्धाय सोपाध्यायो महेश्वरम् । सुदक्षिणोऽर्चयामास परमेण समाधिना॥ २८ ॥ प्रीतोऽविमुक्तो भगवांस्तस्मै वरमदाद्भवः।

ஹே ராஜன்! அவன் எப்பொழுதும் பகவானுடைய தியானத்தினுல் போக்கப்பட்ட எல்லாப் பாபங்களையுமுடையவனும், ஹரியின் ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்றவனும் கொண்டு(இருந்தமைபற்றி) ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸாரூப்யத்தை யடைந்தான். (24) ராஜத்வாரத்தில் குண்டலத்துடன் கூடவிழுந்த தலையைக்கண்டு இஃதென்னே? யாருடைய தலை இது? என ஜனங்கள் ஸந்தேஹத்தையடைந்தனர்.(25) அதைக் காசிதேசராஜனுடையதாக வறிந்துகொண்டு அவனது பத்நிகளும், புத்திரர் பந்து இவர்களும், பட்டினத்திலுள்ளோரும் ஹே ராஜன்! ஹே நாத! ஹே நாத! அந்தோ! கெட்டுவிட்டோமே எனக் கதறினர். (26) சுதக்ஷிணன் என்ற அவனுடைய புத்திரன் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேதகாரியத்தைச் செய்துவிட்டு "பிதாவைக்கொன்றவனைக் கொன்று பிதாவின் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" எனப் புத்தியினுல் நிஶ்சயித்துக்கொண்டு மிக்க உதார குணம் வாய்ந்த அவன் தனது உபாத்தியாயருடன் கூட மேலான ஸமாதியினுல் மஹேஶ்வரனை அர்ச்சித்தான். (27–28) அவிமுக்த க்ஷேத்திரவாஸியும் பகவானுமான மஹாதேவன் ப்ரீதியைபடைந்தவராய் "வரனைக்கேட்டுக் கொள்" என அவனையும் பொருட்டுச் சொன்னுர். அவன் தனது பிதாவைக் கொன்றவனைக் கொல்லுவதற்குறிய உபாயத்தைத் தான்விரும்பினவரனுகக் கேட்டுக்கொண்டான். (29) * ருத்விக்கைப்போல நீ ஏவினவேலையைச் செய்யக்

---

* ऋत्विजम् என்பதுமூலம் இதற்கு ऋत्विजमिव स्वनियोगकारिणमित्यर्थः। यज्ञस्य देवमृत्विजमितिश्रुतेः என வியாக்யானஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

पितृहन्तृवधोपायं स वव्रे वरमीप्सितम् ॥ २९ ॥ दक्षिणाग्निं परिचर ब्राह्मणैः सममृत्विजम्। अभिचारविधानेन स चाग्निः प्रमथैर्वृतः॥ ३० ॥ साधयिष्यति सङ्कल्पमब्रह्मण्ये प्रयोजितः। इत्यादिष्टस्तथा चक्रे कृष्णायाभिचरन्व्रती ॥ ३१ ॥ ततोऽग्निरुत्थितः कुण्डान्मूर्तिमानतिभीषणः। तप्तताम्रशिखाश्मश्रुरङ्गारोद्गारिलोचनः॥ ३२ ॥ दंष्ट्रोग्रभ्रुकुटीदण्डकठोरास्यः स्वजिह्वया। आलिहन्सृक्किणी नग्नो विधुन्वंस्त्रिशिखं ज्वलत् ॥३३॥ पद्भ्यां तालप्रमाणाभ्यां कम्पयन्नवनीतलम्। सोऽभ्यधावद्वृतो भूतैर्द्वारकां प्रदहन्दिशः॥३४॥ तमाभिचारदहनमायान्तं द्वारकौकसः। विलोक्य तत्रसुः सर्वे

கூடிய தக்ஷிணாக்னியில் (*)ஆபிசாரவிதானத்தினால் ஹோமஞ்செய். அந்த அக்னியானது ப்ராம்ஹணபக்தியில்லாதவனிடத்தில் பிரயோகிக்கப்படுமாயின் ப்ரமதகணங்களினால் சூழப்பட்டதாய்க் கொண்டு (உனது) ஸங்கல்பத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்கும். என்று உபதேசிக்கப்பட்டவனாய் அதற்குரிய நியமத்துடன் கூடினவனாய்க் கொண்டும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பொருட்டு அபிசாரத்தைச் செய்கின்றவனாய்க்கொண்டும் அவருபதேசித்தபடி செய்தான் (30-31) பிறகு மிக்கப் பயங்கரமானதும், சரீரத்துடன் கூடினதுமான அந்த அக்னியானது ஹோமகுண்டத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பி பழுக்கக்காய்ச்சின தாம்பரக்கம்பிபோன்ற தலைமயிர் மீசை இவற்றையுடையதாகவும், நெருப்புப் பொறியைக் கக்குகின்ற கண்களையுடையதாகவும், தத்திப்பற்களினாலும், பயங்கரங்களான புருவதண்டங்களினாலும் குரூரமான முகத்தையுடையதாகவும், தனது நாக்கினால் தனது கடைவாயை நக்குகின்றதாகவும், இடையில் வஸ்திரமற்றதாகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மூன்றுகூறுள்ள சூலத்தைச் சுழற்றுகின்றதாகவும், பனைமர ப்ரமாணமுள்ளகால்களினால் பூதலத்தை அசையும்படி செய்கின்றதாகவும், பூதங்களால் சூழப்பட்டதாகவும், திக்குகளைப் பொசுக்குகின்றதாகவும் கொண்டு துவாரகையைக் குறித்து ஓடிவந்தது.

ஓடிவருகின்ற அந்த ஆபிசாராக்னியைக் கண்டு த்வாரகையில் வஸிக்கின்றவர் யாவரும் காட்டில் தீபிடித்தபொழுது மான்கள்

(*) சத்துருமாரணஞ் செய்வதற்குரிய முறை ஆபிசாரவிதானமெனப்படும்.

वनदाहे मृगा यथा ॥३५॥ अक्षैः सभायां क्रीडन्तं भगवन्तं भयातुराः। त्राहि त्राहि त्रिलोकेश वह्नेः प्रदहतः पुरम् ॥ ३६ ॥ श्रुत्वा तज्जनवैक्लव्यं दृष्ट्वा स्वानां च साध्वसम्। शरण्यः संप्रहस्याह मा भैष्टेत्यवितास्म्यहम् ॥३७॥ सर्वस्यान्तर्बहिः साक्षी कृत्यां माहेश्वरीं विभुः। विज्ञाय तद्विघातार्थं पार्श्वस्थं चक्रमादिशत् ॥ ३८ ॥ तत्सूर्यकोटिप्रतिमं सुदर्शनं जाज्वल्यमानं प्रलयानलप्रभम्। स्वतेजसा खं ककुभोऽथ रोदसी चक्रं मुकुन्दास्त्रमथाग्निमार्दयत् ॥ ३९ ॥ कृत्यानलः प्रतिहतः स रथाङ्गपाणेरस्त्रौजसा स नृप भग्नमुखो निवृत्तः। वाराणसीं परिसमेत्य सुदक्षिणं तं सर्त्विग्जनं समद-

---

போல மிக்கப்பயந்தனர். (35) பாச்சக்காய்கள் கொண்டு ஸபையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற பகவானைப் பார்த்து முவ்வுலகங்களுக்கும் ஈசனான ஹே கிருஷ்ண! பட்டினத்தைப் பொசுக்குகின்ற நெருப்பினின்றும் (எங்களைக்)காரும் காரும் எனப் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சொல்லினர். (36) சரண்யனான பகவான் ஜனங்களின் அந்தப் புலம்பலைக் கேட்டும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களின் பயத்தைக் கண்ணுற்றும் நன்கு சிரித்துக்கொண்டு "பயப்படாதீர் நான் ரக்ஷிக்கின்றேன்" என்றார். (37) எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிலும் வெளியிலும் ஸாக்ஷியாகவுள்ள விபுவானவர் அதை மாஹேஸ்வரமான க்ருத்யை (துர்த்தேவதை) யாக அறிந்துகொண்டு அதைத் தடுப்பதற்குவேண்டி பக்கத்திலிருக்கின்ற சக்கிராயுதத்தை ஏவினார். (38) பிறகு கோடிசூரியனுக்கொப்பாக இருக்கும்படி மிக்கஜ்வலிக்கின்றதும், ப்ரளயகாலாக்னிக் கொப்பான காந்தியையுடையதும், தனது தேஜஸ்ஸினால் ஆகாசத்தையும் திக்குகளையும் ஆகாசபூமிகளையும் ப்ரகாசப் படுத்துகின்றதும் முகுந்தனுடைய அஸ்திரமுமான சுதர்சனமென்ற சக்கிராயுதமானது அந்த அக்னியைப் பீடித்தது. (39) ஹே ந்ருப! சக்ரபாணியான பகவானுடைய அஸ்திரத்தின் தேஜஸ்ஸினால் அடிக்கப்பட்டதும் மிக்கப்ரவித்திபெற்றதுமான அந்தக் கிருத்யாக்னியானது முறிந்த முகமுள்ளதாய்க் கொண்டு திரும்பிக் காசியையடைந்து அந்த அபிசாரமானது அவனால் (சுதக்ஷிணனால்) செய்யப்பட்டிருப்பதுபற்றி ருத்விக்ஜனங்களுடன் கூடியிருக்கின்ற அந்தச் சுதக்ஷிணனையே பொசுக்

हस्त्वकृतोऽभिचारः॥ ४० ॥ चक्रं च विष्णोस्तदनुप्रविष्टं वाराणसीं साट्टसभालयापणाम्। सगोपुराट्टालककोष्ठसङ्कुलां सकोशहस्त्यश्वरथान्नशालाम्॥ ४१ ॥ दग्ध्वा वाराणसीं सर्वां विष्णोश्चक्रं सुदर्शनम्। भूयः पार्श्वमुपातिष्ठत्कृष्णस्याक्लिष्टकर्मणः॥ ४२ ॥ (य एनं श्रावयेन्मर्त्य उत्तमश्लोकविक्रमम्। समाहितो वा शृणुयात्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ४३ ॥)

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पौण्ड्रकादिवधो नाम षट्षष्टितमोऽध्यायः॥ ६६ ॥

கிற்று. (40) பிறகு விஷ்ணுவான பகவானுடைய சக்கிராயுதமானது காசியில் நுழைந்து அட்டம் (மஞ்சம்) ஸபை, வீடு, கடை இவற்றுடன் கூடினதும், கோபுரம், அட்டாலகம் (கொடுங்கை) உள்ளிலுள்ளகிருஹம், இவையடர்ந்ததும், பொக்கிஷம் யானை குதிரை தேர் அன்னசாலை (சத்திரம்) இவற்றுடன் கூடினதுமான காசிபட்டினம் முழுதையுமே பொசுக்கிவிட்டுச் சுதர்சனமென்ற விஷ்ணுவின் சக்கிரமானது க்லேசமின்றிக் காரியத்தைச் செய்கின்றவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பக்கத்தைத் திரும்பவும் வந்தடைந்தது. (41-42) (எந்தமனிதன் உத்தமஸ்லோகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய இந்தப் பராக்கிரமத்தைப் பிறர்க்குபதேசிப்பானோ, எவன் மனத்தையசையாது நெறுத்திக்கேட்பானோ அவனும் ஸர்வபாபங்களின்றும் விடுபடுகிறான்.*) (43)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் பௌண்ட்ரகவதம் என்ற அறுபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) सप्तषष्टितमे रामो गिरौ रैवतके मदात्।
स्वैरं युवतिभिः क्रीडन्नवधीत् द्विविदं खलम्॥ १ ॥

---

* சிலப்ராசீன புஸ்தகங்களில் இந்த 43-வது சுலோகம் காணப்படவில்லை.

अथ सप्तषष्टितमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—भूयोऽहं श्रोतुमिच्छामि रामस्याद्भुतकर्मणः। अनन्तस्याप्रमेयस्य यदन्यत्कृतवान्प्रभुः॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—नरकस्य सखा कश्चिद्द्विविदो नाम वानरः। सुग्रीवसचिवः सोऽथ भ्राता मैन्दस्य वीर्यवान्॥ २॥ सख्युः सोऽपचितिं कुर्वन्वानरो राष्ट्रविप्लवम्। पुरग्रामाकरान्घोषानदहद्वह्निमुत्सृजन्॥ ३ ॥ क्वचित्स शैलानुत्पाट्य तैर्देशान्समचूर्णयत्। आनर्तान्सुतरामेव यत्रास्ते मित्रहा हरिः॥ ४ ॥ क्वचित्समुद्रमध्य-

---

(க—ரை) பலராமன் ரைவதகமென்ற பர்வதத்தில் மதத்துடன் ஸ்வச்சந்தமாக ஸ்திரீகளுடன் கூட விளையாடுகின்றவராய் துஷ்டனை த்விவிதன் என்ற வானரனைக் கொன்றார் என இந்த அறுபத்தேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ராஜன் சொல்லலுற்றார்—ப்ரபுவான பலராமன் எந்த வேறு காரியத்தைச் செய்தாரோ அத்புதமான கர்மாவை யுடையவரும், அனந்தனும், அப்ரமேயனுமான பலராமனுடைய அந்தச்சரித்திரத்தைத் திரும்பவும் கேட்கவிருப்புகின்றேன் என்றார். (1) (*)ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—நரகாசுரனுக்கு ஸகாவும், சுக்ரீவனுக்கு மந்திரியும், மைந்தனுடைய ப்ராதாவும், வீர்யமுள்ளவனும் த்விவிதன் என்ற பெயர்போனவனும், ராமாயண ப்ரஸித்தனுமான வானரனொருவனிருந்தான். (2) அந்த வானரன் தோழனான நரகாசுரனுக்குக் கடன்தீர்க்கவேண்டி தேசத்துக்கு நாசத்தைத் தரத்தக்கபடி பட்டினம், கிராமம், பொன்விளையுமிடம் இடைச்சேரி இவற்றை நெருப்பைமூட்டி நாசமாக்கி வந்தான். (3) ஒருநாள் அவன் மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவற்றால் தேசங்களைப் பொடியாக்கினதுடன் தனது மித்திரனைக் கொன்ற ஹரியானவர் எங்கு வஸிக்கின்றாரோ அந்த ஆனர்த்ததேசத்தை அதிகமாகவே அழிக்கத் தொடங்கினான். (4) பதினாயிரம் யானைகளின் வலுவுள்ளவனான அவன்

(*) யமுனையை இழுத்ததற்குப் பின்னர் த்விவிதனுடைய வதத்தை உபதேசிப்பது தொடர்ச்சியை யொட்டிப் பொருத்தமாக இருப்பினுங் கூட த்விவிதவதத்துக்கு முன்னர் பௌண்ட்ரகவதம் நடந்திருப்பதால் அதையுபதேசித்துப் பின்னர் இதை யுபதேசிக்கத்தொடங்குகிறார்.

स्थो दोर्भ्यामुत्क्षिप्य तज्जलम्। देशान्नागायुतप्राणो वेलाकूलानमज्जयत्
॥ ५ ॥ आश्रमानृषिमुख्यानां कृत्वा भग्नवनस्पतीन्। अदूषयच्छकृन्मूत्रै-
रग्नीन्वैतानिकान्खलः॥ ६ ॥ पुरुषान्योषितो दृप्तः क्ष्माभृद्द्रोणीगुहासु सः।
निक्षिप्य चाप्यधाच्छैलैः पेशस्कारीव कीटकम्॥ ७ ॥ एवं देशान्विप्रकुर्व-
न्दूषयंश्च कुलस्त्रियः। श्रुत्वा सुललितं गीतं गिरिं रैवतकं ययौ॥ ८ ॥
तत्रापश्यद्यदुपतिं रामं पुष्करमालिनम्। सुदर्शनीयसर्वाङ्गं ललनायूथ-
मध्यगम्॥ ९ ॥ गायन्तं वारुणीं पीत्वा मदविह्वललोचनम्। विभ्राजमानं
वपुषा प्रभिन्नमिव वारणम्॥ १० ॥ दुष्टः शाखामृगः शाखामारूढः कम्प-
यन्द्रुमान्। चक्रे किलकिलाशब्दमात्मानं संप्रदर्शयन्॥ ११ ॥ तस्य धार्ष्ट्यं

ஒருஸமயத்தில் ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருந்துகொண்டு இருகைகளி னலும் கடல்நீரைக் கலக்கி கரையோரத்திலிருக்கின்ற தேசங்களை முழுகடித்தான். (5) துஷ்டனான அவன் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களுடைய ஆஸ்ரமங்களிலுள்ள மரங்களையொடித்தும், யாகோபயோகிகளான அக்னிகளை மலமூத்திரங்களினல் தோஷமுள்ளனவாகச் செய்தும் வந்தான். (6) கொழுப்பேறின அவன் புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளை யும் மலையின் குஹைகளில் வண்டானது புழுவைப்போலக் கொண்டு வைத்துக் கற்பாறைகளினல் மூடினன். (7) இவ்விதம் தேசங்களை யழித்துக்கொண்டும் குலஸ்திரீகளைக் கெடுத்துக்கொண்டுமிருக்கின்ற த்விவிதன் மிக்க இனிமையான கானத்தைக்கேட்டு ரைவதகமென்ற மலையை வந்தடைந்தான். (8) அங்கு தாமரைமணி மாலையையணிந் தவரும், மிக்கவழகுபொருந்திய எல்லா அங்கங்களையுமுடையவ ரும், ஸ்திரீகளின் கூட்டத்து நடுவிலிருப்பவரும், வருணனலனுப் பப்பட்ட மத்யத்தைக் குடித்துவிட்டுக் கானஞ்செய்கின்றவரும், மதத்தினல் சுழலுகின்ற கண்களையுடையவரும், மதப்பெருக்குள்ள யானைபோல் சரீரத்தினல் விளங்குகின்றவரும் யதுபதியுமான பல ராமனைக் கண்டான். (9–10) துஷ்டனான குரங்கானது கிளையி லேறிக்கொண்டு மரங்களை உலுக்கிக்கொண்டும், முகத்தைக் காட் டிக்கொண்டும், கிலகிலவெனத் தனது ஜாதிக்குரிய சப்தத்தைச் செய்தது. (11) அக்குரங்கின் நிலையற்ற தன்மையைக் கண்டு இயற்கையிலேயே சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும், சிரிப்பில் ப்ரிய

कपेर्वीक्ष्य तरुण्यो जातिचापलाः। हास्यप्रिया विजहसुर्बलदेवपरिग्रहाः ॥ १२ ॥ ता हेलयामास कपिर्भ्रूक्षेपैः संमुखादिभिः। दर्शयन्स्वगुदं तासां रामस्य च निरीक्षतः॥ १३ ॥ तं ग्राव्णा प्राहरत्क्रुद्धो बलः प्रहरतां वरः। स वञ्चयित्वा ग्रावाणं मदिराकलशं कपिः॥ १४ ॥ गृहीत्वा हेलयामास धूर्तस्तं कोपयन्हसन्। निर्भिद्य कलशं दुष्टो वासांस्यास्फालयद्बलम् ॥१५॥

कदर्थीकृत्य बलवान्विप्रचक्रे मदोद्धतः। तं तस्याविनयं दृष्ट्वा देशांश्च तदुपद्रुतान् ॥ १६ ॥ क्रुद्धो मुसलमादत्त हलं चारिजिघांसया। द्विविदोऽपि महावीर्यः शालमुद्यम्य पाणिना ॥ १७ ॥ अभ्येत्य तरसा तेन बलं मूर्धन्य-

---

முள்ளவர்களும், பலராமனுல் பரிக்கிரஹிக்கப் பட்டவர்களுமான யௌவனப்பருவத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் சிரித்தனர். (12) குரங்கானது தன்னைப்பார்க்கின்ற பலராமனைப் பொருட்படுத்தாமல் அந்த ஸ்திரீகளுக்குத் தனது குதத்தைக்காட்டிக்கொண்டுப் புருவ அசைத்தல்களினுலும், முகத்தை எதிரில் நீட்டிக்காட்டுதல் முதலியவற்றினுலும் அவர்களை அவமதித்தான். (13) அடிப்பவர்களுக்குள் சிறந்தவரான பலராமன் கோபங்கொண்டு அக்குரங்கைக் கல்லினுலடித்தார். தூர்த்தனுன அக்குரங்கு கல்படாது தப்பித்துக்கொண்டு மத்திய கலசத்தைக்கையிலெடுத்து அவரையவமதித்ததுடன் பலராமனைப் பரிஹஸித்தும் கோபப்படும்படி செய்துகொண்டும் தைரியத்துடன் குடத்தையுடைத்தும் ஸ்திரீகளின் வஸ்திரங்களைக் கிழித்துமெறிந்தான். (14–15)

பலமுள்ளவனும் மதத்தினுல் கொழுப்பேறினவனுமான அவன் (பலராமனை) ப்பொருட்படுத்தாது அவமதித்தான். அவனுடைய அத்தகைய அவினயத்தையும், தேசங்கள் அவனுல் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டதையும் கண்டு கோபங்கொண்ட பலராமன் சத்துருவைக்கொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினுல் கலப்பையையும், இரும்புலக்கையையும் கையிலெடுத்தார். அதிக வீரியமுள்ள த்விவிதனும் கையினுல் தேக்குமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாக அருகில் வந்து அம்மரத்தினுல் பலராமனைத் தலையில் அடித்தான். மலையானதுபோலத் தலையில் விழுகின்ற அந்தமரத்தைப் பகவானுன பலராமன் தாங்கிக்கொண்டு சுனந்தமென்ற தனது இரும்புலக்கையினுல் அவனை

ताडयत् । तं तु सङ्कर्षणो मूर्ध्नि पतन्तमचलो यथा ॥ १८ ॥ प्रतिजग्राह बलवान्सुनन्देनाहनच्च तम् । मुसलाहतमस्तिष्को विरेजे रक्तधारया ॥१९॥ गिरिर्यथा गौरिकया प्रहारं नानुचिन्तयन् । पुनरन्यं समुत्क्षिप्य कृत्वा निष्पत्रमोजसा॥२०॥ तेनाहनत्सुसंक्रुद्धस्तं बलः शतधाच्छिनत् । ततोऽन्येन रुषा जघ्ने तं चापि शतधाच्छिनत् ॥२१॥ एवं युध्यन्भगवता भग्ने भग्ने पुनः पुनः । आकृष्य सर्वतो वृक्षान्निर्वृक्षमकरोद्वनम् ॥ २२ ॥ ततोऽमुञ्चच्छिलावर्षं बलस्योपर्यमर्षितः । तत्सर्वं चूर्णयामास लीलया मुसलायुधः॥२३॥ स बाहू तालसङ्काशौ मुष्टीकृत्य कपीश्वरः । आसाद्य रोहिणीपुत्रं ताभ्यां वक्षस्यरूरुजत् ॥ २४ ॥ यादवेन्द्रोऽपि तं दोर्भ्यां त्यक्त्वा मुसललाङ्गले । जत्रावभ्यर्दयत्क्रुद्धः सोऽपतद्रुधिरं वमन् ॥२५॥ चकम्पे तेन पतता सटङ्कः

யடித்தார். இரும்புலக்கையினுல் அடிக்கப்பட்ட தலையையுடைய அவன் நற்சங்குப்பொடியினுல் மலையானதுபோல ரக்தப்பெருக்கினுல் மிக்க விளங்கினுன். (16–19) அந்த அடியைப் பொருட்படுத்தாதவனுய் நன்கு கோபங்கொண்டுத் திரும்பவும் வேறு மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தனது சக்தியினுல் அவற்றின் இலைகளைப் போக்கிவிட்டு அதனுல் பலராமனையடித்தான். பலராமன் அதையும் நூறுகப்பிளந்தார். பிறகு கோபத்துடன் வேறு மரத்தாலடித்தான். அதையுப் பலராமன் நூறுகப்பிளந்தார். (20–21) இவ்விதம் ஒரு மரம் வீண்போனதும் திரும்பவும் வேறு மரத்தையெடுப்பதும் அதுவும் வீண்போனதும் திரும்பவும் வேறு மரத்தையெடுப்பதுமாகப் பகவானுன பலராமனுடன் சண்டையிடுகின்றவனுய் அங்குள்ள மரங்கள் யாவையும் பிடுங்கிக்காட்டை மரமற்றதாகச் செய்துவிட்டான். (22) பொறுமைகொண்ட அவன் பிறகு பலராமன் பேரில் சிலாவர்ஷத்தைச்செய்தான். முஸலத்தை ஆயுதமாகவுடைய பலராமன் அவையாவையும் விளையாட்டாகப் பொடியாக்கினுர். (23) அந்தக் கபீஸ்வரன் பனைமரங்களுக்கொப்பான கைகளை மடக்கிக்கொண்டு பலராமனுடைய அருகில் வந்து அவற்றுல் பலராமனை மார்பிலடித்தான். (24) யாதவஸ்ரேஷ்டரான பலராமனும் கோபங்கொண்டவராய்க் கலப்பையையும், உலக்கையையும் விட்டுவிட்டு கைகளினுல் அவனை மோவாய்க்கட்டையில் தாக்கினுர். அவன் ரக்தத்தைக் கக்

सवनस्पतिः। पर्वतः कुरुशार्दूल वायुना नौरिवाम्भसि ॥ २६ ॥ जयशब्दो नमःशब्दः साधुसाध्विति चाम्बरे। सुरसिद्धमुनीन्द्राणामासीत्कुसुमवर्षिणाम् ॥ २७ ॥ एवं निहत्य द्विविदं जगद्व्यतिकरावहम्। संस्तूयमानो भगवाञ्जनैः स्वपुरमाविशत् ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे द्विविदवधो नाम सप्तषष्टितमोऽध्यायः॥ ६७ ॥

கிக்கொண்டு விழுந்தான். (25) ஹே குருசார்த்தூல! விழுகின்ற அவனால் அந்த ரைவதக பர்வதமானது ஜலமுள்ள ஒட்டைகளுடன் கூடவும், மரங்களுடன் கூடவும் காற்றினால் ஜலத்தில் (மிதக்கும்) ஓடம்போல ஆடவாரம்பித்தது. (26) புஷ்பங்களை வர்ஷிக்கின்ற தேவர், ஸித்தர், முனிஸ்ரேஷ்டர் இவர்களுடைய "ஜய!" என்ற சப்தமும், "நமஸ்காரம்" என்ற சப்தமும், "நல்லது நல்லது" என்ற வார்த்தையும் ஆகாசத்திலுண்டாயிற்று. (27) பகவானான பலராமன் இவ்விதம் ஜகத்துக்கு ஹிம்ஸையைச்செய்தவனான த்விவிதனைக் கொன்றுவிட்டு ஜனங்களால் நன்கு ஸ்துதிக்கப் படுகின்றவராய்க் கொண்டு தனது பட்டினத்தில் ப்ரவேசித்தார். (28) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் த்விவித வதமென்ற அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अष्टषष्टितमे सांबे निरुद्धे कौरवैर्युधि।
तद्विमोक्षाय रामेण गजाह्वयविकर्षणम् ॥ १ ॥

(கு—ரை) ஸாம்பன் கட்டுப்பட்டபொழுது அவனை விடுவிக்க வேண்டி துரியோதனன் முதலியோர்களுடன் சண்டையேற்பட்டபொழுது பலராமனால் கலப்பையைக்கொண்டு ஹஸ்தினபட்டினம் இழுக்கப்பட்டது என்பது இந்த அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

अथ अष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच— दुर्योधनसुतां राजंल्लक्ष्मणां समितिञ्जयः। स्वयंवरस्थामहरत्साम्बो जाम्बवतीसुतः॥ १ ॥ कौरवाः कुपिता ऊचुर्दुर्विनीतोऽयमर्भकः। कदर्थीकृत्य नः कन्यामकामामहरद्बलात् ॥ २ ॥ बध्नीतेमं दुर्विनीतं किं करिष्यन्ति वृष्णयः। येऽस्मत्प्रसादोपचितां दत्तां नो भुञ्जते महीम् ॥ ३ ॥ निगृहीतं सुतं श्रुत्वा यद्येष्यन्तीह वृष्णयः। भग्नदर्पाः शमं यान्ति प्राणा इव सुसंयताः॥ ४ ॥ इति कर्णः शलो भूरिर्यज्ञकेतुः सुयोधनः। साम्बमारेभिरे बद्धुं कुरुवृद्धानुमोदिताः ॥ ५ ॥ दृष्ट्वानुधावतः साम्बो धार्तराष्ट्रान्महारथः। प्रगृह्य रुचिरं चापं तस्थौ सिंह इवैकलः ॥ ६ ॥ तं

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே ராஜன்! போர்வீரனும், ஜாம்பவதியின் புத்திரனுமான ஸாம்பன் ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலிருக்கும் துரியோதனன் பெண்ணுன லக்ஷ்மணையை யபஹரித்தான். (1) கௌரவர்கள் கோபங்கொண்டவர்களாய் "இந்தப் பையன் கெட்ட நடத்தை யுள்ளவனுக விருக்கிறுன். நம்மைப் பொருட்படுத்தாது தன்னிடத்தில் விருப்பமில்லாத கன்னிகையை பலாத்காரமாகவன்றோ அபஹரித்துவிட்டான். கெட்டநடத்தையுள்ளவனை இவனை கட்டுங்கள். எவர்கள் நமது ப்ரஸாதத்தால் விருத்திசெய்யப்பட்டதும், நம்மால் கொடுக்கப்பட்டதுமான நமதுபூமியை அனுபவிக்கின்றனரோ அந்த யாதவர்கள் என்ன செய்யப்போகின்றனர். புத்திரன்கட்டப்பட்டதைக் கேட்டு இங்கு யாதவர்கள் வருவார்களாயின் கொழுப்பை இழந்தவர்களாய் நன்கு ப்ராணுயாமாதிகளினுல் அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள்போலச் சாந்தியையடைந்துவிடுவர்" என்று சொல்லினர். (2–4) இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு கர்ணன், சலன், பூரி, யக்ஞகேது, துரியோதனன், முதலியோர் குருவிருத்தர் (பீஷ்மாதியர்) களினுல் ஸம்மதிக்கப் பட்டவர்களாய்க் கொண்டு ஸாம்பனைக் கட்டத் தொடங்கினர். (5) மஹாரதனுன ஸாம்பன் திருதராஷ்ட்ர குமாரர்கள் பின்தொடர்ந்து ஓடிவருவதைக் கண்டு அழகிய வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸிம்ஹம்போல ஒருவனுகவே (அவர்களை) எதிர்த்து நின்றுன். (6) கர்ணனை முதன்மையாகக் கொண்ட அந்த வில்லாளிகள் அவனைப் பிடிக்கவெண்ணங்கொண்ட

ते जिघृक्षवः क्रुद्धास्तिष्ठतिष्ठेति भाषिणः। आसाद्य धन्विनो बाणैः कर्णाग्रण्यः समाकिरन् ॥ ७ ॥ सोऽपविद्धः कुरुश्रेष्ठ कुरुभिर्यदुनन्दनः। नामृष्यत्तदचिन्त्यार्भः सिंहः क्षुद्रमृगैरिव ॥ ८ ॥ विस्फूर्ज्य रुचिरं चापं सर्वान्विव्याध सायकैः। कर्णादीन्षड्रथान्वीरस्तावद्भिर्युगपत्पृथक् ॥ ९ ॥ चतुर्भिश्चतुरो वाहानेकैकेन च सारथीन्। रथिनश्च महेष्वासांस्तस्य तत्तेऽभ्यपूजयन् ॥१०॥ तं तु ते विरथं चक्रुश्चत्वारश्चतुरो हयान्। एकस्तु सारथिं जघ्ने चिच्छेदान्यः शरासनम् ॥ ११ ॥ तं बद्ध्वा विरथीकृत्य कृच्छ्रेण कुरवो युधि। कुमारं स्वस्य कन्यां च स्वपुरं जयिनोऽविशन् ॥ १२ ॥

तच्छ्रुत्वा नारदोक्तेन राजन्संजातमन्यवः। कुरून्प्रत्युद्यमं चक्रुरुग्रसेनप्रचोदिताः ॥ १३ ॥ सान्त्वयित्वा तु तान् रामः सन्नद्धान्वृष्णिपुङ्गवान्।

வர்களாகவும், நில்லு நில்லு என்று சொல்லுகின்றவர்களாகவுங் கொண்டு அவனருகில் வந்து பாணங்களினல் (அவனை) மூடினர்.(7) ஹே குருஶ்ரேஷ்ட! யதுநந்தனனும், அசிந்த்யனுன பகவானுடைய குமாரனுமான அந்த ஸாம்பன் கௌரவர்களினல் அடிக்கப்பட்டவனய் அற்பமிருகங்களினலடிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹம் போல அவர்களின் அடியைப் பொறுத்தானில்லை. (8) வீரனுன ஸாம்பன் அழகிய வில்லையிழுத்து டங்காரஞ்செய்து கர்ணன் முதலிய ஆறு ரதிகர்யாவரையும் அவ்வளவு பாணங்களினல் ஒரே ஸமயத்தில் அடித்தான். (9) அவரவர் தேரிலுள்ள நான்கு நான்கு குதிரைகளையும் நான்கு நான்கு பாணங்களினலும், ஒவ்வொரு பாணத்தினல் ஒவ்வொரு ஸாரதிகளையும், பின்னும் ஒவ்வொரு பாணத்தினல் பெரிய வில்லாளிகளான ரதிகர்களையும் தனித்தனியாக அடித்தான். அவனுடைய அந்தக் காரியத்தை அவர்கள் கொண்டாடினர். (10) அவர்கள் யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து அவனைத் தோற்றவனுகச் செய்தனர். நான்கு பேர்களொன்றுசேர்ந்து (அவனது) நான்கு குதிரைகளையும் கொன்றனர். ஒருவன் தேர்பாகனைக் கொன்றுன். மற்றொருவன் (அவனது) வில்லையொடித்தான். (11) கௌரவர்கள் வெகுஶ்ரமப்பட்டுத் தோற்றவனுகச் செய்து அவனைக்கட்டி ஜயித்தவர்களாய் குமாரனுன ஸாம்பனையும் துரியோதனனின் பெண்ணுன லக்ஷ்மணையையுமிட்டுக்கொண்டு தமது பட்டினத்திற் பிரவேசித்தனர். (12)

नैच्छत्कुरूणां वृष्णीनां कलिं कलिमलापहः॥१४॥ जगाम हास्तिनपुरं रथे-
नादित्यवर्चसा। ब्राह्मणैः कुलवृद्धैश्च वृतश्चन्द्र इव ग्रहैः॥१५॥ गत्वा गजाह्वयं
रामो वाह्योपवनमास्थितः। उद्धवं प्रेषयामास धृतराष्ट्रं बुभुत्सया॥ १६॥
सोऽभिवन्द्याम्बिकापुत्रं भीष्मं द्रोणं च बाह्लिकम्। दुर्योधनं च विधिव-
द्राममागतमब्रवीत्॥ १७॥ तेऽतिप्रीतास्तमाकर्ण्य प्राप्तं रामं सुहृत्तमम्।
तमर्चयित्वाभिययुः सर्वे मङ्गलपाणयः॥१८॥ तं सङ्गम्य यथान्यायं गामर्घ्यं
च न्यवेदयन्। तेषां ये तत्प्रभावज्ञाः प्रणेमुः शिरसा बलम्॥१९॥ बन्धू-

---

ஹே ராஜன்! நாரதருடைய வார்த்தையினுல் ஸாம்பன் கட்டுண்டதைக்கேட்டு நன்கு கோபத்தையடைந்தவர்களான யாதவர்கள் உக்கிரஸேன மஹாராஜனுலேவப்பட்டவர்களாய் குருக்களைக் குறித்துச் சண்டைக்கு முயற்சியைச் செய்தனர். (13) கலஹமூலமேற்படும் தோஷத்தைப் போக்குகின்றவரான பலராமன் யுத்தத்துக்குத்தயாராகவுள்ள அந்த யாதவஸ்ரேஷ்டர்களை ஸமாதானப்படுத்தி குருக்களுக்கும், யாதவர்களுக்கும் ஏற்படும் சண்டையை விரும்பாதவராக இருந்தார்.(14) மற்றக் கிரஹங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரன்போல ப்ராம்ஹணர்களாலும், குலத்திலுள்ள பெரியோர்களாலும் சூழப்பட்டவராய் சூரியன்போலக் காந்தியுள்ளதேருடன் ஹஸ்திநுபட்டினத்தை யடைந்தார். (15) ஹஸ்திநுபட்டினத்தை யடைந்த பலராமன் பட்டினத்துக்கு வெளியிலுள்ள உத்தியானத்திலிருந்து கொண்டு திருதராஷ்ட்ரனைக்குறித்து அவனது எண்ணத்தையறியும் விருப்பத்துடன் உத்தவரை அனுப்பினர். (16) அந்த உத்தவர் அம்பிகாபுத்திரனுன திருதராஷ்டிரனையும், பீஷ்மரையும், துரோணரையும், கிருபாசாரியரையும், துரியோதனனையும் முறைப்படி வணங்கி பலராமன் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தார். (17) அவர்கள் மிக்கச்சுஹிருத்தான அந்தப் பலராமன் வந்ததைக்கேட்டு அதிகம் ப்ரீதியையடைந்தவர்களாய் அந்த உத்தவரைப் பூஜித்துவிட்டும், பூஜாத்ரவியங்களைக் கைகளிற்றாங்கிக்கொண்டும் யாவரும் எதிர்கொண்டு சென்றனர். (18) அவரையடைந்து அதிதிக்குச்செய்ய வேண்டிய பூஜையை முறைதவருது செய்து பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் கொடுத்தனர். அவர்களுள் அவரு (பலராமனு) டைய ப்ரபா

न्कुशलिनः श्रुत्वा पृष्ट्वा शिवमनामयम्। परस्परमथो रामो बभाषेऽविक्लवं वचः॥ २० ॥ उग्रसेनः क्षितीशेशो यद्व आज्ञापयत्प्रभुः। तदव्यग्रधियः श्रुत्वा कुरुध्वं मा विलम्बितम्॥ २१ ॥ यद्यूयं बहवस्त्वेकं जित्वाऽधर्मेण धार्मिकम्। अबध्नीताथ तन्मृष्ये बन्धूनामैक्यकाम्यया॥ २२ ॥ वीर्यशौर्यबलोन्नद्धमात्मशक्तिसमं वचः। कुरवो बलदेवस्य निशम्योचुः प्रकोपिताः॥ २३ ॥ अहो महच्चित्रमिदं कालगत्या दुरत्यया। आरुरुक्षत्युपानद्वै

வத்தை யறிந்தவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் தலையினால் பலராமனை வணங்கினர். (19) ஒருவருக்கொருவர் பந்துக்கள் க்ஷேமமாகவிருப்பதைக்கேட்டுப், மங்களத்தையும், *அனாமயப்ரஶ்னத்தையும் கேட்ட பிறகு பலராமன் தைரியமாக வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினார். (20) "ப்ரபுவும், பூமிக்குப்பதியுமான உக்கிரஸேன மஹாராஜன் உங்களுக்கு எதைக்கட்டளையிடுகின்றாரோ அதைக் கலங்காதமனமுள்ளவர்களாய்க்கேட்டுத் தாமதமின்றிச் செய்யக்கடவீர். (21) நீங்கள் பலர் சேர்ந்து அதர்மமாக தார்மிகனான ஒருவனை ஜயித்துக்கட்டினீர்கள் என்பது யாதுண்டோ அதைப்பந்துக்களுக்குள் ஐக்கியம் (ஒற்றுமை) வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறேன். (ஆகவே சீக்கிரமவனைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிடுங்கள்") என்றார். (22) கௌரவர்கள், வீரியம், சூரத்தன்மை, பலம் இவை நிறைந்ததும், தனது சக்திக்கு ஸமமாகவானதுமான பலராமனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மிக்கக் கோபத்தையடைந்தவர்களாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினர். (23) "கிரீடத்தினால் ஸேவிக்கப்பட்ட தலையில் (*)தள்ளவியலாத காலகதியினால் பாதரக்ஷையானது ஏறவிருப்புகின்றது என்பது யாதுண்டோ அந்தோ! இதுபெரிய ஆச்சரியமன்

---

* ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत् क्षत्रबन्धुमनामयम् ப்ராம்ஹணனைப் பார்த்து குசலமா? எனக்குசல சப்தத்தால் க்ஷேமம் விசாரிக்கவேண்டுமென்றும், க்ஷத்திரியனைப்பார்த்து அனாமயமா? என அனாமய சப்தத்தால் க்ஷேமம் விசாரிக்கவேண்டும் என்றுமான முறைப்படி கேட்டுக்கொண்டனர் என்பது கருத்து.

(*) दुरत्यया என்பது மூலம். दुरत्ययया என்பதற்குப் பதிலாக या என்றதை நீக்கி ஆர்ஷமாகையால் உபதேசிக்கப்பட்டது.

शिरो मुकुटसेवितम् ॥ २४ ॥ एते यौनेन संबद्धाः सहशय्यासनाशनाः। वृष्णयस्तुल्यतां नीता अस्मद्दत्तनृपासनाः॥ २५ ॥ चामरव्यजने शङ्खमातपत्रं च पाण्डुरम्। किरीटमासनं शय्यां भुञ्जन्त्यस्मदुपेक्षया ॥ २६ ॥ अलं यदूनां नरदेवलाञ्छनैर्दातुः प्रतीपैः फणिनामिवामृतम्। येऽस्मत्प्रसादोपचिता हि यादवा आज्ञापयन्त्यद्य गतत्रपा बत ॥ २७ ॥ कथमिन्द्रोऽपि कुरुभिर्भीष्मद्रोणार्जुनादिभिः। अदत्तमवरुन्धीत सिंहग्रस्तमिवोरणः॥२८॥

श्रीशुक उवाच—जन्मबन्धुश्रियोन्नद्धमदास्ते भरतर्षभ। आश्राव्य रामं दुर्वाच्यमसभ्याः पुरमाविशन् ॥ २९ ॥ दृष्ट्वा कुरूणां दौःशील्यं

றோ? (24) இந்த யாதவர்கள் (குந்தியை விவாஹம் செய்துகொண்டதனுலேற்பட்ட) யோனிமூலமான ஸம்பந்தத்தையடைந்தவர்களாயும், சேர்ந்து படுத்துக்கொள்ளல், சேர்ந்து உட்காருதல், சேர்ந்து போஜனஞ்செய்தல் இவற்றையடைந்தவர்களாயும், நம்மால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜஸிம்ஹாஸனத்தையுடையவர்களாயும் கொண்டு நமக்கு ஒப்பாக இருத்தலை அடைவிக்கப்பட்டனர். (25) மேலும், நாம் உதாஸீனமாக இருந்ததன் மூலம் சாமரம், விசிரி, சங்கம், வெண்குடை, கிரீடம், ஸிம்ஹாஸனம், படுக்கை இவற்றையனுபவிக்கின்றனர். (26) நமது தயவினுல் விருத்திசெய்யப்பட்டவர்களான எந்த யாதவர்கள் லஜ்ஜையையிழந்தவர்களாய் இப்பொழுது (நமக்கே) உத்தரவிடுகின்றனரோ, அந்த யாதவர்களுக்கு பாம்புக்கு வார்த்த அமுதத்தைப்போல கொடுத்தவர்களுக்கே விரோதஞ்செய்கின்ற ராஜ அடையாளங்கள் போதும். இதுவெகு கஷ்டமன்றோ. (27) ஸிம்ஹத்தினுல் பிடிக்கப்பட்டதை ஆடுபோல இந்திரனுமினுங்கூட பீஷ்மர், துரோணர், அர்ஜுனன் முதலிய கௌரவர்களால் கொடுக்கப்படாததை எவ்விதம் திரும்பப்பெறமுடியும்" என்றனர்.(28)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே பரதர்ஷப! பிறவி, பந்து ஐஸ்வர்யம் இவற்றுலுண்டான அதிகமான மதத்தையுடையவர்களும், அஸப்யர்(துஷ்டர்)களுமான அந்தக் கௌரவர்கள் பலராமனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தகாத வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுப் பட்டினத்தில் நுழைந்தனர். (29) கௌரவர்களுடைய கெட்ட நடத்தையைக்கண்டும், சொல்லத்தகாத அவர்களின் வார்த்தைகளைக்

श्रुत्वाऽवाच्यानि चाच्युतः। अवोचत्कोपसंरब्धो दुष्प्रेक्ष्यः प्रहसन्मुहुः॥३०॥ नूनं नानामदोन्नद्धाः शान्तिं नेच्छन्त्यसाधवः। तेषां हि प्रशमो दण्डः पशूनां लगुडो यथा॥ ३१ ॥ अहो यदून्सुसंरब्धान्कृष्णं च कुपितं शनैः। सान्त्वयित्वाहमेतेषां शममिच्छन्निहागतः॥३२॥ त इमे मन्दमतयः कलहाभिरताः खलाः। तं मामवज्ञाय मुहुर्दुर्भाषान्मानिनोऽब्रुवन्॥ ३३ ॥ नोग्रसेनः किल विभुर्भोजवृष्ण्यन्धकेश्वरः। शक्रादयो लोकपाला यस्यादेशानुवर्तिनः॥ ३४ ॥ सुधर्माऽऽक्रम्यते येन पारिजातोऽमराङ्घ्रिपः। आनीय भुज्यते सोऽसौ न किलाध्यासनार्हणः॥३५॥ यस्य पादयुगं साक्षाच्छ्रीरुपास्तेऽखिलेश्वरी। स नार्हति किल श्रीशो नरदेवपरिच्छदान्॥ ३६ ॥

கேட்டும் அதிகம் கோபங்கொண்டவரும், கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதவருமான பலராமன் அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார்.(30) "பலவிதமான மதம் நிறைந்தவர்களான எந்த அஸாதுக்கள் ஸமாதானத்தைவிரும்பவில்லையோ அவர்களுக்குப் பசுக்களுக்குக் கழியானதுபோல சிக்ஷித்தலேதான் சாந்தியைத் தருவதாகவாகும். இது நிஶ்சயம். (31) அந்தோ! மிக்கக்கோபங்கொண்ட யாதவர்களையும், கோபித்த கிருஷ்ணனையும் மெதுவாகச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு இவர்களுடைய க்ஷேமத்தை விரும்பிக்கொண்டு நான் இங்குவந்தேன். (32) மந்த புத்தியுள்ளவர்களும், சண்டையில் பற்றுள்ளவர்களும், துஷ்டர்களும், அஹங்காரமுள்ளவர்களுமான இந்தக் கௌரவர்கள் என்னை அலக்ஷியஞ்செய்து சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளையடிக்கடி சொல்லினர். (33) இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள் எவருடைய ஆக்ஞையையனுஸரித்து நடக்கின்றனரோ,போஜர்,யாதவர்,அந்தகர் இவர்களுக்கு ஈசனுன (அந்த) உக்ரஸேன மஹாராஜனன்றோ ப்ரபுவாகவாகமாட்டார்? (34) எவரால் ஸுதர்மா என்ற தேவஸபையில் வசிக்கப்படுகின்றதோ, பாரிஜாதம் என்ற தேவவிருக்ஷமானது எவரால் தேவலோகத்திலிருந்து கொண்டுவந்து அனுபவிக்கப்படுகின்றதோ, அவர் ராஜஸிம்ஹாஸனத்துக்குத் தகுதியற்றவராமே? (35) அகிலத்துக்கும் ஈஶ்வரியான லக்ஷ்மியானவள் எவருடைய இரண்டு சரணங்களையும் நேரிலுபாஸிக்கின்றுளோ அந்த லக்ஷ்மீகாந்தனு ராஜர்களுக்குரிய வெண்சாமராதி

यस्याङ्घ्रिपङ्कजरजोऽखिललोकपालैर्मौल्युत्तमैर्धृतमुपासिततीर्थतीर्थम्। ब्रह्मा भवोऽहमपि यस्य कलाः कलायाः श्रीश्चोद्वहेम चिरमस्य नृपासनं क्व॥३७॥ भुञ्जते कुरुभिर्दत्तं भूखण्डं वृष्णयः किल। उपानहः किल वयं स्वयं तु कुरवः शिरः॥ ३८ ॥ अहो ऐश्वर्यमत्तानां मत्तानामिव मानिनाम्। असंबद्धा गिरो रूक्षाः कः सहेतानुशासिता ॥ ३९ ॥ अद्य निष्कौरवीं पृथ्वीं करिष्यामीत्यमर्षितः। गृहीत्वा हलमुत्तस्थौ दहन्निव जगत्त्रयम् ॥ ४० ॥ लाङ्गलाग्रेण नगरमुद्विदार्य गजाह्वयम्। विचकर्ष स गङ्गायां प्रहरिष्यन्नमर्षितः॥ ॥ ४१ ॥

களை யடையத்தகுதியற்றவர்? (36) †யாவராலுமுபாஸிக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான கங்கைக்குப் பரிசுத்தியைத் தருகின்றதாகவும், எல்லா லோகபாலகர்களாலும் கிரீடத்துடன் கூடின தலைகளினால் தரிக்கப் பட்டதாகவுமிருக்கின்ற எவருடைய சரணாரவிந்த தூளியை எவருடைய அம்சத்தின் அம்சர்களான ப்ரம்ஹதேவனும், மஹாதேவனும், நானும், லக்ஷ்மீதேவியும் வெகுகாலமாகத் தரிக்கின்றோமோ இவருக்கு ராஜஸிம்ஹாஸனம் எம்மாத்திரம். (37) யாதவர்கள் கௌரவர்களால் தானமாகக்கொடுக்கப்பட்ட பூகண்டத்தை அனுபவிக்கின்றனராமே? நாங்கள் பாதரக்ஷைகளும், கௌரவர்கள் ஸ்வயம்தலையுமாமே? (38) அந்தோ! ஐஸ்வரிய மதம் நிறைந்தவர்களும் மத்தியம் முதலியவற்றினால் மதங்கொண்டவர்போல கர்வங்கொண்டவர்களுமான இவர்களுடைய முன்னுக்குப்பின் பொருத்தமற்ற கொடூரமானவார்த்தைகளைச் சிக்ஷகனான எவன்தான் பொறுப்பான். (39) ஆகவே இப்பொழுது 'பூமியைக் கௌரவர்களற்றதாகச் செய்துவிடுகிறேன்" என மிக்கப்பொறாமை கொண்டவராய் மூவுலகத்தையும் பொசுக்குபவர்போலக் கலப்பையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எழுந்தார்.(40) அவ்விதம் கோபங்கொண்ட அவர் கலப்பையின் நுனியினால் ஹஸ்தினாபட்டினத்தைக் குத்திப் பிளந்து கங்கையில் தள்ளவெண்ணங்கொண்டவராய் இழுத்தார். (41)

---

† उपासिततीर्थतीर्थम् என்பது மூலம். இதற்கு உபாஸித்தத் தீர்த்தங்களையுடைய யோகிகளுக்கும் கூட தீர்த்தம் (பரிசுத்தம்) ஆனது என வேறு பொருளும் ஸ்ரீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

जलयानमिवाघूर्णं गङ्गायां नगरं पतत्। आकृष्यमाणमालोक्य कौरवा जातसंभ्रमाः॥ ४२ ॥ तमेव शरणं जग्मुः सकुटुम्बा जिजीविषवः। सलक्ष्मणं पुरस्कृत्य साम्बं प्राञ्जलयः प्रभुम्॥ ४३ ॥ राम रामाखिलाधार प्रभावं न विदाम ते। मूढानां नः कुबुद्धीनां क्षन्तुमर्हस्यतिक्रमम्॥ ४४ ॥ स्थित्युत्पत्त्यप्ययानां त्वमेको हेतुर्निराश्रयः। लोकान्क्रीडनकानीश क्रीडतस्ते वदन्ति हि॥ ४५ ॥ त्वमेव मूर्ध्नीदमनन्त लीलया भूमण्डलं बिभर्षि सहस्रमूर्धन्। अन्ते च यः स्वात्मनि रुद्धविश्वः शेषेऽद्वितीयः परिशिष्यमाणः॥ ४६ ॥ कोपस्तेऽखिलशिक्षार्थं न द्वेषान्न च मत्सरात्। बिभ्रतो भगवन्सत्त्वं स्थितिपालनतत्परः॥ ४७ ॥ नमस्ते सर्वभूतात्मन्सर्व-

---

சுத்துகின்ற ஓடப்போல பலராமனுலிழுக்கப்பட்டு பட்டினம் கங்கையில் விழுகின்றதைக்கண்ட கௌரவர்கள் பரபரப்பையடைந்தவர்களாய் லக்ஷ்மணையுடன்கூடின ஸாம்பனை முன்னிட்டுக்கொண்டு உயிர் வாழவிருப்பமுள்ளவர்களாய்க் குடும்பங்களுடன் கூட இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு ப்ரபுவான அந்தப் பலராமனையே சரண்புகுந்தனர். (42,43) "ஹே ராம! ஹே ராம! அகிலத்துக்கும் ஆதாரமானவரே! உமது மஹிமையை நாங்களறிந்தோமில்லை. மூடர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களுமான எங்களுடைய அபசாரத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவதற்குத் தகுதியுள்ளவராகின்றீர். (44) ஹே ஈசுப! நீர் ஒருவரே பிற பற்றினுதவியின்றி ரக்ஷணம்,உத்பத்தி, ப்ரளயம் இவற்றுக்குக் காரணமாகவாகிறீர். ஆகவே விளையாடுகின்ற உமக்கு உலகங்களை விளையாட்டுக் கருவியாகவன்றோ சொல்லுகின்றனர். (45) ஹே ஆயிரம் தலைகளையுடையவரே! ஹே அனந்த! நீரே இந்தப் பூமண்டலத்தை விளையாட்டாகத் தலையில் தூக்குகின்றீர். முடிவில் தனது சரீரமான ப்ரகிருதியினிடத்தில் ஒடுக்கிக் கொள்ளப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தையுடையவராய் எஞ்ஜியிருப்பவராயும் அத்விதீயராயும் (தன்னைவிட வேறு பொருளற்றவராயும்) இருப்பவர் எவரோ அவரே நீராவீர். (46) ஹே பகவன்! ஸத்வகுணத்தையவலம்பனஞ்செய்த உமக்குண்டான ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்திதி ரூபமான பரிபாலன விஷயத்திலேற்பட்ட கோபமானது யாவற்றையும் சிக்ஷிக்கவேண்டியேற்பட்டதேயொழிய த்வேஷத்தாலுமேற்படவில்லை பொறாமையினாலுமேற்படவில்லை. (47) ஹே எல்லா ப்ரா

शक्तिधराव्यय। विश्वकर्मन्नमस्तेस्तु त्वां वयं शरणं गताः॥ ४८ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं प्रपन्नैः संविग्नैर्वेपमानायनैर्बलः। प्रसादितः सुप्रसन्नो मा भैष्टेत्यभयं ददौ ॥ ४९ ॥ दुर्योधनः पारिबर्हं कुञ्जरान्षष्टिहायनान्। ददौ च द्वादशशतान्ययुतानि तुरङ्गमान्॥ ५० ॥ रथानां षट्सहस्राणि रौक्माणां सूर्यवर्चसाम्। दासीनां निष्ककण्ठीनां सहस्रं दुहितृवत्सलः॥ ५१ ॥ प्रतिगृह्य तु तत्सर्वं भगवान्सात्वतर्षभः। ससुतः सस्नुषः प्रागात्सुहृद्भिरभिनन्दितः॥ ५२ ॥ ततः प्रविष्टः स्वपुरं हलायुधः समेत्य बन्धूननुरक्तचेतसः। शशंस सर्वं यदुपुङ्गवानां मध्ये सभायां कुरुषु स्वचेष्टितम्॥५३॥

ணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவானவரே! ஹே ஸர்வசக்திதர! ஹே அவ்யய! உமக்கு நமஸ்காரம். ஹே விஸ்வகர்மன்! (யாவையும் தனது காரியமாகவுடையவரே!) உமக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும். நாங்கள் உம்மைச் சரணமாகவடைந்தோம்" என்றனர். (48)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றார்—பலராமன் இவ்விதம் அசைகின்ற பட்டினத்தையுடையவர்களும், நன்கு பயந்தவர்களும், சரண்புகுந்தவர்களுமான கௌரவர்களினால் வேண்டப்பட்டவராய் ப்ரஸாதத்தையடைந்து "பயப்படாதீர்" என அவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தார். (49) பெண்ணினிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ள துரியோதனன் அறுபது வயதுள்ள ஆயிரத்திருநூறு யானைகளையும், பன்னிரண்டாயிரம் குதிரைகளையும், பொன்மயங்களும், ஸூரியன்போன்ற காந்தியுள்ளனவுமான ஆறாயிரம் தேர்களையும், ‡பதக்கத்தைக் கழுத்திலணிந்தவர்களான ஆயிரம் வேலைக்காரிகளையும் சீராகக் கொடுத்தான். (50-51) அவையாவையும் பெற்றுக்கொண்டு யாதவஸ்ரேஷ்டரும் பகவானுமான பலராமன் ஸாம்பனுடன் கூடவும், நாட்டுப்பெண்ணான லக்ஷ்மணையுடன் கூடவும் கௌரவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவராய்க் கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினர். (52) பிறகு பலராமன் தனது பட்டினத்தில் பிரவேசித்தவராய் ப்ரேமைநிறைந்த சித்தமுள்ளவர்களான பந்துக்களையடைந்து யாதவஸ்ரேஷ்டர்களின் ஸபையின் நடுவில் கௌரவர்கள் விஷயத்தில் தான்செய்த காரியம்

---

‡ நிக்கில்ஸ் ஹாரம் நிஷ்கமெனப்படும். இதையே பதக்கமென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

अद्यापि च पुरं ह्येतत्सूचयद्रामविक्रमम्। समुन्नतं दक्षिणतो गङ्गायामनु दृश्यते॥ ५४॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे हास्तिनपुराकर्षणे सङ्कर्षणविजयं नामाष्टषष्टितमोऽध्यायः॥ ६८॥

யாவையும் சொன்னார். (53) இந்த ஹஸ்தினபட்டினமானது இப்பொழுதுங்கூட பலராமனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சூசிப்பிக்கின்றதாய்க்கொண்டு தெற்குப்பக்கத்திலுயர்ந்து கங்கையில் விழுவது போலக்காணப்படுகின்றது. (54) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஹஸ்தினபுராகர்ஷணமாகிற ஸங்கர்ஷண விஜயமென்ற அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

रामेऽथ गोकुलगते प्रमदाप्रसक्ते हूतानुपेतयमुनादमने मदान्धे।
स्वैरं समारमति सेवकवादमूढो दूतं न्ययुंक्त तव पौण्ड्रकवासुदेवः॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு गोकुलगते=கோகுலத்தையடைந்தவரும் प्रमदाप्रसक्ते=ஸ்திரீகளிடம் அதிகம் ஆசைகொண்டவரும் हूतानुपेतयमुनादमने=தன்னுடன் க்ரீடிப்பதற்காகக் கூப்பிட்ட ஸமயத்தில் வராதவளான யமுனையை அடக்கினவரும் मदान्धे=மத்யபானத்தினால் கலங்கினவருமான रामे=பலராமன் स्वैरम्=தனது இஷ்டப்படி समारमति=க்ரீடிக்கும்பொழுது सेवकवादमूढः="நீர்தான் ஜகதீஸ்வரன்" என்ற வேலைக்காரர்களின் வார்த்தையினால் மயங்கினவனான पौण्ड्रकवासुदेवः= பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன் तव=உமக்கு दूतम्=ஸமாசாரம் கொண்டுவருபவனை न्ययुक्त=அனுப்பினான்.(474)(எ-று)

नारायणोऽहमवतीर्ण इहास्मि भूमौ
धत्से किल त्वमपि मामकलक्षणानि।
उत्सृज्य तानि शरणं व्रज मामिति त्वां
दूतो जगाद सकलैर्हसितस्सभायाम्॥ ४७५॥

(ப-ரை) भूमौ=பூமியில் अवतीर्णः=அவதரித்த नारायणः=நாராயணனுக அहम्=நான் इह=இவ்விடத்தில் अस्मि=இருக்கிறேன். त्वमपि=நீயும் मामकलक्षणानि=எனது அடையாளங்களை धत्से किल=தரிக்கின்றாயல்லவா? तानि=அவைகளை उत्सृज्य=விட்டுவிட்டு माम्=என்னை शरणम्=சரணமாக व्रज=அடைவாயாக इति=என்று दूतः=தூதன் त्वाम्=உம்மை (பார்த்து) जगाद=சொன்னான். (सः=அவன்) सभायाम्=ஸபையில் सकलैः=யாவராலும் हसितः=சிரிக்கவும்(பரிஹஸிக்கவும்) பட்டான். (475) (எ-று)

दूतेऽथ यातवति यादवसैनिकस्त्वं
यातो ददर्शिथ वपुः किल पौण्ड्रकीयम् ।
तापेन वक्षसि कृताङ्कमनल्पमूल्य-
श्रीकौस्तुभं मकरकुण्डलपीतचेलम् ॥ ४७६ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு दूते=பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் यातवति=திரும்பிச் சென்றபொழுது यादवसैनिकः=யாதவர்களை ஸேனையாகவுடைய त्वम्=நீர் यातः=காசிதேசத்தை யடைந்தவராய்க்கொண்டு वक्षसि=மார்பில் तापेन=சூட்டுக்கோலால் कृताङ्कम्=செய்யப்பட ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருப்போன்ற அடையாளத்தையுடையதும், अनल्पमूल्यश्रीकौस्तुभम्=அதிகம் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்ட ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போன்ற ரத்தினத்தையுடையதும் मकरकुण्डलपीतचेलम्=மகரம் என்ற மத்ஸ்யம்போன்ற கர்ணாபரணம், பீதாம்பரம் இவற்றையுடையதுமான पौण्ड्रकीयम्=பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனுடையதான वपुः=சரீரத்தை ददर्शिथ, किल=பார்த்தீரன்றோ. (476) (எ-று)

कालायसं निजसुदर्शनमस्यतोऽस्य
कालानलोत्करकिरेण सुदर्शनेन ।
शीर्षं चकर्तिथ ममर्दिथ चास्य सेनां
तन्मित्रकाशिपशिरोऽपि चकर्थ काश्याम् ॥ ४७७ ॥

(ப-ரை) कालायसम्=கருப்பு இரும்புமயமான निजसुदर्शनम्=தன்னுடைய ஸுதர்சனம் என்ற ஆயுதத்தை अस्यतः=பிரயோகிக்கின்ற अस्य=இந்தப் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனுடைய शीर्षम्=தலையை कालानलोत्करकिरेण=ப்ரளயகாலாக்னியின் கூட்டத்தைக்

கக்குகின்ற सुदर्शनेन=சக்கிராயுதத்தினால் चकर्तिथ=அறுத்தீர். अस्य= இந்தப்பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனுடைய सेनां च=ஸைன்யத்தையும் ममर्दिथ=அழித்தீர். तन्मित्रकाशिपशिरोऽपि=அவனது ஸ்னேஹிதனான காசிராஜனின் தலையையும், काश्याम्=காசியில் (पतितम्=விழுந்ததாக) चकर्थ=செய்தீர். (477) (எ—று)

जाड्येन बालकगिरापि किलाऽहमेव
श्रीवासुदेव इति रूढमतिश्चिरं सः।
सायुज्यमेव भवदैक्यधिया गतोऽभूत्
को नाम कस्य सुकृतं कथमित्यवेयात् ॥ ४७८ ॥

(ப—ரை) जाड्येन=மூடத்தனத்தினாலும், बालकगिरापि=மந்தபுத்திகளின் வார்த்தையினாலும் अहमेव किल=நானேயன்றோ श्रीवासुदेवः=ஸ்ரீவாஸுதேவன் इति=என்று चिरम्=வெகுகாலமாய் रूढमतिः=நிலைத்த புத்தியையுடைய सः=அந்தப் பௌண்ட்ரக வாஸுதேவன் भवदैक्यधिया=உம்முடன் ஐக்யபாவனையினால் (ஒன்றுபட்ட பாவனையினால்) सायुज्यमेव=உம்முடன் ஐக்யத்தையே गतः=அடைந்தவனாக अभूत्=ஆனான். कस्य=ஒருவனுடைய सुकृतम्=புண்யமானது कथम्=எத்தகையது அதாவது:—எத்தகைய பலனைத்தரக்கூடியது என்று को नाम=எவன்தான் अवेयात्=அறிவான். (478)

काशीश्वरस्य तनयोऽथ सुदक्षिणाख्यः
शर्वं प्रपूज्य भवते विहिताभिचारः।
कृत्यानलं कमपि बाणरणातिभीतै-
र्भूतैः कथञ्चन वृतैः सममभ्यमुञ्चत् ॥ ४७९ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு सुदक्षिणाख्यः=ஸுதக்ஷிணன் என்று பெயருள்ளவனான काशीश्वरस्य=காசிதேசத்து ராஜனுடைய तनयः=பிள்ளையானவன், शर्वम्=பரமேஶ்வரனை प्रपूज्य=பூஜித்து भवते=உம்பையும் பொருட்டு विहिताभिचारः=*செய்யப்பட்ட ஆபிசாரம் என்ற கர்மாவையுடையவனாய்க்கொண்டு कथञ्चन=சிரமப்பட்டு वृतैः=சூழ்ந்துகொண்டவைகளும் बाणरणातिभीतैः=பாணாஸுரயுத்தத்தில் மிகவும் பயந்தவைகளுமான भूतैः=பூதங்களுடன் समम्=கூட कमपि=

* சத்துருவைக் கொல்லுவதற்காகச் செய்யப்படும் கர்மம் ஆபிசாரம் எனப்படும்.

அதிகசக்திவாய்ந்த **कृत्यानलम्**=கிருத்யை என்ற துர்த்தேவதா ரூபமான அக்கினியை **अभ्यमुञ्चत्**=ஏவினான். (479) (எ-று)

तालप्रमाणचरणामखिलं दहन्तीं
कृत्यां विलोक्य चकितैः कथितोऽपि पौरैः।
द्यूतोत्सवे किमपि नो चलितो विभो त्वं
पार्श्वस्थमाशु विससर्जिथ कालचक्रम् ॥ ४८० ॥

(ப-ரை) **तालप्रमाणचरणाम्**=பனைமரத்தின் அளவுள்ள கால்களையுடையதும், **अखिलम्**=எல்லாவற்றையும் **दहन्तीम्**=பொசுக்குகின்றதுமான **कृत्याम्**=கிருத்யை என்ற துர்த்தேவதையை **विलोक्य**=பார்த்து **चकितैः**=பயந்த **पौरैः**=பட்டினத்து ஜனங்களால் **कथितोऽपि**=சொல்லப் பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட **विभो !**=ஸர்வசக்தனான ஹேகிருஷ்ண ! **त्वम्**=நீர் **द्यूतोत्सवे**=சூதாட்டமாகிற உத்ஸவத்தில் **किमपि**=கொஞ்சமும் **नो चलितः**=விமுகராய் அதாவது:—அதை நெருத்தினவராய் ஆகவில்லை. (**किन्तु**=ஆனால்) **पार्श्वस्थम्**=பக்கத்திலிருக்கின்ற **कालचक्रम्**=ஸுதர்சனத்தை **आशु**=சீக்கிரமாய் **विससर्जिथ**=அனுப்பினீர். (480) (எ-று)

अभ्यापतत्यमितधाम्नि भवन्महास्त्रे
हाहेति विद्रुतवती खलु घोरकृत्या।
रोषात्सुदक्षिणमदक्षिणचेष्टितं तं
पुप्लोष चक्रमपि काशिपुरीमधाक्षीत् ॥ ४८१ ॥

(ப-ரை) **अमितधाम्नि**=அளவிடமுடியாத தேஜஸ்ஸையுடைய **भवन्महास्त्रे**=உமது சிறந்த அஸ்திரமான ஸுதர்சனமானது **अभ्यापतति**=கிருத்தியையை எதிர்த்து ஓடிவரும்பொழுது **हाहेति**=ஐயோ ! ஐயோ !! என்று **विद्रुतवती**=திரும்பி ஓடின **घोरकृत्या खलु**=உக்கிரமான கிருத்தியையோவெனில் **अदक्षिणचेष्टितम्**=†மாறான சேஷ்டையையுடைய **तं सुदक्षिणम्**=அந்த ஸுதக்ஷிணனை **रोषात्**=கோபத்தினால் **पुप्लोष**=எரித்தது. **चक्रमपि**=ஸுதர்சனமும் **काशिपुरीम्**=காசிபட்டினத்தை **अधाक्षीत्**=எரித்தது. (481) (எ-று)

---

† கிருத்தியையை ப்ராம்ஹண பக்தியில்லாதவர்களிடம் அனுப்பினால் கார்யத்தை ஸாதிக்கும் என்று மஹாதேவன் சொல்லி இருந்தும் ப்ராம்ஹண்யதேவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடமே அதை அனுப்பினதால் மாறான சேஷ்டையையுடையவனானான் என்று கருத்து.

स खलु विविदो रक्षोघाते कृतोपकृतिः पुरा
तव तु कलया मृत्युं प्राप्तुं तदा खलतां गतः।
नरकसचिवो देशक्लेशं सृजन्नगरान्तिके
झटिति हलिना युध्यन्नद्धा पपात तलाहतः॥ ४८२ ॥

(ப—ரை) पुरा=முன்பு रक्षोघाते=ராவணவதத்தில் कृतोपकृतिः=உபகாரம் செய்தவனும் सः=பிரஸித்தனுமான विविदः खलु=விவிதனேவெனில் तव=உம்முடைய कलया=அம்சமான பலராமனுல் मृत्युम्=மரணத்தை प्राप्तुम्=அடைவதற்காகவேண்டி तदा=அச்சமயத்தில் खलताम्=உமக்கு சத்ருருவாகவிருத்தலை गतः=அடைந்தவனும் नरकसचिवः=நரகாஸுரனின் மந்திரியாக (भूत्वा=ஆகி) नगरान्तिके=பட்டினத்துக்கு, ஸமீபத்தில் देशक्लेशम्=தேசங்களுக்கு உபத்திரவத்தை सृजन्=உண்டுபண்ணினவனும் हलिना=பலராமனுடன் युध्यन्=யுத்தம் செய்தவனும் अद्धा=நன்ருய் तलाहतः=கையினுல் அடிக்கப்பட்டவனும் கொண்டு झटिति=சீக்கிரமாய் पपात=விழுந்தான் (இறந்தான்.) (482) (எ—று)

सांवं कौरव्यपुत्रीहरणनियमितं सान्त्वनार्थी कुरूणां
यातस्तद्वाक्यरोपोद्धृतकरिनगरो मोचयामास रामः।
ते घात्याः पाण्डवेयैरिति यदुपृतनां नामुचस्त्वं तदानीं
तं त्वां दुर्बोधलीलं पवनपुरपते तापशान्त्यै निषेवे ॥ ४८३ ॥

(ப—ரை) सांवम्=ஸாம்பனை कौरव्यपुत्रीहरणनियमितम्=துர்யோதனனின் பெண்ணுன லக்ஷ்மணையை ஸ்வயம்வரத்தில் அபஹரித்த காரணத்தால் துர்யோதனுதிகளால் கட்டப்பட்டிருப்பவனுக (श्रुत्वा=கேட்டு) सान्त्वनार्थी=ஸமாதானத்தைவிரும்பினவராய் यातः=சென்றவரும் तद्वाक्यरोपोद्धृतकरिनगरः=तद्वाक्य=அந்த துர்யோதனுதிகளின் இழிவான வார்த்தைகளால் உண்டான, रोष=கோபத்தினுல் उद्धृत=மேலே தூக்கப்பட்ட करिनगरः=ஹஸ்தினுபட்டினத்தையுடையவருமான रामः=பலராமன் मोचयामास=விடுவித்தார். ते=அந்த துர்யோதனுதிகள் पाण्डवेयैः=பாண்டுவின் புத்திரர்களால் घात्याः=கொல்லத்தகுந்தவர்கள் इति=என்று त्वम्=நீர் तदानीम्=அப்பொழுது यदुपृतनाम्=யாதவஸைன்யத்தை नामुचः=விடாமலிருந்தீர் அதாவது: யுத்தத்துக்கு அனுப்பாதிருந்தீர். पवनपुरपते!=குருவாயூருக்கு நாதனுனஹே கிருஷ்ண! दुर्बोधलीलम्=அறியவியலாத லீலையையுடைய तम्=

अथ एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—नरकं निहतं श्रुत्वा तथोद्वाहं च योषिताम्। कृष्णेनैकेन बह्वीनां तद्दिदृक्षुः स्म नारदः॥ १ ॥ चित्रं बतैतदेकेन वपुषा युगपत्पृथक्। गृहेषु द्व्यष्टसाहस्रं स्त्रिय एक उदावहत्॥ २ ॥ इत्युत्सुको द्वारवतीं देवर्षिर्द्रष्टुमागमत्। पुष्पितोपवनारामद्विजालिकुलनादिताम्॥ ३ ॥ उत्फुल्लेन्दीवराम्भोजकह्लारकुमुदोत्पलैः। छुरितेषु सरस्सूच्चैः कूजितां हंस-

---

அத்தகைய त्वाम्=உம்மை तापशान्त्यै=ஆத்யாத்மிகாதி தாபம் விலகுவதற்காக निषेवे=நன்கு ஸேவிக்கிறேன். (483) (எ—று)

இவ்விதம் பௌண்ட்ரகவதவர்ணனம், காசீபுரீதாஹவர்ணனம், பலபத்ரப்ரதாபவர்ணம் என்ற எண்பத்துமூன்றுவது தசகம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) एकोनसप्ततितमे गार्हस्थ्यं प्रतिमन्दिरम्।
कृष्णस्य नारदो दृष्ट्वा विस्मितोऽगात्ततः स्तुवन्॥ १ ॥

(க—ரை) நாரதர் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய க்ருஹஸ்தாஶ்ரம தர்மத்தைக்கண்டு ஆஶ்சரியத்தையடைந்து அவரை ஸ்துதித்து அங்கிருந்து சென்றார் என இந்த அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—நரகாசுரன் கொல்லப்பட்டதையும், அதுபோலவே ஒரே க்ருஷ்ணன் அனேகம் ஸ்திரீகளை விவாஹஞ் செய்துகொண்டதையும் கேட்டு நாரதர் அதை நேரில் பார்க்க ஆவல் கொண்டார் (1) ஒரே சரீரத்தினால் ஒரே ஸமயத்தில் தனித்தனி வீடுகளில் பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளை ஒருவராக விவாஹஞ்செய்து கொண்டார் என்ற இது வெகு ஆஶ்சரியமானது (2) என ஆவல் கொண்ட தேவர்ஷியானவர் அதைப்பார்க்கவேண்டி புஷ்பித்த உத்தியானங்களிலும் பூந்தோட்டங்களிலும் உள்ள பறவைகள் வண்டுகள் இவற்றின் கூட்டங்களினால் சப்திக்கப்பெற்றதும், நன்கு மலர்ந்த நீலோத்பலம், தாமரஸபுஷ்பம், செங்கழுநீர் புஷ்பம், வெண்

सारसैः॥ ४ ॥ प्रासादलक्षैर्नवभिर्जुष्टं स्फाटिकराजतैः। महामरकतप्रख्यैः स्वर्णरत्नपरिच्छदैः ॥ ५ ॥ विभक्तरथ्यापथचत्वरापणैः शालासभाभी रुचिरां सुरालयैः। संसिक्तमार्गाङ्गणवीथिदेहलीं पतत्पताकाध्वजवारितातपाम् ॥ ६ ॥ तस्यामन्तःपुरं श्रीमदर्चितं सर्वधिष्ण्यपैः। हरेः स्वकौशलं यत्र त्वष्ट्रा कार्त्स्न्येन दर्शितम् ॥ ७ ॥ तत्र षोडशभिः सद्मसहस्रैः समलङ्कृतम्। विवेशैकतमं शौरेः पत्नीनां भवनं महत् ॥ ८ ॥ विष्टब्धं विद्रुमस्तम्भैर्वैदूर्यफलकोत्तमैः। इन्द्रनीलमयैः कुड्यैर्जगत्या चाहतत्विषा ॥९॥

ணிறமான ஆம்பல் புஷ்பம், சிவப்பு நிறமான உத்பலம் இவற்றால் நிறைவுபெற்ற தடாகங்களிலுள்ள ஹம்ஸம், சக்கிரவாகம் இவற்றினல் உறத்து சப்திக்கப்பெற்றதும், ஸ்படிகக்கற்களினுலும் வெள்ளியினுலும் அமைக்கப்பெற்றனவும், சிறந்த மரகதப்பச்சைகளினல் பிரகாசிக்கின்றனவும், ஸ்வர்ணம், ரத்தினம் இவற்றாலான ஸாமக்ரீகளையுடையனவுமான ஒன்பது லக்ஷம் மாடிகளினல் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், தனித்தனிபிரிந்த தேரோடும் வீதிகளினுலும், மற்றுமுள்ள நடைபாதைகளினுலும், அங்கணங்களினுனும், கடைவீதிகளினுலும், குதிரை லாயங்களினுலும், ஸபைகளினுலும், தேவாலயங்களினுலும் அழகு வாய்ந்ததும், நன்கு ஜலந்தெளிக்கப்பட்ட வழிகள், அங்கணங்கள், ராஜவீதிகள், ரேழி இவற்றையுடையதும், சலிக்கின்ற கொடிமரத்திலுள்ள வஸ்திரங்களினல் மறைக்கப்பட்ட வெய்யிலையுடையதுமான துவாரகையில் பிரவேசித்தார். (3–6) அந்தத் துவாரகையில் எல்லா லோகபாலகர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும், சோபை நிறைந்ததும், எதை நிர்மாணஞ்செய்யும் விஷயத்தில் விஸ்வகர்மாவினல் தனக்குள்ள ஸாமர்த்தியம் முழுதும் பகவானுக்குக் காண்பிக்கப்பட்டதோ அத்தகையதுமான அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தார். (7) ஹே அங்க! அவ்விடத்தில் பதினாயிரம் வீடுகளினல் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பகவத்பத்நிகளுடைய வீடுகளுக்குள் ஒன்றானதும், பவளமயங்களான தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டதும், வைடூர்யமயங்களான சிறந்த பலகைகளுடனும், இந்திர நீலமயங்களான சுவறுகளுடனும், குறைவுபடாத காந்தியுள்ள (இந்திர நீலமயமான) பூமியினுடனும், முத்துமாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டனவும் விஸ்வகர்மாவினல் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டனவுமான அஸ்

वितानैर्निर्मितैस्त्वष्ट्रा मुक्तादामविलम्बिभिः। दान्तैरासनपर्यङ्कैर्मण्युत्तम-परिष्कृतैः॥ १० ॥ दासीभिर्निष्ककण्ठीभिः सुवासोभिरलङ्कृतम्। पुम्भिः सकञ्चुकोष्णीषसुवस्त्रमणिकुण्डलैः॥ ११ ॥ रत्नप्रदीपनिकरद्युतिभिर्निरस्तध्वान्तं विचित्रवलभीषु शिखण्डिनोऽङ्ग। नृत्यन्ति यत्र विहितागुरुधूममक्षैर्निर्यान्तमीक्ष्य घनबुद्धय उन्नदन्तः॥ १२ ॥ तस्मिन्समानगुणरूपवयस्सुवेषदासीसहस्रयुतयाऽनुसवं गृहिण्या। विप्रो ददर्श चमरव्यजनेन रुक्मदण्डेन सात्वतपतिं परिवीजयन्त्या॥ १३ ॥

तं सन्निरीक्ष्य भगवान्सहसोत्थितः श्रीपर्यङ्कतः सकलधर्मभृतां वरिष्ठः। आनम्य पादयुगलं शिरसा किरीटजुष्टेन साञ्जलिरवीविशदासने

மானகிரிகளுடனும், சிறந்த பணிகளிழைக்கப்பட்டனவும் தந்தங்களினால் செய்யப்பட்டனவுமான ஆஸனம், கட்டில் இவற்றுடனும் கூடினதும், பதக்கத்தைக் கழுத்திலணிந்தவர்களும், நல்ல வஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றவர்களுமான வேலைக்காரிகளினாலும், சட்டை, தலைப்பாகை, நல்ல வஸ்திரம், மணிமயமான குண்டலம் இவற்றுடன் கூடின புருஷர்களினாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ரத்தினமயங்களான திபக்கூட்டங்களின் காந்திகளினால் போக்கப்பட்ட இருளையுடையதும், எந்தவிடத்திலுள்ள அழகிய வீட்டின் கொடுங்கைகளில் ஜன்னல்களின் ஒட்டைகள் வழியாக வெளிவருகின்ற அமைக்கப்பட்ட அகில்கட்டைப் புகையைக்கண்டு மயில்கள் மேகமென்ற எண்ணங்கொண்டனவாய் உறத்து சப்தித்துக்கொண்டு இரக்கையை விரித்தாடுகின்றனவோ அத்தகையதுமான பெரிய வீட்டில் நுழைந்தார். (8–12)

அந்த வீட்டில் எல்லாக்காலத்திலும் தனக்கு ஸமானங்களான குணம், ரூபம், வயது, நல்ல அலங்காரம் இவற்றையுடைய ஆயிரம் வேலைக்காரிகளுடன் கூடினவளும், பொன்மயமான பிடியையுடைய வெண்சாமரமாகிற விசிரியினால் வீசுகின்றவளுமான பத்னியுடன் கூடின யாதவர்களுக்குப்பதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ப்ராம்ஹணரான நாரதர் பார்த்தார். (13) தர்மானுஷ்டானஞ்செய்யும் யாவருக்குள்ளும் சிறந்தவரான பகவான் அந்த நாரதரைக்கண்டு ஸ்ரீருக்மிணியினுடைய கட்டிலினின்றும் விரைவாக எழுந்து கிரீடத்துடன் கூடின

स्वे ॥ १४ ॥ तस्यावनिज्य चरणौ तदपः स्वमूर्ध्ना बिभ्रज्जगद्गुरुतरोऽपि सतां पतिर्हि । ब्रह्मण्यदेव इति यद्गुणनाम युक्तं तस्यैव यच्चरणशौचमशेषतीर्थम् ॥ १५ ॥ संपूज्य देवऋषिवर्यमृषिः पुराणो नारायणो नरसखो विधिनोदितेन । वाण्याभिभाष्य मितयामृतमिष्टया तं प्राह प्रभो भगवते करवाम हे किम् ॥१६॥ नारद उवाच—नैवाद्भुतं त्वयि विभोऽखिललोकनाथे मैत्री जनेषु सकलेषु दमः खलानाम् । निःश्रेयसाय हि जगत्स्थिति-

---

தலையினால் (அவருடைய) இருகால்களிலும் வணங்கி இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு சொந்தமான ஆஸனத்தில் அவரை உட்கார வைத்தார். (14) ஜகத்துக்குச் சிறந்த குருவாகவிருந்தபோதிலுங் கூட ஸாதுக்களுக்கு (தர்மானுஷ்டானஞ் செய்பவர்களுக்கு) ப்பதியாகவிருப்பதுபற்றி அந்த நாரதருடைய சரணங்களை அலம்பி அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தனது சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டார். எவருடைய சரணத்தையலம்பின ஜலமானது யாவரையும்பரிசுத்தமாக்கும் கங்கையோ, ப்ரம்ஹண்யதேவன் என்பதாய் எவருக்கு குணமூலமேற்பட்ட பெயரிருக்கிறதோ அவருக்கு இவ்விதஞ்செய்தது பொருத்தமானதேயாகும். (15) *ருஷியும், புராணரும்=(*) எப்பொழுதும் புதுமைவாய்ந்தவரும், நரஸகனுமான நாராயணன் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி தேவருஷிகளுக்குள் சிறந்தவரான நாரதரைப்பூஜித்து அமுதம்போல இனிமையானதும் மிதமுமான வார்த்தையினால் அவரை ஸ்துதித்து "ஹே ப்ரபுவான நாரதரே! பூஜ்யரான உமக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்" என ப்ரார்த்தித்தார். (16)

நாரதர் சொல்லலுற்றார்—"ஹேவிபோ! ஹே உருகாய! எல்லா ஜனங்களிடத்திலும் மைத்ரியும், துஷ்டர்களைச் சிக்ஷித்தலும் என்ற இது எல்லா உலகுக்கும் நாதனான உம்மிடத்தில் ஆஸ்சரியமேயன்று. ஜகத்தினுடைய தாரணம், பாலனம் இவற்றுடன் கூட அந்த ஜகத்துக்கு மோக்ஷத்தைத்தருவதற்குவேண்டியே உம்முடைய

---

* வேதங்களை வெளியிட்டதுபற்றி பகவான் ருஷியாகிறார்.

(*) புராபி நவ: (முந்தியும் புதுமையானவர்) என்ற வ்யுத்பத்தி கொண்டு இப்பொருளெழுதப்பட்டது.

रक्षणाभ्यां स्वैरावतार उरुगाय विदाम सुष्ठु ॥ १७ ॥ दृष्टं तवाङ्घ्रियुगलं जनतापवर्गं ब्रह्मादिभिर्हृदि विचिन्त्यमगाधबोधैः। संसारकूपपतितोत्तरणाव लम्बं ध्यायंश्चराम्यनुगृहाण यथा स्मृतिः स्यात् ॥१८॥ श्रीशुक उवाच—

ततोऽन्यदाविशद्गेहं कृष्णपत्न्याः स नारदः। योगेश्वरेश्वरस्याङ्ग योगमायाविवित्सया ॥ १९ ॥ दीव्यन्तमक्षैस्तत्रापि प्रियया चोद्धवेन च। पूजितः परया भक्त्या प्रत्युत्थानासनादिभिः॥ २० ॥ पृष्टश्चाविदुषेवासौ कदाऽऽयतो भवानिति। क्रियते किं नु पूर्णानामपूर्णैरस्मदादिभिः ॥ २१ ॥ अथापि ब्रूहि नो ब्रह्मञ्जन्मैतच्छोभनं कुरु। स तु विस्मित उत्थाय तूष्णीमन्यदगाद्गृहम् ॥ २२ ॥ तत्राप्याचष्ट गोविन्दं लालयन्तं सुतान् शिशून्।

இந்த ஸ்வேச்சாவதாரமேற்பட்டது என நாம் நன்கு அறிவோமன்றோ. (17) ஜனஸமூஹத்துக்கு மோக்ஷத்தைத் தருகின்றதும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவர்களான ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோர்களினல் மனத்தில் தியானிக்கத்தக்கதும், ஸம்ஸாரமாகிற கிணற்றில் விழுந்தவர்களுக்கு வெளியேறும் விஷயத்தில் ஆஶ்ரயமானதுமான உம்முடைய இருசரணமும் என்னல் பார்க்கப்பட்டன. அதைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு உலகில் ஸஞ்சரிக்கின்றேன். அதன் நினைவு எவ்விதமுண்டாகுமோ அவ்விதம் அனுக்கிரஹிப்பீராக" என்ருர். (18) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே அங்க! அந்த நாரதர் யோகேஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈஶ்வரரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய யோகமாயையை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் அந்த வீட்டிலிருந்து கிருஷ்ணபத்நியினுடைய வேறுவீட்டில் நுழைந்தார்.(19) அந்தவீட்டிலும் பார்யையுடனும் உத்தவருடனும் பாச்சக்காய் கொண்டு விளையாடுகின்றவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டார். அங்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனல் மேலான பக்தியுடன் ப்ரத்யுத்தானம் ஆஸனம் முதலியவற்றினல் பூஜிக்கப்பட்டவராய் "நீர் எப்பொழுது வந்தீர் எதிலும் நிறைவுபெற்ற உங்களுக்கு நிறைவுபெருத எம்போன்றவர்களால் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது. ஆயினும் ஹே ப்ரம்ஹன்! சொல்லும். இப்பிறவியைச் சோபனமாகச் செய்யும்" என ஒன்றுமறியாதவர் போலிருக்கின்ற அவரால் கேட்கப்பட்ட அந்த இந்த நாரதரோ ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவராய் எழுந்து மௌன

ततोऽन्यस्मिंगृहेऽपश्यन्मज्जनाय कृतोद्यमम् ॥ २३ ॥ जुह्वन्तं च वितानाग्नीन्यजन्तं पञ्चभिर्मखैः। भोजयन्तं द्विजान्क्वापि भुञ्जानमवशेषितम् ॥२४॥ क्वापि संध्यामुपासीनं जपन्तं ब्रह्म वाग्यतम्। एकत्र चासिचर्मभ्यां चरन्तमसिवर्त्मसु ॥२५॥ अश्वैर्गजै रथैः क्वापि विचरन्तं गदाग्रजम्। क्वचिच्छयानं पर्यङ्के स्तूयमानं च वन्दिभिः॥ २६ ॥ मन्त्रयन्तं च कस्मिंश्चिन्मन्त्रिभिश्चोद्धवादिभिः। जलक्रीडारतं क्वापि वारमुख्याबलावृतम् ॥ २७ ॥ कुत्रचिद्द्विजमुख्येभ्यो ददतं गाः स्वलंकृताः। इतिहासपुराणानि शृण्वन्तं मङ्गलानि च ॥ २८ ॥ हसन्तं हास्यकथया कदाचित्प्रियया गृहे। क्वापि धर्मं

மாக வேறுகிருஹத்தில் நுழைந்தார். (20–22) அங்கும் ஸ்ரீகோவிந்தன் சிசுக்களான புத்திரர்களை (மடியில்வைத்து)க் கொஞ்சிவிளையாடுவதைக் கண்டார். அதைக் காட்டிலும் மற்றொரு கிருஹத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டி முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பதையும், (வேறுவீட்டில்) ஆஹவனீயம் முதலிய அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்வதையும், (வேறுவீட்டில்) † பஞ்சயக்ஞங்களை யனுஷ்டிப்பதையும், ஒருவீட்டில் ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனஞ்செய்விப்பதையும், (ஒருவீட்டில்) ப்ராம்ஹணர் போஜனஞ்செய்த எஞ்ஜினதைச் சாப்பிடுவதையும், ஒருவீட்டில் ஸந்தியோபாஸனஞ்செய்வதையும் மௌனமாகச் சாயத்ரியை ஜபிப்பதையும், ஒருவீட்டில் ஒருகையில் கத்தி மற்றொருகையில் அதைத்தடுக்கும் தோல் இவற்றைக் கொண்டு கத்திவிளையாட்டுகளில் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்வதையும், ஓரிடத்தில் குதிரைகளினாலும், யானைகளினாலும் தேர்களினாலும் கதாக்ரஜன் விளையாடுவதையும், ஓரிடத்தில் கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், (வேறிடத்தில்) வந்திகளால் ஸ்துதிக்கப்படுவதையும், ஒருவீட்டில் உத்தவர்முதலிய மந்திரிகளுடன் கூட மந்திராலோசனை செய்வதையும், வேறிடத்தில் சிறந்தவிலைமாதர்களால் சூழப்பட்டு ஜலக்கிரீடையில் பற்றுக் கொண்டிருப்பதையும், ஒருவீட்டில் சிறந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பசுக்களைத் தானஞ்செய்வதையும், (வேறிடத்தில்) மங்களகரங்களான இதிஹாஸ

---

† வேதபாராயணஞ்செய்தல், ஹோமம், அதிதிபூஜை, தர்ப்பணம், பலியிடுதல் இவை பஞ்சயக்ஞமெனப்படும்.

सेवमानमर्थकामौ च कुत्रचित् ॥ २९ ॥ ध्यायन्तमेकमासीनं पुरुषं प्रकृतेः परम् । शुश्रूषन्तं गुरून्क्वापि कामैर्भोगैः सपर्यया ॥ ३० ॥ कुर्वन्तं विग्रहं कैश्चित्संधिं चान्यत्र केशवम् । कुत्रापि सह रामेण चिन्तयन्तं सतां शिवम् ॥३१॥ पुत्राणां दुहितॄणां च काले विध्युपयापनम् । दारैर्वरैस्तत्सदृशैः कल्पयन्तं विभूतिभिः ॥ ३२ ॥ प्रस्थापनोपानयनैरपत्यानां महोत्सवान् । वीक्ष्य योगेश्वरेशस्य येषां लोका विसिस्मिरे ॥ ३३ ॥ यजन्तं सकलान्देवान्क्वापि क्रतुभिरूर्जितैः । पूर्तयन्तं क्वचिद्धर्मं कूपाराममठादिभिः ॥ ३४ ॥ चरन्तं मृगयां क्वापि हयमारुह्य सैन्धवम् । घ्नन्तं ततः पशून्मेध्यान्परीतं

புராணங்களை ப்ரவணஞ்செய்வதையும், ஒருவீட்டில் ப்ரியையுடன் ஹாஸ்யரஸமுள்ள கதை பேசிக்கொண்டு சிரிப்பதையும், ஒருவிடத்தில் தர்மானுஷ்டானஞ் செய்வதையும், வேறிடத்தில் அர்த்தம், காமம் இரண்டையும் சேவிப்பதையும், ஒருவிடத்தில் ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் பரனும், ஒருவனுமிருக்கின்ற புருஷனை (பரமாத்மாவை)த் தியானஞ்செய்து கொண்டிருப்பதையும், ஒருவிடத்தில் வேண்டிய போகங்களினாலும், பூஜையினாலும் குருக்களுக்கு சுஶ்ருஷைசெய்வதையும், சிலருடன்சேர்ந்து சண்டையிடுவதையும், ஸ்ரீ கேசவன் வேறிடத்தில் ஸமாதானத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதையும், ஓரிடத்தில் பலராமனுடன் கூட ஸாதுக்களின் க்ஷேமத்தைப் பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பதையும், ஒருவிடத்தில் அந்தந்தக்காலத்தில் புத்திரர்களுக்கு ஒத்தவர்களான கன்னிகைகளுடனும், புத்திரிகைகளுக்கு ஒத்தவர்களான மாப்பிள்ளைகளுடனும் முறைப்படி ஐஸ்வர்யத்தையனுஸரித்து விவாஹம் செய்துவைப்பதையும், பெண் மாப்பிள்ளை இவர்களை அவரவர்களின் வீட்டுக்கனுப்புதல், அவரவர் வீடுகளிலிருந்து தமது வீட்டுக்கழைத்துவருதல் இவற்றாலும் குழந்தைகளுக்கு பெரிய உத்ஸவத்தைச் செய்வதையும், யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனான கிருஷ்ணன் எந்தக் குழந்தைகளுக்குச் செய்விக்கும் மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு லோகங்கள் ஆஸ்சரியப்படுமோ அவ்விதஞ் செய்வதையும், ஓரிடத்தில் எல்லாத்தேவர்களையும் வலுவான யாகங்களினால் பூஜைசெய்வதையும், ஓரிடத்தில் கிணறுவெட்டல் பூந்தோட்டமமைத்தல், மடம்கட்டல் இவை முதலியவற்றால் பூர்த்தமென்ற தர்

यदुपुङ्गवैः॥ ५ ॥ अव्यक्तलिङ्गं प्रकृतिष्वन्तःपुरगृहादिषु । क्वचिच्चरन्तं
योगेशं तत्तद्भावबुभुत्सया ॥ ३६ ॥ अथोवाच हृषीकेशं नारदः प्रहसन्निव ।
योगमायोदयं वीक्ष्य मानुषीमीयुषो गतिम् ॥ ३७ ॥ विदाम योगमायास्ते
दुर्दर्शा अपि मायिनाम् । योगेश्वरात्मन्निर्भाता भवत्पादनिषेवया ॥ ३८ ॥
अनुजानीहि मां देव लोकांस्ते यशसाऽऽप्लुतान् । पर्यटामि तवोद्गायंल्लीलां
भुवनपावनीम् ॥ ३९ ॥

श्रीभगवानुवाच—ब्रह्मन्धर्मस्य वक्ताहं कर्ता तदनुमोदिता । तच्छि-
क्षयंल्लोकमिममास्थितः पुत्र मा खिदः॥ ४० ॥ श्रीशुक उवाच—इत्याच-

---

மத்தை யனுஷ்டிப்பதையும், ஒருவிடத்தில் ஸிந்துதேசத்திலுண்டான குதிரையிலேறிக் கொண்டு வேட்டையாடச் செல்லுவதையும், பிறகு யாதவஸ்ரேஷ்டர்களுடன் சூழ்ந்தவராய்ப் பரிசுத்தமான மிருகங்களை அடிப்பதையும், அந்தப்புரம், வீடு முதலியவிடங்களிலுள்ள ஜனங்களிடத்தில் மாறுவேஷத்தினுல் மறைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அந்தந்த அபிப்ராயங்களையறியவெண்ணங்கொண்டு ஒருவிடத்தில் யோகேசனுன கிருஷ்ணன் (மறைந்து) செல்லுவதையும் கண்டார். (23–36)

பிறகு நாரதர் மானுஷமான நிலையையடைந்த பகவானுடைய யோகமாயையின் உதயத்தைக் கண்ணுற்று சிரித்துக் கொண்டு ஹ்ருஷீகேசனைப் பார்த்து சொல்லத்தொடங்கினுர். (37) ஹே யோகேஸ்வர ! உமதுஸ்வரூபத்தில் (அல்லது எனதுமனத்தில்) ப்ரகாசித்தனவும், எத்தகைய மாயையுள்ளவர்களுக்கும் காணவியலாதனவுமான உமது யோகமாயைகளை உமதுசரணசேவையினுல் அறிந்துகொண்டோம். (38) ஹே தேவ! புவனங்களைப் பரிசுத்தமாக்குகின்ற உமதுலீலையை உறத்துக் கானஞ்செய்துகொண்டு உமது யசஸ்ஸினுல் நிறைந்த உலகங்களைச் சுற்றிவரப்போகிறேன் எனக்கு விடையளிப்பீராக" என்றுர். (39) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றுர்.— "ஹே ப்ரம்ஹன்! ஹே புத்திர! நான் தர்மத்தைச்சொன்னவனும், செய்தவனும், அதை யனுமோதிப்பவனுமாவேன். ஆகவே லோகத்துக்குக் காண்பித்துக் கொடுக்கவேண்டி இந்த தர்மத்தையனுஷ்டிக்கிறேன். நீர் மோஹத்தை யடையாதீர்" என்றுர். (40)

रन्तं सद्धर्मान्पावनान्गृहमेधिनाम्। तमेव सर्वगेहेषु सन्तमेकं ददर्श ह ॥४१॥ कृष्णस्यानन्तवीर्यस्य योगमायामहोदयम्। मुहुर्दृष्ट्वा ऋषिरभूद्विस्मितो जातकौतुकः॥ ४२ ॥ इत्यर्थकामधर्मेषु कृष्णेन श्रद्धितात्मना। सम्यक् सभाजितः प्रीतस्तमेवानुस्मरन्ययौ ॥ ४३ ॥ एवं मनुष्यपदवीमनुवर्तमानो नारायणोऽखिलभवाय गृहीतशक्तिः। रेमेऽङ्ग षोडशसहस्रवराङ्गनानां सव्रीडसौहृदनिरीक्षणहासजुष्टः॥ ४४ ॥ यानीह विश्वविलयोद्भववृत्तिहेतुः कर्माण्यनन्यविषयाणि हरिश्चकार। यस्त्वङ्ग गायति शृणोत्यनुमोदते वा भक्तिर्भवेद्भगवति ह्यपवर्गमार्गे ॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णगार्हस्थ्यदर्शनं नामैकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ६९ ॥

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் கிருஹஸ்தர்களுக்குரியதும் மிக்கப் பரிசுத்தங்களுமான சிறந்ததர்மங்களையும் எல்லா வீடுகளிலு மிருந்து அனுஷ்டித்துவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஒருவராகவும் கண்டார். (41) முடிவற்ற வீரியத்தையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய யோகமாயாவைபவத்தை அடிக்கடி கண்டுகளித்த நாரதருஷியானவர் ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவராகவானுர். (42) இவ்விதம் அர்த்தம் காமம் தர்மம் இவற்றில் சிரத்தையையடைந்த மனத்தையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட நாரதர் ப்ரீதியை யடைந்து அவரையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு (அங்கிருந்து) சென்ருர். (43) ஹே அங்க! மனுஷ்யமார்க்கத்தை அனுவர்த்திப்பவரும், எல்லாவற்றுக்கும் க்ஷேமத்தைத் தரவேண்டிக் கிரஹிக்கப்பட்ட பற்பலமூர்த்திகளையுடையவருமான நாராயணன் பதினருயிரம் சிறந்தஸ்திரீகளுடைய வெட்கத்துடன்கூடின ஸ்னேஹம், அதனுலேற்படும் பார்வை, மந்தஹாஸம் முதலியவற்ருல் ஸேவிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு இவ்விதம் ரமித்துவந்தார். (44) ஹே அங்க! ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரளயம், ஸிருஷ்டி, ரக்ஷணம் இவற்றுக்குக் காரணபூதரான ஹரியானவர் பிறரால் செய்யவியலாத எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாரோ அவற்றை எவன் கானஞ்செய்வானே (எவன்) கேட்பானே, (எவன்) அனுமோதிப்பானே அவனுக்கு

अथ सप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथोषस्युपवृत्तायां कुक्कुटान्कूजतोऽशपन्। गृहीतकण्ठ्यः पतिभिर्माधव्यो विरहातुराः॥ १ ॥ वयांस्यरूरुवन्कृष्णं बोध-

---

மோக்ஷத்துக்கு மார்க்கபூதனுன பகவானிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகிவிடும். (45)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்ததில்
கிருஷ்ணனுடைய கார்ஹஸ்த்ய தர்சனம் என்ற
அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततस्तु सप्ततितमे कृष्णस्याह्निककर्मणि ।
दूतनारदयोः कार्ये कार्यमन्त्रविचारणम् ॥ १ ॥
जगन्मङ्गलचारित्रमाह्निकं जगदीशितुः।
नारदेन कचित्किञ्चिद्दृष्टमाह यथाक्रमम् ॥ २ ॥

(க—ரை) பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஆன்ஹிககர்மம் நடக்குங்கால் ஜராஸந்தனுல் கட்டுண்ட அரசர்களை விடுவித்தல் ரூபமான தூதனின் காரியமும், தர்மபுத்திரரின் யாகத்தில் கிருஷ்ணனை அனுப்புதல் ரூபமான நாரதரின் காரியமும் ப்ராப்த்தமானபொழுது செய்யத்தகுந்த மந்திராலோசனம் செய்யப்பட்டதென்றும், ஜகத்துக்கு மங்களத்தைத் தரும் சரித்திரரூபமான ஜகதீஸ்வரனுன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தினசரியையானது ஸ்ரீநாரதரால் ஒருஸமயம் கொஞ்சம் முறையே பார்க்கப்பட்டதென்றும் இந்த எழுபதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆன்ஹிககர்மாவை அனுஷ்டிக்கத் தொடங்குங்கால் விடியற்காலம் ஸமீபித்தபொழுது பர்த்தாக்களான * கிருஷ்ணமூர்த்திகளினுல் கழுத்திலாலிங்கனஞ்

---

* ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அனேகம் ஸ்ரீமூர்த்திகளுடன் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் வஸித்துவருவதை யொட்டி அனேகம் கிருஷ்ணர் களிருப்பதால் पतिभिः என பன்மையுபதேசிக்கப்பட்டது.

यन्तीव बन्दिनः। गायत्स्वलिष्वनिद्राणि मन्दारवनवायुभिः॥ २ ॥ मुहूर्तं
तं तु वैदर्भी नामृष्यदतिशोभनम्। परिरम्भणविश्लेषात्प्रियबाह्वन्तरं गता
॥ ३ ॥ ब्राह्मे मुहूर्त उत्थाय वार्युपस्पृश्य माधवः। दध्यौ प्रसन्नकरण
आत्मानं तमसः परम्॥ ४ ॥ एकं स्वयंज्योतिरनन्यमव्ययं स्वसंस्थया
नित्यनिरस्तकल्मषम्। ब्रह्माख्यमस्योद्भवनाशहेतुभिः स्वशक्तिभिर्लक्षित-
भावनिर्वृतिम्॥ ५ ॥ अथाप्लुतोऽम्भस्यमले यथाविधि क्रियाकलापं परि-

---

செய்துகொள்ளப்பட்ட கிருஷ்ணபத்நிகள் அவரது விரஹத்தில் துக்கத்தை யடைநதவர்களாய்க் கொண்டு கூவுகின்ற யாமக்கோழிகளைத் திட்டினர். (1) மந்தாரவனத்தின் காற்றுகளினால் வண்டுகள் கானஞ்செய்யுங்கால் தூக்கமற்றவைகளான பறவைகள் வந்திகள்போல ஸ்ரீகிருஷ்ணனை எழுப்புகின்றனவாய்ச் சப்தித்தன. (2) ப்ரியனான பகவானுடைய மார்பை அடைந்த ருக்மிணியோவெனில் ஆலிங்கனத்துக்குத் தடைவருமென ஆலோசித்துக்கொண்டு மிக்கச் சோபனமான அந்த முஹூர்த்தத்தைப் (*) பொறுத்தாளில்லை. (3) லக்ஷ்மீகாந்தனான பகவான் † ப்ராம்ஹமுகூர்த்தத்திலெழுந்து ஆசமனஞ்செய்து கொண்டு தெளிந்தமனமுள்ளவராய் ப்ரகிருதிக்குமேல்பட்டதும், ஏகமும், எவ்வித உபாதி ஸம்பந்தமுமற்றதும், ஆனதுபற்றியே அவ்யயமும் நித்யமும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதும், சொந்தஸ்வரூபத்தினால் எப்பொழுதுமே விலகின அவித்யையாகிற கல்மஷத்தையுடையதும், இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸிருஷ்டி நாசங்களுக்குக் காரணங்களான ஸ்வாதீனசக்திகளினால் குறிக்கப்பட்ட ‡ ஸத்தை ஆனந்தம் இவற்றை யுடையதும் ப்ரம்ஹமென்ற பெயரையுடையதுமான ஸ்வரூபத்தைத் தியானித்தார். (4–5) பிறகு ஸத்தமனான பகவான் சுத்தமான ஜலத்தில், ஸ்நானஞ்

(*) பகவத் விச்லேஷத்தைத் தரும் இந்தப்பாழும் விடியற்காலம் என் வந்தது என எண்ணினாள் என்பது கருத்து. † சூரியோதயத்துக்கு நான்கு நாழிகைக்கு முந்தினகாலம் ப்ராம்ஹ முகூர்த்தமாகும்.

‡ “सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஸத்தாமாத்ரமாயுள்ளதும், “विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஆனந்தரூபமாயுள்ளதும் என்றுபொருள்.

धाय वाससी। चकार संध्योपगमादि सत्तमो हुतानलो ब्रह्म जजाप वाग्यतः॥ ६ ॥ उपस्थायार्कमुद्यन्तं तर्पयित्वात्मनः कलाः। देवानृषीन्पितृ-न्वृद्धान्विप्रानभ्यर्च्य चात्मवान्॥ ७ ॥ धेनूनां रुक्मशृङ्गीणां साध्वीनां मौक्तिकस्रजाम्। पयस्विनीनां गृष्टीनां सवत्सानां सुवाससाम्॥ ८ ॥

செய்து வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு ஸந்த்யோபாஸனத்தை ஆதியாகவுடைய கர்மஸமூஹத்தை முறைப்படி செய்து * சூரிய னுதயமாவதற்கு முந்தியே அக்னிஹோத்திரத்தையுஞ் செய்துவிட்டு மௌனியாய்க் காயத்ரியை ஜபித்தார். (6) உதயமாகிற சூரியனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து தனது அம்சபூதர்களான தேவர், ருஷி, பிதிரர் முதலியோர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து ஆத்மவானுன=வேதாத்யயனஞ்செய்தவரான,பகவான் பெரியோர்களையும் ப்ராம்ஹணர்களையும் பூஜித்து, பொன்னுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளையுடையனவும், நல்முத்துகளினுல் செய்யப்பட்ட மாலைகளையுடையனவும், நல்ல குணமுள்ளனவும், புதிதாய் கன்றை ஈன்றனவும் ஆனதுபற்றி அதிகம் பாலைத்தரக்கூடியனவும், கன்றுகளுடன் கூடியனவும், நல்ல வஸ்திரங்களினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டனவும், வெள்ளியினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட குளம்பின் நுனியையுடையனவுமான (*)பதிமூவாயிறத்து எண்பத்துநான்கு (13084) பசுக்களை ஒவ்வொரு தினத்தி

---

* காண்வசாகையைச் சேர்ந்தவகையால் சூரியனுதயமாவதற்குமுந்தி அக்னிஹோத்திரத்தைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு காயத்ரீ ஜபஞ்செய்தார் என்பது கருத்து.

(*) மூலத்தில் ''बद्वं बद्वं'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில் चतुर्दशानां लक्षाणां सप्ताधिकशतांशकः। बद्वं चतुरशीत्यग्रसहस्राणि त्रयोदश॥ பதினுன்கு லக்ஷங்களை (1400000) நூற்றேழினுல் (107) வகுத்துவரும் ஈவான பதிமூவாயிரத்து எண்பத்து நான்கு (13084) கள் பத்வம் எனப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் 1400000லக்ஷத்தை 107னுல்வகுத்தால் ஈவு 13084ம் மீதம் 12ம் வரும். ஆயினும் அவற்றைத் தள்ளிவிட்டுப் பார்க்கவேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஒவ்வொரு தினத்திலும், ஒவ்வொருவீட்டிலும் கோதானஞ் செய்தார் என்று बद्वं बद्वं என இரண்டுதடவை சொன்னதிலிருந்து ஏற்படுகிறது.

ददौ रूप्यखुराग्राणां क्षौमाजिनतिलैः सह। अलंकृतेभ्यो विप्रेभ्यो बद्वं बद्वं दिने दिने ॥ ९ ॥ गोविप्रदेवतावृद्धगुरून्भूतानि सर्वशः। नमस्कृत्यात्मसंभूतीर्मङ्गलानि समस्पृशत् ॥ १० ॥ आत्मानं भूषयामास नरलोकविभूषणम्। वासोभिर्भूषणैः स्वीयैर्दिव्यस्रगनुलेपनैः॥ ११ ॥ अवेक्ष्याज्यं तथादर्शं गोवृषद्विजदेवताः। कामांश्च सर्ववर्णानां पौरान्तःपुरचारिणाम्। प्रदाप्य प्रकृतीः कामैः प्रतोष्य प्रत्यनन्दत ॥ १२ ॥ संविभज्याग्रतो विप्रान्स्रक्ताम्बूलानुलेपनैः। सुहृदः प्रकृतीर्दारानुपायुङ्क्त ततः स्वयम् ॥ १३ ॥

லும் வெண்பட்டு, மான்தோல், எள்ளு இவற்றுடன் கூட நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்களுக்குத்தானங்கொடுத்தார்.(7–9) மேலும் பசுக்கள், ப்ராம்ஹணர், தேவதைகள், வயது முதிர்ந்தவர், குருக்கள், மற்றுமுள்ள * அரசமரம் முதலியன இவை யாவற்றையும் நமஸ்கரித்து, தனதுவிபூதிகளான (*)கபிலைமுதலியவற்றையும் கண்ணால் பார்த்தார். (10) மனித உலகுக்கு அலங்காரபூதமான தனது தேஹத்தைச் சொந்தங்களான வஸ்திரங்களினாலும், பூஷணங்களினாலும், திவ்வியங்களான மாலைகள் சந்தனம் இவற்றினாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டார். (11)

அவ்விதமே நெய்யையும், கண்ணாடியையும், பசு காளை ப்ராம்ஹணர் தேவதை இவைகளையும் கண்ணால் பார்த்துவிட்டு, பட்டினம், அந்தப்புரம் இவற்றில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஜனங்களுக்கு வேண்டின பொருள்களைக் கொடுத்து, ப்ரஜைகளை அவரவர்க்கு வேண்டிய பொருள்களினால் ஸந்தோஷப்படுத்தித் தானும் ஸந்தோஷித்தார். (12) மாலை தாம்பூலம், சந்தனம் இவற்றை முதலில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், ஸ்னேஹிதர்களுக்கும், ப்ரஜைகளுக்கும்,

---

* भूतानि என்பதுமூலம். அரசமரம் முதலியன என்று வம்சீதரர் பொருள் கூறியிருக்கிறார்.

(*) कपिला दधि दूर्वा च हेम शंखोऽक्षतास्तथा। मौक्तिकं मणयो विप्रा आदर्शो वारि वारिजम् ॥ एतान्यन्यानि द्रव्याणि मंगलानि स्पृशेन्नरः। पावित्र्यं परमाप्नोति शुभं क्षेमञ्च विन्दति ॥ என்று ஒருஸ்ம்ருதியிலும், अनलो गौर्हिरण्यञ्च दूर्वा गोरोचनामृतम्। अक्षतं दधिचेत्यष्टौ मंगलानि प्रचक्षते ॥ என நீலகண்டவியாக்கியானத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

तावत्सूत उपानीय स्यन्दनं परमाद्भुतम्। सुग्रीवाद्यैर्हयैर्युक्तं प्रणम्याव स्थितोऽग्रतः॥ १४ ॥ गृहीत्वा पाणिना पाणी सारथेस्तमथारुहत्। सात्यक्युद्धवसंयुक्तः पूर्वाद्रिमिव भास्करः॥ १५ ॥ ईक्षितोऽन्तःपुरस्त्रीणां सव्रीडप्रेमवीक्षितैः। कृच्छ्राद्विसृष्टो निरगाज्जातहासो हरन्मनः॥ १६ ॥ सुधर्माख्यां सभां सर्वैर्वृष्णिभिः परिवारितः। प्राविशद्यन्निविष्टानां न सन्त्यङ्ग षडूर्मयः॥ १७ ॥ तत्रोपविष्टः परमासने विभुर्बभौ स्वभासा ककुभोऽवभासयन्। वृतो नृसिंहैर्यदुभिर्यदूत्तमो यथोडुराजो दिवि तारकागणैः॥१८॥ तत्रोपमन्त्रिणो राजन्नानाहास्यरसैर्विभुम्। उपतस्थुर्नटाचार्या

பத்னிகளுக்கும் கொடுத்து பிறகுதானும் அவற்றை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார். (13) அவ்வளவுக்குள் தேர்பாகன் ஸுக்ரீவம் சைப்யம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்ற நான்குகுதிரைகளுடன் கூடினதும், மிக்க அத்புதமுமான தேரை எதிரில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி வணங்கிநின்றான். (14) பிறகு தேர்பாகனின் கைகளைக் கையினால் பிடித்துக்கொண்டு ஸாத்யகி உத்தவர் இவர்களுடன் கூடினவராய் சூரியனுதயபர்வதத்தில் போல அந்தத் தேரிலேறினார். (15) அந்தப் புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளின் வெட்கம் ப்ரேமை இவற்றுடன் கூடின வீக்ஷணத்தினால் பார்க்கப்பட்டவராய் க்ஷணம் நின்று அவர்களால் பார்வைகளினாலேயே கஷ்டத்துடன் அனுப்பப்பட்டவராய் புன்சிரிப்பை யடைந்து அவர்களின் மனத்தை யபஹரித்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பினார். (16) ஹே அங்க! எதில் பிரவேசித்தவர்களுக்குப் பசி, தாஹம், ஜரை, மரணம், சோகம், மோஹம் இவைகளேற்படமாட்டாவோ சுதர்மா எனப்பெயரிய அந்த ஸபையில் எல்லா யாதவர்களாலுஞ் சூழப்பட்டவராய் ப்ரவேசித்தார். (17) அந்த ஸபையில் சிறந்த ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், தனது காந்தியினால் திக்குகளை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றவரும், புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான யாதவர்களால் சூழப்பட்டவரும் விபுவும் யதுஸ்ரேஷ்டருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆகாசத்தில் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களினால் சூழப்பட்ட சந்திரன் போல விளங்கினார். (18) ஹே ராஜன்! அந்த ஸபையில் பரிஹாஸவார்த்தை பேசுகின்றவர்கள் பலவிதஹாஸ்யரஸங்களினாலும், நடாசாரியர்களும், நர்த்தனமாடும்

नर्तक्यस्ताण्डवैः पृथक् ॥ १९ ॥ मृदङ्गवीणामुरजवेणुतालदरस्वनैः। ननृतुर्जगुस्तुष्टुवुश्च सूतमागधवन्दिनः॥ २० ॥ तत्राहुर्ब्राह्मणाः केचिदासीना ब्रह्मवादिनः। पूर्वेषां पुण्ययशसां राज्ञां चाकथयन्कथाः॥ २१ ॥

तत्रैकः पुरुषो राजन्नागतोऽपूर्वदर्शनः। विज्ञापितो भगवते प्रतीहारैः प्रवेशितः॥ २२ ॥ स नमस्कृत्य कृष्णाय परेशाय कृताञ्जलिः। राज्ञामावेदयद्दुःखं जरासंधनिरोधजम्॥ २३ ॥ ये च दिग्विजये तस्य सन्नतिं न ययुर्नृपाः। प्रसह्य रुद्धास्तेनासन्नयुते द्वे गिरिव्रजे ॥ २४ ॥ कृष्ण कृष्णाप्र-

---

ஸ்திரீகளும் நர்த்தனங்களினுலும் தனித்தனியாக விபுவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சேவித்தனர். (19) மிருதங்கம், வீணை, முரஜமென்ற வாத்யம், பில்லாங்குழல், தாளம், சங்கம் இவற்றின் சப்தங்களுடன் சிலர் ஆடினர், சிலர் பாடினர். ஸூதர், மாகதர், வந்திகள் இவர்களும் ஸ்துதித்தனர். (20) பேசும் திறமைபடைத்த சில ப்ராம் ஹணர்கள் அங்கு உட்கார்ந்துகொண்டு வேதமந்திரங்களுக்கு வியாக் கியானங் கூறினர். சிலர் புண்ணியமான கீர்த்தியுள்ள பூர்வ அரசர்களின் கதைகளைச் சொல்லினர். (21)

ஹே ராஜன்! அங்குவந்த அபூர்வமான தோற்றத்தையுடைய ஒருபுருஷன் பகவானிடம் தெரிவிக்கப்பட்டவனுய் வாயிற்காப் போர்களால் உள்ளில் அழைத்துவரப்பட்டான். (22) அந்தப் புருஷன் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு பரமேஸ்வரரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்கரித்து திக்விஜயகாலத்தில் எந்த அரசர்கள் ஜராஸந்தனுக்கு வணக்கத்தை யடையாதிருந்தனரோ, எந்த இருபதினுயிரம் அரசர்களும் அந்த ஜராஸந்தனுல் கிரிவ்ரஜ மென்ற நகரத்தில் பலாத்காரமாகப் பிடித்து அடைக்கப்பட்டிருந் தனரோ அந்த அரசர்களுக்கு ஜராஸந்தன் அடைத்துவைத்ததின் மூலமேற்பட்ட துக்கத்தைத் தெரிவித்தான். (23–24) "† ஹே

---

† 25-வது சுலோகம் முதல் 30-வது சுலோகம் முடியவுள்ள ஆறு சுலோகங்களினுல் அரசர்கள் தெரிவித்துக்கொள்ளும் முறையுபதேசிக் கப்படுகிறது. அவற்றுள் 25-வது சுலோகத்தினுல் சரணபுகுதலும், 26 27, 28 இந்த மூன்று சுலோகங்களினுல் தங்களுக்குள்ள பயத்தைத் தெரி வித்தலும், 29–30 இந்த இரண்டு சுலோகங்களினுல் பகவத்ப்ரார்த்தன மும் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

मेयात्मन्प्रपन्नभयभञ्जन। वयं त्वां शरणं यामो भवभीता: पृथग्धिय:॥२५॥ लोको विकर्मनिरत: कुशले प्रमत्त: कर्मण्ययं त्वदुदिते भवदर्चने स्वे। यस्तावदस्य बलवानिह जीविताशां सद्यश्छिनत्त्यनिमिषाय नमोऽस्तु तस्मै ॥ २६ ॥ लोके भवाञ्जगदिन: कलयावतीर्ण: सद्रक्षणाय खलनिग्रहणाय चान्य:। कश्चित्त्वदीयमतियाति निदेशमीश किं वा जन: स्वकृतमृच्छति

கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே அப்ரமேயாத்மன்! சரணாகதர்களின் பயத்தைப் போக்குகின்றவரே! உம்மைத்தவிர்த்து வேறிடத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினவர்களும், ஸம்ஸாரதுக்கத்தினின்றும் பயந்தவர்களுமான நாங்கள் உமமைச் சரணமாகவடைந்தோம். (25) உலக (ஜன) மானது நிஷித்தமும் காம்யமுமான கர்மத்தில் மிக்கப் பற்றுள்ளதாகவும், உம்மால் (பாஞ்சராத்ரத்திலும் பகவத்கீதையிலும்) உபதேசிக்கப்பட்டதும் உமது அர்ச்சன ரூபமானதுமான ஸ்வகீயகுசல (புண்ணிய) கர்மத்தில் தவறுதலையடைந்ததாகவும் எதுவரை இருக்கின்றதோ அதற்குள் இந்த ஜனத்துக்கு ஜீவிதத்தி லுள்ள ஆசையை மிக்கவலுவுள்ள எந்த நீர் அப்பொழுதே போக்கு கின்றீரோ காலரூபியான அந்த உமக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும்‡.(26) ஹே ஈசா! ஜகத்ஸ்வாமியான நீர் ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கவேண்டியும், துஷ்டர்களை அழிக்கவேண்டியும் அம்சபூதனான ஆதிசேஷனுடன் உலகில் அவதரித்திருக்கின்றீர். (இவ்விதம் நீர் அவதரித்திருந்துங் கூட எங்களுக்குத் துக்கம் வருமானால் அப்பொழுது ஜராஸந்தனை ஆதியாகக் கொண்ட) வெறொருவன் உமது ஆக்ஞையைக் கூட மீறியே நடக்கிறான். உம்மால் ரக்ஷிக்கப்படினுங்கூட ஜனமானது சொந்தகர்மத்தினாலுண்டான துக்கத்தையடையவே அடைகிறது.

---

‡ எவன் ஜீவிதத்தில் மட்டும் ஆசைகொண்டு பகவதர்ச்சனரூபமான புண்ணியகர்மத்தைச் செய்யாமலும், பாபகர்மத்தைச் செய்துகொண்டு மிருக்கின்றானோ அவனுக்கு அவனது ஆயுட்காலம் சீக்கிரமாக முடிவதுடன், பகவத்ப்ரஸாத முண்டாவதற்கு இடமில்லாமலும் போகிறது என்பது கருத்து. ஆகவே உலகின் கதியானது இவ்விதமிருந்த போதிலுங் கூட நாங்களோ தங்களுடைய பக்தர்களாக இருப்பதால் இத்தகைய துக்கம் எங்களுக்கு எங்கிருந்து வந்தது என ஆச்சரியப்பட்டு அதை அடுத்த சுலோகத்தினால் தெரிவிக்கின்றனர்.

तन्न विघ्नः॥ २७ ॥ स्वप्नायितं नृपसुखं परतन्त्रमीश शश्वद्भयेन मृतकेन धुरं वहामः। हित्वा तदात्मनि सुखं त्वदनीहलभ्यं क्लिश्यामहेऽतिकृपणास्तव माययेह ॥ २८ ॥ तन्नो भवान्प्रणतशोकहराङ्घ्रियुग्मो बद्धान्वियुङ्क्ष्व मगधाह्वयकर्मपाशात्। यो भूभुजोऽयुतमतंगजवीर्यमेको बिभ्रद्रुरोध भवने मृगराडिवावीः॥२९॥ यो वै त्वया द्विनवकृत्व उदात्तचक्र भग्नो मृधे खलु

ஆகவே இவ்விரண்டும் * பொருத்தமானதென நாங்கள் எண்ணவில்லை. (27) ஹே ஈஶ! ராஜசுகமானது விஷயமூலமுண்டாவது பற்றி ஸ்வப்பினம் போலவேயாகிறது. மேலும், அடிக்கடி பயத்தையுடையதும் பிணத்துக்கொப்பானதுமான தேஹத்தினல் புத்திராதாதிகளைப்பற்றிய சிந்தையை மட்டுமே நாங்களடைந்திருக்கிறோம். நிஷ்காமர்களினல் உம்மிடமிருந்து அடையக்கூடியதும், ஆத்மாவினிடத்தில் இயற்கையிலேற்பட்டதுமான யாதொரு சுகமுண்டோ அதைவிடுத்து அதிகிருபணர் (மிக்கமூடர்) களான நாங்கள் இப்பொழுது உமது மாயையினல் கிலேசத்தையடைகின்றோம். (28) ஆனதுபற்றி எவன் ஒருவனே பதினயிரம் யானைகளின் வீரியத்தைத் தரிக்கின்றவனுய்க் கொண்டு பெண் செம்மறியாடுகளைச் சிங்கமானதுபோல அரசர்களை வீட்டில் அடைத்து வைத்திருக்கிறனே, அந்த ஜராஸந்தனென்கிற கர்மபாசத்தினின்றும் கட்டுண்ட எங்களைப் பக்தர்களின் சோகத்தைப்போக்குகின்ற இரண்டுசரணங்களை யுடையவரான நீர் விடுவிப்பீராக. (29) ஹே (*) உதாத்தசக்ர! ஹே அஜித! எவன் உம்முடன் கூடப் பதினெட்டுத் தடவை சண்டை நடந்ததில் போரில் (பதினேழுதடவை) தோல்வியையடைந்தானே அவன் முடிவற்ற பராக்ரமமுள்ளவராயினுங்கூட மனிதசரீரத்தில் மிக்கப்பற்றுள்ளவரான உம்மை ஒருதடவையில்

* துஷ்ட நிக்ரஹத்துக்கு வேண்டியும், சிஷ்ட பரிபாலனத்துக்கு வேண்டியும் நீர் அவதரித்திருப்பது உண்மையாயின் துஷ்டனுன ஜராஸந்தன் சுகிப்பதும், சிஷ்டர்களான நாங்கள் துக்கப்படுவதும் பொருந்துமோ? என்பது கருத்து.

(*) எந்த பக்தர்களுக்கு என்ன ஆபத்துவருமோ எனக்கருதி எப்பொழுதுமே சக்கிரத்தை உயரத்தூக்கியே வைத்துக்கொண்டிருப்பவரே! என்பது கருத்து.

भवन्तमनन्तवीर्यम्। जित्वा नृलोकनिरतं सकृदूढदर्पो युष्मत्प्रजा रुजति नोऽजित तद्विधेहि ॥ ३० ॥ दूत उवाच—इति मागधसंरुद्धा भवद्दर्शनकाङ्क्षिणः। प्रपन्नाः पादमूलं ते दीनानां शं विधीयताम् ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच—राजदूते ब्रुवत्येवं देवर्षिः परमद्युतिः। बिभ्रत्पिङ्गजटाभारं प्रादुरासीद्यथा रविः॥ ३२ ॥ तं दृष्ट्वा भगवान्कृष्णः सर्वलोकेश्वरेश्वरः। ववन्द उत्थितः शीर्ष्णा ससभ्यः सानुगो मुदा ॥ ३३ ॥ सभाजयित्वा विधिवत्कृतासनपरिग्रहम्। बभाषे सूनृतैर्वाक्यैः श्रद्धया तर्पयन्मुनिम् ॥ ३४ ॥ अपि स्विदद्य लोकानां त्रयाणामकुतोभयम्। ननु भूयान्भगवतो लोकान्पर्यटतो गुणः॥ ३५ ॥ नहि तेऽविदितं किञ्चिल्लोकेष्वीश्वर-

---

(பதினெட்டாவது தடவையில்) ஜயித்து அதன் மூலமுண்டான கொழுப்பையுடையவனுய் உமது ப்ரஜைகளான எங்களை ஹிம்ஸிக்கிருன். ஆகவே அவ்விஷயத்தில் எது யுக்தமோ அதைச் செய்வீராக என்றனர். (30) தூதன் சொல்லலுற்ருன் — இவ்விதம் ஜராஸந்தனுல் அடைக்கப்பட்டவர்களும், உமது தரிசனத்திலாவல் கொண்டவர்களுமான அரசர்கள் உமது பாதமூலத்தைப்பற்றினவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆகவே தீனர்கள் விஷயத்தில் க்ஷேமமானது செய்யப்படட்டும் என்ருன். (31)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் ராஜ தூதன் சொல்லிக்கொண்டிருக்குங்கால் மேலான காந்தியையுடையவரும், பொன்னிறமான ஜடாபாரத்தைத் தரிக்கின்றவருமான தேவருஷியான நாரதர் ஸூரியன்போல அங்குவந்து தோன்றினர். (32) லோகேஸ்வரர்கள் யாவர்க்கும் ஈஸ்வரனும், பகவானுமான கிருஷ்ணன் அந்த நாரதரைக்கண்டு ஸபையோர்களுடன் கூடினவராகவும், பரிவாரங்களுடன் கூடினவராகவுங்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கூட எழுந்து தலையினுல் (அவரை) வணங்கினுர்.(33) ஆஸனத்தினுட்கார்ந்த மஹருஷியை ஶ்ரத்தையுடன் முறைப்படி பூஜித்து மிக்கப்ரியங்களான வார்த்தைகளினுல் திருப்தியையடையச் செய்துகொண்டு பேசத்தொடங்கினுர்.(34) "மூவுலகங்களுக்கும் இப்பொழுது க்ஷேமந்தானே? உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற தங்களிடமிருந்து ஸர்வலோகவிருத்தாந்தங்களையும் தெரிந்துகொள்ளுவது எனக்குப்பெரிய லாப

कर्तृषु । अथ पृच्छामहे युष्मान्पाण्डवानां चिकीर्षितम् ॥ ३६ ॥ श्रीनारद उवाच—दृष्टा मया ते बहुशो दुरत्यया माया विभो विश्वसृजश्च मायिनः। भूतेषु भूमंश्चरतः स्वशक्तिभिर्वह्नेरिव च्छन्नरुचो न मेऽद्भुतम् ॥३७॥ तवेहितं कोऽर्हति साधु वेदितुं स्वमाययेदं सृजतो नियच्छतः। यद्विद्यमानात्मतयावभासते तस्मै नमस्ते स्वविलक्षणात्मने ॥ ३८ ॥ जीवस्य यः संसरतो विमोक्षणं न जानतोऽनर्थवहाच्छरीरतः। लीलावतारैः स्वयशः प्रदीपकं प्राज्वालयत्त्वा तमहं प्रपद्ये ॥ ३९ ॥ अथाप्याश्रावये ब्रह्म नरलोक-

---

மன்றோ. (35) ஈஶ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்ற உலகங்களில் உம்மாலறியப்படாதது ஒன்றுமே இல்லையன்றோ. ஆகவே பாண்டவர்களின் முயற்சியை உம்மிடங்கேட்கிறோம்" என்றார். (36) நாரதர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பூமன்! ஹே விபோ! ப்ரபஞ்ச ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரம்ஹதேவனையுங்கூட மோஹிக்கச்செய்கின்றவரும், வித்யை முதலிய சக்திகளுடன் ப்ராணிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாக ஸஞ்சரிப்பவரும், அக்னிபோலச் சொந்தமான சக்திகளினாலேயே மறைக்கப்பட்ட ப்ரகாசத்தையுடையவருமான உம்முடைய கடத்தற்கரிய மாயையானது என்னால் பலதடவை நேரில் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நீர் இவ்விதங்கேட்பது எனக்கு ஆஶ்சரியத்தைத்தருகிறது. (37) எந்த ஜகத்தானது உண்மையில் அஸத்தாக (இல்லாததாக) இருந்தபோதிலுங்கூட (உமது மாயையினால்) இருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளதாக (அதாவது: அழிவற்றதாக)த் தோற்றுகின்றதோ அத்தகைய இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவரும் ஸம்ஹரிப்பவருமான உம்முடைய ஸங்கல்பத்தை எவன் நன்கு அறியச்சக்தனாவான். ஆகவே சொந்த ஸ்வரூபத்தினால் எல்லாவற்றுக்கும் மாறுபட்ட தன்மையையுடைய (அதாவது: ஆலோசித்தறிய வியலாத) உமக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும். (38) எந்த நீர் அவித்யையாகிற தமஸ்ஸினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி அனர்த்தத்தைத்தருகின்ற தேஹத்தின் மூலம் ஸம்ஸாரத்தை (துக்கானுபவத்தை) அடைந்தவனும், விடுபடுவதற்குரிய உபாயத்தையறியாதவனுமான ஜீவனுக்கு வேண்டி லீலாவதாரங்களினால் சொந்த யஶஸ்ஸாகிற தீபத்தைப் பிரகாசப்படுத்தினீரோ அந்த உம்மை நான் சரண

विडम्बनम्। राज्ञः पैतृष्वस्रेयस्य भक्तस्य च चिकीर्षितम् ॥४०॥ यक्ष्यति त्वां मखेन्द्रेण राजसूयेन पाण्डवः। पारमेष्ठ्यकामो नृपतिस्तद्भवाननुमोदताम् ॥ ४१ ॥ तस्मिन्देव क्रतुवरे भवन्तं वै सुरादयः। दिदृक्षवः समेष्यन्ति राजानश्च यशस्विनः॥ ४२ ॥ श्रवणात्कीर्तनाद्ध्यानात्पूयन्तेऽन्तेवसायिनः। तव ब्रह्ममयस्येश किमुतेक्षाभिमर्शिनः॥ ४३ ॥ यस्यामलं दिवि यशः प्रथितं रसायां भूमौ च ते भुवनमङ्गल दिग्वितानम्। मन्दाकिनीति दिवि भोगवतीति चाधो गङ्गेति चेह चरणाम्बु पुनाति विश्वम् ॥ ४४ ॥

மாக அடைகிறேன். (39) ஆயினும் உமது அத்தையின் புத்திரனும், பக்தனுமான தர்மபுத்திர அரசனுடைய ஸங்கல்பத்தை, மனிதவுலகை அனுஸரித்தவரும் உண்மையில் ப்ரம்ஹமுமான உமக்குச் சொல்லுகிறேன். (40) பாண்டு குமாரனுன அரசன் பாரமேஷ்ட்யத்தில் (ப்ரம்ஹபதத்தில்) ஆவல்கொண்டவனுய் யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூய யாகத்தினுல் உம்மை ஆராதிக்கப்போகிறுன். அதைத் தாங்கள் ஸம்மதிக்கவேண்டும். (41) ஹே தேவ! அந்தச் சிறந்த யாகத்தில் தேவர் முதலியோரும், யசஸ்ஸுள்ளவர்களான அரசர்களும் உம்மைப்பார்க்க வெண்ணங்கொண்டவர்களாய் வந்து கூடப்போகின்றனர். சண்டாளர்களும் கூட உம்மைப்பற்றிய ஸ்ரவணத்தினுலும், கீர்த்தனத்தினுலும், தியானத்தினுலும் பரிசுத்தியையடைகின்றனர் என்றுல் ப்ரம்ஹமயனும், ஈசனுமான உம்முடைய தர்சனமும் ஸ்பர்சனமும் உள்ளவர் பரிசுத்தியையடைவதில் தடையேது. (43) புவனங்களுக் கெல்லாம் மங்களத்தைதரும் ஹே கிருஷ்ண! திக்குகளாகிற வீடுகளுக்கு அஸ்மானகிரிபோன்றதும், பரிசுத்தமானதுமான எந்த உம்முடைய யசஸ்ஸானது தேவலோகத்திலும், பாதாளலோகத்திலும் பூமியிலும் ப்ரஸித்தியை அடைந்ததாய்க் கொண்டு உலகைப் பரிசுத்தமாக்குகின்றதோ, எந்த உம்முடைய சரணதீர்த்தமானது தேவலோகத்தில் மந்தாகினி என்றும், பாதாளத்தில் போகவதி என்றும், இந்தப் பூமியில் கங்கை என்றுமான பெயருள்ளதாய்க்கொண்டு உலகைப்பரிசுத்தப் படுத்துகிறதோ அந்த உம்முடைய வரவினுல் யாவும் மங்களமாகவும் பரிசுத்தமாகவும் ஆகும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

श्रीशुक उवाच—तत्र तेष्वात्मपक्षेष्वगृह्णत्सु विजिगीषया। वाचःपेशैः स्मयन्भृत्यमुद्धवं प्राह केशवः॥ ४५ ॥ श्रीभगवानुवाच—त्वं हि नः परमं चक्षुः सुहृन्मन्त्रार्थतत्त्ववित्। तथात्र ब्रूह्यनुष्ठेयं श्रद्दध्मः करवाम तत्॥४६॥ इत्युपामन्त्रितो भर्त्रा सर्वज्ञेनापि मुग्धवत्। निदेशं शिरसाधाय उद्धवः प्रत्यभाषत ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे इन्द्रप्रस्थं प्रति भगवद्यानविचारे सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—இவ்விதம் நாரதர் சொன்ன வார்த்தையைத் தனது பந்துவர்க்கத்தில் சேர்ந்த யாதவர்கள் ஜராஸந்தனை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் ஒப்பாதவர்களாக இருக்கும்பொழுது கேசவனான பகவான் சிரித்துக்கொண்டு அழகிய வார்த்தைகளினால் உத்தவரைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (45) ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்—"ஹே உத்தவ! நீர் சுஹிருத்தும், மந்திராலோசனையினால் ஸாத்தியங்களான காரியங்களின் உண்மையை யறிந்தவராகவு மிருப்பதுபற்றி நமக்குமேலான கண்ணாகவன்றோ இருக்கின்றீர். ஆனதுபற்றி இவ்விஷயத்தில் நாமெதில் சிரத்தை கொள்ளுவோமோ அதை அப்மாதிரி சொல்லும். அதை நாம் செய்கின்றோம்" என்றார். (46) ஸர்வக்ஞராயினும் கூட அறியாதவர் போலிருக்கின்ற தனது ப்ரபுவினால் இவ்விதம் வேண்டப்பட்ட உத்தவர் அவருடைய உத்தரவைத் தலையினால் வாங்கிக்கொண்டு பதில் சொல்லத் தொடங்கினார். (47)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் இந்திரப்ரஸ்தத்தைக் குறித்து பகவத்ப்ராயாண விசாரமென்ற எழுபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अथैकसप्ततितम उद्धवस्य तु मन्त्रतः।
इन्द्रप्रस्थं गते कृष्णे पार्थानां परमोत्सवः॥ १ ॥

अथ एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्युदीरितमाकर्ण्य देवर्षेरुद्धवोऽब्रवीत् । सभ्यानां मतमाज्ञाय कृष्णस्य च महामतिः ॥ १ ॥ उद्धव उवाच—*यदुक्तमृषिणा देव साचिव्यं यक्ष्यतस्त्वया । कार्यं पैतृष्वस्त्रेयस्य रक्षा च शरणैषिणाम् ॥ २ ॥ यष्टव्यं राजसूयेन दिक्चक्रजयिना विभो । अतो जरासुतजय उभयार्थो मतो मम ॥ ३ ॥ अस्माकं च महानर्थो ह्येतेनैव भविष्यति । यशश्च

राजसूयमिषं कृत्वा भीमदुर्योधनादिषु ।
कलिमुत्पाद्य तद्द्वारा भूभारमहरत्प्रभुः ॥ २ ॥

(க—ரை) உத்தவருடைய மந்த்ராலோசனைப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப்ரஸ்தத்தை யடைந்ததும் பார்த்தர்களுக்கு அதிகமான ஸந்தோஷமானது உண்டாயிற்று. ப்ரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ராஜஸூயமென்ற வியாஜத்தை முன்னிட்டு பீமன் துரியோதனன் முதலியோர்களிடத்துக் கலகத்தையுண்டாக்கி அதன் வாயிலாக பூமியின் சுமையை இறக்கிறார் என இந்த எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.—மஹாபுத்திசாலியான உத்தவர் இவ்விதம் பகவானால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு தேவருஷிக்கு ராஜஸூயகமனம் இஷ்டமென்பதையும், ஸபையிலுள்ளோர்க்கு ராஜாக்களை ரக்ஷித்தல் இஷ்டமென்பதையும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இரண்டும் இஷ்டமென்பதையும் அறிந்துகொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். (1) உத்தவர் சொல்லலுற்றார்—"ஹே தேவ! யாகஞ்செய்யப்போகின்ற உமது அத்தையின் புத்திரனான தர்மபுத்திரருக்கு உம்மால் உதவி செய்யப்படவேண்டுமென நாரதரால் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் செய்யத்தக்கதுதான். ரக்ஷணத்தை இச்சிக்கின்ற அரசர்களின் ரக்ஷணமும் செய்யவேண்டுவதுதான். (2) ஹே விபோ! திக்குகளின் கூட்டத்தை ஜயித்தவனால்தான் ராஜஸூயயாகம் செய்யத்தக்கதாகவாகும். ஆனதுபற்றி ஜராஸந்தனுடைய ஜயமானது இரண்டுக்கும் பயன்பட்டதாகவே யாகும் என்பது என்னுடைய

---

* पूर्वं गन्तव्यमस्माभिरिन्द्रप्रस्थमितः प्रभो । तत्रैव तदनुज्ञातस्तदर्थं जहि मागधम् ॥ इति क्वचिदधिकपाठो दृश्यते ॥

तव गोविन्द राज्ञो बद्धान्विमुञ्चत:॥ ४ ॥ स वै दुर्विषहो राजा नागायुत-
समो बले। बलिनामपि चान्येषां भीमं समबलं विना॥ ५॥ द्वैरथे स तु
जेतव्यो मा शताक्षौहिणीयुत:। ब्रह्मण्योऽभ्यर्थितो विप्रैर्न प्रत्याख्याति
कर्हिचित्॥ ६॥ ब्रह्मवेषधरो गत्वा तं भिक्षेत वृकोदर:। हनिष्यति न
संदेहो द्वैरथे तव सन्निधौ॥७॥ निमित्तं परमीशस्य विश्वसर्गनिरोधयो:।
हिरण्यगर्भ: शर्वश्च कालस्यारूपिणस्तव॥ ८॥ गायन्ति ते विशदकर्म

எண்ணம். (3) ஹே கோவிந்த! நமக்கும் இதனாலேயே அதிக மானப் பிரயோஜனமேற்படப் போகிறது. கட்டுண்ட அரசர்களை விடுவிக்கின்ற உமது கீர்த்தியுமோங்கப்போகின்றது. (4) வலுவில் பதினாயிரம்யானைகளுக்கொப்பான அந்த ஜராஸந்த அரசனோ ஸம மான பலமுள்ள பீமஸேனனைத் தவிர்த்து மற்றபலசாலிகளால் ஜயிக்கமுடியாதவனே ஆவான். (5) அவனோ நூறு அக்ஷௌஹிணிசேனையுடன் கூடினவனானதுபற்றி த்வந்துவயுத்தத்தில் ஜயிக்கக் கூடினவனேயன்றி வேறுவழியில் ஜயிக்கக்கூடாதவன். ப்ராம்ஹண பக்தனானதுபற்றி ப்ராம்ஹணர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்படுவானாயின் ஒருபொழுதும் மறுக்கமாட்டான். (6) பீமஸேனன் ப்ராம்ஹண வேஷம்பூண்டு அவனிடம் கைச்சண்டையையாசிக்கட்டும். உமது முன்னிலையில் நடக்கும் கைச்சண்டையில் (பீமன் அவனைக்) கொன்றுவிடுவான் ஸந்தேஹமில்லை. (7) ஹிரண்யகர்ப்பரும் சிவனும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸிருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் இவற்றில் அரூபியும், ஈஸ்வரனும், காலமுமான உமக்குக்கேவலம் * நிமித்தமாகமட்டுமேயன்றோ ஆகின்றனர். (8)

ஜராஸந்தனால் ஜயிலிலடைக்கப்பட்ட அரசர்களின் பத்நிகள், சத்ருவான சங்கசூடனைக் கொன்று தங்களை விடுவித்ததைக் கோபிகைகள் போலும், சத்ருவான முதலையைக் கொன்று கஜேந்திரனுடைய தேஹத்தை விடுவித்ததையும், சத்ருவான ராவணனைக் கொன்று ஜனகன் பெண்ணான ஸீதையினுடைய தேஹத்தைக்காப்பாற்றினதையும் ரக்ஷணத்தை யடைந்தவர்களான (பக்தர்களான)

---

* ஆகவே ஜராஸந்தனை நீரேதான் கொல்லுகின்றீர் பீமஸேனன் வெறும் நிமித்தமாக மட்டுமே தானாகிறான் என்பது கருத்து.

गृहेषु देव्यो राज्ञां स्वशत्रुवधमात्मविमोक्षणं च । गोप्यश्च कुञ्जरपतेर्जनकात्मजायाः पित्रोश्च लब्धशरणा मुनयो वयं च ॥ ९ ॥ जरासंधवधः कृष्ण भूर्यर्थायोपकल्पते । प्रायः पाकविपाकेन तव चाभिमतः क्रतुः ॥ १० ॥

முனிகள்போலும், சத்துருவான கம்ஸனைக்கொன்று தேவகி வசுதேவர்களை விடுவித்ததை யாதவர்களான நாங்களும் போலும் தத்தம்வீடுகளில் குழந்தைகளைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுங்கால் 'அடே குழந்தாய்! அழாதேடா? நமது சத்துருவான ஜராஸந்தனுடைய வதத்தையும், உங்கள் பிதாவின் விடுதலையையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் செய்யப்போகின்றாரடா?' என்பதாய் தெளிவான உமது கர்மத்தை இப்பொழுதே கானஞ்செய்கின்றனரே? (ஆகவே இவ்விதம் கானஞ்செய்யும் அவர்களிடம் தயைகொண்டு அவ்விதமே செய்தருள் புரிவீராக என்றார்.)(*) (9) ஹே கிருஷ்ண! ஜராஸந்தனு

(*) இதிலிருந்து உத்தவரின் ஆழ்ந்தகருத்து பின்வருமாறு விளங்குகிறது. அதாவது:—முதலை முதலியவற்றைக்கொன்று கஜேந்திராதிகளை காத்ததுபோல் நம்மையும் அவித்யாகாமகர்மாதிகளாகிற சத்துருக்களினின்றும் விடுவித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்துக்காப்பார் இதில் ஸந்தேஹமில்லை என்றும். மேலும், "गायन्ति ते......என்று தொடங்கி...लब्धशरणा मुनयो वयञ्च।" என்றது ஈறுகப்படிக்கப்படும் இந்த 9-வது சுலோகமானது பக்தர்களின் அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் மஹாமந்த்ரமென்றும், அதை ஜபிக்கும் முறை இன்னதென்றும் மந்திர சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மஹாமந்திரங்களைக் குருபதேசமூலம் பெறவேண்டுவது அவசியமாயினும் நேரிலுபதேசிக்கும் குருவையடைய முடியாதவர் உசிதமானால் எம்மையே குருவாகப்பாவித்து இதை யனுஷ்டிக்கவும். அதன் பிரயோகமுறை பின்வருமாறு—ஸ்நான ஸந்தியாவந்தனாதி தத்தமக்குற்ற நித்தியகர்மங்களை வழுவாது செய்துமுடித்துக்கொண்டு ஆசமனஞ்செய்து ப்ராணாயாமத்தையுஞ்செய்து ஸங்கல்பத்தையுஞ் செய்துகொண்டு கணபதி பூஜையைச் செய்துமுடித்துக்கொண்டு

ओं अस्य श्री "गायन्ति" इति श्लोकात्मकमहामन्त्रस्य-श्रीवेदव्यासो भगवानृषिः, जगतीछन्दः। श्रीकृष्णः परमात्मा देवता, हां वीजं, हीं शक्तिः, हूं कीलकं अभीष्टसर्वकार्यसिद्ध्यर्थे जपे विनियोगः। गायन्तिते विशदकर्मेति अङ्गुष्ठाभ्यां नमः। गृहेषु देव्यो राज्ञां स्वशत्रुवधमिति तर्जनीभ्यां नमः। आत्मविमोक्षणञ्चेति मध्यमाभ्यां नमः। गोप्यश्च कुञ्जरपतेरित्य-

श्रीशुक उवाच—इत्युद्धववचो राजन्सर्वतोभद्रमच्युतम्। देवर्षिर्यदुवृद्धाश्च कृष्णश्च प्रत्यपूजयन् ॥११॥ अथादिशत्प्रयाणाय भगवान्देवकीसुतः।

டையவதமானது வெகுபயனையும் பொருட்டு ஆகப்போகிறது. அவரவர் செய்தகர்மங்களின் படனையொட்டி இந்த யாகமானது பெரும்பாலும் உமக்கும் இஷ்டமானதாகவேயாகும். (அங்கு நீர் சென்றால் எல்லாம் நடந்துவிடும் என்பது பொருள்.)" (10)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! எல்லாவழியிலும் நன்மையைத் தரக்கூடியதும், யுக்தியுடன் கூடினதுமான உத்தவர் சொன்ன இத்தகைய வார்த்தையை நாரதரும், வயது † முதிர்ந்த யாதவர்களும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் கொண்டாடினர். (11) பிறகு விபுவும்தேவகீபுத்திரனுமான பகவான் வசுதேவர் முதலிய குருக்களிடம் அனுமதிவாங்கிக்கொண்டு தாருகன் ஜைத்ரன் முதலியோர்

त्यनामिकाभ्यां नमः। जनाकारमजायाः पित्रोश्च लब्धशरणा मुनयो वयञ्चेति कनिष्ठिकाभ्यां नमः। संपूर्णश्लोकात्मकमन्त्रेण करतलकरपृष्ठाभ्यां नमः। एवं हृदयादिन्यासः॥ अथ ध्यानम्—

ध्यायेद्धरिन्मणिनिभं जगदेकवन्द्यं सौन्दर्यशार्ङ्गमरिशंखगदांबुजानि।
दोर्भिर्दधानमजितं सुनसं सुभ्रूवं सत्यासमेतमखिलप्रदमिन्दिरेशम् ॥ १ ॥

मूलं—ओं नमो भगवते जरासन्धघातकाय क्लीं क्रों अमुकं (देवदत्तं) आकर्षयाऽऽकर्षय ओं क्लीं कृष्णायाऽऽकर्षयाऽऽकर्षय स्वाहा। इमं मन्त्रमादौ पठित्वा तदनु "ओम् गायन्ति"इति श्लोकरूपं मन्त्रं पठेत्। इत्थमष्टोत्तरशतं प्रतिदिनं जपित्वा षड्भिर्मासैः अनृणो भवेत्। बद्धञ्च मोचयेत्। स्वविमुखं स्वाधीनं कुर्यात्। अन्यदप्यभीष्टं लभेत। सिद्धार्थ (வெண்கடுகு) ஜாதீபுஷ்பம், தாமரஸபுஷ்பம் பில்வம் இவற்றால் ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். இவ்விதம் 21 தினங்கள் செய்தால் மிக்கக்கோபங்கொண்ட ப்ராம்ஹணனையும், 14 தினங்கள் செய்தால் மிக்கக்கோபித்த க்ஷத்திரியனையும் 10 தினங்கள்செய்தால் கோபித்தவைச்யனையும், 3 தினங்கள் செய்தால் கோபித்தசூத்ரனையும் தன்வசப்படுத்தி(சாந்தனுக்கி)விடுவான். ஒருமாதம் விடாது செய்தால் எந்தத் தேவதையையும் வசமாக்கிவிடுவான். என்றும், 100305 ஆவிருத்திசெய்து புரச்சரணுதிகளைச் செய்யுவானேல் மற்றும் ராஷ்ட்ரக்ஷோபம் முதலியனவும் நீங்குமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† இதனால் இளம்வயதுள்ள அநிருத்தன் ஸாம்பன் முதலியோர் அவ்வார்த்தையை அவ்வளவு கொண்டாடவில்லை யென்பது கருத்து.

भृत्यान्दारुकजैत्रादीननुज्ञाप्य गुरूंन्विभुः॥ १२ ॥ निर्गमय्यावरोधान्स्वान्स-सुतान्सपरिच्छदान्। सङ्कर्षणमनुज्ञाप्य यदुराजं च शत्रुहन्। सूतोपनीतं स्वरथमारुहद्गरुडध्वजम्॥ १३ ॥ ततो रथद्विपभटसादिनायकैः करालया परिवृत आत्मसेनया। मृदङ्गभेर्यानकशङ्खगोमुखैः प्रघोषघोषितककुभो निराक्रमत्॥१४॥ नृवाजिकाञ्चनशिबिकाभिरच्युतं सहात्मजाः पतिमनु सुव्रता ययुः। वराम्बराभरणविलेपनस्रजः सुसंवृता नृभिरसिचर्मपाणिभिः॥१५॥ नरोष्ट्रगोमहिषखराश्वतर्यनःकरेणुभिः परिजनवारयोषितः। स्वलंकृताः

களைப் பயணத்தையும் பொருட்டு கட்டளையிட்டார். (12) ஹே சத்ருஹன்! யதுக்களுக்கு அரசனான உக்ரஸேனனிடமும், பலராம னிடமும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு புத்திரர்களுடன் கூடினவர் களும், பரிவாரங்களுடன் கூடினவர்களுமான சொந்தப் பத்னிகளைப் பயணப்படுத்திவிட்டு கருடனைக் கொடிமரத்திலுடையதும் தேர்பாக னால் அருகில் கொண்டுவந்து நெறுத்தப்பட்டதுமான தனது தேரி லேறிக்கொண்டார்.(13) பிறகு தேர், யானை, போர் வீரர்கள், குதிரை யேறுபவர் இவற்றின் தலைவர்களினாலும், பயங்கரமான தனது சேனை யினாலும் சூழப்பட்டவராய் மிருதங்கம், பேரி, ஆனகம், சங்கம் கொம்பு முதலிய வாத்தியங்களினாலுண்டான சப்தத்தினால் எதி ரொலியிடுகின்ற திக்கிலிருந்து கிளம்பினர். (14) பதிவ்ரதைகளான ஸ்திரீகள் சிறந்தவஸ்திரம் ஆபரணம் சந்தனம் மாலை இவற்றையுடைய வர்களாகவும், கத்தி, ‡ சர்மம் இவற்றைக் கையிலுடையவர்களான மனிதர்களினால் நன்கு சூழப்பட்டவர்களாகவும், புத்திரர்களுடன் கூடினவர்களாகவும் மனிதரிழுக்கும் வாஹனங் (வண்டி) களாலும், குதிரைகளாலும் பொன்மயமான பல்லக்குகளாலும் பதியைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர். (15) வேலைக்காரர்களின் ஸ்திரீகளும், விலைமாதர்களும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு மனிதர் ஒட்டகை காளை எருமை கழுதை கோவேறுகழுதை வண்டி பெண்யானை இவற்றுடன் கூட (இவற்றிலேறிக்கொண்டு) விளாமிச் சம்வேர் முதலியவற்றினாற் செய்யப்பட்டகிரஹம், கம்பளம், வஸ்தி

---

‡ சர்மம் இது ஒருவகை ஆயுதமாகும், அல்லது தோலினால் செய் யப்பட்ட கைமூடி என்றும் சொல்லலாம்.

कटकुटिकम्बलाम्बराद्युपस्करा ययुरधियुज्य सर्वतः॥ १६ ॥ बलं बृहद्ध्वजपटछत्रचामरैर्वरायुधाभरणकिरीटवर्मभिः। दिवांशुभिस्तुमुलरवं बभौ रवेर्यथार्णवः क्षुभिततिमिङ्गिलोर्मिभिः॥ १७ ॥ अथो मुनिर्यदुपतिना सभाजितः प्रणम्य तं हृदि विदधद्विहायसा। निशम्य तद्व्यवसितमाहृतार्हणो मुकुन्दसंदर्शननिर्वृतेन्द्रियः॥ १८ ॥ राजदूतमुवाचेदं भगवान्प्रीणयन्गिरा। मा भैष्ट दूत भद्रं वो घातयिष्यामि मागधम्॥ १९ ॥ इत्युक्तः प्रस्थितो दूतो यथावदवदन्नृपान्। तेऽपि संदर्शनं शौरेः प्रत्यैक्षन्यन्मुमुक्षवः॥ २० ॥ आनर्तसौवीरमरूंस्तीर्त्वा विनशनं हरिः। गिरीन्नदीरतीयाय

ரம் முதலிய ஸாமக்ரிகளையுடையவர்களாய் அவற்றைக் காளை முதலியவற்றில் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டு நாலாபக்கங்களிலும் பின்தொடர்ந்து சென்றனர். (16) நெருங்கின சப்தத்தையுடைய சேனையானது பெரிதான கொடிமரத்திலுள்ள துணியினாலும் குடை சாமரம் இவற்றினாலும், சிறந்த ஆயுதம் ஆபரணம் கிரீடம் கவசம் இவற்றினாலும் பகலில் சூரியனுடைய கிரணங்களினாலும், கலங்கின திமிங்கிலம் அலை இவற்றினாலும் ஸமுத்திரமானதுபோல விளங்கிற்று. (17) பிறகு யதுபதியான கிருஷ்ணனால் வெகு மதிக்கப்பட்டவரும், பூஜிக்கப்பட்டவருமான நாரதர் முகுந்தனுடைய ஸந்தர்சனத்தினால் சுகத்தையடைந்த இந்திரியங்களையுடையவராய் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய நிச்சயத்தை நேரில் கண்டு நமஸ்கரித்துவிட்டு அவரை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகக் கிளம்பினார். (18) பகவானான கிருஷ்ணன் ஹே தூத! "பயத்தையடையாதீர். ஜராஸந்தனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்" (என நான் சொன்னதாக ராஜாக்களிடம் சொல்லு என்று) வார்த்தையினால் ப்ரீதியையடையச்செய்து ராஜதூதனைப் பார்த்துச் சொன்னார். (19) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட தூதன் (அங்கிருந்து) கிளம்பி அரசர்களிடம் உள்ளபடி சொன்னான். அரசர்களும் யாதுகாரணத்தினால் மோக்ஷத்தில் (பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவதில்) விருப்பங்கொண்டனரோ அக்காரணத்தினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸந்தரிசனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். (20)

पुरग्रामव्रजाकरान् ॥ २१ ॥ ततो दृषद्वतीं तीर्त्वा मुकुन्दोऽथ सरस्वतीम् ॥ पञ्चालानथ मत्स्यांश्च शक्रप्रस्थमथागमत् ॥ २२ ॥

तमुपागतमाकर्ण्य प्रीतो दुर्दर्शनं नृणाम्। अजातशत्रुर्निरगात्सोपाध्यायः सुहृद्वृतः॥ २३ ॥ गीतवादित्रघोषेण ब्रह्मघोषेण भूयसा। अभ्ययात्स हृषीकेशं प्राणाः प्राणमिवादृतः॥ २४ ॥ दृष्ट्वा विक्लिन्नहृदयः कृष्णं स्नेहेन पाण्डवः। चिराद्दृष्टं प्रियतमं सस्वजेऽथ पुनः पुनः॥ २५ ॥ दोर्भ्यां परिष्वज्य रमामलालयं मुकुन्दगात्रं नृपतिर्हताशुभः। लेभे परां निर्वृतिमश्रुलोचनो हृष्यत्तनुर्विस्मृतलोकविभ्रमः॥ २६ ॥ तं मातुलेयं

ஹரியான முகுந்தன் ஆனர்த்ததேசம், ஸௌவீரதேசம், மருதேசம் இவற்றைத்தாண்டியும், குருக்ஷேத்திரத்தையும், மலைகளையும், நதிகளையும், பட்டினம், கிராமம், இடைச்சேரி, பொன்விளையுமிடம் இவற்றைத்தாண்டியும், அதற்குப்பிறகு திருஷத்வதி என்ற நதியையும், பிறகு ஸரஸ்வதி நதியையும், பிறகு பஞ்சாலதேசத்தையும், பிறகு மத்ஸ்யதேசத்தையும் தாண்டி இந்திரப்ரஸ்தத்தையடைந்தார். (21–22) அஜாதசத்ருவான அந்தத்தர்மபுத்திரர் ஆதரவுகொண்டவராயும், மனிதர்களுக்குப் பார்க்கக்கிடைக்காத அந்தக் கிருஷ்ணன் வந்ததைக்கேட்டு ப்ரீதியையடைந்தவராயும் கொண்டு உபாத்தியாயர்களுடன் கூடவும், ஸ்நேஹிதர்களால் சூழப்பட்டவராய்க்கொண்டும் பட்டினத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பி கானம் வாத்தியம் இவற்றின் சப்தத்துடனும், அதிகமான வேதகோஷத்துடனுங்கூட இந்திரியங்கள் முக்கிய ப்ராணனைப்போல ஹ்ருஷீகேசனை எதிர்த்துச் சென்றார். (23–24) பாண்டு குமாரனான தர்மபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கண்டு ஸ்னேஹத்தினால் உருகின மனமுள்ளவராகிப் பிறகு வெகுகாலத்துக்கு முன்னர் பார்க்கப்பட்ட ப்ரியதமனான அவரை அடிக்கடி தழுவிக்கொண்டார். (25) அரசன் லக்ஷ்மியினது பரிசுத்த ஆலயமான முகுந்தனுடைய தேகத்தை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு போக்கப்பட்ட அசுபத்தையுடையவராகவும், கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பத்தையுடையவராகவும், சரீரத்தில் ரோமாஞ்சத்தையுடையவராகவும், உலக வியவஹாரத்தை மறந்தவராகவுமாகி மேலான சுகத்தையடைந்தார். (26) பீமஸேனன் அம்மான் சேயான

परिरभ्य निर्वृतो भीमः स्मयन्प्रेमजवाकुलेन्द्रियः। यमौ किरीटी च सुहृत्तमं मुदा प्रवृद्धबाष्पाः परिरेभिरेऽच्युतम्॥ २७॥ युधिष्ठिरस्य भीमस्य कृत्वा पादाभिवन्दनम्। अर्जुनेन परिष्वक्तो यमाभ्यामभिवादितः। ब्राह्मणेभ्यो नमस्कृत्य वृद्धेभ्यश्च यथार्हतः॥ २८॥ मानितो मानयामास कुरुसृञ्जयकैकयान्। सूतमागधगन्धर्वा बन्दिनश्चोपमन्त्रिणः ॥२९॥ मृदङ्गशङ्खपटहवीणापणवगोमुखैः। ब्राह्मणाश्चारविन्दाक्षं तुष्टुवुर्ननृतुर्जगुः॥ ३०॥ एवं सुहृद्भिः पर्यस्तः पुण्यश्लोकशिखामणिः। संस्तूय-

அந்தக் கிருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து சிரித்துக்கொண்டு ப்ரேமையின் வேகத்தினால் கலங்கின இந்திரியங்களையுடையவனாகவாகி ப்ரீதியையடைந்தான். நகுலஸஹதேவர்களும், அர்ஜுனனும் ஸந்தோஷத்தினால் பெருகின கண்ணீரையுடையவர்களாய்க்கொண்டு சிறந்த ஸுஹிருத்தான அச்யுதனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டனர். (27) தர்மபுத்திரர், பீமன் இவர்களைக்காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்த பிறகு அர்ஜுனனால் *ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டவரும் நகுலஸஹதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும் தகுதிக்கேற்றபடி நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு கௌரவர், ஸிருஞ்ஜயர், கைகயர் இவர்களை மரியாதை செய்தார். ஸூதர், மாகதர், கானஞ்செய்பவர், வந்திகள், மந்திராலோசனை செய்பவர், ப்ராம்ஹணர் இவர்கள் அரவிந்தாக்ஷனை மிருதங்கம், சங்கம், படஹம், வீணை, பணவம், கோமுகம் ஆகியவாத்தியங்களினால் கானஞ்செய்தனர். சிலர் நர்த்தனமாடினர். சிலர் ஸ்துதித்தனர். (28–30) ஸுஹிருத்துக்களால் சூழப்பட்டவரும், புண்ணியச்லோகர்களுக்குள் சிறந்தவருமான பகவான் இவ்விதம் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவராய்க் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், யானைகளின் மணம் பொருந்திய மதஜலங்களினால் நன்கு நனைக்கப்பட்ட வழியையுடையதும், விசித்திரங்களான கொடிமரங்களினாலும், பொன்

* கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க யத்தனித்த அர்ஜுனனை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தடுத்துவிட்டார் என்பது கருத்து என ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

मानो भगवान्विवेशालंकृतं पुरम् ॥ ३१ ॥ संसिक्तवर्त्म करिणां मदगन्धतोयैश्चित्रध्वजैः कनकतोरणपूर्णकुम्भैः। मृष्टात्मभिर्नवदुकूलविभूषणस्रग्गन्धैर्नृभिर्युवतिभिश्च विराजमानम् ॥ ३२ ॥ उद्दीप्तदीपबलिभिः प्रतिसद्म जालनिर्यातधूपरुचिरं विलसत्पताकम्। मूर्धन्यहेमकलशै रजतोरुशृङ्गैर्जुष्टं ददर्श भवनैः कुरुराजधाम ॥ ३३ ॥ प्राप्तं निशम्य नरलोचनपानपात्रमौत्सुक्यविश्लथितकेशदुकूलबन्धाः। सद्यो विसृज्य गृहकर्म पतींश्च तल्पे द्रष्टुं ययुर्युवतयः स्म नरेन्द्रमार्गे ॥ ३४ ॥ तस्मिन्सुसंकुल इभाश्वरथद्वि-

மயங்களான தோரணங்களினுலும், பூர்ணகலசங்களினுலும், சுத்தஞ்செய்யப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவர்களும் புதிதான வென் பட்டு ஆபரணம் பூமாலை சந்தனம் இவற்றையுடையவர்களுமான மனிதர்களினுலும், ஸ்திரீகளினுலும் விளங்குகின்றதுமான பட்டினத்தில் ப்ரவேசித்தார். (31–32)

ஒவ்வொரு வீடுதோரும் அதிகம் பிரகாசிக்கின்ற தீபங்களுடனும், புஷ்பபலிகளுடனும் கூடினதும், ஜன்னல்களினின்றும் வெளி வருகின்றவாஸனைப்புகைகளினுல் அழகுவாய்ந்ததும், விளங்குகின்ற கொடிமரங்களையுடையதும், தலையிலுள்ளதான தங்கக்கலசங்களை யுடையனவும், வெள்ளிமயங்களான பெரியசிருங்கங்களை (கலசங்களுக்குக் கீழுள்ளவிடங்களை) யுடையனவுமான வீடுகளுடன் கூடினதுமான குருராஜனுடைய பட்டினத்தைக் கண்டார். (33) யுவதிகள் மனிதர்களுடைய கண்களின் பானத்துக்கு (ஆதரவுடன் கூடின பார்வைக்கு) பாத்திர (விஷய) மானவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்ததைக்கேட்டு ஆவலினுல் நழுவின தலைமுடிச்சு வெண்பட்டினுல் செய்யப்பட்ட எக்குமுடிச்சு இவற்றையுடையவர்களாய் அப்பொழுதே வீட்டில் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும், (*) படுக்கையிலுள்ள பர்த்தாக்களையும் விட்டுவிட்டு அவரைப் பார்க்கவேண்டி ராஜவீதியிலோடினர். (34) யானை குதிரை தேர் காலாள் இவை

(*) விஷயப்பற்றுள்ள சிலர் மத்யான்ஹ போஜனத்துக்குப் பிறகு ஸ்திரீகளுடன் போகஞ்செய்யுங்கால் கிருஷ்ணன் வீதியில் வருவதைக் கேட்டு ஸ்திரீகள் படுக்கையிலுள்ள பர்த்தாக்களைப் பொருட்படுத்தாது அவரைப் பார்க்கவேண்டி ராஜவீதியில் ஓடிவந்துவிட்டனர் என்பது கருத்து என வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

पङ्क्तिः कृष्णं सभार्यमुपलभ्य गृहाधिरूढाः। नार्यो विकीर्य कुसुमैर्मनसोपगुह्य सुस्वागतं विदधुरुत्स्मयवीक्षितेन ॥ ३५ ॥

ऊचुः स्त्रियः पथि निरीक्ष्य मुकुन्दपत्नीस्तारा यथोडुपसहाः किमकार्यमूभिः। यच्चक्षुषां पुरुषमौलिरुदारहासलीलावलोककलयोत्सवमातनोति ॥३६॥ तत्र तत्रोपसंगम्य पौरा मङ्गलपाणयः। चक्रुः सपर्यां कृष्णाय श्रेणीमुख्या हतैनसः॥ ३७ ॥ अन्तःपुरजनैः प्रीत्या मुकुन्दः फुल्ललोचनैः। ससंभ्रमैरभ्युपेतः प्राविशद्राजमन्दिरम् ॥ ३८ ॥ पृथा विलोक्य भ्रात्रेयं कृष्णं त्रिभुवनेश्वरम्। प्रीतात्मोत्थाय पर्यङ्कात्सस्नुषा परिषस्वजे ॥ ३९ ॥

களடர்ந்த அந்தராஜவீதியில் பாரியைகளுடன் கூடின கிருஷ்ணனைக் கண்டு ஸ்திரீகள் வீட்டின்மேலேறிக்கொண்டு புஷ்பங்களை இரைத்து மனத்தினுலாலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு மந்தஹாஸத்துடன் கூடின வீக்ஷணத்தினுலேயே நல்வரவு கூறல் முதலிய ப்ரியத்தைச் செய்தனர். (35) அந்தஸ்திரீகள் சந்திரனுடன் கூட ஸஞ்சரிக்கின்ற நக்ஷத்திரங்கள் போன்ற கிருஷ்ணபத்நிகளை வழியில் (ராஜவீதியில்) கண்டு "புருஷஸ்ரேஷ்டனுன கிருஷ்ணன் உதாரமான ஹாஸம் லீலையுடன் கூடினபார்வை இவற்றின் லேசத்தினுல் எந்தஸ்திரீகளின் நேத்திரங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்கின்ருரோ இந்த ஸ்திரீகளினுல் என்னபுண்ணியஞ்செய்யப்பட்டதோ" எனச்சொல்லினர். (36) நாசமடைந்த பாபங்களையுடைய பட்டினத்து ஜனங்களும், †ஸ்ரேணீமுக்கியர்களும் மங்களமான பொருள்களைக் கையிற்கொண்டு ஆங்காங்கு அருகில்வந்துகூடிக் கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜையைச் செய்தனர். (37) முகுந்தன், மலர்ந்த நேத்திரங்களையுடையவர்களும், பரபரப்புடன் கூடினவர்களுமான அந்தப்புர ஜனங்களினுல் ப்ரீதியுடன் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு ராஜகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். (38) குந்தியானவள் மூன்றுலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனும் தனது ப்ராதாவின் புத்திரனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டு ப்ரீதியையடைந்த மனத்தையுடையவளாய்க் கொண்டு நாட்டுப்பெண்ணுன திரௌபதியுடன் கூட விரை

---

† ஒரேமாதிரியான தொழிற் செய்பவர்களின் கூட்டம் ஸ்ரேணீ எனப்படும். அவர்களின் தலைவர்கள் ஸ்ரேணீ முக்யர்களெனப்படுவர்.

गोविन्दं गृहमानीय देवदेवेशमादृत:। पूजायां नाविदत्कृत्यं प्रमोदोपहतो नृप:॥ ४० ॥ पितृष्वसुर्गुरुस्त्रीणां कृष्णश्चक्रेऽभिवादनम्। स्वयं च कृष्णया राजन्भगिन्या चाभिवन्दित:॥ ४१ ॥ श्वश्र्वा सञ्चोदिता कृष्णा कृष्णपत्नीश्च सर्वश:। आनर्च रुक्मिणीं सत्यां भद्रां जाम्बवतीं तथा ॥ ४२ ॥ कालिन्दीं मित्रविन्दां च शैब्यां नाग्नजितीं सतीम्। अन्याश्चाभ्यागता यास्तु वास:स्रङ्मण्डनादिभि:॥ ४३ ॥ सुखं निवासयामास धर्मराजो जनार्दनम्। ससैन्यं सानुगामात्यं सभार्यं च नवं नवम् ॥ ४४ ॥ तर्पयित्वा खाण्डवेन वह्निं फाल्गुनसंयुत:। मोचयित्वा मयं येन राज्ञे दिव्या सभा कृता ॥४५॥

வாக ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து (அவரைத்) தழுவிக்கொண்டாள். (39) தர்மபுத்திரன் ஆதாவுடன் கூடினவராய் தேவதேவர்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரனான ஸ்ரீகோவிந்தனை வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று ஸந்தோஷத்தினால் அபிபூதராய்(தன்னிலையை மறந்தவராய்) பூஜையில் செய்யவேண்டிய காரியத்தை மறந்துவிட்டார். (40) ஹே ராஜன்! பிதாவின் ஸஹோதரியான குந்திக்கும், குருபத்னிகளுக்கும் நமஸ்காரத்தைச் செய்தார். த்ரௌபதியினாலும், தங்கையான ஸுபத்ரையினாலும் தானும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டார். (41) மாமியாரான குந்தியினாலேவப்பட்ட த்ரௌபதியானவள் எல்லாக் கிருஷ்ணபத்னிகளையும், ருக்மிணியையும், ஸத்யபாமையையும், பத்ரையையும், ஜாம்பவதியையும், அதுபோல காளிந்தியையும், மித்ரவிந்தையையும், சைப்யையையும், பதிவ்ரதையான நாக்னஜிதியையும் மற்றும் அங்குவந்த ஸ்திரீகள் எவர்களோ அவர்களையும் வஸ்திரம் மாலை ஆபரணம் முதலியவற்றினால் பூஜித்தாள்.(42-43) அர்ஜுனனுடன் கூடினவராய்க்கொண்டு காண்டவவனத்தினால் அக்னியைத் திருப்தியையடையும்படிசெய்து மயன் என்றவனை (காட்டுத்தீயினின்றும்) விடுவித்து அவனைக்கொண்டு தர்மபுத்திரரையும் பொருட்டு திவ்யமான ஸபையானது எந்தக் கிருஷ்ணனால் செய்விக்கப் பட்டதோ அந்தக் கிருஷ்ணனைத் தர்மராஜன் ஸைன்னியத்துடன்கூடவும், வேலைக்காரர் மந்திரிகள் இவர்களுடன் கூடவும், பாரியையுடன் கூடவும் ஒவ்வொருதினமும் புதிதுபுதிதாக விருக்கும்படித் திருப்தி செய்துவைத்தார். (44-45) தர்மராஜனுக்கு ப்ரியத்தைச்

उवास कतिचिन्मासान्राज्ञः प्रियचिकीर्षया। विहरन्रथमारुह्य फाल्गुनेन भटैर्वृतः॥ ४६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णस्येन्द्रप्रस्थगमनं नामैकसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७१ ॥

अथ द्विसप्ततितमोऽध्यायः॥

श्रीशुक उवाच—एकदा तु सभामध्य आस्थितो मुनिभिर्वृतः। ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैर्भ्रातृभिश्च युधिष्ठिरः॥ १ ॥ आचार्यैः कुलवृद्धैश्च

செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் அர்ஜுனனுடன் கூடத் தேரிலேறிக்கொண்டு படர்களினால் சூழப்பட்டவராய் விளையாடிக் கொண்டு சிலமாதங்கள் முழுதும் அங்கு (இந்திரப்ரஸ்தத்தில்) வஸித்துவந்தார். (46)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய இந்திரப்ரஸ்த ப்ரவேசமென்ற எழுபத்தோன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततो द्विसप्ततितमे राज्ञा कार्ये निवेदिते ।
दुर्जयं मागधं बुद्ध्वा भीमेनाघातयद्धरिः॥ १ ॥

(க—ரை) ஸபைக்கு வந்தபிறகு தர்மபுத்திரரால் யாகரூபமான காரியமானது தெரிவிக்கப்பட்டதும் ஹரியான கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைத் தன்னால் ஜயிக்கமுடியாதெனவறிந்து கொண்டு பீமஸேனன் மூலம் அவனைக் கொன்றார் என இந்த எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஒருஸமயம் மஹருஷிகளினாலும், ப்ராம்ஹணர்களினாலும், க்ஷத்திரியர்களினாலும், வைஸ்யர்களினாலும், ப்ராதாக்களினாலும், ஆசார்யர்களினாலும், குலத்துப்பெரியோர்களினாலும், ஞாதிகள் ஸம்பந்திகள் பந்துக்கள் இவர்களினாலும்

ज्ञातिसंबन्धिवान्धवैः। शृण्वतामेव चैतेषामाभाष्येदमुवाच ह ॥२॥ युधिष्ठिर उवाच—क्रतुराजेन गोविन्द राजसूयेन पावनीः। यक्ष्ये विभूतीर्भवतस्तत्संपादय नः प्रभो ॥ ३ ॥ त्वत्पादुके अविरतं परि ये चरन्ति ध्यायन्त्यभद्रनशने शुचयो गृणन्ति। विन्दन्ति ते कमलनाभ भवापवर्गमाशासते यदि त आशिष ईश नान्ये ॥ ४ ॥ तद्देवदेव भवतश्चरणारविन्दसेवानुभावमिह पश्यतु लोक एषः। ये त्वां भजन्ति न भजन्त्युत वोभयेषां निष्ठां

சூழப்பட்டு ஸபையின் நடுவில் ஆஸனத்திலிருக்கும் தர்மபுத்திரர் இவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ‡ பொழுதே "ஹே கிருஷ்ண! ஹே பக்தவத்ஸல!" எனக் கிருஷ்ணனை அழைத்துச் சொல்லத் தொடங்கினர். (1–2) தர்மபுத்திரர் சொல்லலுற்றார்—"ஹே கோவிந்த! ப்ரபோ! யாகங்களுக்கெல்லாம் ராஜனை ராஜஸூயத்தினால் பரிசுத்தங்களான உம்முடைய விபூதிகளை (அம்சபூதர்களான தேவர்களை) ஆராதிக்கப்போகிறேன். அதை நடத்தித்தருவீராக. (3) ஹே கமலநாப! ஹே ஈச! சுத்தாத்மாக்களான எவர்கள் அமங்களத்தைப் போக்குகின்ற தங்களுடைய பாதுகைகளை தேஹத்தினால் இடையறாது ஸேவிக்கின்றனரோ, மனஸ்ஸினால் தியானிக்கின்றனரோ, வாக்கினால் சொல்லுகின்றனரோ அவர் பிறவியின்முடிவை (மோக்ஷத்தை) அடைகின்றனர். விஷயங்களை விரும்புவார்களானால் அவற்றையும் அவர்களே அடைவரேயன்றி பிறர் அடையார். (4) ஆனதுபற்றி ஹே தேவதேவ! ஹே விபோ! உம்முடைய சரணாரவிந்த ஸேவையின் மஹிமையை இங்குள்ள இந்த உலகம் (ஜனமானது) நேரில் பார்க்கட்டும். கர்மமார்க்கத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டு உமது பக்தியை வெகுமதிக்காதவர்களான குருவிருஞ்ஜயர்களின் மயக்கத்தைப் போக்கவேண்டி, எவர்கள் தங்களைப் பஜிக்கின்றனரோ, அல்லது எவர்கள் தங்களைப் பஜிக்காதிருக்கின்றனரோ அவ்விருவர்களுடையவும் நிலையையும் (அவர்களுக்கு)க் காண்

---

‡ शृण्वताम्=என்பது அநாதரவைக்காட்டும் ஷஷ்டீவிபக்தியாகும். அதாவது ப்ரஸன்னரான கிருஷ்ணன் எதைச்செய்வாரோ அதை மற்றவர் ஒருவரும் செய்யச் சக்தியுடையவரன்று. என நிச்சயித்துக் கொண்டு அவர்கள் யாவரையுமே அலக்ஷியஞ்செய்துவிட்டு கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்னார் என்பது கருத்து.

प्रदर्शय विभो कुरुसृञ्जयानाम् ॥ ५ ॥ न ब्रह्मण: स्वपरभेदमतिस्तव स्यात्सर्वात्मन: समदृश: स्वसुखानुभूते:। संसेवतां सुरतरोरिव ते प्रसाद: सेवानुरूपमुदयो न विपर्ययोऽत्र ॥ ६ ॥ श्रीभगवानुवाच—सम्यग्व्यवसितं राजन्भवता शत्रुकर्शन। कल्याणी येन ते कीर्तिर्लोकाननुभविष्यति ॥७॥ ऋषीणां पितृदेवानां सुहृदामपि न: प्रभो। सर्वेषामपि भूतानामीप्सित: क्रतुराडयम् ॥ ८ ॥ विजित्य नृपतीन्सर्वान्कृत्वा च जगतीं वशे। संभृत्य

பிப்பீராக. (5) *ப்ரப்ஹமும்=உபாதிஸம்பந்தமற்றவரும், ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவும், ஆனதுபற்றி ஸமமான=ஒரேவிதமான திருக்=க்ஞானமுள்ளவரும், (*) ஸ்வரூபமாகவான ஆனந்தத்தின் அனுபவரூபியுமான உமக்குச்சொந்தமானதென்றும், வேறுபட்டதென்றுமான பேதபுத்தியானது இருப்பதற்கிடமில்லை தானுயிலும் நன்கு ஸேவிக்கின்றவர்களுக்கே உமது ப்ரஸாதமேற்படுகிறதேயொழிய மற்றவர்களுக்கில்லை. அதிலும் ஸேவைக்குத் தக்கபலனேற்படுகிறதேயொழிய இதில் மாறுபாடு எதுவுமேற்படுவதில்லை. கல்பகவிருக்ஷத்துக்கு ராகாதிகளில்லாவிடினுங்கூட ஸேவிப்பவர்களுக்கு மட்டும் பலன் தருந்தன்மையும், மற்றவர்களுக்கில்லாமையும் எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம்.” (6) † ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—“‡ சத்ருவையழிக்கும் திறமையுள்ள ஹே ராஜன்! எந்த முயர்ச்சியினுல் புண்ணியமான உமது கீர்த்தியானது எல்லாவுலகங்களிலும் பரவினதாக வாகப்போகின்றதோ உம்மால் செய்யப்பட்ட அத்தகைய முயர்ச்சியானது மிக்க நல்லதேயாகும். (7) ஹே ப்ரபோ! இந்தச் சிறந்த யாகமானது ருஷிகளுக்கும், பிதிருக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், ஸுஹிருத்துக்களுக்கும், நமக்கும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் பிடித்தமானதேயாகும். (8) எல்லா அரசர்களையும் ஜயித்து

---

* ராகத்வேஷாதிகளற்ற என்னிடத்தில் இம்மாதிரியான வைஷம்யம் உண்டாவதற்கு இடமேது? எனின் அவ்விஷயத்தில் இந்த சுலோகத்தினுல் பதில் சொல்லுகிறார். (*) பூர்ணனந்தஸ்வரூபியும் என்பது கருத்து. † எனது பக்தர்களுக்கேதான் கைவல்லியம் பிறர்க்கில்லை என அனுமோதனம் பண்ணி பகவான் சொல்லுகிறார். ‡ ஸ்ரீகோபாலன் எல்லா அரசர்களையும் ஜயிக்கும் சக்தியை தர்மபுத்திரரிடம் பிரவேசிக்கச் செய்து இவ்விதம் அவரை அழைத்தார் என்று கொள்ளவும்.

सर्वसंभारानाहरस्व महाक्रतुम् ॥९॥ एते ते भ्रातरो राजन् लोकपालांश संभवा:। जितोऽस्म्यात्मवता तेऽहं दुर्जयो योऽकृतात्मभि:॥ १० ॥ न कश्चिन्मत्परं लोके तेजसा यशसा श्रिया। विभूतिभिर्वाभिभवेद्देवोऽपि किमु पार्थिव:॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच—निशम्य भगवद्गीतं प्रीत: फुल्लमुखाम्बुज:। भ्रातॄन्दिग्विजयेऽयुङ्क्त विष्णुतेजोपबृंहितान् ॥ १२ ॥ सहदेवं दक्षिणस्यामादिशत्सह सृञ्जयै:। दिशि प्रतीच्यां नकुलमुदीच्यां सव्यसाचिनम्। प्राच्यां वृकोदरं मत्स्यैः कैकयैः सह मद्रकै:॥ १३ ॥ ते विजित्य नृपान्वीरा आजह्रुर्दिग्भ्य ओजसा। अजातशत्रवे भूरि द्रविणं नृप यक्ष्यते ॥ १४ ॥ श्रुत्वा-

---

பூமி முழுதையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு யாகத்துக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு பெரிய யாகத்தை யனுஷ்டிப்பீராக. (9) ஹே ராஜன்! இந்த உமது ப்ராதாக்களோ லோகபாலர்களின் அம்சங்களினலுண்டானவர்களாவர். இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவர்களினல் எவன் ஜயிக்கமுடியாதவனே அந்த நான் ஜிதேந்திரியனுன உம்மால் ஜயிக்கப்பட்டவனுகவே இருக்கிறேன். (10) ஒன்றுமில்லாதவனுயினுங்கூட என்னை நம்பினவனை ப்ரபாவத்தினலோ, யசஸ்ஸினலோ, பணத்தினலோ, சேனை முதலியவற்றினலோ உலகில் தேவனுயினுங்கூட ஒருவனும் அவமதித்துவிட முடியாது. இவ்விதமிருக்க இப்பூமியை ஆளுபவன் அவமதிப்பவனுக எங்கிருந்து ஆகப்போகிறன்" என்றார். (11)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பகவானல் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ப்ரீதியையடைந்த தர்மபுத்திரர் மலர்ந்த முகாரவிந்தத்தையுடையவராய் விஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸினல் விருத்தி செய்யப்பட்ட ப்ராதாக்களை திக்கை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் ஏவினர். (12) ஸ்ருஞ்ஜயர்களுடன்கூட ஸஹதேவனை தெற்குதிக்கிலும், மத்ஸ்யர்களுடன் கூட நகுலனை மேற்கு திக்கிலும், கேகயர்களுடன்கூட அர்ஜுனனை வடக்கு திக்கிலும், மத்ரகர்களுடன் கூட பீமஸேனனைக் கிழக்கு திக்கிலும் அனுப்பினர். (13) ஹே ந்ருப! அந்த வீரர்கள் சக்தியினல் அரசர்களை ஜயித்து யாகஞ்செய்யப்போகின்றவரான தர்மபுத்திரரையும் பொருட்டு திக்குகளினின்றும் அதிகமான தனத்தைக்

ऽजितं जरासन्धं नृपतेर्ध्यायतो हरिः। आहोपायं तमेवाद्य उद्धवो यमुवाच ह ॥ १५ ॥ भीमसेनोऽर्जुनः कृष्णो ब्रह्मलिङ्गधरास्त्रयः। जग्मुर्गिरिव्रजं तात बृहद्रथसुतो यतः॥१६॥ ते गत्वाऽऽतिथ्यवेलायां गृहेषु गृहमेधिनम्। ब्रह्मण्यं समयाचेरन्राजन्या ब्रह्मलिङ्गिनः॥१७॥ राजन्विद्ध्यतिथीन्प्राप्तानर्थिनो दूरमागतान्। तन्नः प्रयच्छ भद्रं ते यद्वयं कामयामहे ॥ १८ ॥ किं दुर्मर्षं तितिक्षूणां किमकार्यमसाधुभिः। किं न देयं वदान्यानां कः परः समदर्शिनाम् ॥ १९ ॥ योऽनित्येन शरीरेण सतां गेयं यशो ध्रुवम्। नाचिनोति स्वयं कल्पः स वाच्यः शोच्य एव सः॥ २० ॥ हरिश्चन्द्रो रन्तिदेव उञ्छवृत्तिः शिबिर्बलिः। व्याधः कपोतो बहवो ह्यध्रुवेण ध्रुवं गताः॥ २१ ॥

கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். (14) ஜராஸந்தன் ஜயிக்கப்படாததைக் கேட்டுக் கவலைகொண்ட தர்மபுத்திரருக்கு எந்த உபாயத்தை உத்தவர் சொன்னாரோ அதே உபாயத்தை ஆத்யனான ஹரியானவர் சொன்னார். (15) ஹே தாத! பீமஸேனன் அர்ஜுனன் கிருஷ்ணன் மூவரும் ப்ராம்ஹணனுக்குரிய வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டு ப்ருஹத்ரதனின் குமாரனான ஜராஸந்தன் எங்கிருக்கின்றானோ அந்தக் கிரிவ்ரஜநகரை யடைந்தனர். (16) ப்ராம்ஹண வேஷம் தரித்த அந்த க்ஷத்திரியர்கள் அதிதியை யாராதிக்கத்தக்கவேளையில் (நடுப்பகலில்) வீட்டிலிருப்பவனும், ப்ராம்ஹணபக்தனும், கிருஹஸ்தனுமான அந்த ஜராஸந்தனை யடைந்து "ஹே ராஜன்! இங்கு வந்திருக்கும் அதிதிகளை வெகுதூரத்திலிருந்து வந்த யாசகர்களாக அறிந்து கொள். ஆகவே எதை நாங்கள் விரும்புகின்றோமோ அதை எங்களுக்குக் கொடு. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். என்று யாசித்தனர். (17-18) பொறுமையுள்ளவர்களுக்குப் பொறுக்கக்கூடாதது என்ன இருக்கிறது. அஸாதுக்களினால் செய்யக்கூடாததென்பது என்ன இருக்கிறது. கொடையாளிகளுக்குக் கொடுக்கத்தகாததென்பது என்ன இருக்கிறது. ஸமதிருஷ்டி உள்ளவர்களுக்கு பிறனென்பது ஏது? (19) எவன் ஸ்வயம் ஸமர்த்தனாயிருந்தும் அநித்யமான சரீரத்தினால் ஸாதுக்களினால் கானஞ்செய்யத்தகுந்ததும், நிலைத்ததுமான யசஸ்ஸைத் தேடிக்கொள்ளவில்லையோ அவன் நிந்திக்கத்தக்கவனாவதுடன் அவன் சோகிக்கத்தக்கவனாகவு

மே ஆகிறுன். (20) * ஹரிஸ்சந்திரனும், (*) ரந்திதேவனும், உஞ்சவிருத்தியெடுத்து ஜீவிக்கும் †முத்கலன் என்றப்ராம்ஹணும், ‡ சிபிசக்ரவர்த்தியும், (†) பலிசக்கிரவர்த்தியும் (‡) மாடப்புருவும், (‡‡)வேடனும் ஆகியபலர் நிலையற்ற சரீரத்தினுல் அழியாதபதத்தை யடைந்திருக்கின்றனர்" என்றனர். (21)

---

* ஹரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரருக்குத் தருவதாகச்சொன்ன பொருள் மூலமேற்பட்ட கடனை நீக்கிக் கொள்ளுவதற்குவேண்டி பெண்டீர் பிள்ளை யாவையும் விற்றுத்தானும் சண்டாளத்தன்மையையடைந்தும் வெறுப்பையடையாதவனுயிருந்தமைபற்றி அயோத்தியாவாஸிகளான ஜனங்களுடன் கூடஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருக்கிறுன். (*)ரந்திதேவன் என்றப்ராம்ஹணன் நாற்பத்தெட்டு தினங்கள் முழுதும் அன்னமோ ஜலமோ கிடையாது குடும்பத்துடன் கஷ்டப்படுங்கால் ஒருதினத்தில் ஏதோ தைவாதீனமாகக் கிடைத்த அன்னத்தையும் ஜலத்தையும் தன்னிடம்வந்து யாசித்தவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டு உயிர்துறந்து ப்ரம்ஹலோகஞ் சென்றிருக்கிறுன்.

† இந்த ப்ராம்ஹணன் ஆறுமாதகாலம் உஞ்சவிருத்திகிடையாது குடும்பத்துடன் வாடினபோதிலுங்கூட ஒருதினம் கிடைத்த உஞ்சவிருத்தியை அப்படியே அதிதிக்குக் கொடுத்துவிட்டு ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைந்திருக்கிறுன்.

‡ சிபிசக்ரவர்த்தியானவன் தன்னைச் சரண்புகுந்த மாடப்புருவை ரக்ஷிக்கவேண்டி அப்புருவை தின்பதற்காக விரட்டிவந்த பருந்துக்குத் தனது சரீரத்திலுள்ள மாம்ஸத்தைக் கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்திருக்கிறுன். (†) பலிசக்கிரவர்த்தியானவர் ப்ராம்ஹண வேஷதாரியான விஷ்ணுவுக்கு ஸர்வசொத்தையும் கொடுத்துவிட்டு அவரையே தன்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறுன். (‡) மாடப்புருவானது தான்வஸிக்கும் மரத்தினடிவாரத்தில் வந்து மழைக்கு ஒதுங்கினவனும் ஆகாரமில்லாமல் வாடினவனுமான அதிதியான வேடனுக்குப் பெண்மாடப்புருவுடன் கூடத் தனதுமாம்ஸத்தைக் கொடுத்து விமானத்திலேறிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்திருக்கிறது.

(‡‡) அதேவேடன் அவ்விருபக்ஷிகளின் தைரியத்தையும் ஔதாரியத்தையும் கண்டு தான் மிக்கவைராக்கியத்தை யடைந்தவனுய் மஹாப்ரஸ்தானத்தில் காட்டுத்தீயினுலெறிக்கப்பட்ட தேஹமுள்ளவனுய்க்கொண்டும் பாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்திருக்கிறுன்.

श्रीशुक उवाच—स्वरैराकृतिभिस्तांस्तु प्रकोष्ठैर्ज्याहतैरपि। राजन्यबन्धून्विज्ञाय दृष्टपूर्वानचिन्तयत् ॥ २२ ॥ राजन्यबन्धवो ह्येते ब्रह्मलिङ्गानि बिभ्रति। ददामि भिक्षितं तेभ्य आत्मानमपि दुस्त्यजम् ॥ २३ ॥ बलेर्नु श्रूयते कीर्तिर्वितता दिक्ष्वकल्मषा। ऐश्वर्याद्भ्रंशितस्यापि विप्रव्याजेन विष्णुना ॥ २४ ॥ श्रियं जिहीर्षतेन्द्रस्य विष्णवे द्विजरूपिणे। जानन्नपि महीं प्रादाद्वार्यमाणोऽपि दैत्यराट् ॥ २५ ॥ जीवता ब्राह्मणार्थाय को न्वर्थः क्षत्रबन्धुना। देहेन पतमानेन नेहता विपुलं यशः ॥ २६ ॥ इत्युदारमतिः प्राह कृष्णार्जुनवृकोदरान्। हे विप्रा व्रियतां कामो ददाम्यात्मशिरोऽपि

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஸ்வரங்களினாலும், ஆகிருதிகளினாலும், நாண்கயிற்றினால் தழும்பேறின கைமணிக்கட்டுகளினாலும், அவர்களைமுன்னர் பார்க்கப்பட்ட க்ஷத்திரியபந்துக்களாக அறிந்து கொண்டு ஆலோசிக்கத் தொடங்கினான். (22) க்ஷத்திரியபந்துக்களான இவர்கள் ப்ராம்ஹணர்களுக்குறிய அடையாளங்களை யாது காரணத்தினால் தரித்திருக்கின்றனரோ அக்காரணம் பற்றி அவர்களால் யாசிக்கப்பட்டது விடுவதற்கியலாத சரீரமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அதை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். (23) ப்ராம்ஹணவேஷம் கொண்டவரும், இந்திரனுடைய ஐய்ஶ்வரியத்தைத் திரும்பப்பெறவிருப்பமுள்ளவருமான விஷ்ணுவினால் ஐய்ஶ்வரியத்தினின்றும் தள்ளப்படினுங்கூட பலிசக்கிரவர்த்தியினுடைய சுத்தமான கீர்த்தியானது திக்குகளில் பரவியிருப்பது நம்மால் கேட்கப்படவில்லையோ? அசுரர்களுக்கரசனான பலசக்கிரவர்த்தியானவர் சுக்கிராசாரியரால் தடுக்கப்படினும் யாசிப்பவர் விஷ்ணுவென அறிந்திருப்பினுங்கூட ப்ராம்ஹணரூபியான விஷ்ணுவையும் பொருட்டுப் பூமியைத் தானஞ்செய்தாரே? (24–25) அழியுமியல்புடைய தேஹத்தைக் கொண்டு ப்ராம்ஹணனுக்குதவிசெய்து விரிவான யசஸ்ஸை ஸம்பாதிக்காத க்ஷத்திரிய பந்து உயிருடனிருப்பதினால் யாது பயன்? (26) இவ்விதம் நிஶ்சயித்துக் கொண்டு தாராளபுத்திபடைத்த ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனன் பீமஸேனன் இவர்களைப் பார்த்து "ஹே விப்ரர்காள்! வேண்டுவது கேட்கப்படட்டும். அது எனது தலையாயினுங்கூட உங்களுக்கு அதைத் தருகிறேன்" என்றான். (27)

वः॥ २७ ॥ श्रीभगवानुवाच—युद्धं नो देहि राजेन्द्र द्वन्द्वशो यदि मन्यसे। युद्धार्थिनो वयं प्राप्ता राजन्या नान्नकाङ्क्षिणः॥ २८ ॥ असौ वृकोदरः पार्थस्तस्य भ्रातार्जुनो ह्ययम्। अनयोर्मातुलेयं मां कृष्णं जानीहि ते रिपुम् ॥ २९ ॥ एवमावेदितो राजा जहासोच्चैः स्म मागधः। आह चामर्षितो मन्दा युद्धं तर्हि ददामि वः॥ ३० ॥ न त्वया भीरुणा योत्स्ये युधि विक्लवचेतसा। मथुरां स्वपुरीं त्यक्त्वा समुद्रं शरणं गतः॥ ३१ ॥ अयं तु वयसाऽतुल्यो नातिसत्त्वो न मे समः। अर्जुनो न भवेद्योद्धा भीमस्तुल्यबलो मम॥ ३२ ॥ इत्युक्त्वा भीमसेनाय प्रादाग्र महतीं गदाम्। द्वितीयां स्वयमादाय निर्जगाम पुराद्बहिः॥ ३३ ॥

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—“ஹே ராஜேந்திர! விருப்பமிருப்பின் த்வந்த்வயுத்தத்தை (கைகலந்த சண்டையை) எங்களுக்குக்தாரும். இங்குவந்த நாங்கள் யுத்தத்தில்விருப்பங்கொண்ட க்ஷத்திரியர்களேயொழிய அன்னத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களன்று. (28) இவன் குந்தியின் குமாரஞன பீமஸேனஞவான். இவனே அவனுடைய ஸஹோதரஞன அர்ஜுனஞவான். என்னை இவர்களின் அம்மான்சேயும் உனக்குச் சத்துருவுமான கிருஷ்ணஞகவறிந்து கொள்ளுவாயாக” என்ருர். (29) இவ்விதம் தெரிவிக்கப்பட்ட ராஜஞன ஜராஸந்தன் பொருமை கொண்டவனுய் உறத்துச் சிரித்து “ஹே மூடர்காள்! அங்ஙனமாயின் உங்களுக்குச் *சண்டையைத் தருகிறேன். (30) மதுரையென்ற சொந்தபட்டினத்தை விடுத்து ஸமுத்திரத்தைச் சரண்புகுந்தனை ஆனதுபற்றி யுத்தத்தில் கலங்கின சித்தமுள்ளவனும், என்னிடமிருந்து பயந்தவனுமான உன்னுடன் சண்டையிடேன். (31) இந்த அர்ஜுனனே வயதினுல் எனக்குத்துல்லியனுமன்று. அதிகம் வலுவுள்ளவனுமன்று. ஆனதுபற்றி எனக்கு ஸமானஞன போர்வீரஞகவுமாகமாட்டான். பீமஸேனன்தான் எனக்குஸமானமான வலுவுள்ளவன்”. (32) என்று சொல்லிப் பீமஸேனனையும் பொருட்டுப் பெரியகதையைக் கொடுத்து இரண்டாவதான கதையைத் தானெடுத்துக் கொண்டு பட்டிணத்துக்கு வெளியிற் சென்ருன். (33) பிறகு போரினுல் கெட்ட

---

* உங்களுடன் சண்டையிடுகிறேன் என்பது கருத்து.

ततः समे खले वीरौ संयुक्ताबितरेतरौ। जघ्नतुर्वज्रकल्पाभ्यां गदाभ्यां रणदुर्मदौ ॥३४॥ मण्डलानि विचित्राणि सव्यं दक्षिणमेव च। चरतोः शुशुभे युद्धं नटयोरिव रङ्गिणोः॥ ३५ ॥ ततश्चटचटाशब्दो वज्रनिष्पेषसन्निभः। गदयोः क्षिप्तयो राजन्दन्तयोरिव दन्तिनोः॥ ३६ ॥ ते वै गदे भुजजवेन निपात्यमाने अन्योन्यतोऽसकटिपादकरोरुजत्रून्। चूर्णीबभूवतुरुपेत्य यथार्कशाखे संयुध्यतोर्द्विरदयोरिव दीप्तमन्व्योः॥ ३७ ॥ इत्थं तयोः प्रहतयोर्गदयोर्नृवीरौ क्रुद्धौ स्वमुष्टिभिरयःस्पर्शैरपिष्टाम्। शब्दस्तयोः प्रहरतोरिभयोरिवासीन्निर्घातवज्रपरुषस्तलताडनोत्थः॥ ३८ ॥ तयोरेवं प्रहरतोः

மதங்கொண்டவர்களான அவ்வீரர்கள் ஸமமான போர்க்களத்தில் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து வஜ்ஜிராயுதத்துக் கொப்பான கதைகளினல் அடித்துக் கொண்டனர். (34) நர்த்தனசாலையை யடைந்த நடிகர்கள் போல (பயமற்று) இடசாரிவலசாரியாக விசித்திரங்களான மண்டலங்களை (கதாயுத்தத்திலுள்ள பேதங்களை) அனுஷ்டிக்கின்ற அவ்விருவர்களுடைய யுத்தமானது வெகு அழகாக இருந்தது. (35) ஹே ராஜன்! சண்டைதொடங்கினபிறகு சண்டையிடுகின்ற யானைகளின் தந்தங்களுடைய போன்று, ஒன்றுக்கொன்று மோதப்பட்ட கதைகளின் சடசடவென்ற சப்தமானது இடிவிழுந்ததுக் கொப்பாக விருந்தது. (36) கைகளின் வேகத்தினல் வீசப்படுகின்ற அவ்விருகதைகளும் ஒருவருக்கொருவருடைய தோள், இடுப்பு, பாதம், கை, தொடை, மோவாய்கட்டை இவற்றையடைந்து வளர்ந்த கோபங்கொண்டு இரண்டு யானைகள் சண்டையிடுங்கால் எருக்கின்கிளைகள் போன்று பொடியாகவாகி விட்டன. (37) இவ்விதம் அவ்விருகதைகளும் பொடியானதும் மனிதர்களுக்குள் வீரர்களான அவ்விருவர்களும் கோபங்கொண்டவர்களாய் இரும்புபோல் கடினங்களான தத்தமது கைக்குத்துகளினல் பொடியாக்கிக்கொண்டனர் (குத்திக்கொண்டனர்.) யானைகள் போல அவ்விருவரும் அடித்துக்கொள்ளுங்கால் உள்ளங்கைகளைத் தட்டிக்கொள்ளுவதினுலுண்டானதும், இடிவிழுந்ததுபோலப் பயங்கரமுமானசப்தமானது உண்டாயிற்று. (38) ஹே ந்ருப! ஸமானமான சிக்ஷை=அப்யாஸம், வலுவு, ப்ரபாவம் இவற்றையுடையவர்களும், குறைவற்ற பலமுள்ளவர்களும் இவ்விதம் அடித்துக் கொள்ளுகின்றவர்களுமான

समशिक्षाबलौजसोः। निर्विशेषमभूद्युद्धमक्षीणजवयोर्नृप ॥ ३९ ॥ एवं तयोर्महाराज युध्यतोः सप्तविंशतिः। दिनानि निरगंस्तत्र सुहृद्वन्निशि तिष्ठतोः॥ ४० ॥ एकदा मातुलेयं वै प्राह राजन्वृकोदरः। न शक्तोऽहं जरासन्धं निर्जेतुं युधि माधव ॥ ४१ ॥ शत्रोर्जन्ममृती विद्वाञ्जीवितं च जराकृतम्। पार्थमाप्याययन्स्वेन तेजसाचिन्तयद्धरिः॥ ४२ ॥ सञ्चिन्त्यारिवधोपायं भीमस्यामोघदर्शनः। दर्शयामास विटपं पाटयन्निव संज्ञया ॥ ४३ ॥ तद्विज्ञाय महासत्त्वो भीमः प्रहरतां वरः। गृहीत्वा पादयोः शत्रुं पातयामास भूतले॥ ४४ ॥ एकं पादं पदाक्रम्य दोर्भ्यामन्यं प्रगृह्य सः।

அவ்விருவர்களுடைய யுத்தமானது எவ்விதவிசேஷமும்(பேதமும்) அற்றதாக இருந்தது. (39) ஹே மஹாராஜ! அந்தக் கிரிவ்ரஜமென்ற பட்டினத்தில் இவ்விதம் அவர்கள் இரவில் மித்திரர்போலிருந்து பகற்காலத்தில் சண்டையிடுங்கால் இருபத்தேழுதினங்கள் கழிந்தன. (40) ஹே ராஜன்! ஒருநாள் பீமஸேனன் "ஹே மாதவ! நான் யுத்தத்தில் ஜராஸந்தனை ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனல்லன்" என அம்மானின் சேயான கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்னான். (41) சத்துருவான ஜராஸந்தனுடைய ஜனனமரணங்களையும், ஜரையென்ற ராக்ஷஸியினால் கொடுத்த ஜீவிதத்தையும் அறிந்தவரான ஹரியானவர் தனதுசக்தினால் பீமஸேனனைத் திருப்தியடையச் செய்து "இவனை எவ்விதம் துண்டாக்கலாம்" எனவாலோசித்தார். (42)

ஸத்தியஸங்கல்பனான பகவான் சத்துருவைக் கொல்லுவதற்குரிய உபாயத்தை யாலோசித்தறிந்து கொண்டு ஸங்கேதமாக (*) கிளையைப் பிளப்பவர்போல அதைப் பீமஸேனனுக்குக் காண்பித்தார். (43) அதிகம் வலுவுள்ளவனும் போர்வீரர்களுக்குள் சிறந்தவனுமான பீமஸேனன் அதைத்தெரிந்துகொண்டு சத்துருவைக் கால்களில் பிடித்துக் கொண்டு பூமியில் தள்ளினான். (44) அந்தப்பீமன் (அவனது) ஒருகாலை (த்தனது) காலினால் அமுக்கிக்

(*) கையினால் ஒரு கிளையையெடுத்து நான் இதை எப்படி பிளக்கின்றேனோ இவ்விதமே நீயும் சத்துருவை பிளப்பாயாக என ஹரியானவர் பீமஸேனனுக்குக் காண்பித்தார் என்பது கருத்து.

गुदतः पाटयामास शाखामिव महागजः॥ ४५ ॥ एकपादोरुवृषणकटिपृष्ठस्तनांसके। एकबाह्वक्षिभ्रूकर्णे शकले ददृशुः प्रजाः॥४६॥ हाहाकारो महानासीन्निहते मगधेश्वरे। पूजयामासतुर्भीमं परिरभ्य जयाच्युतौ ॥४७॥ सह देवं तत्तनयं भगवान्भूतभावनः। अभ्यषिञ्चदमेयात्मा मगधानां पतिं प्रभुः। मोचयामास राजन्यान्संरुद्धा मागधेन ये ॥ ४८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे जरासन्धवधो नाम द्विसप्ततितमोऽध्यायः॥ ७२ ॥

கொண்டு மற்றொருகாலை இருகைகளினாலும் பிடித்துக் கொண்டு பெரியயானையானது கிளையைப்போல குதத்திலிருந்து கிழித்தெறிந்தான். (45) அப்பொழுது ஜனங்கள் ஒரு கால், ஒரு தொடை, ஒரு விருஷணம், ஒரு பின்தட்டு, ஒரு முதுகு, ஒரு ஸ்தனம், ஒரு தோள், இவற்றையுடையவைகளும், ஒரு கண், ஒரு புருவம், ஒரு காது இவற்றையுடையயனவுமான இருபாதிகளைக் கண்டனர். (46) மகததேசத்தரசன் கொல்லப்பட்டதும் ஹா! ஹா! என்ற பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. அர்ஜுனனும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பீமஸேனனைத் தழுவிக்கொண்டு புகழ்ந்தனர். (47) ப்ராணிகளை ரக்ஷிப்பவரும், புலன்கொண்டறியவியலாத ஸ்வரூபத்தையுடையவரும், ப்ரபுவும் பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்த ஜராஸந்தனுடைய புத்திரனான ஸஹதேவனை மகததேசத்துக்குப்பதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தார். (48) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஜராஸந்தவதம் என்ற எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ततस्त्रिसप्ततितमे मोचयित्वा नृपान् हरिः।
राजार्हभोगैः स्वान् देशान् प्रस्थाप्य पुनरागमत् ॥ १ ॥

अथ त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अयुते द्वे शतान्यष्टौ लीलया युधि निर्जिताः। ते निर्गता गिरिद्रोण्यां मलिना मलवाससः॥ १ ॥ क्षुत्क्षामाः शुष्कवदनाः संरोधपरिकर्शिताः। ददृशुस्ते घनश्यामं पीतकौशेयवाससम् ॥ २ ॥ श्रीवत्साङ्कं चतुर्बाहुं पद्मगर्भारुणेक्षणम्। चारुप्रसन्नवदनं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ ३ ॥ पद्महस्तं गदाशङ्खरथाङ्गैरुपलक्षितम्। किरीटहारकटककटिसूत्राङ्गदाञ्चितम् ॥ ४ ॥ भ्राजद्वरमणिग्रीवं निवीतं वनमालया। पिबन्त इव

अत्युन्नद्धजरासंधवधात्तद्बद्धभूपतीन्।
विमोक्ष्य कृपया कृष्णो निजरूपमदर्शयत् ॥ २ ॥

(க—ரை) பிறகு ஹரியானவர் அரசர்களை விடுவித்து ராஜாக்களுக்குரிய போகங்களுடன் சொந்த தேசத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிவந்தார் என்றும், மிக்க கர்வங்கொண்ட ஜராஸந்தனைக் கொன்று அவனால் அடைத்துவைக்கப்பட்ட அரசர்களைக் கிருபையினால் விடுவித்து சொந்தரூபத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவர்களுக்குக் காண்பித்தாரென்றும் இந்த எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தினுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—விளையாட்டாகச் சண்டையில் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும், அழுக்கடைந்தவர்களும், அழுக்கேறின வஸ்திரமுள்ளவர்களும், பசியினால் வாடினவர்களும், உலர்ந்த முகமுள்ளவர்களும் அடைபட்டதினால் மிக்கக் கிலேசத்தையடைந்தவர்களுமான அந்த இருபதினாயிரத்தெண்ணூறு அரசர்களும் கிரித்ரோணி என்ற பட்டினத்திலிருந்து வெளிவந்து மேகம்போலக்கருத்தவரும், பொன்னிறமான பட்டு வஸ்திரமணிந்தவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவை அடையாளமாகவுடையவரும், நான்கு கைகளையுடையவரும், தாமரஸபுஷ்பத்தின் உட்பிரதேசம்போலச் சிவந்த கண்களையுடையவரும், அழகியதும் தெளிந்ததுமானமுகமுள்ளவரும், பிரகாசிக்கின்ற மகரகுண்டலத்தையுடையவரும், பத்மத்தைக் கையிலுடையவரும், கதை, சங்கம், சக்கிரம் இவற்றுடன் கூடினவரும், கிரீடம், ஹாரம், கைவளை, அரைஞாண், தோள் வளை இவற்றையணிந்தவரும், பிரகா

चक्षुर्भ्यां लिहन्त इव जिह्वया ॥ ५ ॥ जिघ्रन्त इव नासाभ्यां रम्भन्त इव
बाहुभिः। प्रणेमुर्हतपाप्मानो मूर्धभिः पादयोर्हरेः॥ ६ ॥ कृष्णसंदर्शनाह्ला-
दध्वस्तसंरोधनक्लमाः। प्रशशंसुर्हृषीकेशं गीर्भिः प्राञ्जलयो नृपाः॥ ७ ॥
राजान ऊचुः—नमस्ते देवदेवेश प्रपन्नार्तिहराऽव्यय। प्रपन्नान्पाहि नः कृष्ण
निर्विण्णान्घोरसंसृतेः॥ ८ ॥ नैनं नाथान्वसूयामो मागधं मधुसूदन। अनु-
ग्रहो यद्भवतो राज्ञां राज्यच्युतिर्विभो॥ ९ ॥ राज्यैश्वर्यमदोन्नद्धो न श्रेयो
विन्दते नृपः। त्वन्मायामोहितोऽनित्या मन्यते संपदोऽचलाः॥ १० ॥ मृग-

---

சிக்கின்ற கௌஸ்துபமணியைக்கழுத்திலணிந்தவரும்,வனமாலையைக் குறுக்காக அணிந்தவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டனர். போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவர்களான அவர்கள் கண்களினால் அவரைக் குடிப்பவர்கள் போலும், நாக்கினால் நக்குகின்றவர்கள் போலும், மூக்கினால் முகருகின்றவர்கள் போலும், கைகளினால் ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளுகின்றவர்கள் போலுமாகித் தலைகளினால் ஸ்ரீகோபாலனுடைய பாதங்களில் வணங்கினர். (1–6) கிருஷ்ணனுடைய ஸந்தர்சனத்தினாலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் போக்கப்பட்ட காராகிருஹவாஸ க்லேசத்தையுடைய அரசர்கள் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு வார்த்தைகளினால் ஹிருஷீகேசனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதித்தனர். (7)

ராஜாக்கள் சொல்லலுற்றனர்—“ஹே தேவதேவர்களுக்குமீச! ஹே ப்ரபன்னர்களின் துக்கத்தைப் போக்குபவரே! ஹே அவ்யய! ஹே கிருஷ்ண! உமக்கு நமஸ்காரம். பயங்கரமான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் வெறுப்பையடைந்தவர்களும், ப்ரபன்னர்களுமான எங்களைக் காப்பீராக. (8) ஹே நாத! ஹே மதுசூதன! ஹே விபோ! இந்த ஜராஸந்தனிடம் நாங்கள் தோஷம் கூறுகின்றோமில்லை. அரசர்களுக்கு ராஜ்யத்தினின்றும் நீங்குதலென்பது யாதுண்டோ இது உம்முடைய அனுக்கிரஹமேயாகும். (9) ராஜ்யம், ஐஸ்வரியம் இவை மூலமேற்பட்ட மதத்தினால் தெறிகெட்டவனான அரசன் க்ஷேமத்தை யடையாததுடன் உமதுமாயையினால் மோஹத்தை யடைந்த புத்தியுள்ளவனாய்க் கொண்டு நிலையற்ற ஸம்பத்துக்களை அழிவற்றனவென்றும் எண்ணுகிறான். (10) மேலும், குழந்தை

तृष्णां यथा बाला मन्यन्त उदकाशयम्। एवं वैकारिकीं मायामयुक्ता वस्तु चक्षते॥ ११॥ वयं पुरा श्रीमदनष्टदृष्टयो जिगीषयाऽस्या इतरेतरस्पृधः। घ्नन्तः प्रजाः स्वा अतिनिर्घृणाः प्रभो मृत्युं पुरस्त्वाऽविगणय्य दुर्मदाः॥१२॥ त एव कृष्णाद्य गभीररंहसा दुरन्तवीर्येण विचालिताः श्रियः। कालेन तन्वा भवतोऽनुकम्पया विनष्टदर्पाश्चरणौ स्मराम ते॥ १३॥ अथो न राज्यं मृगतृष्णिरूपितं देहेन शश्वत्पतता रुचां भुवा। उपासितव्यं स्पृहयामहे विभो क्रियाफलं प्रेत्य च कर्णरोचनम्॥ १४॥ तं नः समादिशोपायं येन ते चरणाब्जयोः। स्मृतिर्यथा न विरमेदपि संसरतामिह॥ १५॥ कृष्णाय वासुदेवाय हरये परमात्मने। प्रणतक्लेशनाशाय गोविन्दाय नमो नमः॥१६॥

கள் கானல்நீரைஜலம் நிறைந்தமடுவாக எவ்விதமெண்ணுவரோ இவ்விதமே அவிவேகிகளான அவர்கள் ஸிருஷ்டியாதி விகாரத்தை யடைந்ததான மாயையை உண்மையான பொருளாகவே எண்ணுகின்றனர். (11) ஹே ப்ரபோ! கிருஷ்ண! எந்த நாங்கள் முன்னர் தனமதத்தினல் நாசமடைந்த அறிவை யுடையவர்களாகவும், இந்தப் பூமியை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினல் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு சொந்தமான ப்ரஜைகளைக் கொல்லுகின்றவர்களாகவும், மிக்கத்தயை யற்றவர்களாகவும், எதிரிலிருக்கும் ம்ருத்யுவான உம்மைப் பொருட்படுத்தாது கெட்டமதங்கொண்டவர்களாகவும் இருந்தோமோ அதே நாங்கள் காணவியலாத வேகமுள்ளதும் முடிவற்ற சக்தியுள்ளதும் உமது சரீரமாகவானதுமான காலத்தினல் இப்பொழுது ஐஸ்வரியத்தினின்றும் தள்ளப்பட்டவர்களாகவும் (உமது) தயையினல் அடியோடழிந்த கொழுப்புள்ளவர்களாகவுமாகி உமது சரணங்களை நினைக்கின்றேம். (12-13) ஆனதுபற்றி ஹேவிபோ! இதற்குப்பிறகு கானல்ஜலத்துக்கொப்பானதும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலுமழியக்கூடியதும் வியாதிகளுக்குப் பிறப்பிடமானதுமான தேஹத்தினல் உபாஸிக்கத் தக்கதுமான ராஜ்யத்தையும், காதுக்குமட்டு மினிமையானதும் மரணத்துக்குப் பின்னர் வரக்கூடியதுமான ஸ்வர்க்காதிபோகத்தையும் ஆசைப்படோம். (14) இங்கு ஜனனமரணாத்மக துக்கத்தை யடைந்தவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட எதனல் உமது சரணாரவிந்தங்களு

श्रीशुक उवाच—संस्तूयमानो भगवान्राजभिर्मुक्तबन्धनैः। तानाह करुणस्तात शरण्यः श्लक्ष्णया गिरा॥ १७॥ श्रीभगवानुवाच—अद्यप्रभृति वो भूपा मय्यात्मन्यखिलेश्वरे। सुदृढा जायते भक्तिर्बाढमाशंसितं यथा॥ १८॥ दिष्ट्या व्यवसितं भूपा भवन्त ऋतभाषिणः। श्रियैश्वर्यमदोन्नाहं पश्य उन्मादकं नृणाम्॥ १९॥ हैहयो नहुषो वेनो रावणो नरकोऽपरे।

டைய நினைவானது எவ்விதமோயாதிருக்குமோ அந்த உபாயத்தை உபதேசிப்பீராக. (15) கிருஷ்ணனும் வாசுதேவனும் ஹரியும் பரமாத்மாவும் பக்தர்களின் கிலேசத்தை நாசஞ்செய்கின்றவரும் கோவிந்தனுமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்." (16) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே தாத! பந்தனத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களான அரசர்களால் நன்கு ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவரும் கருணை நிறைந்தவரும் ஶரண்யருமான பகவான் மெதுவானவார்த்தையினால் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்குகிறார். (17)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றூர்—"ஹே அரசர்காள்! உங்களால் எவ்விதம் விரும்பப்பட்டதோ அவ்விதமே அகிலேஸ்வரனும் ஆத்மாவுமான என்னிடத்தில் நிலைத்த பக்தியானது உங்களுக்கு இன்று முதல் நிஸ்சிதமாக உண்டாகட்டும். (18) ஹே அரசர்காள்! (எனது பக்தியேதான் செய்யக்கூடியது என நீங்கள்)நிஸ்சயித்தது நல்லதே. நீங்கள் உண்மையையே பேசுகின்றீர்கள். ஸ்ரீ ஐஸ்வர்யம் இவற்றினாலுண்டான மதங்காரணமாயேற்படும் ஸ்வேச்சாசாரமானது மனிதர்களுக்கு மதிமயக்கத்தைத் தரக்கூடியது என்பதை நானறிவேன். (19) தேவர், தைத்யர், மனிதர் இவர்களுக்கு ஈஸ்வரர்களான *கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் (*)நஹுஷன், †வேனன்,

---

* நரேசுவரனான கார்த்தவீர்யன் என்ற சக்கிரவர்த்தியானவன் பரசுராமருடைய பிதாவின் காமதேனுவை அபஹரித்தகாரணமாக பரசுராமரால் புத்திரனுடன் கூடவே கொல்லப்பட்டான். (*) நஹுஷன் தேவேந்திர பதவியை யடைந்தபோதிலுங்கூட இந்திராணியைப் போகிக்க வேண்டி அகஸ்தியர்முதலியப்ராம்ஹணர்களைப்பல்லக்கைச்சுமக்கச்செய்து அவர்களாலேயே இந்திரபதவியிருந்து நீக்கப்பட்டு மலைப்பாம்பாகப் பிறந்தான். † மதங்கொண்ட வேனனென்ற அரசன் ப்ராம்ஹணர்களை நிந்தித்து அவர்களாலேயே ஹுங்காரத்தினால் கொல்லப்பட்டான்.

श्रीमदाद्भ्रंशिताः स्थानाद्देवदैत्यनरेश्वराः॥ २० ॥ भवन्त एतद्विज्ञाय देहाद्युत्पाद्यमन्तवत्। मां यजन्तोऽध्वरैर्युक्ताः प्रजा धर्मेण रक्षथ ॥ २१ ॥ संतन्वन्तः प्रजातन्तून्सुखं दुःखं भवाभवौ। प्राप्तं प्राप्तं च सेवन्तो मच्चित्ता विचरिष्यथ ॥ २२ ॥ उदासीनाश्च देहादावात्मारामा धृतव्रताः। मय्यावेश्य मनः सम्यङ् मामन्ते ब्रह्म यास्यथ ॥ २३ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्यादिश्य नृपान्कृष्णो भगवान्भुवनेश्वरः। तेषां न्ययुङ्क्त पुरुषान्स्त्रियो मज्जनकर्मणि ॥२४॥ सपर्यां कारयामास सहदेवेन भारत। नरदेवोचितैर्वस्त्रैर्भूषणैः स्रग्वि-

---

‡ ராவணன், * நரகாஸுரன், மற்றும் பலர் ஸ்ரீமூலமேற்பட்ட மதத்தினால் தத்தமது ஸ்தானத்தினின்றும் தள்ளப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர். (20) ஆகவே நீங்கள் உத்பாத்யமான (உண்டுபண்ணத்தக்கதான) இந்தத்தேஹாதியானது அழிவுள்ளது எனவறிந்துகொண்டு யாகாதிகளினால் என்னைப் பூஜித்துக்கொண்டும் தவறில்லாதவர்களாய் ப்ரஜைகளைத் தர்மத்துடன் காப்பாற்றிவாருங்கள்.(21) புத்திராதி ஸந்ததிகளையுண்டுபண்ணிக்கொண்டும், சுகத்தையும் துக்கத்தையும், மங்களம் அமங்களம் இரண்டையும் ஸமமாகச் சேவித்துக் கொண்டும் என்னிடம் செலுத்தப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களாய் ஸஞ்சரித்துவாருங்கள். (22) தேஹம் முதலியவற்றில் உதாஸீனர் (பற்றற்றவர்) களாகவும், ஆத்மாராமர்களாகவும், நியமத்தில் பற்றுள்ளவர்களாகவும், என்னிடம் மனத்தை நன்கு செலுத்தினீர்களானால் முடிவில் ப்ரம்ஹமான என்னையடைந்துவிடுவீர்கள்" என்றார். (23) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—புவனேஸ்வரனும் பகவானுமான கிருஷ்ணன் இவ்விதம் அரசர்களையுபதேசித்து அவர்களுடைய (*)அப்யங்கஸ்னாதிகர்மவிஷயத்தில் புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும் ஏவினார். (24) ஹே பாரத! நன்கு ஸ்னானஞ்செய்தவர்களும்,

---

‡ ராவணன் ராக்ஷஸேசுவரனாயினும் ஸீதையினிடமாசைப்பட்டு ராகவனால் கொல்லப்பட்டான். * நரகாசுரன் தைத்யேசுவரனாயினுங்கூட அதிதியின் குண்டலாதிகளை அபஹரித்த காரணத்துக்காக என்னால் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால்) கொல்லப்பட்டான். இதுபோலவே மற்றும் எத்தனையோ பெயர்கள் ஸ்ரீமதத்தினால் ஸ்தானத்தை இழந்திருக்கின்றனர். (*)எண்ணை தேய்த்து ஸ்னானஞ்செய்தல் முதலியவற்றில்.

लेपनैः॥२५॥ भोजयित्वा वरान्नेन सुस्नातान्समलंकृतान्। भोगैश्च विविधै-र्युक्तांस्तांबूलाद्यैर्नृपोचितैः॥२६॥ ते पूजिता मुकुन्देन राजानो मृष्टकुण्डलाः। विरेजुर्मोचिताः क्लेशात्प्रावृडन्ते यथा ग्रहाः॥ २७॥ रथान्सदश्वानारोप्य मणिकाञ्चनभूषितान्। प्रीणय्य सूनृतैर्वाक्यैः स्वदेशान्प्रत्ययापयत्॥२८॥ त एवं मोचिताः कृच्छ्रात्कृष्णेन सुमहात्मना। ययुस्तमेव ध्यायन्तः कृतानि च जगत्पतेः॥ २९॥ जगदुः प्रकृतिभ्यस्ते महापुरुषचेष्टितम्। यथान्वशा-सद्भगवांस्तथा चक्रुरतन्द्रिताः॥ ३०॥ श्रीशुक उवाच—

அரசர்களுக்குசிதங்களான வஸ்திரங்களினுலும் பூஷணங்களினுலும், மாலைகளினுலும், சந்தனங்களினுலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், அரசர்களுக்குரிய தாம்பூலாதிகளான பற்பலவிதங்களான போகங்களுடன் கூடினவர்களுமான அவர்களை சிறந்த ஆஹாரத்தினுல் போஜனஞ்செய்வித்து(ஜராஸந்தகுமாரனுன) †ஸஹதேவனைக் கொண்டு திரும்பவும் அவர்களுக்குப் பூஜைசெய்யும்படி செய்தார். (25–26) முகுந்தனுல் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும், சுத்தமான குண்டலங்களையணிந்தவர்களும், கஷ்டத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவர்களுமான அந்த ராஜாக்கள் வர்ஷாகாலத்தின் முடிவிலுள்ள சந்திரன் முதலிய கிரஹங்கள் போல விளங்கினர். (27) மணிகளாலும், பொன்னினுலும் அலங்கரிக்கப்பட்டனவும், சிறந்த குதிரைகள் கட்டப்பட்டனவுமான தேர்களிமேலேற்றி வைத்து மிக்க ப்ரியங்களான வார்த்தைகளினுல் சந்தோஷப்படுத்தி சொந்த தேசங்களுக்குப் போகும்படி செய்தார். (28)

மஹாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் இவ்விதம் கஷ்டத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவர்களான அந்த அரசர்கள் அந்தக் கிருஷ்ணனையும், ஜகத்பதியான கிருஷ்ணனுடைய காரியங்களையும் தியானஞ்செய்து கொண்டு சென்றனர். (29) சென்ற அவர்கள் மஹாபுருஷனுன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய நடத்தையைத் தங்களுடைய ப்ரஜைகளையும் பொருட்டுச் சொல்லி எவ்விதம் பகவான் கட்டளையிட்டாரோ

---

† பிதாசெய்த அபசாரத்தை புத்திரன்செய்த உபசாரத்தால் பக்தர்களான அவர்கள் மறந்துவிடட்டும் என எண்ணி இவ்விதம் செய்யச் செய்தார் என்பது கருத்து.

जरासन्धं घातयित्वा भीमसेनेन केशवः। पार्थाभ्यां संयुतः प्रायात्सहदेवेन पूजितः॥ ३१ ॥ गत्वा ते खाण्डवप्रस्थं शङ्खान्दध्मुर्जितारयः। हर्षयन्तः स्वसुहृदो दुर्हृदां चासुखावहाः॥ ३२ ॥ तच्छ्रुत्वा प्रीतमनस इन्द्रप्रस्थनिवासिनः। मेनिरे मागधं शान्तं राजा चाप्तमनोरथः॥ ३३ ॥ अभिवन्द्याथ राजानं भीमार्जुनजनार्दनाः। सर्वमाश्रावयांचक्रुरात्मना यदनुष्ठितम् ॥३४॥ निशम्य धर्मराजस्तत्केशवेनानुकम्पितम्। आनन्दाश्रुकला मुञ्चन्प्रेम्णा नोवाच किञ्चन ॥ ३५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णाद्यागमने त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७३ ॥

அவ்விதமே சோம்பலின்றி செய்தும் வந்தனர். (30) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஸ்ரீகேசவன் பீமஸேனனைக்கொண்டு ஜராஸந்தனைக்கொன்று விட்டு பீமன் அர்ஜுனன் இவர்களுடன் கூடினவராயும், ஸஹதேவனால் பூஜிக்கப்பட்டவராயும் கொண்டு கிரிவ்ரஜத்தினின்றும் கிளம்பினார். (31) சத்துருவை ஜயித்தவர்களான அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுன பீமர்கள் இந்திரப்ரஸ்தத்தை யடைந்து தமது மித்திரர்களைச் சந்தோஷப்படுத்து கின்றவர்களாகவும், சத்துருக்களுக்கு துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றவர்களாகவும் கொண்டு (தத்தமது) சங்கங்களை ஊதினர். (32) அதைக்கேட்டு இந்திரப்ரஸ்தத்தில் வஸிக்கின்றவர்கள் ப்ரீதியையடைந்த மனதுள்ளவர்களாகவாகி ஜராஸந்தன் இறந்தான் எனவெண்ணினர். தர்மபுத்திரரும் மனோரதம் நிறைவேறினவராகவானார். (33) பிறகு பீமன் அர்ஜுனன கிருஷ்ணன் இவர்கள் ராஜனான தர்மபுத்திரரை வணங்கி தன்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது எதுவோ அவையாவையும் சொல்லினர். (34) தர்மராஜன் கேசவனால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அந்தவிருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ப்ரேமையினால் ஆனந்தபாஷ்பத்துளியைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டு ஒன்றுமே சொல்லாதிருந்தார். (35) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் கிருஷ்ணாதிகளின் ஆகமனமென்ற எழுபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ चतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं युधिष्ठिरो राजा जरासन्धवधं विभोः। कृष्णस्य चानुभावं तं श्रुत्वा प्रीतस्तमब्रवीत् ॥ १ ॥ युधिष्ठिर उवाच—ये स्युस्त्रैलोक्यगुरवः सर्वे लोकमहेश्वराः। वहन्ति दुर्लभं लब्ध्वा शिरसैवानुशासनम् ॥ २ ॥ स भवानरविन्दाक्षो दीनानामीशमानिनाम्। धत्तेऽनुशासनं भूमंस्तदत्यन्तविडम्बनम् ॥ ३ ॥ नह्येकस्याद्वितीयस्य ब्रह्मणः परमात्मनः। कर्मभिर्वर्धते तेजो ह्रसते च यथा रवेः ॥ ४ ॥ न वै तेऽजित

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुर्युक्सप्ततितमे राजसूयक्रिया द्विजैः।
अग्रपूजाप्रसङ्गेन चैद्यघातादि वर्ण्यते ॥ १ ॥
राजसूयमुखे हत्वा जरासन्धं तदन्तरे।
चैद्यं तदन्ते कुर्वन्तं वीजं कलिमिवावपत् ॥ २ ॥

(க—ரை) ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு ராஜஸூயகர்மம் நடைபெறுதலும், அக்ரபூஜை செய்யும் ஸந்தர்ப்பத்தினுல் சிசுபாலனைக் கொல்லுதல்முதலியதும், ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பத்தில் ஜராஸந்தனைக் கொன்றும், அக்கர்மத்தின் நடுவில் சிசுபாலனைக் கொன்றும், அக்கர்மத்தின் முடிவில் கலஹத்தைச் செய்கின்றவிதையை விதைத்தார் போலும் என்பதும் இந்த எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் ஜராஸந்தனுடைய வதத்தையும், விபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அந்த மஹிமையையும் கேட்டு ப்ரீதியையடைந்தவராய் அவரை (கிருஷ்ணனை) ப்பார்த்துச் சொல்லலுற்ருர். (1) யுதிஷ்டிரர் சொல்லலுற்ருர்—“ஹே பூமன்! முவ்வுலகுக்கும் குருக்களான ஸனகாதிகளும், எல்லா உலகங்களும், லோக பாலர்களும் எவர்களுண்டோ அவர்கள் எந்த உமது ஆக்ஞையைக் கிடைப்பதற்கரிதெனவெண்ணிக்கொண்டு தலையினுலேயே வஹிக்கின்றனரோ அரவிந்தாக்ஷனை அந்த நீர் தீனர்களும், ஈசுவன் என்ற அஹங்காரமுள்ளவர்களுமான எங்களுடைய ஆக்ஞையை வஹிக்கின்றீர் என்பது முற்றிலும்

भक्तानां ममाहमिति माधव। त्वं तवेति च नानाधीः पशूनामिव वैकृता
॥ ५ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्युक्त्वा यज्ञिये काले वव्रे युक्तान्स ऋत्विजः।
कृष्णानुमोदितः पार्थो ब्राह्मणान्ब्रह्मवादिनः॥ ६ ॥ द्वैपायनो भरद्वाजः
सुमन्तुर्गौतमोऽसितः। वसिष्ठश्च्यवनः कण्वो मैत्रेयः कवषस्त्रितः ॥ ७ ॥
विश्वामित्रो वामदेवः सुमतिर्जैमिनिः क्रतुः। पैलः पराशरो गर्गो वैशम्पा-
यन एव च ॥ ८ ॥ अथर्वा कश्यपो धौम्यो रामो भार्गव आसुरिः। वीति-
होत्रो मधुच्छन्दा वीरसेनोऽकृतव्रणः॥९॥ उपहूतास्तथा चान्ये द्रोणभीष्म-
कृपादयः। धृतराष्ट्रः सहसुतो विदुरश्च महामतिः॥ १० ॥ ब्राह्मणा

பொருத்தமற்றதேயாகும். (2–3) †ஏகனும், ‡ஆத்விதீயனும், பரமாத்மாவும், ப்ரம்ஹமுமான உம்முடைய தேஜஸ்ஸானது ஸூரியனுடைய தேஜஸ்ஸானது போல கர்மங்களினால் பெருகுவதோ, குறைவதோ இல்லையன்றோ? (4) ஹே அஜித! ஹே மாதவ! உமது பக்தர்களுக்கே நான் என்னுடையதென்றும், நீ உன்னுடையதென்றுமான பேதபுத்தியானது பசுக்களுக்குச் சரீரத்தைப்பற்றி உண்டாவது போல ஏற்படுவதில்லையே? (இவ்விதமிருக்க உமக்கு அது எவ்விதமுண்டாகும்.)"(5) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—என்று சொல்லி அந்தப் பார்த்தன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் அனுமோதிக்கப்பட்டவராய் யாகத்துக்குசிதமான வஸந்தாதி காலத்தில் வேதமறிந்தவர்களும் அபியுக்தர்களுமான ப்ராம்ஹணர்களை ருத்விக்குகளாக வரித்தார். (6) ஹே ந்ருப! த்வைபாயனர், (வ்யாஸர்) பாரத்வாஜர், சுமந்து, கௌதமர், அஸிதர், வஸிஷ்டர், ச்யவனர், கண்வர், மைத்ரேயர், கவஷர், த்ரிதர், விஸ்வாமித்ரர், வாமதேவர், சுமதி, ஜைமினி, க்ரது, பைலர், பராசரர், பரசுராமர், ஆஸுரி, வீதிஹோத்ரர், மதுச்சந்தஸ், வீரஸேனர், அகிருதவ்ரணர், (முதலிய மஹருஷிகளும்) அவ்விதமே துரோணர், பீஷ்மர், கிருபர் முதலியோரும், புத்திரர்களுடன்

---

† ஆக்ஞையிடுதல் ஆக்ஞையைவஹித்தல் இவற்றால் எங்கும் நிறைவு பெற்ற உமது தேஜஸ்ஸுக்குப் பெருக்கோ குறைவோ ஏற்படமாட்டாது. ஆகவே கிருபையினாற்றான் இவ்விதஞ் செய்கிறீர் என இந்தச் சுலோகத்தினால் தெரிவிக்கிறார். ‡ ஸமானமாகவோ அஸமானமாகவோ உள்ள வேறுபொருளற்றவரும்.

क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा यज्ञदिदृक्षवः। तत्रेयुः सर्वराजानो राज्ञां प्रकृतयो नृप ॥ ११ ॥ ततस्ते देवयजनं ब्राह्मणाः स्वर्णलाङ्गलैः। कृष्ट्वा तत्र यथाम्नायं दीक्षयांचक्रिरे नृपम् ॥ १२ ॥ हैमाः किलोपकरणा वरुणस्य यथा पुरा। इन्द्रादयो लोकपाला विरिञ्चभवसंयुताः॥ १३ ॥ सगणाः सिद्धगन्धर्वा विद्याधरमहोरगाः। मुनयो यक्षरक्षांसि खगकिन्नरचारणाः॥ १४ ॥ राजानश्च समाहूता राजपत्न्यश्च सर्वशः। राजसूयं समीयुः स्म राज्ञः पाण्डुसुतस्य वै ॥१५॥ मेनिरे कृष्णभक्तस्य सूपपन्नमविस्मिताः। अयाजयन्महाराजं याजका देववर्चसः। राजसूयेन विधिवत्प्राचेतसमिवामराः॥१६॥ सुत्येऽहन्यवनीपालो याजकान्सदसस्पतीन्। अपूजयन्महाभागान्यथाव-

---

கூடின திருதராஷ்ட்ரர், மஹாபுத்திசாலியான விதுரர், மற்றும் யாகத்தைப் பார்க்கவெண்ணங்கொண்ட ப்ராப்ஹணர், க்ஷத்திரியர், வைஶ்யர், ஶூத்ரர் இவர்களும், எல்லா ராஜாக்களும் அவர்களின் ப்ரஜைகளும் அழைக்கப்பட்டவர்களாய் அங்குவந்து கூடினர். (11)

பிறகு அந்த ப்ராம்ஹணர்கள் யாகபூமியைப் பொன்மயங்களான கலப்பைகள் கொண்டு உழுது சோதித்து தர்மபுத்திரரை முறைப்படி தீக்ஷா ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடினவராகச் செய்வித்தனர். (12) முன்னர் வருணன் செய்த ராஜஸூய யாகத்தில் போல யாகோபயோகிகளான பொருள்கள் பொன்மயங்களாகவே இருந்தன. மேலும், ப்ரம்ஹா, சிவன் இவர்களுடன் கூடின இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்களும், ப்ரமதகணங்களுடன் கூடின ஸித்தர், கந்தர்வர் இவர்களும், வித்யாதரர், மஹோரகர் இவர்களும், முனிகளும், யக்ஷர் ராக்ஷஸர் இவர்களும், ஆகாசசாரிகளான கின்னரர் சாரணர் இவர்களும், எல்லா ராஜாக்களும், ராஜபத்நிகளும் அழைக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு பாண்டு புத்திரனான தர்மராஜனுடையராஜஸூயயாகத்தை வந்தடைந்து (13-15) ஆஶ்சரியத்தையடையாதவர்களாய்க் கொண்டு கிருஷ்ணபக்தனான அரசனுக்கு (இது) மிக்கப் பொருத்தமானதென்றும் எண்ணினர். தேவர்களுக்கொப்பான காந்தியுள்ள ருத்விக்குகள் தேவர்கள் வருணனைப்போல மஹாராஜனை ராஜஸூய யாகத்தினால் யஜிக்கச்செய்வித்தனர். பூமிபாலனான தர்மபுத்திரர் மனதடக்கமுள்ளவராய்க் கொண்டு ஸோம

त्सुसमाहित:॥ १७ ॥ सदस्याग्र्यार्हणार्हं वै विमृशन्त: सभासद:। नाध्यगच्छन्ननैकान्त्यात्सहदेवस्तदाऽब्रवीत्॥ १८ ॥

अर्हति ह्यच्युत: श्रैष्ठ्यं भगवान्सात्वतां पति:। एष वै देवता: सर्वा देशकालधनादय:॥ १९ ॥ यदात्मकमिदं विश्वं क्रतवश्च यदात्मका:। अग्निराहुतयो मन्त्रा: साङ्ख्यं योगश्च यत्पर:॥२०॥ एक एवाद्वितीयोऽसावैतदात्म्यमिदं जगत्। आत्मनाऽऽत्माश्रय: सभ्या: सृजत्यवति हन्त्यज:॥२१॥ विविधानीह कर्माणि जनयन्यदवेक्षया। ईहते यदयं सर्व: श्रेयो धर्मादिलक्षणम्॥ २२ ॥ तस्मात्कृष्णाय महते दीयतां परमार्हणम्। एवं चेत्सर्व-

---

லதையைப் பிழியுந்தினத்தில் மஹாபாகர்களான ருத்விக்குகளையும், ஸபையின் தலைவர்களையும், உள்ளபடி பூஜித்தார். (16–17) அப்பொழுது ஸபையிலுள்ளோர் ஸபையில் முதற்பூஜை செய்வதற்குத் தகுதியுடையவரைத் தேடத்தொடங்கினவர்களாய் தகுதியுடையோர் பலரிருப்பதிலிருந்து நிஸ்சயத்துக்கு வரமுடியாதவர்களாக இருந்தனர். அப்பொழுது ஸஹதேவன் சொல்லவாரம்பித்தான்.

ஸாதுக்களுக்குப்பதியும் பகவானுமான அச்யுதனன்றோ அக்ர பூஜைக்கு அர்ஹராகிறார். இவரே எல்லாத்தேவதைகளும், தேசம், காலம், தனம் முதலியனவுமாவார். (19) இந்த விஸ்வமானது எவரை ஆத்மாவாகவுடையதோ, யாகங்களும், அக்னியும், ஆஹுதிகளும், மந்த்ரங்களும் எவரை ஆத்மாவாகவுடையனவோ, ஞானமும் உபாஸனமும் எவரை விஷயமாக உடையதோ, யாதொரு இவர் ஏகரும், அத்விதீயருமோ, இந்த ஜகத்தானது எவரையே ஆத்மாவாகவுடையதோ, ஹே ஸபையோர்களே! அஜனான எவர் தன்னையே தனக்கு ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டு இந்த ஜகத்தை ஸிருஷ்டிக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் செய்கிறாரோ, யாதுகாரணத்தால் இந்த எல்லாஜனமும் எவருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் தவம் யோகம் முதலிய பற்பல கர்மங்களை இங்கு செய்து தர்மாதிரூபமான ஸ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறதோ ஆனதுபற்றி மஹானான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜையானது செய்யப்படட்டும். இவ்விதம் செய்யப்படும்பக்ஷத்தில் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் தனக்கும் பூஜை செய்யப்பட்டதாகவாகும். (20–23) ஆகவே கொடுக்கப்பட்டதற்குப் பூர்ண

भूतानामात्मनश्चार्हणं भवेत् ॥ २३ ॥ सर्वभूतात्मभूताय कृष्णायाऽनन्यद-
र्शिने। देयं शान्ताय पूर्णाय दत्तस्यानन्त्यमिच्छता ॥ २४ ॥ इत्युक्त्वा सह-
देवोऽभूत्तूष्णीं कृष्णानुभाववित्। तच्छ्रुत्वा तुष्टुवुः सर्वे साधुसाध्विति
सत्तमाः॥ २५ ॥ श्रुत्वा द्विजेरितं राजा ज्ञात्वा हार्दं सभासदाम्। सम-
र्हयद्धृषीकेशं प्रीतः प्रणयविह्वलः॥ २६ ॥ तत्पादाववनिज्यापः शिरसा
लोकपावनीः। सभार्यः सानुजामात्यः सकुटुम्बोऽवहन्मुदा ॥ २७ ॥ वा-
सोभिः पीतकौशेयैर्भूषणैश्च महाधनैः। अर्हयित्वाश्रुपूर्णाक्षो नाशकत्सम-
वेक्षितुम् ॥२८॥ इत्थं सभाजितं वीक्ष्य सर्वे प्राञ्जलयो जनाः। नमो जयेति
नेमुस्तं निपेतुः पुष्पवृष्टयः॥ २९ ॥

மானபலனை விரும்பும் மனிதனால் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆத்ம பூதரும், பேதபுத்தியற்றவரும், சாந்தரும், எதிலும் நிறைவுபெற்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பொருட்டே கொடுத்தல் தகும். (24) என ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மஹிமையையறிந்தவரான ஸஹதேவன் சொல்லி மௌனமாகவிருந்தார். அதைக்கேட்டுச் சிறந்த ஸாதுக்கள் யாவரும் நல்லது நல்லது எனப் புகழ்ந்தனர். (25) தர்மராஜன் ப்ராம்ஹணர்களினாற் சொல்லப்பட்ட நல்லது நல்லது என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு ஸபையிலுள்ளவர்களின் அபிப்பிராயத்தையறிந்துகொண்டு ப்ரீதியுள்ளவராயும், பக்தி நிறம்பினவராயுங் கொண்டு ஹ்ருஷீகேசனை நன்கு பூஜித்தார். (26) அவரது சரணங்களை அலம்பி பாரியையுடன் கூடினவரும், தம்பிகள் மந்திரிகள் இவர்களுடன் கூடினவரும், குடும்பத்துடன் கூடினவருமாகக் கொண்டு லோகத்துக்குப் பரிசுத்தியைத்தருகின்ற தீர்த்தங்களை ஸந்தோஷத்துடன் சிரஸால் வஹித்தார். (27) பொன்னிறமான பட்டு வஸ்திரங்களினாலும், மிக்க விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களினாலும் பூஜித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையுடையவராய் அவரை நன்கு பார்க்கச்சக்தியற்றவராகவானார். (28)

இவ்விதம் கிருஷ்ணன் பூஜிக்கப்பட்டதைக் கண்டு எல்லா ஜனங்களும் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு 'நமஸ்காரம்' என்றும், 'ஜய'(மேன்மையையடைவீராக) என்றும் சொல்லிக்கொண்டு அவரை வணங்கினர். பூமாரிகளும் பொழிந்தன. (29) இவ்விதம் சொன்

इत्थं निशम्य दमघोषसुतः स्वपीठादुत्थाय कृष्णगुणवर्णनजातमन्युः। उत्क्षिप्य बाहुमिदमाह सदस्यमर्षी संश्रावयन्भगवते परुषाण्यभीतः॥३०॥ ईशो दुरत्ययः काल इति सत्यवती श्रुतिः। वृद्धानामपि यद्बुद्धिर्बालवाक्यैर्विभिद्यते॥ ३१ ॥ यूयं पात्रविदां श्रेष्ठा मा मंध्वं बालभाषितम्। सदसस्पतयः सर्वे कृष्णो यत्संमतोऽर्हणे॥३२॥ तपोविद्याव्रतधराञ्ज्ञानविध्वस्तकल्मषान्। परमर्षीन्ब्रह्मनिष्ठाँल्लोकपालैश्च पूजितान्॥३३॥ सदस

னதைக் கேட்டு தமகோஷன் புத்திரனன சிசுபாலன் கிருஷ்ணனுடைய குணவர்ணனத்தினுலுண்டான கோபமுள்ளவனுகவும், பொருமையுள்ளவனுகவும், பயமற்றவனுகவுங்கொண்டு தனது ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து கையைத் தூக்கிக்கொண்டு பகவானையும் பொருட்டு கொடூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்பிக்கவெண்ணங்கொண்டு ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன். (30) ஈஸ்வரரூபமான காலமானது மாற்றவியலாதது என்ற சுருதியானது உண்மையானதே. வயதுமுதிர்ந்தவர்களின் புத்திகூட பாலனுடைய வார்த்தைகளினுல் மாற்றப்பட்டதே அதன் காரணமாகும். (31) பாத்திரமறிந்தவர்களான ஹே ஸபையின் பதிகளே! எந்த வார்த்தையினுல் கிருஷ்ணன் அக்ரபூஜையில் ஸம்மதிக்கப்பட்டானே அந்த பாலன் வார்த்தையை ஸ்ரேஷ்டர்களான நீங்கள் யாவரும் அங்கீகரிக்காதீர். (32) தவம் வித்யைவிரதம் இவற்றைத் தரிக்கின்றவர்களும், ஞானத்தினுல் போக்கப்பட்ட பாபத்தை யுடையவர்களும், ப்ரம்ஹநிஷ்டர்களும், லோகபாலர்களினுல் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் ஸபைக்குப் பதிகளுமான பரமருஷிகளை விட்டுவிட்டு * குலபாம்ஸனன (*)கோபாலன் † காக்கையானது புரோடாசத்தைப் போல

* कुलपांसनः—कुत्सितम्=वेदविरुद्धं लपन्तीति कुलपाः पाषण्डाः तान् अंसते=समाघातयतीति कुलपांसनः=அதாவது: வேதவிருத்தமாகப் பேசும் பாஷண்டர்களைக் கொல்லுபவர் என்றும். (*) गोपालः=गवाम्=वेदपृथिव्यादीनां, पालकः= அதாவது: வேதம் பூமி முதலியவற்றைக் காப்பவரென்றும், சிசுபாலனுடைய வாயினின்றும் வந்தவார்த்தைகளுக்கு உண்மையான வேறுபொருளும் ஏற்படுவதுடன், † यथाकाकः=என்றவிடத்தில் अकाकः=எனப் பிரித்துக்கொண்டு कञ्च अकञ्च काके=सुखदुःखे ते न विद्येते यस्य स अकाकः आप्तकामः=அதாவது: புண்ணியபாபஸம்பந்தமற்ற ஆப்தகாமன்

स्पतीनतिक्रम्य गोपालः कुलपांसनः। यथा काकः पुरोडाशं सपर्यां कथमर्हति ॥ ३४ ॥ वर्णाश्रमकुलापेतः सर्वधर्मबहिष्कृतः। स्वैरवर्ती गुणैर्हीनः सपर्यां कथमर्हति ॥ ३५ ॥ ययातिनैषां हि कुलं शप्तं सद्भिर्बहिष्कृतम्।

அக்ரபூஜையையடைய எவ்விதம் அர்ஹனாவான். (33-34) ‡வர்ணம் ஆஸ்ரமம் குலம் இவையற்றவனும், (1)ஸர்வதர்மங்களினாலும் விலக்கப்பட்டவனும், (2)தனதிஷ்டப்படி நடப்பவனும், (3)குணங்களற்றவனுமான கிருஷ்ணன் (4)அக்ரபூஜைக்கு எவ்விதம் அருஹனாவான். (35) (5)இவர்களுடைய குலமானது யயாதி என்பவரால் யாதுகாரணத்தால் சபிக்கப்பட்டதோ அக்காரணத்தால் ஸாதுக்களினால் பஹிஷ்கரிக்க (விலக்க) ப்பட்டிருப்பதுடன் அடிக்கடி வீணான பானத்தில் (குடியில்) பற்றுள்ளதாகவுமிருப்பதால் பூஜை

என்றும் பொருளேற்படுகிறது. ஆகவே தேவர்களுக்கு யோக்யமான புரோடாசத்தை மட்டுமல்லாது எல்லாவற்றையுமே அடைவதற்கு அவர் அர்ஹராகிறார். ஆகவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ரம்ஹருஷிகளுக்கு யோக்கியமான பூஜையைமட்டுமல்லாது அவரவரின் ஆத்மார்ப்பணத்தையும் அடையத்தகுதியுடையவர் என்றும் சொன்னதாக ஏற்படுகிறது என ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‡ ப்ரம்ஹமாயிருப்பதுபற்றி வர்ணம், ஆச்ரமம், குலம் இவையற்றவர்.

(1) ஆனதுபற்றியே ஸர்வதர்மங்களுமற்றவர்.

(2) எல்லா விஷயத்திலும் பராதீனமாக இல்லாதவர்.

(3) ஆனதுபற்றியே நிர்க்குணர்—தமஸ் முதலிய குணங்களற்றவர்.

(4) ஆனதுபற்றி ஜீவர்களுக்குசிதமான அற்ப பூஜையைமட்டும் அடைவதற்கு எவ்விதமருஹராவர் என்பது கருத்து.

(5) இந்த யாதவர்களின் மஹிமை என்போன்றவர்களால் எவ்விதம் வர்ணிக்கக்கூடும். இவர்களின் குலமானது யயாதியினால் சபிக்கப்பட்டதாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஸாதுக்களால் விலக்கப்பட்டதா என்ன? ஸாதுக்கள் இதைத் தலையினாலன்றோ தாங்குகின்றனர். மேலும் நம் முதலியோரின் குலம்போல இவர்களின் குலமானது வீணான குடியிலீடுபெட்டிராததுடன் முறைப்படிக்கான ஆசாரமுள்ளதாகவன்றோ காணப்படுகிறது. மேலும் இந்தக் கிருஷ்ணனே ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனானதுபற்றி பூஜைக்குமட்டும் எவ்விதமருஹராவர்.

वृथा पानरतं शश्वत्सपर्यां कथमर्हति ॥ ३६ ॥ ब्रह्मर्षिसेवितान्देशान्हित्वैतेऽब्रह्मवर्चसम् । समुद्रं दुर्गमाश्रित्य बाधन्ते दस्यवः प्रजाः ॥ ३७ ॥ एवमादीन्यभद्राणि बभाषे नष्टमङ्गलः । नोवाच किञ्चिद्भगवान्यथा सिंहः शिवारुतम् ॥ ३८ ॥ भगवन्निन्दनं श्रुत्वा दुःसहं तत्सभासदः । कर्णौ पिधाय निर्जग्मुः शपन्तश्चेदिपं रुषा ॥ ३९ ॥ निन्दां भगवतः शृण्वंस्तत्परस्य जनस्य वा । ततो नापैति यः सोऽपि यात्यधः सुकृताच्च्युतः ॥ ४० ॥ ततः पाण्डुसुताः क्रुद्धा मत्स्यकैकयसृञ्जयाः । उदायुधाः समुत्तस्थुः शिशुपालजिघांसवः ॥ ४१ ॥

யையடைய எவ்விதம் தகுதியுள்ளதாகவாகும். (36) திருடர்களான இவர்கள் ப்ரம்ஹர்ஷி ஸேவிதங்களான தேசங்களைவிடுத்து ப்ரம்ஹ (6)தேஜஸ்ஸில்லாத ஸமுத்திரமாகிற துர்க்கத்தையாஶ்ரயித்து ப்ரஜைகளைப் பாதிக்கின்றனர்." (37)

நஷ்டமான மங்களத்தையுடையவனான சிசுபாலன் இவை முதலிய அமங்களங்களான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். குள்ளநரியின் சப்தத்தைக்கேட்ட சிங்கம்போல பகவான் ஒன்றுமே சொல்லாதிருந்தார். (38) அந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் (யாவரும்) ஸஹிக்கவியலாத பகவன்னிந்தையைக்கேட்டு இரு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டும், கோபத்துடன் சிசுபாலனை நிந்திக்கின்றவர்களாய்க்கொண்டும் வெளியேறிவிட்டனர். (39) எவன் பகவானுடையவோ பகவத்பக்தர்களான ஜனங்களுடையவோ நிந்தையைக்கேட்டு அங்கிருந்து வெளியேறாதிருக்கின்றானோ அவன் புண்ணியத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய்க் கொண்டு நரகத்தை யடைகிறானன்றோ? (40) அவன் செய்த நிந்தையைக்கேட்ட பிறகு பாண்டு புத்திரர்களும், கைகயர், மத்ஸ்யர், ஸ்ருஞ்ஜயர், இவர்களும் கோபங்கொண்டவர்

---

(6) வேதவிருத்தமான லிங்கத்தைத் தரிக்கின்ற பாஷண்டனை அவ்வடையாளங்களை விடச்செய்து ப்ரஜைகள் போல வேஷம்பூண்ட திருடர்களையழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டுகின்றனர். ஆகவே யாதவர்களைக் காட்டிலும் தார்மிகர் வேறு எவர்? என்பது கருத்து. இந்த 37-வது சுலோகத்தில் பொதுப்படையாகக் கிடைக்கும் வேறுவிதமான கருத்தை மட்டுமே எழுதினோம். ஒவ்வொரு பதங்கள் மூலமும் கிடைக்கும் இதே பொருளை ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்திற் காண்க.

ततश्चैद्यस्त्वसंभ्रान्तो जगृहे खड्गचर्मणी। भर्त्सयन्कृष्णपक्षीयान्राज्ञः सदसि भारत ॥ ४२ ॥ तावदुत्थाय भगवान्स्वान्निवार्य स्वयं रुषा। शिरः क्षुरान्तचक्रेण जहाराऽऽपततो रिपोः ॥४३॥ शब्दः कोलाहलोऽप्यासीच्छिशुपाले हते महान्। तस्यानुयायिनो भूपा दुद्रुवुर्जीवितैषिणः ॥४४॥ चैद्यदेहोत्थितं ज्योतिर्वासुदेवमुपाविशत्। पश्यतां सर्वभूतानामुल्केव भुवि खाच्च्युता ॥४५॥ जन्मत्रयानुगुणितवैरसंरब्धया धिया। ध्यायंस्तन्मयतां यातो भावो हि भवकारणम् ॥ ४६ ॥ ऋत्विग्भ्यः ससदस्येभ्यो दक्षिणां

களாய் சிசுபாலனைக் கொல்ல வெண்ணங்கொண்டு ஆயுதங்களைக் கைகளிற்றூங்கிக் கொண்டு எழுந்தனர். (41) ஹே பாரத! பிறகு சிசுபாலனே ஸபையில் பயமற்றவனாய் கிருஷ்ணபக்ஷத்திற் சேர்ந்தவர்களான அரசர்களை நிந்தித்துக்கொண்டு கத்தியையும், சர்மத்தையும் கையிலெடுத்தான். (42) அவ்வளவுக்குள் பகவானான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எழுந்து தன்னைச்சார்ந்தவர்களைத் தடுத்து கோபத்துடன் தன்னைக்குறித்தோடிவருகின்ற சத்ருவினுடைய தலையைக் கத்தியின் முனைபோலக் கூர்மையான நுனியையுடைய சக்கிராயுதத்தினால் தானே அறுத்தார். (43) சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டதும் கோலாஹலமான சப்தமுமுண்டாயிற்று. அவனைப் பின்பற்றின அரசர்கள் ஜீவிதத்திலாசை கொண்டவர்களாய் ஓட்டம் பிடித்தனர். (44) சிசுபாலனுடைய தேஹத்தினின்றுமுண்டான ஜ்யோதிஸ்ஸானது எல்லா ப்ராணிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஆகாசத்தினின்றும் விழுந்த கொள்ளிக்கட்டையானது பூமியில் போல வாஸுதேவனிடத்தில் பிரவேசித்தது. (45) மூன்று பிறவிகளிலும் தொடர்ந்துவரப்பட்ட வைரத்தினால் ஆவேசத்தையடைந்த புத்தியினால் (அவரை) தியானித்து தந்மயமாயிருத்தலை (திரும்பவும் பகவத்பார்ஷதனாகவிருத்தலை) யடைந்தான். * ஸங்கல்பமன்றோ பிறவிக்குக் காரணம். (46) முக்கிய சக்கிரவர்த்தி

---

* எந்த வஸ்துவை எவன் இடையறாது மனத்தாலெண்ணி வருகின்றானோ அவன் அடுத்த பிறவியில் தான் நினைத்துவந்த வஸ்துவின் வடிவமுள்ள பிறவியையடைகிறான். பொன்வண்டினால் கூண்டிலடைக்கப்பட்ட புழுவானது அவ்வண்டையே இடையறாது தியானிப்பதால் அதன் வுருவத்தை யடைந்துவிடுகிறது என்பது போலவாம்.

विपुलामदात्। सर्वान्संपूज्य विधिवच्चक्रेऽवभृथमेकराट्॥ ४७॥ साधयित्वा क्रतुं राज्ञः कृष्णो योगेश्वरेश्वरः। उवास कतिचिन्मासान्सुहृद्भिरभियाचितः॥४८॥ ततोऽनुज्ञाप्य राजानमनिच्छन्तमपीश्वरः। ययौ सभार्यः सामात्यः स्वपुरं देवकीसुतः॥ ४९॥ वर्णितं तदुपाख्यानं मया ते बहुविस्तरम्। वैकुण्ठवासिनोर्जन्म विप्रशापात्पुनः पुनः॥ ५०॥ राजसूयावभृथ्येन स्नातो राजा युधिष्ठिरः। ब्रह्मक्षत्रसभामध्ये शुशुभे सुरराडिव॥५१॥ राज्ञा सभाजिताः सर्वे सुरमानवखेचराः। कृष्णं क्रतुं च शंसन्तः स्वधामानि ययुर्मुदा॥५२॥ दुर्योधनमृते पापं कलिं कुरुकुलामयम्। यो न सेहे

யான தர்மபுத்திரர் ஸபையிலுள்ளவர்களுடன் கூடின ருத்விக்குகளுக்கு ஏராளமான தக்ஷிணையைக் கொடுத்தார். யாவரையும் முறைப்படி பூஜித்து (*) அவபிருதஸ்னானத்தைச் செய்தார். (47) யோகேஸ்வரர்களுக் கெல்லாமீஸ்வரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தர்மபுத்திருடைய யாகத்தை முடித்துவைத்து மித்திரர்களினால் யாசிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு (அவ்விடத்திலேயே) சிலமாதங்கள் வசித்து வந்தார். (48) பிறகு தேவகியின் புத்திரனும் ஈஸ்வரனுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தர்மபுத்திரன் விரும்பாவிடினுங்கூட அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மந்திரிகளுடனும்,பாரியைகளுடனுங்கூட தனது பட்டினத்தை(துவாரகையை)அடைந்தார். (49) வைகுண்ட வாசிகளான ஜயன் விஜயன் என்ற இருவருக்கும் ப்ராம்ஹணர் (ஸனகாதி) களின் சாபத்தினால் அடிக்கடி பிறவியேற்பட்டது என்ற அந்தக் கதையானது விரிவாக உனக்கு என்னால் ‡ வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (50) ராஜஸூய யாகஞ்செய்து அவபிருத ஸ்னானஞ் செய்த ராஜனான தர்மபுத்திரன் ப்ராம்ஹணர் க்ஷத்திரியர் இவர்களின் ஸபாமத்தியத்தில் தேவேந்திரன்போல விளங்கினார். (51) அரசனால் பூஜிக்கப்பட்ட தேவர், மனிதர், ப்ரமதர் ஆகிய யாவரும் பெருக்கையடைந்த பாண்டு புத்திரனுடைய ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டு எவன் பொறாமை கொண்டானோ அந்தப் பாபியும், குருகுலத்துக்கு

(*) யாகத்தின் முடிவில் செய்யும் ஸ்னானம் அவபிருதம் எனப்படும்.

‡ 3-வது ஸ்கந்தம், 14-15-16-வது அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

श्रियं स्फीतां दृष्ट्वा पाण्डुसुतस्य ताम् ॥ ५३ ॥ य इदं कीर्तयेद्विष्णोः कर्म चैद्यवधादिकम् । राजमोक्षं वितानं च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे शिशुपालवधो नाम चतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७४ ॥

अथ पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—अजातशत्रोस्तं दृष्ट्वा राजसूयमहोदयम् । सर्वे मुमुदिरे ब्रह्मन्नृदेवा ये समागताः ॥१॥ दुर्योधनं वर्जयित्वा राजानः सर्षयः सुराः।

வியாதிரூபமானவனும் கலியின் அம்சபூதனுமான துரியோதனன் தவிர ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் யாகத்தையும் புகழ்ந்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் தத்தமது ஸ்தானங்களையடைந்தனர். (52–53) எவன் சிசுபாலவதம் முதலியதும், அரசர்களை ஜயிலினின்றும் விடுவித்தல் ரூபமானதுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய இந்தக்காரியத்தையும், (தர்ம புத்திரருடைய ராஜஸூய) யாகத்தையும் சொல்லுவானே அவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். (54) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமதபாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் சிசுபாலவதம் என்ற எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) पञ्चयुक्सप्ततितमे यज्ञावभृथसंभ्रमः।
सुयोधनस्य चाक्षान्त्या मानभङ्गो दृशिभ्रमात् ॥ १ ॥

(க–ரை) யாகத்தின் அவபிருத உத்ஸவமும், பொறுமையின்மையாலேற்பட்ட மதிமயக்கத்தால் துரியோதனனுக்கேற்பட்ட மானபங்கமும் இந்த எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ–று)

ராஜன் சொல்லலுற்றான்—ஹே ப்ரம்ஹன்! ஹே பகவன்! அஜாதசத்ருவினுடைய அந்த ராஜஸூயமஹோத்ஸவத்தைக்கண்டு

इति श्रुतं नो भगवंस्तत्र कारणमुच्यताम् ॥ २ ॥ ऋषिरुवाच—पितामहस्य ते यज्ञे राजसूये महात्मनः। बान्धवाः परिचर्यायां तस्याऽऽसन्प्रेमबन्धनाः ॥ ३ ॥ भीमो महानसाध्यक्षो धनाध्यक्षः सुयोधनः। सहदेवस्तु पूजायां नकुलो द्रव्यसाधने ॥ ४ ॥ गुरुशुश्रूषणे जिष्णुः कृष्णः पादावनेजने। परिवेषणे द्रुपदजा कर्णो दाने महामनाः ॥ ५ ॥ युयुधानो विकर्णश्च हार्दिक्यो विदुरादयः। बाह्लीकपुत्रा भूर्याद्या ये च संतर्दनादयः ॥ ६ ॥ निरूपिता महायज्ञे नानाकर्मसु ते तदा। प्रवर्तन्ते स्म राजेन्द्र राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥ ७ ॥ ऋत्विक्सदस्यबहुवित्सु सुहृत्तमेषु स्विष्टेषु सूनृतसमर्हणदक्षिणाभिः। चैद्ये च सात्वतपतेश्चरणं प्रविष्टे चक्रुस्ततस्त्ववभृथस्नपनं

துரியோதனன் ஒருவனைத் தவிர்த்து மனிததேவர்களான ப்ராம்ஹணர், அரசர், ருஷிகளுடன் கூடின தேவர் ஆகிய எவர் அங்குவந்திருந்தனரோ அவர்கள் யாவரும் ஸந்தோஷித்தனர் என உமது வாயினல் கேட்கப்பட்டது. அவ்விஷயத்தில் காரணம் இன்னதென எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ருன். (1–2) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்ருர்—மஹாத்மாவான உனது பிதாமஹனுடைய ராஜஸூய யாகத்தில் அவருடைய அன்புக்குவசப்பட்டவர்களாய் பந்துக்கள் பணிவிடை செய்வதிலீடுபட்டிருந்தனர். (3) ஹே ராஜேந்திர! அப்பொழுது பீமஸேனன் சமையலறைக்குத் தலைவனுகவும், துரியோதனன் பணங்களுக்கு அத்யக்ஷனுகவும், ஸஹதேவனே பூஜையிலும், நகுலன் திரவியங்களைச் சம்பாதிப்பதிலும், அர்ஜுனன் குருக்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதிலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கால்களை அலம்பிவிடுவதிலும், திரௌபதி பரிமாறுவதிலும், மஹாமனஸ்வியான கர்ணன் தானஞ்செய்வதிலும், ஸாத்யகி, விகர்ணன், ஹார்திக்யன், விதுரர் முதலியோர், பூரியை முதன்மையாகக் கொண்ட பாஹ்லீகபுத்திரர், ஸந்தர்தனனை ஆதியாகக் கொண்டவர் எவரோ அவரும், (ஆகிய இவர்கள்) பெரியயாகத்தில் பலதரப்பட்ட கர்மங்களில் ஏவப்பட்டவர்களாய் தர்மபுத்திரருக்கு ப்ரியத்தைச்செய்ய விருப்பங்கொண்டு வேலைசெய்துவந்தனர். (4–7) ருத்விக்குகளும் ஸபையிலுள்ளவர்களும், வெகுவித்துகளும்(பலவிஷயங்களை யறிந்த பெரியார்களும்) மிக்க ஸ்னேஹிதர்களும் பிரியவார்த்தைகளினு

द्युनद्याम् ॥८॥ मृदङ्गशङ्खपणवधुन्धुर्यानकगोमुखाः। वादित्राणि विचित्राणि नेदुरावभृथोत्सवे ॥९॥ नर्तक्यो ननृतुर्हृष्टा गायका यूथशो जगुः। वीणावेणुतलोन्नादस्तेषां स दिवमस्पृशत् ॥ १० ॥ चित्रध्वजपताकाग्रैरिभेन्द्रस्यन्दनार्वभिः। स्वलङ्कृतैर्भटैर्भूपा निर्ययू रुक्ममालिनः॥ ११ ॥ यदुसृञ्जयकाम्बोजकुरुकेकयकोसलाः। कम्पयन्तो भुवं सैन्यैर्यजमानपुरःसराः॥ १२॥ सदस्यर्त्विग्द्विजश्रेष्ठा ब्रह्मघोषेण भूयसा। देवर्षिपितृगन्धर्वास्तुष्टुवुः पुष्पवर्षिणः॥ १३ ॥ स्वलङ्कृता नरा नार्यो गन्धस्रग्भूषणाम्बरैः। विलिम्पन्त्यो अभिषिञ्चन्त्यो विजह्रुर्विविधै रसैः॥ १४ ॥ तैलगोरसगन्धोदहरिद्रासा-

---

னும், அலங்காராதிகளினாலும், தக்ஷிணைகளினாலும் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டபொழுதும், சிசுபாலன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணத்தில் பிரவேசித்தபொழுதும், பிறகு(அவர்கள்)கங்கையில் அவபிருதஸ்னானத்தைச் செய்தனர். (8) மிருதங்கம், சங்கம், பணவம், துந்துரி, ஆனகம், கொம்பு முதலியனவும், விசித்திரங்களான வாத்தியங்களும் அவபிருதஸ்னன ஸந்தோஷகாலத்தில்முழங்கின. (9) நர்த்தகிகள் ஸந்துஷ்டர்களாய் நார்த்தனமாடினர். காயகர்கள் கூட்டமாகக் கூடிப் பாடினர். அவர்களின் வீணை வேணு கை இவற்றாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தச் சப்தமானது தேவலோகத்தை எட்டிற்று. (10)

அரசர்கள் பொன்மாலையை யணிந்தவர்களாய் விசித்திரங்களான கொடிமரங்களின் நுனிகளையுடைய சிறந்தயானைகளுடனும், தேர்களுடனும், குதிரைகளுடனும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட போர்வீரர்களுடனும், வெளியேறினர். (11) யாதவர், ஸிருஞ்ஜயர், காம்போஜர், கௌரவர், கேகயர், கோஸலர் இவர்கள் யஜமானனான தர்மபுத்திரரை முன்னிட்டுக் கொண்டும் ஸைன்னியங்களினால் பூமியை ஆடும்படி செய்துகொண்டும் சென்றனர். (12) ஸபையோர், ருத்விக்குகள், மற்றுமுள்ள ப்ராம்ஹணஸ்ரேஷ்டர் இவர்கள் அதிகமான வேதகோஷத்துடனும் சென்றனர். தேவர்ஷிகள், பிதிருக்கள் கந்தர்வர் இவர்கள் புஷ்பத்தை வாரி இறைத்தனர். (13) சந்தனம் பூமாலை நகை வஸ்திரம் இவைகளினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் பற்பலரஸங்களினால்

न्द्रकुङ्कुमैः। पुम्भिर्लिप्ताः प्रलिम्पन्त्यो विजहुर्वारयोषितः॥ १५॥ गुप्ता नृभिर्निरगमन्नुपलब्धुमेतद्देव्यो यथा दिवि विमानवरैर्नृदेव्यः। ता मातुलेयसखिभिः परिषिच्यमानाः सव्रीडहासविकसद्वदना विरेजुः॥ १६॥ ता देवरानुत सखीन्सिषिचुर्दृतीभिः क्लिन्नाम्बरा विवृतगात्रकुचोरुमध्याः। औत्सुक्यमुक्तकबराच्च्यवमानमाल्याः क्षोभं दधुर्मलधियां रुचिरैर्विहारैः॥

स सम्राड्रथमारूढः सदश्वं रुक्ममालिनम्। व्यरोचत स्वपत्नीभिः क्रियाभिः क्रतुराडिव॥ १८॥ पत्नीसंयाजावभृथ्यैश्चरित्वा ते तमृत्विजः।

பரஸ்பரம் பூசிக்கொண்டுப்,நனைத்துக்கொண்டும் விளையாடினர்.(14) தாஸிகள் தைலம், நெய், சந்தனஜலம், குங்குமக்குழம்பு இவற்றைக் கொண்டு புருஷர்களால் (ஆசைநாயகர்களால்) பூசப்பட்டவர்களாகவும் தாங்களும் அவர்களைப் பூசுகின்றவர்களாகவுங்கொண்டு விளையாடினர். (15) இதைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டி சிறந்த விமானங்களுடன் ஆகாசத்திலிருக்கின்ற தேவஸ்திரீகள் போலிருக்கின்ற ராஜபத்நிகள் காவலாளர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாய் வெளிக்கிளம்பினர். அந்த ஸ்திரீகள் அம்மான்சேய்களினுலும், தோழிமார்களினுலும்(முற்கூறியரஸங்களினுல்)நாலாபக்கங்களிலும் நனைக்கப்பட்டவர்களாகவும் வெட்கத்துடன் கூடின மந்தஹாஸத்தினுல் விளங்குகின்ற முகமுள்ளவர்களாகவும் பிரகாசித்தனர். (16) அந்த அந்த ஸ்திரீகள் மைத்துனர்களையும், தோழர்களையும் தோலாற் செய்யப்பட்ட பீச்சுக்குழல்கள் கொண்டு நனைத்தனர். அதுடன் தாங்களும் நனைந்த புடவையையுடையவர்களாகவும், வெளியில் காணப்படுகின்ற உடம்பு, ஸ்தனம், துடை, இடை இவற்றையுடையவர்களாகவும், ஸந்தோஷத்தினுல் அவிழ்ந்த தலைமுடிச்சிலிருந்து நழுவுகின்ற பூமாலையையுடையவர்களாகவுங்கொண்டு இனிமையான விளையாட்டுகளினுல் காமிகளுக்கு மனக்கலக்கத்தை யுண்டாக்கினர். (17) ஸம்ராட்டான அந்தத் தர்மபுத்திரர் பொன்மாலைகளினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நல்லகுதிரைகள் கட்டப்பட்டதுமான தேரிலேறிக்கொண்டு க்ரியைகளினுல் ராஜஸூயயாகமானது போலத் தனது பத்னிகளுடன் கூட விளங்கினர். (18) அந்த ருத்விக்குகள் பத்நீ *ஸம்யாஜம், அவபிருதஸம்பந்தியான காரியம் இவற்

---

* இது ஒரு யாகவிசேஷமாகும்.

आचान्तं स्नापयांचक्रुर्गङ्गायां सह कृष्णया॥ १९॥ देवदुन्दुभयो नेदुर्नरदुन्दुभिभिः समम्। मुमुचुः पुष्पवर्षाणि देवर्षिपितृमानवाः॥ २०॥ सस्नुस्तत्र ततः सर्वे वर्णाश्रमयुता नराः। महापातक्यपि यतः सद्यो मुच्येत किल्बिषात्॥ २१॥ अथ राजाऽहते क्षौमे परिधाय स्वलङ्कृतः। ऋत्विक्सदस्यविप्रादीनानर्चाभरणाम्बरैः॥ २२॥ बन्धुज्ञातिनृपान्मित्रसुहृदोऽन्यांश्च सर्वशः। अभीक्ष्णं पूजयामास नारायणपरो नृपः॥ २३॥ सर्वे जनाः सुररुचो मणिकुण्डलस्रगुष्णीककञ्चुकदुकूलमहार्ध्यहाराः। नार्यश्च कुण्डलयुगालकवृन्दजुष्टवक्त्रश्रियः कनकमेखलया विरेजुः॥ २४॥ अथर्त्विजो महाशीलाः सदस्या ब्रह्मवादिनः। ब்रह्मक्षत्रियविट्शूद्रा राजानो ये

றையனுஷ்டிக்கச்செய்து ஆசமனஞ்செய்த அந்தத் தர்மபுத்திரரை திரௌபதியுடன்கூட கங்கையில் ஸ்னானஞ்செய்யும்படி செய்தனர். (19) தேவதுந்துபிவாத்தியங்கள் மனிததுந்துபிவாத்யங்களுடன் கூட முழங்கின. தேவருஷிகள், பிதிருக்கள், மனிதர்கள் இவர்கள் பூமாரிபொழிந்தனர். (20) பிறகு வர்ணாஸ்ரமத்துடன் கூடின எல்லாமனிதர்களும் அந்தக் கங்கையில் ஸ்னானஞ்செய்தனர். மகாபாதகியாயினுங்கூட இந்த ஸ்னானத்தினால் உடனேயே பாபத்தினின்றும் விடுபடுவானன்றோ. (21) பிறகு அரசன் புதிதான இரண்டுவெண்பட்டுகளை உடுத்திக்கொண்டு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவராய் ருத்விக் ஸதஸ்யர், ப்ராம்ஹணர் முதலியோரை ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களினாலும் பூஜித்தார். (22) நாராயணபக்தரான அரசன் பந்துக்களையும் ஞாதிகளையும், அரசர்களையும், மற்றுமுள்ள மித்திரர் சுஹிருத்து ஆகிய யாவர்களையும் அடிக்கடி பூஜித்தார்.

எல்லா ஜனங்களும் தேவர்களுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவர்களாகவும், மணிமயங்களான குண்டலங்களுடன் கூடின பூமாலை முண்டாசு, சட்டை, வெண்பட்டு விலையுயர்ந்த முக்தாஹாரம் இவற்றையுடையவர்களாகவும் விளங்கினர். ஸ்திரீகள் இரண்டு குண்டலங்களுடனும் சுருட்டை மயிர்களின் கூட்டத்துடனும் கூடின முக சோபையையுடையவர்களாகக் கொண்டு பொன்மயமான ஒட்டியாணத்தினால் விளங்கினர். (24) ஹே ந்ருப! பிறகு உயர்ந்த சீலமுள்ளவர்களான ருத்விக்குகளும், வேதவாதிகளான ஸதஸ்யர்க

समागताः॥ २५ ॥ देवर्षिपितृभूतानि लोकपालाः सहानुगाः। पूजिता-
स्तमनुज्ञाप्य स्वधामानि ययुर्नृप ॥ २६ ॥ हरिदासस्य राजर्षे राजसूयमहो-
दयम्। नैवातृप्यन्प्रशंसन्तः पिबन्मर्त्योऽमृतं यथा ॥ २७ ॥ ततो युधिष्ठिरो
राजा सुहृत्संबन्धिबान्धवान्। प्रेम्णा निवासयामास कृष्णं च त्यागकातरः
॥ २८ ॥ भगवानपि तत्राङ्ग न्यवात्सीत्तत्प्रियंकरः। प्रस्थाप्य यदुवीरांश्च
साम्बादींश्च कुशस्थलीम्॥ २९ ॥ इत्थं राजा धर्मसुतो मनोरथमहार्णवम्।
सुदुस्तरं समुत्तीर्य कृष्णेनासीद्गतज्वरः॥ ३० ॥

एकदान्तःपुरे तस्य वीक्ष्य दुर्योधनः श्रियम्। अतप्यद्राजसूयस्य
महित्वं चाच्युतात्मनः॥ ३१ ॥ यस्मिन्नरेन्द्रदितिजेन्द्रसुरेन्द्रलक्ष्मीर्नाना
विभान्ति किल विश्वसृजोपक्लृप्ताः। ताभिः पतीन्द्रुपदराजसुतोपतस्थे

ளும், மற்றுமுள்ள ப்ராம்ஹணர் க்ஷத்திரியர் வைஶ்யர் சூத்திரர் இவர்களும, அங்குவந்த மற்றுமுள்ள அரசர்களும், தேவருஷிக ளும், பிதிருக்களும், பூதங்களும், லோகபாலர்களும் பரிவாரங்க ளுடன் கூடப் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய் தர்மபுத்திரரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தத்தமது இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர். (25-26) ஸ்ரீகிருஷ்ண தாஸனான ராஜருஷியினுடைய ராஜஸூய மஹோதயத்தைப் புகழ்கின்ற ஜனங்கள் அமுதத்தைப் பானஞ் செய்த மனிதன்போலத் திருப்தியையடைந்தனரில்லை. (27) பிறகு ராஜாவான தர்மபுத்திரர் விட்டுப் பிரியமனமில்லாதவராய் ஸுஹி ருத்துக்களையும், ஸம்பந்திகளையும், பந்துக்களையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை யும் ப்ரேமையுடன் தாமதிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். (28) ஹே அங்க! பகவானான ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அவருக்குப்பிரியத்தைச் செய்கின்றவராய் ஸாம்பன் முதலிய யதுவீரர்களை துவாரகைக்கு அனுப்பிவிட்டு இந்திரப்ரஸ்தத்தில் வாஸஞ்செய்தார். (29) பிறகு ராஜனான யுதிஷ்டிரர் தாண்டமுடியாத மனோரத ஸமுத்திரத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் தாண்டி கவலையற்றவராக ஆனார். (30) ஒருஸம யம் துரியோதனன் அச்யுதனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவ ரான அந்தத் தர்மபுத்திரருடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள சோபையை யும், ராஜஸூய யாகத்தினுடைய மஹிமையையுங்கண்டு தாபத்தை யடைந்தான். (31) எந்த அந்தப்புரத்தில் மயனால் அமைக்கப்பட்ட

यस्यां विपन्नहृदयः कुरुराडतप्यत् ॥ ३२ ॥ यस्मिंस्तदा मधुपतेर्महिषीसहस्रं श्रोणीभरेण शनकैः क्वणदङ्घ्रिशोभम्। मध्ये सुचारुकुचकुङ्कुमशोणहारं श्रीमन्मुखं प्रचलकुण्डलकुन्तलाढ्यम् ॥ ३३ ॥ सभायां मयक्लृप्तायां क्वापि धर्मसुतोऽधिराट्। वृतोऽनुजैर्बन्धुभिश्च कृष्णेनापि स्वचक्षुषा ॥ ३४ ॥ आसीनः काञ्चने साक्षादासने मघवानिव। पारमेष्ठ्यश्रिया जुष्टः स्तूयमानश्च वन्दिभिः॥ ३५ ॥ तत्र दुर्योधनो मानी परीतो भ्रातृभिर्नृप। किरीटमाली न्यविशदसिहस्तः क्षिपन्रुषा ॥ ३६ ॥ स्थलेऽभ्यगृह्णाद्वस्त्रान्तं

ராஜ ஸ்ரேஷ்டர்களுடையதும், அஸுர ஸ்ரேஷ்டர்களுடையதும், தேவேந்திரனுடையதுமான ஐஸ்வரியங்கள் பற்பலவிதங்களாக ப்ரகாசிக்கின்றனவோ அவற்றுடன்கூட துருபதராஜனின் பெண்ணுன திரௌபதியானவள் தனது பர்த்தாக்களை ஸேவித்துவந்தாளோ, துரியோதனன் எந்தத் திரௌபதியினிடத்தில் பற்றுக்கொண்ட மனமுள்ளவனுய் தாபத்தை யடைந்தானே, அப்பொழுது=(யாகத்தின் முடிவில்) ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஆயிரக்கணக்கான மஹிஷிகள் நிதம்பபாரத்தினுல் மெதுவாகச் சப்திக்கின்ற கால்களின் சோபையுள்ளவர்களாகவும், அழகிய இடையை யுடையவர்களாகவும், ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமங்களினுல் சிவந்த முக்தாஹாரங்களை யுடையவர்களாகவும், சோபைநிறைந்த முகங்களை யுடையவர்களாகவும், இங்குமங்கு மசைகின்ற குண்டலங்களுடனும், சுருட்டை மயிர்களுடனும் கூடினவர்களாகவும் எந்த அந்தப்புரத்தில் விளங்கினரோ (அந்த விடத்தில்) ஒருநாள் அதிராட்டான தர்மபுத்திரர் தம்பிகளினுலும், பந்துக்களினுலும், தனது(*)கண்ணுன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுலும் சூழப்பட்டவராகவும், ஸார்வபௌமனுக்குரிய ஸம்பத்தினுல் ஸேவிக்கப்பட்டவராகவும், வந்திகளினுல் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவராகவும் கொண்டு மயனுற் செய்யப்பட்ட ஸபையில் ஸாக்ஷாத் இந்திரன் போலப் பொன்மயமான ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருந்தாரோ. (32-35) ஹே ந்ருப! அந்த அந்தப்புரத்தில் அஹங்காரமுள்ளவனும், ப்ராதாக்களினுல் சூழப்பட்டவனும், கிரீடம் மாலை இவற்றை யுடையவனுமான துரியோதனன் கத்தியைக் கையிற்ருங்கிக்கொண்டு போருமையினுல் வாயிற் காப்போர்களைத் திட்டிக்கொண்டு நுழைந்தான். (36)

(*), ஹிதாஹிதங்களைத் தெரிவிப்பவரான.

जलं मत्वा स्थलेऽपतत्। जले च स्थलवद्भ्रान्त्या मयमायाविमोहितः
॥ ३७ ॥ जहास भीमस्तं दृष्ट्वा स्त्रियो नृपतयोऽपरे। निवार्यमाणा अप्यङ्ग
राज्ञा कृष्णानुमोदिताः॥ ३८ ॥ स व्रीडितोऽवाग्वदनो रुषा ज्वलन्निष्क्रम्य
तूष्णीं प्रययौ गजाह्वयम्। हाहेति शब्दः सुमहानभूत्सतामजातशत्रुर्विमना
इवाभवत्। बभूव तूष्णीं भगवान्भुवो भरं समुज्जिहीर्षुर्भ्रमति स्म यद्दृशा
॥ ३९ ॥ एतत्तेऽभिहितं राजन्यत्पृष्टोऽहमिह त्वया। सुयोधनस्य दौरात्म्यं
राजसूये महाक्रतौ ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे दुर्योधनमानभङ्गो नाम
पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७५ ॥

அந்த ஸ்தலத்தில் மயனுடைய மாயையினுல் மோஹத்தை யடைந்தவனுய் ஜலமெனவெண்ணிக்கொண்டு வேஷ்டியின் நுனியைத் தூக்கிக்கொண்டான். தரையில் விழுந்தான். தரையென்ற ப்ரமத்தினுல் ஜலத்திலும் விழுந்தான். (37) ஹே அங்க! அவனைக் கண்டு பீமஸேனன் சிரித்தான். ஸ்திரீகளும், மற்றுமுள்ள அரசர்களும் தர்மபுத்திரரால் தடுக்கப்படினுங்கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு சிரித்தனர். (38) அந்தத் துரியோதனன் வெட்கத்தையடைந்தவனுகவும், முகத்தைத் தொங்கவிட்டவனுகவும், கோபத்தினுல் ஜ்வலிக்கின்றவனுகவும் அங்கிருந்து வெளிக்கிளம்பி மௌனமாக ஹஸ்தினுபட்டினத்தையடைந்தான். அப்பொழுது ஸாதுக்களின் ஹா! ஹா! என்ற பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. அஜாதசத்ருவானவர் மனக்கலக்கங்கொண்டவர் போலவானுர். எவருடைய திருஷ்டிமாத்திரத்தினுலேயே துரியோதனன் ப்ரமத்தையடைந்தானே அந்தப்பகவான் பூமியின் பாரத்தை இரக்கவெண்ணங்கொண்டவராய் மௌனமாகவிருந்தார்.(39) ஹே ராஜன்! பெரிய யாகமான ராஜஸூயத்தில் துரியோதனனுடைய எந்தக் கெட்ட நடத்தையைப்பற்றி உன்னுல் நான் கேட்கப்பட்டேனே இது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் துரியோதனனுடைய மானபங்கம் என்ற
எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

* நாராயணீயம்.

ततो मगधभूभृता चिरनिरोधसंक्लेशितं
शताष्टकयुतायुतद्वितयमीश भूमीभृताम् ।
अनाथशरणाय ते कमपि पूरुषं प्राहिणो-
दयाचत स मागधक्षपणमेव किं भूयसा ॥ ४८४ ॥

(ப-ரை) ईश !=ஹே கிருஷ்ண! ततः=பிறகு मगधभूभृता=மகததேசத்துராஜனான ஜராஸந்தனால் चिरनिरोधसंक्लेशितम्—चिरनिरोध=வெகுகாலமாய் கிரித்ரோணி என்றபட்டினத்தில் அடைத்து வைத்திருந்ததால் संक्लेशितम्=நன்கு பீடையையடைவிக்கப்பட்ட भूमीभृताम्=அரசர்களுடைய शताष्टकयुतायुतद्वितयम्=இருபதினுயிரத்து எண்ணூறுனது (இருபதினுயிரத்து எண்ணூறு அரசர்களின் கூட்டமானது) अनाथशरणाय=வேறு ரக்ஷகனற்றவர்களுக்கு ரக்ஷகரான ते=உம்மையுப்பொருட்டு कमपि=ஒரு पूरुषम्=புருஷனை प्राहिणोत्=அனுப்பிற்று. सः=அந்தப் புருஷன் "किं भूयसा=அதிகமாய் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதால் யாதுபயன்?" (इत्यालोच्य=என்றுகருதி) मागधक्षपणमेव=ஜராஸந்தனுடைய வதத்தையே अयाचत=யாசித்தான். (484)

குறிப்பு—ஜராஸந்தன்மூலம் தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டி அரசர்களால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் அதிகம் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதில் பயனில்லை எனக்கருதி ஜராஸந்தனுடைய வதத்தையே யாசித்தான் என்பது கருத்து.

यियासुरभिमागधं तदनु नारदोदीरिता-
युधिष्ठिरमखोद्यमादुभयकार्यपर्याकुलः ।
विरुद्धजयिनोऽध्वरादुभयसिद्धिरित्युद्धवे
शशंसुषि निजैस्समं पुरमियेथ यौधिष्ठिरीम् ॥ ४८५ ॥

(ப-ரை) अभिमागधम्=ஜராஸந்தனைக் குறித்து यियासुः=புறப்பட்டுச் செல்லவிருப்பமுள்ளவரும் तदनु=பிறகு नारदोदीरितात्=நாரதரால் சொல்லப்பட்ட युधिष्ठिरमखोद्यमात्=युधिष्ठिर=தர்மபுத்திருடைய मखोद्यमात्=ராஜஸூயயாக ஸம்பந்தமான முயர்ச்சியைக்

---

* அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் இந்தத் தசகமானது 85-வது தசகமாகக் காணப்படினும் பாகவதத்தின் கதையை அனுஸரித்து இதை 84-வது தசகமாக நாம் அச்சிட்டிருக்கிறோம்.

கேட்டும் उभयकार्यपर्याकुलः—उभय இரண்டும் कार्य=செய்யத்தகுந்தது என பர்யாகுல:=கலங்கினவருமான (ஜராஸந்தனுடைய நிக்கிரஹத்தையும், தர்மபுத்திரருடைய அனுக்கிரஹத்தையும் எவ்விதம் ஒரேஸமயத்தில் செய்வது? எனக் கலங்கினவருமான) நீர் विरुद्ध-जयिनः=சத்துருக்களின் ஜயத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட அதாவது:—சத்துருக்களை ஜயித்துச் செய்யவேண்டிய अध्वरात्=ராஜஸூய யாகத்தினின்றும் उभयसिद्धिः=ஜராஸந்த நிக்கிரஹம், தர்மபுத்திரருக்கனுக்கிரஹம் என்ற இரண்டுகார்யத்தின் ஸித்தியும் ஏற்படும் इति= என்று उद्धवे=உத்தவரானவர் शशंसुषि=சொல்லும்பொழுது निजैः समम्=தனது பந்துவர்க்கங்களுடன்கூட यौधिष्ठिरीम्=தர்மபுத்திரருடையதான पुरम्=இந்திரப்பிரஸ்தத்தை इयेथ=அடைந்தீர். (485)

अशेषदयितायुते त्वयि समागते धर्मजो
विजित्य सहजैर्महीं भवदपाङ्गसंवर्द्धितैः।
श्रियं निरुपमां वहन्नहह भक्तदासायितं
भवन्तमयि मागधे प्रहितवान् सभीमार्जुनम् ॥ ४८६ ॥

(ப—ரை) अयि !=ஹே கிருஷ்ண! त्वयि=நீர் अशेषदयितायुते= எல்லா ஸ்த்ரீஜனங்களுடனும் கூடினவராய் समागते=வந்தபொழுது धर्मजः=தர்மபுத்திரர் भवदपाङ्गसंवर्द्धितैः=உமது கடாக்ஷத்தினல் விருத்திசெய்யப்பட்டவர்களான सहजैः=ஸஹோதரர்களைக்கொண்டு महीम्=பூமியை विजित्य=ஜயித்து निरुपमाम्=ஒப்பற்ற श्रियम्=ஸம்பத்தை वहन्=வஹித்துக்கொண்டு भक्तदासायितम्=பக்தர்கள் விஷயத்தில் தாஸனைப்போல் நடக்கின்ற भवन्तम्=உம்மை सभीमार्जुनम्=பீமன் அர்ஜுனன் இவர்களுடன் கூடினவராய் मागधे=ஜராஸந்தனிடம் प्रहितवान्=அனுப்பினார். अहह=இது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருந்தது. (486) (எ—று)

गिरिव्रजपुरं गता स्तदनु देव यूयं त्रयो
ययाच समरोत्सवं द्विजमिषेण तं मागधम्।
अपूर्णसुकृतं त्वमुं पवनजेन सङ्ग्रामय-
न्निरीक्ष्य सह जिष्णुना त्वमपि राजयुध्वा स्थितः॥

(ப—ரை) देव=ஹே கிருஷ்ண! तदनु=பிறகு गिरिव्रजपुरं गताः= கிரிவ்ரஜம் என்ற பட்டினத்தையடைந்த यूयं त्रयः=நீங்கள் மூவரும்

द्विजमिषेण=ப்ராம்ஹண வேஷத்துடன் तं मागधम्=அந்த ஜராஸந்தனை समरोत्सवम्=த்வந்த்வயுத்தமாகிற உத்ஸவத்தை ययाच=யாசித்தீர்கள். (எங்கள் மூவருள் ஏதாவதொருவனுடன் த்வந்த்வயுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று யாசித்தீர்களென்பது கருத்து.) राजयुध्वा=ராஜர்களை ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடும்படி செய்பவரான त्वमपि=நீரும் अपूर्णसुकृतम्=அதிகப்பாக்கியமில்லாத अमुं, तु=இந்த ஜராஸந்தனையோவெனில் पवनजेन=பீமனுடன் सङ्ग्रामयन्=யுத்தம் செய்யும்படி தூண்டிக்கொண்டு जिष्णुना सह=அர்ஜுனனுடன்கூட निरीक्ष्य=யுத்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு स्थित:=இருந்தீர். (487)

अशान्तसमरोद्धतं विटपपाटनासंज्ञया
निपात्य जरस: सुतं पवनजेन निष्पाटितम्।
विमुच्य नृपतीन्मुदा समनुगृह्य भक्तिं परां
दिदेशिथ गतस्पृहानपि च धर्मगुप्त्यै भुव:॥ ४८८ ॥

(ப-ரை) अशान्तसमरोद्धतम्—अशान्त=இருவருள் ஒருவருக்கும் காணப்படாத ஜயம் தோல்வி இவற்றையுடைய समर=யுத்தத்தில் उद्धतम्=கர்வங்கொண்டவனான जरस: सुतम्=ஜராஸந்தனை विटपपाटनासंज्ञया=மரத்தின் கிளையைக் கிழித்தல் என்ற ஸூசனத்தால் पवनजेन=வாயுபுத்திரனான பீமஸேனனைக் கொண்டு निपात्य=கீழே தள்ளி निष्पाटितम्=கிழிக்கப்பட்டவனாக (कृत्वा=செய்து) नृपतीन्=அரசர்களை विमुच्य=விடுவித்து मुदा=சந்தோஷத்துடன் पराम्=மேலான भक्तिम्=பக்தியை (அதாவது:—ப்ரேமபக்தியை) समनुगृह्य=அந்த அரசர்களுக்கு அனுக்கிரஹம்செய்து गतस्पृहानपि=தமது ராஜ்யத்தை அனுபவிப்பதில் ஆசையற்றவர்களாயிருந்தபோதிலும் கூட அவர்களை भुव:=அவரவர்களது தேசங்களை धर्मगुप्त्यै=தர்மமாய்க் காப்பாற்றுவதற்காக दिदेशिथ=அனுப்பினீர். (488) (எ-று)

प्रचक्रुषि युधिष्ठिरे तदनु राजसूयाध्वरं
प्रसन्नभृतकीभवत्सकलराजकव्याकुलम्।
त्वमप्ययि जगत्पते द्विजपदावनेजादिकं
चकर्थ किमु कथ्यते नृपवरस्य भाग्योन्नति:॥ ४८९ ॥

(ப-ரை) तदनु=பிறகு युधिष्ठिरे=தர்மபுத்திரர் प्रसन्नभृतकीभवत्सकलराजकव्याकुलम्-प्रसन्न=அஸூயையற்றவர்களும், भृतकीभवत्=

தாஸர்களாயானவர்களுமான सकलराजक=எல்லா ராஜஸமூஹங்களாலும் व्याकुलम्=நிரப்பி இருக்கிற राजसूयाध्वरम्=ராஜஸூயயாகத்தை प्रचक्रुषि=ஆரம்பித்தபொழுது अयि जगत्पते!=ஹேகிருஷ்ண ! त्वमपि= நீரும் द्विजपदावनेजादिकम्=ப்ராம்ஹணர்களின் காலையலம்புதல் முதலியவற்றை चकर्थ=செய்தீர். नृपवरस्य=ராஜசிரேஷ்டரான தர்ம புத்திரருடைய भाग्योन्नतिः=பாக்யத்தின் மேன்மையானது किमु कथ्यते=எவ்விதம் வர்ணிக்கப்படும். (489) (எ—று)

ततः सवनकर्मणि प्रवरमग्र्यपूजाविधिं
विचार्य सहदेववागनुगतः स धर्मात्मजः।
व्यधत्त भवते मुदा सदसि विश्वभूतात्मने
तदा ससुरमानुषं भुवनमेव तृप्तिं दधौ ॥ ४९० ॥

(ப—ரை) ततः=பிறகு सः=அந்த धर्मात्मजः=தர்மபுத்திரர் सवनकर्मणि=யாகத்தில் प्रवरम्=சிறந்த अग्र्यपूजाविधिम्=அக்கிரபூஜை செய்தலை विचार्य=யாருக்குச் செய்யலாமென்று ஆராய்ந்து सहदेववागनुगतः="ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அக்கிரபூஜையையடையத்தகுதியுடையவர்" என்ற ஸஹதேவனின் வாக்கையனுஸரித்தவராய்க் கொண்டு सदसि=ஸபையில் विश्वभूतात्मने=எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான भवते=உம்மையுப்பொருட்டு मुदा=ஸந்தோஷத்துடன் व्यधत्त= செய்தார். तदा=அப்பொழுது ससुरमानुषम्=தேவர், மனுஷ்யர் இவர்களுடன் கூடின भुवनमेव=லோகமே तृप्तिम्=ஸந்தோஷத்தை दधौ= தரித்தது (அடைந்தது) (490) (எ—று)

ततः सपदि चेदिपो मुनिनृपेषु तिष्ठत्स्वहो
सभाजयति को जडः पशुपदुर्दुरूटं वटुम्।
इति त्वयि स दुर्वचोविततिमुद्वमन्नासना-
दुदापतदुदायुधः समपतन्नमुं पाण्डवाः॥ ४९१ ॥

(ப—ரை) ततः=பிறகு सपदि=உடனேயே चेदिपः=சிசுபாலன் मुनिनृपेषु=ருஷிகளும், அரசர்களும் तिष्ठत्सु=இருக்கும்பொழுது कः= எந்த जडः=மூடன் पशुपदुर्दुरूटम्=இடையர்களுள் தாழ்ந்தவனை वटुम्=பையனை सभाजयति=பூஜைசெய்வான் अहो=ஆச்சரியம். इति= என்று सः=அந்தச் சிசுபாலன் त्वयि=உம்மிடத்தில் दुर्वचोविततिम्= நிந்தாவார்த்தைகளின் வரிசையை उद्वमन्=கக்கிக்கொண்டும், (சொல்

லிக்கொண்டும்) आसनात्=ஆஸனத்தினின்றும் उदायुधः=ஆயுதத்தை உயரத்தூக்கிக்கொண்டும் उदापतत्=கிளம்பி எதிர்த்து வந்தான். पाण्डवाः=பாண்டவர்கள் अमुम्=இந்தச் சிசுபாலனை समपतन्=எதிர்த்து ஓடினர். (491) (எ–று)

निवार्य निजपक्षगानभिमुखस्य विद्वेषिण-
स्त्वमेव जहिषे शिरो दनुजदारिणा स्वारिणा ।
जनुस्त्रितयलब्धया सततचिन्तया शुद्धधी-
स्त्वया स परमेकतामधृत योगिनां दुर्लभाम् ॥ ४९२ ॥

(ப–ரை) निजपक्षगान्=தனது கக்ஷியைச் சேர்ந்தவர்களான பாண்டவர்களை निवार्य=தடுத்து त्वमेव=நீரே दनुजदारिणा=அஸுரர்களைக் கிழிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள स्वारिणा=சொந்தமான சக்கிராயுதத்தினால் अभिमुखस्य=எதிரிலிருக்கின்ற विद्वेषिणः=சத்துருவான சிசுபாலனுடைய शिरः=தலையை जहिषे=அறுத்தீர் सः परम्=அந்தச்சிசுபாலனோ जनुस्त्रितयलब्धया=ஹிரண்யகசிபு, ராவணன், சிசுபாலன் என்ற மூன்றுஜன்மாவில் கிடைத்த सततचिन्तया=இடைபறாத நினைவினால் शुद्धधीः=சுத்தியடைந்த புத்தியையுடையவனைக் கொண்டு योगिनाम्=யோகிகளுக்கும் दुर्लभाम्=கிடைத்தற்கரிதான त्वया=உம்முடன் एकताम्=ஐக்கியத்தை अधृत=தரித்தான். (அடைந்தான்).

ततः सुमहिते त्वया क्रतुवरे निरूढे जनो
ययौ जयति धर्मजो जयति कृष्ण इत्यालपन् ।
खलः स तु सुयोधनो धुतमनाः सपत्नश्रिया
मयार्पितसभामुखे स्थलजलभ्रमादभ्रमीत् ॥ ४९३ ॥

(ப–ரை) ततः=பிறகு सुमहिते=மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டதான क्रतुवरे=ராஜஸூய யாகமானது त्वया=உம்மால் निरूढे=முடிக்கப்பட்டபொழுது जनः=யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்த மஹாஜனமானது "धर्मजः=தர்மபுத்திரர் जयति=ஜயிக்கிறார். (மேலாக விளங்குகிறார்) कृष्णः=ஸ்ரீகிருஷ்ணன் जयति=யாவர்க்கும் மேலாக விளங்குகிறார்" इति=என்று आलपन्=சொல்லிக் கொண்டு ययौ=சென்றது. खलः=துஷ்டனும் सः=கலியின் அம்சபூதனுமான सुयोधनस्तु=துர்யோதனனோவெனில் सपत्नश्रिया=சத்துருக்களான பாண்டவர்களின் ஐஸ்வர்யத்தினால் धुतमनाः=அலைக்கப்பட்ட மனத்தை யுடைய

வனைக் கொண்டு **मयार्पितसभामुखे**=மயனல் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட ஸபையின் முன்பாகத்தில் **स्थलजलभ्रमात्**=தரையில் ஜலமென்றும், ஜலத்தில் தரை என்றுமான மாறுன அறிவினல் **अभ्रमीत्**=திகைப்பை யடைந்தான். அல்லது சுற்றிவந்தான். (493) (எ—று)

तदा हसितमुत्थितं द्रुपदनन्दनाभीमयो-
रपाङ्गकलया विभो किमपि तावदुज्जृंभयन् ।
धराभरनिराकृतौ सपदि नाम बीजं वपन्
जनार्दन मरुत्पुरीनिलय पाहि मामामयात् ॥ ४९४ ॥

(ப—ரை) **विभो**=ப்ரபுவும், **जनार्दन**=பிரளயகாலத்தில் எல்லோரையும் பீடிப்பவரும் **मरुत्पुरीनिलय**=குருவாயூரை வாஸஸ்தானமாயுடையவருமான ஹே கிருஷ்ண **तदा**=அப்பொழுது **द्रुपदनन्दनाभीमयोः**=திரௌபதி, பீமன் இவர்களுக்கு **उत्थितम्**=உண்டான **हसितम्**=சிரிப்பை **तावत्**=அப்பொழுது **अपाङ्गकलया** = கடாக்ஷத்தின் லேசத்தினல் **किमपि**=கொஞ்சம் **उज्जृंभयन्**=விருத்திசெய்தவரும் (**तदेव**=அந்தச்சிரிப்பையே) **धराभरनिराकृतौ**=பூபாரத்தைப்போக்குவதில் **सपदि**=உடனேயே **बीजं, नाम**=விதையாகவே **वपन्**=விதைத்தவருமான நீர் **माम्**=என்னை **आमयात्**=வியாதியினின்றும் **पाहि**=காப்பீராக. (494) (எ—று)

இவ்விதம் ஜராஸந்தவதவர்ணனம், தர்மபுத்திரரின்
ராஜஸூயயாக வர்ணனம் என்ற எண்பத்துநான்காவது
தசகம் முற்றிற்று.

எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) **ततः षट्सप्ततितमे वृष्णिशाल्वमहामृधे ।**
द्युमद्गदाप्रहारेण रणात्प्रद्युम्ननिर्गमः ॥ १ ॥
संपाद्य धर्मराजस्य राजसूयमहोदयम् ।
निहत्य सौभराजादीनथोपारमदच्युतः ॥ २ ॥

(க—ரை) பிறகு யாதவர்களுக்கும் சால்வனுக்கும் நடந்த பெரியசண்டையில் சால்வனுடைய மந்திரியான த்யுமான் என்பவனுடைய கதாயுதத்தினல் தாக்கப்பட்டு சண்டையிலிருந்து ப்ரத்யும்னன் வெளியேறினன். பிறகு அச்யுதன் தர்மராஜனுக்கு ராஜ

अथ षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथान्यदपि कृष्णस्य शृणु कर्माद्भुतं नृप। क्रीडानरशरीरस्य यथा सौभपतिर्हतः॥ १ ॥ शिशुपालसखः शाल्वो रुक्मिण्युद्वाह आगतः। यदुभिर्निर्जितः संख्ये जरासन्धादयस्तथा ॥ २ ॥ शाल्वः प्रतिज्ञामकरोच्छृण्वतां सर्वभूभुजाम्। अयादवीं क्ष्मां करिष्ये पौरुषं मम पश्यत ॥ ३ ॥ इति मूढः प्रतिज्ञाय देवं पशुपतिं प्रभुम्। आराधयामास नृप पांसुमुष्टिं सकृद्ग्रसन् ॥ ४ ॥ संवत्सरान्ते भगवानाशुतोष उमापतिः। वरेण छन्दयामास शाल्वं शरणमागतम् ॥ ५ ॥ देवासुरमनुष्याणां गन्धर्वोरगरक्षसाम्। अभेद्यं कामगं वव्रे स यानं वृष्णिभीषणम् ॥ ६ ॥ तथेति

ஸமுயயாகமூலம் மஹத்தான விருத்தியை யுண்டுபண்ணி சால்வ ராஜன் முதலியோரைக் கொன்று சாந்தப்பட்டார் என இந்த எழுபத்தாறுவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹேந்ருப! பிறகு எவ்விதம் ஸௌபபதியான சால்வன் கொல்லப்பட்டானே க்ரீடைக்குவேண்டி மனித சரீரத்தை யடைந்தவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அந்த அத்புதமான வேறு காரியத்தையும் கேட்பாயாக. (1) ருக்மிணியின் விவாஹ காலத்தில் வந்தவனும், சிசுபாலனுக்குத் தோழனுமான சால்வன் அப்பொழுது போரில் யாதவர்களினுல் ஜயிக்கப்பட்டான். அவ்விதமே ஜராஸந்தன் முதலியோரும் ஜயிக்கப்பட்டனர். (2) அப்பொழுது சால்வன் "பூமியை யாதவர்களற்றதாகச் செய்யப்போகிறேன். எனது பௌருஷத்தைப்பாருங்கள்" என எல்லா ராஜாக்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ப்ரதிக்ஞையைச் செய்தான். (3) மூடனுன அந்த அரசன் இவ்விதம் ப்ரதிக்ஞையைச் செய்துவிட்டு (ஒருநாளில்) ஒரேதடவை ஒரு முஷ்டி மண்ணைமட்டும் சாப்பிட்டு விட்டு தேவனும் ப்ரபுவுமான பசுபதியை (சிவனை) ஆராதிக்கத்தொடங்கினுன். (4) சீக்கிரமாக ஸந்தோஷத்தையடைபவரும் பகவானுமான பார்வதீபதியானவர் சரண்புகுந்தவனுன சால்வனை வரனைக் கேட்கும்படி செய்தார். (5) அவன் தேவர் அஸுரர் மனிதர் கந்தர்வர் நாகர் ராக்ஷஸர் இவர்களாலும் உடைக்கமுடியாததும் இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியதும், யாதவர்களுக்குப் பயத்தைத் தரக்கூடி

गिरिशादिष्टो मयः परपुरञ्जयः। पुरं निर्माय शाल्वाय प्रादात्सौभमयस्मयम् ॥ ७ ॥ स लब्ध्वा कामगं यानं तमोधाम दुरासदम्। ययौ द्वारवतीं शाल्वो वैरं वृष्णिकृतं स्मरन् ॥ ८ ॥ निरुध्य सेनया शाल्वो महत्या भरतर्षभ। पुरीं बभञ्जोपवनान्युद्यानानि च सर्वशः॥९॥ सगोपुराणि द्वाराणि प्रासादाट्टालतोलिकाः। विहारान्सविमानाग्र्यान्निपेतुः शस्त्रवृष्टयः॥ १० ॥ शिला द्रुमाश्चाशनयः सर्पा आसारशर्कराः। प्रचण्डश्चक्रवातोऽभूद्रजसाच्छादिता दिशः॥ ११ ॥ इत्यर्द्यमाना सौभेन कृष्णस्य नगरी भृशम्। नाभ्यपद्यत शं राजंस्त्रिपुरेण यथा मही ॥ १२ ॥ प्रद्युम्नो भगवान्वीक्ष्य

யதுமான விமானத்தை வரனுகவேண்டினன். (6) அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொன்ன பஹாதேவனுல் ஆக்ஞையிடப்பட்டவனும் சத்ருரு பட்டினத்தை ஜயிப்பவனுமான மயன் என்ற அஸுரன் ஸௌபம் என்ற பெயருள்ளதும் இரும்பினுற் செய்யப்பட்டதுமான (விமானரூபமான) பட்டினத்தை நிர்மாணஞ்செய்து சால்வனுக்குக் கொடுத்தான். (7) அந்தச் சால்வன் இருளுக்கிருப்பிடமானதும், பிறராலடைய முடியாததும், இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியதுமான விமானத்தை யடைந்து யாதவர்களாற் செய்யப்பட்ட விரோதத்தை நினைத்துக்கொண்டு துவாரகையையடைந்தான். (8) ஹே பரதர்ஷப! அந்தச் சால்வன் பெரிய சேனையுடன் கூட துவாரகையைச் சூழ்ந்துகொண்டு உத்யானங்கள், தோட்டங்கள், கோபுரங்களுடன் கூடின துவாரங்கள், வீடுகள், அதன்மேலுள்ள கட்டிடங்கள் அதைச்சுற்றிலுமுள்ள சுவறுகள், விளையாடுமிடங்கள் இவையாவையும் அழித்தான். சிறந்த விமானத்திலிருந்து பாணமழைகளும், கற்களும், மரங்களும், இடிகளும், ஸர்ப்பங்களும், ஆலங்கட்டிமழைகளும் விழுந்தன. திக்குகளும் பொடியினுல் மறைக்கப்பட்டன. பயங்கரமான சுழல்காற்றுமுண்டாயிற்று. (9–11) ஹே ராஜன்! இவ்விதம் ஸௌபத்தினுல் மிகவுமழிக்கப்படுகின்ற கிருஷ்ணனுடைய பட்டினமானது திரிபுரத்தினுல் அழிக்கப்படும் பூமியானது போல சுகத்தை யடையாததாகவாயிற்று. (12) வீரனும் மஹாயசஸ்வியும் பகவானுமான ப்ரத்யும்னன் தனது ப்ராஜைகள் பாதிக்கப்படுவதைக் கண்டு பயத்தையடையாதீர் எனச்சொல்லித் தேரிலேறிக்கொண்டு

वाध्यमाना निजाः प्रजाः। मा भैष्टेत्यभ्ययाद्वीरो रथारूढो महायशाः॥१३॥ सात्यकिश्चारुदेष्णश्च साम्बोऽक्रूरः सहानुजः। हार्दिक्यो भानुविन्दश्च गदश्च शुकसारणौ ॥ १४ ॥ अपरे च महेष्वासा रथयूथपयूथपाः। निर्ययुर्दंशिता गुप्ता रथेभाश्वपदातिभिः॥ १५ ॥

ततः प्रववृते युद्धं शाल्वानां यदुभिः सह। यथाऽसुराणां विबुधैस्तुमुलं लोमहर्षणम् ॥ १६ ॥ तांश्च सौभपतेर्माया दिव्यास्त्रै रुक्मिणीसुतः। क्षणेन नाशयामास नैशं तम इवोष्णगुः॥ १७ ॥ विव्याध पञ्चविंशत्या स्वर्णपुङ्खैरयोमुखैः। शाल्वस्य ध्वजिनीपालं शरैः सन्नतपर्वभिः॥ १८ ॥ शतेनाऽताडयच्छाल्वमेकैकेनास्य सैनिकान्। दशभिर्दशभिर्नेतॄन्वाहनानि त्रिभिस्त्रिभिः॥ १९ ॥ तदद्भुतं महत्कर्म प्रद्युम्नस्य महात्मनः। दृष्ट्वा तं

(அவனை) எதிர்த்துச்சென்றான். (13) சாத்யகியும், சாருதேஷ்ணனும், ஸாம்பனும், அக்ரூரனும், தம்பியுடன் கூடின ஹார்திக்யனும், பானுவிந்தனும், கதனும், சுகன் ஸாரணன் இவர்களும், மற்றும் பெரிய வில்லாளிகளும், தேர்க்கூட்டத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் தலைவர்களும், கவசமணிந்துகொண்டும், தேர் யானை குதிரை காலாள் இவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டும் வெளிக்கிளம்பினர். (14–15)

பிறகு அஸுரர்களுக்குத் தேவர்களுடன் போல சால்வனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு யாதவர்களுடன்கூட மயிர்க்கூச்சலைத் தரக்கூடிய கைகலந்த சண்டையானது தொடங்கிற்று. (16) ருக்மிணீபுத்திரனை ப்ரத்யும்னன் ஸௌபமென்ற விமானத்துக்குப் பதியான சால்வனுடைய அந்த மாயைகளை இரவினுடையதான இருளைச் சூரியன்போலத் திவ்யாஸ்திரங்களினால் க்ஷணத்துக்குள் நாசமாக்கினான். (17) பொன்மயங்களான பிடிகளையுடையனவும், இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கூரையுடையனவும், பள்ளமான பூணையுடையனவுமான இருபத்தைந்து பாணங்களால் சால்வனுடைய சேனாதிபதியை அடித்தான். (18) சால்வனை நூறுபாணங்களினாலும், இவனுடைய சேனையிலுள்ளவர்களை ஒவ்வொரு பாணத்தினாலும், சேனாதிபதிகளை பத்து பத்து பாணங்களினாலும், குதிரைகளை மூன்று மூன்று பாணங்களினாலும் அடித்தான். (19) மஹாத்மா

पूजयामासुः सर्वे स्वपरसैनिकाः॥ २० ॥ बहुरूपैकरूपं तद्दृश्यते न च
दृश्यते। मायामयं मयकृतं दुर्विभाव्यं परैरभूत्॥ २१ ॥ क्वचिद्भूमौ क्वचि-
द्व्योम्नि गिरिमूर्ध्नि जले क्वचित्। अलातचक्रवद्भ्राम्यत्सौभं तद्दुरव-
स्थितम्॥ २२ ॥ यत्र यत्रोपलक्ष्येत ससौभः सहसैनिकः। शाल्वस्तत-
स्ततोऽमुञ्चन् शरान्सात्वतयूथपाः॥ २३ ॥ शरैरग्न्यर्कसंस्पर्शैराशीविषदुरा
सदैः। पीड्यमानपुरानीकः शाल्वोऽमुह्यत्परेरितैः। २४ ॥ शाल्वानीकपश-
स्त्रौघैर्वृष्णिवीरा भृशार्दिताः। न तत्यजू रणं स्वं स्वं लोकद्वयजिगीषवः
॥ २५ ॥ शाल्वामात्यो द्युमान्नाम प्रद्युम्नं प्राक्प्रपीडितः। आसाद्य गदया

வான ப்ரத்யும்னனுடைய அத்புதமான அந்தக் காரியத்தைக் கண்டு சொந்தசேனையிலுள்ளவர்களும் சத்ருசேனையிலுள்ளவர்களுமான யாவரும் அவனைப் புகழ்ந்தனர். (20) மயனாற் செய்யப்பட்ட மாயாமயமான அந்த விமானமானது ஒருஸமயம் வெகுரூபமுள்ளதாகவும், ஒருஸமயம் ஒரே ரூபமுள்ளதாகவும், ஒருஸமயம் கண்ணால் பார்க்கப்பட்டும், ஒருஸமயம் கண்ணால் பார்க்கப்படாததாகவுமிருந்துகொண்டு சத்ருக்களினால் தெளிவாய் காணமுடியாததாகவே இருந்தது. (21) அந்த ஸௌபமானது ஒருஸமயம் பூமியிலும், ஒருஸமயம் ஆகாசத்திலும், ஒருஸமயம் மலையின் நுனியிலும், ஒருஸமயம் ஜலத்திலும், சக்கிராகாரமான கொள்ளிக்கட்டைபோல நிலைபெறாததாய்ச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. (22) சேனையிலுள்ளவர்களுடனும், ஸௌபத்துடனும் கூட அந்த சால்வன் எங்கெங்கு காணப்படுவானோ ஆங்காங்கு யாதவக்கூட்டத்தலைவர்கள் அம்புகளை எய்தினர். (23) நெருப்பு சூரியன் இவற்றின் சூடு பொருந்தினவும், பாம்புகள்போல அண்டமுடியாதனவும், சத்ருக்களால் பிரயோகிக்கப்பட்டனவுமான அம்புகளினால் சால்வன் பீடிக்கப்பட்ட பட்டினம், ஸைன்யம் இவற்றையுடையவனாய் மோஹத்தையடைந்தான். (24) சால்வனுடைய சேனாதிபதிகளின் பாணக்கூட்டங்களினால் மிக்கப் பீடிக்கப்படினுங்கூட யாதவ வீரர்கள் *இரு உலகங்களையும் ஜயிக்கவெண்ணங்கொண்டவர்களாய் தத்

---

* மரித்தால் வீரஸ்வர்க்கத்தையும், ஜயித்தால் இவ்வுலகத்தையும் அடையவிரும்பினர் என்பது கருத்து.

मौर्व्या व्याहत्य व्यनदद्बली ॥ २६ ॥ प्रद्युम्नं गदया शीर्णवक्षस्थलमरिंदमम् । अपोवाह रणात्सूतो धर्मविद्दारुकात्मजः ॥ २७ ॥ लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन कार्ष्णिः सारथिमब्रवीत् । अहो असाध्विदं सूत यद्रणान्मेऽपसर्पणम् ॥२८॥ न यदूनां कुले जातः श्रूयते रणविच्युतः । विना मत्क्लीबचित्तेन सूतेन प्राप्तकिल्बिषात् ॥ २९ ॥ किं नु वक्ष्येऽभिसङ्गम्य पितरौ रामकेशवौ । युद्धात्सम्यगपक्रान्तः पृष्टस्तत्रात्मनः क्षमम् ॥३०॥ व्यक्तं मे कथयिष्यन्ति हसन्त्यो भ्रातृजामयः । क्लैब्यं कथं कथं वीर तवान्यैः कथ्यतां मृधे ॥३१॥ सारथिरुवाच–धर्मं विजानताऽऽयुष्मन्कृतमेतन्मया विभो । सूतः कृच्छ्रगतं

தமது போரை நெறுத்தாது நடத்தினர். (25) முன்னர் அடிக்கப் பட்டவனும், த்யுமான் என்ற பெயருள்ளவனும், அதிகம் வலுவுள்ள வனுமான சால்வனுடைய மந்திரியானவன் ப்ரத்யும்னனையடைந்து இருப்பினுற்செய்யப்பட்ட கதையினலடித்துச் சிங்கநாதஞ்செய் தான். (26) கதையினல் நொறுங்கின மார்புப்பிரதேசத்தையுடைய வனும், சத்துருக்களையடக்குந் திறமையுடையவனுமான ப்ரத்யும்ன னைத் தாருகனுடைய புத்திரனன தேர்ப்பாகன் போர்க்களத்தை விட்டு வேறிடங்கொண்டுபோனுன். (27) கிருஷ்ண குமாரனன ப்ரத்யும்னன் ஒரு முஹூர்த்தத்துக்குள் ப்ரக்ஞையையடைந்து தனது தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து "ஹே ஸூத! போர்க்களத்திலிருந்து என்னை வேறிடங்கொண்டுவந்ததென்பது யாதுண்டோ இது அந்தோ! ஸாதுவாகாது பயந்த சித்தத்தையுடையவனன தேர்ப்பாக னல் அடையப்பட்ட தோஷத்தையுடையவனன என்னைவிட யதுக் களின் குலத்தில் பிறந்தவொருவனும் போரினின்றும் ஓடினதாகக் கேட்கப்பட்டதில்லையே. யுத்தத்தினின்றும் நன்கு ஓடினவனுய் பிதாக்களான ராம கிருஷ்ணர்களையடைந்து அவர்களால் கேட்கப் பட்டவனுய் அவர்களுடைய ஸன்னிதானத்தில் என்னுடைய (பெரு மைக்கு) ப் பொருத்தமானதாக எதைச்சொல்லுவேன். எனது ப்ராதாக்களின் மனைவிகள் 'ஹேவீர! உனக்குப்பிறருடன் சண்டை நிகழ்ந்தபொழுது எங்ஙனம் அதைரியமானது உண்டாயிற்று அதைச்சொல்லு' எனச்சிரித்துக்கொண்டு என்னுடைய அதைரியத் தைக் கேட்கப்போகின்றனர்" என்றுன். (28–31) ஸாரதி சொல்

रक्षेद्रथिनं सारथिं रथी ॥ ३२ ॥ एतद्विदित्वा तु भवान्मयाऽपोवाहितो रणात् । उपसृष्टः परेणेति मूर्च्छितो गदया हतः ॥ ३३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे शाल्वयुद्धे षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

अथ सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—स उपस्पृश्य सलिलं दंशितो धृतकार्मुकः। नय मां द्युमतः पार्श्वं वीरस्येत्याह सारथिम् ॥ १ ॥ विधमन्तं स्वसैन्यानि द्युमन्तं

லலுற்றான்—"ஹே ஆயுஷ்மன்! ஹே விபோ! கஷ்டத்தையடைந்த போர் வீரனை ஸாரதியும், (கஷ்டத்தையடைந்த) ஸாரதியைப் போர் வீரனும் ரக்ஷித்தல் வேண்டும் என்ற தர்மத்தையறிந்த என்னால் இது செய்யப்பட்டது. (32) நீ யாதுகாரணத்தினால் சத்துருவினால் கதையினாலடிக்கப்பட்டவனாய் அறிவை இழந்துவிட்டனேயோ அக்காரணத்தினால் சத்துருவினால் பீடிக்கப்பட்டாய் எனவறிந்து கொண்டு போர்க்களத்தினின்றும் இவ்விதம் வேறிடம் கொண்டு வரப்பட்டாய்" என்றான். (33) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் சால்வயுத்தமென்ற எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) सप्तयुक्सप्ततितमे नानामायाविचक्षणः।
कृष्णेनागत्य शाल्वस्तु हतः सौभश्च चूर्णितम् ॥ १ ॥

(க-ரை) கிருஷ்ணன் இந்திரப்ரஸ்தத்திலிருந்து வந்து பற்பல மாயைகளில் ஸமர்த்தனான சால்வனைக்கொன்று ஸௌபத்தையும் பொடியாக்கினார் என இந்த எழுபத்தேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அந்த ப்ரத்யும்னன் ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்து கவசந்தரித்து வில்லையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு

रुक्मिणीसुतः। प्रतिहत्य प्रत्यविध्यन्नाराचैरष्टभिः स्मयन् ॥ २ ॥ चतुर्भिश्चतुरो वाहान्सूतमेकेन चाहनत्। द्वाभ्यां धनुश्च केतुं च शरेणान्येन वै शिरः ॥ ३ ॥ गदसात्यकिसाम्बाद्या जघ्नुः सौभपतेर्बलम्। पेतुः समुद्रे सौभेयाः सर्वे संछिन्नकंधराः ॥ ४ ॥ एवं यदूनां शाल्वानां निघ्नतामितरेतरम्। युद्धं त्रिणवरात्रं तदभूत्तुमुलमुल्बणम् ॥ ५ ॥ इन्द्रप्रस्थं गतः कृष्ण आहूतो धर्मसूनुना। राजसूयेऽथ निर्वृत्ते शिशुपाले च संस्थिते ॥ ६ ॥ कुरुवृद्धाननुज्ञाप्य मुनींश्च ससुतां पृथाम्। निमित्तान्यतिघोराणि पश्यन्द्वारवतीं ययौ ॥ ७ ॥ आह चाहमिहायात आर्यमिश्राभिसङ्गतः। राजन्याश्चैद्य

"வீரனை த்யுமானுடைய ஸமீபத்தில் என்னைக்கொண்டுபோ" என ஸாரதியைப்பார்த்துச் சொன்னான். (1) ருக்மிணியின் புத்திரனை ப்ரத்யும்னன் சிரித்துக்கொண்டு தனது ஸைன்னியங்களையழிக்கின்ற த்யுமானை எதிர்த்து எட்டு நாராச பாணங்களினால் திருப்பியடித்தான். (2) அவற்றுள் நான்கு பாணங்களினால் நான்கு குதிரைகளையும், ஒரு பாணத்தினால் ஸாரதியையும், இரண்டு பாணங்களினால் வில்லையும் கொடிமரத்தையும், மற்றொன்றினால் தலையையும் அறுத்தான். (3) கதன் ஸாத்யகி ஸாம்பன் முதலியோர் ஸௌபபதியான சால்வனுடைய சேனையையடித்தனர். ஸௌபத்திலுள்ளவர் யாவரும் வெட்டப்பட்ட கழுத்தையுடையவர்களாய் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தனர். (4) இவ்விதம் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொள்ளுகின்ற யாதவர்களுக்கும் சால்வனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் இருபத்தேழு நாட்கள் முழுதும் கோரமும், நெருங்கினதுமாக அந்த யுத்தமானது நடந்தது. (5) தர்மபுத்திரரால் அழைக்கப்பட்டு இந்திரப்ரஸ்தத்துக்குச் சென்றிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அப்பொழுது ராஜஸூயயாகம் முடிந்து சிசுபாலனும் கொல்லப்பட்டதும் குரு விருத்தர்களிடமும், மஹருஷிகளிடமும், புத்திரர்களுடன் கூடின குந்தியினிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு மிக்கப்பயங்கரங்களான அசுபக்குறிகளைக் கண்டு துவாரகைக்குக் கிளம்பினார். (6-7) "வரும்கால் (*)அண்ணாவுடன் கூட நான் இங்கு வந்துவிட்டேன். சிசுபால

(*) 71வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் பலராமன் துவாரகையிலிருந்ததாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

पक्षीया नूनं हन्युः पुरीं मम ॥८॥ वीक्ष्य तत्कदनं स्वानां निरूप्य पुररक्षणम्। सौभं च शाल्वराजं च दारुकं प्राह केशवः॥ ९ ॥ रथं प्रापय मे सूत शाल्वस्यान्तिकमाशु वै। संभ्रमस्ते न कर्तव्यो मायावी सौभराडयम् ॥ १० ॥ इत्युक्तश्चोदयामास रथमास्थाय दारुकः। विशन्तं ददृशुः सर्वे स्वे परे चारुणानुजम् ॥ ११ ॥ शाल्वश्च कृष्णमालोक्य हतप्रायबलेश्वरः। प्राहरत्कृष्णसूताय शक्तिं भीमरवां मृधे ॥ १२ ॥ तामापतन्तीं नभसि महोल्कामिव रंहसा। भासयन्तीं दिशः शौरिः सायकैः शतधाच्छिनत् ॥१३॥ तं च षोडशभिर्विद्ध्वा बाणैः सौभं च खे भ्रमत्। अविध्य-

---

னுடைய பக்ஷத்திற்சேர்ந்த அரசர்கள் நிச்சயமாக என்னுடைய பட்டினத்தையழிப்பர்" எனத்தனக்குள் சொல்லியும் கொண்டார். (8) கேசவன் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்குண்டான ஹிம்ஸையை யும், ஸௌபத்தையும், சால்வனையும் கண்டு பட்டினத்தின் ரக்ஷண விஷயத்தில் பலராமனை ஏற்படுத்திவிட்டுத் தாருகனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். (9) "ஹே ஸூத ! என்னுடைய தேரைச் சீக்கிரமாகச் சால்வனுக்கருகில் கொண்டுபோவாயாக. உன்னால் பரபரப்பு செய்யத்தக்கதன்று. இந்த ஸௌபராஜனோ மாயாவியா வான்." (10) என்று சொல்லப்பட்ட தாருகன் தேரிலுட்கார்ந்து கொண்டு அதை ஓட்டினான். அருணனுடைய தம்பியான கருடன் தேரில் பிரவேசிப்பதைச் சொந்தப்பக்ஷத்திலுள்ளவர்களும், சத்துரு பக்ஷத்திலுள்ளவர்களும் கண்டனர் (11) பெரும்பாலும் கொல் லப்பட்ட சேனைகளுக்குத் தலைவனான சால்வன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் போர்க்களத்தில் கண்டு பயங்கரமான சப்தத்தையுடையதான சக்தி யாயுதத்தைக் கிருஷ்ணனது ஸாரதியைக்குறித்து வீசினான். (12)

திக்குகளைச் பிரகாசிக்கும்படி செய்துகொண்டு பெரிய கொள் ளிக்கட்டைபோல ஆகாசத்தில் வருகின்ற அந்த சக்த்யாயுதத்தைச் சௌரியான கிருஷ்ணன் பாணங்களினால் நூறுகப்பிளந்தார். (13) அந்தச் சால்வனையும் பதினாறு பாணங்களினாலடித்து ஆகாசத்திற் சுற்றுகின்ற ஸௌபத்தையும் †ஸூரியன் ஆகாசத்தைக் கிரணங்களி

---

† ஸௌபமானது நன்கு கருத்தும் அகண்டும் இருப்பதுபற்றி ஆகா சத்துக்கு ஒத்ததாகவாகிறது. அம்புகள் அசிந்தியமான அதிக வேகமுள்

च्छरसंदोहैः खं सूर्य इव रश्मिभिः॥ १४ ॥ शाल्वः शौरेस्तु दोः सव्यं सशार्ङ्गं शार्ङ्गधन्वनः। बिभेद न्यपतद्धस्ताच्छार्ङ्गमासीत्तदद्भुतम् ॥ १५ ॥ हाहाकारो महानासीद्भूतानां तत्र पश्यताम्। निनद्य सौभराडुच्चैरिदमाह जनार्दनम् ॥ १६ ॥ यत्त्वया मूढ नः सख्युर्भ्रातुर्भार्या हृतेक्षताम्। प्रमत्तः स सभामध्ये त्वया व्यापादितः सखा ॥ १७ ॥ तं त्वाद्य निशितैर्बाणैरपराजितमानिनम्। नयाम्यपुनरावृत्तिं यदि तिष्ठेर्ममाग्रतः॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच—वृथा त्वं कत्थसे मन्द न पश्यस्यन्तिकेऽन्तकम्। पौरुषं दर्शयन्ति स्म शूरा न बहुभाषिणः॥ १९ ॥ इत्युक्त्वा भगवान् शाल्वं

னால் போல பாணஸமூஹங்களினல் மறைத்தார். (14) சால்வனே சார்ங்கமென்ற தனுஸ்ஸையுடையவரான கிருஷ்ணனுடைய சார்ங்கத்துடன் கூடின இடதுதோளைப் பாணத்தினலடித்தான். சார்ங்கமானது அவருடைய கையிலிருந்து விழுந்துவிட்டது. அது வெகு ஆஶ்சரியமாகவிருந்தது. (15) அதைப்பார்க்கின்ற ப்ராணிகளுடைய ஹா ஹா என்ற சப்தமானது உண்டாயிற்று. ஸௌபராஜனுன சால்வன் உறத்துச்சப்தித்து ஜனார்த்தனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன். (16) "ஹே மூட! நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ‡ப்ராதாவும் தோழனுமான சிசுபாலனுடைய பார்யை (ருக்மிணீ) யாதுகாரணத்தால் உன்னல் திருடப்பட்டாளோ, அந்த எனது தோழன் யுத்தத்துக்குத் தயாராக இல்லாதிருக்கும்பொழுது ஸபையின் நடுவில் உன்னல் கொல்லவும்பட்டானே அக்காரணத்தினல் எனக்கெதிரில் நிற்பாயேயானுற் பிறரால் ஜயிக்கமுடியாதவனெனக் கர்வங்கொண்ட அந்த உன்னைக் கூர்மையான பாணங்களினல் திரும்பிவராத இடத்துக்கு அனுப்புகிறேன் (கொன்றுவிடுகிறேன்)" என்றான். (17-18) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—"ஹேமந்த! ஸமீபத்திலிருக்கின்ற யமனை நீ பார்க்கின்றாயில்லை.

ளனவாயிருப்பனபற்றி ஸூரிய கிரணங்களுக்கு ஸமமாகவாகின்றன. சிரமமின்றியே பாணஸமூஹங்களைப் பிரயோகிப்பதால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸூரியனுக்கொப்பாகவாகிறார் என்று கொள்ளவும்.

‡ தோழனுக இருப்பதையொட்டி ப்ராதாவென்று சொல்லப்பட்டானேயல்லாது உண்மையில் சால்வனுக்குச் சிசுபாலன் பிராதாவன்று,

गदया भीमवेगया। तताड जत्रौ संरब्धः स चकम्पे वमन्नसृक् ॥ २० ॥
गदायां सन्निवृत्तायां शाल्वस्त्वन्तरधीयत। ततो मुहूर्त आगत्य पुरुषः
शिरसाऽच्युतम्। देवक्या प्रहितोऽस्मीति नत्वा प्राह वचो रुदन् ॥ २१ ॥
कृष्ण कृष्ण महाबाहो पिता ते पितृवत्सल। बद्ध्वाऽपनीतः शाल्वेन
सौनिकेन यथा पशुः॥ २२ ॥ निशम्य विप्रियं कृष्णो मानुषीं प्रकृतिं गतः।
विमनस्को घृणी स्नेहाद्बभाषे प्राकृतो यथा ॥ २३ ॥ कथं राममसंभ्रान्तं
जित्वाऽजेयं सुरासुरैः। शाल्वेनाल्पीयसा नीतः पिता मे बलवान्विधिः॥२४॥
इति ब्रुवाणे गोविन्दे सौभराट् प्रत्युपस्थितः। वसुदेवमिवानीय कृष्णं चेद
मुवाच सः॥ २५ ॥ एष ते जनिता तातो यदर्थमिह जीवसि। वधिष्ये

(ஆனதுபற்றியேதான்) நீ வீணில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகின்றனை. சூரர்கள் பராக்கிரமத்தைக்காட்டுவரே அன்றி அதிகம் வாயினுலுளறமாட்டார்.”(19) என்று சொல்லிப் பகவான் கோபங்கொண்டு பயங்கரமான வேகமுள்ள கதையினுல் சால்வனை மோவாய்க்கட்டையில் அடித்தார். அவன் ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு நடுங்கினுன். (20) கதையானது திரும்பினதும் சால்வனே (மாயையினுல்) மறைந்துவிட்டான். பிறகு ஒரு முஹூர்த்தத்தில் புருஷனொருவன் வந்து அச்யுதனைத் தலையினுல் வணங்கி “தேவகியினுல் அனுப்பப்பட்டேன் என அழுதுகொண்டு ஹே கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே மஹாபாஹோ! ஹே பிதிருவத்ஸல! உனது பிதா கசாப்புக்கடைக்காரனுல் ஆடானதுபோல கட்டிக்கொண்டு போகப்பட்டார்” என்ற வார்த்தையைச்சொன்னுன். (21–22) கிருஷ்ணன் அப்ரியவார்த்தையைக்கேட்டு மானுஷமான ஸ்வபாவத்தையடைந்தவராய் மனமொடிந்து தயையுடன் ப்ராகிருதன் (ஸாமான்ய மனிதன்) போல ஸ்னேஹத்தினுல் சொல்லத்தொடங்கினுர். “பரபரப்பற்றவரும்,தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவருமான பலராமனை எவ்விதம் ஜயித்து அற்பனுன சால்வனுல் எனது பிதா கொண்டுபோகப்பட்டார். விதியானது பலமுள்ளதாகவன்றோயிருக்கின்றது.” (23–24) என்று கிருஷ்ணன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸௌபபதியான அந்தச்சால்வன் திரும்பிவந்து வஸுதேவரைப்போல(ஒரு மனுஷ்யனை) க்கொண்டுவந்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து “ஹே மூர்க்க!

वीक्षतस्तेऽमुमीशश्चेत्पाहि बालिश ॥ २६ ॥ एवं निर्भर्त्स्य मायावी खड्गेना नकदुन्दुभेः। उत्कृत्य शिर आदाय खस्थं सौभं समाविशत् ॥ २७ ॥ ततो मुहूर्तं प्रकृतावुपप्लुतः स्वबोध आस्ते स्वजनानुषङ्गतः। महानुभावस्तद्-बुद्ध्यदासुरीं मायां स शाल्वप्रसृतां मयोदिताम् ॥ २८ ॥ न तत्र दूतं न पितुः कलेवरं प्रबुद्ध आजौ समपश्यदच्युतः। स्वाप्नं यथा चाम्बरचारिणं रिपुं सौभस्थमालोक्य निहन्तुमुद्यतः॥ २९ ॥

எவனுக்காக நீ இங்கு ஜீவிக்கின்றாயோ இவன் உன்னைப்பெற்ற பிதாவாவான். நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே இவனைக் கொல்லுகின்றேன். ஸமர்த்தனாயின் காப்பாற்றிக்கொள்" என்று சொன்னான். (25–26)

இவ்விதம் இழிவாகக்கூறி மாயாவியான அவன் கத்தியினால் (பொய்யான)வசுதேவருடைய தலையை அறுத்து அதைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு ஆகாசத்தி லிருக்கின்ற ஸௌபத்தில் பிரவேசித்தான். (27) மஹானுபாவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸ்வபாவப்ராப்த்தமான க்ஞானமுள்ளவராயினுங்கூட ஸ்வஜனங்களிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் மனுஷ்யஸ்வபாவத்தில் மூழ்கினவராய் ஒரு முஹூர்த்தமிருந்தார். பிறகு அவர் அவையாவையும் மயனால் சொல்லப்பட்டதும் சால்வனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமான ஆஸுரமான மாயையெனவறிந்து கொண்டார். (28) அச்யுதன் விழித்தெழுந்தவன் ஸ்வப்னத்திற்கண்ட ப்ரபஞ்சத்தைப்போல அந்தப் போர்க்களத்தில் தூதனையும் காணவில்லை பிதாவினது சரீரத்தையும் காணவில்லை. ஸௌபத்திலிருந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சத்துருவைக் கண்டு (அவனை) கொல்ல முயற்சித்தார். (29) *ஹே ராஜர்ஷே! முன்னர் சொன்னதையும் பின்னர் சொன்னதை

---

* இதே அத்தியாயம் 8-வது சுலோகம் முதல் 8–15–16–23–24 ஆகிய சுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட உண்மையறியாதவர்களின் வார்த்தையைச் சொல்லி ஸ்ரீசுகர் இந்த 30-வது சுலோகத்தினால் தனது சொந்தமதத்தைத் தெரிவிக்கிறார். அதாவது: 71-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் "संकर्षणमनुज्ञाप्य यदुराजञ्च शत्रुहन्" என்றதால் பலராமனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார் என்றுசொன்னதிலிருந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப்ரஸ்தத்துக்குச் சென்றபொழுது பலராமன்

एवं वदन्ति राजर्षे ऋषयः केच नान्विताः। यत्स्ववाचो विरुध्येत नूनं ते न स्मरन्त्युत ॥ ३० ॥ क शोकमोहौ स्नेहो वा भयं वा येऽज्ञसंभवाः। क चाखण्डितविज्ञानज्ञानैश्वर्यस्त्वखण्डितः॥ ३१ ॥ यत्पादसेवोर्जितयात्मविद्यया हिन्वन्त्यनाद्यात्मविपर्ययग्रहम्। लभन्त आत्मीयमनन्तमैश्वरं कुतो

யும் ஒத்துப்பார்க்கும் திறமையற்றவர்களான சில ருஷிகள் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர். மேலும் எது தங்கள் வார்த்தைக்கு முறண்படுமோ அதை அவர்கள் நிச்சயமாய் நினைப்பதுமில்லை. (30) பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபவிஷயமான விக்ஞானத்தையும், பாஹ்யவிஷயமான ஞானத்தையும் ஐஸ்வரியத்தையுமுடையவரும் ஆனதுபற்றியே அகண்டித (பரிபூர்ண) ருமான பகவான் எங்கே? மூடர்களிடத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய சோகமோஹங்களோ, ஸ்னேஹமோ, பயமோ எவைகளுண்டோ இவை எங்கே?(*) (31) எவருடைய பாத ஸேவையினல் உண்டான பூர்ணமான ஆத்மவித்யையினல் அனுதியாயேற்பட்ட ஆத்மவிஷயமான மாறுன எண்ணத்தை (அதாவது: நான் இளைத்தவன் சுகி, துக்கி என்றதாதியான எண்ணத்தை)

துவாரகையிலிருந்தார் என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்விதமிருக்க இதே அத்தியாயம் 8-வது சுலோகத்தில் "आह चाहमिहायातः आर्यमिश्राभिसंगतः" என்றதால் நான் பலராமனுடன் கூட இந்திரப்ரஸ்தத்துக்கு வந்தேன் எனப் பகவான் சொன்னதாகச் செல்லுவது எவ்விதம் பொருந்தும். ஆகவே இவ்விதம் சொல்லும் ருஷிகள் முன்னர்சொன்னதையும் பின்னர்சொன்னதையும் ஒத்துப்பார்க்கும் திறமையற்றவர்களே ஆகின்றனர் என்பது பெறப்படுகிறது. ஆகவே பலராமன் துவாரகையிலிருப்பதால் சால்வன் வசுதேவரை உயிருடன் கொண்டுவந்தானென்பதும், பின்னர் அவரின் தலையை வெட்டினதாக வெண்ணிக்கொண்டு பகவான் மோஹித்தார் என்பதும் பொருத்தமற்ற உபதேசமேயாகும் என்பதாம். மேலும், ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வக்ஞனுமான பகவானுக்கு அறியாமையும் சோகமோஹமும் ஸம்பவிக்க இடமுமில்லை என அடுத்த 31–32-வது சுலோகங்களால் தெளிவாக உபதேசிக்கவும்படுகிறது.

(*)ஆகவே பகவானுக்குச் சோகமோஹங்களுண்டானதாகச் சொன்னதும், அசுபக்குறியைக் கண்டு பயமுண்டானதாகச் சொன்னதும் பொருத்தமற்றதே என்றேற்பட்டது.

नु मोहः परमस्य सद्गतेः॥ ३२ ॥ तं शस्त्रपूगैः प्रहरन्तमोजसा शाल्वं शरैः शौरिरमोघविक्रमः। विध्वाऽच्छिनद्वर्म धनुः शिरोमणिं सौभं च शत्रोर्गदया रुरोज ह॥ ३३ ॥ तत्कृष्णहस्तेरितया विचूर्णितं पपात तोये गदया सहस्रधा। विसृज्य तद्भूतलमास्थितो गदामुद्यम्य शाल्वोऽच्युतमभ्यगाद्द्रुतम्॥ ३४ ॥ आधावतः सगदं तस्य बाहुं भल्लेन छित्त्वाथ रथाङ्गमद्भुतम्। वधाय शाल्वस्य लयार्कसन्निभं बिभ्रद्बभौ सार्क इवोदयाचलः॥ ३५ ॥ जहार तेनैव शिरः सकुण्डलं किरीटयुक्तं पुरुमायिनो हरिः।

போக்கிக் கொண்டு முடிவற்றதும் † ஐஸ்வரமுமான பதத்தைத் தன்னுடையதாகவடைகின்றனரோ ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான அத்தகைய பரமனுக்கு மோஹமெங்கிருந்து உண்டாகும். (32) வீண்போகாத பராக்கிரமத்தையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண ஸமூஹங்களினுல் வலுவாக அடிக்கின்ற அந்தச் சால்வனைப் பாணங்களினுல் பிளந்து கவசத்தையும், வில்லையும், தலையிலுள்ள மணியையும் நொறுக்கிச் சத்துருவினுடைய ஸௌபத்தையும் கதையினுல் பொடியாக்கினுர்.(33) அந்த ஸௌபமானது கிருஷ்ணனுடைய கையினுல் பிரயோகிக்கப்பட்ட கதையினுல் ஆயிரக்கணக்காகப் பொடியாக்கப் பட்டு ஜலத்தில் விழுந்தது. சால்வன் அதைவிடுத்துப் பூதலத்தை யடைந்தவனுய் கதையை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு கிருஷ்ணனைக் குறித்து வேகமாக ஓடிவந்தான்.(34) ஓடிவருகின்ற அவனது கதையுடன் கூடின கையை பல்லம் என்ற ஆயுதத்தினுலறுத்துப் பிறகு சால்வனுடைய வதத்துக்குவேண்டி அத்புதமானதும், ப்ரளயகால சூரியனுக்கொப்பானதுமான சக்கிராயுதத்தைக் கையில் தரிப்பவரான ஹரியானவர் சூரியனுடன் கூடின உதயபர்வதம்போல விளங்கினுர். (35) ஹரியானவர் அந்தச் சக்கிராயுதத்தினுல் குண்டலத்துடன் கூடினதும், கிரீடத்துடன் கூடினதுமான அதிகம் மாயையுள்ளவனுன சால்வனுடைய தலையை இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினுல் வ்ருத்திராஸுரனுடைய தலையைப் போல அறுத்தார். அப்பொ

---

† "ஆத்மீயம்—தனது ஸ்வரூபமும், ஐச்வரம்—ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமும், அனந்தம்—பேதமற்றது என லபந்தே—அனுபவிக்கின்றனரோ" என வேறு பொருளும் கொள்ளப்படுகிறது.

वज्रेण वृत्रस्य यथा पुरंदरो बभूव हाहेति वचस्तदा नृणाम् ॥३६॥ तस्मि-
न्निपतिते पापे सौभे च गदया हते। नेदुर्दुन्दुभयो राजन्दिवि देवगणेरिताः।
सखीनामपचितिं कुर्वन्दन्तवक्त्रो रुषाऽभ्यगात् ॥ ३७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे सौभशाल्ववधो नाम सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७७ ॥

अथाष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—शिशुपालस्य शाल्वस्य पौण्ड्रकस्यापि दुर्मतिः।
परलोकगतानां च कुर्वन्पारोक्ष्यसौहृदम् ॥ १ ॥ एकः पदातिः संक्रुद्धो

ழுது மனிதர்களுடைய ஹா! ஹா! என்ற வார்த்தையானது உண்டாயிற்று. (36) பாபியான அவன் கொல்லப்பட்டதும், கதையினுல் ஸௌபமும் பொடியாக்கப்பட்டதும் ஹே ராஜன்! தேவக் கூட்டங்களினுல் வாசிக்கப்பட்ட துந்துபிவாத்யங்கள் ஆகாசத்தில் முழங்கின. (அப்பொழுது) தோழர்களுக்குப் பூஜையை (தனது நன்றியை)ச் செய்பவனுய் தந்தவக்த்ரன் கோபத்துடன் கிருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். (37) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் ஸௌபசால்வவதம் என்ற
எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततोऽष्टसप्ततितमे दन्तवक्त्रविदूरथौ।
हत्वा हरिः पुरे रेमे रामः सूतं ततोऽवधीत् ॥ १ ॥

(க—ரை) பிறகு ஹரியானவர் தந்தவக்த்ரன், விதூரதன் இவர்களைக் கொன்று தனது பட்டினத்தில் ரமித்தாரென்றும், பிறகு பலராமன் ஸூதபௌராணிகரைக் கொன்றாரென்றும் இந்த எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

गदापाणिः प्रकम्पयन्। पद्भ्यामिमां महाराज महासत्वो व्यदृश्यत ॥ २ ॥ तं तथायान्तमालोक्य गदामादाय सत्वरः। अवप्लुत्य रथात्कृष्णः सिन्धुं वेलेव प्रत्यधात् ॥ ३ ॥ गदामुद्यम्य कारूषो मुकुन्दं प्राह दुर्मदः। दिष्ट्या दिष्ट्या भवानद्य मम दृष्टिपथं गतः॥ ४ ॥ त्वं मातुलेयो नः कृष्ण मित्रध्रुङ्मां जिघांससि। अतस्त्वां गदया मन्द हनिष्ये वज्रकल्पया ॥ ५ ॥ तर्ह्यानृण्यमुपैम्यज्ञ मित्राणां मित्रवत्सलः। बन्धुरूपमरिं हत्वा व्याधिं देहचरं यथा ॥ ६ ॥ एवं रूक्षैस्तुदन्वाक्यैः कृष्णं तोत्रैरिव द्विपम्। गदयाऽताड-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்றூர்—கெட்ட புத்தியுள்ளவனும், அதிகம் தைரியமுள்ளவனுமான தந்தவக்த்ரன் கதையைக் கையில்தாங்கிக்கொண்டு பரலோகஞ் சென்றவர்களான சிசுபாலன் சால்வன், பௌண்ட்ரகன் இவர்களுக்கு பரோக்ஷமாகக்கூட (அவர்களில்லாத ஸமயத்திலுங்கூட) ஸ்னேஹத்தைக் காட்டவெண்ணங் கொண்டவனாய் ஒருவனாகவும், காலால் நடந்தும், கோபங்கொண்டும், கால்களினால் இந்தப் பூமியை ஆடும்படி செய்துகொண்டும் கிருஷ்ணனுக்கெதிரில் காணப்பட்டான். (1–2) அவ்விதமோடிவரும் அந்த தந்தவக்த்ரனைக் கண்டு கிருஷ்ணன் கதையை யெடுத்துக்கொண்டு வேகத்துடன் கூடினவராய்த் தேரிலிருந்து குதித்து சமுத்திரத்தைக் கரையானதுபோல தடுத்தார். (3) கெட்டமதங்கொண்ட தந்தவக்த்ரன் கதையை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு கிருஷ்ணனைப் பார்த்து "ஹே கிருஷ்ண! நீ நல்ல நல்லவேளையாக இப்பொழுது எனது கண்ணில் பட்டனை. எங்களுடைய அம்மானின் புத்திரனும் மித்திரர்களைக் கொன்றவனுமான நீ என்னையும் கொல்லவிரும்புகின்றனை. ஆகவே ஹே மந்த! வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பான கதையினால் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன். அப்பொழுதான் ஹே அக்ஞ! மித்ரவாத்ஸல்யமுள்ளவனான நான் தேஹத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற வியாதியைப் போல பந்துரூபனான சத்துருவைக் கொன்று மித்திரர்கள் விஷயத்தில் கடனற்றவனாகவாவேன்" என்று சொன்னான். (4–6) அவன் மாவெட்டிகளினால் யானையைப்போல இவ்விதம் கொரேங்களான வார்த்தைகளினால் கிருஷ்ணனை நோகச் செய்கின்றவனாய்க் கொண்டு கதையினால் தலையிலடித்துச் சிங்கம்போ

यन्मूर्ध्नि सिंहवद्व्यनदच्च सः॥ ७ ॥ गदयाऽभिहतोऽप्याजौ न चचाल यदू-
द्वहः। कृष्णोऽपि तमहन्गुर्व्या कौमोदक्या स्तनान्तरे ॥ ८ ॥ गदानिर्भिन्न-
हृदय उद्वमन् रुधिरं मुखात्। प्रसार्य केशबाह्वङ्घ्रीन्धरण्यां न्यपतद्व्यसुः॥९॥
ततः सूक्ष्मतरं ज्योतिः कृष्णमाविशदद्भुतम्। पश्यतां सर्वभूतानां यथा
चैद्यवधे नृप ॥ १० ॥ विदूरथस्तु तद्भ्राता भ्रातृशोकपरिप्लुतः। आगच्छ-
दसिचर्मभ्यामुच्छ्वसंस्तज्जिघांसया ॥ ११ ॥ तस्य चापततः कृष्णश्चक्रेण
क्षुरनेमिना। शिरो जहार राजेन्द्र सकिरीटं सकुण्डलम् ॥ १२ ॥ एवं
सौभं च शाल्वं च दन्तवक्त्रं सहानुजम्। हत्वा दुर्विषहानन्यैरीडितः सुर-
मानवैः॥ १३ ॥ मुनिभिः सिद्धगन्धर्वैर्विद्याधरमहोरगैः। अप्सरोभिः

லும் கர்ஜித்தான். (7) கதையினலடிக்கப் பட்டவராக இருந்த போதிலுங்கூட போரில் அசையாதவராயிருந்து கொண்டு யாதவஸ்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனும் பெரிதான கௌமோதகீ என்ற கதையினல் மார்பில் அவனையடித்தார். (8) அவன் கதையினல் நன்கு பிளக்கப்பட்ட ஹிருதயத்தையுடையவனாக உயிரையிழந்தவனாய் வாயினின்றும் ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தலைமயிர் கைகால் இவைகளை விரித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். (9) ஹே ந்ருப! சிசுபாலனுடைய வதத்திற்போல எல்லாப்ராணிகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்குங்கால் அவனிடமிருந்து கிளம்பின மிக்க நுட்பமான சோதியானது கிருஷ்ணனிடம் பிரவேசித்தது. அது ஆஸ்சரியமாக விருந்தது. (10)

தந்தவக்த்ரனுடைய பிராதாவான விதூரதனோவெனில் பிராதாவின் சோகத்தினல் பீடிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டும், பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும் அந்தக் கிருஷ்ணனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவனாய்க் கொண்டும் கத்தி, சர்மம் இவற்றுடன் கூட ஓடிவந்தான். (11) ஹே ராஜேந்திர! ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கத்திபோலக் கூர்மையுள்ள சக்கிராயுதத்தினல் ஓடிவருகின்ற அவனது தலையை கிரீடத்துடனும் குண்டலத்துடனும் வெட்டித் தள்ளினர். (12) பிறரால் எதிர்க்க வியலாத ஸௌபத்தையும், ஸால்வனையும், தம்பியுடன் கூடின தந்தவக்த்ரனையும் இவ்விதம் கொன்று தேவர்களினலும் மனிதர்களினலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டும், முனிகளின

पितृगणैर्यक्षैः किन्नरचारणैः॥ १४ ॥ उपगीयमानविजयः कुसुमैरभिवर्षितः।
वृतश्च वृष्णिप्रवरैर्विवेशालंकृतां पुरीम् ॥ १५ ॥ एवं योगेश्वरः कृष्णो
भगवान् जगदीश्वरः। ईयते पशुदृष्टीनां निर्जितो जयतीति सः॥ १६ ॥

श्रुत्वा युद्धोद्यमं रामः कुरूणां सह पाण्डवैः। तीर्थाभिषेकव्याजेन
मध्यस्थः प्रययौ किल ॥१७॥ स्नात्वा प्रभासे संतर्प्य देवर्षिपितृमानवान्।
सरस्वतीं प्रतिस्रोतं ययौ ब्राह्मणसंवृतः॥ १८ ॥ पृथूदकं बिन्दुसरस्त्रितकूपं

லும், சித்தர் கந்தர்வர் இவர்களினுலும், வித்யாதரர் மஹோரகர் இவர்களினுலும், அப்ஸரஸ்ஸுகளினுலும், பிதிருகணங்களினுலும், யக்ஷர்களினுலும், கின்னரர் சாரணர் இவர்களினுலும் கானஞ்செய்யப்படும் விஜயத்தை யுடையவராய்க் கொண்டும், புஷ்பங்களினல் நாலாபக்கங்களிலும் வர்ஷிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டும், யாதவஶ்ரேஷ்டர்களாற் சூழப்பட்டவராய்க் கொண்டும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பட்டினத்தில் பிரவேசித்தார். (13–15) யோகேஸ்வரனும், ஜகதீஸ்வரனும், பகவனுமான அந்தக்கிருஷ்ணன் பகுத்தறிவற்ற புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இவ்விதம் ஜயிக்கிருரென்றும் ஜயிக்கப்படுகிருர் என்றும் காணப்படுகிருர். (16)

* பலராமன், கௌரவர்கள் பாண்டவர்களுடன் கூடச் சண்டையிடச் செய்யும் முயற்சியைக்கேட்டு (1) மத்யஸ்தராகவிருந்துகொண்டு தீர்த்தங்களில் ஸ்னனஞ்செய்யும் வியாஜமாக வெளியேறினுரன்றோ. (17) ப்ரபாஸதீர்த்தத்தில் ஸ்னனஞ்செய்து தேவதைகள் ருஷிகள் பிதிருக்கள் மனிதர்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து ப்ராம்ஹணர்களால் சூழப்பட்டவராய் அங்கிருந்து

---

* विदूरथान्तमामथ्य पूतनादि दनोः कुलम्।
कृष्णस्तूपारमन्नाराद्रामोऽहन् सूतबल्वलौ ॥ १ ॥

பூதனை தொடங்கி விதூரதன் முடியவுள்ள அஸுரகுலத்தை நாசமாக்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஓய்ந்தார், பலராமனே ஸூதபௌராணிகரையும், பல்வலனையும் கொன்ருர், என மேலுள்ள பாகத்தாலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

(*) கௌரவர்களிடத்திலோ பாண்டவர்களிடத்திலோ பக்ஷபாதமற்றவர் என்று கருத்து.

सुदर्शनम् । विशालं ब्रह्मतीर्थं च चक्रं प्राचीं सरस्वतीम् ॥ १९ ॥ यमुना-
मनु यान्येव गङ्गामनु च भारत । जगाम नैमिषं यत्र ऋषयः सत्रमासते ॥२०॥
तमागतमभिप्रेत्य मुनयो दीर्घसत्रिणः । अभिनन्द्य यथान्यायं प्रणम्योत्थाय
चार्चयन् ॥ २१ ॥ सोऽर्चितः सपरीवारः कृतासनपरिग्रहः । रोमहर्षण-
मासीनं महर्षेः शिष्यमैक्षत ॥२२॥ अप्रत्युत्थायिनं सूतमकृतप्रह्वणाञ्जलिम् ।
अध्यासीनं च तान्विप्रांश्चुकोपोद्वीक्ष्य माधवः ॥२३॥ कस्मादसाविमान्विप्रा-
नध्यास्ते प्रतिलोमजः । धर्मपालांस्तथैवास्मान्वधमर्हति दुर्मतिः ॥ २४ ॥

ஸரஸ்வதிநதியைக் குறித்து எதிர்த்துப் போனார். (18) அங்கிருந்து ப்ருதூதகத்தையும், பிந்துஸரஸ்ஸையும், த்ரிதகூபத்தையும், ஸுதர்சன தீர்த்தத்தையும், விசாலமென்ற தீர்த்தத்தையும், ப்ரம்ஹ தீர்த்தத்தையும், சக்கிர தீர்த்தத்தையும், கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் ஸரஸ்வதி நதியையும், ஹே பாரத! யமுனையையொட்டி எவை இருக்கின்றனவோ அந்தத்தீர்த்தங்களையும், கங்கையையொட்டி எவை இருக்கின்றனவோ அந்தத் தீர்த்தங்களையும், எங்கு ருஷிகள் ஸத்திரமென்ற யாகத்தைச் செய்கின்றனரோ அந்த நைமிஷக்ஷேத்திரத்தையும் அடைந்தார். (19-20) நீண்டகாலமாக ஸத்திரம் என்ற யாகத்தைச்செய்கின்றவர்களான மஹருஷிகள் அவர் வந்ததையறிந்துகொண்டு ஸந்தோஷித்து நியாயந்தவறாது வணங்கி எழுந்து நின்றும் பூஜித்தனர். (21) பரிவாரத்துடன் பூஜிக்கப்பட்ட அவர் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு (தனது ஆஸனத்திலெழுந்திருாது) உட்கார்ந்திருக்கும் வியாஸருடைய சிஷ்யரான ரோமஹர்ஷணரைக் கண்டார். (22) மாதவரான பலராமன் தன்னைக்கண்டு எழுந்திராதவரும், நமஸ்காரத்தையோ அஞ்ஜலியையோ செய்யாதவரும், அந்தப் பிராம்ஹணர்கள் தாழ்ந்த ஆஸனத்திலிருக்கத் தான் உன்னதமான ஆஸனத்திலிருப்பவருமான ஸூதரை (ப்ரதிலோம ஜாதியிற்பிறந்த ரோமஹர்ஷணரை)க்கண்டு கோபங்கொண்டார்.(23) 'ப்ரதிலோம ஜாதியிற்பிறந்த இவன் இந்த ப்ராம்ஹணர்களையும், தர்மபாலகர்களான நம்மையும் (க்ஷத்திரியனையும்) விட உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? ஆகவே கெட்டபுத்தியுள்ள இவன் வதத்தையடைய அர்ஹனாகிறான். (24) பகவானான ருஷியினா (வியாஸரு)டைய

ऋषेर्भगवतो भूत्वा शिष्योऽधीत्य बहूनि च। सेतिहासपुराणानि धर्मशा-
स्त्राणि सर्वशः॥ २५ ॥ अदान्तस्याविनीतस्य वृथा पण्डितमानिनः। न
गुणाय भवन्ति स्म नटस्येवाजितात्मनः॥ २६ ॥ एतदर्थो हि लोकेऽस्मि-
न्नवतारो मया कृतः। वध्या मे धर्मध्वजिनस्ते हि पातकिनोऽधिकाः॥२७॥
एतावदुक्त्वा भगवान्निवृत्तोऽसद्वधादपि। भावित्वात्तं कुशाग्रेण करस्थे
नाहनत्प्रभुः॥ २८ ॥ हाहेति वादिनः सर्वे मुनयः खिन्नमानसाः। ऊचुः
सङ्कर्षणं देवमधर्मस्ते कृतः प्रभो॥ २९ ॥ अस्य ब्रह्मासनं दत्तमस्माभिर्यदु

சிஷ்யனுகவிருந்து இதிஹாஸம் புராணம் இவற்றுடன் கூடின வெகு தர்மசாஸ்திரங்கள் யாவையும் அப்யஸித்தும் கூட ஆஹாரத்தில் (வயிறு வளர்ப்பதில்) மனமுள்ளவனை நடனுக்குப்போல மனோ ஜயமற்றவனும், வணக்கமில்லாதவனும், வீணில் பண்டிதனென்ற அஹம்பாவமுள்ளவனுமான இவனுக்கு (இவன் கற்ற தர்மசாஸ்திரங் கள்)குணத்தையுப்(நன்னடத்தையையும்)பொருட்டு ஆகவில்லை.(26) எவர்கள் தர்மத்வஜிகளோ (தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்திருந்துங்கூட உத்தமஜாதிக்குறிய அடையாளங்களைத் தரிப்பவர்களோ) அவர்கள் * அதிகமான பாதகிகளாக எக்காரணம்பற்றி ஆகின்றனரோ அக் காரணம் பற்றி என்னுல் வதம் செய்யத்தக்கவர்களாகின்றனர். இதற்கு வேண்டியன்றோ இந்த உலகில் என்னுலவதரிக்கப்பட் டது.' (27) ப்ரபுவும் பகவானுமான பலராமன் இவ்வளவுசொல்லி அஸத்தினுடைய வதத்தினின்றும் நிவிருத்தியை அடைந்தபோதி லுங்கூட பின்னரேற்படவேண்டுவதின் அவஸ்யத்தையொட்டி (அதா வது:–தைவஸங்கல்பத்தையொட்டி) கையிலிருக்கின்ற குசமென்ற புல்லின் நுனியினுல் அவரை (ரோமஹர்ஷணரை) கொன்ருர். (28)

எல்லாமுனிகளும் 'ஹா! ஹா!' எனச் சொல்லிக்கொண்டும் கலங்கின மனத்தையுடையவர்களாய்க் கொண்டும் தேவனுன பலரா மனைப் பார்த்து 'ஹே ப்ரபோ! உம்மால் செய்யப்பட்ட காரியம் அதர்மமானது. ஹே யதுநந்தன! எங்களுடைய ஸத்திரயாகமானது

---

* தர்மத்வஜிகள் ப்ரம்ஹஹத்யை முதலிய மஹாபாதகங்களைச் செய்தவர்களைக் காட்டிலும் அதிகம் பாபமுள்ளவர்கள் என வம்சிதரீயத்தில் உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

नन्दन। आयुश्चात्माक्लमं तावद्यावत्सत्रं समाप्यते॥ ३०॥ अजानतेवाचरितस्त्वया ब्रह्मवधो यथा। योगेश्वरस्य भवतो नाऽऽम्नायोऽपि नियामकः॥ ३१॥ यद्येतद्ब्रह्महत्यायाः पावनं लोकपावन। चरिष्यति भवाँल्लोकसंग्रहोऽनन्यचोदितः॥ ३२॥

श्रीभगवानुवाच—करिष्ये वधनिर्वेशं लोकानुग्रहकाम्यया। नियमः प्रथमे कल्पे यावान्स तु विधीयताम्॥ ३३॥ दीर्घमायुर्बतैतस्य सत्त्वमिन्द्रियमेव च। आशासितं यत्तद्ब्रूत साधये योगमायया॥ ३४॥ ऋषय

எதுவரை ஸமாப்தியையடைகிறதோ அதுவரை இவருக்கு எங்களால் (*) ப்ரம்ஹாஸனமும், ஆயுளும், சரீரத்துக்கு ஶ்ரமமின்மையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறியாதவர் போன்ற உம்மால் செய்யப்பட்ட இந்த வதமானது ப்ரம்ஹ வதம் போலவேயாகிறது. யோகேஸ்வரரான உமக்கு †வேதங்கூட நியாமகமாகவாகமாட்டாது தானுயினும், ஹே லோகபாவன! பிறராலேவப்படாதவராய் நீரே இந்த ப்ரம்ஹ ஹத்தி தோஷத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தத்தை யனுஷ்டிப்பீரேயானுல் தான் லோக ‡ஸங்கிரஹமானது ஏற்படும்' என்றனர். (29–32) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றூர்—'லோகானுக்கிரஹஞ்செய்யும் விருப்பத்துடன் ப்ரம்ஹ ஹத்திக்குறிய ப்ராயஸ்சித்தத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறேன். முக்கியமான கல்பத்தில் எவ்வளவு நியமமுண்டோ அவ்வளவும் உங்களால் விதிக்கப்படட்டும். ஹே முனிகளே! இந்த ரோமஹர்ஷணருக்குத் தீர்க்கமான ஆயுளும், பலமும், இந்திரியமும் (அதன் வலுவும்) ஆகிய எது உங்களால் விரும்பப்பட்டதோ அவை (யாவையும்) சொல்லுங்கள். ⁎யோகமாயையினுல் ஸம்பாதித்துத் தருகி

(*) வேதம் இதிஹாஸம் புராணம் இவற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் ப்ராம்ஹணனுக்கு யோக்கியமான ஆஸனம் ப்ரம்ஹாஸனமெனப்படும்.

† ब्राह्मणो न हन्तव्यः ப்ராம்ஹணனை வதஞ்செய்தல் கூடாது என்ற வேதங்கூட.

‡ அதர்மத்திலிருந்து ஜனங்களைத் திருப்புதல் லோகஸங்கிரஹமெனப்படும்.

⁎ சொந்தமான ஐச்வரிய ஸாமர்த்தியத்தினுல் என்பது கருத்து.

ऊचुः—अस्त्रस्य तव वीर्यस्य मृत्योरस्माकमेव च। यथा भवेद्वचः सत्यं तथा राम विधीयताम्॥ ३५॥ श्रीभगवानुवाच—आत्मा वै पुत्र उत्पन्न इति वेदानुशासनम्। तस्मादस्य भवेद्वक्ता आयुरिन्द्रियसत्त्ववान्॥ ३६॥ किं वः कामो मुनिश्रेष्ठा ब्रूताहं करवाण्यथ। अजानतस्त्वपचितिं यथा मे चिन्त्यतां बुधाः॥ ३७॥ ऋषय ऊचुः—इल्वलस्य सुतो घोरो बल्वलो

றேன்' என்றார். (33–34) ருஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—'ஹே ராம! உமது அஸ்திரத்துக்கும், வீரியத்துக்கும், (*)மிருத்யுவுக்கும் ஸத்யத்தன்மை எவ்விதமுண்டாகுமோ, எங்களுடைய வார்த்தை எவ்விதம் ஸத்தியமாகவாகுமோ அவ்விதம் உம்மால் செய்யப்படட்டும்' என்றனர். (35) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—"பிதாவின் தேஹமே புத்திரனாக உண்டாகிறது" என்பது வேதத்தினுபதேசமாகும். ஆகவே இவருடைய (புத்திரனான உக்ரஸ்ரவஸ் என்பவர்) ஆயுள், இந்திரியம், பலம் இவற்றுடன் கூடினவராய் (உங்களுக்குப் புராணம்) சொல்லுபவராக ஆகட்டும்.† (36) மேலும் ஹே முனி ஸ்ரேஷ்டர்களே! உங்களுடைய விருப்பம் எதுவோ (அதையும்) சொல்லுங்கள், நான் செய்கின்றேன். ஹே வித்வான்களே! ப்ரம்ஹ தண்டத்தைச்செய்து அதற்குறிய ப்ராயஸ்சித்தத்தையறியாதவனுக்கு எவ்விதமுங்களால் விதிக்கப்படுமோ, அவ்விதமே ப்ராயஸ்சித்தத்தை யறிந்தவனுயினுங்கூட எனக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் இன்னதென ‡உங்க

(*) மரித்தவன் திரும்புவதில்லை என்ற நியமத்துக்கும்.

† ரோமஹர்ஷணரே நேரில் ஜீவித்தெழாததால் அஸ்திரத்துக்கும், மிருத்யுவுக்கும் ஸத்யத்தன்மையும், புத்திரரூபத்தால் ஆயுள் முதலியவற்றின் ஸித்தியேற்படுவதால் உங்களது வசனத்துக்கு ஸத்தியத்தன்மையும் ஏற்பட்டுவிடும் என்பது கருத்து.

‡श्रौतं स्मार्तञ्च यत्कर्म जानता पि च सर्वधा। विप्राऽऽज्ञयैव कर्तव्यमन्यथा निष्फलं भवेत्॥ வேதத்திலோ, ஸ்மிருதியிலோ சொல்லிய கர்மத்தை ஒருவன் நன்கு அறிந்திருந்தபோதிலுங்கூட அதை ப்ராம்ஹணர்களின் ஆக்ஞையை முன்னிட்டே செய்யவேண்டுமேயொழிய இதற்கு மாறிச்செய்தால் அது பயனற்றதாகவேயாகும் என்ற சாஸ்திரமிருப்பதால் ப்ராம்ஹணர்களான உங்களுடைய வாக்கினுல் எனக்கு ப்ராயச்சித்தத்தை விதியுங்கள் என்பது கருத்து.

नाम दानवः। स दूषयति नः सत्रमेत्य पर्वणि पर्वणि ॥ ३८ ॥ तं पापं जहि दाशार्ह तन्नः शुश्रूषणं परम्। पूयशोणितविण्मूत्रसुरामांसाभिवर्षिणम् ॥ ३९ ॥ ततश्च भारतं वर्षं परीत्य सुसमाहितः। चरित्वा द्वादशमासांस्तीर्थस्नायी विशुध्यसे ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे बलदेवचरित्रे बल्वलवधोपक्रमो नामाष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७८ ॥

ளால் ஆலோசிக்க (விதிக்க) ப்படட்டும்' என்றூர். (37) ருஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—'இல்வலனுடைய புத்திரனும், பயங்கரனுமான பல்வலன் எனப்பெயரிய அசுரன் ஒருவனிருக்கிறுன். அவன் பூர்ணிமையிலும், அமாவாஸ்யையிலும் வந்து எங்களுடைய ஸத்ரயாகத்தைத் தூஷி (கெடு) க்கிறுன். (38) ஹே தாசார்ஹ! ஊந்தண், ரக்தம், மலம், மூத்திரம், மத்யம், மாய்ஸம் இவற்றை வர்ஷிப்பவனும், பாபியுமான அவனைக்கொல்லும். அது எங்களுக்கு மேலான உபகாரமாகவாகும். (39) அதன் பிறகு மனத்தையடக்கினவராய் (காமக்ரோதாதிகளற்றவராய்) பாரதவருஷத்தைப் பன்னிரண்டு பாதங்கள் முழுதும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து கிருச்சிரத்தையுமனுஷ்டித்து (ஆங்காங்குள்ள) தீர்த்தங்களில் ஸ்னனஞ்செய்வீரேல் தோஷம் நீங்கினவராக ஆவீர்' என்றனர். (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் பலதேவ சரித்திரத்தில் பல்வலவதோபக்கிரமமென்ற எழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ऊनाशीतितमे रामो बल्वलं द्विजतुष्टये।
निहत्य तीर्थस्नानाद्यैः सूतहत्यामपानुदत् ॥ १ ॥

(த—ரை) பலராமன் ப்ராம்ஹணர்களின் ஸந்தோஷத்துக்கு வேண்டி பல்வலனைக்கொன்று ரோமஹர்ஷணரை ஹத்தி செய்ததா

अथैकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—ततः पर्वण्युपावृत्ते प्रचण्डः पांसुवर्षणः। भीमो वायुरभूद्राजन्पूयगन्धस्तु सर्वशः॥१॥ ततोऽमेध्यमयं वर्षं बल्वलेन विनिर्मितम्। अभवद्यज्ञशालायां सोऽन्वदृश्यत शूलधृक्॥ २॥ तं विलोक्य बृहत्कायं भिन्नाञ्जनचयोपमम्। तप्तताम्रशिखाश्मश्रुं दंष्ट्रोग्रभ्रुकुटीमुखम्॥ ३॥ सस्मार मुसलं रामः परसैन्यविदारणम्। हलं च दैत्यदमनं ते तूर्णमुपतस्थतुः॥ ४॥ तमाकृष्य हलाग्रेण बल्वलं गगनेचरम्। मुसलेनाहनत्क्रुद्धो मूर्ध्नि ब्रह्मद्रुहं बलः॥ ५॥ सोऽपतद्भुवि निर्भिन्नललाटोऽसृक्स

லுண்டான பாபத்தைத் தீர்த்தஸ்நானம் முதலியவற்றினல் போக்கிக்கொண்டார் என இந்த எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! பிறகு பர்வகாலம் வந்ததும் பொடியை வர்ஷிப்பதும், பயங்கரமானதும், கெட்ட நாற்றத்தையுடையதுமான பெருங்காற்றானது நாலாபக்கத்திலுமுண்டாயிற்று. (1) பிறகு பல்வலனலுண்டுபண்ணப்பட்ட அமேத்தியமயமான மழையானது யாகசாலையிலுண்டாயிற்று. பிறகு சூலதாரியான அந்தப் பல்வலனும் காணப்பட்டான். (2) பெரிய சரீரத்தையுடையவனும், பிளக்கப்பட்ட மைமலைக்குத் துல்லியமானவனும், பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட தாம்பிரக்கம்பிக் கொப்பான தலைமயிர் மீசை இவற்றை யுடையவனும், தத்திப்பற்களையும் உக்கிரமான புருவங்களையும் முகத்திலுடையவனுமான அவனைக் கண்டு பலராமன் சத்துருசேனையைப் பிளக்கின்ற முஸலத்தையும், அஸுரர்களை யடக்குகின்ற கலப்பையையும் நினைத்தார். அவை சீக்கிரமாக வந்து சேர்ந்தன. (3-4) பலராமன் கோபங்கொண்டு ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் துரோஹம் செய்கின்றவனும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனுமான அந்தப் பல்வலனைக் கலப்பையின் நுனியாலிழுத்து முஸலத்தினல் தலையில் அடித்தார். (5) ரக்தத்தினல் சிவந்த அவன் பிளக்கப்பட்ட நெத்தியையுடையவனாகவும், ரக்தத்தை நன்கு கக்கிக்கொண்டும், தீனஸ்வரத்தை வெளிவிட்டுக் கொண்டும் வஜ்ஜிராயுதத்தினல் அடிக்கப்பட்ட மலையானது போல பூமியில் விழுந்

मुत्सृजन्। मुञ्चन्नार्तस्वरं शैलो यथा वज्रहतोऽरुण:॥ ६॥ संस्तुत्य मुनयो रामं प्रयुज्यावितथाशिष:। अभ्यषिञ्चन्महाभागा वृत्रघ्नं विबुधा यथा॥ ७॥ वैजयन्तीं ददुर्मालां श्रीधामाम्लानपङ्कजाम्। रामाय वाससी दिव्ये दिव्यान्याभरणानि च॥ ८॥ अथ तैरभ्यनुज्ञात: कौशिकीमेत्य ब्राह्मणै:। स्नात्वा सरोवरमगाद्यत: सरयुरास्रवत्॥ ९॥ अनुस्रोतेन सरयूं प्रयागमुपगम्य स:। स्नात्वा संतर्प्य देवादीञ्जगाम पुलहाश्रमम्॥१०॥ गोमतीं गण्डकीं स्नात्वा विपाशां शोण आप्लुत:। गयां गत्वा पितॄनिष्ट्वा गङ्गासागरसङ्गमे॥ ११॥ उपस्पृश्य महेन्द्राद्रौ रामं दृष्ट्वाभिवाद्य च। सप्तगोदावरीं वेणां पम्पां भीमरथीं तत:॥ १२॥ स्कन्दं दृष्ट्वा ययौ राम:

தான். (6) மஹாபாகர்களான மஹருஷிகள் பலராமனை நன்கு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வீண்போகாத ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து விருத்திராஸுரனைக் கொன்ற இந்திரனைத் தேவர்கள்போல அபிஷேகஞ்செய்தனர். (7) லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமானவைகளும் வாடாதனவுமான தாமரஸ புஷ்பங்களையுடையதான வைஜயந்தீ என்ற மாலையையும், திவ்யமான வஸ்திரங்களையும், திவ்யங்களான ஆபரணங்களையும் பலராமனுக்குக் கொடுத்தனர். (8) பிறகு அவர்களால் விடையளிக்கப்பட்டவராய் ப்ராம்ஹணர்களுடன் கூடக் கௌசிகீ என்ற நதியை யடைந்து ஸ்னானஞ் செய்துவிட்டு எங்கிருந்து ஸரயூ நதியானது வெளிவருகிறதோ அந்த மானஸஸரோவரத்தை யடைந்தார். (9) அவர் ஸரயுவை அனுஸரித்தே ப்ரயாகக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அதில் ஸ்னானஞ்செய்து தேவர் முதலியோருக்குத் தர்ப்பணத்தைச் செய்து புலஹாச்ரமத்தைபடைந்தார். (10) பலராமன் கோமதி நதியிலும், கண்டகி நதியிலும், விபாசா நதியிலும் ஸ்னானஞ்செய்து சோண தீர்த்தத்தில் முழுகி கங்கையையடைந்து பிதுருக்களுக்குத்திருப்திசெய்வித்து கங்கையும் ஸமுத்திரமும் கூடுமிடத்தில் ஸ்னானஞ்செய்து மஹேந்திரமலையில் ஸ்ரீபரசுராமனையுங் கண்டு நமஸ்கரித்து, அங்கிருந்து ஸப்தகோதாவரியையும், வேணு நதியையும், பம்பாநதியையும், பீமரதி நதியையும் அடைந்து ஸ்கந்தனையும் கண்டு மஹாதேவனுடைய ஆலயமான ஸ்ரீசைலம் என்ற பர்வதத்தையும் அடைந்தார். ப்ரபுவான அவர் த்ரவிட (தமிழ்)

श्रीशैलं गिरिशालयम। द्रविडेषु महापुण्यं दृष्ट्वाऽद्रिं वेङ्कटं प्रभुः ॥ १३ ॥ कामकोष्णीं पुरीं काञ्चीं कावेरीं च सरिद्वराम्। श्रीरङ्गाख्यं महापुण्यं यत्र सन्निहितो हरिः ॥ १४ ॥

ऋषभाद्रिं हरेः क्षेत्रं दक्षिणां मथुरां तथा। सामुद्रं सेतुमगमन्महापातकनाशनम् ॥ १५ ॥ तत्रायुतमदाद्धेनूर्ब्राह्मणेभ्यो हलायुधः। कृतमालां ताम्रपर्णीं मलयं च कुलाचलम् ॥ १६ ॥ तत्रागस्त्यं समासीनं नमस्कृत्याभिवाद्य च। योजितस्तेन चाशीर्भिरनुज्ञातो गतोऽर्णवम। दक्षिणं तत्र कन्याख्यां दुर्गां देवीं ददर्श सः ॥ १७ ॥ ततः फाल्गुनमासाद्य पञ्चाप्सरस मुत्तमम्। विष्णुः सन्निहितो यत्र स्नात्वास्पर्शद्गवायुतम् ॥ १८ ॥ ततोऽभिव्रज्य भगवान्केरलांस्तु त्रिगर्तकान्। गोकर्णाख्यं शिवक्षेत्रं सान्निध्यं यत्र

தேசத்திலுள்ளதும் மஹாபுண்ணியமுமான வெங்கடாத்திரியை (திருவெங்கடத்தை)க் கண்டு காமகோஷ்ணியையும், காஞ்சிபுரியையும், நதிகளுக்குள் சிறந்த காவேரியையும், எவ்விடத்தில் ஹரியானவர் ஸன்னிஹிதராக இருக்கின்றாரோ மஹாபுண்ணியமான ஸ்ரீரங்கமெனப் பெயரிய க்ஷேத்திரத்தையும், ஹரியின் க்ஷேத்திரமான ருஷபாத்ரியையும், அதுபோலவே தென்மதுரையையும், மஹாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்கின்ற ஸமுத்திரத்திலுள்ள சேதுவையும் அடைந்தார். (13–15)

அந்த ஸேதுக்கரையில் அந்தப் பலராமன் ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்களைத் தானஞ்செய்தார். வைகை நதியையும் தாம்ப்ரபர்ணியையும், குலாசலமான மலயபர்வதத்தையும் அடைந்து அங்கிருக்கின்ற அகஸ்தியரை நமஸ்கரித்து ஆசீர்வதிக்கும்படி வேண்டி அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றவராய் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தெற்கு ஸமுத்திரத்தையடைந்து அங்கிருக்கின்ற கன்யை எனப்பெயரிய துர்க்காதேவியைக் கண்டார். (16–17) அங்கிருந்து திருவனந்தபுரத்தையடைந்து எவ்விடத்தில் விஷ்ணுவானவர் ஸன்னிஹிதராகவிருக்கின்றாரோ அந்த உத்தமமான பஞ்சாப்ஸரஸ்தீர்த்தத்தையும் அடைந்து பதினாயிரம் பசுக்களைத்தானஞ்செய்தார். (18) பிறகு பகவானான பலராமன் கேரளதேசங்களையும், த்ரிகர்த்தக தேசங்களையும், எங்கு மஹாதேவனுடைய ஸான்

धूर्जटेः॥ १९ ॥ आर्यां द्वैपायनीं दृष्ट्वा शूर्पारकमगाद्बलः। तापीं पयोष्णीं निर्विन्ध्यामुपस्पृश्याथ दण्डकम्॥ २० ॥ प्रविश्य रेवामगमद्यत्र माहिष्मती पुरी। मनुतीर्थमुपस्पृश्य प्रभासं पुनरागमत्॥ २१ ॥ श्रुत्वा द्विजैः कथ्यमानं कुरुपाण्डवसंयुगे। सर्वराजन्यनिधनं भारं मेने हृतं भुवः॥ २२ ॥ स भीमदुर्योधनयोर्गदाभ्यां युध्यतोर्मृधे। वारयिष्यन्विनशनं जगाम यदुनन्दनः॥ २३ ॥ युधिष्ठिरस्तु तं दृष्ट्वा यमौ कृष्णार्जुनावपि। अभिवाद्याभवंस्तूष्णीं किं विवक्षुरिहागतः॥ २४ ॥ गदापाणी उभौ दृष्ट्वा संरब्धौ विजयैषिणौ। मण्डलानि विचित्राणि चरन्ताविदमब्रवीत्॥ २५॥

னித்யமிருக்கின்றதோ அந்தக்கோகர்ணம் எனப்பெயரிய சிவக்ஷேத்திரத்தையும், அங்கு த்வைபாயனியென்ற அம்பாளையும் கண்டு சூர்ப்பாரகமென்ற க்ஷேத்திரத்தையடைந்தார். தாபீ என்ற நதியிலும் பயோஷ்ணி நதியிலும், நிர்விந்தியா நதியிலும் ஸ்னானம் செய்து பிறகு தண்டகாரண்யத்திலும் பிரவேசித்து எதன் கரையில் மாஹிஷ்மதி என்ற பட்டினமிருக்கின்றதோ அந்த நர்மதா நதியையும், அடைந்தார். *முனி தீர்த்தத்தில் ஸ்னானஞ்செய்து திரும்பவும் ப்ரபாஸம் வந்து சேர்ந்தார். (19–21) அங்கு குருக்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடக்கும் சண்டையில் எல்லா அரசர்களுடையவும் நாசத்தை ப்ராம்ஹணர்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பூமியின் சுமை போக்கப்பட்டதாக வெண்ணினர். (22) யதுநந்தனனை அவர் போர்க்களத்தில் பீமனும் துரியோதனனும் கதைகள் கொண்டு சண்டையிடுங்கால் அதைத் தடுக்கவெண்ணங்கொண்டவராய் குருக்ஷேத்திரஞ்சென்றார். (23) தர்மபுத்திரரும், நகுல ஸஹதேவர்களும், கிருஷ்ணார்ஜுனர்களும் அவரைக்கண்டு வணங்கி இவர் எதைச்சொல்ல வெண்ணங்கொண்டு இங்கு வந்திருக்கிறாரோ? என (பயந்து)மௌனமாக விருந்தனர். (24) கதையைக் கையில் தாங்கினவர்களும், கோபங்கொண்டவர்களும், ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்க வெண்ணங்கொண்டவர்களும் விசித்திரங்களான (மண்டலங்களை=கதாயுத்தமுறைகளை)ச் செய்கின்றவர்களுமான இருவரையும் கண்டு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார். (25)

---

* மனு தீர்த்தமென்றும் வேறு பாடமுண்டு.

युवां तुल्यबलौ वीरौ हे राजन्हे वृकोदर। एकं प्राणाधिकं मन्ये उतैकं शिक्षयाधिकम्॥ २६ ॥ तस्मादेकतरस्येह युवयोः समवीर्ययोः। न लक्ष्यते जयोऽन्यो वा विरमत्वफलो रणः॥ २७ ॥ न तद्वाक्यं जगृहतुर्बद्धवैरौ नृपार्थवत्। अनुस्मरन्तावन्योन्यं दुरुक्तं दुष्कृतानि च ॥ २८॥ दिष्टं तदनुमन्वानो रामो द्वारवतीं ययौ। उग्रसेनादिभिः प्रीतैर्ज्ञातिभिः समुपागतः॥ २९ ॥ तं पुनर्नैमिषं प्राप्तमृषयोऽयाजयन्मुदा। क्रत्वङ्गं क्रतुभिः सर्वैर्निवृत्ताखिलविग्रहम् ॥३०॥ तेभ्यो विशुद्धविज्ञानं भगवान्व्यतरद्विभुः। येनैवात्मन्यदो विश्वमात्मानं विश्वगं विदुः॥ ३१ ॥ स्वपत्न्यावभृथस्नातो ज्ञातिबन्धुसुहृद्वृतः। रेजे स्वज्योत्स्नयेवेन्दुः सुवासाः सुष्ठ्वलङ्कृतः॥ ३२ ॥

'ஹே ராஜன்! ஹே பீம! நீங்களிருவரும் துல்யமான பலமுள்ள வீரர்களாவீர். ஒருவனை பலத்தினுல் அதிகனென்றும், மற்றொருவனை சிக்ஷையினுல் அதிகனென்றும் எண்ணுகிறேன். (26) ஆனதுபற்றித்தான் ஸமமான பலமுள்ள உங்களிருவருக்குள் ஒருவனுக்காவது ஜயமோ அபஜயமோ காணப்படவில்லை. ஆகவே பயனற்ற சண்டையானது ஒயட்டும்' என்ருர். (27) ஹே ந்ருப! ஒருவருக்கொருவர் சொன்ன கெட்ட வார்த்தையையும், கெட்டகாரியங்களையும் நினைத்தவர்களாய் வேரூன்றின வைரத்தையடைந்து பயனுள்ள அவருடைய வார்த்தையைக் கிரஹிக்காதிருந்துவிட்டனர். (28) அதை முந்தின ஊழ்வினையென எண்ணிக்கொண்டு பலராமன் துவாரகையையடைந்தார். ப்ரீதியையடைந்த உக்ரஸேனன் முதலிய ஞாதிகளுடன் கலந்துகொண்டார். (29) திரும்பவும் நைமிசத்தையடைந்தவரும், எல்லாச் சண்டையினின்றும் நிவிருத்தியையடைந்தவரும், யக்ஞமூர்த்தியுமான அந்தப் பலராமனை மஹருஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன் எல்லா யாகங்களையும் அனுஷ்டிக்கச் செய்தனர். (30) விபுவும் பகவானுமான பலராமன் எந்த ஞானத்தினுல் இந்த ஜகத்தை ஆத்மாவினிடத்திலும், ஆத்மாவை ஜகத்தினிடத்திலுமிருப்பதாக அறிவரோ அத்தகைய சுத்தமான ஞானத்தை அந்த மஹருஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். (31) தனது பத்நியுடன் கூட அவபிருதஸ்னானஞ் செய்து ஞாதி பந்து சுஹிருத் இவர்களால் சூழப்பட்டவராயும், நல்லவஸ்

ईदृग्विधान्यसङ्ख्यानि बलस्य बलशालिनः। अनन्तस्याप्रमेयस्य मायामर्त्यस्य सन्ति हि ॥ ३३ ॥ योऽनुस्मरेत रामस्य कर्मात्यद्भुतकर्मणः। सायं प्रातरनन्तस्य विष्णोः स दयितो भवेत् ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे
बलदेवतीर्थयात्रानिरूपणं नामैकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥ ७९ ॥

திர மணிந்தவராயும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும் கொண்டு தனது சந்திரிகையினுல் சந்திரன் போலவிளங்கினுர். (32) பலசாலியும், அனந்தனும், அப்ரமேயனும், மாயையினுல் மனுஷ்யனுகத் தோன்றுகின்றவருமான பலராமனுடைய இதுபோலொற்ற காரியங்கள் எண்ணமுடியாதனவாக இருக்கின்றனவன்றே. (33) எவன் அத்புதமான கர்மத்தை யுடையவரும் அனந்தனுமான பலராமனுடையகர்மங்களை மாலையிலும் காலையிலும் அடிக்கடி நினைப்பானே அவன் விஷ்ணுவின் தயைக்குறியவனுக ஆகிவிடுவான். (34)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் பலதேவருடைய தீர்த்தயாத்ரா நிரூபணமென்ற எழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

साल्वो भैष्मीविवाहे यदुबलविजितश्चन्द्रचूडाद्विमानं
विन्दन् सौभं स मायी त्वयि वसति कुरूंस्त्वत्पुरीमभ्यभांक्षीत्।
प्रद्युम्नस्तं निरुन्धन्नखिलयदुभटैर्न्यग्रहीदुग्रवीर्यं
तस्यामात्यं द्युमन्तं व्यजनि च समरः सप्तविंशत्याहान्तम् ॥

(ப—ரை) भैष्मीविवाहे=ருக்மிணியின் விவாஹகாலத்தில் यदुबलविजितः=யாதவஸேனையால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் मायी=மாயாவியும் सः=பிரஸித்தனுமான साल्वः=ஸால்வன் என்ற அரசன் चन्द्रचूडात्=பரமசிவனிடமிருந்து सौभम्=ஸௌபமென்ற विमानम्=ரதத்தை विन्दन्=அடைந்து கொண்டு त्वयि=நீர் कुरून्=குருதேசத்தில் वसति=வஸிக்கும்பொழுது त्वत्पुरीम्=உமதுபட்டினமான திவாரகையை

अभ्यभांक्षीत्=நான்குபக்கங்களிலும் அழித்தான். प्रद्युम्नः=ப்ரத்யும்னன் तम्=அந்த ஸால்வனை अखिलयदुभटैः=எல்லா யாதவவீரர்களோடு கூட निरुन्धन्=தகைந்து கொண்டு उग्रवीर्यम्=கொடூரமான பராக்கிரமம் பொருந்திய द्युमन्तम्=த்யுமானென்ற तस्य=அந்த ஸால்வனுடைய अमात्यम्=மந்திரியை न्यग्रहीत्=கொன்றான். समरश्च=யுத்தமும் सप्तविंशत्यहान्तम्=இருபத்தேழுநாள்முடிய व्यजनि=நடந்தது. (495)

तावत्त्वं रामशाली त्वरितमुपगतः खण्डितप्रायसैन्यं
सौभेशं तं न्यरुन्धाः स च किल गदया शार्ङ्गमभ्रंशयत्ते ।
मायातातं व्यहिंसीदपि तव पुरतस्तत्त्वयापि क्षणार्धं
नाज्ञायीत्याहुरेके तदिदमवमतं व्यास एव न्यषेधीत् ॥ ४९६ ॥

(ப—ரை) तावत्=அப்பொழுது रामशाली=பலராமனுடன் கூடினவராய் त्वरितम्=வேகமாக उपगतः=வந்த त्वम्=நீர் खण्डितप्रायसैन्यम्=பெரும்பாலும் அழிக்கப்பட்ட ஸைன்யத்தையுடைய तम्=அந்த सौभेशम्=ஸால்வனை न्यरुन्धाः=எதிர்த்தீர். स च=அந்த ஸால்வனும் ते=உம்முடைய शार्ङ्गम्=வில்லை गदया=கதையினால் अभ्रंशयत् किल=நழுவும்படி செய்தானன்றோ. मायातातमपि=மாயையினால் விருஷ்டிக்கப்பட்ட உமது பிதாவான வஸுதேவரையும் तव पुरतः=உமக்கு முன்னிலையில் व्यहिंसीत्=கொன்றான். तत्=அந்தப் பொய்யான வஸுதேவஹனனமானது त्वयाऽपि=உம்மாலும் क्षणार्धम्=அரைக்ஷணநேரம் नाज्ञायि=அறியப்படவில்லை इति=என்று एके=சிலர் आहुः=சொல்லுகின்றனர். तत्=அவ்விதம் ஸால்வனின் மாயையினால் நீர் மோஹமடைந்தீர் என்ற इदम्=இது अवमतमिति=தப்பான அபிப்ராயமென்று व्यास एव=வியாஸரே न्यषेधीत्=ஸ்ரீபாகவதத்தில் மறுத்துவிட்டார். (496) (எ—று)

क्षिप्त्वा सौभं गदाचूर्णितमुदकनिधौ मंक्षु साल्वेऽपि चक्रे-
णोत्कृत्ते दन्तवक्त्रः प्रसभमभिपतन्नभ्यमुञ्चद्गदां ते ।
कौमोदक्या हतोऽसावपि सुकृतनिधिश्चैद्यवत्प्रापदैक्यं
सर्वेषामेष पूर्वं त्वयि धृतमनसां मोक्षणार्थोऽवतारः ॥ ४९७ ॥

(ப—ரை) गदाचूर्णितम्=உமதுகதையினால் பொடியாக்கப்பட்ட सौभम्=ஸௌபம் என்ற விமானத்தை उदकनिधौ=ஸமுத்திரத்தில் क्षिप्त्वा=தள்ளி साल्वेऽपि=ஸால்வனும் मंक्षु=சீக்கிரமாய் चक्रेण=சக்கி

ராயுதத்தினால் उत्कृत्ते = அறுக்கப்பட்டபொழுது दन्तवक्रः=தந்த வக்திரன் प्रसभम्=வேகமாய் अभिपतन्=எதிர்த்து ஓடிவந்தவனாய்க் கொண்டு ते=உம்மையும் பொருட்டு गदाम्=கதையை अभ्यमुञ्चत्= விட்டான். कौमोदक्या=கௌமோதகி என்ற உமது கதையினால் हतः= கொல்லப்பட்ட सुकृतनिधिः=புண்யநிதியான असावपि=இந்த தந்த வக்திரனும் चैद्यवत्=சிசுபாலன் போல ऐक्यम्=உம்முடன் ஒரு மைப்படுதலை प्रापत्=அடைந்தான். एषः=இந்த अवतारः=அவதார மானது पूर्वम्=முன்னமேயே त्वयि=உம்மிடத்தில் धृतमनसाम्=எம் முறையினாலாவது வைக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களான सर्वेषाम्=எல்லோருக்கும் मोक्षणार्थः=மோக்ஷணத்தைத் தருவதற்காக ஏற்பட்டது. (497) (எ—று)

त्वय्यायातेऽथ जाते किल कुरुसदसि द्यूतके संयतायाः
क्रन्दंत्या याज्ञसेन्यास्सकरुणमकृथाश्चेलमालामनन्ताम् ।
अन्नान्तप्राप्तशर्वांशजमुनिचकितद्रौपदीचिन्तितोऽथ
प्राप्तः शाकान्नमश्नन् मुनिगणमकृथास्तृप्तिमन्तं वनान्ते ॥४९८॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு त्वयि=நீர் आयाते=இந்திரபிரஸ்தத்திலிருந்து துவாரகைக்கு வந்திருக்கும் பொழுது कुरुसदसि=கௌரவர்களின் ஸபையில் जाते=நடந்த द्यूतके=கபடமான சூதாட்டத்தில் संयतायाः=துச்சாஸனனால் பிடித்து இழுக்கப்பட்டவளாயும் क्रन्दन्त्याः=கதறுகிறவளாயுமிருக்கின்ற याज्ञसेन्याः=திரௌபதிக்கு सकरुणम्=தயவுடன் கூடியிருக்கும்படி अनन्ताम्=முடிவில்லாத चेलमालाम्= வஸ்திரங்களின் வரிசையை अकृथाः=செய்தீர் (கொடுத்தீர்) अथ= பிறகு वनान्ते=காட்டின் நடுவில் अन्नान्तप्राप्तशर्वांशजमुनिचकितद्रौपदीचिन्तितः—अन्नान्त=அன்னம் செலவழிந்தபிறகு प्राप्त=வந்தவரும், शर्वांशज=ஸ்ரீமஹாதேவனின் அம்சமாயுண்டானவருமான मुनि=துர்வாஸ ருஷியினிடமிருந்து चकित=பயந்த द्रौपदी=திரௌபதியினால் चिन्तितः=நினைக்கப்பட்டவராய் प्राप्तः=வந்தவரும், शाकान्नम्=கீரையை अश्नन्=சாப்பிட்டவருமான நீர் मुनिजनम्=முனிஜனத்தை (சிஷ்யவர்க்கத்துடன் கூடின துர்வாஸரை) तृप्तिमन्तम्=திருப்தியையடைந்தவராக अकृथाः=செய்தீர். (498) (எ—று)

युद्धोद्योगेऽथ मन्त्रे मिलति सति वृतः फल्गुनेन त्वमेकः
कौरव्ये दत्तसैन्यः करिपुरमगमो दूत्यकृत्पाण्डवार्थम् ।

भीष्मद्रोणादिमान्ये तव खलु वचने धिक्कृते कौरवेण
व्यावृण्वन्विश्वरूपं मुनिसदसि पुरीं क्षोभयित्वा गतोऽभूः॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு युद्धोद्योगे=யுத்தத்துக்குறிய முயர்ச்சியையுடைய मन्त्रे=மந்திராலோசனையானது मिलति सति=நடக்கும்பொழுது फल्गुनेन=அர்ஜுனனால் एकः=ஒருவராய், அதாவது: எவ்வித ஆயுதமுமற்றவராய் वृतः=வரிக்கப்பட்ட त्वम्=நீர் (तस्मिन्नेव काले=அதேஸமயத்தில் आगते=வந்த) कौरव्ये=துர்யோதனனிடம் दत्तसैन्यः=கொடுக்கப்பட்டஸைன்யத்தையுடையவராயும் पाण्डवार्थम्=பாண்டவர்களுக்காக दूत्यकृत्=தூதனின் வேலையைச் செய்பவராயும் கொண்டு करिपुरम्=ஹஸ்திநபட்டினத்தை अगमः=அடைந்தீர். भीष्मद्रोणादिमान्ये=பீஷ்மர், துரோணர் இவர்களால் வெகுமதிகப்பட்ட तव=உம்முடைய वचने खलु=வார்த்தையும் கூட कौरवेण=துர்யோதனனால் धिक्कृते=அவமதிகப்பட்டபொழுது मुनिसदसि=மஹர்ஷிகள் நிறைந்த ஸபையில் विश्वरूपम्=விஸ்வரூபத்தை व्यावृण्वन्=வெளிப்படுத்தினவராய்க்கொண்டு पुरीम्=ஹஸ்திநபட்டினத்தை क्षोभयित्वा=கலக்கி आगतः=திரும்பிவந்தவராக अभूः=ஆனீர். (499)

जिष्णोस्त्वं कृष्ण! सूतः खलु समरमुखे बन्धुघाते दयालुं
खिन्नं तं वीक्ष्य वीरं किमिदमयि सखे नित्य एकोऽयमात्मा।
को वध्यः कोऽत्र हन्ता तदिह वधभियं प्रोज्झ्य मय्यर्पितात्मा
धर्म्यं युद्धं चरेति प्रकृतिमनयथा दर्शयन्विश्वरूपम्॥ ५००॥

(ப-ரை) कृष्ण=ஹே கிருஷ்ண! त्वं खलु=நீரோவெனில் जिष्णोः=அர்ஜுனனுக்கு सूतः=ஸாரதியாக (भूत्वा=ஆகி) समरमुखे=யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் बन्धुघाते=பந்துக்களைக் கொல்லுவதில் दयालुम्=தயவுபெற்றவனும், खिन्नम्=துக்கமடைந்தவனுமான तम्=அந்த वीरम्=சூரனான அர்ஜுனனை वीक्ष्य=பார்த்து "अयि सखे!=தோழனே ஹே அர்ஜுன! इदम्=இவ்விதம் துக்கப்படுவது. किम्=எதற்காக? अयम्=இந்த आत्मा=ஆத்மாவானவன் नित्यः=அழிவற்றவனாகவும் एकः=ஒருவனாகவுமிருக்கிறான். तत्=ஆசையினால் अत्र=இந்த யுத்தத்தில் वध्यः=கொல்லப்படுபவன் कः=யார்? हन्ता=கொல்லுபவன் कः=யார்? इह=இந்த யுத்தத்தில் वधभियम्=பீஷ்மத்ரோணாதிகளைக் கொல்லுவதாலுண்டான பாபத்தினின்றும் பயத்தை प्रोज्झ्य=விடுத்து मयि=என்னிடம் अर्पितात्मा=செலுத்தினமனத்

தையுடையவனைய் धर्म्यम्=தர்மத்தினின்றும் வழுவாத युद्धम्=சண்டையை चर=செய்" इति=என்று உபதேசித்து (विश्वासार्थम्=நம்பிக்கையை உண்டுபண்ணவேண்டி) विश्वरूपम्=விஸ்வரூபத்தை दर्शयन्=காண்பித்துக்கொண்டு प्रकृतिम्=இயற்கையான நிலையை अनयथाः=அடைவித்தீர். (500) (எ-று)

भक्तोत्तंसेऽथ भीष्मे तव धरणिभरक्षेपकृत्यैकसक्ते
नित्यं नित्यं विभिन्दत्यवनिभृदयुतं प्राप्तसादे च पार्थे ।
निश्शस्त्रत्वप्रतिज्ञां विजहदरिवरं धारयन् क्रोधशाली-
वाधावन् प्राञ्जलिं तं नतशिरसमथो वीक्ष्य मोदादपागाः ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு तव=உம்முடைய भक्तोत्तंसे=பக்தர்களுள் சிறந்தவரும் धरणिभरक्षेपकृत्यैकसक्ते=பூபாரத்தைக் குறைத்தல் என்ற காரியத்தில் முக்கியமாய் ஈடுபட்டவருமான भीष्मे=பீஷ்மாசாரியர் नित्यं नित्यम्=ஒவ்வொருதினத்திலும் अवनिभृदयुतम्=அரசர்களின் பதினாயிரத்தை विभिन्दति=பிளக்கும்பொழுது पार्थे=அர்ஜுனன் प्राप्तसादे च=பீஷ்மரின் அஸ்திரங்களால் கிலேசத்தை அடைந்திருக்கும் பொழுதும் निश्शस्त्रत्वप्रतिज्ञाम्="இந்தப் பாரதயுத்தத்தில் நான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை" என்ற பிரதிக்ஞையை विजहत्=விட்டவரும் अरिवरम्=சிறந்த சக்கிராயுதத்தை धारयन्=தரித்துக்கொண்டு क्रोधशालीव=கோபமுள்ளவர்போல आधावन्=பீஷ்மரை எதிர்த்து ஓடினவருமான நீர் अथो=பிறகு प्राञ्जलिम्=அஞ்ஜலிபந்தம்செய்து கொண்டவரும் नतशिरसम्=வணங்கின தலையை யுடையவருமான तम्=அந்த பீஷ்மரை वीक्ष्य=பார்த்து मोदात्=சந்தோஷத்துடன் अपागाः=திரும்பினீர். (501) (எ-று)

युद्धे द्रोणस्य हस्तिस्थिररणभगदत्तेरितं वैष्णवास्त्रं
वक्षस्याधत्त चक्रस्थगितरविमहाः प्रार्दयन् सिन्धुराजम् ।
नागास्त्रे कर्णमुक्ते क्षितिमवनमयन् केवलं कृत्तमौलिं
तत्रे तत्रापि पार्थं किमिव न हि भवान् पाण्डवानामकार्षीत् ॥

(ப-ரை) द्रोणस्य=துரோணாசாரியருடைய युद्धे=சண்டையில் हस्तिस्थिररणभगदत्तेरितम्=யானையின்மீது நிலைத்து நின்று யுத்தம் செய்கின்ற பகதத்தனால் விடப்பட்ட वैष्णवास्त्रम्=நாராயணாஸ்திரத்தை वक्षसि=மார்பில் आधत्त=தரித்தீர். चक्रस्थगितरविमहाः=சக்கிரா

யுதத்தினுல் மறைக்கப்பட்ட ஸூரியனுடைய கிரணங்களையுடைய வராய் सिन्धुराजम=ஸிந்துதேசத்துராஜனுன ஜயத்ரதனை प्रार्दयन्=கொன்றவரான நீர் नागास्त्रे=நாகாஸ்திரமானது कर्णमुक्ते=கர்ணனுல் விடப்பட்டபொழுது क्षितिम्=பூமியை अवनमयन्=வணங்கும்படி செய்துகொண்டு केवलं कृत्तमौलिम्=அறுக்கப்பட்ட கேசத்துடன் கூடின கிரீடத்தையுடையவனுகமட்டுப் (कृत्वा=செய்து) तत्रापि=அந்த ஸமயத்திலும் पार्थम्=அர்ஜுனனை तत्रे=காப்பாற்றினீர். भवान् हि=நீரோ पाण्डवानाम्=பாண்டவர்களுக்கு किमिव=எதைத்தான் नाकार्षीत्=செய்யவில்லை. (502) (எ-று)

युद्धादौ तीर्थगामी स खलु हलधरो नैमिषक्षेत्रमृच्छ-
न्नप्रत्युत्थायिसूतक्षयकृदथ सुतं तत्पदे कल्पयित्वा ।
यज्ञघ्नं वल्वलं पर्वणि परिदलयन् स्नाततीर्थो रणान्ते
संप्राप्तो भीमदुर्योधनरणमशमं वीक्ष्य यातः पुरीं ते ॥५०३॥

(ப-ரை) युद्धादौ=யுத்தாரம்பத்தில் तीर्थगामी=தீர்த்தயாத்திரைக்காகச் சென்றவரும் नैमिशक्षेत्रम्=நைமிசம் என்ற க்ஷேத்திரத்தை ऋच्छन्=அடைந்தவரும் अप्रत्युत्थायिसूतक्षयकृत्—अप्रत्युत्थायि=கண்டதும் எழுந்திராத सूत=ஸூதபௌராணிகரான ரோமஹர்ஷணருடைய क्षयकृत्=வதத்தைச் செய்தவரும் अथ=பிறகு सुतम्=அந்த ஸூதரின் புத்திரரான உக்கிரஸ்ரவஸ்ஸை तत्पदे=ஸூதரின் ஸ்தானமான ப்ரம்ஹாஸனத்தில் कल्पयित्वा=ஏற்படுத்தி पर्वणि=அமாவாஸ்யா பௌர்ணமாஸ்யா காலங்களில் (வந்து) यज्ञघ्नम्=யாகங்களைக் கெடுக்கின்ற वल्वलम्=பல்வலன் என்ற அஸுரனை परिदलयन्=கொன்றவரும் स्नाततीर्थः=புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்னனம் செய்தவரும், रणान्ते=யுத்தத்தின் முடிவில் संप्राप्तः=வந்தவருமான सः=அந்த हलधरः खलु=பலராமனேவெனில் अशमम्=ஓய்வு இல்லாத भीमदुर्योधनरणम्=பீமன், துர்யோதனன் இவர்களின் யுத்தத்தை वीक्ष्य=பார்த்து ते=உம்முடைய पुरीम्=பட்டினமான துவாரகைக்கு यातः=சென்ருர். (503) (எ-று)

संसुप्तद्रौपदेयक्षपणहतधियं द्रौणिमेत्य त्वदुक्त्या
तन्मुक्तं ब्राह्ममस्त्रं समहृत विजयो मौलिरत्नं च जह्रे ।
उच्छित्यै पाण्डवानां पुनरपि च विशत्युत्तरागर्भमस्त्रे
रक्षन्नङ्गुष्ठमात्रः किल जठरमगाश्चक्रपाणिर्विभो त्वम् ॥५०४॥

(ப–ரை) विजय:=அர்ஜுனன் संसुप्तद्रौपदेयक्षपणहतधियम्—संसुप्त=நன்கு தூங்குகின்ற द्रौपदेय=திரௌபதியின் புத்திரர்களை क्षपण=கொன்றதால் हतधियम्=இன்னது செய்வதென்று அறியாதவனை द्रौणिम्=அஸ்வத்தாமாவை पत्य=அடைந்து तन्मुक्तम्=அந்த அஸ்வத்தாமாவினால் விடப்பட்ட ब्राह्मम्, अस्त्रम्=ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தை त्वदुक्त्या=உமது வார்த்தையினால் समहृत=உபஸம்ஹாரம் செய்தான். मौलिरत्नं च=அஸ்வத்தாமாவின் தலையிலிருக்கும் ரத்தினத்தையும் जह्रे=அபஹரித்தான். अपि च=திரும்பவும் पाण्डवानाम्=பாண்டவர்களின் उच्छित्त्यै=வேருடன் அழிவுக்காக पुन:=மறுபடியும் (तत्प्रयुक्ते=அந்த அஸ்வத்தாமாவினால் விடப்பட்ட) अस्त्रे=ப்ரம்ஹாஸ்திரமானது उत्तरागर्भम्=உத்தரையின் கர்ப்பத்தை विशति=பிரவேசிக்கும்பொழுது विभो=எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற ஹே கிருஷ்ண! त्वम्=நீர் अङ्गुष्ठमात्र:=கட்டைவிரல் பிரமாணமுள்ளவராகவும், चक्रपाणि:=சக்கிரத்தைக் கையிலுடையவராகவும் கொண்டு. रक्षन्=கர்ப்பத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக जठरम्=உத்தரையின் வயிற்றை अगा: किल=அடைந்தீரல்லவா? (504) (எ–று)

धर्मौघं धर्मसूनोरभिदधदखिलं छन्दमृत्युस्सभीष्म-
स्त्वां पश्यन् भक्तिभूम्नैव हि सपदि ययौ निष्कलब्रह्मभूयम्।
संयाज्याथाश्वमेधैस्त्रिभिरतिमहितैर्धर्मजं पूर्णकामं
संप्राप्तो द्वारकां त्वं पवनपुरपते पाहि मां सर्वरोगात् ॥५०५॥

(ப–ரை) पवनपुरपते=ஹே குருவாயூருக்குநாதனான கிருஷ்ண! धर्मसूनो:=தர்மபுத்திரருக்கு अखिलम्=எல்லா धर्मौघम्=தர்மங்களின் கூட்டத்தையும் अभिदधत्=சொல்லிக்கொண்டிருப்பவரும், छन्द-मृत्यु:=தனது இஷ்டப்படி மரணத்தையடைபவருமான स भीष्म:=அந்த பீஷ்மாசாரியர் त्वाम्=உம்மை पश्यन्=பார்த்துக்கொண்டு भक्तिभूम्नैव हि=பக்தியின் ஆதிக்யத்தினாலேயே सपदि=உடனே निष्कलब्रह्मभूयम्=நிர்க்குண ப்ரம்ஹாத்மபாவத்தை அதாவது:—மோக்ஷத்தை ययौ हि=அடைந்தானன்றோ. अथ=பிறகு पूर्णकामम्=நிறைவேறின மனோரதத்தையுடைய धर्मजम्=தர்மபுத்திரரை अति-महितै:=மிகவும் சிறந்ததான त्रिभि:=மூன்று अश्वमेधै:=அஸ்வமேதங்களால் संयाज्य=தேவர்களை ஆராதிக்கும்படி செய்வித்து द्वारकाम्=

अथाऽशीतितमोऽध्यायः॥

राजोवाच—भगवन्यानि चान्यानि मुकुन्दस्य महात्मनः। वीर्याण्यनन्तवीर्यस्य श्रोतुमिच्छामि हे प्रभो ॥१॥ को नु श्रुत्वा सकृद्ब्रह्मन्नुत्तमश्लोक-

---

துவாரகையை संप्राप्तः=அடைந்தீர் माम्=என்னை सर्वरोगात्=எல்லா ரோகத்தினின்றும் पाहि=காப்பீராக. (505) (எ-று)

இவ்விதம் ஸால்வாதிவதம், பாரதயுத்தோபக்ரமம், பாரதயுத்தம் இவற்றை வர்ணித்ததலென்ற எண்பத்தைந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

—•○※○•—

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अथाशीतितमे कृष्णः श्रीदामानं गृहागतम्।
संपूज्याऽपृच्छदर्थेप्सुं गुरुवासकथां मुदा॥ १॥
सुरारिमारको हरिः पुरा चकार शं सताम्।
अतः परं विनैव तन्निजोपकारमाचरत्॥ २॥

(க-ரை) பிறகு கிருஷ்ணன் பொருளில் ஆசைகொண்டு தனது வீட்டுக்குவந்த ஸ்ரீதாமா என்ற ப்ராம்ஹணனைப் பூஜித்து குருகுல வாஸஞ்செய்த கதையைச்சந்தோஷத்துடன் கேட்டார் என்று இந்த எண்பதாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. ஹரியானவர் அஸுரர்களைக் கொன்று ஸாதுக்களுக்குச் சுகத்தைச் செய்தார் என முந்தினகதைகளிற் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மேலுள்ள விடங்களில் அஸுரமாரணமில்லாமலே தான் செய்யவேண்டிய உபகாரத்தைச் செய்தாரெனச் சொல்லப்படுகிறது. (1-2) (எ-று)

ராஜன் சொல்லலுற்றான்—'ஹே பகவன்! ஹே ப்ரபோ! அளவுகடந்த வீரியமுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மற்றுமுள்ள யாதொரு வீரியங்(லீலை)களுண்டோ அவற்றைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். (1) ஹே ப்ரம்ஹன்! * உத்த

---

* उत्तमश्लोकः—उत्तमः=ऊर्ध्वतमः, श्लोकः=कीर्तिः यस्य सः=அதாவது: மிக்க மிக்கமேலான கீர்த்தியையுடையவர் என்பது பொருள். சிலர் उत्तमः

सत्कथा:। विरमेत विशेषज्ञो विषण्णः काममार्गणैः॥ २॥ सा वाग्यया तस्य गुणान् गृणीते करौ च तत्कर्मकरौ मनश्च। स्मरेद्वसन्तं स्थिरजङ्गमेषु शृणोति तत्पुण्यकथाः स कर्णः॥ ३॥ शिरस्तु तस्योभयलिङ्गमानमेत्तदेव यत्पश्यति तद्धि चक्षुः। अङ्गानि विष्णोरथ तज्जनानां पादोदकं यानि भजन्ति नित्यम्॥ ४॥ सूत उवाच—विष्णुरातेन संपृष्टो भगवान्बादरायणिः। वासुदेवे भगवति निमग्नहृदयोऽब्रवीत्॥ ५॥ श्रीशुक उवाच—

மப்லோகனன பகவானுடையதும் ஸத்தானதுமான (விஷயத்தில் வைராக்கியத்தைத் தரக்கூடியதுமான) கதைகளை ஒருதடவை கேட்டு அதன் ஸாரமறிந்தவனும், காமனதுபாணங்களினல் துக்கமடைந்தவனுமான எந்த மனிதன்தான் விராமத்தை (கேட்டது போதுமென்ற எண்ணத்தை) அடைவான். (2) எந்த வாக்கினல் அவருடைய குணங்களைச் சொல்லுகின்ருனே அதுவே வாக்காகவும், எந்தக்கைகள் அவருக்குகந்த கர்மங்களைச் செய்கின்றனவோ அவைகளே கைகளாகவும், எந்தமனது ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் வஸிக்கின்ற அவரை நினைக்கின்றதோ அதுவே மனதாகவும், எந்தக் காது அவருடைய புண்ணியகதைகளைக் கேட்குமோ அதுவே காதாகவும், எந்தச் சிரஸானது ஸ்தாவரத்தையும் ஜங்கமத்தையும் அவரது லிங்கமென்றே (சரீரமென்றே) எண்ணிக்கொண்டு வணங்குகின்றதோ அதுவே தலையாகவும், அவ்விரண்டையுமே எந்தக் கண் அவரதுசரீரமென பார்க்குமோ அதுவே கண்ணுகவும், 'அதுபோல எந்த அங்கங்கள் விஷ்ணுவினுடையவும், அவரது பக்தர்களுடையவும் பாதோதகத்தை நித்தியமும் அடையுமோ அவைகளே அங்கங்களாகவும் ஆகின்றன' என்ருர். (3–4)

ஸூதர் சொல்லலுற்ருர்—விஷ்ணுராதரால் (பரீக்ஷித்தினல்) கேட்கப்பட்டவரும் பகவானுமான ஸ்ரீசுகாசாரியர் பகவானன வாஸுதேவனிடத்தில் முழுகின ஹிருதயமுடையவராய்ச் சொல்லத்தொ

என்பதற்கு தமோகுணத்தைக் கடந்த அதாவது:—சுத்தஸத்வமயமான கீர்த்தியுள்ளவர் எனப்பொருள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் उत्तमः என்ற சப்தத்தை अकारान्त மாகக்கொண்டு நாம் சொன்னபடி பொருள் கொள்ளுவதுதான் பொருத்தமானது.

कृष्णस्यासीत्सखा कश्चिद्ब्राह्मणो ब्रह्मवित्तमः। विरक्त इन्द्रियार्थेषु प्रशान्तात्मा जितेन्द्रियः॥ ६ ॥ यदृच्छयोपपन्नेन वर्तमानो गृहाश्रमी। तस्य भार्या कुचैलस्य क्षुत्क्षामा च तथाविधा ॥ ७ ॥ पतिव्रता पतिं प्राह म्ला-

---

டங்கினர். (5) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—மிக்க மனோஜயமுள்ளவரும், ஆனதுபற்றி இந்திரியங்களைத் தன்வசப்படுத்தினவரும், விஷயங்களில் பற்றில்லாதவரும், கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருப்பவரும், ஆயினும் யதிருச்சையாக (பகவத்ஸங்கல்பத்தையொட்டி) கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு ஜீவித்துவருபவரும், (*) ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்குள் (ஸ்ரீகிருஷ்ணபக்தர்களுக்குள் சிறந்தவரும், கிருஷ்ணனுடைய †ஸகாவுமான ப்ராம்ஹணரொருவர் இருந்தார். அந்த ப்ராம்ஹணனுக்கு அவருடையதுபோன்ற குணம் வாய்ந்தவளும், ‡பசியினாலிளைத்தவளுமான பாரியை இருந்தாள். (6–7) தரித்ரையும் பதிவ்ரதையும், அங்குள்ள (†) பாவராலுமறியப்பட்டவளும் பர்த்தாவின் போகத்

(*) ब्रह्मवित्तमः=என்பது மூலம். "यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णं ब्रह्म सनातनम्" என்றபடி ब्रह्म=श्रीकृष्णः, तत्, विन्दन्ति=उपासत इति ब्रह्मविदः कृष्णभक्ताः, तेषु श्रेष्ठ इत्यर्थः அதாவது: ஸ்ரீகிருஷ்ணபக்தர்களுக்குள் சிறந்தவர் என்றும்.

† "भक्तोऽसि मे सखाचेति" என்றபடி கிருஷ்ணபக்தராகவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணஸகாவாகவுமிருந்தார் என்றும்.

‡ क्षुत्क्षामाच तथाविधा என்பதுமூலம். கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருந்தபோதிலுங்கூட பகவத்ஸங்கல்பத்தையொட்டிக்கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு ஜீவித்தல் என்ற வானப்ரஸ்தாசிரமதர்மத்தைத்தனது பர்த்தா பின்பற்றி நடப்பதைத்தானும் ஸம்மதித்து நடப்பவள் என்பது तथाविधा என்றதாலும், பகவத்ஸங்கல்பத்தையொட்டிக் கிடைத்தபொருளைப் பர்த்தாவுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் பசியாறக்கொடுத்துவிட்டு எஞ்ஜியிருத்தால் தானும் சாப்பிடுகிறது இல்லையேல் பட்டினிகிடப்பது என்ற நடத்தையுள்ளவள் என்பது க்ஷுத்க்ஷாமா என்றதாலும் சொல்லப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்து பர்த்தாவைக் காட்டிலும் அதிகமான இந்த ஒரு உத்தமகுணமுள்ளவளென்பது பெறப்பட்டது.

(†) மூலத்தில் सा–सा என இரண்டுதடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் ஒரு सा என்பதற்கு இம்மாதிரியான பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

यता वदनेन सा। दरिद्रा सीदमाना सा वेपमानाभिगम्य च ॥ ८ ॥ ननु ब्रह्मन्भगवतः सखा साक्षाच्छ्रियः पतिः। ब्रह्मण्यश्च शरण्यश्च भगवान्सात्वतर्षभः ॥९॥ तमुपेहि महाभाग साधूनां च परायणम्। दास्यति द्रविणं भूरि सीदते ते कुटुम्बिने ॥ १० ॥ आस्तेऽधुना द्वारवत्यां भोजवृष्ण्यन्धकेश्वरः। स्मरतः पादकमलमात्मानमपि यच्छति। किं त्वर्थकामान्भजते

துக்கு வேண்டிய பொருளை ஸம்பாதிக்கச் சக்தியில்லாமைபற்றி (மனத்)தளர்ச்சியையடைந்தவளுமான அந்த அம்மாள் பயத்தினுடல் நடுக்கமெடுத்தவளாய் வாட்டத்தையடைந்து கொண்டிருக்கின்ற முகத்துடன் அருகில்வந்து கணவனைப் பார்த்து (‡) இனிமையான வார்த்தையினுற் சொல்லத்தொடங்கினுள். (8) "ஹே ப்ரம்ஹன்! பகவானுன தங்களுக்கு லக்ஷ்மீபதியும், ப்ரம்ஹண்ய (ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவ)ரும், சரண்யரும் (சரண்புகுந்தவரைக் காப்பவரும்) யாதவஸ்ரேஷ்டருமான பகவான் ஸாக்ஷாத் ஸகாவன்ருே? (9) ஆகவே ஹே *மஹாபாக! ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான அந்தப் பகவானை அடைவீராக. குடும்பியும், அதற்குப்போதிய பொருளின்றித் தளர்ந்திருப்பவருமான உமக்கு அதிகமான (குடும்ப ஸம்ரக்ஷணத்துக்குக் கண்டு எஞ்ஜியிருக்கக்கூடிய) தனத்தைக்கொடுக்கப்போகிருர்.(10) (*)அவரோ இப்பொழுது போஜர், யாதவர், அந்தகர் இவர்களுக்கு ஈஸ்வரனுகத் துவாரகையில்

(‡) प्राह என்பது மூலம். இதற்கு இனிமையான (பர்தாவொப்பக்கூடிய) வார்த்தையைச் சொன்னுள் என்பது பொருள்.

* "द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया" என்ற வசனப்படி எல்லா ஜீவர்களுக்குமே பகவான் ஸகாவாக இருந்தபோதிலும் அவர்கள் தமது ஸகாவை நேரில் கண்டு ஸக்யத்தைக்கொண்டாடும் பாக்கியம் பெருதவர்களாக இருப்பதுபோலில்லாது நேரிலும் அவருடைய ஸக்யத்தையடைந்தனுபவிக்கும் ஒப்பற்ற பாக்யம் பெற்றவரே! என்பது கருத்து.

(*) இவ்விதம் பாரியையின் வார்த்தையைக்கேட்டதும் அவர் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பகவத்ஸ்வருபத்தில் மனத்தைச்செலுத்தி அவரைத் தியானிக்கத் தொடங்கினதைக்கண்டு அதே பகவான் இதுபோழ்து ஸ்ரீமூர்த்தியுடன் துவாரகையிலெழுந்தருளியிருக்கிருர் என இந்தச்சுலோகத்தினுல் நினைவூட்டுகிருள்.

नात्यभीष्टञ्जगद्गुरुः॥ ११ ॥ स एवं भार्यया विप्रो बहुशः प्रार्थितो मृदु।
अयं हि परमो लाभ उत्तमश्लोकदर्शनम्॥ १२ ॥ इति संचिन्त्य मनसा
गमनाय मतिं दधे। अप्यस्त्युपायनं किञ्चिद्गृहे कल्याणि दीयताम्॥१३॥
याचित्वा चतुरो मुष्टीन्विप्रान्पृथुकतण्डलान्। चैलखण्डेन तान्बद्ध्वा भर्त्रे
प्रादादुपायनम्॥ १४ ॥

எழுந்தருளியிருக்கிறார். பாதகமலத்தை ஸ்மரிப்பவர்க்குத்தனது ஆத்மாவையுங்கூட கொடுத்துவிடுகிறார். இவ்விதமிருக்க (தன்னிடம்) பக்தி செய்பவனுக்கு ஜகத்குருவான அவர் மிக்க † விரும்பத்தகாதவைகளான அர்த்த காமங்களைக் கொடுப்பதில் தடை ஏது". இவ்விதம் பாரியையினால் மெதுவாகப் பலதடவை பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்த ப்ராம்ஹணர் உத்தம ஸ்லோகனின் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின்) தரிசனமென்பது யாதுண்டோ இது மேலான லாப மன்றோ? என மனத்தால் நன்கு சிந்தித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்லுவதற்கு நிஸ்சயித்துக்கொண்டவராய் 'ஹே ‡கல்யாணி! வீட்டில் உபாயனம் (காணிக்கைப்பொருள்) ஏதேனுமுண்டா? இருந்தால் கொடுக்கப்படட்டும்' என்றார். (இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட பத்நியானவள்) நான்குபிடி அவலரிசிகளைப்(1)ப்ராம்ஹணர்

---

† முடிவில் ரஸமற்றுவிடுவதுபற்றி விரும்பத்தகாதனவாகவாகின்றன என்பது கருத்து. ‡ இதிலிருந்து குசேல பத்நியின் பெயர் கல்யாணி என்றே தெரிகிறது.

(1) பர்த்தா பகவானைக் காணப்போவதாகச் சொல்லி உபாயனமிருந்தால் கொடு என்று சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டதும் பக்கத்திலுள்ள வீட்டிற்சென்று உபாயனத்துக்குரிய பொருள்கள் ஏதேனுமிருந்தால் கொடுங்கள் என ஸ்திரீகளைக் கேட்க "அவர்கள் ஒன்றுமில்லையே யாதுசெய்வோம்" எனச் சொல்லக்கேட்டு வாடினமுகத்துடன் இந்த அம்மாள் வெளிச்செல்லுவதைக் கண்ட அந்தவீட்டுக்குடைய ப்ராம்ஹணர் "உட்சென்ற தாங்கள் ஏன்வாடின முகத்துடன் வெளிச் செல்லுகின்றீர்கள்" என்று கேட்க அவர்களிடம் தான் வந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்க அதைக்கேட்டு அந்த ப்ராம்ஹணர் தன்னிடம் எஞ்ஜியுள்ள ஒருபிடி அவலை இவளிடம் கொடுக்க அதைப் பெற்றுக்கொண்டு இதுமட்டும் எவ்விதம் போதுமென எண்ணினவளாய் மற்றுமுள்ள வீடுகளிலும் போய்க் கேட்போம் என ஆங்காங்கு செல்லவே அங்கும் இவ்விதமே மூன்றுவீடு

स तानादाय विप्राग्र्यः प्रययौ द्वारकां किल। कृष्णसंदर्शनं मह्यं कथं स्यादिति चिन्तयन्॥ १५॥ त्रीणि गुल्मान्यतीयाय तिस्रः कक्षाश्च स द्विजः। विप्रोऽगम्यान्धवृष்ணीनां गृहेष्वच्युतधर्मिणाम्॥ १६॥ गृहं द्व्यष्ट-

---

களிடமிருந்து யாசித்துப் பெற்று அவற்றைத் துண்டு வஸ்திரத்தினால் கட்டி பகவதுபாயனமாகப் பர்த்தாவினிடம் கொடுத்தாள்.

அந்த ப்ராம்ஹணஸ்ரேஷ்டனேவெனில் அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸந்தர்சனமானது எனக்கு எவ்விதம் கிடைக்கும் எனச் சிந்திக்கின்றவராய்க் கொண்டு * துவாரகையை அடைந்துவிட்டார். (15) தன்னுடன் வரும் (*) த்விஜர் (ப்ராம்ஹணர்) களுடன் கூடின ஸுதாமாவென்ற ப்ராம்ஹணர் மூன்று குல்மங்களையும் (நகாரக்ஷணத்துக்குவேண்டி அமைக்கப் பட்ட சேனைகள் தங்குமிடங்களையும்) மூன்று வீதிகளையும் கடந்து அப்பால் சென்றார். அதன் பிறகு குன்றாத தர்மமுள்ளவர்களும், அடையமுடியாதவர்களுமான அந்தகர், யாதவர் இவர்களுடைய

களில் மூன்றுபிடி அவல்களே கிடைக்க இந்த நான்குபிடி அவல்தான் பகவத்திருவுள்ளம் போலுமென வெண்ணினவளாய் அவற்றையே துணியிற்கட்டி பர்த்தாவினிடம் கொடுத்தாள் என்பது கருத்து.

* பகவத் தரிசனம் தனக்கு எவ்விதம் கிடைக்கப் போகின்றது என்று கவலைகொண்டு பகவத்தியானத்துடன் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பின இந்த ப்ராம்ஹணனை ஸ்ரீகோபாலன் ஸ்வயோகமஹிமையினல் அவரறியாதபடி துவாரகையில் கொண்டு சேர்த்துவிட்டார் என்பது கருத்து.

(*) सद्विजः=என்பது மூலம். இதற்கு द्विजैः सहितः=என ஸ்ரீதரர் வியாக்கியானஞ்செய்திருக்கிறார். இதிலிருந்து இந்த ப்ராம்ஹணன் ஊரிலிருந்து துவாரகைக்குக் கிளம்பும்பொழுது இவருடன்கூட இவரது பத்நிக்கு அவல்பிடிகொடுத்த ப்ராம்ஹணர்களும் கிளம்பி துவாரகைக்குவந்தனர் என்று தெரிகிறது. ஆயினும் குசேலர் எந்தவீட்டில் நுழைந்தாரோ அந்த வீட்டில் அப்பொழுது கூடவந்த ப்ராம்ஹணர்களும் கூடநுழையாது வெளியிலேயே நின்றுவிட்டனர் என்றும், அவல் கொடுத்த புண்ணியத்தால் பாகவதஸங்கமும் துவாரகாப்ராப்தியும் மட்டும் கிடைத்ததேயொழிய அவருடன் பகவத் ஸ்ரீமூர்த்திதரிசனம் கிடைக்கவில்லை என்றும் தெரிகிறது.

सहस्राणां महिषीणां हरेर्द्विजः। विवेशैकतमं श्रीमद्ब्रह्मानन्दं गतो यथा ॥१७॥ तं विलोक्याच्युतो दूरात्प्रियापर्यङ्कमास्थितः। सहसोत्थाय चाभ्येत्य दोर्भ्यां पर्यग्रहीन्मुदा ॥ १८ ॥ सख्युः प्रियस्य विप्रर्षेरङ्गसङ्गातिनिर्वृतः। प्रीतो व्यमुञ्चदब्बिन्दून्नेत्राभ्यां पुष्करेक्षणः॥ १९ ॥ अथोपवेश्य पर्यङ्के स्वयं सख्युः समर्हणम्। उपहृत्यावनिज्यास्य पादौ पादावनेजनीः॥ २० ॥ अग्रहीच्छिरसा राजन्भगवाँल्लोकपावनः। व्यलिम्पद्दिव्यगन्धेन चन्दनागुरुकुङ्कुमैः ॥ २१ ॥ धूपैः सुरभिभिर्मित्रं प्रदीपावलिभिर्मुदा। अर्चित्वाऽऽवेद्य ताम्बूलं गां च स्वागतमब्रवीत् ॥ २२ ॥ कुचैलं मलिनं क्षामं द्विजं धमनि-

---

வும், பதினாறுயிரம் பகவத்பத்நிகளுடையவும் வீடுகளின் நடுவில் † சோபைநிறைந்த ஒருவீட்டில் நுழைந்தார். அங்கு நுழைந்த காலத்தில் ப்ராம்ஹணனான ஸுதாமாவானவர் ப்ரம்ஹானந்தத்தை அடைந்தவர் எவ்விதமோ அவ்விதமானார். (16–17) ப்ரியையான ருக்மிணியின் கட்டிலிலிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்த ப்ராம்ஹணனைத் தூரத்தில் கண்டு சீக்கிரமாக எழுந்து அருகில்வந்து சந்தோஷத்துடன் இருதோள்களினாலும் தழுவிக் கொண்டார். (18) புண்டரீகாக்ஷனான பகவான் ப்ரீதியையடைந்தவராய்க் கொண்டு ஸகாவும் ப்ரியனுமான ப்ரம்ஹர்ஷியினுடைய அங்கத்தின் சேர்க்கையினால் அதிகம் சுகத்தை யடைந்தவராய்க் கொண்டு நேத்திரங்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பங்களை வடித்தார். (19) பிறகு ஹேராஜன்! லோகத்தைப் பரிசுத்தமாக்கும் பகவான் அவரைக் கட்டிலினுட்கார வைத்து ஸகாவான ப்ராம்ஹணனுக்குத்தானே பூஜாத் திரவியத்தைக் கொண்டுவந்து இவருடைய கால்களை அலம்பி கால்களை அலம்பின ஜலங்களைத் தலையினால் தரித்தார். திவ்வியமான மணத்துடன் கூடின சந்தனம், அகரு, குங்குமம் இவற்றினால் பூசினார். (20–21) நறுமணமுள்ள தூபங்களினாலும், அலங்கார தீபங்களினாலும், சந்தோஷத்துடன் மித்திரனான ப்ராம்ஹணனைப் பூஜித்துத் தாம்பூலத்தையும், பசுவையும் தெரிவித்து (கொடுத்து) நல்வரவும் கூறினார். (22) அழுக்கடைந்த வஸ்திரமணிந்தவரும், அழுக்கடைந்தவரும்,

---

† श्रीमत् என்பது மூலம். पर्यङ्कस्थां श्रियं हित्वा என்று பின்னர் கூறப்போவதால் ருக்மிணி இருக்கின்ற வீட்டை என்பது கருத்து.

संततम्। देवी पर्यचरत्साक्षाच्चामरव्यजनेन वै॥ २३॥ अन्तःपुरजनो दृष्ट्वा कृष्णेनामलकीर्तिना। विस्मितोऽभूदतिप्रीत्या अवधूतं सभाजितम् ॥ २४॥ किमनेन कृतं पुण्यमवधूतेन भिक्षुणा। श्रिया हीनेन लोकेऽस्मिन्गर्हितेनाधनेन च॥ २५॥ योऽसौ त्रिलोकगुरुणा श्रीनिवासेन संभृतः। पर्यङ्कस्थां श्रियं हित्वा परिष्वक्तोऽग्रजो यथा॥ २६॥ कथयांचक्रतुर्गाथाः पूर्वा गुरुकुले सतोः। आत्मनोर्ललिता राजन्करौ गृह्य परस्परम्॥ २७॥

श्रीभगवानुवाच—अपि ब्रह्मन्गुरुकुलाद्भवता लब्धदक्षिणात्। समावृत्तेन धर्मज्ञ भार्योढा सदृशी न वा॥ २८॥ प्रायो गृहेषु ते चित्तमकाम-

---

இளைத்தவரும், ‡நரம்புகளடர்ந்தவருமான ப்ராம்ஹணனுக்கு ருக்மிணி தானே வெண்சாமர விசிறிகொண்டு வீசினள். (23) பரிசுத்தமான கீர்த்தியையுடையவரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அதிகம் பிரீதியுடன் அவதூத (அழுக்கடைந்தவ)னை ப்ராம்ஹணன் பூஜிக்கப்பட்டதை அந்தப்புரத்திலுள்ள ஜனம் கண்டு ஆச்சரியத்தையடைந்ததாகவாயிற்று. (24) 'அழுக்கடைந்தவனும், யாசகனும், சோபையற்றவனும், தனமற்றவனும், ஆனதுபற்றியே இந்தவுலகில் வெறுக்கப்பட்டவனுமான இந்த ப்ராம்ஹணனால் செய்யப்பட்ட புண்ணியந்தானென்னேயோ? யாதொரு இந்த ப்ராம்ஹணன் மூன்று உலகங்களுக்கும் குருவான ஸ்ரீநிவாஸனால் கட்டிலிருக்கின்ற லக்ஷ்மியை (ருக்மிணியை) கூட விட்டுவிட்டு ஸம்மானிக்கப்பட்டதுடன் தமயன் போலத் தழுவிக்கொள்ளவும் பட்டானே'? (என்றும் சொல்லிற்று) (25–26)

ஹேராஜன்! ஒருவருக்கொருவர் கைகளைப்பிடித்துக்கொண்டு தாங்கள் குருகுலத்தில் வஸிக்குங்கால் நடந்த அழகிய பழைய கதைகளைப் பேசத்தொடங்கினர். (27) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—'ஹே தர்மமறிந்தவரே! ஹே ப்ராம்ஹன்! கொடுக்கப்பட்ட தக்ஷிணையையுடைய குருகுலத்தினின்றும் * ஸமாவர்த்தனஞ்

---

‡ தேஹத்திலுள்ள நரம்புகள் நன்றாய் வெளியில் தெரியக்கூடிய நிலையிலிருந்தன என்பது கருத்து.

* குருவினிடம் வேதங்களைக் கற்குங்கால் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய நியமங்களைவிட்டு வீட்டுச்குத்திரும்பிவருதல் ஸமாவர்த்தனம் எனப்படும்.

विहतं तथा। नैवातिप्रीयसे विद्वन्धनेषु विदितं हि मे ॥ २९ ॥ केचित्कुर्वन्ति कर्माणि कामैरहतचेतसः। त्यजन्तः प्रकृतीर्दैवीर्यथाऽहं लोकसंग्रहम् ॥ ३० ॥ कच्चिद्गुरुकुले वासं ब्रह्मन्स्मरसि नौ यतः। द्विजो विज्ञाय विज्ञेयं तमसः पारमश्नुते ॥ ३१ ॥ स वै सत्कर्मणां साक्षाद्द्विजातेरिह संभवः।

செய்துகொண்ட உம்மால் ஸமானமானபாரியை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டாளா? (*) அல்லது இல்லையா? (28) † ஹே வித்வன்! உமது சித்தமானது கிருஹங்களில் காமங்களினால் கெடுக்கப்படக்கூடியதன்று என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏன்? நீர் தனங்களில் அம்மாதிரி அதிகம் ப்ரீதியை அடையாதவராகவன்றோ இருக்கின்றீர். (29) ‡விஷயங்களினால் கெடுக்கப்படாத சித்தமுள்ளவர்களாயினுங்கூட சிலர் ஈஸ்வரனது மாயாரசிதங்களான விஷயவாஸனைகளை விடவேண்டி லோகத்திலுள்ளவர் கிரஹித்துக்கொள்ளுவதற்காக நான் எப்படி செய்கின்றேனோ அப்படியே கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். (30) ஹே ப்ரம்ஹன்! த்விஜனானவன் எந்தக்குருவினிடமிருந்து விக்ஞேயமான ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்து ஸம்ஸாரத்தினுடைய முடிவை அடைவானோ, அந்தக் குருகுலத்தில் நாமிருவரும் வாஸஞ் செய்ததை நினைக்கின்றீரா? (31) ஹே அங்க! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எவரிடமிருந்து பிறப்புமட்டுமேற்படுகிறதோ அந்தப்பிதா 1-வது குருவாகிறார். (அவரும் பூஜிக்கத்தக்கவரேயாகின்றார்)த்விஜாதியாக(இருபிறப்பாளராக)இருக்கும் புருஷனுக்கு எவர் மூலம் *ஸத்கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும் யோக்கியதையேற்படுகிறதோ அவர் 2-வது குருவாவார். அவர் ஈஸ்வரனை நான்போல 1-வது குருவைக்காட்டிலும் அதிகம் பூஜிக்கத்தக்கவராகிறார். ஆஸ்ரமிகள்

(*) கிருஹஸ்தனுக்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படினுங்கூட அதற்குரிய போகங்கள் ஒன்றும் காணப்படாமைபற்றி ஸம்சயம் கொண்டவர் போலக் கேட்கிறார். † அவர் மறுத்துக் கூறாததைக்கொண்டு விவாஹம் நடந்ததை அவர் ஒத்துக்கொண்டார் எனவறிந்துகொண்டு சொல்லுகிறார். ‡ காமஹதனாக இல்லாவிடில் கிருஹஸ்த தர்மானுஷ்டானக்லேசம் எதற்கு எனின்? சொல்லுகிறேன் கேளும் என்று சொல்லுகிறார்.

* உபநயனஞ்செய்வித்து வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்விப்பவர் இரண்டாவது குரு என்பது பொருள்.

आद्योऽङ्ग यत्राश्रमिणां यथाहं ज्ञानदो गुरुः॥ ३२ ॥ नन्वर्थकोविदा ब्रह्मन्वर्णाश्रमवतामिह। ये मया गुरुणा वाचा तरन्त्यञ्जो भवार्णवम् ॥ ३३ ॥ नाहमिज्याप्रजातिभ्यां तपसोपशमेन वा। तुष्येयं सर्वभूतात्मा गुरुशुश्रूषया यथा ॥ ३४ ॥ अपि नः स्मर्यते ब्रह्मन्वृत्तं निवसतां गुरौ। गुरुदारैश्चोदि-

---

யாவர்க்கும் ஜ்ஞானேபதேசஞ்செய்பவர் எவரோ அவர் 3-வது குருவாவார். அவர் நேரில் நானே (அதாவது: பகவானே அந்தக் குருரூபமாகவந்து ஜ்ஞானேபதேசஞ் செய்வதாக எண்ணவேண்டும் என்பதாம்.)(*) (32) ஹே ப்ரம்ஹன்! இந்த மனுஷ்யஜன்மத்தில் அதிலும் வர்ணாஸ்ரமமுள்ளவர்களுமாகி எவர் நானுகிற குருவின் உபதேசமாத்திரத்தினுல் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தை அனுயாஸமாகவே தாண்டுகின்றனரோ அவர்களன்றே வர்ணாஸ்ரமமுள்ளவர்களுக்குள் புருஷார்த்தத்தையறிந்தவர்களாகவாகின்றனர்.†(33) ‡ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாயினும் நான் குருகைங்கரியத்தினுல் எவ்விதம் ஸந்தோஷப்படுவேனே அவ்விதம் யாகத்தினுலும் (கிருஹஸ்த தர்மத்தினுலும்) ப்ஜாதி=உபநயனத்தினுலும் (ப்ரம்ஹசாரி தர்மத்தினுலும்) தவத்தினுலும் (வானப்ரஸ்த தர்மத்தினுலும்) உபசமத்தினுலும் (ஸன்யாஸாஸ்ரமதர்மத்தினுலும்)ஸந்தோஷப்பட மாட்டேன். (34)

ஹே ப்ரம்ஹன்! ஒருநாள் குருவினிடம் வஸிக்கின்றவர்களும், விரகு (ஸமித்து) கொண்டுவரும் விஷயத்தில் குரு பக்தியினுல் ஏவப்பட்டவர்களுமான நம்முடைய விருத்தாந்தமானது உம்மால் நினைக்கப்படுகின்றதா? (35) ஹே த்விஜ! நாம்பெரிய

(*)இந்த 32-வது சுலோகத்தினுல் பிதாமுதலாவது குருவென்றும், வேதாத்யயனஞ்செய்விப்பவர் இரண்டாவது குருவென்றும், தத்துவோபதேசஞ்செய்பவர் மூன்ருவது குருவென்றும் சொன்னதாக ஏற்பட்டது.

† உலகில் மனிதனுய் பிறந்து அதிலும் வர்ணுசிரமதர்மங்களுக்குட்பட்டவனுயிருப்பவன் பகவத்ஸ்வரூபியான குருவையடைந்து அவரிடமிருந்து தத்துவோபதேசம் பெற்ற மாத்திரத்தினுலேயே அனுயாஸமாக முக்தியையடையலாமானதால் ஞானேபதேசம் செய்யும் குருவைக் காட்டிலும் அதிகம் சேவிக்கத்தக்கவர் எவருமில்லை என்பது இதனுல் பெறப்பட்டது. ‡ ஆனதுபற்றியே குருபஜனத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான தர்மமும் கிடையாதென இதனுலுபதேசிக்கப்படுகிறது. [பூட்டை]

तानामिन्धनानयने क्वचित् ॥ ३५ ॥ प्रविष्टानां महारण्यमपर्तौ सुमहद्द्विज। वातवर्षमभूत्तीव्रं निष्ठुराः स्तनयित्नवः ॥३६॥ सूर्यश्चास्तं गतस्तावत्तमसा चावृता दिशः। निम्नं कूलं जलमयं न प्राज्ञायत किंचन ॥ ३७ ॥ वयं भृशं तत्र महानिलाम्बुभिर्निहन्यमाना मुहुरम्बुसंप्लवे। दिशोऽविदन्तोऽथ परस्परं वने गृहीतहस्ताः परिबभ्रिमातुराः ॥ ३८ ॥ एतद्विदित्वा उदिते रवौ सांदीपनिर्गुरुः। अन्वेषमाणो नः शिष्यानाचार्योऽपश्यदातुरान् ॥ ३९ ॥ अहो हे पुत्रका यूयमस्मदर्थेऽतिदुःखिताः। आत्मा वै प्राणिनां प्रेष्ठस्तमनादृत्य मत्पराः ॥ ४० ॥ एतदेव हि सच्छिष्यैः कर्तव्यं गुरुनिष्कृतम्। यद्वै विशुद्धभावेन सर्वार्थात्मार्पणं गुरौ ॥४१॥ तुष्टोऽहं भो द्विजश्रेष्ठाः सत्याः

அரண்யத்தில் பிரவேசித்தபொழுது அகாலத்தில் பெரிய காற்றும் மழையும் உண்டானதுடன் கொடூரங்களான இடிமுழக்கங்களுமுண்டாயின. (36) சூரியனும் அஸ்தமய பர்வதத்தையடைந்தான். அப்பொழுது திக்குகளும் இருளினல் சூழப்பட்டன. ஜலமயமாயிருந்தவிடமானது பள்ளமென்றும் மேடென்றும் ஒன்றுமே யறியப்படாதிருந்தது. (37) அச்சமயம் நாம் பெரிய காற்றினலும் அதிகமான ஜலத்தினலும் அடிக்கடி அடிக்கப்படுகின்றவர்களாய்க் கொண்டும், திக்குகளை யறியாதவர்களாய்க் கொண்டும், ஒருவர்கையை மற்றவர் பிடித்துக்கொண்டும். கஷ்டத்தை யடைந்தவர்களாய்க் கொண்டும் ஜலங்களின் பெருக்கை யுடையதான காட்டில் நாலா பக்கங்களிலும் மிகவும் அலைந்து திரிந்தோம். (38) ஆசாரியரும் குருவுமான ஸாந்தீபினியானவர் இதையறிந்து சூரியன் உதயமானதும் சிஷ்யர்களான நம்மைத் தேடுகின்றவராய் கஷ்டப்படுகின்ற நம்மைக் கண்டார். (39) 'ஹே புத்திரர்காள்! ப்ராணிகளுக்குத் தேஹமே மிக்கப்ரேமைக்குரியது. அதையும் பொருட்படுத்தாது என்னிடம் பக்தியுள்ளவர்களான நீங்கள் அந்தோ! என் நிமித்தமாக அதிகம் துக்கத்தை யடைந்தவர்களாக ஆனீர்களே? (40) கல்மஷமற்ற எண்ணத்துடன் குருவின்விஷயத்தில் ஸர்வபுருஷார்த்தத்துக்கும் ஹேதுவான தேஹத்தை அர்ப்பணஞ் செய்தல் என்பது யாதுண்டோ இதுவே யன்றோ நல்லசிஷ்யர்களால் குருவுக்கு செய்யத்தகுந்த ப்ரத்யுபகாரமாகவாகும். (41) ஓ த்விஜஸ்ரேஷ்டர்

सन्तु मनोरथाः। छन्दांस्ययातयामानि भवन्त्विह परत्र च ॥ ४२ ॥ इत्थं विधान्यनेकानि वसतां गुरुवेश्मसु। गुरोरनुग्रहेणैव पुमान्पूर्णः प्रशान्तये ॥ ४३ ॥ ब्राह्मण उवाच—किमस्माभिरनिर्वृत्तं देवदेव जगद्गुरो। भवता सत्यकामेन येषां वासो गुरावभूत् ॥ ४४ ॥ यस्य च्छन्दोमयं ब्रह्म देह आवपनं विभो। श्रेयसां तस्य गुरुषु वासोऽत्यन्तविडम्बनम् ॥ ४५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे
श्रीदामचरितेऽशीतितमोऽध्यायः॥ ८० ॥

காள்! நான் ஸந்தோஷித்தேன். உங்களுடைய கோரிக்கைகள் ஸத்தியங்களாக ஆகட்டும். என்னிடமிருந்து அத்யயனஞ்செய்த வேதங்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸாரமுள்ளனவாகவே இருக்கட்டும்' என்றார். (42) நாம் குருவின்வீட்டில் வஸிக்கும் கால் இவைபோன்ற அனேகம் காரியங்கள் நடந்தனவே அவை உம் மால் நினைக்கப்படுகின்றனவா? குருவின் அனுக்கிரஹத்தினுல் பூர் ணனுன புருஷனேயன்றோ மோக்ஷத்துக்குரியவனுக வாகிருன் என்றார். (43) ப்ராம்ஹணன் சொல்லலுற்றார்—'ஹே தேவதேவ! ஜகத்குரோ! *ஸத்யகாமனுன உம்முடன் கூட எந்த எங்களுக்குக் குருவினிடம் வாஸமானது ஏற்பட்டதோ அந்த எங்களால் அடையப் படாதது என்ன இருக்கின்றது. (44) ஹே விபோ! ஶ்ரேயஸ்ஸு களுக்கு உத்பத்திஸ்தானமான வேதமெனப்பெயரிய ப்ரம்ஹமானது எவருடையதேஹமோ அந்த உமக்கு குருவினிடம் வஸித்தலானது மிக்கமிக்கலோகஸங்கிரஹத்துக்குவேண்டியே யாகும்." (45)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீதாம சரிதமென்ற எண்பதாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று,

---

* எவர் நிமித்தம் காமனுபூர்த்தி ஏற்படுகின்றதோ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

अथैकाशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—स इत्थं द्विजमुख्येन सह सङ्कथयन्हरिः। सर्वभूत मनोभिज्ञः स्मयमान उवाच तम् ॥ १ ॥ ब्रह्मण्यो ब्राह्मणं कृष्णो भगवान्प्रहसन्प्रियम्। प्रेम्णा निरीक्षणेनैव प्रेक्षन्खलु सतां गतिः॥ २ ॥ श्रीभगवानुवाच—किमुपायनमानीतं ब्रह्मन्मे भवता गृहात्। अण्वप्युपाहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत्। भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे तोषाय कल्पते॥ ३ ॥ पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति। तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रय-

---

எண்பத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) एकाशीतितमे सख्युर्जग्ध्वा पृथुकतण्डुलान्।
श्रियं निर्मितवानिन्द्रदुर्लभान्तु तदाश्रमे ॥ १ ॥

(க—ரை)தோழனுடைய அவலரிசிகளைச் சாப்பிட்டு அவருடைய ஆஶ்ரமத்தில் இந்திரனுக்குமடைதற்கரிதான ஐஶ்வரியத்தை உண்டு பண்ணினரென இந்த எண்பத்தொன்றுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—எல்லாப்ராணிகளுடையவும் மனத்தை யறிந்தவரும், ப்ராம்ஹணப்ரியரும், ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமானவரும், பகவானும் ஹரியுமான அந்தக் கிருஷ்ணன் இவ்விதம் ப்ராம்ஹணர்களுக்குள் சிறந்தவரான சுதாமாவுடன் கூட பரமஸந்தோஷத்துடன் கதைபேசுகின்றவராய்க் கொண்டு ப்ரேமைநிறைந்த பார்வையினல் பார்த்துக்கொண்டே பரிஹஸிக்கவேண்ணங் கொண்டு ப்ரியனுன அவரைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர்.(1-2) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—'ஹே ப்ரம்ஹன்! உம்மால் வீட்டிலிருந்து என்ன உபாயனம் (காணிக்கை) கொண்டுவரப்பட்டது? (*)பக்தர்களினல் ப்ரேமையுடன் கொண்டுவரப்பட்டது அணுவாயினும் கூட அது எனக்கு அதிகமானதாகவேதானுகும். பக்தி இல்லாதவனல் கொண்டுவரப்பட்டது அதிகமாயினும் அது எனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் பொருட்டாகமாட்டாது. எவன் பத்திரத்தை

(*) லஜ்ஜையினல் பதில் சொல்லாதிருப்பதைக்கண்டு அந்தலஜ்ஜையைப் போக்கவேண்டி சொல்லுகிருர்.

तात्मनः॥ ४ ॥ इत्युक्तोऽपि द्विजस्तस्मै व्रीडितः पतये श्रियः। पृथुकप्रसृतिं राजन्न प्रायच्छदवाङ्मुखः॥ ५ ॥ सर्वभूतात्मदृक्साक्षात्तस्यागमनकारणम्। विज्ञायाचिन्तयन्नायं श्रीकामो माभजत्पुरा ॥ ६ ॥ पत्न्याः पतिव्रतायास्तु सखा प्रियचिकीर्षया। प्राप्तो मामस्य दास्यामि संपदोऽमर्त्यदुर्लभाः॥ ७ ॥ इत्थं विचिन्त्य वसनाच्चीरबद्धान्द्विजन्मनः। स्वयं जहार किमिदमिति पृथुकतण्डुलान्॥ ८ ॥ नन्वेतदुपनीतं मे परमप्रीणनं सखे। तर्पयन्त्यङ्ग मां विश्वमेते पृथुकतण्डुलाः॥९॥ इति मुष्टिं सकृज्जग्ध्वा द्वितीयां

யோ, புஷ்பத்தையோ, பழத்தையோ, ஜலத்தையோ, பக்தியுடன் எனக்குக் கொடுக்கின்றனே, பக்தியினல் கொடுக்கப்பட்டதானது பற்றி பரிசுத்த மனமுள்ள அவனுடைய அப்பொருளை நான் சாப்பிடுகிறேன்.' (4) ஹே ராஜன்! இவ்விதம் சொல்லப்படினுங்கூட ப்ராம்ஹணன் வெட்கத்தை யடைந்தவராய் தலைகுனிந்து கொண்டு அவல் முஷ்டியை ஸ்ரீய:பதியான அவரிடங்கொடுக்காதிருந்தார்.(5) எல்லாப்ராணிகளுடையவும் அந்தக்கரண ஸாக்ஷியான பகவான் நேரில் அவர் வந்த காரணத்தையறிந்துகொண்டு 'ஸகாவான இவர் ஸ்ரீகாமனுக முன்னர் என்னைப் பஜித்தாரில்லை. இப்பொழுதோ பதிவ்ரதையான பத்நிக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் என்னை வந்தடைந்திருக்கிறார். ஆயினும் தேவர்களாலு மடைவதற்கரிதான ஸம்பத்துக்களை இவருக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன்' என மனத்திலெண்ணினர். (6-7) இவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டு மரவுரியினல் கட்டப்பட்ட அவலரிசிகளை ப்ராம்ஹணருடைய †வஸ்திரத்திலிருந்து 'இது என்னை' எனச் சொல்லிக்கொண்டு தானகவே எடுத்துக் கொண்டார். (8) 'ஹே ஸகே! அங்க! உம்மால் கொண்டுவரப்பட்ட இது எனக்குமிக்க ப்ரீதியைத் தரக்கூடியதன்றோ? இந்த அவலரிசிகள் விஸ்வாத்மாவான என்னைத் திருப்திப்படும்படிசெய்கின்றனவே.' (9) என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு முஷ்டியைச் சாப்பிட்டு இரண்டாவது முஷ்டியைச் சாப்பிடுவதற்

---

† பத்நியினல் சின்னவஸ்திரனல் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட அவலை ப்ராம்ஹணன் தனது மேலுத்தரீயத்தினுற் சுத்திவைத்திருந்ததை அவர் கொடுக்கவெட்கப்படவே தானே பிடிங்கிக்கொண்டார் என்பதுகருத்து.

जग्धुमाददे। तावच्छ्रीर्जगृहे हस्तं तत्परा परमेष्ठिन:॥ १० ॥ एतावताऽलं विश्वात्मन्सर्वसंपत्समृद्धये। अस्मिँल्लोकेऽथवामुष्मिन्पुंसस्त्वत्तोषकारणम्॥ ॥

ब्राह्मणस्तां तु रजनीमुषित्वाऽच्युतमन्दिरे। भुक्त्वा पीत्वा सुखं मेने आत्मानं स्वर्गतं यथा ॥ १२ ॥ श्वोभूते विश्वभावेन स्वसुखेनाभिवन्दित:। जगाम स्वालयं तात पथ्यनुव्रज्य नन्दित:॥१३॥ स चालब्ध्वा धनं कृष्णान्न तु याचितवान्स्वयम्। स्वगृहान्व्रीडितोऽगच्छन्महद्दर्शननिर्वृत: ॥ १४ ॥ अहो ब्रह्मण्यदेवस्य दृष्टा ब்रह्मण्यता मया। यद्दरिद्रतमो लक्ष्मीमाश्लिष्टो

காகக் கையிலெடுத்தார். அப்பொழுது அந்தப்பகவானிடத்திலேயே நியதவாஸஞ் செய்பவளான லக்ஷ்மீயானவள் 'ஹே விஸ்வாத்மன்! இவ்வுலகிலோ அதுபோலவே அந்த உலகிலோ பக்தனுடைய எந்த ஸம்பத்தைக்கண்டு நீர் ஸந்தோஷப்படுவீரோ அத்தகைய ஸர்வஸம் பத்தின் நிறைவையும் பொருட்டு சாப்பிட்ட இந்த ஒருபிடி அவலே போதுமானது' எனச் சொல்லிக்கொண்டு பரமாத்மாவின் கையைப் பிடித்தாள். (10–11) ப்ராம்ஹணனோ அந்த ராத்திரிமுழுதும் பகவானுடைய வீட்டில் வஸித்து பக்ஷ்யத்தைச் சாப்பிட்டும், பால் முதலியவற்றைக் குடித்தும் தன்னை உள்ளபடி ஸ்வர்க்கலோகவாஸி யாகவே எண்ணினர். (12)

ஹே தாத! சூரியனுதயமானதும் ஸமஸ்தத்தையும் விருத்தி யை யடையும்படி செய்விக்கின்றவரும், சொந்தமான ஆனந்தத்தி னல் பூர்ணருமான ஸ்ரீகோபாலனல் நமஸ்கரிக்கப் பட்டவராகவும், வழியில் பின்தொடர்ந்து வந்துஸந்தோஷிப்பிக்கப் பட்டவராகவுங் கொண்டு தனது வீட்டைக்குறித்துக் கிளம்பினர். (13) அந்த ப்ராம்ஹணரோ ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடமிருந்து தனத்தை யடையாவிடி னும் தானுகவே யாசிக்கவுமில்லாமல் தனது மனத்திலுள்ள கார்ப் பண்யத்தினல் வெட்கத்தையடைந்தவராகவும், மஹானன ஸ்ரீகிருஷ் ணனுடைய தரிசனத்தினல் சுகத்தை யடைந்தவராகவுங்கொண்டு தனது வீட்டையடைந்தார். (14) லக்ஷ்மியை மார்பில் தரிக்கின்ற வரான பகவானல் மிக்கமிக்க ஏழையான நான் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டேன் என்பது யாதுண்டோ இதனல் ப்ராம்ஹண்ய தேவனுடைய ப்ராம்ஹண பக்தியானது என்னல் கண்டுகொள்ளப்

बिभ्रतोरसि ॥ १५ ॥ काहं दरिद्रः पापीयान्क कृष्णः श्रीनिकेतनः। ब्रह्मबन्धुरिति स्माहं बाहुभ्यां परिरम्भितः॥ १६ ॥ निवासितः प्रियाजुष्टे पर्यङ्के भ्रातरो यथा। महिष्या वीजितः श्रान्तो बालव्यजनहस्तया ॥ १७ ॥ शुश्रूषया परमया पादसंवाहनादिभिः। पूजितो देवदेवेन विप्रदेवेन देववत् ॥ १८ ॥ स्वर्गापवर्गयोः पुंसां रसायां भुवि संपदाम्। सर्वासामपि सिद्धीनां मूलं तच्चरणार्चनम् ॥ १९ ॥ अधनोऽयं धनं प्राप्य माद्यन्नुच्चैर्न मां स्मरेत्। इति कारुणिको नूनं धनं मेऽभूरि नाददात् ॥ २० ॥ इति

பட்டது. இதுவெகு ஆஶ்சரியமே யாகும். (15) தரித்திரனும் நீசனும் (எதிலும் தாழ்த்தப்பட்டவனும்) ஆன நான் எங்கே? லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான கிருஷ்ணனெங்கே? ப்ராம்ஹண ஜாதியிற் பிறந்தவன் என்பதுபற்றியன்றோ நான் கைகளினல் தழுவிக் கொள்ளப்பட்டவனுகவும், ப்ரியையான ருக்மிணியினல் ஸேவிக்கப்பட்ட கட்டிலில் ‡ப்ராதாபோல உட்காரவைக்கப்பட்டவனுகவும், களைத்த நான் வாலவ்யஜனத்தை (வெண்சாமரத்தை) கையிலுடையவளான மஹிஷியினல் வீசும்படி செய்யப்பட்டவனுகவும், மேலான சுஶ்ரூஷையினலும், கால்பிடித்தல் முதலியவற்றினலும் ப்ராம்ஹணதேவனும் தேவதேவனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனல் தேவன் போலப் பூஜிக்கப்பட்டவனுகவுமானேன். (16–18) புருஷர்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் இவைகளிலோ, பாதாளத்திலோ, பூமியிலோ உள்ள எல்லா ஸம்பத்துக்களுக்கும், (அணிமாதிகளான எல்லா) ஸித்திகளுக்கும் அவருடைய சரணார்ச்சனமே * மூலமாகும். (19) ‘பணமே இல்லாத இவன் தனத்தையடைந்து அதிகமான மதங்கொண்டவனுய் என்னை ஸ்மரிக்கமாட்டான்’ எனவெண்ணிக் கொண்டே கருணமூர்த்தியான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எனக்கு ஸ்வல்பமான தனத்தைக்கூடக் கொடுக்கவில்லை. (20) என மனத்திலெண்

---

‡ भ्रातरो யதா=என்பது மூலம். இதற்கு வம்சிதரீய வியாக்கியானத்தில் भ्रातरः என்பது அகாரான்த சப்தம் ஏகவசனம் எனப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

* அவருடைய சரணார்ச்சனம் செய்பவர்க்கு இவை கிடைப்பதில் தடையில்லை என்பது கருத்து.

तच्चिन्तयन्नन्तः प्राप्तो निजगृहान्तिकम् । सूर्यानलेन्दुसङ्काशैर्विमानैः सर्वतो वृतम् ॥ २१ ॥ विचित्रोपवनोद्यानैः कूजद्द्विजकुलाकुलैः। प्रोत्फुल्लकुमुदाम्भोजकह्लारोत्पलवारिभिः॥ २२ ॥ जुष्टं स्वलंकृतैः पुम्भिः स्त्रीभिश्च हरिणाक्षिभिः। किमिदं कस्य वा स्थानं कथं तदिदमित्यभूत् ॥ २३ ॥ एवं मीमांसमानं तं नरा नार्योऽमरप्रभाः । प्रत्यगृह्णन्महाभागं गीतवाद्येन भूयसा ॥ २४ ॥

पतिमागतमाकर्ण्य पत्न्युद्धर्षाऽतिसंभ्रमा। निश्चक्राम गृहात्तूर्णं रूपिणी श्रीरिवालयात् ॥२५॥ पतिव्रता पतिं दृष्ट्वा प्रेमोत्कण्ठाऽश्रुलोचना।

ணிக்கொண்டு தனது வீட்டின் ஸமீபத்தையடைந்தார். ஸூரியன், அக்னி சந்திரன் இவற்றுக்கொப்பான விமானங்களினுலும், சப்திக்கின்ற பக்ஷிக்கூட்டங்களினல் நிறையப்பட்டவைகளும், நன்கு மலர்ந்த ஆம்பல், தாமரஸ புஷ்பம், செங்கழனீர் புஷ்பம், நீலோத்பலம் இவற்றையுடைய ஜலங்கள் நிறைந்தனவுமான விசித்திரமான உத்யானம் உபவனம் இவற்றினுலும், நாலா பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட புருஷர்களினுலும் மான்களுடையதுபோன்ற கண்களையுடைய ஸ்திரீகளினுலும் ஸேவிக்கப்பட்டதுமான ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டு (*)இது என்னே? இது †எவருடைய ஸ்தானம்? அந்த நமது வீடு இவ்விதம் எப்படி ஆயிற்று. என்று ஆலோசிக்கின்ற மஹாபாகரான அவரைத் தேவர்களுக்கொத்த காந்தியுள்ளவர்களான மனிதர்களும் ஸ்திரீகளும் அதிகமான கீதம் வாத்தியம் இவற்றுடன் எதிர்கொண்டழைத்தனர். (21-24) பர்த்தாவந்ததைக்கேட்டு அதிகம் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவளான பத்நியானவள் மிக்க பரபரப்பையடைந்தவளாய் வைகுண்டத்திலிருந்து ரூபமெடுத்துவந்த லக்ஷ்மிபோலத்தனது வீட்டிலிருந்து வேகமாக வெளிவந்தாள். (25)

(*) ஒரே தேஜः புஞ்ஜத்தைக் கண்டு முதலில் இது என்னபொருள் என்று யோசித்தார். கிட்ட நெருங்கினதும் விமானங்களைக் கண்டு

† இது யாருடைய ஸ்தானமென்று யோசித்தார். பிறகு தன்னுடைய வீடு எனவறிந்து எக்காரணத்தால் அந்த நமதுவீடு இவ்விதமாயிற்று என யோசித்தார் என்பது கருத்து.

मीलिताक्ष्यनमद्बुद्ध्या मनसा परिषस्वजे ॥ २६ ॥ पत्नीं वीक्ष्य विस्फुर-
न्तीं देवीं वैमानिकीमिव। दासीनां निष्ककण्ठीनां मध्ये भान्तीं स विस्मि-
तः॥ २७ ॥ प्रीतः स्वयं तया युक्तः प्रविष्टो निजमन्दिरम्। मणिस्तम्भ-
शतोपेतं महेन्द्रभवनं यथा ॥ २८ ॥ पयःफेननिभाः शय्या दान्ता रुक्म-
परिच्छदाः। पर्यङ्का हेमदण्डानि चामरव्यजनानि च ॥ २९ ॥ आसनानि
च हैमानि मृदूपस्तरणानि च। मुक्तादामविलम्बीनि वितानानि द्युमन्ति च
॥ ३० ॥ स्वच्छस्फटिककुड्येषु महामारकतेषु च। रत्नदीपान्भ्राजमानाँल्ल-
लनारत्नसंयुतान्॥ ३१ ॥ विलोक्य ब्राह्मणस्तत्र समृद्धीः सर्वसंपदाम्।

பதிவ்ரதையான அவள் பதியைக்கண்டு ப்ரேமை மூலமுண்டான ‡உத்கண்டையினலேற்பட்ட ஆனந்த பாஷ்பத்தைக் கண்களிலுடையவளாகவும், மூடப்பட்ட கண்களையுடையவளாகவும்கொண்டு "இவர் இவ்விதம் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்" என நிஶ்சயித்துக்கொண்டு மனத்தால் அவரை நமஸ்கரித்து மனத்தினல் முதலில் தழுவியுங் கொண்டாள். (26) விமானத்துடன் ஸஞ்சரிக்கின்ற தேவஸ்திரீயைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றவளும், ஸ்வர்ணத்தாலான நகையைக் கழுத்திலணிந்த வேலைக்காரிகளுடைய மத்தியில் பிரகாசிக்கின்றவளுமான பத்நியைக்கண்டு அவர் ஆஶ்சரியத்தையடைந்தார். (27) தனக்குள் ப்ரீதியை அடைந்து அவளுடன் கூடினவராய் மணிமயமானதும் நூற்றுக்கணக்கானதுமான தூண்களுடன் கூடினதும் இந்திரனுடைய வீடுபோன்றதுமான தனது வீட்டில் நுழைந்தார். (28) எந்த வீட்டில் பால் நுரைக்கொப்பான படுக்கைகளும், யானைத்தந்தங்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொன்மயங்களான வேறு பாத்திரங்களையுடையனவுமான கட்டில்களும், ஸ்வர்ணமயமான பிடியையுடைய சாமரங்களும், விசிறிகளும், மெதுவான மேல்விரிப்பையுடையனவும் பொன்மயங்களுமான ஆஸனங்களும், முத்துமாலைமயமான தொங்கட்டங்களையுடையனவும் காந்திவீசுகின்றனவுமான அஸ்மானகிரிகளும், உயர்ந்த மரகதப்பச்சை பதிக்கப்பெற்ற தெளிவான ஸ்படிகக்கற்களாற்கட்டப்பட்ட சுவறுகளில் ப்ரதிபிம்பித்தசிறந்த ஸ்திரீகளுடன் கூடினவைகளும் ப்ரகாசிக்கின்றவைகளுமான ரத்நதீபங்களுமிருந்

---

‡ கலங்கின ஸ்வபாவத்தினல்.

तर्कयामास निर्व्यग्रः स्वसमृद्धिमहैतुकीम् ॥ ३२ ॥ नूनं बतैतन्मम दुर्भगस्य शश्वद्दरिद्रस्य समृद्धिहेतुः। महाविभूतेरवलोकतोऽन्यो नैवोपपद्येत यदूत्तमस्य ॥ ३३ ॥ नन्वब्रुवाणो दिशते समक्षं याचिष्णवे भूर्यपि भूरिभोजः। पर्जन्यवत्तत्स्वयमीक्षमाणो दाशार्हकाणामृषभः सखा मे ॥ ३४ ॥

தனவோ அந்த வீட்டில் ப்ராம்ஹணன் ஸர்வஸம்பத்துக்களுடையவும் பெருக்குகளைக் கண்டு அசைவற்று நின்றுகொண்டு காரணமின்றியுண்டான தனது ஐஸ்வரியப்பெருக்கைக்குறித்துப் பின்வருமாறு ஊஹிக்கலானுர். (29–32) பாக்கியமற்றவனும் நிலைத்த தரித்திரனுமான இந்த எனக்கு இப்பொழுது ஐஸ்வரியப் பெருக்கேற்படுவதற்குக் காரணம் ஸர்வைஸ்வர்யத்துடன் கூடினவரான யதூத்தமனின் தர்சனத்தைத் தவிர்த்துப் பிறவொன்று மாகவே மாட்டாது. இது நிஸ்சயம். (33) * யாதவஸ்ரேஷ்டரும் எனது ஸகாவுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், தான் அதிகமான போகானுபவமுள்ளவனு யிருப்பதுபற்றி நேரில் சொல்லாமலே யாசகனுக்கு ஏராளமான பொருளைக் கொடுக்கிறுர். ஆயினும் தான் கொடுக்கும் பொருளை (*)மேகமானதுபோல எண்ணியிருப்பதாக ஏற்படுகிறது (34)

---

* அவலோகனமாத்திரத்தாலேயே இவ்வளவு ஐசுவரியம் ஏற்படுமாயின் உனக்கு நான் இவ்வளவு ஐசுவரியத்தைக கொடுத்திருக்கிறேன் என ஏன் அவர் சொல்லக்கூடாது எனின்? அதற்கு இந்த சுலோகத்தினுல் பதில் சொல்லுகிறுர்.

(*)பகவான் ஸ்வயம் லக்ஷ்மீபதியாயும் ஆப்தகாமனுயுமிருப்பதுபற்றி வெகுபோகம் நிறையப்பெறினுங்கூட, கடலை நிறப்புஞ்சக்தியுடையதும் தன்னிடமுள்ளவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமுடையதுமான மேகமானது ஒருஸமயம்தான் அதிகம் வர்ஷித்தபோதிலுங்கூட அதை அற்பமாகவே எண்ணிக் கொண்டு வெட்கத்தினுற்போல நேரில் வர்ஷிக்காமல் பயிரிடுபவன் தூங்குங்கால் இரவில் அவனது வயலில் பொழிவதெப்படியோ அப்படியே பகவானும் தான் அனுபவிக்கும் போகத்தைக் காட்டிலும் தன்னுல் கொடுக்கப்படும் இந்திராதிபதபோகத்தையுங் கூட மிக்க உபயோகமற்றதென எண்ணுகின்றவராய் பக்தனுடைய பக்தியையே எதற்கும் மேலானதாக வெண்ணிக்கொண்டு நேரில் சொல்லாமலே கொடுக்கிறுர் என்று சொன்னதாக ஏற்பட்டது.

किंचित्करोत्युर्वपि यत्स्वदत्तं सुहृत्कृतं फल्ग्वपि भूरिकारी। मयोपनीतं पृथुकैकमुष्टिं प्रत्यग्रहीत्प्रीतियुतो महात्मा ॥ ३५ ॥ तस्यैव मे सौहृदसख्यमैत्रीदास्यं पुनर्जन्मनि जन्मनि स्यात्। महानुभावेन गुणालयेन विषज्जतस्तत्पुरुषप्रसङ्गः॥ ३६ ॥ भक्ताय चित्रा भगवान्हि संपदो राज्यं विभूतीर्न समर्धयत्यजः। अदीर्घबोधाय विचक्षणः स्वयं पश्यन्निपातं धनिनां मदोद्भवम् ॥ ३७ ॥ इत्थं व्यवसितो बुद्ध्या भक्तोऽतीव जनार्दने। विषयान्

தன்னால் கொடுக்கப்பட்டது வெகுவாக விருந்தபோதிலும் கூட அதை அற்பமாகவே எண்ணுகிறார். நல்லசித்தமுள்ள பக்தர்களாற் செய்யப்பட்டது ஸாரமற்றதாயினுங்கூட அதைப் பெரிதாக மதிக்கிறார். ஆனதுபற்றியேதான் மஹாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ப்ரீதியுள்ளவராய்க்கொண்டு என்னால் அருகில் கொண்டுவரப்பட்ட அவல் முஷ்டியொன்றைத் தானாகவே எடுத்துக்கொண்டார். (35) ஆகவே அவருடைய (கிருஷ்ணனுடைய) ஸம்பந்தம் பெற்றவனான (கிருஷ்ணனையே இடையறாது தியானிப்பவனான) எனக்கு (அவரிடத்தில்) ஸௌஹிருதமும்=ப்ரேமையும், ஸக்யமும்=ஹிதத்தை ப்ரார்த்தித்தலும், மைத்ரியும்=உபகாரஞ்செய்பவனாக விருத்தலும், தாஸ்யமும்=ஸேவகனாக விருத்தலும் எந்தெந்த பிறவியிலும் அடிக்கடி ஏற்படவேண்டுமே யொழிய(ஐஸ்வரியமேற்பட வேண்டுவதில்லை.)மேலும், கல்யாண குணங்களுக்கிருப்பிடமானவரும் மஹானுபாவருமான அவருடன் விசேஷித்து ஸங்கத்தை யடைந்த எனக்கு அவருடைய பக்தர்களிடத்தில் நெருங்கினசேர்க்கையும் உண்டாகவேண்டும் (இதுவே எனது கோரிக்கையாகும்.) (36) விசக்ஷணனும், அஜனும், மதத்தையுண்டுபண்ணக்கூடியதும் நரகபாதத்தைத் தரக்கூடியதுமான ஐச்வரியமானது தனபிமானமுள்ளவர்களுக்கு அவிவேகத்தையும் பொருட்டேயாகும் எனத்தானே கண்டுகொண்டவருமான பகவான் பக்தனுக்குச் சித்திரங்களான ஸம்பத்துக்களையும் (கோசம் முதலியவற்றையும்), ராஜ்யத்தையும் (ஐஸ்வரியத்தையும்), விபூதிகளையும் (களத்திராதிகளையும்) தருவதில்லை†. (37) இவ்விதம் புத்தியி

---

† அவிவேகியான எனக்கோ பக்தியில்லாததால்தான் இவ்விதம் ஐசுவரியாதிகளுண்டாயிற்று. ஆயினும் அவருடைய பக்திதான் எனக்குண்டாகவேண்டும் என எண்ணினர் என்பது கருத்து.

जायया त्यक्ष्यन्बुभुजे नातिलम्पटः॥३८॥ तस्य वै देवदेवस्य हरेर्यज्ञपतेः प्रभोः। ब्राह्मणाः प्रभवो दैवं न तेभ्यो विद्यते परम् ॥ ३९ ॥ एवं स विप्रो भगवत्सुहृत्तदा दृष्ट्वा स्वभृत्यैरजितं पराजितम्। तद्ध्यानवेगोद्ग्रथितात्मबन्धनस्तद्धाम लेभेऽचिरतः सतां गतिम् ॥४०॥ एतद्ब्रह्मण्यदेवस्य श्रुत्वा ब्रह्मण्यतां नरः। लब्धभावो भगवति कर्मबन्धाद्विमुच्यते ॥ ४१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पृथुकोपाख्यानं नामैकाशीतितमोऽध्यायः॥ ८१ ॥

ளுல் நிஶ்சயித்துக்கொண்டு ஜனார்த்தனனுன பகவானிடத்தில் அதிகமான பக்தியையடைந்தவராயும் மெள்ளமெள்ளத்தியாகத்தை (விஷயப்பற்றில்லாமையை) அப்யஸித்துக் கொண்டும் அதிகம் போகத்தில் ஆவலில்லாதவராய்க் கொண்டும் பத்நியுடன் கூட விஷயங்களை அனுபவித்து வந்தார். (38) தேவதேவனும், யக்ஞங் களுக்குப் பலன்தருபவரும், ப்ரபுவுமான அந்த ஹரிக்கு ப்ராம்ஹ ணர்களே ப்ரபுக்களாக(ஸ்வாமிகளாக)வும்,தைவமாக(பூஜ்யர்களாக) வும் ஆகின்றனர். அந்த ப்ராம்ஹணர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தொன்றுமில்லை. (39) இவ்விதம் பகவத்ஸுஹ்ருத்தான அந்த ப்ராம்ஹணன் பகவான் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவராயினும் தனது பக்தர்களாய் ஜயிக்கப்பட்டிருப்பதை அப்பொழுது கண்டு அவரு டைய த்யானவேகத்தினல் போக்கப்பட்ட அஹங்காரத்தையுடைய வராய் ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான அவருடைய ஸ்வரூபத்தை (அல்லது அவருடையலோகத்தை) உடனே அடைந்தார். (40) மனி தன் ப்ரம்ஹண்யதேவனுன பகவானுடைய இந்தப் பிருதுகோபாக் கியானத்தையும் ப்ராம்ஹணபக்தியையும் கேட்டு பகவானிடத்தில் பக்தியை யடைந்தவனுய் கர்மபந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறுன்.(41)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் ப்ருதுகோபாக்கியானம் என்ற
எண்பத்தோன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

कुचेलनामा भवतः सतीर्थ्यतां गतः स सान्दीपिनिमन्दिरे द्विजः।
त्वदेकरागेण धनादिनिःस्पृहो दिनानि निन्ये प्रशमी गृहाश्रमी ॥५०६॥

(ப—ரை) सान्दीपिनिमन्दिरे=ஸாந்தீபினியின் வீட்டில் भवतः= உமக்கு सतीर्थ्यताम्=ஒரே ஆசிரியரிடமிருந்து வித்யாப்யாசம் செய்பவராக இருத்தலை गतः=அடைந்தவரும் *कुचेलनामा=குசேலர் என்று பெயருள்ளவரும் सः=பிரஸித்தருமான द्विजः=ப்ராம்ஹணன் त्वदेकरागेण=உம்மொருவரிடமே ப்ரேமைலக்ஷணமான பக்தியினால் धनादिनिःस्पृहः=பணம் முதலியவற்றில் ஆசையற்றவராகவும், प्रशमी=இந்திரியங்களை யடக்கினவராகவும் गृहाश्रमी=கிருஹஸ்தாஶ்ரமமுள்ளவராகவும் கொண்டு दिनानि=நாட்களை निन्ये=கழித்துவந்தார். (506)

समानशीलापि तदीयवल्लभा तथैव नो चित्तजयं समेयुषी ।
कदाचिदूचे बत वृत्तिलब्धये रमापतिः किं न सखा निषेव्यते ॥

(ப—ரை) तदीयवल्लभा=அந்த ஸுதாமாவின் மனைவியானவள் समानशीलापि = அவருக்கு ஒப்பான ஒழுக்கமுள்ளவளாயினும் तथैव=அந்த சுதாமா போலவே चित्तजयम्=மனோஜயத்தை (அதாவது:—தனாதிகளில் பற்றின்மையை) नो समेयुषी=அடையாதவளாய்க்கொண்டு कदाचित्=ஒருஸமயம் "वृत्तिलब्धये=ஜீவனோபாயத்தை அடைவதற்காக सखा=உமது தோழனும் रमापतिः=லக்ஷ்மீபதியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் किम्=ஏன் न निषेव्यते=ஆஶ்ரயிக்கப்படவில்லை" इति=என்று बत=கஷ்டத்துடன் ऊचे=சொன்னாள். (507) (எ—று)

इतीरितोऽयं प्रियया क्षुधार्तया जुगुप्समानोऽपि धने मदावहे ।
तदा त्वदालोकनकौतुकाद्ययौ वहन् पटान्ते पृथुकानुपायनम् ॥

(ப—ரை) क्षुधार्तया=பசியினால் பீடிக்கப்பட்ட प्रियया=தனது மனைவியினால் इति=இவ்விதம் ईरितः=சொல்லப்பட்ட अयम्=இந்த

---

* இந்த ப்ராம்ஹணருக்கு ஸுதாமாவென்றும், ஸ்ரீதாமாவென்றுமான பெயர்களே ஸ்ரீபாகவதத்தில் காணப்பட்டிருக்க உலகில் ஸாதாரண ஜனங்களால் அழைக்கப்படுவதையொட்டி இந்தக்கவியும் குசேலரென்றே சொன்னாரெனத்தெரிகிறது. மேலும், कुचेलं मलिनं क्षामम् என்ற ஸ்ரீ பாகவதச்லோகத்திலுள்ள कुचेलम् என்பது அழுக்கடைந்த வஸ்திரமுள்ளவர் என்பதை மட்டும் குறிப்பிடுமேயல்லாது அது அவர்பெயராகாது.

ப்ராப்ஹணன் मदावहे=மதத்தைத்தருகின்ற घरे=பொருளில் जुगुप्समानोऽपि=வெறுப்பை யடைந்தவராயினும் கூட तदा=அப்பொழுது त्वदालोकनकौतुकात्=உம்மைப் பார்ப்பதிலுள்ள ஆவலினால் पृथुकान्=அவல்களை उपायनम्=உபாயனமாக (காணிக்கைப் பொருளாக) पटान्ते=துணியின் நுனியில் वहन्=வஹித்துக் கொண்டு ययौ=துவாரகைக்குச் சென்றார். (508) (எ-று)

गतोऽयमाश्चर्यमयीं भवत्पुरीं गृहेषु शैब्या भवनं समेयिवान्।
प्रविश्य वैकुण्ठमिवाप निर्वृतिं तवातिसंभावनया तु किं पुनः॥

(ப-ரை) आश्चर्यमयीम्=ஆச்சரியம் நிரம்பிய भवत्पुरीम्=உமது பட்டினமான துவாரகையை गतः=அடைந்த अयम्=இந்த ப்ராம்ஹணர் गृहेषु = வீடுகளுள் * शैब्याभवनम् = சைப்யையினுடைய வீட்டை समेयिवान्=அடைந்தவராய் वैकुण्ठम् = வைகுண்டத்தை प्रविश्येव=பிரவேசித்துப்போல (அதாவது: வைகுண்டத்தை அடைந்தவர்போல) निर्वृतिम्=ஸுகத்தை अवाप=அடைந்தார். तव=உம்முடைய अतिसंभावनया तु=அதிகமான மரியாதையினாலோ निर्वृतिम्=ஸுகத்தை अवाप=அடைந்தார் என किं पुनः=சொல்லவும் வேண்டுமோ? (509) (எ-று)

प्रपूजितं तं प्रियया च वीजितं करे गृहीत्वाऽकथयः पुरा कृतम्।
यदिन्धनार्थं गुरुदारचोदितैरपर्तु वर्षं तदमर्षि कानने॥ ५१०॥

(ப-ரை) प्रपूजितम्=நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவரும், प्रियया=ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மனைவியினால் वीजितं च=வெண்சாமரம் கொண்டு வீசப்பட்டவருமான तम्=அந்தப்ராம்ஹணரை करे=கையில் गृहीत्वा=பிடித்துக் கொண்டு इन्धनार्थम्=விறகுக்காக गुरुदारचोदितैः=குருபத்னியினால் ஏவப்பட்டவர்களான நம்மால் कानने=காட்டில் अपर्तु=வர்ஷருது இல்லாத காலத்திலுண்டான वर्षम्=மழையானது अमर्षि=பொறுத்துக் கொள்ளப்பட்டது इति यत्=என்பது யாதுண்டோ तत्=அந்த पुरा कृतम्=முன்னர் குருகுலத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மத்தை अकथयः=சொன்னீர். (510) (எ-று)

---

* ஸ்ரீபாகவதத்தில் ருக்மிணியின் கிருஹத்தை யடைந்ததாகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

त्रपाजुषोऽस्मात्पृथुकं बलादथ प्रगृह्य मुष्टौ सकृदाशिते त्वया।
कृतं कृतं नन्वियतेति संभ्रमाद्रमा किलोपेत्य करं रुरोध ते ॥५११॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு त्रपाजुषः=வெட்கத்தை யடைந்தவரான अस्मात्=இந்த ப்ராம்ஹணரிடமிருந்து बलात्=பலாத்காரமாய் पृथुकम्=அவலை प्रगृह्य=எடுத்து त्वया=உம்மால் मुष्टौ=ஒருபிடி அவலானது सकृत्=ஒருதடவை आशिते=சாப்பிடப்பட்டபொழுது रमा=லக்ஷ்மியானருக்மிணியானவள்—"ननु=ஹே கிருஷ்ண! इयता=ஒரு முஷ்டியைச் சாப்பிட்டதினாலேயே कृतं कृतम्=போதும் போதும்" इति=என்று சொல்லிக்கொண்டு संभ्रमात्=பரபரப்புடன் उपेत्य=உமது ஸமீபம் வந்து ते=உம்முடைய करम्=கையை रुरोध किल=தடுத்தாளன்றோ. (511) (எ—று)

भक्तेषु भक्तेन स मानितस्त्वया पुरीं वसन्नेकनिशां महासुखम्।
बतापरेद्युर्द्रविणं विना ययौ विचित्ररूपस्तव खल्वनुग्रहः॥ ५१२ ॥

(ப—ரை) भक्तेषु=பக்தர்களான உத்தவாதிகளிடம் भक्तेन=பிரேமையுள்ளவரான त्वया=உம்மால் मानितः=பூஜிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு एकनिशाम्=ஓரிரவுமுழுதும் महासुखम्=அதிகஸுகத்துடன் கூட पुरीम्=பட்டிணத்தில் वसन्=வஸித்தவரான सः=அந்த ப்ராம்ஹணர் अपरेद्युः=மறுதினம் द्रविणं विना=தனமில்லாமல் ययौ=சென்றார். बत=கஷ்டம். तव=உம்முடைய अनुग्रहः=அனுக்கிரஹமானது विचित्ररूपः खलु=கண்டும் காணுமலும் என பலவிதமாக ஏற்படக்கூடியதாகவன்றோ இருக்கின்றது. (512) (எ—று)

यदिह्ययाचिष्यमदास्यदच्युतो वदामि भार्यां किमिति व्रजन्नसौ।
त्वदुक्तिलीलास्मितमग्नधीः पुनः क्रमादपश्यन्मणिदीप्रमालयम्॥

(ப—ரை) यद्ययाचिष्यम्=நான் யாசித்திருந்தால் अच्युतः=ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் अदास्यद्धि=நிஸ்சயமாய்க்கொடுத்தே இருப்பார். भार्याम्=பத்நியினிடம் किं वदामि=என்னசொல்லுவேன் इति=என்று (चिन्तयन्=ஆலோசித்துக்கொண்டு) व्रजन्=செல்லுகின்ற असौ=இந்தப்ராம்ஹணர் त्वदुक्तिलीलास्मितमग्नधीः—त्वदुक्ति=உம்முடைய வார்த்தைகள், लीला=லீலைகள், स्मित=மந்தஹாஸம் இவற்றில் मग्नधीः=மூழ்கின சித்தமுடையவராய்க்கொண்டு पुनः=மறுபடியும் क्रमात्=முறையே मणिदीप्रम्=ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்ற आलयम्=வீட்டை अपश्यत्=பார்த்தார். (513) (எ—று)

குறிப்பு—பகவானுடைய வார்த்தை லீலை முதலியவற்றில் மூழ்கின சித்தமுள்ள இந்த ப்ராம்ஹணர் எதிரில் வீசும் ரத்தினங்களின் காந்தியை முதலில் கண்டு அதை உற்றுநோக்குங்கால் பின்னர் அது தனது வீடாகவுமிருக்கக்கண்டார் என்பது क्रमात्, मणिदीप्रम् என்ற இருபதங்களினின்றும் கிடைக்கின்றது.

किं मार्गविभ्रंश इति भ्रमन् क्षणं गृहं प्रविष्टस्स ददर्श वल्लभाम् ।
सखीपरीतां मणिहेमभूषितां बुबोध च त्वत्करुणां महाद्भुताम् ॥

(ப—ரை) किं मार्गविभ्रंश:=வழிதவறிவிட்டதா? इति=என்று क्षणम्=கொஞ்சநேரம் भ्रमन्=மயக்கத்தையடைந்தவரான स:=அந்த ப்ராம்ஹணர் गृहम्=வீட்டில் प्रविष्ट:=பிரவேசித்தவராய்க்கொண்டு सखीपरीताम्=ஸகிகளால் சூழப்பட்டவளும் मणिहेमभूषिताम्=ரத்தினங்களினாலும், பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான वल्लभाम्=பத்நியை ददर्श=கண்டார். त्वत्करुणाम्=உமது கருணையை महाद्भुताञ्च=மிகவும் ஆச்சரியம் வாய்ந்ததாகவும் बुबोध=எண்ணிக்கொண்டார். தனக்குக்கிடைத்த ஸம்பத்துக்கு உமது அத்புதமான கருணையே காரணமென்று எண்ணினர் என்பது கருத்து. (514)

स रत्नशालासु वसन्नपि स्वयं समुन्नमद्भक्तिभरोऽमृतं ययौ ।
त्वमेवमापूरितभक्तवाञ्छितो मरुत्पुराधीश हरस्व मे गदान् ॥५१५॥

(ப—ரை) स:=அந்த ப்ராம்ஹணர் स्वयम्=தான் रत्नशालासु=ரத்தினங்கள் இழைத்த கட்டுகளில் वसन्नपि=வஸித்தபோதிலும் समुन्नमद्भक्तिभर:=விருத்தியடைந்த பகவத்பக்தியையுடையவராய்க்கொண்டு अमृतम्=மோக்ஷத்தை ययौ=அடைந்தார். मरुत्पुराधीश=குருவாயூருக்கு நாதனான ஹே கிருஷ்ண एवम्=இவ்விதம் आपूरितभक्तवाञ्छित:—आपूरित=நிறப்பப்பட்ட भक्तवाञ्छित:=பக்தர்களின் விருப்பத்தையுடைய त्वम्=நீர் मे=என்னுடைய गदान्=ரோகங்களை हरस्व=அபஹரிப்பீராக. (525) (எ—று)

இவ்விதம் குசேலோபாக்கியானம் என்ற எண்பத்தொருவது
தசகம் முற்றிற்று.

अथ द्व्यशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथैकदा द्वारवत्यां वसतो रामकृष्णयोः। सूर्योपरागः सुमाहनासीत्कल्पक्षये यथा ॥ १ ॥ तं ज्ञात्वा मनुजा राजन्पुरस्तादेव सर्वतः। स्यमन्तपञ्चकं क्षेत्रं ययुः श्रेयोविधित्सया ॥ २ ॥ निःक्षत्रियां महीं कुर्वन्रामः शस्त्रभृतां वरः। नृपाणां रुधिरौघेण यत्र चक्रे महा-

---

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) द्व्यशीतितम आगत्य कुरुक्षेत्रं रविग्रहे ।
वृष्णीन् दृष्ट्वा मुदा भूपाश्चक्रुः कृष्णकथा मिथः॥ १ ॥
श्रीदामसुहृदे कृष्णः प्रकल्प्यैन्द्रं पदं भुवि ।
नन्दादिसुहृदानन्दी कुरुक्षेत्रं जगाम सः॥ २ ॥

(க—ரை) ஸூரியக்கிரஹண காலத்தில் அரசர்கள் குருக்ஷேத்திரம் வந்து யாதவர்களைக்கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் கிருஷ்ணனுடைய கதைகளைச்சொல்லினர் என்றும், அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸ்ரீதாமாவென்ற ஸுஹிருத்துக்குப் பூமியில் இந்திரனுடைய ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக்கொடுத்துப் பிறகு நந்தகோபர் முதலிய ஸுஹிருத்துக்களை ஆனந்திக்கச்செய்ய வெண்ணங்கொண்டு குருக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தாரென்றும் இந்த எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பிறகு ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகையில் வஸிக்குங்கால் ஒருஸமயம் *கல்பத்தின் முடிவிற்போல மிக்கப்பெரிதான ஸூரியக்கிரஹணமானது ஏற்பட்டது. (1) ஹே ராஜன்! அந்த ஸூரியக்கிரஹணத்தை (சோதிடமறிந்தவர்கள் மூலம்) முன்னதாகவே தெரிந்துகொண்டு எல்லா மனிதர்களும் தத்தமக்குரிய ஸ்ரேயஸ்ஸுகளைச்செய்யும் விருப்பத்துடன், சஸ்திரத்தைத் தரிக்கின்றவர்களுக்குள் சிறந்தவரான பரசுராமர் பூமியை க்ஷத்திரியர்களற்றதாகச் செய்கின்றவராய்க்கொண்டு அரசர்களுடைய ரக்தப்பெருக்கினால் எந்தவிடத்தில் பெரிய மடுக்களை ஏற்படுத்தினாரோ அந்த ஸ்யமந்தபஞ்சகம் என்ற குருக்ஷேத்திரத்தை

---

* பூர்ணக்ராஸமுண்டாயிற்று என்பது கருத்து.

ह्रदान् ॥ ३ ॥ ईजे च भगवान्रामो यत्रास्पृष्टोऽपि कर्मणा। लोकस्य ग्राहयन्नीशो यथान्योऽघापनुत्तये ॥ ४ ॥ महत्यां तीर्थयात्रायां तत्रागन्भारतीः प्रजाः। वृष्णयश्च तथाक्रूरवसुदेवाहुकादयः॥ ५ ॥ ययुर्भारत तत्क्षेत्रं स्वमघं क्षपयिष्णवः। गदप्रद्युम्नसाम्बाद्याः सुचन्द्रशुकसारणैः॥ ६ ॥ आस्तेऽनिरुद्धो रक्षायां कृतवर्मा च यूथपः। ते रथैर्देवधिष्ण्याभैर्हयैश्च तरलप्लवैः ॥ ७ ॥ गजैर्नदद्भिरभ्राभैर्नृभिर्विद्याधरद्युभिः। व्यरोचन्त महातेजाः पथि काञ्चनमालिनः॥ ८ ॥ दिव्यस्रग्वस्त्रसन्नाहाः कलत्रैः खेचरा इव । तत्र स्नात्वा महाभागा उपोष्य सुसमाहिताः॥ ९ ॥ ब्राह्मणेभ्यो ददुर्धेनूर्वासः

யடைந்தனர். (2-3) பகவானும் ஈசனுமான பரசுராமன் கர்ம ஸம்பந்தமற்றவராக இருந்தபோதிலுங்கூட லோகத்துக்குக் காட்டிக் கொடுக்கவேண்டி அக்ஞானிபோலப் பாபங்களைப் போக்க வேண்டி எந்தவிடத்தில் யாகங்களைச்செய்தாரோ அந்தவிடத்தில் பாரததேசத்திலுள்ள ப்ரஜைகளும், அதுபோல அக்ரூரர், வசுதேவர், உக்ரஸேனன் முதலிய யாதவர்களும், பெரிய தீர்த்தயாத்திரை நிமித்தமாகக் கிளம்பி வந்துசேர்ந்தனர். (4-5) ஹே பாரத! தமது பாபத்தைப்போக்க வெண்ணங்கொண்டவர்களான கதன், ப்ரத்யும்னன், ஸாம்பன் முதலியவர்களும் அந்த க்ஷேத்திரத்தை அடைந்தனர். ஸுசந்திரன், சுகன், ஸாரணன் இவர்களுடன் கூட அநிருத்தன் துவாரகையை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார். கிருதவர்மா சேனைத் தலைவனாக இருந்தான். (*)அதிகம் சக்திவாய்ந்தவர்களான அவர்கள் தேவ விமானங்களுக்கொப்பான தேர்களுடனும், அலைகளுக்கொப்பான நடையையுடைய குதிரைகளுடனும், மேகத்துக்கொப்பான காந்தியுள்ளனவும், சப்திக்கின்றனவுமான யானைகளுடனும், வித்யாதரர்களுக்கொப்பான காந்திகளையுடைய மனிதர்களுடனும் கூடினவர்களாகவும், பொன்மயமான மாலையையணிந்தவர்களாகவுங் கொண்டு வழியில் விளங்கினர். (6-8) ஹே ந்ருப! திவ்யங்களான மாலைகள் வஸ்திரங்கள் கவசங்கள் இவற்றையணிந்தவர்களும், மஹாபாக்கியசாலிகளுமான யாதவர்கள் பத்நிகளுடன் கூட

(*) महातेजाः என்பது மூலம். இதற்கு महातेजसः என்று ஸ்ரீதரர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

स्रग्रुक्ममालिनीः। रामह्रदेषु विधिवत्पुनराप्लुत्य वृष्णयः॥१०॥ ददुः स्वन्नं द्विजाग्र्येभ्यः कृष्णे नो भक्तिरस्त्विति। स्वयं च तदनुज्ञाता वृष्णयः कृष्णदेवताः॥ ११ ॥ भुक्त्वोपविविशुः कामं स्निग्धच्छायाङ्घ्रिपाङ्घ्रिषु। तत्रागतांस्ते ददृशुः सुहृत्संबन्धिनो नृपान्॥ १२ ॥ मत्स्योशीनरकौसल्य विदर्भकुरुसृञ्जयान्। काम्बोजकैकयान्मद्रान्कुन्तीनानर्तकेरलान्॥ १३ ॥ अन्यांश्चैवात्मपक्षीयान्परांश्च शतशो नृप। नन्दादीन्सुहृदो गोपान्गोपीश्चोत्कण्ठिताश्चिरम्॥ १४ ॥ अन्योन्यसंदर्शनहर्षरंहसा प्रोत्फुल्लहृद्वक्त्रसरोरुहश्रियः। आश्लिष्य गाढं नयनैः स्रवज्जला हृष्यत्त्वचो रुद्धगिरो ययुर्मुदम्॥

தேவர்கள்போல அந்த ஸ்யமந்தபஞ்சகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து உபவாஸமிருந்து மனதடக்கமுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு வஸ்திரம், பூமாலை, பொன்மாலை இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பசுக்களை ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துத் திரும்பவும் ஸ்யமந்தபஞ்சக மடுக்களில் முறைப்படி (கிரஹணமோக்ஷ) ஸ்நானஞ்செய்து "ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் எங்களுக்குப் பக்தியிருக்கட்டும்" என வேண்டிக்கொண்டு சிறந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுத்துக் கிருஷ்ணனையே தேவதையாகவுடைய அந்த யாதவர்கள் தாங்களும் அந்த ப்ராம்ஹணர்களின் அனுமதிபெற்று போஜனஞ்செய்து குளிர்ந்த நிழல்களையுடைய மரங்களின் அடிகளில் இஷ்டப்படி உட்கார்ந்துகொண்டு அங்கு வந்தவர்களான மித்திரர்களும், ஸம்பந்திகளும், மத்ஸ்ய தேசத்திலுள்ளவர்களும், உசீனர தேசத்தவர்களும், கோசல தேசத்தவர்களும், விதர்ப்ப தேசத்தவர்களும், குருதேசத்தவர்களும், ஸ்ருஞ்ஜயர்களும், காம்போஜ தேசத்தவர்களும், கேகய தேசத்தவர்களும், மத்ரதேசத்தவர்களும், குந்தி தேசத்தவர்களும், ஆனர்த்த தேசத்தவர்களும், கேரள தேசத்தவர்களும் மற்றும் தன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்த பாண்டவர்களும், துரியோதனனுடைய பக்ஷத்திற் சேர்ந்தவர்களுமான நூற்றுக்கணக்கான அரசர்களையும், நந்தகோபர் முதலியவர்களையும், சுஹிருத்துக்களான கோபாலர்களையும், வெகுகாலமாய் ஸ்ரீகிருஷ்ண விரஹத்தையடைந்தவர்களான கோபிகைகளையும் கண்டனர். (9–14)

(அவர்கள்) ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டதனாலுண்டான ஸந்தோஷத்தின் வேகத்தினால் நன்கு மலர்ந்த மனது, தாம

स्त्रियश्च संवीक्ष्य मिथोऽतिसौहृदस्मितामलापाङ्गदृशोऽभिरेभिरे। स्तनैः स्तनान्कुङ्कुमपङ्करूषितान्निहत्य दोर्भिः प्रणयाश्रुलोचनाः॥ १६ ॥ ततोऽभिवाद्य ते वृद्धान्यविष्ठैरभिवादिताः। स्वागतं कुशलं पृष्ट्वा चक्रुः कृष्णकथा मिथः॥ १७ ॥ पृथा भ्रातॄन्स्वसॄर्वीक्ष्य तत्पुत्रान्पितरावपि। भ्रातृपत्नीर्मुकुन्दं च जहौ सङ्कथया शुचः॥ १८ ॥ कुन्त्युवाच—आर्य भ्रातरहं मन्ये आत्मानमकृताशिषम्। यद्वा आपत्सु मद्वार्तां नानुस्मरथ सत्तमाः॥ १९ ॥ सुहृदो ज्ञातयः पुत्रा भ्रातरः पितरावपि। नानुस्मरन्ति

ரஸபுஷ்பம் போன்ற முகம் இவற்றின் சோபையையுடையவர்களாகவும் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு கண்களினால் ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருகவிடுகின்றவர்களாகவும், மயிர்க்குச்சலையுடையவர்களாகவும், தடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளையுடையவர்களாகவுமாகி ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். (15) ஸ்திரீகளும் அதிகம் ஸ்னேஹத்தினுலுண்டான புன்சிரிப்பினால் நிர்த்துஷ்டங்களான கடைக்கண் பார்வைகளையுடையவர்களாயும், ப்ரீதியினாலுண்டான ஆனந்தபாஷ்பத்தைக் கண்களிலுடையவர்களாயும் கொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்து குங்குமக்குழம்பினால் பூசப்பட்ட ஸ்தனங்களை ஸ்தனங்களினால் உறைந்துகொண்டு தோள்களினால் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டனர். (16) பிறகு அவர்கள் வயது முதிர்ந்தவர்களை வணங்கி சிறியவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு நல்வரவையும் குசலத்தையும் ஒருவருக்கொருவர் கேட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதையைச் சொல்லினர். (17) குந்தியானவள் ப்ராதாக்களையும், தங்கைகளையும், அவர்களுடைய புத்திரர்களையும், தாய் தந்தையர்களையும், ப்ராதாக்களின் பத்நிகளையும், முகுந்தனையும் கண்டு அவருடன் ப்ரியவார்த்தை பேசுவதன் மூலம் தனது துக்கங்களைப் போக்கிக்கொண்டாள். (18) குந்தி சொல்லலுற்றாள்—'ஆர்ய! ஹே ப்ராத:! ஸாதுக்களுள் சிறந்தவர்களான நீங்கள் ஆபத்காலங்களில் எனது விருத்தாந்தத்தை யாதுகாரணம்பற்றி நினைக்காதிருக்கின்றீர்களோ அக்காரணம்பற்றி என்னை மனோரதபூர்த்தியற்றவளாகவே எண்ணுகிறேன். (19) எவனுக்குத் தைவமானது அனுகூலமாக இல்லாதிருக்குமோ அவன் ஸ்வஜனமாக இருந்தபோதிலுங்கூட அவனை ஸுஹ்ருத்துக்களும், ஞாதிகளும், புத்திரர்களும், ப்ராதாக்

स्वजनं यस्य दैवमदक्षिणम् ॥ २० ॥ वसुदेव उवाच—अम्ब मास्मानसूयेथा दैवक्रीडनकान्नरान् । ईशस्य हि वशे लोकः कुरुते कार्यतेऽथवा ॥ २१ ॥ कंसप्रतापिताः सर्वे वयं याता दिशं दिशम् । एतर्ह्येव पुनः स्थानं दैवेनासादिताः स्वसः ॥ २२ ॥ श्रीशुक उवाच—वसुदेवोग्रसेनाद्यैर्यदुभिस्तेऽर्चिता नृपाः । आसन्नच्युतसंदर्शपरमानन्दनिर्वृताः ॥ २३ ॥ भीष्मो द्रोणोऽम्बिकापुत्रो गान्धारी ससुता तथा । सदाराः पाण्डवाः कुन्ती सृञ्जयो विदुरः कृपः ॥ २४ ॥ कुन्तिभोजो विराटश्च भीष्मको नग्नजिन्महान् । पुरुजिद्द्रुपदः शल्यो धृष्टकेतुः सकाशिराट् ॥ २५ ॥ दमघोषो विशालाक्षो मैथिलो मद्रकेकयौ । युधामन्युः सुशर्मा च ससुता बाह्लिका-

---

களும், தாய்தந்தையர்களுங்கூட நினைக்கமாட்டார்கள்' என்றாள். (20) வசுதேவர் சொல்லலுற்றார்—'ஹே அப்ப! தைவத்தின் விளையாட்டுக் கருவியானவர்களும், மனிதர்களுமான எங்களைக் குறைகூறாதே. உலகமானது ஈசனுடைய வசத்திலன்றோ இருக்கிறது. ஆகவே அவனே செய்கிறான். அல்லது அவனேயன்றோ செய்யும்படியும் செய்கின்றான். (21) ஹே தங்காய்! நாங்கள் யாவரும் கம்ஸனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் திக்குதிக்காய் ஓடியிருந்து இப்பொழுது தான் திரும்பவும் தைவஸங்கல்பத்தினால் சொந்தமான ஸ்தானத்தையடைந்தோம்' என்றார். (22)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—வசுதேவர், உக்கிரஸேனர் முதலிய யாதவர்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த அரசர்கள் அச்யுதனுடைய ஸந்தரிசனத்தினாலுண்டான பரமானந்தத்தினால் சுகிதர்களாகவாயினர். (23) ஹே ராஜேந்திர! பீஷ்மர், துரோணர், திருதராஷ்ட்ரன், புத்திரர்களுடன் கூடின காந்தாரீ, அதுபோல பத்நிகளுடன் கூடின பாண்டவர், குந்தி, ஸிருஞ்ஜயன், விதுரர், கிருபர், குந்திபோஜன், விராடன், பீஷ்மகன் (ருக்மிணியின் பிதா) மஹானான நக்னஜித், புருஜித், துருபதன், சல்யன், திருஷ்டகேது, அந்தக் காசி ராஜன், தமகோஷன், விசாலாக்ஷன், மைதிலன், மத்ரகேகயர்கள், யுதாமன்யு, சுசர்மா, புத்திரர்களுடன் கூடின பாஹ்லீகர் முதலியோர், மற்றும் தர்மபுத்திரரையனுஸரித்தவர்களான ராஜாக்கள் எவர்களோ அவர்கள் ஆகிய யாவரும் பத்நிகளுடன் கூடினவரும்,

दयः॥ २६ ॥ राजानो ये च राजेन्द्र युधिष्ठिरमनुव्रताः। श्रीनिकेतं वपुः शौरेः सस्त्रीकं वीक्ष्य विस्मिताः॥ २७ ॥

अथ ते रामकृष्णाभ्यां सम्यक्प्राप्तसमर्हणाः। प्रशशंसुर्मुदा युक्ता वृष्णीन्कृष्णपरिग्रहान्॥ २८ ॥ अहो भोजपते यूयं जन्मभाजो नृणामिह। यत्पश्यथासकृत्कृष्णं दुर्दर्शमपि योगिनाम्॥ २९ ॥ यद्विश्रुतिः श्रुतिनुतेदमलं पुनाति पादावनेजनपयश्च वचश्च शास्त्रम्। भूः कालभर्जितभगापि यदङ्घ्रिपद्मस्पर्शोत्थशक्तिरभिवर्षति नोऽखिलार्थान्॥ ३० ॥ तद्दर्शनस्पर्शनानुपथप्रजल्पशय्यासनाशनसयौनसपिण्डबन्धः। येषां गृहे निरयवर्त्मनि

லக்ஷ்மிக்கிருப்பிடமானவருமான கோபாலனுடைய ஸ்ரீமூர்த்தியைக் கண்டு ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். (24–27) பிறகு அவர்கள் ராம கிருஷ்ணர்களினால் நன்கு அடையப்பட்ட பூஜையையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாய்க்கொண்டும் கிருஷ்ணனால் காப்பாற்றப்படுகின்ற யாதவர்களைப்புகழ்ந்தனர்.(28) 'ஹே போஜபதே! யோகிகளுக்கும் பார்ப்பதற்கரிதான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை எக்காரணத்தினால் நீங்கள் அடிக்கடி காண்கின்றீர்களோ வேதங்களாற் கொண்டாடப்பட்ட எவருடைய கீர்த்தியும், எவருடைய கால்களை அலம்பின தீர்த்தமான கங்கையும், எவருடைய வார்த்தையாகிற சாஸ்திரமும் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை மிக்கப்பரிசுத்தமாக்குகிறதோ, பூமியானது காலத்தினால் போக்கப்பட்ட மாஹாத்மியத்தை உடையதாக இருந்தபோதிலுங்கூட எவருடைய சரணாரவிந்த ஸம்பந்தத்தினால் உண்டான சக்தியையுடையதாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸகலமான பொருள்களையும் பல வழிகளிலும் வர்ஷிக்கின்றதோ விஷ்ணுவான அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தானாகவே (பிறவற்றின் ப்ரேரணையின்றியே) ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமானக் கிருஹத்தில் வஸிக்கின்றவர்களாயினுங்கூட எந்த உங்களுக்கு தரிசனத்தினாலும், ஸ்பர்சனத்தினாலும், அனுகதியினாலும், கோஷ்டி அன்வயத்தினாலும், படுக்கையினாலும், ஆஸனத்தினாலும், ஆஹாரத்தினாலும், விவாஹ ஸம்பந்தத்தினாலும், ஸகோத்திரவத்தினாலும் கட்டுப்பட்டவராய்க் கொண்டும், ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் இவற்றில் உங்களுக்குள்ள ஆசையை ஒழித்துக் கொண்டும் வஸிக்கின்றாரோ அந்த நீங்களன்றோ

वर्ततां वः स्वर्गापवर्गविरमः स्वयमास विष्णुः॥३१॥ श्रीशुक उवाच—नन्दस्तत्र यदून्प्राप्तान् ज्ञात्वा कृष्णपुरोगमान्। तत्रागमद्वृतो गोपैरनस्थार्थैर्दिदृक्षया॥ ३२ ॥ तं दृष्ट्वा वृष्णयो हृष्टास्तन्वः प्राणमिवोत्थिताः। परिषस्वजिरे गाढं चिरदर्शनकातराः॥ ३३ ॥ वसुदेवः परिष्वज्य संप्रीतः प्रेमविह्वलः। स्मरन्कंसकृतान्क्लेशान्पुत्रन्यासं च गोकुले॥ ३४ ॥ कृष्णरामौ परिष्वज्य पितरावभिवाद्य च। न किंचनोचतुः प्रेम्णा साश्रुकण्ठौ कुरूद्वह॥ ३५ ॥ तावात्मासनमारोप्य बाहुभ्यां परिरभ्य च। यशोदा च महाभागा

இப்புவியிலுள்ள மனிதர்களுக்குள் ஸபலமான பிறவியையடைந்தவர்களாகவாகின்றீர்கள்' என்றனர். (29-31)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—நந்தகோபர், கிருஷ்ணனை முதன்மையாகக்கொண்ட யாதவர்கள் வந்ததை அறிந்துகொண்டு வண்டிகளில் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட ஸாமான்களுடன் கூடக் கோபாலர்களால் சூழப்பட்டவராய் நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார். (32) யாதவர்கள் அவரைக்கண்டு ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு ப்ராணனைக்கண்ட அகங்கள் போல எழுந்து வெகுகாலஞ்சென்று கண்டதினால் மிக்க †ஆதரவுடன் கூடினவர்களாய்த் தழுவிக்கொண்டனர். (33) நன்கு ப்ரீதியையடைந்த வசுதேவர் கோகுலத்தில் புத்திரர்களை விட்டு வைத்ததையும், கம்ஸனால் செய்யப்பட்ட க்லேசங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு அந்த நந்தகோபரை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு ப்ரேமையினால் தன்னிலையை இழந்தவராக ஆனார். (34) ஹே குரூத்வஹ! ராம கிருஷ்ணர்கள் நந்தகோபரையும் யசோதையையும் முதலில் நமஸ்கரித்தும், பிறகு ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டும், கண்ணீருடன் கலந்த குரல்களையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், அன்பின் மிகுதியால் ஒன்றுமே சொல்லாதிருந்தனர். (35) மஹாபாக்கியசாலியான யசோதையும், நந்தகோபரும் அந்தப் புத்திரர்களைத் தமது மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டும், இருகைகளினால் தழுவிக்கொண்டும் ஆனந்தபாஷ்பங்களை வடித்தனர். (36) பிறகு ரோஹிணியும், தேவகியும், வ்ரஜேஸ்வரியான யசோதையைத் தழுவிக்

---

† चिरदर्शनसादराः என்று வேறுபாடங்கொண்டு உரை எழுதப்பட்டது.

सुतौ विजहतुः शुचः॥३६॥ रोहिणी देवकी चाथ परिष्वज्य व्रजेश्वरीम्। स्मरन्त्यौ तत्कृतां मैत्रीं बाष्पकण्ठ्यौ समूचतुः॥ ३७ ॥

का विस्मरेत वां मैत्रीमनिवृत्तां व्रजेश्वरि। अवाप्याप्यैन्द्रमैश्वर्यं यस्या नेह प्रतिक्रिया॥ ३८॥ एतावदृष्टपितरौ युवयोः स्म पित्रोः संप्रीणनाभ्युदयपोषणपालनानि। प्राप्योषतुर्भवति पक्ष्म ह यद्वदक्ष्णोर्न्यस्तावकुत्र च भयौ न सतां परः स्वः॥ ३९॥ श्रीशुक उवाच—गोप्यश्च

கொண்டும், அவளால் செய்யப்பட்ட மைத்ரியை நினைத்துக்கொண்டும், கண்ணீர் நிறைந்த கண்டத்தையுடையவர்களாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினர். (37) 'ஹே யசோதே! இவ்வுலகில் நீங்கள் காட்டின எந்த ஸ்நேஹத்துக்குப் பதில் செய்யவியலாதோ அத்தகையதும், *நிவிருத்திக்குரிய காரணமிருந்தும் நிவிருத்திக்காததுமான உங்களுடைய மைத்ரியை இந்திரனுடைய ஐஸ்வரியத்தை யடைந்தபோதிலுங்கூட எவள்தான் மறப்பாள். (38) ஹே நல்லவளே! கண்களுக்கு இமைகள் போல் ரக்ஷகர்களாயானவர்களும் தாய் தந்தைகளா யானவர்களுமான உங்களிடம் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டவர்களும், (*)தாய் தந்தைகளைக்காணுதவர்களுமான இந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் நன்கு ப்ரீதியையும், க்ஷேமத்தையும், போஷணத்தையும், ரக்ஷணத்தையும் அடைந்து ஓரிடத்திலும் பயமற்றவர்களாக ஆகி வஸித்துவந்தனர். உங்களுக்கு இது பொருத்தமானதே. ஸாதுக்களுக்கு சொந்தமானவனென்றும் பிறனென்றும் கிடையாதன்றோ?' என்றனர். (39) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்— எல்லாக் கோபிகைகளும், எவருடைய தரிசனகாலத்தில் தங்களுடைய கண்களில் மறைவைத்தரும் இமையைப் படைத்தப் ப்ரம்ஹதேவனைச் சபித்தனரோ அந்த ஆசைக்குகந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைவெகு

---

* துஷ்டனான கம்ஸனிடமிருந்துண்டான பயத்தினுல் ப்ரேமை காட்டாதிருக்கக் காரணமிருந்தும் அதைப் பொருட்படுத்தாது ப்ரேமை காட்டினீர்கள் என்பது கருத்து.

(*) ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணபூதர்களானதுபற்றி உண்மையில் தாய் தந்தைகளற்றவர்கள் என்பது கருத்து.

कृष्णमुपलभ्य चिरादभीष्टं यत्प्रेक्षणे दृशिषु पक्ष्मकृतं शपन्ति। दृग्भिर्हृदीकृतमलं परिरभ्य सर्वास्तद्भावमापुरपि नित्ययुजां दुरापम् ॥ ४० ॥ भगवांस्तास्तथाभूता विविक्त उपसङ्गतः। आश्लिष्यानामयं पृष्ट्वा प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ४१ ॥ अपि स्मरथ नः सख्यः स्वानामर्थचिकीर्षया। गतांश्चिरायितान् शत्रुपक्षक्षपणचेतसः ॥ ४२ ॥ अप्यवध्यायथास्मान्स्विदकृतज्ञाविशङ्कया। नूनं भूतानि भगवान्युनक्ति वियुनक्ति च ॥ ४३ ॥ वायुर्यथा घनानीकं तृणं तूलं रजांसि च। संयोज्याक्षिपते भूयस्तथा भूतानि भूतकृत् ॥ ४४ ॥ मयि भक्तिर्हि भूतानाममृतत्वाय कल्पते। दिष्ट्या यदासीन्म

காலத்துக்குப் பிறகு நேரில்கண்டு கண்களின் வாயிலாக மனத்தில் பிரவேசித்தவரான அவரை நன்கு (மனத்தினல்) ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு யோகிகளுக்கும் அடைதற்கரிதான அவருடைய ஆத்மபாவத்தை (அவருடன் இரண்டறக்கலத்தலை) அடைந்தனர். (40) பகவானுன ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஏகாந்தமானவிடத்தில் வந்து அந்நிலையையடைந்தவர்களான அந்தக் கோபிகைகளை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு க்ஷேமத்தை விசாரித்துச் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். (41)

'ஹே ஸகிகளே! பந்துக்களுக்கு நன்மையைச்செய்யும் விருப்பத்துடன்சென்று சத்துருபக்ஷத்தையழிப்பதில் புத்தியைச் செலுத்தினதுபற்றி வரத்தாமதித்தோம் என எங்களை எண்ணுகின்றீர்களா? (42) அல்லது "இவர்கள் செய்நன்றி மறந்தவர்கள்" என அற்பம் சங்கைகொண்டு எங்களை அவமதிக்கின்றீர்களா? பகவான் பிராணிகளைச் சேர்த்தும் வைக்கிறுர், பிரித்தும் விடுகிறுர் என்பது நிஸ்சயமன்றோ? (43) காற்றானது மேகக்கூட்டத்தையும் துரும்பையும், பஞ்சையும், மண்பொடிகளையும் சேர்த்துவைத்துப் பிறகு எவ்விதம் பிரித்துவிடுகிறதோ அவ்விதமே ப்ராணிகளைப் படைக்கும் ஈஸ்வரனும் பூதங்களைச் சேர்க்கவும் பிரிக்கவும் செய்கிறுர். (44) என்னிடத்திலேற்படும் (ஸாமான்ய) பக்திமட்டுமே மோக்ஷத்தைத் தரக்கூடியதாகவன்றோ ஆகின்றது. (இவ்விதமிருக்க) உங்களுக்கு என்னை வசப்படுத்தக்கூடியபடி என்னிடம் ஸ்னேஹம் (ப்ரேமலக்ஷணமானபக்தி) உண்டாயிருக்கின்றது என்பது யாதுண்டோ இது

स्नेहो भवतीनां मदापनः॥ ४५ ॥ अहं हि सर्वभूतानामादिरन्तोऽन्तरं बहिः। भौतिकानां यथा खं वार्भूर्वायुर्ज्योतिरङ्गनाः॥ ४६ ॥ एवं ह्येतानि भूतानि भूतेष्वात्मात्मना ततः। उभयं मय्यथ परे पश्यताभातमक्षरे॥४७॥

அதிகம் மங்களமேயாகும். (45) ஹே அங்கனைகளே! பௌதிகங்களான பொருள்களுக்கு ஆகாசம், ஜலம், பூமி, வாயு, தேஜஸ் என்ற ஐந்து பூதங்களும் எப்படி ஆதியிலும் அந்தத்திலுமுள்ள ரூபங்களோ, இவ்விதமே நானும் †ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஆதியும் அந்தமும் உள்ளும் வெளியுமாவேனன்றோ? (46) ‡இவ்விதமேயன்றோ (அதாவது: பௌதிகங்களான=பஞ்சபூத காரியங்களான, பொருள்களுக்கு ஆகாசாதிகளான பஞ்சபூதங்கள் ஆதியும் அந்தமுமாகவாவது எவ்விதமோ அவ்விதமேயன்றோ.) அண்டஜம் முதலிய பூதங்(பிராணி)களும் தனது காரணங்களான ஆகாசாதி பஞ்சமஹாபூதங்களிலேயே இருக்கின்றனவே அன்றி போக்தாவான ஆத்மாவினிடத்திலில்லை. ஆத்மாவோ அந்தப் பூதங்களில் தனது போக்திருரூபத்தினால் நிறைந்து நிற்கின்றானேயன்றி காரணத்தன்மையினாலன்று. ஆகவே இவ்விரண்டையும் (பூதபௌதிகரூபமான போக்கியப் பொருளையும், போக்தாவான ஆத்மாவையும்) அக்ஷரனும் (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவனும்) பரனும் (எதற்கும் காரணனும்) ஆன என்னிடத்தில் பிரகாசிக்கின்றதாகவறிந்துகொள்ளுவீர்களாக' என்றார். (47) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ண

---

† அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஜராயுஜம் எனப்பிராணிகள் நான்குவிதங்களாகும். முட்டையினின்றுமுண்டாவது அண்டஜமென்றும், வியர்வையி (அல்லது புழுக்கத்தி) னின்றுமுண்டாவது ஸ்வேதஜமென்றும், பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வெளிவருவது உத்பிஜ்ஜமென்றும், கர்ப்பப்பையினின்றும் வெளிவருவது ஜராயுஜமென்றும் சொல்லப்படும்.

‡ நான்குவிதங்களான பூதக்கிராமங்களுக்கும் அவற்றின் போக்தாவான ஆத்மாவே ஆதியிலும் அந்தத்திலுமுள்ளவனாகவாவதுபற்றி ஸர்வவியாபகனான அந்தப் போக்தாவினிடத்தில் அந்தப் பூதங்கள் இருப்பையுடையனவாகவாகலாம். இவ்விதமிருக்க எங்களுக்கு உம்முடைய ப்ராப்தியேற்படுவது எங்ஙனமெனின்? அதற்குவேண்டி இந்த 47-வது சுலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது.

श्रीशुक उवाच—अध्यात्मशिक्षया गोप्य एवं कृष्णेन शिक्षिताः। तदनुस्मरणध्वस्तजीवकोशास्तमध्यगन्॥ ४८ ॥ आहुश्च ते नलिननाभ पदारविन्दं योगेश्वरैर्हृदि विचिन्त्यमगाधबोधैः। संसारकूपपतितोत्तरणावलम्बं गेहं जुषामपि मनस्युदियात्सदा नः॥ ४९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे वृष्णिगोपसङ्गमो नाम द्व्यशीतितमोऽध्यायः ॥ ८२ ॥

ஞல் ஸ்வரூபோபதேசமூலம் அறிவூட்டப்பட்டவர்களான கோபிகைகள் அவருடைய அனுஸ்மரணத்தினுல் (ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரத்தினுல்) போக்கப்பட்ட லிங்கதேஹத்தையுடையவர்களாய் அவரையே அடைந்தனர். (அவரது ஸ்வரூபத்திலேயே கலந்தவர்களாகவாயினர்.) (48) *ஹே நளினநாப! ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவர்களான யோகேஸ்வரர்களாலுங்கூட மனத்தில் அதிகமாய் சிந்திக்கக்கூடியதும், ஸம்ஸாரமாகிற கிணற்றில் விழுந்தவர்களுக்கு மேலேறுவதற்குரிய அவலம்பனமானதுமான (கைபிடியானதுமான) உம்முடைய சரணாரவிந்தமானது வீட்டையடைந்தவர்களாக இருப்பினுங்கூட எங்களுடைய மனத்தில் எப்பொழுதுமே பிரகாசத்தையடைந்து கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லினர்.(*) (49) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் வ்ருஷ்ணிகோபஸங்கமமேன்ற எண்பத்து இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* இவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் ஐக்யப்படினுங்கூட ப்ராசீனவாஸனேயினுல் அங்கிலேயினின்றும் வெளிவந்த சித்தமுள்ளவர்களாய் இருந்தபோதிலும் கூட அங்கிலேயிலும் அவருடைய சரணத்யானமே தங்களுக்கு இடையருதிருக்கவேண்டுமென வேண்டுகின்றனர்.

(*) இதனுல் ஸ்வரூபத்தில் லயித்தவர்களுக்குங்கூட ப்ராசீனவாஸனையையொட்டி மனம் வெளிவருவதுண்டென்றும், அவ்விதம் வெளிவந்த காலத்திலும் பகவத்தியானமென்ற பக்தியிலேயே ஈடுபட்டிருக்குமென்பதும் பெறப்பட்டது.

अथ त्र्यशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तथानुगृह्य भगवान्गोपीनां स गुरुर्गतिः। युधिष्ठिरमथापृच्छत्सर्वांश्च सुहृदोऽव्ययम् ॥ १ ॥ त एवं लोकनाथेन परिपृष्टाः सुसत्कृताः। प्रत्यूचुर्हृष्टमनसस्तत्पादेक्षाहतांहसः॥ २ ॥ कुतोऽशिवं त्वच्चरणाम्बुजासवं महन्मनस्तो मुखनिःसृतं क्वचित्। पिबन्ति ये कर्णपुटैरलं प्रभो देहं भृतां देहकृदस्मृतिच्छिदम् ॥ ३ ॥ हित्वात्मधामविधुतात्मकृत-

---

எண்பத்து மூன்ருவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) त्र्यशीतितम एवञ्च स्त्रीणां कृष्णकथोत्सवे ।
द्रौपद्यै कृष्णभार्याभि रुक्ताः कृष्णकरग्रहाः ॥ १ ॥

(க-ரை) ஸ்திரீகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கதையைச் சொல்லும் ஸந்தோஷ ஸமயத்தில் கிருஷ்ணனுடைய பார்யைகளினல் திரௌபதிக்குத் தத்தமது விவாஹமுறைகள் சொல்லப்பட்டன என இந்த எண்பத்துமூன்ருவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—கோபிகைகளுக்கு அடைவிடமானவரும் குருவுமான அந்தப் பகவான் அவ்விதம் அனுக்கிரஹித்துவிட்டுப் பிறகு தர்மபுத்திரரையும், எல்லாச் சிநேஹிதர்களையும் குசலப்ரச்னம் செய்தார். (1) இவ்விதம் லோகநாதனன ஸ்ரீகிருஷ்ணனல் குசலப்ரச்னம் செய்யப்பட்டவர்களும், நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டவர்களுமான அவர்கள் ஸந்தோஷித்த மனமுள்ளவர்களாகவும், அவருடைய சரணதரிசனத்தினல் போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவர்களாகவும் கொண்டு பதில்சொல்லலுற்றனர். (2) 'ஹே ப்ரபோ! மஹான்களுடைய மனஸ்ஸிலிருந்து வாய்வழியாகப் பெருகி வழிந்ததும், தேஹமெடுத்தவர்களின் தேஹத்துக்குக் காரணமான அவித்தையைப் போக்குகின்றதுமான உமது சரணரவிந்தத்திலுள்ள தேனை எவர்கள் காதுகளாகிற தொன்னைகளினல் நன்கு குடிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு அமங்களம் ஏது? (3) ஆகவே ஸ்வரூபப்ரகாசத்தினல் போக்கப்பட்டவைகளான புத்தி கல்பிதங்களான ஜாக்கிரம், ஸ்வப்பினம், ஸுஷுப்தி ஆகிய மூன்று அவஸ்

ऽव्यवस्थमानन्दसंप्लवमखण्डमकुण्ठबोधम् । कालोपसृष्टनिगमावन आत्तयोगमायाकृतिं परमहंसगतिं नताः स्म ॥ ४ ॥ ऋषिरुवाच—इत्युत्तमश्लोकशिखामणिं जनेष्वभिष्टुवत्स्वन्धककौरवस्त्रियः। समेत्य गोविन्दकथा मिथोऽगृणन्त्रिलोकगीताः शृणु वर्णयामि ते ॥ ५ ॥ द्रौपद्युवाच—हे वैदर्भ्यच्युतो भद्रे हे जाम्बवति कोसले। हे सत्यभामे कालिन्दि शैब्ये रोहिणि लक्ष्मणे ॥ ६ ॥ हे कृष्णपत्न्य एतन्नो ब्रूत वो भगवान्स्वयम् ।

தைகளையுடையவரும், (ஆனதுபற்றியே) †ஸர்வானந்த கதம்பரூபரும், அகண்டரும் (எவ்விதமான குறைவுமற்றவரும்) குறைவுபடாத சித்சக்திையுடையவரும், காலத்தினல் நாசமாக்கப்பட்ட வேதங்களைக் காக்கவேண்டி யோகமாயையினல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நராகாரத்தை (மனித வடிவத்தை) யுடையவரும், பரமஹம்ஸர்களுக்கு அடைவிடமானவருமான உம்மையே நாங்கள் நமஸ்கரித்தவர்களாக இருக்கின்றோம்.‡ (4) ருஷி சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் ஜனங்கள் உத்தமஸ்லோகசிகாமணியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கும்பொழுது அந்தகர், கௌரவர் இவர்களின் ஸ்திரீகள் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு மூவ்வுலகங்களிலும் கானஞ்செய்யப்பட்ட கோவிந்தனுடைய கதைகளை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லினர். அதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். (5) திரௌபதி சொல்லலுற்றாள்—'ஹே விதர்ப்பராஜ குமாரியான ருக்மிணி! ஹே பத்ரே! ஹே ஜாம்பவதி! ஹே கோஸலே! ஹே ஸத்யபாமே! ஹே காளிந்தி! ஹே சைப்யே! (மித்ரவிந்தே!) ஹே ரோஹிணி! ஹே லக்ஷ்மணே! மற்றுமுள்ள ஹே கிருஷ்ண பத்நிகளே! அச்யுதனை பகவான் தனது மாயையினல் லோகத்தையனுஸரித்தவராய்க் கொண்டு உங்களைத் தானகவே எவ்விதம் விவாஹஞ்செய்துகொண்

---

† எல்லா விஷயானந்தங்களும் எங்கு ஒன்றுகூடுகின்றனவோ அது ஸர்வானந்த கதம்பமெனப்படும். அதன் ஸ்வரூபமாக இருப்பவர் என்பது பொருள். ஆனந்தநிதி என்பது பேரப்பட்டது.

‡ தாங்கள் இவ்வித ஸ்வரூபமுள்ளவராக இருப்பதாலும் உமது மாயையினலேயே எங்களுக்கு இவ்வளவு அனர்த்தங்களுமேற்படுவதாலும் அந்த மாயைவிலகவேண்டி உம்மையே சரண்புகுந்தோம் என்பதுகருத்து.

उपयेमे यथा लोकमनुकुर्वन्स्वमायया ॥ ७ ॥ रुक्मिण्युवाच—चैद्याय मार्पयितुमुद्यतकार्मुकेषु राजस्वजेयभटशेखरिताङ्घ्रिरेणुः। निन्ये मृगेन्द्र इव भागमजावियूथात्तच्छ्रीनिकेतचरणोऽस्तु ममार्चनाय ॥ ८ ॥

सत्यभामोवाच—यो मे सनाभिवधतप्तहृदा ततेन लिप्ताभिशापमपमार्ष्टुमुपाजहार। जित्वर्क्षराजमथ रत्नमदात्स तेन भीतः पिताऽदिशत मां प्रभवेऽपि दत्ताम् ॥ ९ ॥ जाम्बवत्युवाच—प्राज्ञाय देहकृदमुं निजनाथदैवं सीतापतिं त्रिणवहान्यमुनाभ्ययुध्यत्। ज्ञात्वा परीक्षित उपाहरदर्हणं मां

டாரோ இதைச் சொல்லுங்கள்' என்றாள். (6–7) ருக்மிணி சொல்லலுற்றாள்—'ஜராஸந்தன் முதலிய அரசர்கள் என்னைச் சிசுபாலனுக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டி உயரத்தூக்கப்பட்ட வில்லையுடையவர்களாக இருக்கும்பொழுது ஜயிக்கமுடியாதவர் (சூரர்) களான போர்வீரர்களினால் சிரோபூஷணமாகச் செய்யப்பட்ட பாததூளியையுடையவராய் (அதாவது: அவர்களுடைய தலைகளில் காலை வைத்து) செம்மறியாடு, வெள்ளாடு இவற்றின் கூட்டத்திலிருந்து சிங்கமானது தனது பாகத்தைப்போல எவர் தனது பாகமான என்னையபஹரித்துக்கொண்டுபோனாரோ அவருடைய அழகுக்கிருப்பிடமான சரணமானது எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கதாகவாகட்டும்'. (8) ஸத்யபாமை சொல்லலுற்றாள்—'தம்பியின் (ப்ரஸேனனின்) வதத்தினால் * தாபத்தையடைந்த மனத்தையுடையவரான எனது பிதாவினால் (ஸத்ராஜித்தினால்) சுமத்தப்பட்ட அபயசஸ்ஸைப்போக்கவேண்டி எவர் ஜாம்பவானை ஜயித்து ஸ்யமந்தகமணியைக் கொண்டு வந்து பிறகு என் பிதாவினிடம் கொடுத்தாரோ, அந்த ப்ரபுவான கிருஷ்ணனுக்குத் தனது அபராதத்தினால் பயந்தவரான எனது பிதா அக்ரூராதிகளுக்குத் தருவதாக வாக்களிக்கப்பட்டவளாயினுங்கூட என்னைக்கொடுத்தார்'. (9)

ஜாம்பவதி சொல்லலுற்றாள்—'எனது பிதாவான ஜாம்பவான் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தனக்கு ஸ்வாமியும், தைவமும் (ஈஶ்வரனும்) ஆன ஸீதாபதியாக அறிந்துகொள்ளாமல் இவருடன் கூட

* சிங்கம் தம்பியைக்கொன்றதா யறியாது வருந்தினர் என்பது கருத்து.

पादौ प्रगृह्य मणिनाहममुष्य दासी ॥ १० ॥ कालिन्द्युवाच—तपश्चरन्ती-
माज्ञाय स्वपादस्पर्शनाशया। सख्योपेत्याग्रहीत्पाणिं योऽहं तद्गृहमार्जनी
॥ ११ ॥ भद्रोवाच—यो मां स्वयंवर उपेत्य विजित्य भूपान्निन्ये श्वयूथग-
मिवात्मबलिं द्विपारिः। भ्रातृंश्च मेऽपकुरुतः स्वपुरं श्रियौकस्तस्यास्तु
मेऽनुभवमङ्घ्र्यवनेजनत्वम् ॥ १२ ॥ सत्योवाच—सप्तोक्षणोऽतिबलवीर्य-
सुतीक्ष्णशृङ्गान्पित्रा कृतान्क्षितिपवीर्यपरीक्षणाय। तान्वीरदुर्मदहनस्तरसा

இருபத்தேழு தினங்கள் முழுதும் சண்டையிட்டார். இவ்விதம் பரீக்ஷிக்கப்பட்டபொழுது இவரை ஸாக்ஷாத் ஸீதாபதியேயென வறிந்து கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்யமந்தகமணியுடன் கூட என்னை இவருக்குக் கொடுத்தார். நான் இவருடைய வேலைக்காரியாகவிருக்கிறேன்'. (10) காளிந்தி சொல்லலுற்றாள்—'எவர் என்னைத் தனது பாதங்களை ஸ்பர்சிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் தவஞ்செய்கின்றவளாக வறிந்துகொண்டு ஸகாவான அர்ஜுனனுடன் வந்து என்னைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொண்டாரோ அந்த நான் அவருடைய வீடு கூட்டுகின்றவளாக இருக்கின்றேன்'.(11) பத்ரை சொல்லலுற்றாள்—'எவர் ஸ்வயம்வர காலத்தில் வந்து அரசர்களையும், தனக்கு இடையூறு விளைவிக்கின்ற எனது ப்ராதாக்களையும் ஜயித்து சிங்கமானது நாயின் கூட்டத்திலுள்ள தனது மாம்ஸத்தைப்போல என்னை லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான தனது த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோனாரோ அந்த எனக்கு ஒவ்வொரு பிறவியிலும் அவருடைய சரணங்களை அலம்பிவிடுந்தன்மையானது இருக்கட்டும்.' (12) ஸத்யை சொல்லலுற்றாள்—'எவர் அதிகம் பலம் வீரியம் கூர்மையுள்ளகொம்பு இவையுள்ளனவும், ராஜாக்களின் வீரியத்தைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டி எனது பிதாவினாலேற்படுத்தப்பட்டனவும், வீரர்களின் கெட்டமதத்தைக் குலைப்பனவுமான அந்த ஏழு காளைமாடுகளையும் சீக்கிரத்திலேயே அடக்கி சிறுபையன்கள் ஆட்டுக்குட்டிகளைப்போல விளையாடிக்கொண்டே கட்டினாரோ, எவர் வழியில் சண்டைக்குவந்த அரசர்களை ஜயித்து வீரியத்தையே சுல்கமாக உடையவளும்,தாஸிகளுடன் கூடினவளும்,ரதம், கஜம், துரகம், பதாதி என நால்வகை சேனையுடன் கூடினவளுமான

निगृह्य क्रीडन्ववन्ध ह यथा शिशवोऽजतोकान् ॥ १३ ॥ य इत्थं वीर्यशुल्कां मां दासीभिश्चतुरङ्गिणीम् । पथि निर्जित्य राजन्यान्निन्ये तद्दास्यमस्तु मे ॥

मित्रविन्दोवाच—पिता मे मातुलेयाय स्वयमाहूय दत्तवान् । कृष्णे कृष्णाय तच्चित्तामक्षौहिण्या सखीजनैः ॥ १५ ॥ अस्य मे पादसंस्पर्शो भवेज्जन्मनि जन्मनि । कर्मभिर्भ्राम्यमाणाया येन तच्छ्रेय आत्मनः ॥ १६ ॥ लक्ष्मणोवाच—ममापि राज्ञ्यच्युतजन्मकर्म श्रुत्वा मुहुर्नारदगीतमास ह । चित्तं मुकुन्दे किल पद्महस्तया वृतः सुसंमृश्य विहाय लोकपान् ॥ १७ ॥ ज्ञात्वा मम मतं साध्वि पिता दुहितृवत्सलः । बृहत्सेन इति ख्यातस्तत्रोपायमचीकरत् ॥ १८ ॥ यथा स्वयंवरे राज्ञि मत्स्यः पार्थेप्सया कृतः ।

என்னைத் தனது பட்டினத்துக்குக் கொண்டுவந்தாரோ அவருடைய தாஸ்யமானது எனக்கு இருக்கட்டும்.' (13–14) மித்ரவிந்தை சொல்லலுற்றாள்—'ஹே கிருஷ்ணே! (த்ரௌபதி!) எனது பிதாவானவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவளான என்னை ஒரு அக்ஷௌஹிணி ஸேனையுடனும், ஸகீஜனங்களுடனுங்கூட அம்மான் புத்திரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குத் தானே அவரை அழைத்துக் கொடுத்தார். எதனால் கர்மங்களினால் பிறவிக்கடலில் சுத்துகின்றவளான எனக்குக் கைவல்யமெனப்பெரிய அந்தஶ்ரேயஸ்ஸானது உண்டாகுமோ இவருடைய அந்தப் பாதஸ்பர்சமானது ஒவ்வொரு பிறவியிலு மெனக்குண்டாகட்டும்.' (15–16) லக்ஷ்மணை சொல்லலுற்றாள்—'ஹே ராஜ்ஞி! எனக்கும் அடிக்கடி நாரதரால் கானம்செய்யப்பட்ட அச்யுதனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஜன்மம், கர்மம் இவைகளைக் கேட்டு முகுந்தனிடத்தில் சித்தம் பற்றுக்கொண்டது. இவர் பத்மத்தைக் கையில்கொண்டவளான லக்ஷ்மியினால் எல்லா லோகபாலர்களையும் பொருட்படுத்தாது நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்தாவாக வரிக்கப்பட்டவராகவன்றோ இருக்கின்றார்.(17) ஹே ஸாத்வி! ப்ருஹத்ஸேனன் எனப் பிரஸித்திபெற்றவரும், பெண்ணான என்னிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவருமான எனது பிதாவானவர் எனது எண்ணத்தை அறிந்துகொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண ப்ராப்திவிஷயத்தில் உபாயத்தைச் செய்தார். (18)

ஹே ராஜ்ஞி! (உனது) ஸ்வயம்வரத்தில் அர்ஜுனனையடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் மத்ஸ்யமானது எவ்விதம் செய்யப்

अयं तु बहिराच्छन्नो दृश्यते स जले परम्॥ १९ ॥ श्रुत्वैतत्सर्वतो भूपा आययुर्मत्पितुः पुरम्। सर्वास्त्रशस्त्रतत्त्वज्ञाः सोपाध्यायाः सहस्रशः॥२०॥ पित्रा संपूजिताः सर्वे यथावीर्यं यथावयः। आददुः सशरं चापं वेद्धुं पर्षदि मद्धियः॥ २१ ॥ आदाय व्यसृजन्केचित्सज्यं कर्तुमनीश्वराः। आकोष्ठं ज्यां समुत्कृष्य पेतुरेकेऽमुना हताः॥ २२ ॥ सज्यं कृत्वा परे वीरा

பட்டதோ அவ்விதமே மத்ஸ்யத்தைச் செய்தார். ஆனுல் இவர் செய்த இந்தமத்ஸ்யமோவெனில் * வெளியில் மறைக்கப்பட்டதாயும் அது ஜலத்தில் பட்டும் பார்க்கக்கூடியதாயுமிருந்தது. (19) எல்லாவிதமான அஸ்திரசஸ்திரங்களுடையவும் உண்மையை யறிந்தவர்களான எல்லா அரசர்களும் இதைக்கேட்டுத் தத்தமது உபாத்தியாயர்களுடன் கூட ஆயிரக்கணக்காக எனது பிதாவின் பட்டினத்துக்கு வந்தனர். (20) யாவரும் வீரியத்துக்குத் தக்கபடியும், வயதுக்குத் தக்கபடியும் (எனது) பிதாவினுல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டும், (*) என்னிடம் செலுத்தப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய்க் கொண்டும் மத்ஸ்ய லக்ஷ்யத்தை யடிக்கவேண்டி அம்புடன் கூடின வில்லைச் சபையில் எடுத்தனர். (21) சிலர் (வில்லை) க்கையிலெடுத்து அம்பைப் பிரயோகித்தனர். சிலர் நாண் கயிரை வில்லில் பூட்டவே அசக்தர்களாயினர். சிலர் முழங்கைவரை ஞாண் கயிரையிழுத்து இந்த வில்லினுல் அடிக்கப்பட்டவர்களாய் பூமியில் விழுந்தனர். (22) மற்றவீரர்களான மாகதன் அம்பஷ்டன், சிசுபாலன்

---

* துருபதராஜனுலேற்படுத்தப்பட்ட மத்ஸ்யமானது வெளியில் மட்டுமே மறைக்கப்பட்டிருந்ததேயொழிய உள்ளில் மறைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகவே அது தூணையொட்டி மேலே கண்ணைச் செலுத்தினுல் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. இதுவோ தூணின் அடியில் வைக்கப்பட்ட பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கக் கூடியதாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது. ஆகவே பாத்திரத்திலுள்ள பிரதிபிம்பத்தைக் கண்ணுல் பார்த்துக்கொண்டு தூணின் நுனியிலுள்ள குறியை யடிக்கவேண்டும். ஆகவே இது ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தவிர்த்து வேறு எவராலும் பிளக்கமுடியாததாகவே இருந்தது என்பது கருத்து.

(*) அவர்கள் லக்ஷ்யத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினபோதிலும் கூட அவர்களால் அந்தலக்ஷ்யம் அடிக்கமுடியாததாகவிருக்கும் பொழுது புத்தியை என்னிடத்திலும் செலுத்திவிட்டபொழுது அவர்களால் அது எவ்விதம் அடிக்கப்படக்கூடும் என்பது கருத்து.

मागधाम्बष्ठचेदिपाः। भीमो दुर्योधनः कर्णो नाविन्दंस्तदवस्थितिम् ॥२३॥ मत्स्याभासं जले वीक्ष्य ज्ञात्वा च तदवस्थितिम्। पार्थो यत्तोऽसृजद्बाणं नाच्छिनत्पस्पृशे परम्॥ २४ ॥ राजन्येषु निवृत्तेषु भग्नमानेषु मानिषु। भगवान्धनुरादाय सज्यं कृत्वाथ लीलया॥ २५ ॥ तस्मिन्संधाय विशिखं मत्स्यं वीक्ष्य सकृज्जले। छित्त्वेषुणापातयत्तं सूर्ये चाभिजिति स्थिते॥ २६॥ दिवि दुन्दुभयो नेदुर्जयशब्दयुता भुवि। देवाश्च कुसुमासारान्मुमुचुर्हर्षविह्वलाः॥२७॥ तद्रङ्गमाविशमहं कलनूपुराभ्यां पद्भ्यां प्रगृह्य कनकोज्ज्वलरत्नमालाम्। नूत्ने निवीय परिधाय च कौशिकाग्र्ये सव्रीडहासवदना कब-

---

இவர்களும், பீமஸேனன் துரியோதனன் கர்ணன் இவர்களும், வில்லில் நாணேற்றினபோதிலுங்கூட அந்த மத்ஸ்யமிருப்பதையே அறியமுடியாதவர்களாக இருந்தனர்.(23) அர்ஜுனன் மத்ஸ்யத்தின் நிழலை ஜலத்தில் கண்டு அந்த மத்ஸ்யமிருக்குமிடத்தை யறிந்து கோண்டு முயற்சியுள்ளவனுப் பாணத்தை ப்ரயோகித்தான். ஆனல் அந்தப் பாணம் மீனின்மேலில் மட்டும் பட்டதே அன்றி அதை அறுத்துத் தள்ளவில்லை. (24) மானிகளான அரசர்கள் மானமிழந்தவர்களாய்த் திரும்பினதும் பிறகு பகவானுன கிருஷ்ணன் தனுஸ்ஸை எடுத்து விளையாட்டாகவே நாண்பூட்டி அந்தநாணில், பாணத்தைத் தொடுத்து ஜலத்தில் மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஒரே தடவை விடுத்து பாணத்தினல் அதைபறுத்து சூரியன் † அபிஜித்திலிருக்கும் பொழுது கீழில் தள்ளிவிட்டார். (25-26) ஆகாசத்தில் ஜயசப்தத்துடன் கூடின துந்துபிவாத்தியங்கள் முழங்கின. ஸந்தோஷத்தினல் கலங்கினவர்களான தேவர்கள் பூமியில் புஷ்ப வர்ஷங்களை வர்ஷித்தனர். (27) அப்பொழுது நான் புதிதுகளான சிறந்த இரண்டு வெண்பட்டுகளை எடுத்து ஒன்றினல் மேலில்மறைத்துக்கொண்டும், மற்றொன்றை இடையிலணிந்துகொண்டும் வெட்கத்துடனும் புன்சிரிப்புடனும் கூடின முகமுள்ளவளாய்க் கொண்டும், தலைப்பின்னலில் அணியப்பட்ட பூமாலையை யுடையவளாய்க் கொண்டும் ஸ்வர்ணத்தினல் பிரகாசிக்கின்ற ரத்தினமாலையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டும் இனிப்பாக ஒலிக்கின்ற பாதஸரங்களை

---

† அபிஜித் என்பது ஓர் நக்ஷத்திரமாகும்,

रीधृतस्रक् ॥ २८ ॥ उन्नीय वक्त्रमुरुकुन्तलकुण्डलत्विड्गण्डस्थलं शिशिरहा-
सकटाक्षमोक्षैः। राज्ञो निरीक्ष्य परितः शनकैर्मुरारेरंसेऽनुरक्तहृदया निदधे
स्वमालाम् ॥ २९ ॥ तावन्मृदङ्गपटहाः शङ्खभेर्यानकादयः। निनेदुर्नटनर्त-
क्यो ननृतुर्गायका जगुः॥ ३० ॥

एवं वृते भगवति मयेशे नृपयूथपाः। न सेहिरे याज्ञसेनि स्पर्धन्तो
हृच्छयातुराः॥ ३१ ॥ मां तावद्रथमारोप्य हयरत्नचतुष्टयम्। शार्ङ्गमुद्यम्य
सन्नद्धस्तस्थावाजौ चतुर्भुजः॥ ३२ ॥ दारुकश्चोदयामास काञ்चनोपस्करं

யுடையகால்களினால் ஸபையையடைந்தேன். (28) அதிகங்களான சுருட்டைமயிர்களை யுடையதும் காதுகளிலுள்ள குண்டலங்களின் காந்திகளை யுடையதுமான கன்னப்ரதேசத்தை யுடைய முகத்தை உயரத்தூக்கி தாபத்தைப் போக்குகின்ற மந்த ஹாஸத்தையுடைய கடைக்கண் பார்வைகளினால் சுற்றிலுமுள்ள அரசர்களைப் பார்த்துவிட்டு அனுராகத்துடன் கூடின மனதுள்ளவளாய் என்னிடமுள்ள மாலையை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கழுத்தில் மெதுவாகப் போட்டேன். (29) அப்பொழுது மிருதங்கங்களும், படஹமென்ற வாத்தியங்களும், சங்கம், பேரி, ஆனகமென்ற வாத்தியம் இவைகளும் முழங்கின. நடர்களும் நர்த்தகிகளும் நர்த்தனமாடினர். காயகர்கள் பாடினர். (30)

இவ்விதம் ஈஸ்வரனும் பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்னால் வரிக்கப்பட்டவுடன் ஹே த்ரௌபதி! மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் பொறாமை கொண்டவர்களாய் (அதை) ஸஹித்தார்களில்லை. (31) அப்பொழுது ‡ நான்கு கைகளுள்ளவரான பகவான் சிறந்த நான்கு குதிரைகள் கட்டின தேரில் என்னை யேற்றிவைத்துச் சார்ங்கமென்ற வில்லை உயரத்தூக்கி நெருத்திக் கொண்டு யுத்தவிஷயத்தில் தயாராக இருந்தார். (32) ஹே ராக்ஞி! மிருகங்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மிருகராஜன் (சிங்கம்) போல அரசர்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்

‡ யுத்தத்தில் பயமடைந்த என்னை இரண்டு கைகளால் ஆலிங்கனஞ் செய்து இரண்டுகைகளுள் ஒன்றில் வில்லையும் மற்றொன்றில் பாணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு நின்றார் என்பது கருத்து.

रथम्। मिषतां भूभुजां राज्ञि मृगाणां मृगराडिव ॥ ३३ ॥ तेऽन्वसज्जन्त राजन्या निषेद्धुं पथि केचन। संयत्ता उद्धृतेष्वासा ग्रामसिंहा यथा हरिम् ॥ ३४ ॥ ते शार्ङ्गच्युतबाणौघैः कृत्तबाह्वङ्घ्रिकन्धराः। निपेतुः प्रधने केचिदेके सन्त्यज्य दुद्रुवुः॥ ३५ ॥ ततः पुरीं यदुपतिरत्यलङ्कृतां रविच्छदध्वजपटचित्रतोरणाम्। कुशस्थलीं दिवि भुवि चाभिसंस्तुतां समाविशत्तरणिरिव स्वकेतनम् ॥ ३६ ॥ पिता मे पूजयामास सुहृत्संबन्धिबान्धवान्। महार्हवासोलङ्कारैः शय्यासनपरिच्छदैः॥ ३७ ॥ दासीभिः सर्वसंपद्भिर्भटेभरथवाजिभिः। आयुधानि महार्हाणि ददौ पूर्णस्य भक्तितः॥ ३८ ॥ आत्मारामस்य तस्येमा वयं वै गृहदासिकाः। सर्वसङ्गनिवृत्त्याद्धा तपसा

குங்கால் தாருகன் என்ற தேர்ப்பாகன் பொன்மயமான ஸாமான்களையுடைய தேரை ஓட்டினன். (33) அந்த அரசர்கள் தடுப்பதற்கு வேண்டிச் சிலர் பின்தொடர்ந்தனர். சிலர் வில்லைத் தூக்கிநெறுத்திக் கொண்டு யுத்தத்துக்கு ஸன்னத்தர்களாய் நாய்கள் சிங்கத்தைப் போல (எதிரிலோடிவந்தனர்.) (34) சார்ங்கத்தினின்றும் விடப்பட்ட பாணக்கூட்டங்களினுல் அறுக்கப்பட்ட கைகால் தலை இவற்றையுடையவர்களாய் சிலர் போர்க்களத்தில் விழுந்தனர். சிலர் (போர்க்களத்தை) விட்டு ஓட்டம்பிடித்தனர். (35) பிறகு யதுபதியானவர் சூரியனை மறைக்கின்ற த்வஜவஸ்திரங்களையும் சித்திரமான தோரணங்களையும் உடையதும் தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்டதும், அதிகம் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான குசஸ்தலி என்ற பட்டினத்தில் சூரியன் அஸ்தாசலத்தில் போல ப்ரவேசித்தார். (36) எனது பிதாவானவர் மிக்கவிலையுயர்ந்த வஸ்திரங்கள் அலங்காரங்கள் இவற்றினுலும், படுக்கை ஆஸனம் மற்றுமுள்ள பொருள் இவற்றினுலும், மித்திரர், ஸம்பந்திகள், பந்துக்கள் இவர்களைப் பூஜித்தார். (37) வேலைக்காரிகளுடனும், எல்லாவிதமான ஸம்பத்துக்களுடனும், போர்வீரர் யானை தேர் குதிரை இவற்றுடனும்கூட மிக்கமதிக்கத்தக்க ஆயுதங்களை எதிலும் நிறைவுபெற்ற பகவானுக்குப் பக்தியுடன் கொடுத்தார். (38) ஆகவே இந்த நாங்கள் எட்டுமஹிஷிகளும் ஸர்வஸங்கபரித்யாகத்துடன் செய்த தவத்தினுலேயே நேரில் ஆத்மாராமனுன அவருடைய

च बभूविम ॥ ३९ ॥ महिष्य ऊचुः—भौमं निहत्य सगणं युधि तेन रुद्धा
ज्ञात्वाथ नः क्षितिजये जितराजकन्याः। निर्मुच्य संसृतिविमोक्षमनुस्मर-
न्तीः पादाम्बुजं परिणिनाय य आप्तकामः॥ ४० ॥ न वयं साध्वि साम्रा-
ज्यं स्वाराज्यं भौज्यमप्युत । वैराज्यं पारमेष्ठ्यं च आनन्त्यं वा हरेः पद-
म् ॥ ४१ ॥ कामयामह एतस्य श्रीमत्पादरजः श्रियः। कुचकुङ्कुमगन्धाढ्यं
मूर्ध्ना वोढुं गदाभृतः॥ ४२ ॥ व्रजस्त्रियो यद्वाञ्छन्ति पुलिन्द्यस्तृणवीरुधः।
गावश्चारयतो गोपाः पादस्पर्शं महात्मनः॥ ४३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिण्यादि
विवाहकथनं नाम त्र्यशीतितमोऽध्यायः॥ ८३ ॥

வீட்டுதாஸிகளாக ஆனோம்.' (39) மற்ற மஹிஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—'நரகாசுரனைப் பரிவாரத்துடன் போரில் கொன்று பிறகு பூமியை ஜயிக்கும் பொழுது ஜயிக்கப்பட்ட அரசர்களின் பெண்களான எங்களை அந்தப் பௌமனுலடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பவர்களாகவறிந்து அதனின்றும் விடுவித்துதான் ஆப்தகாமராக இருந்தபோதிலுங்கூட ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மோக்ஷத்தைத் தருகின்ற அவரது சரணாரவிந்தத்தைத் தியானிக்கின்ற எங்களை விவாஹஞ் கொண்டார். (40) ஹே ஸாத்வி! நாங்கள் ஸார்வபௌமபதத்தையும், இந்திரபதத்தையும், அவ்விரண்டிடத்திலுமுள்ள போகத்தை அனுபவித்தலையும், அணிமாதி ஸித்திகளையடைதலையும், ப்ரம்ஹபதத்தையும், மோக்ஷத்தையும், பகவத்ஸாலோக்யாதிகளையும் விரும்புகின்றோமில்லை. பின்னையோவெனில் ஸ்ரீதேவியினுடைய ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமம் சந்தனம் இவை நிறைந்ததும் சோபையுள்ளதுமான இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய பாததூளியைத் தலையினால் வஹிக்கவேண்டுமென்றே விரும்புகின்றோம். (41–42) * கோபஸ்திரீகளும், வேடுவஸ்திரீகளும், புற்களும், மரங்களும், கோபாலர்களும் பசுக்களைமேய்க்கின்ற மஹாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய

---

* அது அதிதுர்லபமாகையால் அதை ஆசைப்படுவதில் யாதுபயன் எனின்? அதற்கு வேண்டிப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றனர்.

अथ चतुरशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—श्रुत्वा पृथा सुबलपुत्र्यथ याज्ञसेनी माधव्यथ क्षितिपपत्न्य उत स्वगोप्यः। कृष्णेऽखिलात्मनि हरौ प्रणयानुबन्धं सर्वा विसिस्म्युरलमश्रुकलाकुलाक्ष्यः॥ १ ॥ इति संभाषमाणासु स्त्रीभिः स्त्रीषु नृभिर्नृषु। आययुर्मुनयस्तत्र कृष्णरामदिदृक्षया॥ २। द्वैपायनो नारदश्च

பாதஸம்பந்தத்தை எவ்விதம் விருப்புகின்றனரோ அவ்விதமே நாங்களும் விரும்புகின்றோம்.’ (43) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ருக்மிண்யாதி விவாஹகதநமென்ற எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुर्भिरधिकाशीतितमे मुनिसमागमे।
वसुदेवमखोत्साहबन्धुप्रस्थापनादिकम्॥ १ ॥

(க—ரை) பகவானைக்காணுவதற்கு மஹருஷிகள் வந்தபொழுது வஸுதேவருக்கு யாகஞ்செய்யும் விஷயத்தில் உத்ஸாஹமும், பந்துக்களைப் பயணப்படுத்தல் முதலியதும் இந்த எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பிறகு குந்தியும், ஸுபலராஜகுமாரியான காந்தாரியும், த்ரௌபதியும், சுபத்ரையும், அங்குள்ள ராஜபத்நிகளும், கிருஷ்ணபக்தைகளான கோபிகைகளுமான யாவரும் அகிலாத்மாவும் ஹரியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் பத்நிகளுக்குள்ள ப்ரேமஸம்பந்தத்தை இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டு ஆனந்தபாஷ்பம் நிறைந்தகண்ணுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தனர். (1) ஸ்திரீகளுடன் கூட ஸ்திரீகளும், புருஷர்களுடன் கூட புருஷர்களும் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கிருஷ்ணராமர்களைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் வியாஸர், நாரதர், ச்யவனர், தேவலர், அஸிதர், விஸ்வாமித்ரர், சதாநந்தர், பரத்வாஜர், அதுபோல கௌதமர், சிஷ்யர்களுடன் கூடின பரசுராமர்,

च्यवनो देवलोऽसितः। विश्वामित्रः शतानन्दो भरद्वाजोऽथ गौतमः॥ ३ ॥
रामः सशिष्यो भगवान्वसिष्ठो गालवो भृगुः। पुलस्त्यः कश्यपोऽत्रिश्च
मार्कण्डेयो बृहस्पतिः॥ ४ ॥ द्वितस्त्रितश्चैकतश्च ब्रह्मपुत्रस्तथाङ्गिराः।
अगस्त्यो याज्ञवल्क्यश्च वामदेवादयोऽपरे॥ ५ ॥ तान्दृष्ट्वा सहसोत्थाय
प्रागासीना नृपादयः। पाण्डवाः कृष्णरामौ च प्रणेमुर्विश्ववन्दितान्॥ ६ ॥
तानानर्चुर्यथा सर्वे सहरामोऽच्युतोऽर्चयत्। स्वागतासनपाद्यार्घ्यमाल्य-
धूपानुलेपनैः॥ ७ ॥ उवाच सुखमासीनान्भगवान्धर्मगुप्तनुः। सदसस्तस्य
महतो यतवाचोऽनुश्रृण्वतः॥ ८ ॥ श्रीभगवानुवाच—अहो वयं जन्मभृतो
लब्धं कार्त्स्न्येन तत्फलम्। देवानामपि दुष्प्रापं यद्योगेश्वरदर्शनम्॥ ९ ॥

பகவானுன வஸிஷ்டர், காலவர், பிருகு, புலஸ்த்யர், கஶ்யபர், அத்ரி, மார்க்கண்டேயர், பிருஹஸ்பதி, த்விதர், த்ரிதர், ஏகதர், ப்ரம்ஹபுத்திரர், அங்கிரஸ், அகஸ்த்யர், யாக்ஞ்யவல்க்யர், வாமதேவாதிகளான மற்றுமுள்ள முனிகள் (ஆகிய யாவரும்) அங்குவந்துசேர்ந்தனர். (2 5) யாவராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களான அவர்களைக் கண்டு முன்னருட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அரசர்கள் முதலியோரும், பாண்டவர்களும், ராமகிருஷ்ணர்களும், விரைவாக எழுந்து வணங்கினர். (6) யாவரும் அம்முனிகளை விதிப்படிப் பூஜித்தனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனுடன்கூட ஸ்வாகதம் (நல்வரவு) கூறல் ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், மாலை, தூபம், சந்தனம் இவற்றால் பூஜைசெய்தார். (7) பெரிய அந்த ஸதஸ்ஸானது (ஸபையிலுள்ள ஜனஸமூஹமானது) வாக்கையடக்கிக் கொண்டு கேட்குங்கால் தர்மத்தை ரக்ஷிக்கின்ற சரீரத்தையுடையவரான பகவான் சுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (8) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—தேவர்களுக்கும் கிடைப்பதற்கரிதான யோகேஶ்வரர்களானதங்களுடைய தரிசனமானது யாதுகாரணத்தினு லுண்டாயிற்றோ அக்காரணத்தினல் நாங்களே ஜன்மமெடுத்தவர்களாவோம். அதன் பலனும் எங்களாலேயே அடையப்பட்டதாகும். இதுவெகு ஆஶ்சரியம். (9) ஸ்வல்பத்தில் (தீர்த்தத்தில் ஸ்னனுதிகளில்) மட்டுமே தவம் என்ற புத்தியுள்ளவர்களும், அவ்விதமே அர்ச்சையில் (விக்ரஹத்தில்) மட்டும் தேவன் என்ற எண்ண முள்ளவர்களுமான

किं स्वल्पतपसां नृणामर्चायां देवचक्षुषाम्। दर्शनस्पर्शनप्रश्नप्रह्वपादार्चनादिकम् ॥ १० ॥ नह्यम्मयानि तीर्थानि न देवा मृच्छिलामयाः। ते पुनन्त्युरुकालेन दर्शनादेव साधवः॥ ११ ॥ नाग्निर्न सूर्यो न च चन्द्रतारका न भूर्जलं खं श्वसनोऽथ वाङ्मनः। उपासिता भेदकृतो हरन्त्यघं विपश्चितो घ्नन्ति मुहूर्तसेवया ॥ १२ ॥ यस्यात्मबुद्धिः कुणपे त्रिधातुके स्वधीः कल-

---

மனிதர்களுக்கு (உங்களுடைய) தர்சனம், ஸ்பர்சனம், ப்ரச்னம், வணங்கல், பாதங்களை அர்ச்சித்தல் முதலியன கிடைக்குமோ? (10) ஆனால் ஜலமயங்களான தீர்த்தங்களும், மண்மயங்களும் சிலாமயங்களுமான அந்தத்தேவர்களும் பரிசுத்தப்படுத்தவில்லையென்பதில்லை. ஆனால் அவைகள் நீண்டகாலஸேவையினால் பரிசுத்தமாக்குகின்றன. ஸாதுக்களோ தர்சனமாத்திரத்தினாலேயே பரிசுத்த மாக்குகின்றனர். (11) அக்னி தரிசனத்தினால் மட்டும் பரிசுத்தமாக்குவதில்லை. சூரியனும் தரிசனத்தினால் மட்டும் பரிசுத்தமாக்குவதில்லை. சந்திரன் நக்ஷத்திரம் இவைகளும் தரிசனத்தினால் மட்டும் பரிசுத்தமாக்குவதில்லை. பூமியும், ஜலமும், ஆகாசமும் வாயுவும் அதுபோல * வாக்கும் மனஸும் தரிசனத்தினால் மட்டும் பரிசுத்தமாக்குவதில்லை. ஆனால் இந்தச் சூரியன் முதலியவர்கள் உபாஸிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு பேதபுத்தியுள்ள புருஷனுடைய பாபத்தை மட்டும் போக்குகின்றனவே அன்றி அதற்குக் காரணமான அக்ஞானத்தைப் போக்குவதில்லை. ஞானிகளோ முகூர்த்தஸேவையினாலேயே பாபத்தையும் அதன்காரணமான அக்ஞானத்தையும் போக்குகின்றனர். (12) (*) எவனுக்கு வாதம் பித்தம் ஶ்லேஷ்மம் என்ற மூன்றுதாதுக்கள் நிறைந்த சரீரத்தில் ஆத்மபுத்தியும், களத்திராதிகளிடத்தில் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற புத்தியும்,

---

* "यो वाचं ब्रह्मेत्युपास्ते, मनो ब्रह्मेत्युपास्ते எவன் வாக்கை ப்ரம்ஹமென்று உபாஸிக்கின்றானோ, எவன் மனஸ்ஸை ப்ரம்ஹமென்று உபாஸிக்கின்றானோ" என ப்ருஹதாரண்யகத்தில் வாக், மனது இவற்றின் உபாஸனங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(*) ஆகவே ஸாதுக்களை விடுத்து வேறிடங்களில் ஆத்மாதிபுத்தியுடன் உபாஸிப்பவன் அதிகம் மந்தனேயாவான் என இந்தச் சுலோகத்தினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது.

त्रादिषु भौम इज्यधीः। यत्तीर्थबुद्धिः सलिले न कर्हिचिज्जनेष्वभिज्ञेषु स एव गोखरः॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच—निशम्येत्थं भगवतः कृष्णस्याकुण्ठमेधसः। वचो दुरन्वयं विप्रास्तूष्णीमासन्भ्रमद्धियः॥ १४ ॥ चिरं विमृश्य मुनय ईश्वरस्येशितव्यताम्। जनसंग्रह इत्यूचुः स्मयन्तस्तं जगद्गुरुम् ॥१५॥ मुनय ऊचुः—यन्मायया तत्त्वविदुत्तमा वयं विमोहिता विश्वसृजामधीश्वराः।

பூமியின் விகார (காரிய) மான ப்ரதிமாதிகளில் தேவதாபுத்தியும், ஜலத்தில் தீர்த்தபுத்தியும் ஏற்படுகிறதே யொழிய அபிக்ஞர்களான (க்ஞானிகளான) ஜனங்களிடத்தில் எவனுக்கு (முற்கூறிய ஆத்மாதிபுத்திகள்) ஒருபொழுதுமேற்படுவதில்லையோ அவனே பசுக்களுக்கு புல் முதலியவற்றைச் சுமக்கும் கழுதையாகவாகிறான்' என்றார். (13)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அவர்கள் ஸர்வக்ஞனும் பகவானுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அனுரூபமாக இல்லாத(பொருளை யறியவியலாத)வார்த்தையைக் கேட்டு மயங்கின புத்தியையுடையவர்களாய்க் கொண்டு மௌனமாக விருந்தனர். (14) முனிகள் ஈஸ்வரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கர்மாதிகாரப் பற்றை வெகுநேரம் ஆலோசித்துப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு இது லோகஸங்க்ரஹம் எனக்கண்டு ஜகத்குருவான அவரைப் பார்த்து சொல்லத் தொடங்கினர். (15) 'தத்துவத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் உத்தமர்களும், விஸ்வஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும் நியந்தாக்களுமான நாங்கள் எவருடைய மாயையினால் மோஹத்தை யடைவிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆகின்றோமோ (எந்த நீர்) எந்த மாயாரூபகாரணத்தினால் மனிதனுக்குரிய காரியத்தினால் மறைக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு அநீஸ்வரன் போலக் காரியத்தைச் செய்கிறீரோ பகவானான அந்த உம்முடைய விசேஷ்டித (காரிய) மானது ஆலோசித்தறியவியலாததேயாகும். இதுவெகு ஆஸ்சரியமன்றோ? (16) மேலும், † பூமியானது

---

† "वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्" குடம் முதலிய விகார (காரிய) மானது வாக்கினால் வியவஹரிக்கப்படும் வெறும் பெயர்மட்டுமேயொழிய காரணமான மண் என்பது மட்டுமே ஸத்தியமானதாகும்" என்ற சுருதியிருப்பதையொட்டி இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

यदीशितव्यायति गूढ ईहया अहो विचित्रं भगवद्विचेष्टितम् ॥१६॥ अनीह एतद्बहुधैक आत्मना सृजत्यवत्यत्ति न बध्यते यथा। भौमैर्हि भूमिर्बहुनामरूपिणी अहो विभूम्नश्चरितं विडम्बनम् ॥ १७ ॥ अथापि काले स्वजनाभिगुप्तये बिभर्षि सत्त्वं खलनिग्रहाय च। स्वलीलया वेदपथं सनातनं वर्णाश्रमात्मा पुरुषः परो भवान् ॥ १८ ॥ ब्रह्म ते हृदयं शुक्लं तपःस्वाध्यायसंयमैः। यत्रोपलब्धं सद्व्यक्तमव्यक्तं च ततः परम् ॥ १९ ॥ तस्माद्ब्रह्म-

---

(ஒன்றாகவே இருந்தபோதிலுங்கூட) குடம் முதலியகாரியங்களினால் பலவிதமான பெயர் ரூபம் இவையுள்ளதாக ஆவது எவ்விதமோ அவ்விதமே எந்த நீர் ஸ்வரூபமாத்திரத்தினால் ஒருவராகவும் அக்ரியராகவும் இருந்துகொண்டு இந்தப்ரபஞ்சத்தைப் பலவிதமாக ஸிருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும், அழிக்கவும் செய்து அதனால் பந்தப்படாதவராகவு மிருக்கின்றீரோ ஸர்வபரிபூர்ணரான அந்த உம்முடைய ஜன்மாதிசரிதமானது (காரியமானது) வெறும் அனுகரணம் மட்டுமேயன்றி (மாயையேயன்றி) உண்மையானதன்று. இதுவும் ஆஸ்சரியமானதேயன்றோ? (17) ‡ உண்மை இவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட ஸாதுஜனங்களுக்குக் கஷ்டம் வந்தகாலத்தில் சொந்த பக்தஜனங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டியும், துஷ்டர்களை யழிக்கவேண்டியும் சுத்தஸத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தைத் தரிப்பதுடன், வர்ணாஸ்ரம தர்மப்ரவர்த்தகரும் பரமபுருஷனுமான நீர்பழமையான வேதமார்க்கத்தைச் சொந்தமான அனுஷ்டானத்தினால் காப்பாற்றவும் செய்கின்றீர்.(18) * எந்த வேதத்தில் வ்யக்தம்(காரியம்)அவ்யக்தம் (காரணம்) இவ்விரண்டையும் காட்டிலும் மேலான ஸன்மாத்திரமான ப்ரம்ஹமானது தபஸ், ஸ்வாத்யாயம்=ப்ரணவாதிமஹாமந்திர ஜபம், ஸம்யமம்=தாரணை தியானம் ஸமாதி, இவற்றினால் அறியப்படுகிறதோ அந்தச் சுத்தமான வேதரூப ப்ரம்ஹமானது உம்முடைய அந்தரங்கமான ஸ்வரூபமாகும். (19)

---

‡ 15-வது சுலோகத்திற் சொன்ன ஜனஸங்கிரஹம் என்பதை பின் வரும் மூன்று சுலோகங்களினால் விளக்குகின்றனர்.

* ஆனதுபற்றியேதான் ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில் வெகுமானத்தையும் செய்கிறீர் என இந்தச் சுலோகத்தினால் சொல்லுகின்றனர்.

कुलं ब्रह्मन् शास्त्रयोनेस्त्वमात्मनः। सभाजयसि सद्धाम तद्ब्रह्मण्याग्रणीर्भवान्॥ २०॥ अद्य नो जन्मसाफल्यं विद्यायास्तपसो दृशः। त्वया संगम्य सद्गत्या यदन्तःश्रेयसां परः॥ २१॥ नमस्तस्मै भगवते कृष्णायाकुण्ठमेधसे। स्वयोगमायया च्छन्नमहिम्ने परमात्मने॥ २२॥ न यं विदन्त्यमी भूपा एकारामाश्च वृष्णयः। मायाजवनिकाच्छन्नमात्मानं कालमीश्वरम्॥ २३॥ यथा शयानः पुरुष आत्मानं गुणतत्त्वदृक्। नाममात्रेन्द्रियाभातं न वेद रहितं परम्॥ २४॥ एवं त्वा नाममात्रेषु विषयेष्विन्द्रियेहया।

ஹே ப்ரம்ஹன்! ஆனதுபற்றியே தான் (வேதத்தை அந்த ரங்கஸ்வரூபமாகக் கொண்டிருப்பதால்தான்) சாஸ்திரயோனியான உமக்குச் சிறந்த உபலப்த்திஸ்தானமான ப்ராம்ஹணகுலத்தை நீர் பூஜிக்கின்றீர். அக்காரணம் பற்றியேதான் நீர் ப்ராம்ஹணப்ரியர்களுட் சிறந்தவராகவுமாகிறீர். (20) (*) யாதுகாரணத்தினால் நீர் ஸ்ரேயஸ்ஸுகளுக்கு மேலான எல்லையாகவிருக்கின்றீரோ அக்காரணத்தினால் ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான உம்முடன் சேர்க்கையினால் இப்பொழுது எங்களுடைய பிறவிக்கும், வித்யைக்கும், தவத்துக்கும், நேத்திரத்துக்கும் ஸாபல்யமேற்பட்டுவிட்டது. (21) பகவானும், குறைவற்ற க்ஞானமுள்ளவரும், தனதுயோகமாயையினால் மறைக்கப்பட்ட தனதுமஹிமையை யுடையவரும், பரமாத்மாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுமான அந்த உமக்கு நமஸ்காரம். (22) எந்த உம்மை இந்த அரசர்களும், ஒரேஸ்தானத்தில் இருந்து விளையாடுகின்றவர்களாயினுங்கூட இந்த யாதவர்களும் மாயையாகிற படுதாவினால் மறைக்கப்பட்டவரும், ஸர்வாத்மாவும், ஸிருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணபூதருமான ஈஸ்வரனாக அறிந்துகொள்ளவில்லையோ (அந்த உமக்கு நமஸ்காரம்.) (23) ஸ்வப்பனத்தைப் பார்க்கும் புருஷன் குணங்களில் (ஸ்வப்பனத்தில் காணும் விஷயங்களில்) தத்துவ திருஷ்டியை (உண்மையென்ற எண்ணத்தை) அடைந்தவனாய்க் கொண்டு தன்னைப் பெயர்மட்டுமானதும் மனத்தினால் தோற்றுவிக்

(*) ஆகவே ஈசுவரனான உமக்கு இது ஜனஸங்கிரஹமாகமட்டுமே யானபோதிலும் நாங்கள் உம்முடன் சேர்க்கையை யடைந்ததினால் கிருதார்த்தர்களாக ஆகிவிட்டோமெனப் பின்வரும் ஆறுசுலோகங்களினால் தெரிவிக்கின்றனர்.

मायया विभ्रमच्चितो न वेद स्मृत्युपप्लवात् ॥ २५ ॥ तस्याद्य ते ददृशिमाङ्घ्रिमघौघमर्षतीर्थास्पदं हृदि कृतं सुविपक्वयोगैः। उत्सिक्तभक्त्युपहताशयजीवकोशा आपुर्भवद्गतिमथोऽनुगृहाण भक्तान् ॥ २६ ॥

श्रीशुक उवाच—इत्यनुज्ञाप्य दाशार्हं धृतराष्ट्रं युधिष्ठिरम्। राजर्षे स्वाश्रमान्गन्तुं मुनयो दधिरे मनः॥ २७ ॥ तद्वीक्ष्य तानुपव्रज्य वसुदेवो महायशाः। प्रणम्य चोपसंगृह्य बभाषेदं सुयन्त्रितः॥२८॥ वसुदेव उवाच—

கப்பட்டதுமான ஸிம்ஹம் புலி முதலியவற்றின் ஸ்வரூபமுள்ளவனாக எண்ணுகின்றானேயொழிய அவற்றைவிட வேறுபட்டதேவதத்தாதி ஸ்வரூபனாக எவ்விதமறிவதில்லையோ இவ்விதமேபெயர்மாத்திரமாயுள்ள விஷயங்களில் இந்திரியங்களின் ப்ரவிருத்திரூபமான மாயையினால் மயக்கமுற்ற சித்தமுள்ளவனானபுருஷன் விவேகத்தின் நாசத்தை அடைந்திருப்பதால் உம்மையறிந்து கொள்ளாதவனாக இருக்கின்றான்.(24-25) பாபஸமூஹத்தை நாசமாக்குகின்ற கங்காஸ்வரூபமான தீர்த்தத்துக்கு ஆஸ்ரயமானதும் பரிபக்வமான யோகத்தையுடையவர்களாலுங் கூட கேவலம் மனத்தில் மட்டும் தரிக்கப்பட்டதே யொழிய நேரில் காணப்படாததுமான அந்த உம்முடைய சரணத்தை நாங்கள் இப்பொழுது நேரில் கண்டோம். பொங்கிவழிந்தபக்தியினால் போக்கப்பட்ட சித்தரூபமான ஜீவகோசத்தை யுடைய பூர்வபுருஷர்களே உமது ஸ்வரூபத்தை யடைந்திருக்கின்றனரே யொழிய பிறரடையவில்லை. ஆகவே எங்களை பக்தர்களாகச்செய்து அனுகிரஹிப்பீராக என்றனர்.' (26)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜர்ஷே! முனிகள் இவ்விதம் (சொல்லி) ஸ்ரீகோபாலனிடமும், திருதராஷ்ட்ரனிடமும் தர்மபுத்திரரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்களுடைய ஆஸ்ரமங்களைக்குறித்துச் செல்ல எண்ணங்கொண்டனர். (27) அதிகம் கீர்த்திவாய்ந்த வஸுதேவர் அதைக்கண்டு அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டுவணங்கி நன்கு அடக்கமுள்ளவராய்ப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். (28)

வசுதேவர் சொல்லலுற்றார்—'ஹே ருஷிகளே! எல்லாத் தேவர்களுக்குமிருப்பிடமான உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நான் சொல்

नमो वः सर्वदेवेभ्य ऋषयः श्रोतुमर्हथ। कर्मणा कर्मनिर्हारो यथा स्यान्न-स्तदुच्यताम्॥ २९॥ नारद उवाच—नातिचित्रमिदं विप्रा वसुदेवो बुभुत्सया। कृष्णं मत्वार्भकं यन्नः पृच्छति श्रेय आत्मनः॥ ३०॥ सन्निकर्षोऽत्र मर्त्यानामनादरणकारणम्। गाङ्गं हित्वा यथान्याम्भस्तत्रत्यो याति शुद्धये॥ ३१॥ यस्यानुभूतिः कालेन लयोत्पत्त्यादिनास्य वै। स्वतोऽन्यस्माच्च गुणतो न कुतश्चन रिष्यति॥ ३२॥ तं क्लेशकर्मपरिपाकगुणप्रवाहैरव्याहतानुभवमीश्वरमद्वितीयम्। प्राणादिभिः स्वविभवैरुपगूढमन्यो मन्येत

றுவதைக் கேட்கக்கடவீர். எவ்விதம் செய்யப்பட்ட எந்தக்கர்மத்தினுல் பாபகர்மத்தின் நிவிருத்தியானது ஏற்படுமோ அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ருர்.' (29) நாரதர் சொல்லலுற்ருர்—'ஹே விப்ரர்காள்! வசுதேவர் கிருஷ்ணனைக் குழந்தையாக வெண்ணிக்கொண்டு தன்னுடைய ஸ்ரேயஸ்ஸைத்தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நம்மைக் கேட்கிருர் என்பது யாதுண்டோ இது அதிகமாஸ்சரியமன்று. (30) இவ்வுலகிலுள்ள மனிதர்களுக்கு ஸமீபத்தில் வாஸமானது அனுதரவுக்குக் காரணமாகவாகிறது. கங்கையின் கரையில் வஸிப்பவன் கங்கையின் ஜலத்தைவிடுத்து தனது சுத்திக்குவேண்டி வேறு தீர்த்தத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்ருனன்ரே? (31) எவருடைய அனுபூதியானது (ஞானமானது) காலத்தினுலோ, இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ப்ரளயம் ஸிருஷ்டி முதலியவற்றினுலோ, ஸ்வபாவத்தினுலோ, பிறவற்றினுலோ, குணத்தினுலோ ஒன்றினுலும் நாசமடைவதில்லையோ, அழிக்கப்படாத அறிவையுடையவரும், ஈஸ்வரரும், அத்விதீயருமான அந்தக் கிருஷ்ணனை † கிலேசங்கள், அவை காரணமாயேற்படும் கர்மங்கள் அவற்றின் பலன்களான சுகதுக்கங்கள் இவையெல்லாவற்றுக்கும் காரணங்களான ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களின் பிரவாஹங்கள் இவற்றினுலும சொந்தக்காரியங்களான பிராணாதிகளினுலும் மேகம் பனி கிரஹணம் இவற்றினுல் சூரியனைப்போல மறைக்கப்பட்டவராகவே மற்றவன் (அவருடைய உண்மை நிலையையறியாதவன்) எண்ணுவான்' என்ருர். (33)

---

† அவித்யை அஸ்மிதை ராகம் த்வேஷம் அபிநிவேசம் ஆகிய ஐந்தும் கிலேசங்களெனப்படும்.

सूर्यमिव मेघहिमोपरागैः॥३३॥ अथोचुर्मुनयो राजन्नाभाष्यानकदुन्दुभिम्।
सर्वेषां शृण्वतां राज्ञां तथैवाच्युतरामयोः॥ ३४ ॥ कर्मणा कर्मनिर्हार एष
साधुनिरूपितः। यच्छ्रद्धया यजेद्विष्णुं सर्वयज्ञेश्वरं मखैः॥ ३५ ॥ चित्त-
स्योपशमोऽयं वै कविभिः शास्त्रचक्षुषा। दर्शितः सुगमो योगो धर्मश्चा-
त्ममुदावहः॥ ३६ ॥ अयं स्वस्त्ययनः पन्था द्विजातेर्गृहमेधिनः। यच्छ्रद्ध-
याप्तवित्तेन शुक्लेनेज्येत पूरुषः॥३७॥ वित्तैषणां यज्ञदानैर्गृहैर्दारसुतैषणाम्।
आत्मलोकैषणां देव कालेन विसृजेद्बुधः॥ ३८ ॥ ग्रामे त्यक्तैषणाः सर्वे

ஹே ராஜன் பிறகு முனிகள் அங்குள்ள எல்லா அரசர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும் அவ்விதமே ராமகிருஷ்ணர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும் வசுதேவரையழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (34) 'சிரத்தையுடன் (குருவினிடத்திலும் சாஸ்திரத்தினிடத்திலும் நம்பிக்கையுடன்) செய்யப்படும் யாகங்களினல் ஸர்வயக்ஞங்களுக்கும் பலன் தருபவரான விஷ்ணுவைப் பூஜித்தல் என்பது யாதுண்டோ இதுவே கர்மத்தினுல் கர்மத்தைப்போக்கும் மார்க்கமாக நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (35) இதுவே சித்தம் சாந்தப்படுவதற்குற்ற உபாயமென்றும், இதுவே ஸுலபமான மோக்ஷோபாயமென்றும், இதுவே ஆத்மாவுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரக்கூடியதென்றும், இதுவே தர்மமென்றும் (அவஶ்யம் செய்தே தீரவேண்டியதென்றும்) ஸர்வக்ஞர்களான பெரியோர்களால் சாஸ்திரமாகிற கண்கொண்டு காண்பிக்கப்பட்ட வழியாகும். (36) நியாயமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் பரிபூர்ணமுமான தனத்தினுலும் சிரத்தையுடனும் (பயனில் விருப்பமின்றியும்) பகவான் பூஜிக்கப்படவேண்டும் என்பதுயாதுண்டோ இதுவே கிருஹஸ்தனுக இருக்கும் த்விஜனுக்கு (ப்ராம்ஹண க்ஷத்திரிய வைஶ்யர்களுக்கு) க்ஷேமத்தைத் தரக்கூடிய வழியாகவாகும். (37) ஹே வஸுதேவரே! புத்திமானுயுள்ளவன் யாகங்களினுலும், தானங்களினுலும், பணத்திலுள்ள ஆசையையும், கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்குரிய போகங்களினுல் தாரேஷணை புத்திரேஷணை இவற்றையும், காலத்தினுல் (அழிவையாலோசிப்பதினுல்) சரீரம்போனபிறகு ஆத்மாவுக்கு வரும் ஸ்வர்க்கலோகாதிகளிலாசையையும் விட்டுவிடவேண்டும். (38) ஹே ப்ரபோ!

ययुर्धीरास्तपोवनम्। ऋणैस्त्रिभिर्द्विजो जातो देवर्षिपितृणां प्रभो। यज्ञाध्ययनपुत्रैस्तान्यनिस्तीर्य त्यजन्पतेत् ॥ ३९ ॥ त्वं त्वद्य मुक्तो द्वाभ्यां वै ऋषिपित्रोर्महामते। यज्ञैर्देवर्णमुन्मुच्य निर्ऋणोऽशरणो भव ॥ ४० ॥ वसुदेव भवान्नूनं भक्त्या परमया हरिम्। जगतामीश्वरं प्रार्चः स यद्वां पुत्रतां गतः॥ ४१ ॥

श्रीशुक उवाच—इति तद्वचनं श्रुत्वा वसुदेवो महामनाः। तानृषीनृत्विजो वव्रे मूर्ध्नानम्य प्रसाद्य च ॥ ४२ ॥ त एनमृषयो राजन्वृता धर्मेण धार्मिकम्। तस्मिन्नयाजयन्क्षेत्रे मखैरुत्तमकल्पकैः॥ ४३ ॥ तद्दीक्षायां

தீரர்களான யாவரும் கிராமத்திலிருக்கும்பொழுதே ஏஷணைகளை விட்டு விட்டுத் தபோவனத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். த்விஜனானவன் தேவர், ருஷி, பிதிருக்கள் இவர்களுக்குச் செலுத்தவேண்டிய மூன்று கடன்களுடனேயே ஜனித்திருக்கிறான். யாகம், அத்யயனம், புத்திரோத்பாதனம் இவற்றினால் முறையே அக்கடனைத் தீர்க்காது துறப்பவன் நரகத்தையடைவான். (39) ஹே மஹாமதே! நீரோ இப்பொழுது ருஷிகளுடையவும் பிதிருக்களுடையவுமான இரண்டு கடன்களினின்றும் விடுபட்டுவிட்டீர். யாகங்களினால் தேவர்களின் கடனைச் செலுத்திவிட்டு எவ்வித கடனுமற்றவராய் வீட்டை விட்டு வெளியேறும். (40) ஹே வசுதேவரே! நீர் மேலான பக்தியுடன் உலகங்களுக்கு ஈஶ்வரனான ஹரியை அர்ச்சித்திருக்கிறீர் என்பது நிஶ்சயம். அக்காரணத்தினால் அவர் உமக்கு புத்திரனாகவிருத்தலை அடைந்தன்றோ இருக்கின்றார்' என்றனர்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—மஹாமனஸ்வியான வஸுதேவர் இவ்விதம் அவர்கள் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டும் தலையால் வணங்கி தயவுவரும்படி செய்துகொண்டும் அந்த ருஷிகளையே ருத்விக்குகளாகவும் வரித்துக்கொண்டார். (42) ஹே ராஜன்! வரிக்கப்பட்ட அந்த ருஷிகள் அந்தஸ்யமந்தபஞ்சக க்ஷேத்திரத்திலேயே உத்தமமான முறைகளை யுடையயாகங்களினால் தார்மிகரான வஸுதேவரை (கல்பத்திற் சொல்லியமுறைப்படி) யஜிக்கச் செய்வித்தனர். (43) ஹே ராஜன்! யாகாரம்பஸங்கல்பரூபமான தீக்ஷையானது தொடங்கினதும் தாமரைமணிமாலையை யணிந்தவர்களும்,

प्रवृत्तायां वृष्णयः पुष्करस्रजः। स्नाताः सुवाससो राजन्राजानः सुष्ठलं-
कृताः॥ ४४ ॥ तन्महिष्यश्च मुदिता निष्ककंठ्यः सुवाससः। दीक्षाशाला-
मुपाजग्मुरालिप्ता वस्तुपाणयः॥ ४५ ॥ नेदुर्मृदङ्गपटहशङ्खभेर्यानकादयः।
ननृतुर्नटनर्तक्यस्तुष्टुवुः सूतमागधाः। जगुः सुकण्ठ्यो गन्धर्व्यः संगीतं
सहभर्तृकाः॥ ४६ ॥ तमभ्यषिञ्चन्विधिवदक्तमभ्यक्तमृत्विजः। पत्नीभिरष्टा
दशभिः सोमराजमिवोडुभिः॥ ४७ ॥ ताभिर्दुकूलवलयैर्हारनूपुरकुण्डलैः।
स्वलंकृताभिर्विबभौ दीक्षितोऽजिनसंवृतः॥ ४८ ॥ तस्यर्त्विजो महाराज
रत्नकौशेयवाससः। ससदस्या विरेजुस्ते यथा वृत्रहणोऽध्वरे ॥ ४९ ॥

ஸ்நானஞ்செய்து நல்ல வஸ்திரமணிந்தவர்களுமான யாதவர்களும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களான அரசர்களும், பதக்கமென்ற ஆபரணத்தைக் கழுத்திலணிந்தவர்களும், நல்ல வஸ்திரமணிந்தவர்களும், சந்தனம் முதலியவற்றினல் பூசப்பட்டவர்களுமான அந்த ராஜபத்நிகளும் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக் கைகளிலெடுத்துக்கொண்டு தீக்ஷாசாலையில் பிரவேசித்தனர். (44 45) மிருதங்கம், படஹம், சங்கம், பேரி, ஆனகம் முதலியவாத்தியங்கள் ஒலித்தன. நடர்களும் நர்த்தகிகளும் நர்த்தனமாடினர். சூதர்களும் மாகதர்களும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர். அழகிய குரலையுடையவர்களான கந்தர்வஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களுடன் கூட ஸங்கீதத்தைக் கானஞ்செய்தனர். (46) நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடின சந்திரனைப்போலவிருப்பவரும் பதினெட்டு பத்நிகளுடன் கூடினவருமான அந்த வஸுதேவருக்கு ருத்விக்குகள், நேத்திரங்களில் மையையிட்டும் தேகம்முழுதும் வெண்ணெயினல் தடவியும் அபிஷேகஞ்செய்வித்தனர். (47) வஸுதேவர், வெண்பட்டு கைவளை இவற்றினலும், ஹாரம் பாதஸரம் குண்டலம் இவற்றினலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பதினெட்டு பத்நிகளுடன் கூடினவராய் தீக்ஷைபெற்றவராயும், கிருஷ்ணஜினமணிந்தவராயும் கொண்டு நன்கு விளங்கினர் (48) ஹே மஹாராஜ! அந்த வஸுதேவருடைய அந்த ருத்விக்குகள் ஸபையிலுள்ளவர்களுடன் கூட ரத்தினங்கள், வெண்பட்டாலானவஸ்திரம் இவற்றை யணிந்தவர்களாய்க் கொண்டு இந்திரனுடைய யாகத்திலுள்ளவர்கள் போல

तदा रामश्च कृष्णश्च स्वैःस्वैर्बन्धुभिरन्वितौ। रेजतुः स्वसुतैर्दारैर्जीवेशौ स्वविभूतिभिः॥ ५० ॥ ईजेऽनुयज्ञं विधिना अग्निहोत्रादिलक्षणैः। प्राकृतैर्वैकृतैर्यज्ञैर्द्रव्यज्ञानक्रियेश्वरम्॥५१॥ अथर्त्विग्भ्योऽददात्काले यथाम्नातं स दक्षिणाः। स्वलंकृतेभ्योऽलंकृत्य गोभूकन्या महाधनाः॥ ५२ ॥ पत्नीसंयाजावभृथ्यैश्चरित्वा ते महर्षयः। सस्नू रामह्रदे विप्रा यजमानपुरःसराः ॥ ५३ ॥ स्नातोऽलंकारवासांसि वन्दिभ्योऽदात्तथा स्त्रियः। ततः स्वलं-

---

விளங்கினர். (49) அப்பொழுது ஸர்வஜீவர்களுக்கும் ஈஸ்வரர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் தத்தமது பந்துக்களுடனும், தத்தம்முடைய புத்திரர்களுடனும், பத்னிகளுடனும், தத்தமது அணிமாதிவிபூதிகளுடனும் கூடினவர்களாய் விளங்கினர். (50) வஸுதேவர் ஒவ்வொரு யாகத்தையும் செய்தார். அதாவது:— அக்னிஹோத்திராதிரூபங்களான *ப்ரகிருதியாகங்களினாலும் (*)விருதியாகங்களினாலும் புரோடாசம் முதலிய த்ரவ்யம், மந்திரம், கர்மம் இவற்றுக்கு ஈஸ்வரனான பகவானை முறைப்படிப்பூஜித்தார். (51) பிறகு அந்த வஸுதேவர் உரியதானகாலத்தில் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களான ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அதிகம் விலையுள்ள பசு பூமி கன்னிகை இவைகளையும், ருத்விக்குகளுக்குச் சாஸ்திரத்திற்சொல்லியபடி தக்ஷிணைகளையும் கொடுத்தார். (52) விப்ரர்களான அந்த மஹருஷிகள் † பத்னீஸம்யாஜம் என்றும், ‡ ஆவபிருத்யம் என்றும் சொல்லப்படும் சிலகர்மங்களை (யாகங்களை) ச் செய்துமுடித்து யஜமானனை முன்னிட்டுக் கொண்டு அந்த ராமமடுவில் ஸ்னானஞ்செய்தனர்.(53)

---

* எந்த யாகத்தினுடைய அங்கங்கள் யாவும் யாகம் விதிக்குமிடத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த யாகம் ப்ரகிருதியாகமெனப்படும். அதாவது:—ஜ்யோதிஷ்டோமம் தர்சபூர்ணமாஸம் முதலியனவாம். (*) அதுபோல ஓரிடத்திற் சொல்லிய அங்கங்களையே சேர்த்துக்கொள்ளும்படி சாஸ்திரவிதியிருப்பதையொட்டி அவைகளை சேர்த்துக்கொண்டு செய்யும் யாகம் விகிருதி யாகமெனப்படும். அதாவது: ஸௌர்யம், ஸத்திரம் முதலியனவாம்.

† சில தேவதைகளைக் குறித்துப் பத்னிகளினால் செய்யப்படும் கர்மம் பத்னீஸம்யாஜமெனப்படும். ‡ யாகம் முடியுமிடத்தில் ருத்விக்குகளால் செய்விக்கப்படும் இஷ்டி ஆவப்ருத்யமெனப்படும்.

कृतो वर्णानाश्वभ्योऽन्नेन पूजयत् ॥ ५४ ॥ बन्धून्सदारान्ससुतान्पारिबर्हेण भूयसा। विदर्भकोसलकुरून्काशिकेकयसृञ्जयान् ॥ ५५ ॥ सदस्यर्त्विक्सुरगणान्नृभूतपितृचारणान्। श्रीनिकेतमनुज्ञाप्य शंसन्तः प्रययुः क्रतुम् ॥

धृतराष्ट्रोऽनुजः पार्था भीष्मो द्रोणः पृथा यमौ। नारदो भगवान् व्यासः सुहृत्संबन्धिबान्धवाः॥ ५७ ॥ बन्धून्परिष्वज्य यदून्सौहृदाक्लिन्नचेतसः। ययुर्विरहकृच्छ्रेण स्वदेशांश्चापरे जनाः॥ ५८ ॥ नन्दस्तु सह गोपालैर्बृहत्या पूजयार्चितः। कृष्णरामोग्रसेनाद्यैर्न्यवात्सीद्बन्धुवत्सलः॥५९॥

ஸ்னானஞ்செய்த வஸுதேவர் அலங்காரம் வஸ்திரம் இவைகளை வந்திகளுக்குக் கொடுத்தார். அவ்விதமே அவருடைய ஸ்திரீகளும் தானங்கொடுத்தனர். பிறகு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு நாய்வரையிலுள்ள ஜாதிகளை அன்னத்தினால் பூஜித்தார். (அவற்றுக்கு அன்னமிட்டார்) (54) பிறகு அதிகம் பிடித்தமான பொருளினால் பத்நிகளுடன் கூடினவர்களும், புத்திரர்களுடன் கூடினவர்களுமான பந்துக்களையும், விதர்ப்பதேசத்தவர் கோஸலதேசத்தவர் குருதேசத்தவர் இவர்களையும், காசிதேசத்தவர் கேகயதேசத்தவர், ஸிருஞ்ஜயர் இவர்களையும், ஸபையிலுள்ளோர், ருத்விக்குகள், தேவகணங்கள் இவர்களுடன் கூடின மனிதர், பூதர், பிதிரர், சாரணர் இவர்களையும் பூஜித்தார். அவர்கள் ஸ்ரீநிகேதனனான கிருஷ்ணனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு யாகத்தைப் புகழ்கின்றவர்களாய்ச் சென்றனர். (55–56) திருதராஷ்டிரர், அவரது தம்பியான விதுரர், குந்திபுத்திரர்கள், பீஷ்மாசாரியர், துரோணாசாரியர், குந்தி, நகுல ஸஹதேவர்கள், நாரதர், பகவானான வியாஸர், ஸுஹிருத்துக்கள், ஸம்பந்திகள், பந்துக்கள் யாவரும் பந்துக்களான யாதவர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு ஸினேஹத்தினால் நன்கு கசிந்த சித்தமுள்ளவர்களாயும் விட்டுப்பிரியமனமில்லாதவர்களாயும் சென்றனர். (அங்கு வந்திருந்த) மற்றஜனங்களும் சொந்த தேசங்களைக் குறித்துச் சென்றனர். (57--58) பந்துக்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவரும் கோபாலர்களுடன் கூடினவருமான நந்தகோபரோவெனில் கிருஷ்ணன் ராமன் உக்கிரஸேனன் முதலியோர்களால் அதிகமான பூஜையினால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு அங்கு வாஸஞ்செய்து

वसुदेवोऽञ्जसोत्तीर्य मनोरथमहार्णवम्। सुहृद्वृतः प्रीतमना नन्दमाह करे स्पृशन् ॥ ६० ॥ वसुदेव उवाच—भ्रातरीशकृतः पाशो नृणां यः स्नेहसंज्ञितः। तं दुस्त्यजमहं मन्ये शूराणामपि योगिनाम् ॥६१॥ अस्मास्वप्रतिकल्पेयं यत्कृताज्ञेषु सत्तमैः। मैत्र्यर्पिताऽफला वापि न निवर्तेत कर्हिचित् ॥ ६२ ॥ प्रागकल्पाच्च कुशलं भ्रातर्वो नाचरामहि। अधुना श्रीमदान्धाक्षा न पश्यामः पुरः सतः ॥६३॥ मा राज्यश्रीरभूत्पुंसः श्रेयस्कामस्य मानद। स्वजनानुत बन्धून्वा न पश्यति ययाऽन्धदृक् ॥ ६४ ॥ श्रीशुक उवाच—

வந்தார். (59) வஸுதேவர் சீக்கிரமாக மனோரதமாகிற பெரிய ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி சுஹிருத்துக்களினால் சூழப்பட்டவராகவும் ப்ரீதியையடைந்த மனதுள்ளவராகவுங் கொண்டு நந்தகோபரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். (60)

வஸுதேவர் சொல்லலுற்றார்—'ஹே ப்ராதः! ஈசனால் செய்யப்பட்ட ஸ்னேஹமெனப் பெரிய பாசமானது யாதுண்டோ அதைச் சூரர்கள் தமது பலத்தினாலும், யோகிகள் தமது ஞானத்தினாலும் விலக்கவியலாததாக நான் எண்ணுகிறேன். (61) செய்தவுபகாரத்தை யறியாதவர்களான எங்களிடத்தில் மிக்கஸாதுக்களான உங்களால் வைக்கப்பட்ட ஒப்பற்ற இந்த மைத்ரியானது ப்ரத்யுபகாரமற்றதாக இருந்தபோதிலுங்கூட யாதுகாரணத்தினால் ஒருபொழுதும் விலகாதிருக்கின்றதோ அக்காரணத்தினலிதை ஈஶ்வரகிருதமான பாசமென்றே நினைக்கின்றேன். (62) ஹே ப்ராதः! சக்தியற்றவர்களாக இருந்ததுபற்றி முன்னர் உங்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யாமலிருந்துவிட்டோம். இப்பொழுதோ தனமதத்தினால் அறிவிழந்தவர்களாகவாகி எதிரிலிருக்கும் ஸாதுக்களான உங்களைக்கண்ணெடுத்தும் பார்க்காதவர்களாக இருக்கின்றோம்.(63) ஹே மானத! எந்த ராஜ்யஸ்ரீயினால் பொட்டையானகண்ணை (அறிவை) யுடையவனாகவாகித் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களையும் பந்துக்களையுமோ பார்க்காதவனாகவாகின்றானோ அந்த ராஜ்ய ஸ்ரீயானது ஶ்ரேயஸ்ஸில் விருப்பமுள்ள புருஷனுக்கு உண்டாகவேண்டாம்' என்றார். (64) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—வஸுதேவர் இவ்விதம் ஸ்னேஹத்தினால் தளர்ந்த சித்தமுள்ளவராய்க் கொண்டும் அந்த

एवं सौहृदशैथिल्यचित्त आनकदुन्दुभिः। रुरोद तत्कृतां मैत्रीं स्मरन्नश्रुविलोचनः॥६५॥ नन्दस्तु सख्युः प्रियकृत्प्रेम्णा गोविन्दरामयोः। अद्यश्व इति मासांस्त्रीन्यदुभिर्मानितोऽवसत्॥६६॥ ततः कामैः पूर्यमाणः सव्रजः सहबान्धवः। परार्ध्याभरणक्षौमनानानर्घ्यपरिच्छदैः॥ ६७ ॥ वसुदेवोग्रसेनाभ्यां कृष्णोद्धवबलादिभिः। दत्तमादाय पारिबर्हं यापितो यदुभिर्ययौ ॥ ६८ ॥ नन्दो गोपाश्च गोप्यश्च गोविन्दचरणाम्बुजे। मनःक्षिप्तं पुनर्हर्तुमनीशा मथुरां ययुः॥ ६९ ॥ [पाण्डवाश्च महात्मनः पृथा च नृपसत्तम। अनुज्ञाताः केशवेन वाष्पगद्गदभाषिणः। शक्रप्रस्थं ययुः सर्वे स्वजनैः

நந்தகோபரால் காட்டப்பட்ட மைத்ரியை நினைத்துக் கொண்டும் கண்ணில் ஜலத்தை வடியவிட்டுக்கொண்டும் அழுதார். (65) நந்தகோபரோ ஸகாவான வஸுதேவருக்கும் ராமகிருஷ்ணர்களுக்கும் ப்ரேமையுடன் ப்ரியத்தைச் செய்கின்றவராய்க் கொண்டும் யாதவர்களால் அதிகமாக ஸம்மானிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டும் இன்றைக்காகட்டும், நாளைக்காகட்டும் எனச் சொல்லப்பட்டவராய்க் கொண்டும் மூன்றுமாதங்கள் முடிய அங்கு வாஸஞ்செய்துவந்தார். (66) பிறகு நந்தகோபர், வஸுதேவர் உக்ரஸேனன் இவர்களாலும், கிருஷ்ணன் உத்தவர் பலராமன் முதலியோர்களாலும் விலையுயர்ந்த ஆபரணம் வெண்பட்டு பலவிதமாயும் விலைமதிக்க முடியாதனவாயுமிருக்கின்ற மற்றுமுள்ள பொருள்கள் இவைகளாகிற காமங்களினால் பூர்த்திசெய்விக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டும் யாதவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ப்ரியமான பொருளை யெடுத்துக் கொண்டும் தன்னுடன் வந்த கோபாலர்களுடனும், பந்துக்களுடனுங்கூட அவர்களால் வழியனுப்பட்டவராய்க்கொண்டு ஊருக்குச் சென்றார். (67–68) நந்தகோபரும், கோபலர்களும், கோபிகைகளும், கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தத்தில் வைக்கப்பட்ட மனத்தைத் திருப்பிப்பெற முடியாதவர்களாய் மதுரையை யடைந்தனர். (69) [ஹே ந்ருபஸத்தம! மஹாத்மாக்களான எல்லாப் பாண்டவர்களும் குந்தியும் கேசவனால் விடையளிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டும் கண்ணீரினால் தழதழத்துப்பேசுகின்றவர்களாய்க் கொண்டும் சொந்தஜனங்களினால் சூழப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டும்

परिवारिताः॥] बन्धुषु प्रतियातेषु वृष्णयः कृष्णदेवताः। वीक्ष्य प्रावृषमासन्नां ययुर्द्वारवतीं पुनः॥७०॥ जनेभ्यः कथयांचक्रुर्यदुदेवमहोत्सवम्। यदासीत्तीर्थयात्रायां सुहृत्संदर्शनादिकम्॥ ७१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे तीर्थयात्रानुवर्णनं नाम चतुरशीतितमोऽध्यायः ॥ ८४ ॥

இந்திரப்ரஸ்தத்தைக் குறித்துச் சென்றனர்.] பந்துக்கள் திரும்பிப் போனதும் கிருஷ்ணனைத் தேவதையாகக்கொண்ட யாதவர்கள் வர்ஷாகாலம் வந்ததைக்கண்டு திரும்பவும் துவாரகையை அடைந்தனர். (70) வசுதேவருடைய யாகரூபமான மஹோத்ஸவத்தையும், தீர்த்தயாத்ரையில் யாதொரு ஸௌஹிருத்துக்களின் ஸந்தர்சனம் முதலியன ஏற்பட்டதோ அதையும் ஜனங்களிடம் சொல்லினர்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவதமஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் தீர்த்தயாத்திராவர்ணனம் என்ற எண்பத்துநான்காவது அத்தியாம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

क्वचिदथ तपनोपरागकाले पुरि निदधत्कृतवर्मकामसूनू।
यदुकुलमहिलावृतस्सुतीर्थं समुपगतोऽसि *समन्तपञ्चकाख्यम्॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு क्वचित्=ஒருஸமயம் तपनोपरागकाले=ஸூரியக்கிரஹணஸமயத்தில் [त्वम्=நீர்] कृतवर्मकामसूनू=கிருதவர்மா, அநிருத்தன் இவர்களை पुरि=துவாரகாபட்டிணத்தில் निदधत्=ரக்ஷணத்துக்காக வைத்தவராயும், यदुकुलमहिलावृतः=யாதவஸமூஹம், ஸ்திரீகள் இவர்களுடன் கூடினவராயும் கொண்டு समन्तपञ्चकाख्यम्=ஸமந்தபஞ்சகம் என்று பெயருள்ள सुतीर्थम्=சிறந்த தீர்த்தத்தைக்குறித்து गतः=சென்றவராக असि=ஆனீர். (516) (எ-று)

---

* स्यमन्तपञ्चकम् என்றே அதன் பெயராயினும் விருத்தத்துக்கு வேண்டி இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

वहुतरजनताहिताय तत्र त्वमपि पुनन्विनिमज्ज्य तीर्थतोये ।
द्विजगणपरिमुक्तवित्तराशिः सममिलथाः कुरुपाण्डवादिमित्रैः॥

(ப-ரை) त्वमपि=நீரும் वहुतरजनताहिताय = பலஜனஸமூஹத்துக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டி पुनन्=தீர்த்தத்துக்குச் சுத்தியை செய்துகொண்டு तत्र=ஸமந்தபஞ்சகம் என்ற तीर्थतोये=பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தில் विनिमज्ज्य=ஸ்நானம் செய்து द्विजगणपरिमुक्तवित्तराशिः—द्विजगण=ப்ராஹ்மணஸமூஹத்தின் பொருட்டு परिमुक्त= கொடுக்கப்பட்ட वित्तराशि:=தனக்குவியலை உடையவராய்க் கொண்டு कुरुपाण्डवादिमित्रैः=கௌரவர்கள், பாண்டவர்கள் இவர்களை ஆதியாக உடைய பந்துக்களுடன் सममिलथाः=கூடினீர். (517)

तव खलु दयिताजनैस्समेता द्रुपदसुता त्वयि गाढभक्तिभारा ।
तदुदितभवदाहृतिप्रकारैरतिमुमुदे सममन्यभामिनीभिः ॥ ५१८ ॥

(ப-ரை) त्वयि=உம்மிடம் गाढभक्तिभारा—गाढ=ஆழ்ந்த भक्तिभारा=அதிகபக்தியையுடையவளும் तव=உம்முடைய दयिताजनैः= ஸ்திரீஜனங்களுடன் समेता=கூடினவளுமான द्रुपदसुता खलु=த்ரௌபதியோவெனில் तदुदितभवदाहृतिप्रकारैः—तदुदित=அந்த ருக்மிணி முதலியோரால் வர்ணிக்கப்பட்ட * भवदाहृतिप्रकारैः=உமது ஆஹரணப் பிரகாரங்களால் अन्यभामिनीभिः, समम्=ஸுபத்திரை முதலிய வேறுஸ்திரீகளுடன் கூட अतिमुमुदे=அதிகமாய் ஸந்தோஷித்தாள். (518) (எ-று)

तदनु च भगवन्निरीक्ष्य गोपानतिकुतुकादुपगम्य मानयित्वा ।
चिरतरविरहातुराङ्गरेखाः पशुपवधूस्सरसं त्वमन्वयासीः ॥ ५१९ ॥

(ப-ரை) भगवन्=ஹே கிருஷ்ணா ! त्वम्=நீர் तदनु च=அதற்குப் பிறகோவெனில் गोपान्=கோபாலர்களை निरीक्ष्य = (தனதுவரவில் ஆவல்கொண்டிருப்பவர்களாக) அறிந்து अतिकुतुकात्=மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை முன்னிட்டு उपगम्य=(அவர்களை) அடைந்து मानयित्वा= அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதைகளைச் செய்து चिरतरविरहातुराङ्गरेखाः—चिरतर=ரொம்பகாலமாய் विरह=விட்டுப்பிரிந்ததால்

* நீர் ருக்மிணி முதலியோரை எம்முறையினால் அபஹரித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டீரோ அம்முறையை அவரவர்கள் சொல்லினர் என்பது கருத்து.

आतुर=இளைத்த अङ्गरेखा:=சரீரத்தையுடைய पशुपवधू:=கோபிகைகளை सरसम्=சந்தோஷத்துடன் अन्वयासी:=அனுஸரித்தீர். (519)

सपदि च भवदीक्षणोत्सवेन प्रमुषितमानहृदां नितंविनीनाम् ।
अतिरसपरिमुक्तकञ्चुलीके परिचयहृद्यतरे कुचे न्यलैषी: ॥५२०॥

(ப-ரை) भवदीक्षणोत्सवेन=உமது பார்வையினால் உண்டான உத்ஸவத்தினால் (ஸந்தோஷத்தினால்) सपदि च=உடனேபே प्रमुषितमानहृदाम्=அபஹரிக்கப்பட்ட கோபமுள்ள மனத்தையுடையவர்களான नितंविनीनाम्=ஸ்திரீகளுடைய अतिरसपरिमुक्तकञ्चुलीके—अतिरस=ஒருவருக்கொருவருள்ளன மிகுந்த அனுராகத்தினால் परिमुक्त=தானாகவே அவிழ்ந்துபோன कञ्चुलीके=ரவிக்கையையுடையதும் परिचयहृद्यतरे=முன்னர் அனுபவிக்கப்பட்டிருப்பது நினைவுக்கு வருவதால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைத் தருகின்றதுமான कुचे=ஸ்தனத்தில் न्यलैषी:=மறைந்தவராக ஆனீர். பாலும் ஜலமும் கூடுவது போன்ற ஆலிங்கனஸுகத்தை அனுபவித்தீர் என்பது கருத்து.

रिपुजनकलहै: पुन:पुनर्मे समुपगतैरियती विलंवनाभूत् ।
इति कृतपरिरंभणे त्वयि द्रागतिविवशा खलु राधिका निलिल्ये ॥

(ப-ரை) मे=எனக்கு पुन:पुन:=அடிக்கடி समुपगतै:=நேர்ந்த रिपुजनकलहै:=சத்துருக்களுடன் சண்டையினால் इयती विलंबना=இவ்வளவு தாமதம் अभूत्=ஏற்பட்டது. इति=என்று சொல்லி कृतपरिरंभणे—कृत=செய்யப்பட்ட परिरंभणे=ஆலிங்கனத்தை யுடையவரான त्वयि=உம்மிடம் द्राक्=உடனேயே अतिविवशा=மிகவும் பரவசையாகவான (அதாவது: மானத்தைவிட்ட) राधिका=ராதையானவள் निलिल्ये खलु=ஒடுங்கினாளன்றோ. அதாவது: உம்முடன் ஒன்றுபட்டவள் போலவானாள் என்பது கருத்து. (521) (எ-று)

अपगतविरहव्यथास्तदा ता रहसि विधाय ददाथ तत्ववोधम् ।
परमसुखचिदात्मकोऽहमात्मेत्युदयतु व: स्फुटमेव चेतसीति ॥५२१॥

(ப-ரை) तदा=அப்பொழுது रहसि=ஏகாந்தமான விடத்தில் ता:=அந்த கோபஸ்திரீகளை (परिरंभणादिभि:=ஆலிங்கனம் முதலியவற்றால்) अपगतविरहव्यथा:=விலகின விரஹதாபமுள்ளவர்களாக विधाय=செய்து “अहम्=நான் (கிருஷ்ணன்) परमसुखचिदात्मक:=பரமானந்தபோத ரூபியாகவும், आत्मा=எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்

அந்தர்யாமியாகவுமிருக்கிறேன்" इति=என்ற அறிவானது स्फुटमेव= தெளிவாகவே वः=உங்களுடைய चेतसि=மனத்தில் उदयतु=உண்டாகட்டும் (इति) तत्त्वबोधम्=என்ற உண்மையான அறிவை ददाथ= கொடுத்தீர். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸகல ஜீவாந்தர்யாமியாகவிருப்பதால் அவருடைய விரஹமுண்டாவதற்கும், அதன் மூலம் துக்கப்படுவதற்கும் உண்மையிலிடமில்லை என்ற அறிவை கோபிகைகளுக்கு அனுபவத்துக்கு வரும்படியாக அருளினீர் என்பது கருத்து.(522)

सुखरसपरिमिश्रितो वियोगः किमपि पुराभवदुद्धवोपदेशैः।
समभवदमुतः परन्तु तासां परमसुखैक्यमयी भवद्विचिन्ता ॥

(ப–ரை) तासाम्=அந்தக் கோபஸ்திரீகளுக்கு पुरा=முன்பு उद्धवोपदेशैः=உத்தவர்வாயிலாகச் செய்யப்பட்ட உமது உபதேசங்களால் वियोगः=விரஹதுக்கமானது किमपि=சிறிதளவு सुखरसपरिमिश्रितः= ஸுகானுபவத்துடன் கலந்ததாக अभवत्=இருந்தது. अमुतः परंतु= நேரிலேயே உம்மால் செய்யப்பட்ட உபதேசத்துக்குப் பிறகோவெனில் भवद्विचिन्ता=உமது நினைவானது परमसुखैक्यमयी=பரமானந்தைகரஸரூபமாய் समभवत्=ஆயிற்று. (523) (எ–று)

मुनिवरनिवहैस्तवाथ पित्रा दुरितशमाय शुभानि पृच्छ्यमानैः।
त्वयि सति किमिदं शुभान्तरैरित्युरुहसितैरपि याजितस्तदासौ ॥

(ப–ரை) अथ=பிறகு तव = உம்முடைய पित्रा = தகப்பனுன வஸுதேவரால் दुरितशमाय=பாபம் விலகுவதற்காக शुभानि=சுப கர்மங்களை पृच्छ्यमानैः=கேழ்கப்படுகின்றவர்களான मुनिवरनिवहैः= சிறந்த ருஷிஸமூஹங்களினுல் "त्वयि सति=எல்லாச் சுபங்களுக்குமிருப்பிடமான நீர் புத்திரனுக இருக்கும்பொழுது शुभान्तरैः= வேறு சுபகர்மங்களால் इदम्=பாபநிவிருத்தியை பிரார்த்தித்தல் किम्=எதற்காக" इति=என்று उरुहसितैरपि=அதிகம் சிரிப்பை அடைந்தவர்களாயினும் கூட तदा = அப்பொழுது असौ = இந்த வஸுதேவர் याजितः=யாகஞ்செய்துவைக்கப்பட்டார். (524)

सुमहति यजने वितायमाने प्रमुदितमित्रजने सहैव गोपाः।
यदुजनमहितास्त्रिमासमात्रं भवदनुषङ्गरसं पुरेव भेजुः ॥ ५२५ ॥

(ப–ரை) प्रमुदितमित्रजने=மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த பந்துஜனத்தையுடையதும், सुमहति=மிகவும் பெரிதுமான यजने=யாக

अथ पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीबादरायणिरुवाच—अथैकदात्मजौ प्राप्तौ कृतपादाभिवन्दनौ।
वसुदेवोऽभिनन्द्याह प्रीत्या सङ्कर्षणाच्युतौ ॥ १ ॥ मुनीनां स वचः श्रुत्वा

மானது **वितायमाने**=நடக்கும்பொழுது. **सहैव**=பந்துஜனங்களுடன் கூடவே **गोपाः**=நந்தாதிகளான கோபாலர்கள் **यदुजनमहिताः**=யாதவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு **त्रिमासमात्रम्**=மூன்று மாதங்கள் முழுதும் **भवदनुषङ्गरसम्**=உம்முடன் சேர்ந்த வஸிப்பதாலுண்டாகின்ற ஸுகத்தை **पुरेव**=முன்போலவே (நந்தகோகுலத்திலிருந்தகாலத்தில் போலவே) **भेजुः**=அனுபவித்தனர். (525)

व्यपगमसमये समेत्य राधां दृढमुपगूह्य निरीक्ष्य वीतखेदाम्।
प्रमुदितहृदयः पुरं प्रयातः पवनपुरेश्वर! पाहि मां गदेभ्यः ॥५२६॥

(ப-ரை) **पवनपुरेश्वर**=குருவாயூருக்கு நாதனான ஹே கிருஷ்ண **व्यपगमसमये**—**व्यपगम**=விட்டுப்பிரியும் அதாவது:—ஊருக்குக்கிளம்பும் **समये**=ஸமயத்தில் **राधाम्**=ராதையை **समेत्य**=அடைந்து **दृढम्**=கெட்டியாய் **उपगूह्य**=ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு **वीतखेदाम्**=தனது ஆலிங்கன ரூபமான அனுக்கிரஹத்தினால் விலகின துக்கமுள்ளவளாக **निरीक्ष्य**=பார்த்து **प्रमुदितहृदयः**=சந்தோஷமடைந்தமனத்தையுடையவராய் **पुरीम्**=த்வாரகைக்கு **प्रयातः**=சென்ற நீர் **माम्**=என்னை **गदेभ्यः**=வியாதிகளினின்றும் **पाहि**=காப்பாற்றுவீராக. (526)

இவ்விதம் ஸ்யமந்தகபஞ்சக யாத்திராவர்ணனம் என்ற
எண்பத்தேழாவது தசகம் முற்றிற்று.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-ரை) पञ्चाशीतितमे रामकृष्णौ संप्रार्थितौ सुतौ।
पित्रे ज्ञानमथो मात्रे मृतान् पुत्रानयच्छताम् ॥ १ ॥
नन्दयित्वा कुरुक्षेत्रयात्रायां सुहृदो बहून्।
तत्वज्ञानं ततः पित्रोरादिशन्मृतसूनुभिः ॥ २ ॥

(க-ரை) நன்கு ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட புத்திரர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் பிதாவுக்கு ஞ்ஞானத்தையும், பின்னர் மாதாவுக்கு

पुत्रयोर्धर्मसूचकम्। तद्वीर्यैर्जातविश्रम्भः परिभाष्याभ्यभाषत ॥ २ ॥
कृष्ण कृष्ण महायोगिन्सङ्कर्षण सनातन। जाने वामस्य यत्साक्षात्प्रधान-
पुरुषौ परौ ॥ ३ ॥ यत्र येन यतो यस्य यस्मै यद्यद्यथा यदा। स्यादिदं

இறந்துபோன புத்திரர்களேயும் கொடுத்தனர் என இந்த எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப் படுகிறது மேலும், குருக்ஷேத்திர யாத்திரையில் வெகு ஸுஹிருத்துக்களேச் சந்தோஷிக்கச்செய்து பிறகு இறந்த புத்திரர்களேக்கொண்டு மாதா பிதாக்களுக்கு தத்வக்ஞானத்தையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உபதேசஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீபாதராயணி சொல்லலுற்ருர்—பிறகு ஒருநாள் வசுதேவர் அருகில்வந்து செய்யப்பட்ட பாதாபிவந்தனத்தையுடையவர்களும், புத்திரர்களுமான ராமகிருஷ்ணர்களே ப்ரீதியுடன் ஸந்தோஷித்துச் சொல்லலுற்ருர். (1) அவர் புத்திரர்களின் ப்ரபாவத்தைக் குறிக்கின்ற ஞனிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டும், அவர்களின் பராக்கிரமங்களிஞ லுண்டான நம்பிக்கையை யுடையவராய்க் கொண்டும் அவர்களேயழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (2) 'ஹே மஹாயோகின்! கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! ஹே ஸனுதன! ஹே ஸங்கர்ஷண! இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸாக்ஷாத்தான (ஸ்வரூபபூககாரணங்களான) யாதொரு ப்ரதானம், புருஷன் இவர்களுண்டோ அவர்களுக்கும் பரர்களாக(காரணமாயிருப்பதுபற்றி ஈஸ்வரர்களாக) உங்களே நான் அறிந்துகொண்டேன்.* (3) (*)இந்த ப்ரபஞ்சமானது

---

* அதாவது: ப்ரபஞ்சகாரணர்களான ப்ரதான புருஷர்களுக்கும் நீங்கள் காரணபூதர்களென நான் அறிந்து கொண்டேன் என்றும்.

(*) இந்த ப்ரபஞ்சமானது அனேகம் காரகங்களாலுண்டாவதாகக் காணப்படுவதால் அது ப்ரதான புருஷஸ்வரூபமாக எவ்விதமாகக்கூடும். ராமகிருஷ்ணர்கள் இவ்விரண்டுக்கும் காரணமாக இருப்பதுபற்றி ஈச்வரர்களாக எவ்விதமாகக் கூடும். பொதுவாய் காரகங்களோ ஆறுவிதங்களாகும். அவையாவன:—(1) கர்மகாரகம், (2) கர்த்ருகாரகம், (3) கரணகாரகம், (4) ஸம்ப்ரதானகாரகம் (5) அபாதானகாரகம், (6) அதிகரணகாரகம் என்றும். க்ரியையை—காரியத்தையுண்டாக்குவது எதுவோ அதுவே **காரகம்** எனப்படும். तण्डुलं पचति देवदत्तः=தேவதத்தன் அரி

சியைச் சமைக்கிறான் என்றவிடத்தில் पचति என்றவிடத்திலுள்ள पच् என்றதாதுவினால் பாகமும் அதற்கநுகுணமான வியாபார (வேலையு) மும், ति என்றதால் வியாபாரமுள்ளவனுயிருப்பவனும் சொல்லப்படுகிறது.

ஆகவே தேவதத்தன் அரிசியை மூட்டையிலிருந்து எடுத்து பாத்திரத்தில் போட்டு விரகினுதவியினால் தன்னையும் பொருட்டோ, பந்துக்களையும் பொருட்டோ, ஈச்வரனையும் பொருட்டோ சமைக்கிறான் என்றவிடத்தில் பாகத்துக்கு (பலனுக்கு) ப்போதிய வியாபாரம் (காரியம்) உண்டாகுமிடத்தில் இதுவரை சொல்லிய ஆறு காரகங்களினுதவிவேண்டி வருவதை நாம் காண்கிறோம். அதுபோலவே இந்த ப்ரபஞ்சரூபமான காரியமுண்டாவதற்கும் முற்கூறிய ஆறுகாரகங்களே அவச்யமாகின்றன பற்றி அவைகளே காரணங்களாகவாகவேண்டியிருக்க போக்யமான ப்ரதானத்தையும், போக்தாவான புருஷனையும் காரணமாகச்சொன்னதும், அவற்றுக்கும் ஈச்வரனைக் காரணமாகச் சொன்னதும் எவ்விதம் பொருந்தும் என்ற ஆசங்கைக்கு இந்த நான்காவது சுலோகத்தினால் பதில் சொல்லுகிறார்.

देवदत्तेन என்பது கர்த்திருகாரகபோதகமாகவும், तण्डुलम् என்பது கர்மகாரகபோதகமாகவும், काष्ठै: என்பது கரணகாரகபோதகமாகவும், ईश्वराय அல்லது स्वात्मने அல்லது बंधवे என்பன ஸம்ப்ரதானகாரகபோதகங்களாகவும், गोण्या: என்பது அபாதான காரகபோதகமாகவும், पात्रे என்பது அதிகரண காரகபோதகமாகவும் ஆகும் என்றும் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இந்த ஶ்லோகத்தில் यत्र என்றதால் அதிகரணகாரகமும், येन என்றதால் கர்த்திருகரணகாரகங்களும், यत: என்றதால் அபாதானகாரகமும், यस्मै என்றதால் ஸம்ப்ரதான காரகமும், यत् என்றதால் கர்மகாரகமும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். மற்றொரு यत् என்றதால் ப்ரயோஜ்ய கர்த்திரு காரகமும், यस्य என்றதால் நிமித்தங்களும், यथा என்றதால் உத்பத்தி க்ரியைக்கு உபயோகப்படும் வியாபார விசேஷங்களும், यदा என்றதால் உத்பத்திக்குவேண்டிய காலமும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்விடத்தில் पच् என்றதாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்ட பாகமாவது=தண்டுலத்தின் (அரிசியின்) கெட்டியான அவ

யவங்களை மெதுவாக்குதலாம். இதையே விக்லுத்தி என்கின்றனர். இதுவே பலன் எனப்படும். அதுபோல பசு என்ற தாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்ட வியாபாரமாவது=அரிசியில் அத்தகைய பலனுண்டாவதற்கு வேண்டி தேவதத்தனால் செய்யப்படும் அடுப்பு மூட்டல் பாத்திரத்தில் ஜலத்தைவிட்டு அதில் அரிசியைப் போட்டு அடுப்பின்மேல்வைத்தல் முதலியனவாம். ஆகவே பசு என்ற தாதுவுக்கு விக்லுத்தி என்றபலன், அதற்குப் போதியவியாபாரம் இரண்டுமே பொருளாயினும் கூட விக்லுத்திரூபமானபலன் எந்த அரிசியிலேற்படுகிறதோ அது கர்மமென்றும், வியாபாரம் (அதற்குப் போதிய வேலை) எவனிடமிருக்கிறதோ அந்தத்தேவதத்தன் கர்த்தாவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். இதைத்தான் फलाश्रयं कर्म, व्यापाराश्रयः कर्ता என்றதால் சொல்லுகின்றனர். ஆகவே तण्डुलத்தில் விக்லுத்திரூப பலனானது இருப்பதால் तण्डुलम् என்பதாய் தண்டுல சப்தத்தில் கர்ம விபக்தி (द्वितीयाविभक्ति=இரண்டாம் வேற்றுமை) பிரயோகிக்கப்படுகிறது. पचति என்றதால் சொல்லப்படும் வியாபாரம் தேவதத்தனிடமிருப்பதால் இவன் கர்த்தாவாகவாகிறான். ஆனால் देवदत्तः என்ற ப்ரதமாவிபக்திக்குப், देवदत्तस्य என்ற षष्ठी விபக்திக்கும் காரகதத்துவமானது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுவதில்லை தானாயினும் ஷஷ்டீ விபக்திக்கு நிமித்தத்தன்மை மட்டும் சிலஸமயங்களில் சொல்லப்படுவதுண்டு. இம்முறையில் देवदत्तेन अक्षताः पच्यन्ते என்றதை உதாஹரணமாகக்கொண்டால் முற்கூறியபடி பாகமென்ற பலனுண்டாவதற்குப் போதிய வியாபாரமானது தேவதத்தனிடமிருப்பதால் அவன் கர்த்தாவாகவாகிறான். ஆனதுபற்றியே देवदत्त शब्दத்தில் देव-दत्तेन என்பதாய் கர்த்திருகாரகபோதகமான த்ருதீயாவிபக்தியானது பிரயோகிக்கப்படுகிறது. अक्षताः என்றவிடத்தில் அக்ஷதங்கள் (அரிசிகள்) பாகரூபமான பலனுக்கு ஆஸ்ரயமாக இருப்பனபற்றி अक्षतान् என த்விதீயாவிபக்தியை ப்ரயோகிக்கவேண்டுவது அவஸ்யமாயினும், पच्यते என்றவிடத்திலுள்ள य என்ற ப்ரத்யயத்தினாலேயே கர்மத்துவமும் சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியாலும் அக்ஷதசப்தார்த்தத்தில் கர்மத்துவமானது ஏற்படாதானபடியாலும் அக்ஷதசப்தத்தில் द्वितीया விபக்தி பிரயோகிக்கப்படுவதில்லை. விரிவுக்கஞ்சி இத்துடன் முடிக்கிறோம்.

भगवान्साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः॥ ४ ॥ एतन्नानाविधं विश्वमात्मसृष्टमधोक्षज। आत्मनानुप्रविश्यात्मन्प्राणो जीवो बिभर्ष्यज:॥ ५ ॥ प्राणादीनां विश्वसृजां शक्तयो याः परस्य ताः। पारतन्त्र्याद्वैसादृश्याद्द्वयोश्चेष्टैव चेष्टताम्॥ ६ ॥ कान्तिस्तेज:प्रभा सत्ता चन्द्राग्न्यर्कर्क्षविद्युताम्। यत्स्थैर्यं

எந்த அதிகரணத்திலுண்டாகுமோ, எந்தக் கர்த்திருகாரகத்தினுலுண்டாகுமோ, எந்த அபாதான காரத்திலிருந்து உண்டாகுமோ, எதுடன் ஸம்பந்தப்பட்டதாக (எதை நிமித்தமாகக் கொண்டு) உண்டாகுமோ, எந்த ஸம்ப்ரதான காரகத்தையும் பொருட்டு உண்டாகுமோ, **यत्**=எந்த ப்ரேரகனை முன்னிட்டு உண்டாகுமோ, **यत्**=எந்தக் கர்மகாரகனை முன்னிட்டு உண்டாகுமோ, **यथा**=எம்மாதிரியான வேலையை முன்னிட்டு உண்டாகுமோ, **यदा**=எச்சமயத்திலுண்டாகுமோ அவை யாவற்றுக்கும் போக்யமான ப்ரதானம் போக்தாவான ஜீவன் இவைகளுக்கும் ஈஶ்வரனுன (காரணமான) வரும் பகவானுமான நீரே ஸாக்ஷாத்தாக=முக்கிய காரணமாகவ.கிறீர்.(4) மேலும், ஹே ஆத்மன்! ஹே அதோக்ஷஜ! அஜனுன (பிறவியற்ற) நீரே தன்னுல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதும் நானுவிதமுமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் ஜீவரூபத்தினுல் அனுப்ரவேசஞ்செய்து ப்ராணனுகவும் (க்ரியாசக்திரூபமாகவும்) ஜீவனுகவும் (ஞானசக்திரூபனுகவும்) இருந்துகொண்டு இதைத் தரிக்கின்றீர். (5) ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காரணபூதங்களான ப்ராணன்(ஸூத்ராத்மா)முதலியவற்றினுடைய சக்திகள் எவையோ அவை பரமகாரணனுன ஈஶ்வரனுடையனவேயாகும். ஏன்? ப்ராணுதிவர்க்கத்துக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லாதிருப்பதும், சேதனம் அசேதனம் இரண்டும் மாறுபட்ட ஸ்வரூபமுள்ளதாக இருப்பதும், சேஷ்டையுள்ளவைகளான ப்ராணுதிகளுக்கு வெறும் சேஷ்டை மட்டுமே யொழிய தனித்தசக்தியில்லாதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும்.† (6) சந்திரனிடமுள்ள காந்

---

† உலகில் அம்புகளில் காணப்படும் வேகத்துக்கு அதைப் பிரயோகிக்கும் புருஷனுடைய சக்தியானது எவ்விதம் காரணமோ இவ்விதம் ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாக்களான ப்ராணுதிகளில் காணப்படும் ப்ரபஞ்சஸர்ஜனரூபமான க்ரியைக்குப் பரமாத்மநிஷ்டமான சக்தியேதான் காரணமாகிறது எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

भूभृतां भूमेर्वृत्तिर्गन्धोऽर्थतो भवान् ॥ ७ ॥ तर्पणं प्राणनमपां देव त्वं ताश्च तद्रसः। ओजः सहो बलं चेष्टा गतिर्वायोस्तवेश्वर ॥ ८ ॥ दिशां त्वमवकाशोऽसि दिशः खं स्फोट आश्रयः। नादो वर्णस्त्वमोङ्कार आकृतीनां पृथक्कृतिः॥ ९ ॥ इन्द्रियं त्विन्द्रियाणां त्वं देवाश्च तदनुग्रहः। अवबोधो भवान्बुद्धेर्जीवस्यानुस्मृतिः सती ॥ १० ॥ भूतानामसि भूतादिरिन्द्रियाणां

தியும், அக்னியினிடமுள்ள காந்தியும், சூரியனிடமுள்ள ஒளியும், நக்ஷத்திரங்களிடமுள்ள ஸத்தையும், மின்னலினிடமுள்ள ஸ்புரணமும், பர்வதங்களிடமுள்ள ஸ்தைரியமும்=(அசையாத நிலையும்,) பூமியினிடமுள்ள ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கும் தன்மையும் மணமும் உண்மையில் ‡ நீரேயாவீர். (7) மேலும், ஹே தேவ! ஜலங்களுக்குள்ள திருப்தியையுண்டாக்கும் தன்மையும், ஜீவனத்துக்கு (உயிர்வாழுதலுக்கு) ஹேதுவாக இருக்கும் தன்மையும், அந்த ஜலங்களும், அவற்றின் ரஸமும் நீரேயாவீர். ஹே ஈஸ்வர! வாயுவினிடமுள்ள ஓஜஸ்=(மனோபலம்) ஸஹ: (இந்திரியபலம்) பலம் (சரீரபலம்) சேஷ்டை, கதி இவையாவும் உம்முடைய சக்தியேயாகும். (8) திக்குகளுடைய (உபாதியினால் செய்யப்பட்ட இடைவெளிகளுடைய) அவகாசமும், அந்தத் திக்குகளும் நீரே. ஆகாசமும், அதையாச்ரயித்துள்ள ஸ்போடமும் (பொதுப்படையான சப்தமும் அதாவது: பரா என்ற வாக்கும்) நாதமும் (பச்யந்தீ என்ற வாக்கும்) ஓங்காரமும் (மத்யமா என்ற வாக்கும்) பதார்த்தங்களை வேறுபடுத்திக்காட்டும் வர்ணமும் (பெயரும்=அதாவது: வைகரீ என்ற வாக்கும்) நீரே. (9) இந்திரியங்களுடைய விஷயப்ரகாசனசக்தியும், இந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்டாதாக்களான தேவதைகளும், அவற்றின் அதிஷ்டான சக்தியும் நீரே. புத்தியினுடைய நிச்சயிக்கும் சக்தியும், ஜீவனுடைய நிலைத்த ஸ்மரணசக்தியும் நீரே. (10) பஞ்சபூதங்களின் காரணமான தாமஸ அஹங்காரமும், இந்திரியங்களின் காரணமான ராஜஸ அஹங்காரமும்,

---

‡ உமது சக்தியே அந்தந்த விடங்களிலிருந்து அந்தந்தக் காரியங்களைச் செய்கின்றதே யொழிய அவற்றுக்குத் தனியான சக்திகிடையாதென்பது கருத்து.

च तैजसः। वैकारिको विकल्पानां प्रधानमनुशायिनाम्॥ ११॥ नश्वरेष्विह भावेषु तदसि त्वमनश्वरम्। यथा द्रव्यविकारेषु द्रव्यमात्रं निरूपितम्॥ १२॥ सत्त्वं रजस्तम इति गुणास्तद्वृत्तयश्च याः। त्वय्यद्धा ब्रह्मणि परे कल्पिता योगमायया॥ १३॥ तस्मान्न सन्त्यमी भावा यर्हि त्वयि विकल्पिताः। त्वं चामीषु विकारेषु ह्यन्यदाऽव्यावहारिकः॥ १४॥ गुणप्रवाह एतस्मिन्नबुधास्त्वखिलात्मनः। गतिं सूक्ष्मामबोधेन संसरन्तीह

அவற்றின் அதிஷ்டாதாக்களான தேவர்களுக்குக்காரணமான ஸாத்விக அஹங்காரமும், ஜீவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான ப்ரதானமும் நீரே. (11) உலகில் மண் பொன் இவற்றின் காரியங்களில் மண் பொன் மாத்திரமான ஸ்வரூபம் மட்டும் எவ்விதம் அழியாதிருப்பதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அதுபோல நசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளான இந்தப் பதார்த்தங்களில் அழியாத (எஞ்ஜியுள்ள) ஸ்வரூபம் யாதுண்டோ அது நீரே என நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (12)

ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களும், மஹத்தத்துவம் முதலிய அவற்றின் பரிணாமங்கள் எவையுண்டோ அவைகளும் பரப்ரம்ஹமான உம்மிடத்தில் யோகமாயையினுல் நேரில் கல்பிக்கப்பட்டவைகள். * ஆகையால் உண்மையிலுள்ளனவன்று. (13) இந்தப் பதார்த்தங்கள் எப்பொழுது கல்பிக்கப்பட்டனவோ அப்பொழுதே தோற்றத்தினுல் மட்டும் உம்மிடத்தில் இருப்பையுடையனவாக வாகின்றன. நீரும் இந்தப் பதார்த்தங்களில் அப்பொழுது தான் காரணத்தன்மையினுல் தொடர்ந்திருப்பவராக வாகின்றீர். க்ஞானவஸ்தையிலோவெனில் ஜீவேஸ்வராதி ஸர்வ வியவஹாரத்தையும் கடந்தவராய் நீர்மட்டுமே எஞ்ஜிநிற்கின்றீர். (14) இப்பிறவியிலேயே அகிலாத்மாவான உம்முடைய ஸூக்ஷ்மமான (குருவின் உபதேசத்தால் மட்டுமறியக்கூடிய) ஸ்வரூபத்தை யறியாதவர்களே இந்தக் குணப்ரவாஹரூபமான ஸம்ஸாரத்தில் கர்மங்கள் மூலமாக

---

* 14-வது சுலோகத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள तस्मान्नसन्ति என்றதை 13-வது சுலோகத்துடன் சேர்த்துப் பொருள்கொண்டு உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

कर्मभिः॥ १५ ॥ यदृच्छया नृतां प्राप्य सुकल्पामिह दुर्लभाम्। स्वार्थे प्रमत्तस्य वयो गतं त्वन्माययेश्वर॥ १६ ॥ असावहं ममैवैते देहे चास्यान्वयादिषु। स्नेहपाशैर्निबध्नाति भवान्सर्वमिदं जगत्॥ १७ ॥ युवां न नः सुतौ साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरौ। भूभारक्षत्रक्षपण अवतीर्णौ तथात्थ ह॥१८॥ तत्ते गतोऽस्म्यरणमद्य पदारविन्दमापन्नसंसृतिभयापहमार्तबन्धो। एतावतालमलमिन्द्रियलालसेन मर्त्यात्मदृक् त्वयि परे यदपत्यबुद्धिः॥ १९ ॥

சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கின்றனர். (15) ஹே ஈஸ்வர! இப்பிறவியில் அடைதற்கரிதானதும் நன்கு சக்திவாய்ந்த, இந்திரியாதிகளையுடையதுமான மனிதப்பிறவியை தைவஸங்கற்பத்தால் அடைந்திருந்தும் கூட உமது மாயையினால் சொந்தமான ப்ரயோஜனவிஷயத்தில் (மோக்ஷத்தில்) தவறினவனான என்னுடைய ஆயுளானது வீணாகவே போய்விட்டது.(16) தேஹத்தில் 'இந்த நான்' என்றும், இந்தத்தேஹஸம்பந்தம் பெற்றபுத்திராதிகளிடத்தில் 'இவர்கள் என்னுடையவர்களே' என்றுமான ஸ்னேஹபாசங்களினால்ஸர்வஜகத்தையும் நீர் கட்டிவிடுகின்றீர். (17) நீங்களிருவரும் எங்களுடைய புத்திரர்களல்லீர். பூமியின் சுமையான க்ஷத்திரியர்களை அழிக்க வேண்டி அவதரித்தவர்களும் ப்ரகிருதி புருஷநியந்தாக்களுமாவீர். அவ்விதம் நீரே சொல்லியுமிருக்கின்றீரே. (18) ஆகவே ஹே ஆர்த்தபந்தோ! சரண்புகுந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்குகின்ற உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தை இப்பொழுது சரணமடைந்தவனாக இருக்கின்றேன். இந்திரியார்த்தங்களான விஷயங்களிலுள்ள எந்த ஆசையினால் மரிக்குமியல்பையுடைய சரீரத்தில் ஆத்மபுத்தியும் பரமேஸ்வரனான உம்மிடத்தில் புத்திரன் என்ற எண்ணமுமுள்ளவனாக இருக்கின்றேனோ அந்தவிஷயத்திலுள்ள இத்தகைய ஆசையானது போதும் போதும். (9) ஹே உருகாய! தன்னாலேற்படுத்தப்பட்ட தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி ஒவ்வொரு தம்பதிகள் தோறும் (அதாவது:—சுதபஸ், ப்ருஸ்னி என்ற தம்பதிகளுக்கு ப்ருஸ்னிகர்ப்பனாகவும், கஸ்யபர் அதிதி உன்ற தம்பதிகளுக்கு வாமனனாகவும், வசுதேவர் தேவகி என்ற தம்பதிகளுக்குக் கிருஷ்ணனாகவும் என்றும்.) அஜனான நான் பிறந்தேன் என ப்ரஸவ அறை

सूतीगृहे ननु जगाद भवानजो नौ संजज्ञ इत्यनुयुगं निजधर्मगुप्त्यै। नाना-तनूर्गगनवद्विदधज्जहासि को वेद भूम्न उरुगायविभूतिमायाम् ॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच—आकर्ण्येत्थं पितुर्वाक्यं भगवान्सात्वतर्षभः। प्रत्याह प्रश्रयानम्रः प्रहसन् श्लक्ष्णया गिरा ॥ २१ ॥ श्रीभगवानुवाच—वचो वः समवेतार्थं तातैतदुपमन्महे। यन्नः पुत्रान्समुद्दिश्य तत्त्वग्राम उदाहृतः ॥ २२ ॥ अहं यूयमसावार्य इमे च द्वारकौकसः। सर्वेऽप्येवं यदुश्रेष्ठ विमृश्याः सचराचरम् ॥२३॥ आत्मा ह्येकः स्वयं ज्योतिर्नित्योऽन्यो निर्गुणो गुणैः। आत्मसृष्टैस्तत्कृतेषु भूतेषु बहुधेयते ॥ २४ ॥ खं वायुर्ज्योतिरापो

யில் சொன்னீரன்றோ. ஆகாசம்போல அஸங்கராகவே யுள்ள நீர் பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பிறகு அவற்றைவிட்டும் விடுகின்றீர். ஆகவே ஸர்வகதனுன உம்முடைய விபூதிரூபமான மாயையை எவன்தான் அறியக்கூடும்' என்றார். (20)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.— யாதவஸ்ரேஷ்டரான பகவான் இவ்விதம் பிதாவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டு ப்ரீதியினால் கொஞ்சம் வணங்கினவராய்க்கொண்டு தெளிவானவார்த்தையினால் பதில் சொல்லத்தொடங்கினர். (21) ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார்—'ஹே தாத! புத்திரர்களான எங்களை விஷயமாகக் கொண்டு எந்த வார்த்தையினால் தத்துவ ஸமூஹமானது நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டதோ இந்த உங்களுடையவார்த்தையை ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளுக் கொத்த பொருளுள்ளதென்றே நிஶ்சயிக்கிறோம். (22) ஹே யதுஸ்ரேஷ்ட ! நானும், நீங்களும், இந்த அண்ணாவானப் பலராமனும், இந்தத் துவாரகாவாஸிகளும் ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமான இந்த ஜகத்தும் ஆகியயாவும் இவ்விதம் ப்ரம்ஹமாகவே அறியத்தக்கதாக வாகின்றது*. (23) ஸ்வயம் ப்ரகாசனும், நித்யனும், ஏகனும், அவித்யை அதன் காரியம் இவற்றைவிட வேறுபட்டவனும், நிர்க்குணனுமான ஆத்மாவோ தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட (தன்னிடத்தில் அத்யவஸிக்கப்பட்ட) குணங்களினால்

* வெவ்வேறாகத்தோன்றும் ஜீவர்களோ, ஸகுணஈச்வரனோ ஸகல ப்ரபஞ்சமுமோ ஸச்சிதானந்தரூபமான ப்ரம்ஹத்தைவிடவேறன்று என இதனாலுபதேசிக்கப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது.

भूस्तत्कृतेषु यथाशयम्। अविस्तिरोऽल्पभूर्येको नानात्वं यात्यसावपि ॥ २५ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं भगवता राजन्वसुदेव उदाहृतः। श्रुत्वा विनष्टनानाधीस्तूष्णीं प्रीतमना अभूत् ॥ २६ ॥ अथ तत्र कुरुश्रेष्ठ देवकी सर्वदेवता। श्रुत्वाऽऽनीतं गुरोः पुत्रमात्मजाभ्यां सुविस्मिता ॥२७॥ कृष्ण-रामौ समाश्राव्य पुत्रान्कंसविहिंसितान्। स्मरन्ती कृपणं प्राह वैक्लव्याद-श्रुलोचना ॥ २८ ॥ देवक्युवाच—राम रामाप्रमेयात्मन्कृष्ण योगेश्वरेश्वर। वेदाहं वां विश्वसृजामीश्वरावादिपूरुषौ ॥ २९ ॥ कालविध्वस्तसत्त्वानां

குணகிருதங்களான பூதங்களில் வெகுவாகத் தோற்றத்தையடைகிறுன். (24) ஆகாசம் வாயு தேஜஸ் ஜலம் பூமி என்ற பஞ்சபூதங்களும் அவற்ருல் செய்யப்பட்ட காரியங்களில் ஆவிர்ப்பாவத்தையும் திரோபாவத்தையும், அற்பமாக இருத்தலையும், அதிகமாக இருத்தலையும் எவ்விதமடைகிறதோ இவ்விதமே இந்த ஆத்மாவும் ஒருவனுக இருந்தபோதிலுங்கூட தனது உபாதிக்குத்தக்கபடி பலவிதமான தோற்றத்தை அடைகிருன்' என்ருர். (25) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ராஜன்! இவ்விதம் பகவானுல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை வஸுதேவர் கேட்டு ப்ரீதியையடைந்த மனத்தையுடையவராகவும் நாசமடைந்த பேதக்ஞானத்தை யுடையவராகவுமாகி மௌனமாக விருந்தார். (26) பிறகு ஹே குருஶ்ரேஷ்ட! அப்பொழுது ஸர்வதேவதாஸ்வரூபிணியான தேவகியானவள் தனது புத்திரர்களால் குருவினுடைய புத்திரன் திருப்பிக் கொண்டுவரப் பட்டதைக் கேட்டு மிக்கவாஶ்சரியத்தை யடைந்தவளாய்க் கொண்டும், கம்ஸனுல் கொல்லப்பட்ட புத்திரர்களை நினைத்துக்கொண்டு மனத்தளர்ச்சியினுல் கண்ணில் ஜலத்தைப்பெருகவிட்டுக்கொண்டும் ராமகிருஷ்ணர்களை அழைத்துத் தைன்யத்துடன் கூடியிருக்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினுள். (27–28)

தேவகி சொல்லலுற்ருள்.—'ஹே அப்ரமேயாத்மன்! ஹே ராம! ஹே ராம! யோகேஶ்வரேஶ்வர! ஹே கிருஷ்ண! நீங்கள் விஶ்வஸ்ரஷ்டாக்களுக்கு ஈஶ்வரர்களான ஆதிபுருஷர்களென நான் அறிவேன். (29) காலத்தினுல் போக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹண பக்தி முதலிய நல்லஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களும், சாஸ்திரத்தை

राज्ञामुच्छास्त्रवर्तिनाम्। भूमेर्भारायमाणानामवतीर्णौ किलाद्य मे ॥ ३० ॥
यस्यांशांशांशभागेन विश्वोत्पत्तिलयोदयाः। भवन्ति किल विश्वात्मंस्तं
त्वाद्याहं गतिं गता ॥ ३१ ॥ चिरान्मृतसुतादाने गुरुणा किल चोदितौ।
आनिन्यथुः पितृस्थानाद्गुरवे गुरुदक्षिणाम् ॥३२॥ तथा मे कुरुतं कामं
युवां योगेश्वरेश्वरौ। भोजराजहतान्पुत्रान्कामये द्रष्टुमाहृतान् ॥ ३३ ॥

ऋषिरुवाच—एवं सञ्चोदितौ मात्रा रामः कृष्णश्च भारत।
सुतलं संविविशतुर्योगमायामुपाश्रितौ ॥ ३४ ॥ तस्मिन्प्रविष्टावुपलभ्य
दैत्यराड्विश्वात्मदैवं सुतरां तथात्मनः। तद्दर्शनाह्लादपरिप्लुताशयः सद्यः

மீறிநடப்பவர்களும், பூமிக்குச் சுமையாக வானவர்களுமான அரசர்களை நாசமாக்கவேண்டி இப்பொழுது என்னிடத்தில் அவதரித்தீர்கள். (30) ஹே விஸ்வாத்மன்! ஹே ஆத்ய! எவரது அம்சமான புருஷனுடைய அம்சமான மாயையினது அம்சமான குணங்களின் பரமாணுமாத்திரமான பாகத்தினுல் ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி லயம் முதலியன ஏற்படுகின்றனவோ அந்த உம்மை நான் சரண்புகுந்தவளாகவன்றோ இருக்கிறேன். (31) வெகுகாலத்துக்குமுன்னர் மரித்தபுத்திரனைக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில் குருவினுல் ஏவப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு யமனுடைய பட்டினத்திலிருந்து (அவனைக் கொண்டுவந்து) குருவையும் பொருட்டு குருதக்ஷிணையாகக் கொடுத்தீர்களன்றோ? (32) அவ்விதமே யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரர்களான நீங்கள் என்னுடைய இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்விப்பீர்களாக. கம்ஸனுல் கொல்லப்பட்டவர்களும் உங்களால் திருப்பிக் கொண்டுவரப்பட்டவர்களுமான புத்திரர்களைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன்' என்றாள். (33) ருஷி சொல்லலுற்றார். ஹே பாரத! இவ்விதம் மாதாவினுல் ஏவப்பட்டவர்களான ராமனும் கிருஷ்ணனும் யோகமாயையை யாஸ்ரயித்தவர்களாய்க் கொண்டு ஸுதலம் என்ற உலகை அடைந்தனர். (34) அந்தவிடத்தில் வஸிக்கின்ற அஸுரராஜனுன பலிசக்கிரவர்த்தியானவர் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மபூதர்களும், தைவமானவர்களும், மிகவும் தனது தைவமானவர்களுமான அவர்கள் வந்ததையறிந்து அவர்களுடைய தர்சனமூலமுண்டான ஆனந்தத்தினுல் நிறைவுபெற்ற மனத்தை

समुत्थाय ननाम सान्वयः॥ ३५ ॥ तयोः समानीय वरासनं मुदा निविष्टयोस्तत्र महात्मनोस्तयोः। दधार पादाववनिज्य तज्जलं सवृन्द आब्रह्म पुनद्यदम्बु ह ॥ ३६ ॥ समर्हयामास स तौ विभूतिभिर्महार्हवस्त्राभरणानुलेपनैः। ताम्बूलदीपामृतभक्षणादिभिः स्वगात्रवित्तात्मसमर्पणेन च ॥३७॥ स इन्द्रसेनो भगवत्पदाम्बुजं बिभ्रन्मुहुः प्रेमविभिन्नया धिया। उवाच हानन्दजलाकुलेक्षणः प्रहृष्टरोमा नृप गद्गदाक्षरम् ॥ ३८ ॥ बलिरुवाच— नमोऽनन्ताय बृहते नमः कृष्णाय वेधसे। सांख्ययोगवितानाय ब्रह्मणे परमात्मने ॥ ३९ ॥ दर्शनं वां हि भूतानां दुष्प्रापं चाप्यदुर्लभम्। रज-

---

யுடையவராய்க் கொண்டு உடனே எழுந்து பரிவாரத்துடன் கூட (அவர்களை) நமஸ்கரித்தார். (35) அங்கு வந்தவர்களான அவர்களுக்குச் சிறந்ததான ஆஸனத்தைக் கொடுத்து மஹாத்மாக்களான அவர்களுடைய சரணங்களை ஸந்தோஷத்துடன் அலம்பி எந்தச் சரணதீர்த்தம் ப்ரம்ஹதேவன்வரையுள்ள ஜகத்தைப் பரிசுத்தப் படுத்துகின்றதோ அந்தச்சரண ஜலத்தைப் பரிஜனங்களுடன் கூட (சிரஸ்ஸில்) தரித்தார். (36) அவர், அவர்களை ஐஶ்வரியங்களினுலும் சிறந்த வஸ்திரம் ஆபணம் சந்தனம் இவற்றினுலும், தாம்பூலம், தீபம், அமுதத்துக்கொப்பான பக்ஷணம் முதலியவற்றினுலும், தனது தேஹம், பணம், மனது இவற்றின் அர்ப்பணத்தினுலும், நன்கு பூஜித்தார். (37) ஹே ந்ருப! அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்தியானவர் ப்ரேமைநிறம்பின சித்தத்துடன் பகவத்சரணாரவிந்தத்தை அடிக்கடிபிடித்துக் கொண்டும் ஆனந்தபாஷ்பத்தினுல் கலங்கின கண்களை யுடையவராய்க் கொண்டும் மயிர்க்கூச்சலையுடையவராய்க் கொண்டும், தழதழத்த அக்ஷரங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினுர். (38)

பலிசக்கிரவர்த்தி சொல்லலுற்ருர்—'வியாபகரான ஆதிசேஷனுக்கு நமஸ்காரம் ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவும், ஸாங்கிய (ஞான) த்தையும் யோக (கர்மயோகபக்தியோக) ங்களையும் விஸ்தாரப்படுத்தினவரும், பரமாத்மாவும் ப்ரம்ஹமுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம். (39) உங்களுடைய தர்சனமானது ப்ராணிகளுக்குக் கிடைத்தற்கரிதாயினுங்கூட ரஜஸ்தமஸ்ஸ்வபாவமுள்ளவர்களான எங்களுடைய திரு

स्तमःस्वभावानां यन्नः प्राप्तौ यदृच्छया ॥ ४० ॥ दैत्यदानवगन्धर्वाः सिद्धविद्याध्रचारणाः । यक्षरक्षःपिशाचाश्च भूतप्रमथनायकाः ॥ ४१ ॥ विशुद्धसत्त्वधाम्न्यद्धा त्वयि शास्त्रशरीरिणि । नित्यं निबद्धवैरास्ते वयं चान्ये च तादृशाः ॥ ४२ ॥ केवलोद्बद्धवैरेण भक्त्या केचन कामतः । न तथा सत्वसंरब्धाः सन्निकृष्टाः सुरादयः ॥ ४३ ॥ इदमित्थमिति प्रायस्तव योगेश्वरेश्वर । न विदन्त्यपि योगेशा योगमायां कुतो वयम् ॥ ४४ ॥ तन्नः प्रसीद निरपेक्षविमृग्ययुष्मत्पादारविन्दधिषणान्यगृहान्धकूपात् । निष्क्रम्य

ஷ்டிமார்க்கத்தை எக்காரணம்பற்றி (நீங்கள்) அடைந்தீர்களோ அக்காரணம்பற்றி கிருபையினல் சிலருக்குச் சுலுவில் அது கிடைக்கக்கூடியதாகவுமாகிறது. (40) தைத்தியர் தானவர் கந்தர்வர் இவர்களும், ஸித்தர் வித்தியாதரர் சாரணர் இவர்களும், யக்ஷர் ராக்ஷஸர் பிசாசர் இவர்களும், பூதர் ப்ரமதசிரேஷ்டர் இவர்களும், சுத்தஸத்துவரூபமான லோகத்தில் வஸிப்பவரும், சாஸ்திரத்தைச் சரீரமாகவுடையவரான உம்மிடத்தில் நேரில் எப்பொழுதும் வைர (துவேஷ) த்தை யடைந்தவர்களான அப்பேர்ப்பட்ட நாங்களும், அம்மாதிரியான மற்றுமுள்ள சிலரும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட வைரத்தினலுண்டான மனப்பற்றினலும், சிலர் காமத்தினலும், எவ்விதம் உங்களுக்கு அருகிலிருக்கின்றவர்களாக இருக்கின்ருேமோ அவ்விதம் ஸத்துவகுணம் நிறைந்தவர்களான தேவாதிகளும் கூட உமக்கு ஸன்னிகிருஷ்டர்களாக ஆவதில்லை. (41–43) ஹே யோகேஸ்வரேஸ்வர! உம்முடைய யோகமாயையை யோகேசர்களுங் கூட இது இப்பேர்ப்பட்டது என அறியாதவர்களாக இருக்கின்றனர். அவ்விதமிருக்க நாங்கள் எவ்விதமறியக்கூடும். (44) * நிரபேக்ஷர் (நிஷ்காமர்) களினலும் தேடத்தகுந்த உம்முடைய பாதாரவிந்தமாகிற ஆஸ்ரயத்தைக் காட்டிலும் வேருன கிருஹமாகிற பாழுங் கிணற்றிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, ப்ரபஞ்சத்தை ரக்ஷிக்கின்றவைகளான விருக்ஷங்களின் அடிகளில் (தானேவிழுந்தபழம் முதலிய

---

* வைரபாவத்தினல் உம்முடைய ப்ராப்த்தியேற்படும் என்பது உண்மைதாயினும் என்னை ஸாத்விதனைக் செய்து காக்கவேண்டுமென இதனல் வேண்டுகிருர்.

विश्वशरणाङ्घ्र्युपलब्धवृत्तिः शान्तो यथैक उत सर्वसखैश्चरामि ॥ ४५ ॥ शाध्यस्मानीशितव्येश निष्पापान्कुरु नः प्रभो। पुमान्यच्छ्रद्धया तिष्ठंश्चोदनाया विमुच्यते ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच—आसन्मरीचेः षट्पुत्रा ऊर्णायां प्रथमेऽन्तरे। देवाः कं जहसुर्वीक्ष्य सुतां यभितुमुद्यतम् ॥ ४७ ॥ तेनासुरीमगन्योनिमधुनावद्यकर्मणा। हिरण्यकशिपोर्जाता नीतास्ते योगमायया ॥ ४८ ॥ देवक्या उदरे जाता राजन्कंसविहिंसिताः। सा तान् शोचत्यात्मजान्स्वांस्त इमेऽध्यासतेऽन्तिके ॥ ४९ ॥ इत एतान्प्रणेष्यामो मातृशोकापनुत्तये। ततः

வற்ருல்) கிடைக்கப்பெற்ற ஜீவிகையையுடையவனுகவும், சாந்தனுகவும், ஒருவனுகவும் இருந்துகொண்டு நான் எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பேனே, அல்லது யாவர்க்கும் தோழர்களான மஹான்களுடன்கூட எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பேனே அவ்விதம் எங்களுக்கு அருள் புரிவீராக. (45) ஹே ப்ரபோ! ஹே நியம்யர்களான எல்லாஜீவர்களுக்கும் ஈச! புருஷன் எந்த உமது ஆக்ஞையை ஶ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கின்றவனுய்க்கொண்டு விதிவிலக்குரூபமான கர்மபந்தத்தினின்றும் விடுபடுவானே அந்த ஆக்ஞையைச் செய்யும், எங்களைப் பாபமற்றவர்களாகச் செய்யும்' என்ருர். (46)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—'ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் மரீசி என்ற மஹருஷிக்கு ஊர்ணை யென்றபாரியையினிடத்தில் ஆறுபுத்திரர்களுண்டாயினர். அந்தத்தேவர்கள், தனது பெண்ணை ஸரஸ்வதியைப் புணர முயர்ச்சிக்கும் ப்ரம்ஹதேவனைக் கண்டு நகைத்தனர். (47) அந்தத் துஷ்டகர்மத்தினுல் (அவர்கள்) ஆஸுரமான பிறவியையடைந்தனர். அந்த க்ஷணத்திலேயே ஹிரண்ய கசிபுவினிடம் ஜனித்தனர். அவர்கள் யோகமாயையினுல் அங்கிருந்து கொண்டுபோகப் பட்டவர்களாய்க் கொண்டு ஹே ராஜன்! தேவகியின் வயிற்றில் பிறந்தனர். கம்ஸனுல் கொல்லவும் பட்டனர். அந்த தேவகி சொந்தமான புத்திரர்களைக் குறித்துச் சோகத்தையடைகிருள். அந்த இந்த ஆறுபுத்திரர்களும் உன்னுடைய அருகிலிருக்கின்றனர். (48-49) மாதாவினுடைய சோகத்தைப் போக்கவேண்டி இவர்களை இங்கிருந்து கொண்டுபோகப் போ

शापाद्विनिर्मुक्ता लोकं यास्यन्ति विज्वराः ॥ ५० ॥ स्मरोद्गीथः परिष्वङ्गः पतङ्गः क्षुद्रभृद्घृणी । षडिमे मत्प्रसादेन पुनर्यास्यन्ति सद्गतिम् ॥ ५१ ॥ इत्युक्त्वा तान्समादाय इन्द्रसेनेन पूजितौ । पुनर्द्वारवतीमेत्य मातुः पुत्रानयच्छताम् ॥ ५२ ॥ तान्दृष्ट्वा बालकान्देवी पुत्रस्नेहस्नुतस्तनी । परिष्वज्याङ्कमारोप्य मूर्ध्न्यजिघ्रदभीक्ष्णशः ॥ ५३ ॥ अपाययत्स्तनं प्रीता सुतस्पर्शपरिप्लुता । मोहिता मायया विष्णोर्यया सृष्टिः प्रवर्तते ॥ ५४ ॥ पीत्वामृतं पयस्तस्याः पीतशेषं गदाभृतः । नारायणाङ्गसंस्पर्शप्रतिलब्धात्मदर्शनाः ॥ ५५ ॥ ते नमस्कृत्य गोविन्दं देवकीं पितरं बलम् । मिषतां सर्व-

---

கின்றோம். (அவர்கள்) சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாகவும், கவலையற்றவர்களாகவும் கொண்டு அங்கிருந்து தேவலோகத்தை யடையப்போகின்றனர். (50) ஸ்மரன், உத்கீதன், பரிஷ்வங்கன், பதங்கன், க்ஷுத்ரப்ருத், க்ருணீ, என்ற இந்த ஆறுபேர்களும் எனது ப்ரஸாதத்தினால் திரும்பவும் எனது ஸ்வரூபத்தை யடையவும் போகின்றனர்.' (51) என்று சொல்லிவிட்டு பலிசக்கிரவர்த்தியினால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு அந்த ஆறுபேர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு திரும்பவும் துவாரகைக்குவந்து மாதாவினிடம் புத்திரர்களைக் கொடுத்தனர். (52) தேவகீதேவியானவள் அந்தக்குழந்தைகளைக் கண்டு புத்திரர்களிடமுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் பாலைப் பெருக்குகின்ற ஸ்தனங்களையுடையவளாய்க் கொண்டும் அவர்களை மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டும் அடிக்கடி தலையில் முகர்ந்தாள். (53) எந்த மாயையினால் விருஷ்டியானது பிரவிருத்திக்கின்றதோ அந்த விஷ்ணுவினுடைய மாயையினால் மோஹத்தை யடைந்தவளாய்க் கொண்டும் புத்திரர்களின் ஸ்பரிசத்தினால் ஆனந்தத்தையடைந்தவளாய்க் கொண்டும் ப்ரீதியுள்ளவளாய்க் கொண்டும் ஸ்தன்யத்தை (அவர்களுக்கு) ப்பானஞ்செய்துவைத்தாள். (54) அவர்கள் ஸ்ரீகோபாலன் பானம்பண்ணினதுபோக மீதமுள்ளதும் ஆனதுபற்றியே அமிருதமுமான அந்தத் தேவகியினுடைய ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ்செய்து நாராயணனுடைய அங்கஸ்பர்சத்தினால் தாங்கள் தேவர்கள் என்ற ஜ்ஞானத்தையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு கோவிந்தனையும், தேவகியையும், பிதாவான

भूतानां ययुर्धाम दिवौकसाम् ॥ ५६ ॥ तं दृष्ट्वा देवकी देवी मृतागमन-
निर्गमम् । मेने सुविस्मिता मायां कृष्णस्य रचितां नृप ॥ ५७ ॥ एवंविधा-
न्यद्भुतानि कृष्णस्य परमात्मनः । वीर्याण्यनन्तवीर्यस्य सन्त्यनन्तानि भा-
रत ॥ ५८ ॥ सूत उवाच—य इदमनुशृणोति श्रावयेद्वा मुरारेश्चरितममृत-
कीर्तेर्वर्णितं व्यासपुत्रैः । जगदघभिदलं तद्भक्तसत्कर्णपूरं भगवति कृतचित्तो
याति तत्क्षेमधाम ॥ ५९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे मृताग्रजानयनं
नाम पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८५ ॥

வசுதேவரையும், பலராமனையும், நமஸ்கரித்து எல்லாப்ராணிகளும், தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே தேவலோகத்தை யடைந்தனர். (55-56) ஹே ந்ருப! தேவியான தேவகியானவள் மரித்தவர்களின் வரவு, அவர்கள் வெளிச்செல்லுதல் என்ற அந்த விசேஷத்தைக்கண்டு ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவளாய்க் கொண்டு அதை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் புத்திராதி ஸ்வரூபமாகச் செய்யப்பட்ட மாயையாகவே எண்ணினாள். (57) ஹே பாரத! முடிவற்ற வீரியத்தையுடையவரும் பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இது போன்றவைகளும் அத்புதங்களுமான வீரியங்கள் அனந்தங்களாக இருக்கின்றன.(58) ஸூதர் சொல்லலுற்றார்—எவன் வியாஸகுமாரர்களான சுகாசாரியரால் வர்ணிக்கப்பட்டதும், ஜகத்தின் பாபத்தை மீதமின்றிப் போக்குகின்றதும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தர்களுக்கு மேலான சுகத்தைத்தரும் கர்ணாபரணமாகவானதுமான நிலைத்த கீர்த்தியையுடையவரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இந்தச் சரித்திரத்தை அடிக்கடி ஶ்ரவணஞ்செய்வானோ, எவன் பிறர்க்கு உபதேசிப்பானோ அவன் பகவானிடத்தில் நாட்டப்பட்ட சித்தத்தையுடையவனாய்க் கொண்டு காலம் முதலியவற்றின் பயமற்ற அவருடைய லோகத்தை அடைகிறான். (59) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் இறந்த அக்ரஜர்களைத் திருப்பிக்கொண்டுவருதல்
என்ற எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ षडशीतितमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—ब्रह्मन्वेदितुमिच्छामः स्वसारं रामकृष्णयोः। यथोपयेमे विजयो या ममासीत्पितामही ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—अर्जुनस्तीर्थयात्रायां पर्यटन्नवनीं प्रभुः । गतः प्रभासमश्रृणोन्मातुलेयीं स आत्मनः ॥ २ ॥ दुर्योधनाय रामस्तां दास्यतीति न चापरे । तल्लिप्सुः स यतिर्भूत्वा त्रिद-

---

எண்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) षडशीतितमे दंभात् सुभद्रामर्जुनोऽहरत् ।
गत्वाच मिथिलां कृष्णो नृपविप्रावनन्दयत् ॥ १ ॥
पित्रोः स्वज्ञानमादिश्य सुभद्रां फाल्गुनाय च ।
जगाम मिथिलां कृष्णः स्वभक्तप्रियकृत्ततः ॥ २ ॥

(க—ரை) அர்ஜுனன் கபடமாக ஸுபத்திரையை அபஹரித்தான் என்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மிதிலைக்குச்சென்று அரசனையும் ப்ராம்ஹணனையும் ஸந்தோஷப்படுத்தினர் என்றும் இந்த எண்பத்தாருவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மாதாபிதாக்களுக்குச் சொந்தமான (தனது ஸ்வரூப) க்ஞானத்தை யுபதேசித்து சுபத்ரையையும் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்துப் பிறகு தனதுபக்தர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டி மிதிலாநகரத்தை யடைந்தார் என்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. (1–2)

அரசன் சொல்லலுற்றான்—ஹே ப்ரம்ஹன்! எவள் எனது பிதாவின் தாயாரோ அந்த ராமகிருஷ்ணர்களின் தங்கையை அர்ஜுனன் எவ்விதம் விவாஹம் செய்துகொண்டாரோ அந்தவிதத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன் என்றார். (1) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ப்ரபுவான அந்த அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரை விஷயமாகப் பூமியைச் சுற்றிவருங்கால் ப்ரபாஸதீர்த்தத்தையடைந்தவனாய்த் தன்னுடைய அம்மான் பெண்ணான அந்தச் சுபத்திரையைப் பலராமன் துரியோதனனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறார் என்றும், வஸுதேவர் முதலிய மற்றவர் அவனுக்குக் கொடுக்கப்போவதில்லையென்றும் கேள்விப்பட்டான். அந்த அர்ஜுனன் அவளையடையவெண்ணங்கொண்டவனாய் (பலராமனை ஏமாற்றவேண்டி மிக்கப்பூஜ்ய

ण्डी द्वारकामगात् ॥ ३ ॥ तत्र वै वार्षिकान्मासानवात्सीत्स्वार्थसाधकः। पौरैः सभाजितोऽभीक्ष्णं रामेणाजानता च सः॥ ४ ॥ एकदा गृहमानीय आतिथ्येन निमन्त्र्य तम्। श्रद्धयोपाहृतं भैक्ष्यं बलेन बुभुजे किल॥ ५॥ सोऽपश्यत्तत्र महतीं कन्यां वीरमनोहराम्। प्रीत्युत्फुल्लेक्षणस्तस्यां भावक्षुब्धं मनो दधे ॥६॥ सापि तं चकमे वीक्ष्य नारीणां हृदयङ्गमम्। हसन्ती व्रीडितापाङ्गी तन्न्यस्त हृदयेक्षणा ॥ ७ ॥ तां परं समनुध्यायन्नन्तरं प्रेप्सुरर्जुनः। न लेभे शं भ्रमच्चित्तः कामेनातिबलीयसा ॥ ८ ॥ महत्यां देवया-

---

மான) த்ரிதண்டிஸன்னியாஸியாகவாகித் துவாரகையை அடைந்தான். (2–3) அந்த அர்ஜுனன் உண்மையையறிந்துகொள்ளாத பலராமனுலும், பட்டினத்துஜனங்களாலும் மிகவும் பூஜிக்கப்பட்வனுய்க் கொண்டும், தனது காரியத்தைச் சாதிப்பதில் நோக்குள்ளவனுய்க் கொண்டும் அந்தத் துவாரகையிலேயே வர்ஷாகாலத்திலுள்ள மாஸங்கள் முழுதும் வஸித்துவந்தான். (4) ஒருநாள் அவனைப் பிக்ஷுக்குவரித்து வீட்டுக்குத்தருவித்துப் பலராமனுல் ஶ்ரத்தையுடன் பரிமாரப்பட்ட எந்தபிக்ஷையுண்டோ அதை அர்ஜுனன் புஜித்தானன்றே. (5) அவன் அவ்விடத்தில் வீரர்களின் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றவளும், யௌவனவயதை யடைந்தவளுமான கன்னிகையைக் கண்டான். ப்ரீதியினல் நன்குமலர்ந்த கண்களையுடையவனுய்க் கொண்டு அவளிடத்தில் ஏற்பட்ட போகேச்சையினல் கலங்கின மனத்தைச் செலுத்தினுன். (6) அந்தக் கன்னிகையும் ஸ்திரீகளின் மனத்துக்குப் பிடித்தமான அவனைக் கண்டு சிரித்துக்கொண்டும், வெட்கின கடைக்கண்பார்வைகளையுடையவளாய்க் கொண்டும், அவனிடம் வைக்கப்பட்ட மனது கண் இவற்றையுடையவளாய்க் கொண்டும் ஆசைப்பட்டாள். (7) அர்ஜுனன் அவளையே தியானிக்கின்றவனுய் கொண்டும், அவளையபஹரித்துச்செல்ல ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டும் மிக்க வலுவுள்ள காமனல் மயங்கினசித்தத்தையுடையவனுப்க் கொண்டு (இருப்பதுபற்றி) பலராமாதிகளின் ஸன்மானத்தாலடையவேண்டிய சுகத்தையடைந்தானில்லை. (8) பெரிய தேவதோத்ஸவகாலத்தில் கோட்டையைவிட்டு வெளிவந்தவளும் தேரிலிருப்பவளுமான அவளை மாதாபிதாக்களுடையவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடையவும் அனு

त्रायां रथस्थां दुर्गनिर्गताम्। जहारानुमतः पित्रोः कृष्णस्य च महारथः ॥९॥ रथस्थो धनुरादाय शूरांश्चारुन्धतो भटान्। विद्राव्य क्रोशतां स्वानां स्वभागं मृगराडिव ॥ १० ॥ तच्छ्रुत्वा क्षुभितो रामः पर्वणीव महार्णवः। गृहीतपादः कृष्णेन सुहृद्भिश्चान्वशाम्यत ॥ ११ ॥ प्राहिणोत्पारिबर्हाणि वरवध्वोर्मुदा बलः। महाधनोपस्करेभरथाश्वनरयोषितः॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच—कृष्णस्यासीद्द्विजश्रेष्ठः श्रुतदेव इति श्रुतः। कृष्णैकभक्त्या पूर्णार्थः शान्तः कविरलम्पटः ॥ १३ ॥ स उवास विदेहेषु मिथिलायां गृहाश्रमी। अनीहयागताहार्यनिर्वर्तितनिजक्रियः॥ १४ ॥ यात्रामात्रं त्वहरहर्दैवादुपनमत्युत। नाधिकं तावता तुष्टः क्रिया‌श्चक्रे यथो-

---

மதி பெற்றவனும் மஹாரதனுமான அர்ஜுனன் தேரிலேறிக்கொண்டும் வில்லையெடுத்துக்கொண்டும் தன்னைத்தடுக்கின்ற போர்வீரர்களை விரட்டியடித்து பந்துஜனங்கள் கூச்சலிடுவதைப் பொருட்படுத்தாது ஸிம்ஹமானது தனதுபாகத்தை யபஹரிப்பதுபோல அபஹரித்துச் சென்றான். (9–10) அதைக்கேட்டு பர்வகாலத்தில் பெரியசமுத்திரம் போலக் கலங்கின பலராமன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலும், ஸ்னேஹிதர்களினாலும் காலில் (விழுந்து) பிடித்துக்கொள்ளப் பட்டவராய் சாந்தியையடைந்தார். (11) பிறகு பலராமன் ஸந்தோஷத்துடன் பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் சீர்களையும், அதிகம் விலையுள்ள ஸாமான்களையும், யானை தேர் குதிரை காலாள் வேலைக்காரிகள் இவற்றையும் அனுப்பினார். (12)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஶ்ருததேவன் என ப்ரஸித்தி பெற்றவரும் கிருஷ்ணபக்தருமான ப்ராம்ஹணஶ்ரேஷ்டரொருவர் இருந்தார். கிருஷ்ணபக்தியொன்றினாலேயே பூர்ணமான பயனை யடைந்தவரும், சாந்தரும், கவியும், விஷயப்பற்றில்லாதவருமான அவர் கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலிருப்பினுங்கூட தன்முயற்சியில்லாமலே கிடைத்தபோஜ்யமான பொருளைக் கொண்டு முடிக்கப்பட்ட சொந்தக்கர்மங்களையுடையவராய்க்கொண்டு விதேஹதேசத்திலுள்ள மிதிலாநகரத்தில் வஸித்துவந்தார். (13–14) ஒவ்வொருநாளும் சரீராதிகளைமட்டும் காப்பாற்றிக் கொள்ளப்போதிய பொருள்மட்டும் தைவாதீனமாகக் கிடைத்துவந்ததே யொழிய அதைக்காட்டிலும்

चिता: ॥ १५ ॥ तथा तद्राष्ट्रपालोऽङ्ग बहुलाश्व इति श्रुत:। मैथिलो निर-
हंमान उभावप्यच्युतप्रियौ ॥ १६ ॥ तयो: प्रसन्नो भगवान्दारुकेणाहृतं
रथम्। आरुह्य साकं मुनिभिर्विदेहान्प्रययौ प्रभु: ॥ १७ ॥ नारदो वाम-
देवोऽत्रि: कृष्णो रामोऽसितोऽरुणि:। अहं बृहस्पति: कण्वो मैत्रेयश्च्य-
वनादय: ॥ १८ ॥ तत्र तत्र तमायान्तं पौरा जानपदा नृप। उपतस्थु:
सार्घहस्ता ग्रहै: सूर्यमिवोदितम् ॥ १९ ॥ आनर्तधन्वकुरुजाङ्गलकङ्कमत्स्य-
पाञ्चालकुन्तिमधुकेकयकोसलार्णा:। अन्ये च तन्मुखसरोजमुदारहाससस्नि-
ग्धेक्षणं नृप पपुर्दृशिभिर्नृनार्य:॥ २० ॥ तेभ्य: स्ववीक्षणविनष्टतमिस्रदृग्भ्य:

அதிகமாகக்கிடைப்பதில்லை. ஆயினும் அவ்வளவுபொருளினால் மட்டு மேபோதும் என்றபுத்தியையடைந்தவராய்த் தனக்கு உசிதங்களான க்ரியைகளைச் செய்துவந்தார். (15) ஹே அங்க! அவ்விதமே ஜன கனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவரும், சரீராதிகளில் நான் என்ற எண் ணமற்றவரும் பஹுளாஸ்வன் எனப்ரஸித்திபெற்றவருமான அந்த தேசத்தரசனொருவர் இருந்தார். (16) ப்ரபுவான பகவான் அவர் களுக்கு அனுக்கிரஹஞ்செய்யவேண்டி தாருகனால் கொண்டுவரப் பட்ட தேரிலேறிக்கொண்டு நாரதர், வாமதேவர், அத்ரி, வியாஸர், பரசுராமர், அஸிதர், அருணி, சுகர், ப்ருஹஸ்பதி, கண்வர், மைத் ரேயர், ச்யவனர் முதலிய மஹருஷிகளுடன் விதேஹதேசத்தை யடைந்தார். (17–18) ஹே ந்ருப! ஆங்காங்குள்ள பட்டினத்து ஜனங்களும் தேசத்தியஜனங்களும் பூஜாத்ரவியத்தைக் கையிலெடுத் துக்கொண்டு கிரஹங்களுடன்கூட உதயமடைந்திருக்கின்ற ஸூரி யன்போலிருப்பவரும், வந்துகொண்டிருப்பவருமான அந்தக்கிருஷ் ணனைப் பூஜித்தனர். (19) ஹே ந்ருப! ஆனர்த்ததேசம், தன்வ தேசம், குருதேசம், ஜாங்கலதேசம், கங்கதேசம், மத்ஸ்யதேசம், பாஞ்சாலதேசம், குந்திதேசம், மதுதேசம், கேகயதேசம், கோஸல தேசம், அர்ணதேசம் இவற்றில் வசிப்பவர்களான ஸ்திரீபுருஷர் களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் கம்பீரமான புன்சிரிப்பு அழகியபார் வை இவற்றையுடையதான அவருடைய முகாரவிந்தத்தைக் கண் களினால் பானஞ்செய்தனர். (20) மூன்று உலகங்களுக்கும் குரு வானபகவான் தன்னைப்பார்த்ததன்மூலம் விலகின அஜ்ஞானமுள்ள புத்தியையுடையவர்களான அவர்களுக்கு அபயத்தையும், தத்து

क्षेमं त्रिलोकगुरुरर्थदृशं च यच्छन्। शृण्वन्दिगन्तधवलं स्वयशोऽशुभघ्नं
गीतं सुरैर्नृभिरगाच्छनकैर्विदेहान्॥ २१॥ तेऽच्युतं प्राप्तमाकर्ण्य पौरा
जानपदा नृप। अभीयुर्मुदितास्तस्मै गृहीतार्हणपाणयः॥ २२॥ दृष्ट्वा त
उत्तमश्लोकं प्रीत्युत्फुल्लाननाशयाः। कैर्धृताञ्जलिभिर्नेमुः श्रुतपूर्वास्तथा
मुनीन्॥ २३॥ स्वानुग्रहाय संप्राप्तं मन्वानौ तं जगद्गुरुम्। मैथिलः
श्रुतदेवश्च पादयोः पेततुः प्रभोः॥ २४॥ न्यमन्त्रयेतां दाशार्हमा-
तिथ्येन सह द्विजैः। मैथिलः श्रुतदेवश्च युगपत्संहताञ्जली॥ २५॥ भग-
वांस्तदभिप्रेत्य द्वयोः प्रियचिकीर्षया। उभयोराविशद्गेहमुभाभ्यां तदल-

---

வக்ஞானத்தையும் கொடுத்துக் கொண்டும், திக்குகளின் கோடியில் பிரகாசிக்கின்றதும், அசுபத்தைப் போக்குவதும், தேவர்களினுலும் மனிதர்களினுலும் கானஞ்செய்யப்பட்டதுமான தனது யசஸ்ஸைக் கேட்டுக்கொண்டும் மெதுவாகவிதேஹதேசத்தை யடைந்தார். (21) ஹே ந்ருப! பட்டினத்திலுள்ளவர்களும் தேசத்திலுள்ளவர்களுமான அந்த ஜனங்கள் அச்யுதன்வந்ததைக் கேட்டுச் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் கைகளில் பூஜைக்குரிய பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு எதிர்கொண்டு சென்றனர். (22) அவர்கள் ஸந்தோஷத்தினுல் மலர்ந்த முகம் சித்தம் இவற்றையுடையவர்களாய்க் கொண்டு உத்தமஸ்லோகனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும், அவ்விதமே முன்னர் கேள்விப்பட்டவர்களான மஹருஷிகளையும் தரிக்கப்பட்ட அஞ்ஜலிபந்தத்தை யுடையதலைகளினுல் வணங்கினர். (23) ஜகத்குருவான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தங்களை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி வந்திருக்கிறூர் எனவெண்ணின மைதிலனும், ஶ்ருததேவனும் ப்ரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணங்களில் விழுந்தனர். (24)

மைதிலனும் ஶ்ருததேவனும் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு முனிகளுடன்கூட விருந்தாளியாகவாகவேண்டுமென தாசார்ஹனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஒரேஸமயத்தில்கேட்டுக்கொண்டனர்.(25) பகவான் அதை யொப்புக்கொண்டு இருவருக்கும் ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் இரண்டுரூபங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவர்களால் கண்டுகொள்ளப்படாதவராய்க்கொண்டு இருவருடைய வீட்டையும் அடைந்தார். (26) பெரியமனத்தை

क्षित: ॥ २६ ॥ श्रोतुमप्यसतां दूराज्जनक: स्वगृहागतान्। आनीतेष्वास-
नाग्र्येषु सुखासीनान्महामना: ॥ २७ ॥ प्रवृद्धभक्त्या उद्धर्षहृदयास्राविले-
लेक्षण:। नत्वा तदङ्घ्रीन्प्रक्षाल्य तदपो लोकपावनी: ॥ २८ ॥ सकुटुम्बोऽ-
वहन्मूर्ध्ना पूजयांचक्र ईश्वरान्। गन्धमाल्याम्बराकल्पधूपदीपार्घगोवृषै:॥२९॥
वाचा मधुरया प्रीणन्निदमाहान्नतर्पितान्। पादावङ्कगतौ विष्णो: संस्पृ-
शन् शनकैर्मुदा ॥ ३० ॥

राजोवाच—भवान्हि सर्वभूतानामात्मा साक्षी स्वदृग्विभो। अथ
नस्त्वत्पदाम्भोजं स्मरतां दर्शनं गत:॥३१॥ स्ववचस्तदृतं कर्तुमस्मद्दृग्गोचरो

யுடைய ஜனகன் (பஹுளாஶ்வன்) உண்டான ஸந்தோஷத்தை யுடைய மனதையுடையவனாகவும், ஆனந்தபாஷ்பங்களினால் கலங்கின கண்களையுடையவனாகவும் ஆகி அஸாதுக்களுக்குக் காதுகளினால் கேட்பதற்கும் கூட வெகுதூரத்திலிருப்பவர்களும் கொடுக்கப்பட்ட சிறந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தவர்களுமான அவர்களைப் பெருகின பக்தியுடன் வணங்கி அவர்களின் சரணங்களையலம்பி லோகத்துக்குப் பரிசுத்தியைத் தரத்தக்க அந்த ஜலத்தைக் குடும்பத்துடன் கூடத் தலையினால் தரித்துக்கொண்டு சந்தனம், மாலை, வஸ்திரம், ஆபரணம், தூபம், தீபம், புண்ணியமான பசு, விருஷபம் இவைகளினால் ஈஶ்வரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும், ஈஶ்வரர்களான மஹருஷிகளையும் பூஜித்தார். (27–29) அன்னத்தினால் திருப்தி செய்விக்கப்பட்டவர்களான அவர்களை இனிமையான வார்த்தையினால் திருப்திப்படும்படி செய்துகொண்டு தனது மடியில் போடப்பட்ட பகவானுடைய சரணங்களை ஸந்தோஷத்துடன் மெதுவாகப் பிடித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். (30) ராஜன் சொல்லலுற்றான்—'ஹே விபோ! நீர் எக்காரணம்பற்றி எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும் (சேதனனாகவும்) ஸாக்ஷியாக (ப்ரகாசகனாக)வும், ஸ்வப்ரகாசஸ்வரூபனாகவும் இருக்கின்றீரோ அக்காரணம் பற்றியே நினைக்கின்றவர்களான எங்களுடைய திருஷ்டிக்குப் புலப்பட்டீர். (31) "ஆதிசேஷன் பந்துவாயினும், மஹாலக்ஷ்மீ பாரியையாயினும், ப்ரம்ஹதேவன் புத்திரனாயினுங்கூட ஏகாந்த(நிலைத்த) பக்தியுள்ளவனைக் காட்டிலும் எனக்குப்ரியமாகவாகமாட்டார்" என

भवान्। यदात्थैकान्तभक्तान्मे नानन्तः श्रीरजः प्रियः॥३२॥ को नु त्वच्चरणा-
म्भोजमेवंविद्विसृजेत्पुमान्। निष्किंचनानां शान्तानां मुनीनां यस्त्वमात्म-
दः॥ ३३ ॥ योऽवतीर्य यदोर्वंशे नृणां संसरतामिह। यशो वितेने तच्छा-
न्त्यै त्रैलोक्यवृजिनापहम्॥ ३४ ॥ नमस्तुभ्यं भगवते कृष्णायाकुण्ठमेधसे।
नारायणाय ऋषये सुशान्तं तप ईयुषे॥ ३५ ॥ दिनानि कतिचिद्भूमन्गृहान्नो
निवस द्विजैः। समेतः पादरजसा पुनीहीदं निमेः कुलम्॥ ३६ ॥ इत्यु-
पामन्त्रितो राज्ञा भगवांल्लोकभावनः। उवास कुर्वन्कल्याणं मिथिलानरयो-
षिताम्॥ ३७ ॥ श्रुतदेवोऽच्युतं प्राप्तं स्वगृहाञ्जनको यथा। नत्वा मुनी-
न्सुसंहृष्टो धुन्वन्वासो ननर्त ह॥ ३८ ॥ तृणपीठबृसीष्वेतानानीतेषूपवेश्य

எதை நீர் சொன்னீரோ அந்தச் சொந்தவார்த்தையை ஸத்திய மாக்குவதற்கு வேண்டி நீர் எங்களுடைய கண்களுக்குத் தென்பட்டீர். (32) யாதொரு நீர் ஒன்றிலும் அபிமானமில்லாதவர்களும் சாந்தர்களுமான முனிகளுக்கு ஆத்மாவையும் கொடுக்கின்றீரோ, எந்த நீர் இவ்வுலகில் யதுவின்வம்சத்தில் அவதரித்து ஸம்ஸாரத்திலுழலுகின்ற ஜனங்களுக்கு அந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்க வேண்டி மூவ்வுலகங்களிலுமுள்ள பாபத்தைப் போக்குகின்ற கீர்த்தியை விஸ்தாரப்படுத்தினீரோ அத்தகைய உமது சரணாரவிந்தத்தை இம்முறையையறிந்த எந்தப்புருஷன்தான் விட்டுவிடுவான். (33–34) பகவானும், குறைவற்ற க்ஞானஸ்வரூபியும், மிக்கச்சாந்தமான தவத்தைச் செய்கின்ற நாராயணருஷிரூபியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (35) ஹே பூமன்! நீர் ப்ராம்ஹணர்களுடன் கூட எங்களுடைய வீடுகளில் சிலதினங்கள் வாஸஞ்செய்து கொண்டு பாததூளியினல் நிமிசக்கிரவர்த்தியின் இந்தக் குலத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துவீராக.' (36)

ராஜனல் இவ்விதம் வேண்டப்பட்டவரும் லோகத்தை விருத்தியடையச் செய்விப்பவருமான பகவான் மிதிலாநகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்துகொண்டு அங்குவஸித்து வந்தார். (37) ஜனகன் எவ்விதமோ அவ்விதமே ஶ்ருததேவரும் நன்கு ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவராய்க் கொண்டு தனதுவீட்டுக்கு வந்த அச்யுதனையும், முனிகளையும் நமஸ்கரித்து வேஷ்டியை உதறிக்கொண்டு கூத்தாடினர். (38) அந்தஶ்ருததேவர் தருவிக்கப்பட்ட

सः। स्वागतेनाभिनन्द्याङ्घ्रीन्सभार्योऽवनिजे मुदा ॥ ३९ ॥ तदम्भसा महाभाग आत्मानं सगृहान्वयम्। स्नापयांचक्र उद्धर्षो लब्धसर्वमनोरथः॥४०॥ फलार्हणोशीरशिवामृताम्बुभिर्मृदा सुरभ्या तुलसीकुशाम्बुजैः। आराधयामास यथोपपन्नया सपर्यया सत्त्वविवर्धनान्धसा॥४१॥ स तर्कयामास कुतो ममान्वभूद्गृहान्धकूपे पतितस्य सङ्गमः। यः सर्वतीर्थास्पदपादरेणुभिः कृष्णेन चास्यात्मनिकेतभूसुरैः॥ ४२ ॥ सूपविष्टान्कृतातिथ्यान् श्रुतदेव उपस्थितः। सभार्यः स्वजनापत्य उवाचाङ्घ्र्यभिमर्शनः॥ ४३ ॥

கம்பளாத்யாஸனங்களிலும், த்ருணபீட (பாய்) ங்களிலும், தர்ப்பம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட ஆஸனங்களிலும் இவர்களை உட்காரச்செய்து நல்வரவு கூறி ஸந்தோஷப்படுத்திப் பத்நியுடன்கூட ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களின் சரணங்களை யலம்பினர். (39) ஹே மஹாபாக! அடையப்பட்ட எல்லாவிதமான மனோரதங்களையுமுடையவராயும் அதிகம் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவராயுங்கொண்டு அந்த ஜலத்தினால் பத்நீபுத்திரர்களுடன்கூடின தனது தேஹத்தை நனைத்துக்கொண்டார். (40) நெல்லிக்கனி முதலிய பழங்களினால் செய்யப்படும் பூஜையினாலும், விளாமிச்சவேரினால் வாஸனையேற்றப்பட்டனவும், தெளிவுள்ளனவும், அமுதம்போல இனிப்புள்ளனவுமான ஜலங்களினாலும், நறுமணமுள்ள மண் கஸ்தூரீ முதலியவற்றாலும், துளஸீ குசம் தாமரஸபுஷ்பம் இவற்றாலும் முயற்சியின்றி கிடைத்த பூஜாத்திரவியத்தினாலும், ஸத்வகுணத்தை விருத்திசெய்விக்கின்ற அன்னத்தினாலும் பூஜித்தார். (41) ஸர்வதீர்த்தங்களுக்கும் (பரிசுத்திகளுக்குப்) காரணமான பாததூளிகளையுடையவர்களும், இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீமூர்த்திக்கு முக்கியஸ்தானமானவர்களுமான ப்ராம்ஹணர்களுடனும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடனும் யாதொரு சேர்க்கையுண்டோ அது கிருஹமாகிற பாழுங்கிணற்றில் விழுந்தவனான எனக்கு எதனாலுண்டாயிற்று எனவாச்சரியப்பட்டார். (42) ஸ்ருததேவர் நன்கு ஆஸனத்திலிருப்பவர்களும், செய்யப்பட்ட அதிதிஸத்காரத்தையுடையவர்களுமான அவர்களின் அருகில் உட்கார்ந்துகொண்டும் தன்னால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களான சொந்த ஜனங்கள் புத்திரர்கள் இவர்களுடன் கூடினவராய்க்கொண்டும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரணங்களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டும் சொல்லத்

श्रुतदेव उवाच—नाद्य नो दर्शनं प्राप्तः परं परमपूरुषः। यहींदं शक्तिभिः सृष्ट्वा प्रविष्टो ह्यात्मसत्तया ॥ ४४ ॥ यथा शयानः पुरुषो मनसैवात्ममायया। सृष्ट्वा लोकं परं स्वाप्नमनुविश्यावभासते ॥४५॥ शृण्वतां गदतां शश्वदर्चतां त्वाऽभिवन्दताम्। नृणां संवदतामन्तर्हृदि भास्यमलात्मनाम् ॥४६॥ हृदिस्थोऽप्यतिदूरस्थः कर्मविक्षिप्तचेतसाम्। आत्मशक्तिभिरग्राह्योऽप्यन्त्युपेतगुणात्मनाम् ॥ ४७ ॥ नमोऽस्तु तेऽध्यात्मविदां

தொடங்கினர். (43) ஶ்ருததேவர் சொல்லலுற்றார்—'பரம புருஷனை நீர் எங்களை இப்பொழுதுதான் அடைந்தீர் என்பதில்லை. பின்னையோவெனில் எப்பொழுது இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸத்வம் முதலிய சக்திகளினால் ஸிருஷ்டித்து அதில் சொந்தமான ஸத்தையினால் அனுப்பிரவேசத்தைச் செய்தீரோ அப்பொழுதே (எங்களை) அடைந்தவிட்டீர். ஆனால் உமது தரிசனம் மட்டுமோவெனில் இப்பொழுதுதான் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. (44) படுத்துறங்கும் புருஷன் ஸர்வாத்மாவான உம்முடைய மாயா மூலம் வேறானதும் ஸ்வாப்னமானதுமான லோகத்தை மனஸ்ஸினாலேயே ஸிருஷ்டித்துப் பிறகு அதில் பிரவேசித்து ப்ரகாசத்தையடைகிறான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குமாகும். (45) மேலும், அடிக்கடி ஶ்ரவணஞ்செய்கின்றவர்களும், அடிக்கடி உமது நாமகீர்த்தனத்தைச் செய்கின்றவர்களும், அடிக்கடி உம்மை அர்ச்சிக்கின்றவர்களும், அடிக்கடி அபிவந்தனஞ்செய்கின்றவர்களும், குணானுவாதஞ் செய்கின்றவர்களும், சுத்தமான மனதுள்ளவர்களுமான மனிதர்களுடைய மனத்திலே மட்டும்தான் நீர் ப்ரகாசிக்கிறீர். (எனக்கோ கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுவிட்டீர். ஆகவே என்னுடைய பாக்கியத்தை என்னென்று சொல்லுவது.) (46) மனத்திலிருந்தபோதிலுங்கூட கர்மாவினால் விக்ஷிப்தமான (நிலைபெறாத) சித்தமுள்ளவர்களுக்கு அதிகம் தூரத்திலிருப்பவராக ஆகிறீர். அஹங்காரம் முதலிய ஆத்மசக்திகளினால் கிரஹிக்கமுடியாதவராக (விலகி நிற்பவராக) இருந்தபோதிலுங்கூட ஶ்ரவணம் கீர்த்தனம் முதலியவற்றால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரமாகிற குணத்தையடைந்த அந்தக்கரணமுள்ளவர்களுக்கு அருகிலேயே (எவ்வித மறைவுமில்லாதவராகவே) நீர் இருக்கிறீர். (47) அத்யாத்மவித்துக்களுக்கு (தேஹாதிகளில் அஹங்

परात्मने अनात्मने स्वात्मविभक्तमृत्यवे। सकारणाकारणलिङ्गमीयुषे स्वमाययाऽसंवृतरुद्धदृष्टये ॥ ४८ ॥ स त्वं शाधि स्वभृत्यान्नः किं देव करवाम हे। एतदन्तो नृणां क्लेशो यद्भवानक्षिगोचरः॥ ४९ ॥ श्रीशुक उवाच—तदुक्तमित्युपाकर्ण्य भगवान्प्रणतार्तिहा। गृहीत्वा पाणिना पाणिं प्रहसंस्तमुवाच ह ॥ ५० ॥

श्रीभगवानुवाच — ब्रह्मंस्तेऽनुग्रहार्थाय संप्राप्तान्विद्ध्यमून्मुनीन्। संचरन्ति मया लोकान्पुनन्तः पादरेणुभिः॥५१॥ देवाः क्षेत्राणि तीर्थानि

கார புத்தியற்றவர்களுக்கு) ப்பரமாத்மாவாகப் பிரகாசிப்பவரும், தேஹாதிகளில் அபிமானமுள்ள ஜீவனுக்கு (ப்பரனுக ப்ரகாசத்தை யடையாமைபற்றி) சொந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து வேறாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரமாகிற மிருத்யுவையுடையவரும், ஸகாரணத்தையும்=மஹத்தத்துவம் முதலிய காரியத்தையும், அகாரணத்தையுப்=ப்ரகிருதியையும், லிங்கமாக=உபாதியாக, அடைந்தவரும், ஸ்வாதீனமான மாயையினுல் தனக்கு மறைவற்றதும், பிறர்க்கு மறைக்கப்பெற்றதுமான க்ஞானத்தையுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரமானது இருக்கட்டும் (48) ஹே தேவ! அந்த நீர் நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் சொந்தபக்தர்களான எங்களுக்குக் கட்டளையிடுவீராக. நீர் எப்பொழுது கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றீரோ இதுவரைதான் மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரமுண்டு' என்றார். (49) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு பக்தர்களின் கஷ்டத்தைப் போக்குகின்ற பகவான் சிரித்துக்கொண்டு தனது கையினுல் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினர். (50)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—*'ஹே ப்ரம்ஹன்! இந்த ருஷிகளை உமக்கு அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி வந்தவர்களென அறிந்து

---

* தன்னிடத்தில் அதிகம் ஆதரவையும், ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில் ஆதரவின் குறைவையும் கண்டு லோகஸங்கிரஹத்தில் தாத்பரியமுள்ளவரான பகவான் தன்னைக்காட்டிலுங்கூட ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில் அதிகம் ஆதரவுகாட்டவேண்டுவது அவசியமென இதுமுதல் எழு சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிறார்.

दर्शनस्पर्शनार्चनैः। शनैः पुनन्ति कालेन तदप्यर्हत्तमेक्षया ॥५२॥ ब्राह्मणो जन्मना श्रेयान्सर्वेषां प्राणिनामिह। तपसा विद्यया तुष्ट्या किमु मत्कलया युतः॥ ५३ ॥ न ब्राह्मणान्मे दयितं रूपमेतच्चतुर्भुजम्। सर्ववेदमयो विप्रः सर्वदेवमयो ह्यहम्॥ ५४ ॥ दुष्प्रज्ञा अविदित्वैवमवजानन्त्यसूयवः। गुरुं

கொள்ளுவீராக. மனத்திலிருக்கின்ற என்னுடன் கூட தனது பாத தூளிகளினுல் உலகங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றவர்களாய்க் கொண்டு இவர்கள் ஸஞ்சரித்து வருகின்றனர். (51) தேவர்களோ, க்ஷேத்திரங்களோ, தீர்த்தங்களோ, தரிசனம், ஸ்பர்சனம், அர்ச்சனம் இவை மூலம் மெதுவாக வெகுகாலத்துக்குப் பிறகு பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன. (இவர்களோ உடனேயே பரிசுத்தப்படுத்திவிடுகின்றனர்.) தேவாதிகளுக்குப் பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மையும் மிக்கப் பூஜ்யர்களான பெரியோர்களின் (*)பார்வையினுலேதான் ஏற்படுகிறது. (52) இங்குள்ள எல்லா ப்ராணிகளுக்குள்ளும் ப்ராம்ஹணன் பிறவியினுலேயே மேம்பட்டவனுகவாகிருன். தபஸ்ஸுடனும், வித்தையுடனும், எதிலும் போதுமென்ற எண்ணத்துடனும், எனது கலையுடனுப் (உபாஸனத்துடனும்) கூடியிருப்பானுயின் மிக்கச்சிறந்தவன் என்ற விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ? (53) எனக்கு ப்ராம்ஹணனைக் காட்டிலும் இந்தச் சதுர்ப்புஜரூபமானது அவ்வளவு பிடித்தமானதன்று. ப்ராம்ஹணன் எல்லா †வேதமயனுகவாகிருன். நானே எல்லாத்தேவமயனுகவாகிறேன். (54) கெட்ட அறிவுள்ளவர்களும் தோஷத்தில் கண்ணுள்ளவர்களும், அர்ச்சை முதலியவற்றில் பூஜ்யபுத்தியுள்ளவர்களுமான (ஜனங்கள்) இவ்விதம் எனது நிஸ்சயத்தையறிந்துகொள்ளாமல் எனது ஸ்வரூபபூதனும், குருவும்=வர்ணுஸ்ரமங்களுக்குப்பூஜ்யனும்,

(*) எவர்களின் பார்வை பெற்றதன் மூலம் தேவாதிகளுக்குப் பரிசுத்தப்படுத்தும் யோக்யதையேற்படுகிறதோ அம்மஹான்கள் தரிசனமாத்திரத்தினுல் பரிசுத்தமாக்குவர் என்பதில் தடையுண்டோ?

† ப்ரமாணத்தையொட்டியே ப்ரமேய ஸித்தியேற்படவேண்டுவது அவச்யமாதலால் சிறந்த ப்ரமாண பூதமான வேதமயனுன ப்ராம்ஹணன் தேவமயமான இந்த ரூபத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவன் என்பதில் தடையில்லை என்பது பொருள்.

मां विप्रमात्मानमर्चादाविज्यदृष्टयः॥ ५५ ॥ चराचरमिदं विश्वं भावा ये चास्य हेतवः। मद्रूपाणीति चेतस्याधत्ते विप्रो मदीक्षया॥ ५६ ॥ तस्माद्ब्रह्मऋषीनेतान्ब्रह्मन्मच्छ्रद्धयाऽर्चय। एवं चेदर्चितोऽस्म्यद्धा नान्यथा भूरिभूतिभिः॥ ५७ ॥ श्रीशुक उवाच—स इत्थं प्रभुणादिष्टः सहकृष्णाद्द्विजोत्तमान्। आराध्यैकात्मभावेन मैथिलश्चाप सद्गतिम्॥५८॥ एवं स्वभक्तयो राजन्भगवान्भक्तभक्तिमान्। उषित्वादिश्य सन्मार्गं पुनर्द्वारवतीमगात्॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे श्रुतदेवानुग्रहो नाम षडशीतितमोऽध्यायः॥ ८६ ॥

ஆத்மாவும் = ஸர்வவியாபியான ப்ரம்ஹஸ்வரூபியுமான விப்ரனை (ப்ராம்ஹணனை) அலக்ஷியஞ் செய்கின்றனர். (55) ப்ராம்ஹணன் எல்லாவிடத்திலும் நானிருக்கிறேன் என்ற அறிவுடன் ஸ்தாவரஜங்கம ஸ்வரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தையும், இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காரணங்களான மஹதாதிகளான பொருள்கள் எவையோ அவற்றையும் எனது ஸ்வரூபங்களென்றே மனத்தில் நினைக்கிறான். (56) ஆனதுபற்றி ஹே ப்ரம்ஹன்! இந்த ப்ரம்ஹருஷிகளை என்னிடமுள்ள ஶ்ரத்தையுடன் பூஜிப்பீராக. இவ்விதம் இவர்களைப் பூஜிப்பீரேல் நானே நேரில் பூஜிக்கப்பட்டவனாகவாகிவிடுவேன். அவ்விதம் இவர்களைப் பூஜிக்காவிடில் ஏராளமான ஐஶ்வரியங்களினால் பூஜிக்கப்படினும் பூஜிக்கப்பட்டவனாகவாகமாட்டேன்' என்றார். (57) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் பகவானாலுபதேசிக்கப்பட்ட அந்த ப்ராம்ஹணனும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் கூடின ப்ராம்ஹணஶ்ரேஷ்டர்களை அபேதபாவனையுடன் பூஜித்து ஸத்கதியையடைந்தார். மைதிலனும் (அவ்விதமே பூஜித்து) ஸத்கதியையடைந்தார். (58) ஹே ராஜன்! பக்தர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவரான பகவான் இவ்விதம் தனது பக்தர்களான ஶ்ருததேவன் பஹுளாஶ்வரன் இருவருக்கும் ஸன்மார்க்கத்தை உபதேசித்து (கொஞ்சகாலம்) அங்கு வஸித்திருந்து பிறகு துவாரகையை அடைந்தார். (59.)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ஶ்ருததேவ பஹுளாஶ்வானுக்கிரஹமென்ற எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) सप्ताशीतितमे नारायणनारदवादतः।
वेदैः स्तुतिर्गुणालंबा निर्गुणावधि वर्ण्यते ॥ १ ॥
वागीशा यस्य वदने लक्ष्मीर्यस्य च वक्षसि।
यस्यास्ते हृदये संवित्तं नृसिंहमहं भजे॥ २ ॥
संप्रदायविशुद्ध्यर्थं स्वीयनिर्बंधयन्त्रितः।
श्रुतिस्तुतिमितां व्याख्यां करिष्यामि यथामति॥ ३ ॥
श्रीमद्भागवतं पूर्वैः सारतः सन्निषेवितम्।
मया तु तदुपस्पृष्टमुच्छिष्टमुपचीयते॥ ४ ॥

(க—ரை) இந்த எண்பத்தேழாவது அத்தியாயத்தில் நாராயண ருஷிக்கும், நாரத மஹருஷிக்கும் நடந்த வாத கதையை முன்னிட்டு ஸகுணத்தையவலம்பித்ததும் நிர்க்குணத்தை முடிவாகவுடையதுமான வேதங்களினுல் செய்யப்படும் பகவத்ஸ்துதியானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) எவருடைய வாயில் ஸரஸ்வதியும், எவருடைய மார்பில் லக்ஷ்மியும் எவருடைய ஹிருதயத்தில் ஸம்யக்ஞானமும் இருக்கின்றனவோ அந்த ந்ருஸிம்ஹனை நான் பஜிக்கிறேன். (2) ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு=பக்திமார்க்கத்துக்கு, சு த்தியேற்படவேண்டி (கெடாதிருப்பதற்குவேண்டி) 'பாகவதத்தை வியாக்கியானஞ்செய்து தான் தீருகிறது' என்ற சொந்தமான பிடிவாதத்துக்குட்பட்டவனுய்க்கொண்டு எனது புத்திக்கெட்டினவளவு ஶ்ருதிகள்செய்த ஸ்துதிக்கு மிதமான=மிக்க அற்பமான, வியாக்கியானத்தைச் செய்யப்போகிறேன். (3) ஸ்ரீமத்பாகவதமோ முன்னோர்களால் ஸாரமாக=உண்மையான பொருள்விளக்கத்துடன் நன்குஸேவிக்க(வியாக்கியானஞ் செய்ய)ப்பட்டிருக்கிறது. என்னுலோ அது=அவர்களால் விளக்கப்பட்ட பாகமானது, (வியாக்கியானஞ்செய்யாமல்) விடப்பட்டிருக்கிறது. उच्छिष्टமானது=அவர்களால் வியாக்கியானம் செய்யப்படாது எஞ்ஜியுள்ள பாகமானது விளக்கப்படுகிறது. (4) (எ—று)

பரீக்ஷித் சொல்லலுற்றூர்—ஹே ப்ரம்ஹன்! காரியகாரணங்களைக் காட்டிலும் வேருனதும், அதாவது அஸங்கமும், ஆனதுபற்றியே ‡நிர்க்குணமும், ஆனதுபற்றியே அநிர்த்தேஶ்யமுமான ப்ரம்

‡ निर्गुण என்ற சப்தத்திலுள்ள நிர் என்றதற்குச் சிலர் "निर्निश्चयनिषेधयोः" என்ற கோசத்தையொட்டி நிஶ்சயம் என்ற பொருளைக்

ஹத்தினிடத்தில் குணவிருத்திகளான ஸ்ருதிகள் எவ்விதம் ப்ரவிருத்திக்கின்றன என்றார். (1)

(தாத்பர்யம்)—முந்தின அத்தியாயத்தின் முடிவில் "ஹே ராஜன் பக்தர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவரான பகவான் தனது பக்தர்களுக்கு ஸன்மார்க்கத்தையுபதேசித்து அங்கு வஸித்துத் திரும்பவும் துவாரகையை அடைந்தார்" எனச் சொல்லப்பட்டது. அங்குள்ள **आदिश्य सन्मार्गम्** என்றதால் **सन्मार्गम्=सताम्=स्वत: प्रमाणभूतानाम्=अप्रामाण्यकारणरहितानां वेदानां, मार्गम्=ब्रह्मपरत्वं, उपदिश्य भगवानगादित्युक्तम्** ஸத்துக்களும், அபௌருஷேயங்களாய் இருப்பன பற்றி பௌருஷேயங்களுக்கு ஸம்பவிக்கக்கூடிய அப்ராமாண்யத்துக்குரிய **भ्रम:**=(ப்ரமம்) **प्रमाद:**=(ப்ரமாதம்)=தவறுதல், **विप्रलिप्सा**=(ஏமாற்றவேண்டுமென்ற எண்ணம்) **करणापाटवम्**=இந்திரியங்களின் சக்திக்குறைவு இவையற்றவைகளும், ஆனதுபற்றியே ஸ்வத: ப்ரமாணங்களாகவானவைகளுமான வேதங்கள் ப்ரம்ஹத்தை உபதேசிக்கும் முறையையுபதேசித்து பகவான் துவாரகைக்குச் சென்றார் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்தப் பகவதுபதேச வாக்கியத்தில் 'வேதங்கள் ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கின்றன' என்றது பொருந்தாது எனவெண்ணிக்கொண்டு பரீக்ஷித் ராஜன் சுகாசாரியரிடத்தில் பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்கிறார். இவ்விதம் கேட்கும் அரசனுக்கு மற்றொரு கருத்துமுண்டு. அதாவது:—"**सर्ववेदमयो विप्र-**

கொண்டு निर्गुण:=நிஃஸிதகுணமுள்ளவர் எனப பொருள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் சாஸ்திரங்களிலும், உலகவியவஹாரங்களிலும் सुबन्तसहचरितமான நிர் ஶப்தத்துக்கு நிஷேதம் என்ற பொருளும், तिङन्तसहचरितமான நிர்சப்தத்துக்கு நிஃஸிதம் என்ற பொருளுமே காணப்படுகிறது. அதாவது:—निर्मानुष्यम् , निर्लेपं, निधन: पुरुष: என்றதாதி सुबन्तसहचरितத்துக்கு உதாஹரணமாகும். निश्चिकाय निर्मिमीते என்றதாதி तिङन्तसहचरितத்துக்கு உதாஹரணமாகும். ஆகவே निर्गुणे என்றவிடத்தில் நிர் என்றதற்கு நிஃஸிதம் என்று பொருள் கொண்டால் துஷ்டனை ஜாமாதாவைக்குறித்து "निर्गुणस्ते जामाता" என்று சொல்லுமிடத்தில் எவ்வித குணமுமற்றவன் என்று சொல்லவேண்டுவதற்குப்பதிலாக உத்தமகுணமுள்ளவன் என்று சொன்னதாக ஆகிவிடும் எனப் பெரியார் கூறுகின்றனர்.

स्सर्वदेवमयोब्राहम् ப்ராம்ஹணன் எல்லா வேதமயனுவான். நானே எல்லாத் தேவமயனுமாவேன்" என்றதால் முந்தின அத்தியாயத்தின் முடிவில் தான் வேதப்ரமேயன்=வேதமென்ற ப்ரமாணத்தால் அறியத்தக்கவர் எனவுபதேசித்தார். மேலும் "गूढं परं ब्रह्म मनुष्यलिङ्गम्" என்றும், "परं ब्रह्म नराकृति" என்றும், "तदमितं ब्रह्माद्वयं शिष्यते" என்றும், "तत्रोद्वहत्पशुपवंशशिशुत्वनाट्यं ब्रह्माद्वयम्" என்றும், "यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णं ब्रह्म सनातनम्" என்றுமாதியவிடங்களில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே பரம்ப்ரம்ஹமென ஆங்காங்கு உபதேசிக்கவும் பட்டிருக்கிறது. "ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवति=ப்ரம்ஹத்தையறிந்தவர் ப்ரம்ஹமாகவே ஆகிருர்" என்ற ஸ்ருதியையொட்டி ப்ரம்ஹவித்தான தாங்களும் ப்ரம்ஹமாகவேதாணுகின்றீர்கள். ஆகவே வேதங்கள் ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கும் விஷயத்தில் எனக்குள்ள ஸந்தேஹத்தைத் தாங்கள்தான் நிவிருத்தி செய்யக்கூடும், ஆதலால் எனது ஸந்தேஹத்தைப் போக்கவேண்டுமென हे ब्रह्मन्! என சுகாசாரியார் அவர்களையழைத்து அரசன் கேட்கத் தொடங்குகிருர். அதாவது:— வேதம் முதலிய ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் मुख्या, लक्षणा, गौणी चेति त्रिधा शब्दप्रवृत्ति:=முக்கியை என்றும், லக்ஷணையென்றும், கௌணீ என்றுமாக சப்தங்களின் ப்ரவிருத்தியானது மூன்றுவிதமாகக் காணப்படுகிறது. அவற்றுள் मुख्या=முக்யையான ப்ரவிருத்தியானது रूढिवृत्तियென்றும் योगवृत्ति என்றும் இரண்டுவிதமாகும். அவற்றுள் रूढियானது संज्ञासंज्ञिसंकेतத்தினுல்=संज्ञा=சப்தம், संज्ञि=அர்த்தம் இவற்றின் ஸங்கேதமான சக்தியினுல் ஸ்வரூபத்தினுலோ, ஜாதியினுலோ, குணத்தினுலோ குறிப்பிடத்தகுந்த பொருளில் பிரவிருத்திக்கிறது. இங்கு சக்தியாவது—"இந்த சப்தத்தினுல் இந்த அர்த்தமானது அறியத்தக்கது" என்ற ஈஸ்வரனது இச்சையினுலேற்படுவதாகும். சக்தியானது சப்தம், சப்தத்தின் பொருள் இவ்விரண்டையுமொட்டியிருப்பதால் संज्ञासंज्ञिसंकेतமாகவாகிறது. ஆகவே रूढियானது ஸ்வரூப ரூடி என்றும், ஜாதி ரூடியென்றும், குணரூடி என்றும் மூன்றுவிதமாக ஏற்பட்டது.

அவற்றுள் डित्थ: डवित्थ: என்பன ஸ்வரூபரூடிக்கு உதாஹரணங்களாகவாகும். இங்கு डित्थ: என்பது சப்தம் संज्ञा, அதனுல் சொல்லப்படும் வெட்டப்பட்ட மரத்தின் அடிப்பாகம் संज्ञी, இந்த

டித்த சப்தத்தினுல் மரத்தின் அடிப்பாகமானது சொல்லப்பட வேண்டுமென்ற ஈஃப்வர ஸங்கேதத்தை (சக்தியை) யொட்டி "இது வே டித்தம்" என அறியப்படுகிறது. சப்த ஸமுதாயத்திலுள்ள சக்தி ரூடி எனப்படும். இவ்விடத்தில் சப்தங்களின் அவயவ கல் பனை மூலம் பொருள் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விதமே डवित्थः என்ற விடத்திலும் காண்க. கரையான் புத்து डवित्थम् எனப்படும். गौः என்பது ஜாதி ரூடிக்கு உதாஹரணமாகவாகும். நித்யமாயும், ஏக மாயும், அனேக வியக்திகளில் ஸமவாயமென்ற ஸம்பந்தத்தை யொட்டி இருப்பதாயுமுள்ளது ஜாதியெனப்படும். இங்கு गौः என்ற சப்தமானது கோத்வம் என்ற ஜாதியுடன் கூடின மாம்ஸ பிண்டத் தைக் குறிப்பதாகும். सास्नावत्त्वम्=கழுத்தில் கீழாகத்தொங்கும் ஸாஸ்நா என்ற சதையுள்ளதாயிருத்தல் गोत्वத்துக்குப் பிரகாசகமா கும். शुक्लः என்பது குணரூடிக்கு உதாஹரணமாகவாகும். இங்கு शुक्ल சப்தமானது சௌக்ல்யமென்ற குணத்தைக்குறிப்பதாகும். இது வரை ஸ்வரூபரூடியென்றும், ஜாதிரூடியென்றும், குணரூடி என்றும் மூன்றுவிதமான முக்கியவிருத்தி சொல்லப்பட்டது. இனி யோக விருத்தி சொல்லப்படுகிறது. ரூடி என்றும் லக்ஷணையென்றும், கௌணியென்றுமான இந்த மூன்றுவிதமான விருத்திகளினுல் ப்ரதி பாதிக்க (போதிப்பிக்க) ப்பட்ட பதார்த்தங்களின் யோகத்தி (சேர்க் கையி)னுல் கல்பிக்கப்படுவதும், அல்லது ப்ரகிருதி ப்ரத்யயம் இவற் றின் அர்த்தங்களுடைய சேர்க்கையினுல் கற்பிக்கப்படுவதுமான சப் தார்த்த ஸம்பந்தமானது யோகவிருத்தி, அல்லது யோகரூடி என்று சொல்லப்படும். पङ्कजम, औपगवः, पाचकः என்பன இதற்கு உதா ஹரணங்களாகும். அதே संज्ञासंज्ञिகளின் ஸங்கேதத்தினுல் அறிவிக் கப்பட்ட அர்த்தத்தின் ஸம்பந்தமுள்ளவற்றில் கல்பிக்கப்படும் சப் தார்த்த ஸம்பந்தம் லக்ஷணையாகவாகிறது. இந்த லக்ஷணையானது முக்யமான அர்த்தத்துக்கு பாதம் வந்தபொழுது கல்பிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—गङ्गायां घोषः=கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது என்றவிடத்தில் गङ्गा என்ற பதமானது ப்ரவாஹத்தில் ரூடமானதா லும் ப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரியிருப்பது ஸம்பவிக்காதாகையா லும் கங்காபத முக்கியார்த்தமான ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தம் பெற்ற தீரத்தி (கரையி) ல் இடைச்சேரியிருப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

गौणीवृत्तियாவது:—सिंहो देवदत्तः என்பதாம். இங்கு ஸிம்ஹ சப்தத்துக்கு வாச்யமான பொருள் ஸிம்ஹரூபமான மாம்ஸபிண்டமாகும். அதனிடத்தில் காணப்பட்ட பராக்கிரமம் முதலிய குணங்கள் தேவதத்தனிடத்தில் காணப்படுவதால் सिंह சப்தமானது குணங்கள் மூலம் தேவதத்தனைச் சொல்லுவதாகவாகிறது. இதுவே गौणीवृत्तियாகும். ஆகவே முக்கியமான ரூடிக்கு डित्थः என்பது ஸ்வரூபத்தினுல் உதாஹரணமாகவும், गौः என்பது ஜாதியினுலுதாஹரணமாகவும், शुक्लः என்பது குணத்தினுலுதாஹரணமாகவும், முக்கியமான யோகரூடிக்கு पङ्कजम् என்பது ரூடியினுலுதாஹரணமாகவும், औपगवः என்பது ஜாதியினுலுதாஹரணமாகவும், पाचकः என்பது குணத்தினுலுதாஹரணமாகவும், गङ्गायां घोषः என்பது லக்ஷணைக்கு உதாஹரணமாகவும், सिंहो देवदत्तः என்பது கௌணீவிருத்திக்கு உதாஹரணமாகவும் ஏற்பட்டது. ஆகவே வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களில் இதுவரை கூறிய முறைப்படி முக்கியாதியான எட்டுவிதமான சப்தவிருத்திகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விதமிருப்பதால் ‘மூலத்தில் साक्षात् कथं चरन्ति என்றதால் ரூடிவிருத்தி ஸம்பவிக்க இடமில்லையென்பது சொல்லப்பட்டது. ஏன்? अनिर्देश्ये=சப்தப்ரதிபாத்யமாகவில்லாதிருப்பதாலென்க. ஏன் அநிர்த்தேஶ்யமாகிறது எனின்? निर्गुणे=எவ்விதகுணமுமற்றதாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்றும். ஶ்ருதிகள் குணவாசகங்களாகையால் நிர்க்குணப்பொருளில் எவ்விதம் ப்ரவிருத்திக்கும் என்பது கருத்து. ஏன் நிர்க்குணம் எனின்? सदसतः परे=காரிய காரணங்களைக்காட்டிலும் பரமானது அதாவது:—அவற்றுடன் ஸம்பந்தத்தையடையாதது. ஆனதுபற்றித்தான் நிர்க்குணமாகிறது. இதனுல் லக்ஷணைவிருத்தி யோகவிருத்தி இரண்டும் மறுக்கப்பட்டது. இவ்விதம் பார்க்கும்பொழுது பதார்த்தமாகவிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்காமையாலும், பதார்த்தமாக இல்லாதவற்றுக்கு வாக்யார்த்தத்தன்மை ஸம்பவிக்காதாகையாலும் ப்ரப்ஹமானது ஶ்ருதிக்குக் கோசரமாக எவ்விதமாகும் என்பது பரீக்ஷித் மஹாராஜனின் கருத்தென்றேற்பட்டது. (1)

நீலகண்டீய வியாக்கியானத்தில் இந்த 87-வது அத்தியாயத்தின் ஆதியிலெழுதப்பட்ட அவதாரிகா ஶ்லோகங்களாவன—

ओं नमो ब्रह्मादिभ्यो ब्रह्मविद्यासंप्रदायकर्तृभ्यो वंश ऋषिभ्यो नमो गुरुभ्यः॥

श्रीमद्गोपालमानस्य श्रीधरोदितया दिशा।
वेदस्तुतिं विवृणुते नीलकण्ठो यथामति॥ १॥

सर्वस्मिन्वाङ्मये सारं श्रीमद्भागवतं मतम्।
तत्राप्येकादशस्कंधः तस्य सूत्रं श्रुतिस्तुतिः॥ २॥

पञ्चमान्ते यथागीताषष्ठाध्यायार्थसूत्रणम्।
स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यानित्यादिश्लोकयुग्मतः॥ ३॥

दशमान्ते तथैवैकादशस्कंधार्थसूत्रणम्।
श्रीमद्भागवते चक्रे वेदस्तुत्या महामुनिः॥ ४॥

अत्र नर्कुटकैरष्टाविंशत्या यदुदीरितम्।
तदेवान्यत्र विज्ञेयं यन्नेहास्ति न तत्क्वचित्॥ ५॥

तत्र तु प्रथमे श्लोके कृत्स्नशास्त्रार्थसूत्रणम्।
अध्यारोपापवादाभ्यां द्वितीये ब्रह्मलक्षणम्॥ ६॥

कर्मन्यासो विविदिषोर्विदुषश्च तृतीयके।
चतुर्थे बंधमूलश्च सनाशोपायमीर्यते॥ ७॥

समष्ट्युपास्तेर्ब्रह्माप्तिशेषत्वं पञ्चमे स्थितम्।
मूर्तिध्यानपथेनैव षष्ठे ब्रह्माप्तिरीर्यते॥ ८॥

स्वकर्मणार्चयेद्विष्णुं मुमुक्षुरिति सप्तमे।
अवतारकथां विष्णोः शृणुयादिति चाष्टमे॥ ९॥

अभक्तनिन्दा नवमे दशमे तु विमुक्तये।
कामाद्द्वेषाद्भयाद्वापि ध्याता मूर्तिर्हरेर्भवेत्॥ १०॥

अतकर्यमांध्यजं चित्तमात्रं जगदिति त्रिभिः।
ज्ञानेनाधिकृतः शुद्धब्रह्मोपास्यापि मुक्तये॥ ११॥

इन्द्रियैस्तर्प्यते यः स सर्वशक्तिभृदित्यपि।
उक्तं पञ्चदशे सोऽयं सर्वस्रष्टेति षोडशे॥ १२॥

यद्बहुत्वं प्रधानस्य हेतुत्वञ्च द्वयोर्हतम्।
ततो द्वयोर्मुमुक्षूणां शरणं शिवसद्गुरू॥ १३॥

वैराग्यमेकविंशे च द्वाविंशेऽभ्यास ईर्यते ।
श्रुतार्थमननं द्वाभ्यां ततः परमुदीरितम् ॥ १४ ॥
बंधमोक्षव्यवस्था च पञ्चविंशे समीरिता ।
निश्शेषकामविलयः षड्विंशे मोक्षलक्षणम् ॥ १५ ॥
जीवन्मुक्तिः सप्तविंशेऽष्टाविंशे तु गिरां गतिः ।
अतन्निरसनेनैव निर्गुणात्मनि वर्णिता ॥ १६ ॥
वेदान्तक्षीरधेः सारं श्रुतिगीतिसुधां बुधाः ।
पायं पायं प्रतृप्यन्तु श्रीमद्व्यासप्रसादतः ॥ १७ ॥
श्रुतिशिरोऽम्बुनिधिर्गहनः क्व वा जडतरा मम बुद्धिरियं क्व वा ।
तदपि तं गुरुलक्षणपादुकातरणिसंश्रयणेन तितीर्षति ॥ १८ ॥

(க—ரை) ஸ்ரீமத்கோபாலனை வணங்கி ஸ்ரீதரர் சொல்லிய வழியைப் பின்பற்றி நீலகண்டன் என்பவர் தனது புத்திக்கெட்டிய வளவு வேதஸ்துதிக்கு வியாக்கியானஞ்செய்கிறார். (1) வாங்மயமான எல்லா ப்ரபஞ்சத்திலும் ஸ்ரீமத்பாகவதமே ஸாரமானது என எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் பதினொன்றாவது ஸ்கந்தம் மிக்க ஸாரமானது. அந்த ஸ்கந்தத்துக்கு வேதஸ்துதியானது ஸூத்திரமாகவிருக்கிறது. (2) "स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यान्" என்றதாதி இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் கீதையில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் ஆறாவது அத்தியாயார்த்தமானது ஸூத்திரரூபமாக எவ்விதம் சொல்லப்பட்டதோ, அவ்விதமே இங்கும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தின் முடிவில் பதினொன்றாவது ஸ்கந்தத்தின் அர்த்தத்தை வியாஸரானவர் ஸூத்திரரூபமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். (3–4) இந்த வேதஸ்துதியில் நர்க்குடகம் என்ற விருத்தத்திலமைந்த இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்களினால் எது சொல்லப்பட்டதோ அதே ஏகாதசஸ்கந்தத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு எது சொல்லப்படவில்லையோ அது வேறு எங்கும் இல்லை. (5) அந்த இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்களுள் "जयजय" என்ற முதலாவது ஶ்லோகத்தினால் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் உள்ள பொருள் ஸூத்திரரூபமாகச் சொல்லப்பட்டது. "बृहदुपलब्धम्" என்ற இரண்டாவது ஶ்லோகத்தினால் அத்யாரோபாபவாத முறையையொட்டி ப்ரம்ஹ லக்ஷணமானது சொல்லப்பட்டது. (6) "इति तव सूरयः"

என்ற மூன்றாவது ஸ்லோகத்தினால் ப்ரம்ஹவித்துக்கும், விவிதிஷுவுக்கும் கர்மஸன்னியாஸமானது சொல்லப்பட்டது. "दृतय इव श्वशन्ति" என்ற நான்காவது ஸ்லோகத்தினால் பந்தமேற்படுவதற்கு மூலமும் அதன் நாசத்துக்குரிய உபாயமும் சொல்லப்படுகிறது. (7) "उदरमुपासते" என்ற ஐந்தாவது ஸ்லோகத்தினால் ஸமஷ்ட்யுபாஸ்தியானது ப்ரம்ஹப்ராப்திக்கு அங்கம் என வுபதேசிக்கப்படுகிறது. "स्वकृतविचित्रयोनिषु" என்ற ஆறாவது ஸ்லோகத்தினால் பகவன் மூர்த்தி த்யானத்தினால் ப்ரம்ஹ ப்ராப்தியேற்படும் முறையுபதேசிக்கப்படுகிறது. (8) அதற்குப்பிறகுள்ள "स्वकृतपुरेषु" என்ற ஏழாவது ஸ்லோகத்தினால் முமுக்ஷுவானவன் ஸ்வகர்மத்தினால் விஷ்ணுவை அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்றும், "दुरधिगमात्मतत्व" என்ற எட்டாவது ஸ்லோகத்தினால் விஷ்ணுவின் அவதாரகதையை ஸ்ரவணஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது (9) "त्वदनुपथं कुलायम्" என்ற ஒன்பதாவது ஸ்லோகத்தினால் அபக்தர்களின் நிந்தையும், "निभृतमरुन्मनो" என்ற பத்தாவது ஸ்லோகத்தினால் காமத்தினாலோ, த்வேஷத்தினாலோ, பயத்தினாலோ தியானிக்கப்பட்டபோதிலும் ஹரியின் மூர்த்தியானது மோக்ஷத்தைத் தருவதாகவாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது. (10) பிறகு "क इह नु वेद" என்றும், "जनिमसत:" என்றும், "सदिव मनस्त्रिवृत्त्वयि" என்றுமான 11, 12, 13 இந்த ஸ்லோகங்களினால் ஜகத்தானது ஊஹித்தறியவியலாததென்றும், அக்ஞானத்தினாலேற்படுகிறதென்றும், மனோமாத்திரமாகவுள்ளதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. "तव परि ये" என்ற 14-வது ஸ்லோகத்தினால் அதிகிருதனானவன் ஞானத்தினாலும், ப்ரம்ஹோபாஸ்தியினாலும் முக்தியையடைகிறான் எனச் சொல்லப்படுகிறது. (11) பிறகு "त्वमकरणस्स्वराट्" என்ற பதினைந்தாவது ஸ்லோகத்தினால் எவன் ஸர்வசக்தியையும் தரிப்பவனோ அவனே இந்திரியங்களினால் திருப்தி செய்விக்கப்படுகிறான் எனச் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு "स्थिरचरजातय:" என்ற பதினாறாவது ஸ்லோகத்தினால் அந்த ஸர்வசக்தனே ஸர்வத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவெனச் சொல்லப்படுகிறது. (12) பிறகு "अपरिमिताध्रुवा:" என்ற பதினேழாவது ஸ்லோகத்தினால் மற்ற வாதிகளினால் சொல்

अथ सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥

परीक्षिदुवाच—ब्रह्मन्ब्रह्मण्यनिर्देश्ये निर्गुणे गुणवृत्तयः। कथं चरन्ति श्रुतयः साक्षात्सदसतः परे ॥ १ ॥ श्रीशुक उवाच—बुद्धीन्द्रियमनःप्राणाञ्जनानामसृजत्प्रभुः। मात्रार्थं च भवार्थं च आत्मनेऽकल्पनाय च ॥ २ ॥

லப்படும் ஜீவபஹுத்வமும், "न घटत उद्भवः" என்ற பதினெட்டாவது ஶ்லோகத்தினுல் ப்ராதானத்துக்குச் சொல்லும் ஹேதுத்தன்மையும் மறுக்கப்படுகிறது. அதன் பிறகுள்ள "नृषु तव मायया" என்ற பத்தொன்பதாவது ஶ்லோகத்தினுலும், "विजितहृषीकवायुभिः" என்ற இருபதாவது ஶ்லோகத்தினுலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு பரமேஶ்வரனும், ஸத்குருவுமே சரணமாகின்றனர் என வுபதேசிக்கப்படுகிறது. (13) பிறகு "स्वजनसुतात्म" என்ற இருபத்தொன்ருவது ஶ்லோகத்தினுல் வைராக்யமும், "भुवि पुरुपुण्य" என்ற இருபத்திரண்டாவது ஶ்லோகத்தினுல் அப்யாஸமுறையும், அதற்குப் பிறகுள்ள "सत इदमुत्थितम्" என்ற இருபத்துமூன்ருவது ஶ்லோகத்தினுலும், "न यदिदमग्र आस" என்ற இருபத்துநான்காவது ஶ்லோகத்தினுலும் சுருதமான பொருளை மனனம் செய்யும் முறையும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (14) "स यदजया" என்ற இருபத்தைந்தாவது ஶ்லோகத்தினுல் பந்தமோக்ஷ வியவஸ்தை சொல்லப்படுகிறது. "यदि न समुद्धरन्ति" என்ற இருபத்தாருவது ஶ்லோகத்தினுல் நிஶ்ஶேஷமான காமநாசமும் மோக்ஷத்தின் லக்ஷணமும் சொல்லப்படுகிறது. (15) பிறகு "त्वदवगमी" என்ற இருபத்தேழாவது ஶ்லோகத்தினுல் ஜீவன் முக்தியும், "द्युपतय एव ते" என்ற இருபத்தெட்டாவது ஶ்லோகத்தினுல் अतन्निरसनम् செய்யும் வாயிலாக நிர்க்குண ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் சப்தங்கள் ப்ரவிருத்திக்கும் முறையும் சொல்லப்படுகிறது. (16) (எ—று)

இரண்டாவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் பரீக்ஷித் கேட்டகேள்விக்கு ஸ்ரீசுகர் பதில் சொல்லுகிருர்—

(க—ரை) ஸ்ரீசுகர் சொல்லுற்ருர்—ப்ரபுவானவர் ஜனங்களுக்கு மாத்ரைக்கு (விஷயானுபவத்துக்கு) வேண்டியும், பவத்துக்கு

(தர்மானுஷ்டானத்துக்கு) வேண்டியும், ஆத்மாவுக்கு (தனக்கு அநந்த லோகானுபவத்துக்கு) வேண்டியும், அகல்பனத்துக்கு (மோக்ஷத்துக்கு) வேண்டியும், புத்தி இந்திரியம் மனது ப்ராணன் இவற்றை ஸிருஷ்டித்திருக்கிறார். ஆகவே அர்த்தம் தர்மம் காமம் மோக்ஷம் இவற்றுக்குவேண்டி புத்தி இந்திரியம் முதலியவைகளை ஸிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்பது பெறப்பட்டது. (2)

(தா.-ம்) மூலத்தில் **जनानाम्** என்றதிலிருந்து ஜீவனுக்கு வேண்டி ஸிருஷ்டியாதிகளில் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரவிருத்தியேற்பட்டது என்பது பெறப்பட்டது. **प्रभुः** என்பதால் ஈஸ்வரன் உபாதிக்கு வஸ்யனாக இல்லாமையால் நித்ய முக்தன் என்பதும் பெறப்பட்டது. ஸ்ருதிகள் முக்கியாதிகளான எட்டுவித ப்ரவிருத்திகள் மூலமே ஒரு பொருளையுபதேசிக்கும் யோக்கியதையுடையனவாதலாலும், ப்ரம்ஹமோ எத்தகைய குணமுமற்றதாகையாலும் **"नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्"** என்றும், **"तन्त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि"** என்றுமாதிய வாக்கியங்களால் ஸ்ருதிகள் மூலமே ப்ரம்ஹத்தையறிந்தனுபவிக்கவேண்டுமென்றேற்படுவதாலும், ஸ்ருதிகள் ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கும் முறையை (அதாவது: ஸ்ருதிகளால் ப்ரம்ஹத்தையறிந்துகொள்ளும் முறையை) யுபதேசிக்கவேண்டுமென்பது பரீக்ஷித் மஹாராஜனின் கருத்து. இதற்குச் சுகாசாரியரவர்கள் "ஜீவர்களுக்கு அர்த்தம், தர்மம், காமம், மோக்ஷம் இவை ஸித்திக்கவேண்டி புத்தி இந்திரியங்கள் மனஸ் ப்ராணன் இவற்றை ஸிருஷ்டித்தார் என்று பதில் சொல்லினர். ஸ்ருதிகள் நிர்க்குண ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கும் முறையைச் சொல்லவேண்டுமென்ற கேள்விக்கு நேரில் ஸ்ருதிகளுபதேசிக்கும் முறையைச் சொல்லவேண்டியிருக்க அதைவிடுத்து "ஈஸ்வரன் அர்த்தாதிகள் ஸித்திக்க வேண்டி புத்தியாதிகளை ஸிருஷ்டித்தார்" என்று பதில்சொன்னது எவ்விதம் பொருந்தும். அல்லது அவ்விதமுபதேசித்த ஸ்ரீசுகாசாரியரவர்களின் கருத்துத்தான் என்னை எனின்? கூறுவாம்.—**'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीवन्ति। यत्प्रयन्त्यभिसंविन्तीति, तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्मेति॥** உத்பத்தியையடைகின்ற இப்பொருள்கள் யாவும் எதனிடமிருந்தே உண்டாகின்றனவோ, உண்டான இப்பொருள்கள் எதனாலேயே ஜீவிக்கின்றனவோ லயமடைகின்ற இப்பொ

ருள்கள் எதையே தனக்கு லயாதாரமாகவடைகின்றனவோ அதை யறிந்துகொள்ளுவாயாக. அதுதான் ப்ரம்ஹம் என்றார்' என்ற ஶ்ருதியில் ஜகஜ்ஜன்மாதி ஹேதுத்வமானது ப்ரம்ஹ லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த லக்ஷணமானது குயவன் முதலியோருக்குப்போல கேவலம் நிமித்தகாரணத்தன்மையாக மட்டுமோ, மண் முதலியவற்றுக்குப்போல கேவலம் உபாதான காரணத்தன்மையாக மட்டுமோ ஆகமாட்டாது. பின்னையோவெனில் ஜீவிக்கின்ற புருஷனுக்குத் தனது கேசம் உரோமம் முதலியவற்றைக் குறித்து உபாதான காரணத்தன்மையுடன் கூடின நிமித்தகாரணத் தன்மை எவ்விதம் காணப்படுகிறதோ இவ்விதமே ப்ரம்ஹத்துக்கும் உபாதான காரணத்தன்மையுடன் கூடின நிமித்தகாரணத்தன்மையையே லக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும். அவற்றுள் உபாதானத்துவமாவது—தன்னுடன் பிரிதில்லாது கலந்த காரியத்தையுண்டு பண்ணுதலாம். நிமித்தத்துவமாவது—காரியமுண்டாவதற்கனுகூலமான ஞானசக்தியுள்ளதாயிருத்தலாம். ஆகவே உபாதான கர்த்திருத்வரூபமான இந்த லக்ஷணமானது தடஸ்தமாகவிருக்கும் தன்மையையொட்டி ப்ரம்ஹத்தைத் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:—இது தடஸ்த லக்ஷணமாகவிருந்துகொண்டு ப்ரம்ஹத்தைத் தெரிவிக்கின்றது என்றும். காட்டில் தாஹம் மேலிட்டு தண்ணீரைத் தேடியலையும் புருஷனால் "இக்காட்டில் நதி எங்கிருக்கின்றது" என்று கேட்கப்பட்ட எதிரில் வரும் புருஷனொருவன் ஸமீபதேசத்தில் பள்ளமானவிடத்திலிருக்கின்ற நதியை நேரில்காண்பிக்கமுடியாதவனாய் நதியின் கரையிலிருக்கின்ற மரத்தைக்காட்டி "எங்கு இந்த அரசமரமிருக்கின்றதோ அதுதான் நதி" எனவே அதைக்கேட்டவுடன் தாஹமுள்ள புருஷன் அம்மரத்தினருகில் சென்று நதியைக் காண்கின்றான். இந்தவிடத்தில் மரமானது நதியுடன் ஸம்பந்தப்படாவிடினுங்கூட நதியின் தடத்தி (கரையி) ல் இருப்பதுபற்றி நதியைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு உபாயமாகவாவதால் நதிக்கு லக்ஷணமாகவாவது எப்படியோ அவ்விதமே உபாதான காரணத்தன்மையுடன் கூடின நிமித்தத்தன்மையாகிற ஜகத்காரணத்வமானது ப்ரம்ஹத்துக்கு லக்ஷணமாகவாகிவிடுகிறது.

சங்கை—மரமானது நதியுடன் நேரில் ஸம்பந்தப்படாவிடினுங்கூட நதியின் ஸம்பந்தம் பெற்ற கரையுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதாலும், நதிக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதாலும், அது நதியைக் காண்பிக்கலாம். இந்த ப்ரம்ஹமோ அஸங்கம் (ஒன்றுடனும் ஸம்பந்தப்படாதது) ஆகையாலும், ஸமீபஸ்திதியென்பதும் கிடையாதாகையாலும், ஜகத்காரணத்தன்மையானது ப்ரம்ஹத்தின் லக்ஷணமாக எவ்விதமாக முடியும் எனின்?

உத்தரம்—கூறுவாம். ஜகத்காரணத்தன்மைக்கும் ப்ரம்ஹத்துக்கும் உண்மையான ஸம்பந்தமில்லாவிடினுங்கூட கல்பிதமான ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஜகத்காரணத்தன்மையானது ப்ரம்ஹலக்ஷணமாகவாகலாமென்கிறோம். அது எவ்விதமெனின்? கூறுவாம். மரங்களடர்ந்தவிடத்திலுள்ளவொருவன் இரண்டாம்பிறை சந்திரனைக் காணவெண்ணினவனாய் அருகிலுள்ளவொருமனிதனைப் பார்த்து இரண்டாம்பிறை சந்திரனைக் காட்டும்படி கேட்கவே அம்மனிதன் "கிளையின் நுனியில் சந்திரன்" என்றான். இங்கு சந்திரனுக்கும் கிளைக்கும் உண்மையில் ஸம்பந்தமில்லாவிடினுங்கூட ஸம்பந்தத்தைக் கல்பித்து அவனுபதேசிக்கவே இவனும் சந்திரனைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். இவ்விடத்தில் கல்பித ஸம்பந்தமானது நேரில் சந்திரனைக் காண்பதற்கு ஹேதுவாகவாவதை எவ்விதம் அனுபவத்தில் காண்கின்றோமோ, இவ்விதமே ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் ப்ரம்ஹத்துக்குமுள்ள ஸம்பந்தமானது கல்பிதமாயினும் அது ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஹேதுவாகவாகலாம் என்று கொள்ளவும்.

சங்கை—சந்திரனுக்கு மரத்தின் கிளை லக்ஷணமாகவாவது போல மலையின் நுனியும், வீட்டின் மாடியும் லக்ஷணமாகவாகலாம். அதுபோல ப்ரம்ஹத்துக்கு வேறு லக்ஷணங்களொன்றையுஞ்சொல்லாமல் ஜகத்காரணத்துவத்தையே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஶ்ருதிகளின் கருத்து யாதெனின்?

உத்தரம்—கூறுவாம். ஶ்ருதியில் सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म என ஸ்வரூபலக்ஷணஞ் சொல்லுமிடத்தில் अनन्तम् என்றதால் தேச கால வஸ்து பரிச்சேதமற்றது என்று சொல்லப்பட்ட अनन्तத்வத்தை

விளக்கவேண்டி ப்ரம்ஹத்துக்கு ஜகத்காரணத்வமானது லக்ஷண மாகச் சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து "எது எதனிடமிருந்து உண்டாகின்றதோ அது அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று" என்ற யுக்தியையொட்டி ப்ரம்ஹாபின்னம் ஸர்வம் (எல்லாம் ப்ரம் ஹத்தைவிட வேறுபடாதது) என்று ஏற்படுவதால் ப்ரம்ஹமானது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றது என்பது ஸித்தித்துவிடுகிறது என்றும். ஆகவே ஸ்ரீசுகாசாரியர் அவர்கள் बुद्धीन्द्रियमन:प्राणान जीवानामसृजत्प्रभु: என்று பதில் சொன்னதிலிருந்து தடஸ்தலக்ஷண முறையால் ஶ்ருதிகள் ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கின்றன என்று சொன்னதாக ஏற்பட்டது. அரசனின் ஸிம்ஹாஸனத்தைமட்டு மறிந்து கொள்ள விருப்பமுள்ளவனைப்பார்த்து 'यस्मिन्नास्ते राजा तत् सिंहासनम् எதில் அரசனிருக்கின்றானோ அது ஸிம்ஹாஸனமாகும்' என்று ஆப்தனொருவன் சொன்னதும் அதிலிருக்கும் அரசனை விலக்கி ஸிம்ஹாஸனமாத்திரக்ஞானம் இவனுக்கேற்படுவது எவ்வி தமோ இவ்விதமே எது ஜகத்ஜன்மாதிகாரணமோ அது ப்ரம்ஹம் என்ற ஶ்ருதிகளினுபதேசத்தினால் உத்பன்னமான ஜகத்தைவிடுத்து அதிஷ்டான ப்ரம்ஹ மாத்திரக்ஞானமேற்படலாமென்பது ஶ்ருதி களின் கருத்து என்பதும் பெறப்பட்டது.

இந்த ஶ்லோகவிஷயமாக ஸ்ரீதரீய வியாக்கியானத்தில் சொல்லி யிருப்பதாவது "यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्। यस्य ज्ञानमयं तप:" "सर्वस्य वशी सर्वस्येशान:" "य: पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तर:" "सोऽकामयत बहु स्याम्" "स ऐक्षत तत्तेजोऽसृजत" "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" எவர் ஸாமான்யமாக = பொதுப்படையாக, ஸர்வத்தையும் பற்றிய க்ஞானமுள்ளவரோ, எவர் விசேஷமாக=தனித்து ஸர்வத்தையும்பற் றிய க்ஞானமுள்ளவரோ, எவருடைய தபஸ்ஸானது க்ஞானமயமோ என்றும், 'அவர் ஸர்வத்தையும் வசப்படுத்திக்கொண்டவர், ஸர் வத்துக்கும் நியந்தா' என்றும், 'எவர் பிருதிவியிலிருந்து கொண்டு பிருதிவ்யபிமானி தேவதைக்கும் உள்ளிருப்பவரோ=அந்தர்யாமி யோ' என்றும், 'அவர் வெகுவாக ஆவேனாக என ஸங்கல்பித்தார்' என்றும் 'அவர் ஆலோசித்தார் அந்தத் தேஜஸ்ஸை ஸிருஷ்டித் தார்' என்றும், 'ஸத்யமும்=முக்காலத்திலுமழிவுள்ள பொருளைவிட வேறுபட்டதும் தான் முக்காலத்திலுமழிவற்றதும், க்ஞானமும்=

தன்னைப் பிரகாசப்படுத்துவதற்குப் பிறவற்றின் ப்ரகாசத்தை எதிர் பார்க்கும் பொருளைவிட வேறுபட்டதும், தான் ப்ரகாசவடிவமானதும், அனந்தமும்=தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதுமாக ப்ரம்ஹமாகும்' என்றுமாதிய ஶ்ருதிகள் ப்ரம்ஹமானது ஸகுணமாகவே=குணங்களுடன் கூடினதாகவே, காணப்படினுங்கூட உண்மையில் குணங்களின் ஸம்பந்தமற்றதும், ஸர்வக்ஞமும்=ஸர்வாகாராபன்ன மாயாவபாஸக சைதன்னியரூபமும், ஸர்வசக்தியும்=ஸர்வமாயுமாகிற மாயாசக்தி ப்ரேரகமும், ஸர்வேஶ்வரமும், ஸர்வநியந்தாவும், ஸர்வோபாஸ்யமும், ஸர்வகர்மங்களுக்கும் பலன் தருவதும், ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களுக்குமிருப்பிடமானதும், ஸத்சிதானந்தமும்=உண்மையறிவானந்தஸ்வரூபியும் ஆகும் என உபதேசித்து "तत्त्वमसि அதாக நீ இருக்கின்றனை" என்றதாதி மஹாவாக்கியங்கள் ஸம்ஸாரியான ஜீவனுக்குஸம்ஸாரநிவிருத்திக்குவேண்டி அத்தகைய ஈஶ்வரத்தன்மையை உபதேசிக்கின்றன. அந்த மஹாவாக்கியத்தில் तत् என்ற பதத்துக்கும், त्वम् என்ற பதத்துக்கும் *ஸாமானாதிகரண்யமானது=ஒத்த ஒரே பொருளுள்ள தன்மையானது தோற்றுகின்றது. அந்த ஸாமானாதிகரண்யமானது ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் முடிவையடைகிறதேயொழிய (ஜீவப்ரம்ஹ ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கின்றதேயொழிய) வேறு எந்த முறையிலும் பொருந்தாததாகவே இருக்கிறது. அதாவது:—"वैश्वदेवी आमिक्षा" என்றவிடத்தில் வைஶ்வதேவீ ஆமிக்ஷா என்ற இவ்விரண்டு பதங்களுள் வைஶ்வதேவீ என்ற பதம் வைஶ்வதேவீத்வத்தையும், ஆமிக்ஷா என்ற பதம் ஆமிக்ஷாத்வத்தையும், ப்ரவிருத்தி நிமித்தங்களாகக்கொண்டு வைஶ்வதேவீ என்ற பதத்தால் ஸாமான்ய ரூபமாகவும், ஆமிக்ஷா என்ற பதத்தால் விசேஷரூபமாகவும், (*)ஆமிக்ஷாரூபமான ஒரே பொருளானது

---

* வெவ்வேறு ப்ரவிருத்தி நிமித்தங்களுள்ளதாயிருந்துகொண்டு ஒரே பொருளைக் கூறுந்தன்மையே சப்தங்களின் ஸாமானாதிகரண்யமெனப்படுகிறது. இவ்விதமே भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकत्वे सति एकार्थप्रतिपादकत्वं शब्दानां सामानाधिकरण्यम् எனப் பெரியாருமுபதேசித்திருக்கின்றனர்.

(*) காய்ச்சின பாலில் தயிரைவிட்டதும் பால் திரிந்து கட்டியும் ஜலமுமாகவாகுமிடத்தில் பாலிலுண்டான கட்டியான மாறுதல் ஆமிக்ஷா என்றும், ஜலமான மாறுதல் வாஜினம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

(அர்த்தமானது) சொல்லப்படுகிறது. இதுவே பதங்களுக்குரிய ஸாமானாதிகரண்யமாகும். அதுபோல तत्, त्वम् என்றவிடத்தில் சொல்லமுடியாது. ஏன்? தத், த்வம் என்ற இவ்விருபதங்களும் வெவ்வேறுவிதமான பொருளுள்ளனவாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். वैश्वदेवी आमिक्षा என்ற இவ்விரு பதங்களும் ஸாமான்ய ரூபமாயும், விசேஷரூபமாயும், ஒரே பொருளையேயுபதேசிக்கின்றன என்பதைக் குமாரிலபட்டரும்—

आमिक्षां देवतायुक्तां वदत्येवैष तद्धितः।
आमिक्षापदसान्निध्यात्तस्यैव विषयार्पणम् ॥

என்றதால் சொல்லியிருக்கிறார் வைஶ்வதேவீ என்றும் ஆமிக்ஷா என்றுமான இவ்விருபதங்களும் ஒரே பொருளையே சொல்லுகின்றன என்பது பொருந்தாது. வைஶ்வதேவீ என்ற பதத்தினாலும் ஆமிக்ஷாரூப த்ரவ்யமே சொல்லப்படுமானால் आमिक्षा என்ற பதம் பிரயோகிக்கத்தேவையில்லை. ஆகவே விஶ்வதேவர் என்ற தேவதையை ஸ்துதிக்கும் ருக் முதலியனவும் வைஶ்வதேவீ என்ற பதத்தாற் சொல்லப்படும் பொருளாகவாகலாமானதால் அந்த வைஶ்வதேவீ என்ற பதத்தால் ஆமிக்ஷை என்ற த்ரவ்யம் மட்டுமே எவ்விதம் சொல்லப்படும் என்ற சங்கையை இந்த ஶ்லோகத்தினால் போக்குகிறார்—

அதாவது:—वैश्वदेवी என்றவிடத்தில் विश्वदेवा इதற்கு தேவதை என்ற அர்த்தத்தில் विश्वदेव என்ற சப்தத்தின்மேல் अ என்ற तद्धितப்ரத்யயம் வைத்து वैश्वदेवी என்ற ரூபமேற்படுகிறது. ஆகவே एषः தேவதாரூப அர்த்தமுள்ள இந்த अ என்ற तद्धित ப்ரத்யயமானது देवतायुक्ताम्=விஶ்வதேவர் என்ற தேவதையுடன் ஸம்பந்தத்தையடைந்த आमिक्षाम्=ஆமிக்ஷை என்ற த்ரவ்யத்தை वदत्येव=சொல்லவே செய்கிறது. வைஶ்வதேவீ என்ற பதமே ஆமிக்ஷாரூப த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுமாயின் आमिक्षा என்ற பதம் அவஶ்யமில்லையன்றோ எனின்? आमिक्षापदसान्निध्यात्=வைஶ்வதேவீ என்ற பதத்தினால் விஶ்வதேவரைத் தேவதையாகவுடைய ஒரு த்ரவ்ய விசேஷமானது பொதுவாகச் சொல்லப்படுவதிலிருந்து அந்த த்ரவ்யமானது ஆமிக்ஷாரூபமாகவும், மற்றதாகவும் ஆகலாமாயினும்

ஆமிக்ஷா என்ற பதமானது ஸமீபத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு ஆமிக்ஷாரூப த்ரவ்ய விசேஷம்தான் அது என நிஶ்சய மேற்படுகிறது. ஆகவே ஆமிக்ஷா என்ற பதம் வைஶ்வதேவீ பதத்துக்கு ஸமீபத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு तस्यैव= பொதுவாக ஆமிக்ஷா த்ரவ்யத்தைச்சொல்லும் तद्धितप्रत्यय த்துக்கே विषयार्पणम्=விசேஷித்து விஷயார்ப்பணமானது ஏற்படுகிறது என்பது அதன் பொருள். ஆகவே "வைஶ்வதேவீ ஆமிக்ஷா" என்றவிடத்தில் போல "தத்த்வமஸி" என்றவிடத்தில் தத், த்வம் என்ற பதங்களுக்கு அர்த்தம் வேறுபடுவதால் ஸாமானாதிகரண்யம் சொல்லமுடியாது என்றேற்படுகிறது. அங்ஙனமாயின் "नील-मुत्पलम्" என்றவிடத்திற் போல விசேஷண விசேஷ்யரூபமான ஸாமானாதிகரண்யம் சொல்லுவோமென்றாலோ அதுவும் சொல்ல முடியாது. அதாவது:–நீலம், உத்பலம் என்றவிடத்தில் नीलम् என்ற பதத்துக்கு நைல்யம் என்ற குணம் பொருளாகவாகிறது. உத்பலம் என்ற பதத்துக்கு ஒரு த்ரவ்யம் பொருளாகவாகிறது. இவ்விடத்தில் நீலபதமானது அஜஹல்லக்ஷணையினால் தனது பொருளான நைல்ய குணத்துடன் கூடின பொருளைக் கூறுகிறது. ஆகவே நீலபதமானது விசேஷணமாகவும், உத்பலபதம் விசேஷ்யமாகவும் ஆகிறது. இவ்விடத்தில் நைல்யம் என்ற குணத்துக்கும், உத்பலம் என்ற த்ரவ்யத்துக்கும் ஸ்வரூபத்தில் விரோதமில்லாதபடியால் விசேஷண விசேஷ்யத்தன்மை கல்பிக்கப்படுகிறது. இங்கு ஜஹத் லக்ஷணையானது ஸம்பவிக்கலாம். தத்த்வமஸி என்றவிடத்திலோ வெனில் பரோக்ஷத்வ அபரோக்ஷத்வரூபமான விருத்தார்த்தமானது ஏற்படுவதால் விசேஷண விசேஷ்யத்தன்மை கல்பிக்கமுடியாது. ஆகவே விசேஷண விசேஷ்யபாவரூப ஸாமானாதிகரண்யமும் ஸம்பவிக்க இடமில்லை. இந்த விசேஷண விசேஷ்யபாவ விஷயமாய் குமாரிலபட்டரும்

स्वरूपसत्वमात्रेण नहि किञ्चिद्विशेषणम् ।
स्वबुद्ध्या रज्यते येन विशेष्यं तद्विशेषणम् ॥

ஒரு வஸ்துவும் தனது வடிவத்தினால் விசேஷ்யத்தில் மாறுதலை யுண்டுபண்ணாமல் தனது ஸ்வரூபமிருப்பதைக்கொண்டுமட்

டும் விசேஷணமாகவாகமாட்டாது. ஆகவே येन=எந்த நீலம் முத லியவற்ருல் स्वबुद्ध्या=தனது ஆகார க்ஞானத்தினுல் विशेष्यम्=உத் பலம் முதலிய பொருள் रज्यते=பத்மம் முதலியவற்றினின்றும் விலக்கிக் காட்டப்படுகிறதோ அதுவே விசேஷணமாகும் என்பது அதன் பொருள். அதுபோல "कुसुमितद्रुमा गङ्गा=புஷ்பித்த மரங் களையுடையது கங்கை" என்றவிடத்தில் போல ஜஹல்லக்ஷணே முறையால் ஸாமானுதிகரண்யம் சொல்லவும் முடியாது. ஏன்? தத்த்வம் பதங்களுக்கு ஏகார்த்ததவத்தைச்சொல்ல ஸ்ருதி கருத்துக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விடத்தில் கங்கை என்ற பதத்துக்கு ப்ரவாஹமர்த்தம். குஸுமிதத்ருமா என்றதால் ப்ரவாஹத்தின் ஸம்பந்தம் தீரத்திலும் (கரையிலும்), தீரத்தின் ஸம் பந்தம் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களிலும் இருப்பதால், அத்தகைய மர முள்ளது கங்கை என்பது சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே ஜஹல் லக்ஷணே சொல்லுமிவ்விடத்தில் ஸம்பந்தமுள்ள பொருள் ஸம்பந் தம் ஆகிய இவ்விரண்டினுடையவும் தோற்றமேற்படுவதாலும் தத் த்வமஸி என்றவிடத்தில் ஏகார்த்தத்துவத்தை ஸ்ருதி சொல்லுவதா லும் இது பொருந்தாது என்பது கருத்து. ஆகவே ஜஹத் அஜஹல் லக்ஷணேயினுல்=விருத்தமான அம்சத்தைவிடுத்தும் அவிருத்தமான அம்சத்தைவிடாமலும் பொருள் கூறும் முறையான லக்ஷணேயி ணுல், सोऽयं देवदत्तः என்றவிடத்தில் போல தத்த்வமஸி என்பது ஏகார்த்தமான நிர்க்குணத்தில் முடிவையடைகிறது. ஒருவன் ஒரு சமயம் காசியில் பார்த்த மனிதனை திரும்பவும் அதேயிடத்தில் வெகுகாலம்வரை காணுமல் திரும்பவும் நேரில் வேறிடத்தில் காணும்பொழுது மறந்து முன்பார்த்த மனிதனைக்காட்டிலும் இவன் வேறு எனவெண்ணுங்கால் வேறொரு மனிதன் இடையில் வந்து "सोऽयम् காசியில் கண்டவனேதான் இவன்" என்கிருன் என்ற விடத்தில் முன்பார்த்த தேசம் காலம் இவையும், இப்பொழுது பார்க்கும் தேசம் காலம் இவையும் வேறுபாடுள்ளதும் விருத்தமுமாயி னும் கூட அந்த விருத்தங்களான தேசம் காலம் இவற்றைப்போக்கி தேவதத்தனுடைய வ்யக்தியாத்திர ஐக்யக்ஞானமேற்படுவது எவ்வித மோ இவ்விதமே तत् என்றதால் ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய தர்மவிசிஷ் டமான பொருளும், त्वम् என்றதால் கிஞ்சித்க்ஞத்வம் முதலிய தர்ம

सैषाह्युपनिषद्ब्राह्मी पूर्वेषां पूर्वजैर्धृता । श्रद्धया धारयेद्यस्तां क्षेमं गच्छेद-किंचनः ॥ ३ ॥ अत्र ते वर्णयिष्यामि गाथां नारायणान्विताम् । नारदस्य

விசிஷ்டமான பொருளும் ஒன்று என உபதேசிக்கின்ற இந்த மஹா வாக்கிய ஸ்தலத்தில் விருத்தங்களான அம்சங்களை விலக்கி இரண்டிடத்திலும் ஒத்துவருகின்ற சித்ரூபமானது ஒன்று என்பதாய் ஸாமாநாதிகரண்ய முறையையொட்டி பொருள் கொள்ளப்படுவதால் நிர்க்குண ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் முடிவையடைந்துவிடுகிறது என்பது பெறப்பட்டது. மேலும் ஶ்ருதிகளில் "अस्थूलं अनणु=ஸ்தூலமாக இல்லாதது, அணுவாக இல்லாதது" என்றதாதி வாக்கியங்களும் உபாதிநிஷேதம் செய்யும் வாயிலாக தத்பதார்த்த சோதனம் செய்வதில் உபயோகப்படுவதால் அவற்றுக்கும் நிர்க்குண ப்ரம்ஹ உபதேசத்தில் தான் முடிவு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவ்விதமே இங்கும் ஆரம்பத்தில் "स्वसृष्टमिदमापीय" என்றதால் ஸகுண ப்ரம்ஹத்தை ஶ்ருதிகளுக்கு ஆலம்பனமாகவும், முடிவில் श्रुतयस्त्वयि फलन्त्यत-न्निरसनेन भवन्निधनाः=ஶ்ருதிகள் அதல்லாதவற்றை நீக்கும் வாயிலாக உம்மிடத்தில் பயன் பெறுகின்றன" என முடிக்கவும் போகின்றன. உபாஸனையைச் சொல்லும் வாக்கியங்களுக்கோவெனில் யாகாதிரூபமான கர்மாவுக்கு வேண்டி ஏற்பட்ட ஸிருஷ்டியாதிகளை யவலம்பித்தல் மூலமும், ஞானஸாதனமான சித்தைகாக்ரியத்தை விதித்தல் மூலமும் நிர்க்குண ப்ரம்ஹபரத்வம் ஏற்படுவதாகக்கொள்ளவேண்டும். (எ-று)

குறிப்பு—மஹாவாக்கியார்த்த விஷயமாய் அதிகமாக எழுத வேண்டியிருப்பினும் விரிவுக்கஞ்சி எழுதாது விடப்பட்டது.

அந்த இந்த உபநிஷத்தானது=ரஹஸ்ய ப்ரம்ஹவித்யையானது நம்முன்னோர்களான தக்ஷர் முதலியோருக்கும் முன்னருண்டானவர்களான ஸனகாதிகளினாலும் ஶ்ரவணாதி முறையாக மனத்தில் தரிக்கப்பட்டது. ஆகவே எவன் அந்த ரஹஸ்ய ப்ரம்ஹவித்யையை ஶ்ரத்தையுடன்=குரு சாஸ்திர விஸ்வாஸத்துடன் மனத்தில் தரிப்பானோ அவன் தேஹாதிகளாகிற உபாதிகளினால் விடப்பட்டவனாய்க்கொண்டு க்ஷேமத்தை (ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்கார ரூபமான பலனை) அடைந்துவிடுகிறான், (3) இவ்விஷயத்தில் நாராயண

च संवादमृषेर्नारायणस्य च ॥४॥ एकदा नारदो लोकान्पर्यटन्भगवत्प्रियः। सनातनमृषिं द्रष्टुं ययौ नारायणाश्रमम् ॥ ५ ॥ यो वै भारतवर्षेऽस्मिन्क्षेमाय स्वस्तये नृणाम्। धर्मज्ञानशमोपेतमाकल्पादास्थितस्तपः॥ ६ ॥ तत्रोपविष्टमृषिभिः कलापग्रामवासिभिः। परीतं प्रणतोऽपृच्छदिदमेव कुरूद्वह ॥ ७ ॥ तस्मै ह्यवोचद्भगवानृषीणां शृण्वतामिदम्। यो ब्रह्मवादः पूर्वेषां जनलोकनिवासिनाम् ॥ ८ ॥ श्रीभगवानुवाच—स्वायंभुवं ब्रह्मसत्रं जन-

---

மஹருஷியை வக்தாவாகக்கொண்டதும், நாரதருடையவும், நாராயண மஹருஷியினுடையவும் ஸம்வாதரூபமானதுமான இதிஹாஸத்தை (பழைமையான கதையை) உனக்குச் சொல்லுகிறேன். (4) ஒருஸமயம் பகவத்பக்தரான நாரதர் உலகில் ஸஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு இந்தப் பாரதவர்ஷத்தில் வசிக்கின்ற ஜனங்களுடைய இம்மை மறுமை நன்மையையும் பொருட்டு கல்பந்தொடங்கி (ப்ரம்ஹதேவனுடைய தினத்தின் முதலாவது அம்சந்தொடங்கி) தர்மம் க்ஞானம் வைராக்கியம் இவற்றுடன் கூடின தபஸ்ஸை எவர் செய்து வருகின்றாரோ அந்த ஸனாதனரான (பழைமையான) ருஷியைத் தரிசிக்கவேண்டி நாராயணாஶ்ரமத்தை அடைந்தார் (5–6) ஹே குரூத்வஹ! அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவரும், கலாபக்கிராமவாஸிகளான மஹருஷிகளால் சூழப்பட்டவருமான அவரை நமஸ்கரித்து இதையே கேட்டார். (7) பகவானான நாராயணருஷியானவர் ருஷிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்குங்கால் ஜனலோக நிவாஸிகளான முன்னோர்களுக்குள் எந்த ப்ரம்ஹவாதமானது (ப்ரம்ஹத்தைப்பற்றின விசாரமானது) ஏற்பட்டதோ இதையே அந்த நாரதருக்குச் சொல்லலானார். (8)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ப்ரம்ஹ குமாரரான ஹே நாரத! முன்னர்=கல்பத்தின் ஆதியில், ஜனலோகத்தில் †ப்ரம்ஹஸத்ரமானது ஏற்பட்டது. அந்த ஜனலோகத்தில் வஸிப்பவர்க

---

† எதில் யஜமானர்களே ஸமானர்களாக இருந்துகொண்டு ருத்விகாதிகளின் காரியத்தைச் செய்கின்றனரோ அந்தக் கர்மமானது ஸத்ரம் எனப்படும். அதுபோல ஸமானமாகவே உள்ளவர்கள் வக்தாவாகவும், சுரோதாவாகவுமிருந்துகொண்டு எங்கு ப்ரம்ஹவிசாரஞ்செய்கின்றனரோ அது ப்ராம்ஹஸத்ரமெனப்படுகிறது.

लोकेऽभवत्पुरा। तत्रस्थानां मानसानां मुनीनामूर्ध्वरेतसाम् ॥ ९ ॥ श्वेतद्वीपं गतवति त्वयि द्रष्टुं तदीश्वरम्। ब्रह्मवादः सुसंवृत्तः श्रुतयो यत्र शेरते। तत्र ह्यायमभूत्प्रश्नस्त्वं मां यमनुपृच्छसि ॥ १० ॥ तुल्यश्रुततपःशीलास्तुल्यस्वीयारिमध्यमाः। अपि चक्रुः प्रवचनमेकं शुश्रूषवोऽपरे ॥११॥ सनन्दन उवाच—स्वसृष्टमिदमापीय शयानं सह शक्तिभिः। तदन्ते बोधयांचक्रुस्तल्लिङ्गैः श्रुतयः परम् ॥ १२ ॥ यथा शयानं सम्राजं बन्दिनस्तत्पराक्रमैः। प्रत्यूषेऽभ्येत्य सुश्लोकैर्बोधयन्त्यनुजीविनः॥१३॥ श्रुतय ऊचुः—

जय जय जह्यजामजित दोषगृभीतगुणां त्वमसि यदात्मना समवरुद्धसमस्तभगः। अगजगदोकसामखिलशक्त्यवबोधक ते क्वचिदजयाऽऽत्मना च चरतोऽनुचरेन्निगमः॥ १४ ॥

ளும், ப்ரம்ஹதேவரின் மானஸகுமாரர்களும், ‡ஊர்த்துவரேதஸ்ஸுகளுமான முனிகளுக்குள் எதனிடத்தில் ஸ்ருதிகள் ஸமன்விதங்களாகவாகின்றனவோ அவ்விஷயமான ப்ரம்ஹவாதமானது (வேதவிசாரமானது) ஏற்பட்டது. நீர் (அச்சமயம்) ஸ்வேதத்வீபபதியான ஈஸ்வரனைப் பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்தீர். (9–10) அவர்கள் யாவரும் துல்யமான சாஸ்திரக்ஞானம் தபஸ் இவற்றையுடையவர்களாகவும், துல்யமான மித்திரன் சத்ரு உதாஸீனன் இவர்களையுடையவர்களாகவும் இருந்தபோதிலும்கூட மற்றவர் ஸ்ரவணஞ்செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாய்க்கொண்டு தங்களுள் ஒருவரை வக்தாவாகச் செய்துகொண்டனர். (11) ஸனந்தனர் சொல்லலுற்றார்—தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ப்ரளயகாலத்தில் சக்திகளுடன் கூட ஒடுக்கிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்பவர்போலிருக்கின்ற பகவானை ப்ரளயத்தின் முடிவில் (ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில்) *ஸ்ருதிகள் பகவதுபதேசஞ்செய்கின்ற வாக்கியங்களினால், சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் சக்கிரவர்த்தியை அவனையண்டிப்பிழைக்கின்றவர்களான வந்திகள் விடியற்காலையில் அவனருகில் வந்து நல்ல கீர்த்திகள் வாய்ந்த அவனுடைய பராக்கிரமங்களினால் எவ்விதம் எழுப்புவார்களோ அவ்விதம் எழுப்பின.

---

‡ ஜிதேந்திரியர்களும். * பகவானுடைய முதலாவது மூச்சுக்காத்து ரூபங்களான வேதங்கள் அவரை எழுப்பின என்று கருத்து.

வேதஸ்துதிகள்.

(அ–கை) இது முதல் 28 ஶ்லோகங்களினால் வேதங்கள் செய்கின்ற ஸ்துதிகள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த வேதஸ்துதிகள் பின்னர் வரும் 11-வது ஸ்கந்தத்திலுபதேசிக்கப்படும் பொருளுக்கு சூத்திரரூபங்களாகும் என முன்னருபதேசிக்கப்பட்டது. அதன் சூத்திரரூபமான முதல் ஶ்லோகம் பின்வருமாறு—

(ப–ரை) **अजित !**=எதனாலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! **अखिलशक्त्यवबोधक !**=எல்லாவிதமான சக்திகளையும் உத்போதனம்செய்து=வெளிப்படும்படி செய்து, வைப்பவரே! **जयजय**=உமது உத்கர்ஷத்தை வெளிப்படுத்துவீராக. **यत्**=யாதுகாரணத்தினால் **त्वम्** = நீர் **आत्मना**=ஸ்வரூபத்தினாலேயே, **समवरुद्धसमस्तभगः**=அடையப்பட்ட எல்லாவிதமான ஐஶ்வரியத்தையுமுடையவராக, **असि**=இருக்கின்றீரோ, **तत्**=அந்தக்காரணத்தினால் **अगजगदोकसां—अग**=ஸ்தாவரமும், **जगत्**=ஜங்கமமுமான **ओकसाम्**=சரீரங்களையுடைய ஜீவர்கள் விஷயத்தில் **दोषगृभीतगुणाम्**=தோஷத்துக்குவேண்டி=ஆனந்தாதிகளை மறைப்பதற்குவேண்டி, கிரஹிக்கப்பட்ட குணங்களை=ஸத்வாதிகளையுடையதான, **अजाम्**=அவித்யையை, **जहि**=*நாசமாக்குவீராக. **क्वचित्**=ஸிருஷ்டிதொடங்கும் ஸமயத்தில் **अजया**=மாயையுடனும் **आत्मना च**=ஸத்யஜ்ஞானானந்த ஸ்வரூபத்துடனும் **चरतः**=இருக்கின்ற **ते**=உம்மை, **निगमः**=வேதமானது, **अनु चरेत्**=உபதேசிக்கின்றது. (1)—(14)

(தா–ம்) "**यस्य निश्वसितं वेदाः**=எவருடைய மூச்சுக்காத்து வேதங்களோ" என்றதனால் உலகில் புருஷனது ப்ரயத்னமின்றியே மூச்சுக்காத்துகள் எவ்விதம் வெளிவருகின்றனவோ அவ்விதமே பகவானிடத்தில் ப்ரளயகாலத்திலொடுங்கின வேதங்கள் ஸிருஷ்டியினாரம்பகாலத்தில் எவ்வித ப்ரயத்னமுமின்றியே முதன் முதலில் பகவன் முகத்தினின்றும் வெளிவந்தன என்பது பெறப்படுகிறது இதி

---

* இந்த அவித்யையானது பிறரை வஞ்சிக்கவேண்டி குணங்களைப் பின்பற்றி நடக்கும் வியபிசாரியானவள் போல பரனான–பரமேச்வரரான உமது ஸ்வரூபத்தை வஞ்சிக்கவேண்டி ஸத்வாதிகுணங்களை அங்கீகரித்திருப்பதால் அதை நாசமாக்கவேண்டுவது மிக்க அவசியமாகிறது என்பது கருத்து.

லிருந்து எந்த சப்தங்கள் ப்ரயத்னபூர்வகமாய் வெளியிடப்படுகின்றனவோ அவை ப்ரயத்னத்தை முன்னிட்டு உண்டாவனபற்றி "यत् जन्यं तत् अनित्यम्=எது ஒருஸாதன மூலம் உண்டாகின்றதோ அது அநித்யமாகும்" என்ற நியாயத்தையொட்டி அநித்யமாகவேயாகும் வேதங்களோ ப்ரயத்னாபேக்ஷயின்றித் தானாகவே முன்னர் இருந்த அமைப்புப்படி வெளிவருவதால் நித்யங்களாகவே ஆகிவிடுகின்றன. உலகில் வேதங்களை மனப்பாடம் செய்த உபாத்தியாயரொருவர் தூங்கும்பொழுது அவருடைய மனமும், அதிலுள்ள வேதங்களும் ஒடுங்கி இருப்பினுங்கூட அவர் விழித்தெழுந்ததும், அவருடைய வாயினின்றும் முன்னர் மனப்பாடம் செய்திருந்த முறைப்படி வேதங்கள் வெளிவருவதை நாம் காண்கிறோம். இங்கு உபாத்தியாயர் வேதங்களை உண்டுபண்ணினவராகவாகாமல் அவற்றை வெளியிட்டவராகமட்டும் எவ்விதம் எண்ணப்படுகிறாரோ அவ்விதமே ப்ரளயகாலத்தில் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்கின வேதங்கள் ஸிருஷ்டியின் ஆரம்பகாலத்தில் அவருடைய முகத்தினின்றும் வெளிவருவதால் வேதங்கள் நித்யங்களாக ஆகிவிடுகின்றன என்பதில் தடையில்லை. ஆகவே அத்தகைய வேதங்கள் கர்மகாண்டம், உபாஸனாகாண்டம், க்ஞானகாண்டம் என மூன்றுவிதங்களாகப் பொதுவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் இடையிலுள்ள பற்பல பேதங்களை முன்னிட்டு இருபத்தெட்டு விதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவை பகவானை ஸ்துதிக்கின்றன என்பது இந்த வேதஸ்துதியில் சொல்லப்படுகிறது. அவையாவன—(1) लक्षण, (2) शरण, (3) अन्तर्यामि, (4) भेद, (5) अभेद, (6) ज्ञान, (7) निन्दा, (8) उपदेश, (9) उपासना, (10) भक्ति, (11) अनुक्रोश, (12) दुर्विज्ञेयत्व, (13) अनिर्वचनीयत्व, (14) असद्वादादिखण्डन, (15) स्तव, (16) ऐक्यात्म्य, (17) सृष्टि, (18) बंध, (19) मोक्ष, (20) अतर्क्यशक्तित्व, (21) सर्वेश्वरत्व, (22) सोपाधिलय, (23) निरुपाधिलय, (24) वैराग्य, (25) गुरूपसदन, (26) ब्रह्मानन्द, (27) अतन्निरसन, (28) अनन्तत्वादिप्रतिपादकाः என இருபத்தெட்டுவிதங்களாகப் பிரிந்து பகவானை ஸ்துதிக்கின்றன என்றும். அவற்றுள் இந்த முதலாவது "ज़यजय जह्यजाम्" என்ற ஸ்லோகத்தால் தடஸ்தலக்ஷணமும், சரணவரணமும், சொல்லும் வேதங்கள் பகவானை ஸ்துதிக்கும் முறை சொல்

லப்படுகிறது. பொதுவாய் எல்லா ஸ்ருதிகளும், ஸகுணரும் ஆயி னும் குணங்களினால் தனது ஸ்வரூபத்துக்கு எவ்விதமாறுதலும் செய்யப்படாதவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அவலம்பித்து (அதாவது:—ஸகுண ஈஸ்வரனைச் சொல்லும் வாயிலாக என்றும்.) உண்மையில் எவ்விதகுணமுமற்ற நிர்க்குணமும் பரம்ப்ரம்ஹமுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனையுபதேசிக்கின்றன என்பது இந்த ப்ரகரணத்தின் பொதுவான கருத்தாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते உண்டாகும் இந்தப் பொருள்கள் எவரிடமிருந்துண்டாகின்றனவோ" என்றும், "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै। तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये॥ எவர் முதலில் ப்ரம்ஹதேவனை யுண்டுபண்ணினாரோ, எவர் அந்த ப்ரம்ஹதேவனுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தாரோ சரீரம் புத்தி இவற்றுக்கு ப்ரகாசத்தைத்தருகின்ற அந்தத் தேவனையே மோக்ஷத்தையடையவிருப்பமுள்ள நான் சரணமாகவடைகிறேன்" என்றும், "य आत्मनि तिष्ठन् எவர் ஆத்மாவினிடத்தில் இருப்பினும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ளிருப்பவரோ" என்றும், "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म—सत्यम्=முக்காலத்திலும் அழிவுள்ள பொருளைவிட வேறுபட்டதும் தான் முக்காலத்திலுமழிவற்றதும், ज्ञानम्=தனது ப்ரகாசத்துக்குப் பிறவற்றின் ப்ரகாசத்தை யெதிர் பார்க்கும் பொருளைவிட வேறுபட்டதும், தான் ஞான (ப்ரகாச) வடிவமானதும், अनन्तम्=தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்றதுமாக ப்ரம்ஹமிருக்கிறது" என்றும், "यः सर्वज्ञः सर्ववित् எவர் ஸர்வாகாராபன்ன=எல்லாமாகவுமான, மாயையை ப்ரகாசப்படுத்தும் சைதன்யஸ்வரூபரும், மாயாகாரியமான ஸர்வத்தையும் ப்ரகாசப் படுத்துகின்றவருமோ அவரிடமிருந்து வேதாதிகளான யாவுமுண்டாயின" என்றுமாதிய ஸ்ருதிகள் பகவத்ஸ்வரூபத்தையுபதேசிக்கும் முறை இந்த ஸ்லோகத்தினால் கூறப்பட்டது.

மூலத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக சரீரத்தையடைந்த ஜீவர்களின் அவித்யையைப்போக்கி அதன் வாயிலாக உமது உத்கர்ஷத்தை வெளிக்காட்டவேண்டுமென்பது हे अजित! जयजय अगजगदोकसामजां जहि என்றதாலும், குணவதியான மாயையை ஏன் நாசமாக்கவேண்டு

மெனின் ? பிறரை வஞ்சிப்பதற்குவேண்டி குணமுள்ளவளாக நடிக்கும் வேசிபோல இந்த மாயையானவள் ஸ்வரூபபூதமான ஆனந்தாதிகளை மறைக்கும் குணமுள்ளவளாக இருப்பதுபற்றி இதை நாசமாக்கவேண்டுவது அவஶ்யமாகின்றது என்பது "दोष गृभीतगुणाम्" என்றதாலும், அங்ஙனமாயின் அந்த மாயை என்னிடத்திலும் தோஷத்தை யாரோபணஞ்செய்துவிடக் கூடுமானதுபற்றி எனக்குமட்டும் அவளை நாசம்செய்யும் விஷயத்தில் சக்தி ஏது எனின் ? நீர் ஸ்வரூபத்தினாலேயே அடையப்பட்டதான ஸர்வைஶ்வரியமுமுள்ளவராக இருக்கிறீர். அதாவது:—மாயையைத் தன் வசமாக்கினவராக இருக்கிறீர். ஆனதுபற்றி உமக்கு மாயையை நிவிருத்திசெய்யச் சக்தியுண்டு என்பது "आत्मना समवरुद्धसमस्तभगः" என்றதாலும், அங்ஙனமாயின் இந்த ஜீவர்களை க்ஞானவைராக்யாதிகளினால் தாங்களாகவே ஏன் அந்த மாயையை நாசம் செய்துகொள்ளக்கூடாது எனின் ? அந்த ஜீவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக=ஸர்வ சக்திகளையும் தருபவராக நீர் இருக்கிறீர். ஆகவே அந்த ஜீவர்கள் க்ஞான வைராக்கியாதிகளில் ஸ்வதந்திரர்களன்று என்பது अखिलशक्त्यवबोधक ! என்றதாலும், அங்ஙனமாயின் ஈஶ்வரனான நான் பரிபூர்ண க்ஞானைஶ்வரியாதி குணமுள்ளவனானது பற்றி கர்மக்ஞான சக்திகளை அவபோதம் செய்தல் வாயிலாக அவித்யாதிகளை நாசமாக்கக் கூடியவன் என்ற விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்னை எனின் ? வேதங்களான நாங்களேதான் அவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்பது निगमः (वेदः) என்றதாலும், அங்ஙனமாயின் அவித்யாதிகளை நாசமாக்குகின்ற என்னிடத்தில் ஶ்ருதிகள் ப்ரவிருத்திக்கும் முறை யாது எனின்? ஸிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் மாயையுடனும், ஐஶ்வரியத்துக்கு லோபமில்லாமைபற்றி ஸத்யக்ஞான ஆனந்தைகரஸமான ஸ்வரூபத்துடனும் க்ரீடிக்கின்ற உம்மை= அதாவது: மாயாவிசிஷ்டரான உம்மை, ஶ்ருதிகளான நாங்களுபதேசிக்கின்றோம் என்பது "क्वचिदजया आत्मना च चरतो अनुचरेत्" என்றதாலும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஸிருஷ்டியாதி ஶ்ருதிகள் முன்னர் கூறியபடி தடஸ்தலக்ஷண முறையால் உம்மையுபதேசிக்கின்றன என்றேற்பட்டது. மேலும் "गामानय, घटो

बृहदुपलब्धमेतदवयन्त्यवशेषतया यत उदयास्तमयौ विकृतेर्मृदिवाविकृतात्। अत ऋषयो दधुस्त्वयि मनोवचनाचरितं कथमयथा भवन्ति

भग्नः பசுவைக் கொண்டுவா, குடம் உடைந்தது" என்றவிடத்தில் गो என்ற சப்தமும், घट என்ற சப்தமும், गो, घट வியக்திகளில் போல गोत्व, घटत्वரூபமான ஜாதிகளிலும், சக்தங்களாக இருப்பதால் கோத்வம், கடத்வம் இவைகளுக்கும் உபஸ்திதி வந்தபோதிலும் கூட आनयनமானது गोत्व ஜாதியிலும், பங்கமானது घटत्व ஜாதியிலும் ஸம்பவிக்காதானதுபற்றி गोरूप வியக்தியிலும், घटरूप வியக்தியிலும் மட்டுமே அவ்விரு சப்தங்களுக்கும் தாத்பரியங்கொள்ளப்படுவது எவ்விதமோ, அவ்விதமே तत् त्वमसि முதலிய மஹாவாக்கியங்களினுல் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி விசிஷ்ட ஈஶ்வரனுக்கும், கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதிவிசிஷ்ட ஜீவனுக்கும் உபதேசிக்கப்படும் அபேதமானது ஸம்பவிக்காதாகையால் உபாதி பரித்பாகரூபமான பாகத்தியாக லக்ஷணையால் சுத்த சிதானந்தவ்யக்திலேயே தாத்பரியமுள்ளன என்று கண்டுகொள்ளவேண்டும். இவ்விதமே सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म என்றதால் ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபலக்ஷணம் கூறுமிடத்திலுங்கூட அஸத்யமாயும், ஜடமாயும், ஸாந்தமாயும் உள்ள உபாதியில் ஸத்யத்வம், க்ஞானத்வம், அனந்தத்வம் இவை ஸம்பவிக்கமுடியாதாகையால் அஸத்யமாயும், ஜடமாயும், ஸாந்தமாயும் (அந்தத்துடன் கூடினதாயும்) உள்ள உபாதியைப் பரித்பாகஞ்செய்து சுத்த ஸ்வரூபத்திலேயே தாத்பரியமென்றும் கண்டுகொள்ளவேண்டும் என்றும் ஏற்பட்டது. (1)-(14) (எ-று)

இரண்டாவது ஶ்லோகம்.

(அ-கை) "इन्द्रो यातोऽवसितस्य राजा"—यातः=ஜங்கமமான பொருளுக்கும், अवसितस्य=ஸ்தாவரமான பொருளுக்கும் इन्द्रः= இந்திரன், राजा=அரசனுகிறுன்" என்றும், "अग्निर्मूर्धा दिवः=அக்னியானவன் த்யுலோகத்துக்குத் தலையாகிறுன்" என்றும், "सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च=சூரியன் ஜங்கமங்களுக்கும், ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஆத்மாவாகிறுன்" என்றுமாதிய வாக்கியங்களினுல் வியாவஹாரிக ஜீவேசபேதகாலத்திலுங்கூட இந்திரன் அக்னி சூரியன் முதலியோரும் ஈஶ்வரர்களாக உபதேசிக்கப்படுவதால் ஈஶ்வரன் ஒருவர்

என்பது எவ்விதம் பொருந்தும் என்ற ஆசங்கைக்கு இதனால் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

(ப-ரை) **विकृते:**=குடம் முதலிய காரிய வர்க்கத்துக்கு **मृदिव**=காரணமான மண்ணில் உத்பத்திலயங்கள் ஏற்படுவதுபோல [**सर्वस्य इन्द्रादे: कार्यजातस्य**=இந்திராதியான எல்லாக் காரியஸமூஹத்துக்கும்] **अविकृतात्** = எவ்விதவிகாரமும்=மாறுதலும், அற்ற **यत:**=எந்த ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து **उदयास्तमयौ**=உத்பத்திலயங்களேற்படுகின்றனவோ **उपलब्धम्**=திருஷ்டமான **एतत्**=இந்திராதியான இவையாவும், **बृहत्**=ப்ரம்ஹமேயாகும். ஏன்? **अवशेषतया**=இந்திராதியான ஸர்வமும் பாதிக்கப்படினுங்கூட ப்ரம்ஹமானது பாதிக்கப்படாமல் எஞ்ஜியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **अत:**=ஆனதுபற்றி **ऋषय:**=மந்திரங்கள், **त्वयि**=உம்மிடத்திலேயே **मनोवचनाचरितम्**—**मनसा आचरितम्**=தாத்பரியத்தையும், **वचनेन आचरितम्**=அபிதானத்தையும் **दधु:**=தரித்தன. பெயரினாலும், தாத்பரியத்தினாலும் உம்மையே உபதேசித்தன என்பது கருத்து. அல்லது **वचनाचरितम्**=வேதவசனங்களின் தாத்பரியமானது **यत:**=யாதுகாரணத்தினால் **त्वयि**=உம்மிடத்திலேயே இருக்கின்றதோ **अत:**=ஆனதுபற்றி **ऋषय:**=ருஷிகள் **त्वयि**=உம்மிடத்தில் **मन:**=மனதை **दधु:**=செலுத்தினர் என்றும் பொருள் கொள்ளவும். **नृणाम्**=பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்களுடைய **भुवि**=பூமியில் அதாவது:—பூவிகாரமான பர்வதாதிகளில் **दत्तपदानि**=வைக்கப்பட்ட அடிவைப்புகளும் **अयथा**=பூமியில் வைக்கப்படாதனவாக **कथं भवन्ति**=எவ்விதமாகும். மண்ணிலோ, கருங்கல்லிலோ, செங்கல்லிலோ வைக்கப்பட்டபோதிலும் அடிவைப்புகள் பூமியைவிட்டு விலகாதனவாக எவ்விதமாகின்றனவோ அவ்விதமேயாதேனும் ஒரு காரியத்தைச்சொன்னபோதிலுங்கூட வேதங்கள் பரமகாரணரும், பரமார்த்தருமான உம்மையே சொன்னவைகளாக ஆகிவிடுகின்றன. ஆகவே இந்திரன் சூரியன் முதலியோர் உம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாதலால் அவர்களை "**इन्द्रो यातोऽवसितस्य राजा**" என்றதாதியால் சொல்லும் வேதங்கள் ஸர்வகாரணரான உம்மையே முடிவில் சொல்லின என்பது பெறப்பட்டது. (2) (எ-று)

(தா—ம்) "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" என்றும், "पुरुष एवेदं सर्वम्" என்றுமான ஸ்ருதிகள் இவையாவும் ப்ரம்ஹமே என்றும், இவையாவும் புருஷனே என்றும் உபதேசிக்கின்றன. यद्रजतमभात् सा शुक्तिः= எது வெள்ளியாகத்தோன்றிற்றோ அது சுக்தி என்றவிடத்தில் வெள்ளியும் அதன் தோற்றமும் மித்யாபூதமென்றும் சுக்தியேதான் ஸத்யமென்றும் ஏற்படுவதுபோல, "இது என்பதும், ஸர்வம்=யாவும், என்பதும் ப்ரம்ஹமே" என்றதால் இது என்பதும், ஸர்வம் என்பதும், மித்யாபூதமென்றும் ப்ரம்ஹமே ஸத்தியமென்றும் சொன்னதாக ஏற்படுகிறது. ஆகவே சுக்தி விஷயமான அக்ஞானத்தினால் வெள்ளியும் அதன் க்ஞானமும் கற்பிக்கப்படுவதுபோல ப்ரம்ஹவிஷயமான அக்ஞானத்தினால் ஸர்வமான ப்ரபஞ்சமும் அதன் க்ஞானமும் கற்பிக்கப்பட்டதாகவாகிறது என்பது பெறப்பட்டது. இவ்விதமே पुरुष एवेदं सर्वम् என்றவிடத்திலும் காண்க. இந்த ஸ்ருதியின் பொருளே மூலத்தில் "बृहदुपलब्धमेतदवयन्ति" என்றதாற் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இங்கு उपलब्धं एतत् बृहत् इत्येव अवयन्ति என்றவிடத்தில் एतत् बृहत् என்பதால் மட்டும் एतत्=இந்த ப்ரபஞ்சமானது बृहत्=ப்ரம்ஹமே அதாவது:—ப்ரம்ஹவிஷயக அக்ஞானத்தினால் இந்த ப்ரபஞ்சமும் அதன் தோற்றமுமேற்படுகிறதேயொழிய ப்ரம்ஹக்ஞானமேற்பட்டதும் ப்ரபஞ்சமும் அதன் தோற்றமும் இருப்பதற்கிடமில்லை என்ற பொருள் ஏற்பட்டுவிடுமாயினுங்கூட एतत्=என்றதால் சொல்லப்படும் ப்ரபஞ்சத்துக்கு उपलब्धम्=दृष्टम्=என்ற விசேஷணம் (அடைமொழி) கொடுத்துக் கூறினதிலிருந்து "विश्वं मिथ्या, दृश्यत्वात्=ப்ரபஞ்சமானது மித்யையாகும், திருஸ்யமாக இருப்பதால்" என்பதாய் ப்ரபஞ்சமித்யாத்வ விஷயத்தில் ஹேதூபதேசமும் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. மேலும், अवशेषतया என்றதால் "अविनाशी वा अरे अयमात्मा" என்று ஸ்ருதியிலும், "सर्वं विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं विनश्यति। पुरुषस्तु विनाश हेत्वभावादविनाशी" என்று அதன் பாஷ்யத்திலும் "விநாசத்தையடையும் காரியஸமூஹம் யாவும் புருஷன்வரை தான் விநாசத்தையடைகிறது. புருஷனோ விநசப்படுத்தக்கூடிய ஹேது (காரணம்) இல்லாமைபற்றி விநாசமற்றவனாக=அழியாதவனாக ஆகிறான்." என்று சொன்னபடி ப்ரம்ஹமானது ப்ரபஞ்சமும் அதன் தோற்றமும் இல்லாதபொழுதுங்கூட

எஞ்ஜியிருப்பதிலிருந்து, ப்ரபஞ்சம் மித்யாபூதம் என்பதில் அவசிஷ்யமாணத்வத்துக்குக் காரணத்தன்மை சொன்னதாக ஏற்பட்டது. மேலும், अविकृतात्=எவ்விதவிகாரமும்=மாறுதலும் அற்ற यत:=எந்த ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து सर्वस्य प्रपञ्चस्य=எல்லாப்ரபஞ்சத்துக்கும் उदयास्तमयौ=உத்பத்திவிநாசங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ என்றதால் 'इदं रजतम, अयं सर्प:' இது வெள்ளி, இதுபாம்பு, என்றபொய்யான தோற்றமேற்படுமிடங்களில் इदम, अयम्=என்ற சப்தங்களால் சொல்லப்படும் சுக்தியும், கயிறும் முறையே विवर्ताधिष्ठान மாக எவ்விதமாகின்றனவோ இவ்விதமே पुरुष एवेदम् என்றதால் சொல்லப்படும் புருஷசப்தவாச்ய ப்ரம்ஹமும் विवर्ताधिष्ठान மாகமட்டுமாகிறதேயொழிய எவ்விதவிகாரமும் அதற்கு இல்லை என்றும் ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்தும் ஸர்வாதிஷ்டான சின்மாத்ரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ப்ரபஞ்சமானது கல்பிதமானதுபற்றி மித்யாபூதமென்பதில் யாதும் தடையில்லையென்றும் ஏற்படுகிறது.

மேலும், मृदि वा विकृते:=விகிருதிக்கு=காரியமான குடம் முதலியவற்றுக்கு मृदि=மண்ணில், वा=உத்பத்திலயங்கள் ஏற்படுவதுபோல என்றதால் மண்ணின் காரியங்களான குடம் முதலியன காரணமாகவான மண்மாத்ரமாக எவ்விதம் காணப்படுகிறதோ இவ்விதமே ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்துண்டாகும் ப்ரபஞ்சமும் உபாதான காரணமான ப்ரம்ஹமாத்ரமே தானுகும் என்பது பெறப்பட்டது. குடமாகிற காரியமுண்டாவதற்கு மண்பொடியில் ஜலத்தை விட்டுத் துகைத்து உருண்டையான பிறகு அவ்வுருண்டைநிலையை யடைந்த மண்ணே குடம் முதலிய காரியத்துக்குக் காரணமாகவாகிறதேயொழிய தனியான மண்பொடியோ, தனியான ஜலமோ காரணமாகவாகிறதில்லை. சாந்தோக்கியஶ்ருதியும் "यथा सोम्य एकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्यात्" என்றவிடத்தில் मृत्पिण्डेन என்றதால் மண்ணுருண்டைக்கே காரணத்தன்மையை சொல்லியிருக்கிறது. இதிலிருந்து மண்ணுருண்டையையும், குடத்தன்மையையும் மனதில் வாங்கி ஆலோசனை செய்பவனுக்கு மண் காரணமென்றும் குடம் காரியம் என்றுமான புத்தி யேற்படுகிறதேயொழிய தனித்த மண்பொடியை மட்டும் ஆலோசிப்பவனுக்கு காரணமென்றும் காரியமென்றுமான புத்தியானது உண்டாவதில்லை என்பது

எவ்விதமோ இவ்விதமே மாயியான=மாயோபஹிதமான, ப்ரம்ஹத்தையும், ப்ரபஞ்சத்தையும் மனதில் வாங்கினவனுக்கு ப்ரம்ஹமானது ப்ரபஞ்சகாரணமாக வாகிறதேயொழிய இல்லாதவிடமில்லாது எங்கும் ஊடுருவிப்ரகாசிக்கும் சுத்தஸன்மாத்திரமான ப்ரம்ஹத்தைமட்டும் அனுஸந்தானஞ் செய்பவனுக்கு ப்ரம்ஹத்துக்குக் காரணத்துவமும் ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காரியத்துவமும் இல்லாமல் போவதுடன் அத்தகைய காரணகாரியத்தன்மையின் தோற்றத்தைத்தருகின்றமாயையானது ஸர்வானுஸ்யூத ஸன்மாத்திர ப்ரம்ஹக்ஞானத்தினல் பாதிக்கப்படவே அதன்காரியமான மாயோபஹிதரூபமோ, ப்ரபஞ்சமோ இல்லாமல் போகிவிடுகிறது என்பதும் ஸித்திக்கிறது. இதையே *"वाचारंभणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्=வாக்கின் வியவஹாரத்துக்கு விஷயமான விகார (காரிய) மானது வெறும் பெயர் மட்டுமேயாகும். மண் என்பதுமட்டுமேதான் ஸத்யமாகிறது" என்று உபதேசித்து "एवं सोम्य स आदेशो भवति=ஹே ஸோம்ய! உபதேசிக்கப்படும் அந்தப் பொருளும் இவ்விதமேதானுகும்" என்றதால் ஸத்பதவாச்யமான ப்ரம்ஹம்மட்டும் ஸத்யமாகுமேயொழிய அதன் காரியங்கள் ஸத்யமாகா எனத்தெளிவாயுபதேசித்து மிருக்கிறது.

இதிலிருந்தும் ப்ரபஞ்சம் மித்யையென்பதும், ப்ரம்ஹமேதான் ஸத்யமென்பதுமுறுதியாக ஏற்படுகிறது ஆகவே वचनाचरितम् — वचन=வேதாந்தங்களின் आचरितम्=தாத்பரியமானது [यत्=யாதுகாரணத்தால்]त्वयि=உம்மிடத்தில்=ப்ரம்ஹஸ்வரூபமாத்திரத்தில், இருக்கிறதோ अतः=அக்காரணத்தினல் ऋषयः=மந்திரத்தைத் தபோபலத்தால் கண்ட மஹருஷிகள் त्वयि=உமது ஸ்வரூபமாத்திரத்தில் मनो दधुः=மனத்தைச் செலுத்தியிருக்கின்றனர். ஆகவே வேதங்களில் சிலவிடங்களில் இந்திராதிகளை ராஜனுக உபதேசம் செய்திருந்தபோதிலும் ஸர்வானுஸ்யூதமான உமது ஸன்மாத்திர ஸ்வரூபமானது இந்திராதிகளிடத்திலும் தொடர்ந்து பிரகாசிப்பதால் இந்திராதிகளைச் சொல்லும் வாக்கியங்களும் உமது ஸ்வரூபத்

* वाचारंभणम्=என்றவிடத்தில் वाचया आरभ्यत इति वाचारंभणम्=என்ற வ்யுத்பத்தியைக் கொள்ளவேண்டும்.

भुवि दत्तपदानि नृणाम् ॥ १५ ॥ इति तव सूरयस्त्र्यधिपतेऽखिललोकमलक्षपणकथामृताब्धिमवगाह्य तपांसि जहुः। किमुत पुनः स्वधामविधुताशयकालगुणाः परम भजन्ति ये पदमजस्रसुखानुभवम् ॥ १६ ॥ दृतय इव

தை யுபதேசிப்பனவாக எவ்விதமில்லாமலிருக்கமுடியும். ஒருவன் பூமியின் காரியமான மலை முதலியவிடங்களில் காலைவைத்தபோதிலும் தனது காரியங்களால் எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து இருக்கின்ற பூமியில் கால் வைக்காதவனுக அவனுகமாட்டான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இவ்விடத்திலும் கண்டுகொள்க. (2)

மூன்றுவது ஸ்லோகம்.

(ப-ரை) त्र्यधिपते !=மூன்றுகுணஸ்வரூப மாயையாகிற பெண்மானை யாட்டிவைப்பவரே! परम !=ஸர்வகாரணரான ஹே ப்ரபோ! इति=நீரே ஸர்வத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதுபற்றி பரமார்த்தர் என நிஸ்சயித்துக்கொண்டு सूरयः=விவேகிகள், तव=உம்முடைய, अखिललोकमलक्षपणकथामृताब्धिम्—अखिललोक=எல்லா ஜனங்களுடையவும் मल=பாபத்தை क्षपण=போக்கக்கூடிய कथामृताब्धिम्=கதையாகிற அமுதஸமுத்திரத்தில் अवगाह्य=முழுகி तपांसि=பாபங்களை அல்லது துக்கங்களை, जहुः=போக்கிக்கொண்டனர். ஆகவே உமது கதைமாத்திரத்தினுலேயே எப்பொழுது பாபமானது விலகுகிறதோ, அப்பொழுது ये=எவர்கள் स्वधामविधुताशयकालगुणाः—स्वधाम=ஸ்வரூபஸ்புரணத்தினுலேயே विधुत=விடப்பட்ட आशय (गुण)=அந்தக்கரண தர்மங்களான ராகாதிகளையும், कालगुण=ஜரை முதலியவற்றையுமுடையவர்களாய்க்கொண்டு अजस्रसुखानुभवम्=அகண்டானந்தானுபவரூபமான पदम्=ஸ்வரூபத்தை भजन्ति=ஸேவிக்கின்றனரோ [ते=அவர்கள் तपांसि त्यजन्ति=துக்கங்களை விலக்கிக்கொள்ளுகின்றனர் என்ற விஷயத்தில்] किमुत=ஸந்தேஹமேது? (3)

(தா-ம்) "तद्यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्ते एवं ह एवं विदि पापं कर्म न श्लिष्यते=தாமரை இலையில் ஜலமானது எவ்விதமொட்டுவதில்லையோ இவ்விதமே இவ்விதம் ப்ரம்ஹோபாஸனஞ் செய்பவரிடத்தில் பாபமான கர்மமானது ஒட்டுவதில்லை" என்றும், "न कर्मणा लिप्यते पापकेन=பாபமான கர்மத்துடன் ஸம்பந்தத்தையடைவ

தில்லை" என்றும், "तत्सुकृतदुष्कृते विधूनुते=ஆனதுபற்றி புண்ணிய பாபங்களைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறான்" என்றும், "एतꣳहवाव न तपति किमहꣳसाधु नाकरवं किमहं पापमकरवमिति=புண்ணியகர்மத்தை நான் ஏன் செய்யாதிருந்தேன்? பாபகர்மத்தை நான் ஏன் செய்தேன்? என்பதான எண்ணமானது இந்த ப்ரம்ஹஜ்ஞானியைத் தாபப்படுத்துவதில்லை" என்றுமான ஶ்ருதிகளின் கருத்து இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது. அதாவது:—"तद्यथा....एवं विदि पापं कर्म न श्लिष्यते" என்ற ஶ்ருதிப்படி ஸகுணபகவதுபாஸனஞ்செய்து பகவத்கதாஶ்ரவணாதிகளைச் செய்தவரே ஸசலமான பாபகர்மங்களையும் விலக்கிக்கொண்டு உபாஸனாபலத்தினால் அர்ச்சிராதியார்க்கம் வழியாக பகவல்லோகத்தையடைந்து "ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे। परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् ॥" என்றபடி நிர்க்குண ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தையடைகின்றனர் என்றால் அதாவது:—க்ரமமுக்தியை அடைகின்றனர் என்றால் "न कर्मणा लिप्यते पापकेन" "तत्सुकृतदुष्कृते विधूनुते" "एतं....पापमकरवम्" என்றுமான ஶ்ருதிப்படி இப்பிறவியிலேயே ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தையடைந்தவர் பந்தஹேதுவான புண்ணியபாப கர்மங்களையும் அவற்றின் காரணமான அஜ்ஞானத்தையும் போக்கிக்கொண்டு ஸத்யோமுக்தியை=விதேஹகைவல்யத்தையடைகின்றனர் என்பதில் தடையேது? என்பதும் பெறப்பட்டது.

இந்த ஶ்லோகத்துக்கு நீலகண்ட வியாக்கியானத்தில் பூர்வார்த்தத்தினால் विविदिषा सन्न्यासமும், உத்தரார்த்தத்தினால் विद्वत् सन्न्यासமும், சொல்லப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:— முந்தின ஶ்லோகத்தில் "ऋषयस्त्वयि मनो दधुः=ருஷிகள் உம்மிடத்தில் மனத்தைச்செலுத்தினர்" என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் பகவத்ஸ்வரூபத்தில் இடையறாது மனப்பற்றேற்படுவதற்கு வேண்டி "एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति=இந்த ஆத்ம லோகத்தை இச்சித்துக்கொண்டே துறப்பவர் துறக்கின்றனர்" என்றும், "वेदान्तान्विधिवच्छ्रुत्वा सन्न्यसेदनृणो द्विजः=வேதாந்தங்களை முறைப்படி ஶ்ரவணஞ்செய்து ருணத்ரயத்தையும் போக்கிக்கொண்டு ஸன்னியாஸாஶ்ரமத்தை (த்விஜன்) யடையவேண்டும்"

என்றுமான ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப்பட்ட விவிதிஷா ஸன்னியாஸமானது இந்த ஶ்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—ஹே த்ரியதிபதே! எல்லா ஜனங்களுடையவும் பாபத்தைப் போக்குகின்றவரே! कथामृताब्धिमवगाह्य=வேதாந்த ஶ்ரவணமாகிற அமுதஸமுத்திரத்தில் நுழைந்து=அதாவது:—(*)உபக்ரமோபஸம்ஹாரம், அப்யாஸம், அபூர்வதை, பலன் அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்ற ஆறுவித தாத்பர்யலிங்கங்களினுல் வேதாந்தார்த்தத்தை நிஶ்சயித்துக்கொண்டு என்றும். सूरय:=பண்டிதர்களாகவாகி तपांसि जहु:=தாரபுத்திரவித்த ஏஷணேகளைவிட்டனர். மூன்று ஆஶ்ரமங்களுக்கும் உசிதமான கர்மத்தினுல் சித்தசுத்தியையடைந்தவனும், ஆத்மவிசாரத்தில் இச்சைகொண்டவனும் எவனே அவனே விவிதிஷா ஸன்னியாஸத்தில் அதிகாரம் பெறுகிறுன் என்பது त्रयो धर्मस्कंधा: यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथम:, तप एव द्वितीय:, ब्रह्मचारी आचार्यकुलवासी तृतीय:, सर्व एते पुण्यलोका भवन्ति ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति=தார்ம ஸ்கந்தங்கள் மூன்று. யக்ஞம், அத்யயனம், தானம் என்பது ஒன்று. அதாவது:—கிருஹஸ்தாஶ்ரமம் ஒன்று. தபஸ்ஸென்பது ஒன்று. அதாவது:—வானப்ரஸ்தாஶ்ரமம் ஒன்று. ஆசாரியகுலவாஸஞ்செய்யும் ப்ரம்ஹசாரி ஒன்று. அதாவது:—ப்ரம்ஹசரியம் ஒன்று. ஆக மூன்றும் தர்மஸ்கந்தங்களாகும். ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தன்=ஸர்வகர்ம ஸன்னியாஸ பூர்வகமாய் நான்காவது ஆஶ்ரமத்தைபடைந்தவன் மோக்ஷத்தையடைகிறுன்" என்ற ஶ்ருதியினுல் தெளிவாயுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆகவே ப்ரம்ஹச்ஞானத்திலிச்சையுள்ளவர்களுக்கே ஸன்னியாஸத்தைச் சாஸ்திரம் விதித்திருக்க ப்ரம்ஹச்ஞானத்தையடைந்தவர் விஷயததில் ஸன்னியாஸத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என किमुत पुन: என்று தொடங்கி உத்தரார்த்தத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது. स्वधामविधुताशयकालगुणा:=ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தினுல் போக்கப்பட்ட आशय=ஹிருதயக்ரந்தி=அஹங்காரம், काल=மரணம், गुण=ஸத்வாதி குணங்கள் இவற்றையுடையவர்களாய் அகண்டானந்தானுபவ ரூபமான पदम्=தத்துவத்தை எவர் ஸமாதியினுலனுபவிக்கின்றனரோ அவர்

(*) இவற்றின் விசேஷத்தை நமது ப்ரம்ஹ ஸூத்திர சாங்கர பாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு 1-வது அத்தியாயம் 12-வது பக்கத்தில் காண்க.

श्वसन्त्यसुभृतो यदि तेऽनुविधा महदहमादयोऽण्डमसृजन्यदनुग्रहत:। पुरुषविधोऽन्वयोऽत्र चरमोऽन्नमयादिषु य: सदसत: परं त्वमथ यदेष्व-

---

ஸன்னியாஸத்தை யடைகின்றனர் என்பதில்சொல்லவேண்டுவதும் உண்டோ? (3) (எ—று)

நான்காவது ஸ்லோகம்.

(ப—ரை) **महदहमादय:**=மஹத்தத்வம் அஹங்தத்துவம் முதலியன **यदनुग्रहत:**=எவருடைய அனுக்கிரஹ=(அனுப்ரவேச) ததினல், கிடைத்த ஸாமார்த்தியமுள்ளனவாய்க் கொண்டு **अण्डम्**=ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபமான தேஹத்தை **असृजन्**=விருஷ்டித்தனவோ, **य: त्वम्**=யாதொரு நீர், **अत्र**=இந்த அன்னமயாதிகோசங்களில் **अन्वय:**=தொடர்ந்து (ஊடுருவி) ப்பிரகாசிப்பவரும், **पुरुषविध:**— **पुरुष**=அன்னமயாதி கோசத்தினுடையதுபோன்ற, **विध:**= ஆகாரத்தையுடையவரும், [**उपदिश्यमानेषु**=உபதேசிக்கப்படுகின்ற] **अन्नमयादिषु**=அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விக்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் ஆகிய ஐந்துகோசங்களில், **चरम:**="ப்ரம்ஹமானது புச்சம்போல ப்ரதிஷ்டையாக=ஆஸ்ரயமாக வாகிறது" என ஆனந்தமயகோசத்தின் முடிவில்சொல்லப்பட்டவருமாகின்றீரோ, ஆனந்தமயகோசத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்ட **यत्**=எந்தப்ரம்ஹமான நீர் **सदसत:**=ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமுமான அன்னமயாதி கோசங்களைக் காட்டிலும், **परम्**=வேறுபட்டவரோ=அந்தக் கோசங்களுக்கு ஸாக்ஷியாகவுள்ளவரோ **एषु**=இந்த அன்னமயாதிகோசங்கள் [**बाध्यमानेष्वपि**=பாதிக்க (நாசமாக்க) ப்படினுங்கூட] **अवशेषम्**=(எந்த நீர்) எஞ்ஜியிருக்கக்கூடியவரோ, **अथ**=ஆனதுபற்றியே, **ऋतम्**=முக்காலத்திலு மழிவற்றவரோ, **तस्य ते**=அந்த உம்முடைய **अनुविधा:**=பக்தர்களாக **असुभृत:**=மனிதர்கள், **यदि**=இருப்பார்களாயின், **श्वसन्ति**=ஸபலமான ஜீவனமுள்ளவர்களாக வாகின்றனர். இல்லையேல் **दृतय इव**=துருத்திகள் போலவே=வீணான ஸ்வாஸமுள்ளவர்களாகவே ஆகிவிடுகின்றனர், (4) (எ—று)

(தா—ம்) **असुर्या नाम ते लोका अंधेन तमसा वृता:। तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये केचात्महनो जना:॥** ஆத்மாவைக்கொன்றவர்களான

ஜனங்கள் எவர்களோ அவர்கள் असुर्याः=தேஹத்திலாத்மபுத்தியுள்ளவர்களுக்கென அமைக்கப்பெற்றனவும்,சாஸ்திரப்ரஸித்தமாகவுள்ளனவும் अन्ध=அடர்ந்த இருளினல் மறைக்கப்பட்டனவுமான லோகங்கள் எவைகளோ அவற்றை மரணத்துக்குப்பின்னர் அடைகின்றனர்" என்றும், "न चेदिहावेदीन्महती विनष्टिः=இப்பிறவியிலேயே ப்ரம்ஹத்தை யறியாதிருப்பாராயின் பிறப்பிறப்புருபமான பெரிய அழிவு அவருக்கு ஏற்படுகிறது" என்றும், "य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति। अथेतरे दुःखमेवापियन्ति=எவர் இந்தப்ரம்ஹத்தையறிகின்றனரோ=அல்லது உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்கள் அமிருதர்களாக=முக்தர்களாக (விதேஹகைவல்யத்தை அல்லது க்ரமமுக்தியை யடைந்தவர்களாக) ஆகின்றனர். அவ்விதமறியாத அல்லது உபாஸிக்காத மற்றவர் துக்கத்தையே அடைகின்றனர்" என்றதாதிகளான ஶ்ருதிகள் முந்தின சுலோகத்தில் சொல்லிய இரண்டுவித பஜனங்களுமற்றஜனங்களை இகழ்கின்றன என இந்தஶ்லோகத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது. மனிதர்கள் உம்மை அனுவர்த்திப்பவர்களாக=உம்மிடம் பக்தியுள்ளவர்களாக, இருப்பார்களாயின் அவர்களின் ஜீவனம் ஸபலமாகின்றது. இல்லையேல் துருத்திகள் போல அவர்களின் ஶ்வாஸங்கள் பயனற்றவைகளாகவே ஆகின்றன என்பது "दृतय इव श्वसन्त्यसुभृतो यदि तेऽनुविधाः" என்றதால் சொல்லப்பட்டது.

சங்கை—அபக்தர்களுக்குங்கூட காமாதிருபமான பலன் இருக்கவேதான் செய்கிறது எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. காரியகாரணங்களுக்கு=காரியமான தேஹம், காரணமான மஹத்தத்துவம் முதலியன, இவைகளுக்கு, அனுக்கிரஹம் செய்பவராக இருப்பதுபற்றி ஜீவனஹேதுவான உம்மைப் பஜிக்காவிடில் செய்நன்றி மறந்தவர்களான அவர்களுக்கு அந்தக் காமாதிபலனும் ஏற்படமாட்டாது என்ற கருத்துக்கொண்டு "महदहमादयोऽण्डमसृजन्यदनुग्रहतः" என்று சொல்லப்பட்டது. மஹத்தத்துவம் ஆஹங்தத்துவம் இவற்றை ஆதியாகக்கொண்ட அசேதன வர்க்கங்களில் "तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्=அதை ஸிருஷ்டித்து அதிலேயே அனுப்ரவேசித்தார்" என்றபடி பகவான் அனு

ப்ரவேசம் செய்ததாற்றான் அவற்றுக்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான அண்டத்தை ஸிருஷ்டிக்கும் திறமையேற்பட்டது. ஆகவே எந்த பகவான் தன்னுடைய அனுப்ரவேசத்தினால் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மபதார்த் தங்களைப்படைத்து நமக்கு உபகரித்திருக்கிறாரோ அந்தப்பிரபுவின் உபகாரத்தை ஸ்மரிக்காத நாம் செய்நன்றி மறந்தவர்களாகவாவதில் என்னதடை என்பது கருத்து. மேலும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான அந்த அண்டத்தில் அன்னமயம், ப்ராணமயம், மனோமயம், விஜ்ஞான மயம், ஆனந்தமயம் என்ற கோசங்களில் ப்ரவேசித்து அந்தந்தக் கோசங்கள் வடிவமாகவுமிருந்துகொண்டு ப்ரகாசிப்பவரும் நீரே என்பது "पुरुष विधः=புருஷனுடைய=அன்னமயாதிகோசத்தினு டைய (विधेव विधा=आकारो यस्य) துபோன்ற வடிவத்தையுடைய வர்" என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது.

சங்கை—சின்மாத்திரஸ்வரூபியான ஆத்மாவுக்கு அன்னமயாத் யாகாரம் ஏற்படுவது எங்ஙனம் எனின்?

உத்தரம்—अन्वयोऽत्र=இந்த அன்னமயாதிகளில் தொடர்ந்து பிரகாசிப்பதால் அந்தந்த ஆகாரத்வமேற்படுகிறது என்றும்.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் ஸத்யத்தன்மையும், அஸங்கத்தன்மை யும் ஸித்திப்பதெப்படி எனின்?

உத்தரம்—चरमोऽन्नमयादिषु यः=உபதேசிக்கப்படுகின்ற அன்ன மயாதிகோசங்களில் எவர் चरमமாக=கடைசியிலிருப்பவராக, "ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा=ப்ரம்ஹமானது ஆனந்தமயகோசத்துக்கு புச்சமும் ப்ரதிஷ்டையுமாகும்" என்பதால் சொல்லப்பட்டாரோ அவரே நீர் என்றும்.

சங்கை—அவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட அன்னமயாதிகளில் அன்விதராக இருப்பாராயின் "असङ्गो न हि सज्जते" அஸங்கரானது பற்றி ஒன்றுடனும் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை என்றதாற்சொல்லப்பட்ட அஸங்கத்வத்துக்கு ஹானிவருமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—सदसतः परं त्वमथ यदेष्ववशेषमृतम् — सदसतः= ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம அன்னமயாதிகளைக்காட்டிலும், परम्=வேறுபட்ட வரும்=அவற்றுக்கு ஸாக்ஷியாக இருப்பவரும், अवशेषम्=ஸர்வமும்

பாதிக்கப்படினுங்கூட தான் பாதிக்கப்படாதவரும், अथ=ஆனது பற்றியே ऋतम्=ஸத்தியரும்=முக்காலத்திலுமழிவற்றவருமாக त्वम्= நீர் இருக்கிறீர். ஆனதுபற்றி அஸங்கத்தன்மைக்கு ஹானிவராது.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் அந்த அன்னமயாதிகளில் எதற்காக அன்வயம்=தொடர்பு சொல்லப்பட்டது எனின்?

உத்தரம்—சாகா சந்திரன்போல சுத்த ஸ்வரூபத்தைக்காட்ட வேண்டியேயாம். உலகில் பிதாவானவன் தனது புத்திரனுக்கு இரண்டாப்பிறைச் சந்திரனைக் காண்பிக்க எண்ணங்கொண்டவராய் முதலில் மரத்தைச் சந்திரனெனக் காட்டினார். அதைப்பார்த்த அவன் இது சந்திரனன்று. இது மரமல்லவா? என்றான். பிதா வலது பக்கத்திலுள்ள கிளையைக்காட்டி இது சந்திரன் என்றார். அதையும் பார்த்த அவன் இதுவும் சந்திரனன்று, கிளையல்லவா இது என்றான். பிறகு பிதா, கிளையின் நுனியில் சந்திரனிருக்கிறான் என்றார். அதைக்கேட்ட அவன் கிளையைவிடுத்து சுத்த சந்திரனையே காண்கிறான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே ஶ்ருதியானது அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களையும் கடந்த சுத்த ப்ரம்ஹத்தைக் காண்பிக்க எண்ணங்கொண்டு முதலில் அன்னமயகோசத்தையும், பிறகு ப்ராணமயகோசம், பிறகு மனோமயகோசம், பிறகு விக்ஞானமயகோசம், பிறகு ஆனந்தமயகோசம் இவற்றையும் காட்டி முடிவில் அன்னமயாதி ஆனந்தமயாந்தமான ஐந்துகோசங்களுக்கும் ஆதாரமான சுத்த ப்ரம்ஹத்தை ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा என்றதால் காட்டுகிறது. ஆனால் இங்கு ब्रह्म என்பதாய்ப்ரம்ஹத்தைமட்டும் காட்டவேண்டுவதாக இருக்க पुच्छम् என்றும், प्रतिष्ठा என்றும், அந்த ப்ரம்ஹத்தைச் சொன்ன ஶ்ருதியின் கருத்து என்னை எனின்? கூறுவாம்—ஶ்ருதியானது 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्=ப்ரம்ஹத்தையறிந்தவன் பரத்தையடைகிறான்' என்று தொடங்கி, *सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म என்றதால் அந்த ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபத்தையுபதேசித்து, "यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्। सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह। ब्रह्मणा विपश्चितेति" என்றதால், குஹாந்தர்கதமாக ப்ரம்ஹத்தையறிபவன் பரமானந்த ரூப

* மற்றும் இந்த ஸத்யாதிபதங்களின் பொருளை நமது தைத்திரீயோபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பில் பரக்கக் காண்க.

மான ப்ரம்ஹாத்மபாவத்தை யடைந்துவிடுகிறுன் என்று உபதேசித்து ஸத்யம் க்ஞானம் அனந்தம் என ப்ரம்ஹ லக்ஷணம் கூறிய விடத்திலுள்ள अनन्तत्वத்தை=தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற தன்மையை, விளக்கவேண்டி "तस्माद्वा एतस्मादात्मन अकाशस्संभूत:" என்றதால் ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்துண்டான ஸிருஷ்டியைச் சொல்லத்தொடங்கி "तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्=அந்த ப்ரம்ஹமானது ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டித்து அந்தப்ரபஞ்சத்திலேயே பிரவேசித்துமிருக்கிறது" என்றதால் அந்த ப்ரம்ஹத்தை இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் அதிலும் இந்தப் புருஷனில்=அன்னரஸமயமான சரீரத்தில், தெளிவாய் பார்க்கலாமானதால் அம்முறையை யுபதேசிக்கிறேன் என்பதாய் பஞ்சகோசங்களை உபதேசிக்கத்தொடங்கி இருக்கிறது. ஆனல் இங்கு கோசங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாய் மனத்தில் பதியச் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துடன் ஒரு பக்ஷியாக நிரூபணம் செய்து அவற்றுக்குத் தலை, இரண்டு இரக்கைகள், நடுவுடல், புச்சம்=வால் இவற்றையும், கல்பனை செய்து ஶ்ருதி உபதேசித்திருக்கிறது. அவற்றுள் ஸ்தூல சரீரமே முதலாவது அன்னமயகோசமாகிறபடியால் அந்த அன்னமயகோசமாகிற பக்ஷிக்கு ப்ரஸித்தமான தலையே சிரஸ்ஸாகவும், வலதுகை வலதுபக்கத்து இரக்கையாகவும், இடதுகை இடதுபக்கத்து இரக்கையாகவும், கழுத்துக்குக்கீழும் தொப்புளுக்குமேலுமுள்ள பாகமானது நடுவுடலாகவும், தொப்புளுக்குக் கீழும் பாதம் முடியவுமுள்ள பாகமானது புச்சமாகவும்=வாலாகவும், ஆகும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் புச்சமாகச் சொல்லப்பட்ட பாகமானது முழு சரீரத்துக்கும் ஆதாரமென்பதும், அந்தப்பாகமில்லாவிடில் சரீரயாத்திரை நடப்பதே முடியாத காரியமென்பதும் வெளிப்படை. பொதுவாகப் புச்சமே பக்ஷிகளுக்கு ஆதாரமென்பதும் ப்ரசித்தமாகவே இருக்கிறது. இவ்விதம் அன்னமயகோசத்தை யுபதேசித்துப் பின்னர் ப்ராணமய கோசத்தை யுபதேசிக்கத்தொடங்கி "तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयात् । अन्योऽन्तर आत्मा प्राणमयः। तेनैष पूर्ण: அந்த இந்த அன்னரஸமயனை ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ப்ராணமயனுன ஆத்மா வேறுபட்டவனுகிறுன். அந்த ப்ராணமயாத்மாவினல் இந்த அன்னமயாத்மாவானவன் காற்றினல் துருத்திபோல நிறைவுபெற்றவனுகவே இருக்கி

ரூன்" என்றுதொடங்கி "स वा एष पुरुषविध एव। तस्य पुरुषविधताम्। अन्वयं पुरुषविधः அந்த இந்த ப்ராணமயாத்மாவும் அன்னமய புருஷனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆகிருதிபோன்ற ஆகிருதியுடையவனாகவே ஆகிறான். ஆனால் அன்னமய தேஹத்தினுடைய வடிவத்தையொட்டி இவனுக்கும் மூசையில் விடப்பட்ட தாம்பிர ப்ரதிமைக்குப்போல ஆகாரமிருப்பதாகக் காணவேண்டும் என்று உபதேசித்து அந்த ப்ராணமயகோசமாகிற பக்ஷிக்கு "तस्य प्राण एव शिरः, व्यानो दक्षिणः पक्षः, अपान उत्तरःपक्षः, आकाश आत्मा, पृथिवी पुच्छं प्रतिष्ठा முகத்திலுள்ள நாசிகாதிவழியாக வெளிவரும் வாயு விருத்தியானது தலையாகவும், வியானமென்ற வாயுவிருத்தியானது வலது பக்கத்து இரக்கையாகவும், அபானமென்ற வாயுவிருத்தியானது இடதுபக்கத்து இரக்கையாகவும், ஸமானமென்ற வாயுவிருத்தியானது நடு உடலாகவும், ப்ருதிவிக்கு அபிமானிதேவதையானது புச்சமாகவும் ஆகும் என்றும், அந்த அன்னமய சரீரத்திலிருக்கின்ற யாதொரு இந்த ப்ராணமயனான ஆத்மாவுண்டோ அவனே முன்னர் கூறிய அன்னமயனுக்கு ஆத்மாவாகவாகிறான் என்றும் உபதேசித்து ப்ராணமயகோசத்தை முடித்துப் பிறகு மனோமயகோசத்தையுபதேசிக்கத்தொடங்கி "तस्माद्वा एतस्मात् प्राणमयात्। अन्योऽन्तर आत्मा मनोमयः। तेनैष पूर्णः। स वा एष पुरुष विध एव। तस्य पुरुषविधताम्। अन्वयं पुरुषविधः। அந்த இந்த ப்ராணமயனான ஆத்மாவைக்காட்டிலும் மனோமயனான ஆத்மாவானவன் வேறுபட்டவனும், ப்ராணமயனுக்கு உள்ளிருப்பவனுமாகிறான். அந்த மனோமயாத்மாவினால் இந்த ப்ராணமயனான ஆத்மா நிறைவுபெற்றவனாகவிருக்கிறான். அந்த இந்த மனோமய ஆத்மாவும், ப்ராணமயாத்மாவினுடைய புருஷவிதத்தையனுஸரித்த புருஷவித (புருஷாகார) முள்ளவனாகவாகிறான்" என்று சொல்லி "तस्य यजुरेव शिरः। ऋग्दक्षिणः पक्षः। सामोत्तरः पक्षः। आदेश आत्मा। अथर्वांगिरसः पुच्छं प्रतिष्ठा। அந்த மனோமயாத்மாவுக்கு (*)யஜுர்வேதமே தலையாகவும், ருக்வேதம் வலது பக்கத்து இரக்கையாகவும், ஸாமவேதம் இடதுபக்கத்து

(*) வேதங்கள் மனோமயனுக்கு தலை முதலிய அவயவமாகும் முறையை நமது தைத்திரீயோபநிஷத் பாஷ்ய தமிழுரையில் மனோமயகோச ப்ரகரணத்தில் பரக்கக்காண்க.

இரக்ஷையாகவும், आदेश:=ப்ராம்ஹண பாகமானது நடுவுடலாகவும், அதர்வாங்கிரஸ்ஸினல் தபோபலத்தினல் காணப்பட்ட மந்திர விசேஷமானது புச்சமாகவும்=வாலாகவும், ப்ரதிஷ்டையாகவும் ஆகும். அதாவது:—மனேமயகோசத்தின் தலையான யஜுர்வேத மும், வலது இடது பக்கங்களின் இரக்ஷைகளான ருக் ஸாமவேதங் களும், நடுவுடலான ப்ராம்ஹணபாகமும், இவற்றை அங்கமாகக் கொண்ட மனேமய ஆத்மாவும், நிலைபெறவேண்டுமானல் சாந்திக கர்மங்களிலும்=தோஷத்தைப்போக்கும் கர்மங்களிலும், பௌஷ்டிக கர்மங்களிலும்=தேஹத்துக்குப்புஷ்டியை=வலுவைத்தரும், கர்மங்க ளிலும் உபயோகப்படும் அதர்வாங்கிரஸ் என்ற மந்திரபாகம் இன் றியமையாததாகவிருப்பதால் இந்த அதர்வாங்கிரஸ் என்ற மந்திர பாகமானது புச்சமாகவும், ப்ரதிஷ்டையாகவும் ஆகிறது என்று சொல்லப்பட்டது என்றும். "तस्यैष एव शारीर आत्मा। यःपूर्वस्य" யாதொரு மனேமய ஆத்மாவுண்டோ இவன் முந்தின ப்ராணமயாத் மாவுக்கும் உள்ளிருப்பதால் அதற்கு ஆத்மாவாகவாகிறன். க்ஞான ஸம்பந்தமிருப்பதையொட்டி ப்ராணமயனைக்காட்டிலும் ஶ்ரேஷ்டத தன்மை ஏற்படுகிறது என்பது கருத்து. இவ்விதம் மனேமயகோ சத்தை முடித்துப் பிறகு "तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयात् । अन्योऽन्तर आत्मा विज्ञानमयः। तेनैष पूर्णः। स वा एष पुरुषविध एव। तस्य पुरुष-विधताम्। अन्वयं पुरुषविधः। அந்த இந்த மனேமயாத்மாவைக்காட்டி லும் வேறுபட்டவனும் மனேமயனுக்கும் உள்ளிருப்பவனுமான ஆத்மா விக்ஞானமயனுவான். அந்த விக்ஞானமயனல் இந்த மனே மயன் பூர்ணனுக=நிறைவுபெற்றவனுகவாகிறன். அந்த மனேமய னுக்குச் சொல்லிய புருஷாகாரத்தையொட்டியே இந்த விக்ஞானமய னும் புருஷாகாரமுள்ளவனுகிறன். அந்த விக்ஞானமயனுகிற பக்ஷிக்கு ஶ்ரத்தையே=குரு சாஸ்திர விஶ்வாஸமே தலையாகவும், ऋतम्=ப்ரியமான வார்த்தையானது வலதுபக்கத்து இரக்ஷையாக வும், सत्यम्=உண்மைபேசல் இடதுபக்கத்து இரக்ஷையாகவும், योग மானது=சித்தஸமாதியானது நடுவுடலாகவும், महः=மஹத்தத்துவ மானது புச்சம்போல ப்ரதிஷ்டையாகவுமாகும். யாதொருவிக்ஞான மயனுண்டோ இவன் மனேமய சரீரத்தினுள்ளிருப்பதால் மனே மனுயக்கு ஆத்மாவாகவாகிறன். இந்த விக்ஞானமயன் மனேமய

னைக் காட்டிலும் ஶ்ரேஷ்டனுகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவுமாகிருன். மனே மயகோசமோ வேதஸ்வரூபமானது என்று சொல்லப்பட்டது. வேதார்த்த நிஶ்சயாத்மகபுத்தியோ விஜ்ஞானமாகிறது. அதன் மயன் விஜ்ஞானமயனுகிருன். ப்ரமாண விஜ்ஞானத்தைமுன்னிட்டே யாகாதிகள் செய்யப்படவேண்டுவது அவஶ்யமாகிறது. நிஶ்சய விஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கேதான் கர்த்தவ்யமான காரியங்களில் அபூர்வமான ஶ்ரத்தையுண்டாகக்கூடும். ஆனதபற்றியேதான் அந்த ஶ்ரத்தையானது முதலில் விஜ்ஞானமயனுக்குத் தலையாகச்சொல்லப் பட்டது. இவ்விதம் விஜ்ஞானமயகோசத்தையுபதேசித்துப் பிறகு ஆனந்தமயகோசத்தைச் சொல்லுகிறது. "तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयात् । अन्योन्तर आत्माऽऽनन्दमयः। तेनैष पूर्णः। स वा एष पुरुषविध एव । तस्य पुरुषविधताम् अन्वयं पुरुषविधः। அந்த இந்த விஜ்ஞானமயனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனும், அவனுக்குள்ளிலிருப்பவனுமான யாதொரு ஆனந்தமய ஆத்மாவுண்டோ அவனுல் இந்த விஜ்ஞான மயன் பூர்ணனுவான். அந்த இந்த ஆனந்தமயனும் புருஷாகார னேயாவான். அந்த விஜ்ஞானமயனுடைய புருஷாகாரத்தை அனுஸரித்தே இந்த ஆனந்தமயன் புருஷாகாரனுகிருன். "तस्य प्रियमेव शिरः। मोदो दक्षिणः पक्षः। प्रमोद उत्तरः पक्षः। आनन्द आत्मा । ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा। तस्यैष एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्य ॥ அந்த ஆனந்தமயனுக்கு प्रियमेव=இஷ்டமான ஸ்திரீ புத்திராதி தரிசனத் தினுலுண்டாகும் ஸந்தோஷமானது शिरः=தலையாகவும், मोदः= இஷ்டமான வஸ்துக்களின் லாபத்தினுலுண்டாகும் ஸந்தோஷமானது வலது பக்கத்து இரக்கையாகவும், प्रमोदः=இஷ்டமான வஸ்துக் களின் அனுபவஜன்யமான ஸந்தோஷமானது இடதுபக்கத்து இரக்கையாகவும், आनन्दः=ப்ரியமோத ப்ரமோதாதிகளாகிற சுகா வயவங்களில் பொதுப்படையாகப் பிரகாசிக்கின்ற ஆனந்தமானது நடுவுடலாகவும், ब्रह्म=நிர்க்குண ப்ரம்ஹமானது புச்சம்போல ஆஶ்ரயமாகவும் ஆகும். ஆகவே இந்த சுத்தப்ரம்ஹத்தைக் காட்டவேண் டியே அன்னமயகோசந்தொடங்கி ஆனந்தமயகோசமீருகவுள்ள ஐந்து கோசங்கள், இரண்டாம்பிறைச் சந்திரனைக் காட்டவேண்டி பிதாவினுல் முதலில் அடிமரம், பிறகு கிளை, பிறகு கிளையின் நுனி

இவைகள் காட்டப்படுவதுபோல் ஸ்ருதியினல் உபதேசிக்கப்பட்டன என்றேற்பட்டது. (4) (எ—று)

ஐந்தாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் ஸர்வஸ்ருதிகளுக்கும் ஸர்வாத்மகனுன பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஸமன்வயமிருப்பதன் மூலம் ஸாதுக்களால் அந்தப் பரமேஸ்வரன் பஜிக்கத்தக்கவராகிறுர் என்று உபதேசித்தும், பக்தி செய்யாதவர்களை நிந்திக்கும் வாயிலாக முன்னர் சொன்னதையே திருடப்படுத்தியும் கூறி இதுபோழ்து அசிந்திய மஹிமை வாய்ந்த பரமேஸ்வரனிடத்தில் முதலில் சித்தப்ரவேசமேற்பட வேண்டி “उदरं ब्रह्मेति शार्कराक्षाः उपासते, हृदयं ब्रह्मेति आरुणयः, ब्रह्माहैव ता इत ऊर्ध्वन्त्वेव उदसर्पत्तच्छिरोऽश्रयत” என்றுமாகிய ஸ்ருதிகள் உபாதியை யவலம்பித்த உபாஸனத்தை விதிக்கின்றன என இந்த ஸ்லோகத்தினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—சரீரத்தில் குதத்தினது இரண்டு அங்குல அளவுக்கு மேலும் மேட்ரத்துக்கு இரண்டு அங்குல அளவுக்குக் கீழும் உள்ளவிடத்தில் நான்கு அங்குல விஸ்தாரமுள்ளதாயும், கோழிமுட்டையின் வடிவமுள்ளதாயும் ஓர் வஸ்துவிருக்கிறது. அதற்குக் கந்தமூலம் என்று பெயர். அதனின்றும் எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் உண்டாகின்றன. அந்தக் கந்தமூலங்தொடங்கிக் கழுத்துவரை நீண்டிருக்கின்ற முதுகின் நடுவிலுள்ள பெரிய எலும்புக்கு மேரு என்றும், வீணுதண்டம் என்றும் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மேருவின் துவாரத்தில் கந்த மூலத்தினின்றும் கிளம்பின ஸுஷும்ஞு என்ற நாடியானது செல்லுகின்றது. இவ்விதம் செல்லும் இந்த ஸுஷும்ஞு நாடியானது 1. मूलाधारम्, 2. स्वाधिष्ठानम्, 3. मणिपूरकम्, 4. अनाहतम्, 5. विशुद्धि, 6. आज्ञाचक्रम् என்ற ஆறு ஆதாரகமலங்களிலும், சுற்றிக்கொண்டே (அதாவது: மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞா சக்கிரம்வரை வந்தே) ப்ரம்ஹ ரந்திரத்தையடைகிறது. அவற்றுள் சரீரத்தின் உள்பாகத்தில் குதத்துக்குமேலும் ஆண்குறிக்குக் கீழும் நான்கு அங்குல அளவுள்ள இடம் மூலாதாரமெனப்படும். ஆண்குறிக்கு நேராகவும், மூலாதாரத்துக்கு மேலும் சரீரத்தினுள்ளிலிருக்குமிடம் ஸ்வாதிஷ்டானமெனப்படும். உந்திக்கு நேராகவும்,

ஸ்வாதிஷ்டானத்துக்கு மேலாகவும், சரீரத்தினுள்ளிலிருக்குமிடம் **மணிபூரக**மெனப்படும். மணிபூரகத்துக்கு மேலும் மார்பின் நடுச் குழிக்கு நேராகவும், சரீரத்தினுள்ளிலிருக்குமிடம் அநாஹதமெனப் படும். இதுவே ஹிருதயமென்றும் சொல்லப்படுப. அநாஹதத் துக்கு மேலும் கழுத்திலுள்ள குழிக்கு நேராகவும் சரீரத்தினுள்ளி லிருக்குமிடம் **விசுத்தி** எனப்படும். புருவத்தின் நடுவிற்கு நேராக உள்ளிலிருக்குமிடம் **ஆக்ஞாசக்கிரம்** எனப்படும். ஆகவே முற் கூறிய ஸுஷும்ந நாடியானது இவ்வாறு ஸ்தானங்களிலும்முறை யே ஸம்பந்தம் பெற்று முடிவில் ப்ரம்ஹரந்த்ரமென்ற மண்டை யோட்டின் நடுவிற்சென்று ப்ரம்ஹோபாஸனஞ் செய்கின்றவர்களை ப்ரம்ஹலோகத்தையடையச் செய்கின்றது என உபாஸந சாஸ்தி ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் இந்த "**उदरं ब्रह्म**" என்றுதொடங்கி "**तच्छिरोऽश्रयत**" என்றதுவரையுள்ள ஶ்ருதியா னது ஸ்தூல திருஷ்டியுள்ளவர்கள் **மணிபூரகம்** என்ற 3-வது ஸ்தா னத்தை ப்ரம்ஹமாக எண்ணிச்செய்யும் உபாஸனத்தை "**उदरं ब्रह्मेति शार्कराक्षा उपासते**" என்றதாலும், ஸூக்ஷ்மதிருஷ்டியுள்ளவர் கள் அநாஹதமென்ற ஹிருதயஸ்தானத்தை ப்ரம்ஹமாக எண்ணிச் செய்யும் உபாஸனத்தை "**हृदयं ब्रह्मेत्यारुणय:**" என்றதாலும் உப தேசித்து இவ்வித உபாஸகர்கள் ஸுஷும்ந நாடிவழியாக ப்ரம்ஹ லோகத்தையடைகின்றனர் என்பதை **ब्रह्मा हैव ता ऊर्ध्वन्त्वेवोदसर्पत्त च्छिरोऽश्रयत** என்றதாலும் ஶ்ருதி உபதேசிக்கிறது. †**ता (ते)**=அந்த உதரமும் ஹிருதயமும், **ब्रह्मा एव (ब्रह्मणी एव)**=ப்ரம்ஹங்களாகவே ஆகின்றன என்பது **ह**=நிஶ்சிதம். **तत्**=அந்த ப்ரம்ஹமானது, **ऊर्ध्वं त्वेव**=மேல் நோக்கியே [उत्क्रम्य=கிளம்பி] **उदसर्पत्**=சென்றதாய்க் கொண்டு **शिर:**=ப்ரம்ஹரந்திரத்தை, **अश्रयत**=அடைந்திருக்கிறது என்பது ஶ்ருதியின் பொருள். ஆகவே இந்த ஶ்ருதியின் மூலம் வெளியாகும் பொருள் இந்த ஶ்லோகத்தினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

† ता ब्रह्मा என்றுமான இவ்விரண்டு பதங்களும் ப்ரகமாத்விவச னந்த பதங்களாகும். அதாவது: ते என்றும், ब्रह्मणी என்றுமாகும் என்றும்.

वशेषमृतम् ॥१७॥(४) उदरमुपासते य ऋषिवर्त्मसु कूर्पदृशः परिसरपद्धतिं हृदयमारुणयो दहरम् । तत उदगादनन्त तव धाम शिरः परमं पुनरिह यत्समेत्य न पतन्ति कृतान्तमुखे ॥ १८ ॥ (५)

(ப-ரை) **ऋषिवर्त्मसु** = ருஷிகளின் ஸம்ப்ரதாய மார்க்கங்களுள், **ये**=எவர்கள், **कूर्पदृशः—कूर्प**=ரஜோகுணத்தினால் மறைக்கப்பட்ட **दृशः**=அறிவையுடையவர்களோ, அதாவது: ஸ்தூலத்தில் நோக்குடையவர்களோ என்றும். [**ते**=அவர்கள்] **उदरम्**=உதரத்தை யவலம்பித்த மணிபூரகமென்ற ஸ்தானத்தை, **उपासते**=ப்ரம்ஹமாகத் தியானிக்கின்றனர். அல்லது **कूर्पदृशः—कूर्प**=ஸூக்ஷ்மத்தில் **दृशः**= நோக்குடையவர்களான **ते**=அவர்கள் முதலில் **उदरम्**=உதரத்தை யவலம்பித்துள்ள ஸ்தூலமான மணிபூரகத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கின்றனர். (ஸூக்ஷ்மமான பொருளில் நோக்குடையவர்களாய்க் கொண்டு அதில் ப்ரவேசமெற்படுவதற்குவேண்டி முதலில் ஸ்தூலமான மணிபூரகத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கின்றனர் என்பது கருத்து) **आरुणयस्तु**=அருணி என்ற மஹருஷியின் புத்திரர்களோவெனில் **परिसरपद्धतिम्—परिसर**=நாலாபக்கங்களிலும் பரவியுள்ள நாடிகளுக்கு **पद्धतिम्**=மார்க்கமாக உள்ள, **हृदयम्**=ஹிருதய கமலமாகிற=ஹிருதயகமலத்திலிருக்கிற, **दहरम्**=ஸூக்ஷ்மமான தஹராகாசத்தையே ப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கின்றனர். **हे अनन्त !**=எங்கும் நிறைந்துள்ள ஹே ப்ரபோ! **यत् धाम**=எந்த சுஷும்நா நாடியாகிற ஸ்தானத்தை **समेत्य**=அடைந்து **पुनः**=திரும்பவும், **इह**=இந்த **कृतान्त-मुखे**=மிருத்யுவை முகமாகவுடைய ஸம்ஸாரத்தில் **न पतन्ति**=விழமாட்டார்களோ [**तत्**=அந்த] **परमम्**=ஶ்ரேஷ்டமான=அதாவது:—ஜ்யோதிர்மயமான, **तव**=உம்முடைய **धाम**=உபலப்தி ஸ்தானமான ஸுஷும்நா நாடியானது, **ततः**=அந்த ஹிருதயகமலத்திலிருந்து, **शिरः**=தலையை=ப்ரம்ஹரந்திரத்தையன்றோ **उदगात्**=அடைந்திருக்கிறது (5) (எ-று)

(தா-ம்) ஸ்தூலத்தில் நோக்குடையவர்கள் முதலில் உதரமென்ற மணிபூரக ஸ்தானத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸித்துப் பிறகு ஸூக்ஷ்மத்தில் நோக்குடையவர்களாகவாகி ஹிருதயமென்ற அநாஹத ஸ்தானத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸித்து மூலாதாரம் முதல்

ப்ரம்ஹரந்திரம் வரை செல்லுகின்ற சுஷும்ணு நாடிவழியாக ப்ரம்ஹரந்திரத்தையடைந்து அங்கிருந்து ப்ரம்ஹலோகத்தையடைகின்றனரென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமே "शतञ्चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका। तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति" ஹிருதயத்தை யொட்டி நூற்றொரு நாடிகளுண்டு. அந்த நாடிகளுள் ஒருநாடியானது=ஸுஷும்ணுநாடியானது, தலையை=ப்ரம்ஹரந்திரஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறது. அந்த ஸுஷும்ணு நாடிவழியாக மேலுள்ள ப்ரம்ஹலோகத்தையடைந்தவன் அமிருதத்துவத்தை=க்ரமமுக்தியை அடைகிறான். மற்றநாடிகள் மற்ற உலகங்களை யடைவிக்கின்றனவாகவாகின்றன என ஸ்ருதியு மிருக்கின்றது. (5) (எ-று)

ஆறுவது ஸ்லோகம்.

(அ-கை) ஜீவனுக்குப் போலவே ஈஸ்வரனுக்கும் உதராதி ஸம்பந்தமும், உதராதிகளில் ப்ரவேசத்தையொட்டி தாரதம்மியமும்= உயர்வுதாழ்வும் இருக்கும்பொழுது ஈஸ்வரனிடமுள்ள எந்தத் தனித்த விசேஷத்தைக் கொண்டு அவரையுபாஸிப்பது? என்ற சங்கை நிகழ்கின்றது. एको देवस्सर्वभूतेषु गूढस्सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा। कर्माध्यक्षस्सर्वभूताधिवासस्साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च॥ **एकः**=எவ்விதமூர்த்திபேதமுமற்றவரும், **देवः**=சைதன்யகனரும், அதாவது:—ஜடபதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவரும், **सर्वभूतेषु**=ப்ரம்ஹாமுதல் ஸ்தாவரமீறுகவுள்ள ப்ராணிகளிலும் **गूढः**= மறைந்து ப்ரகாசிப்பவரும், ஆயினும் **सर्वव्यापी**=எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவரும், ஆயினும் **सर्वभूतान्तरात्मा**=எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவும், **कर्माध्यक्षः**=ஸர்வகர்மங்களுக்கும் ஸாக்ஷியாகவுள்ளவரும், **सर्वभूताधिवासः**=மாயை அதன் காரியம் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ‡அதிஷ்டானமாகவுள்ளவரும், **साक्षी**=

‡ கயிற்றில் தோன்றும் பாம்புக்குக் கயிறும், சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளிக்குச் சிப்பியும் அதிஷ்டானமாக ஆகிறது. ஆயினும் அவித்யா கல்பிதமான பாம்போ, வெள்ளியோ அதிஷ்டானத்தைவிட உண்மையில் வேறுபட்டதாக எவ்விதமாவதில்லையோ அவ்விதமே ஸர்வப்ரபஞ்சமும் அதிஷ்டானமான ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்டதன்று என்பது கருத்து.

स्वकृतविचित्रयोनिषु विशन्निव हेतुतया
तरतमतश्चकास्स्यनलवत्स्वकृतानुकृतिः।
अथ वितथास्वमूष्ववितथं तव धाम समं
विरजधियोऽन्वयन्त्यभिविपण्यव एकरसम् ॥ १९ ॥ (६)

ஸர்வஜீவஸாக்ஷியாக உள்ளவரும், चेता=சுத்த சித்ஸ்வரூபரும், केवलः=திருஶ்யமானவற்றின் ஸம்பந்தமற்றவரும், निर्गुणश्च=ஞானாதி குணங்களற்றவருமாகிறார் என்றதாதி ஶ்ருதிகள் அந்தச் சங்கையைப் போக்குகின்றனவாய் ஸ்துதிக்கும் முறை இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) हेतुतया=நீரே உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாக இருப்பதால் स्वकृतविचित्रयोनिषु—स्वकृत=தனது ஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தமாயாமூலம் செய்யப்பட்ட विचित्र=உத்தமமத்யம அதமங்களான योनिषु=தேஹங்களில் विशन्निव=(தேஹமுண்டாவதற்கு முந்தியே எங்கும் நீக்கமறநிறைந்திருப்பதுபற்றி 'வீட்டைக் கட்டி அதில் தேவதத்தன் ப்ரவேசித்தான்' என்பது போன்றப்ரவேசம் சொல்லமுடியாவிடினும்) ப்ரவேசித்தவர்போல स्वकृतानुकृतिः=தன்னால் செய்யப்பட்ட தேவாதிசரீரங்களின் அனுகரணமுள்ளவராய் அதாவது:—அந்தந்தச் சரீராகாரமாகவான மாயாசக்தி ப்ரகாசகராய் என்றும். * अनलवत्=அக்னிபோல तरतमतः=உயர்வு தாழ்வுடன் चकास्सि=ப்ரகாசிக்கின்றீர். अथ=ஆனதுபற்றி वितथासु=மித்யாபூதங்களான अमूषु=இந்த யோனிகளில், समम्=உண்மையில் எவ்விதவிசேஷமுமற்றதும், ஆனதுபற்றியே अवितथम्=ஸத்யமுமான तव=உம்முடைய धाम=ஸ்வரூபத்தை विरजधियः=நிர்மலமதிகளான மஹான்கள் अभिविपण्यवः=நாலாவழியிலும் விலகின வியவஹாரங்களை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு அதாவது:—ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களான கர்மபலன்களில் பற்றை விலக்கினவர்களாய்க் கொண்டு என்றும். एकरसम्=ஸன்மாத்திரமாக अन्वयन्ति=அறிகின்றனர். அல்லது अनु=குருபதேசத்தையொட்டி अयन्ति=அறிகின்றனர்.

---

* தனது அதிஷ்டானத்துடன் கலந்த நெருப்பானது அதிஷ்டானமான இரும்பு முதலியன எந்தெந்த உருவமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதோ அவ்விதமே தானும் காணப்படுகிறது என்பது போல என்று பொருள்.

(தா–ம்) உமக்கு உதராதிப்ரவேச மூலம் உதராதிஸம்பந்த மிருந்தபோதிலும் ஸர்வானுஸ்யூத ஸன்மாத்திரமாக நீர் இருப்பது பற்றி மித்யாபூதமான உபாதிமூலம் தாரதம்யமெதுவும் ஏற்படுவதற் கிடமில்லையாதலால் அப்ரச்யுதைஸ்வரியரான உம்மையுபாஸிப்பதற் குத்தடை எதுவுமில்லை என்பது பெறப்பட்டது. (6) (எ–று)

ஏழாவது ஸ்லோகம்

(அ–கை) அவித்யை, காமம், கர்மம் இவற்றினால் ஸம்ஸரிக் கின்றவனான ஜீவனுக்கே லக்ஷணையினால் (ஜஹத் அஜஹத்லக்ஷணை யினால்) பகவத்பாவத்தை யுபதேசிக்கின்ற "**स यश्चायं पुरुषे। यश्चासावादित्ये। स एकः।** இந்த சரீரத்தில் வஸிப்பவன் எவனோ சூரியமண்டலத்தில் வஸிப்பவன் எவனோ அவன் ஒருவனே" என்றும், "**तत्त्वमसि** அதாக நீ இருக்கின்றனை" என்றுமாதிய சுருதிகள் அந்த அவித்யாதிதோஷத்தை விலக்குகின்றன. இவ்விதமிருக்க பகவானுக்குத் தேஹாதிகளாகிற உபாதிகளினால் செய்யப்பட்ட தோஷத்துக்கு இடமேது. யாகாதிகளில் அதிகாரம் பெற்ற ஜீவனை ஈஸ்வரன் என அந்தஸ்ருதிகள் ஸ்துதிக்கவந்தனவே அன்றி அவனை உண்மையில் ஈஸ்வரன் எனச் சொல்லவில்லை என்கிறோம் என்றாலோ? இது பொருந்தாது. ஏன்? அந்த ஜீவ ப்ரம்ஹைக்கிய க்ஞானத்தையடையும் விஷயத்தில் **यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ। तस्यैते कथिताह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः॥** ஈஸ்வரனிடத்தில் எத்தகைய பக்தியிருக்குமோ அத்தகைய பக்தி எவனுக்குக் குருவினிடமுமிருக்குமோ அந்த மஹாத்மாவுக்கு சாஸ்திரோக்தமான அர்த்தங்கள் நன்குப்ரகாசத்தையடைகின்றன" என்றதாதிஸ்ருதிகள் ராமகிருஷ்ணாதிரூபமாக அவதரித்த பகவானுடைய சரணபஜனத்தை உபாயமாக விதிக்கின்றபடியால் என்க. ஆகவே சுருதிகளினாலுபதேசிக்கப்பட்டபடி ஜீவப்ரம்ஹைக்கியக் ஞானத்தை யடையவிருப்பமுள்ளவன் பகவத்பஜனத்தி லீடுபட வேண்டுமென இந்த ஸ்லோகத்தினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப–ரை) **अमीषु**=இந்த **स्वकृतपुरेषु**=சொந்தக்கர்மத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட மனிதன் முதலிய சரீரங்களில், [**भोक्तृत्वेन वर्तमानम्**=போக்தாவாக விருக்கின்ற] **पुरुषम्**=ஜீவனை, **अखिलशक्तिधृतः**=

स्वकृतपुरेष्वमीष्ववहिरन्तरसंवरणं
तव पुरुषं वदन्त्यखिलशक्तिधृतोंऽशकृतम् ।
इति नृगतिं विविच्य कवयो निगमावपनं
भवत उपासतेऽङ्घ्रिमभवं भुवि विश्वसिताः॥ २० ॥ (७)

दुरवगमात्मतत्त्वनिगमाय तवात्ततनो-
श्चरितमहामृताब्धिपरिवर्तपरिश्रमणाः।

ஸர்வசக்திகளுக்கும் ஆஶ்ரயபூதனுன, तव=உம்முடைய अंशकृतम्= அம்சம்போலும் செய்யப்பட்டவன்போலும் அதாவது:—உமது ஸ்வரூபமாக என்றும் உண்மையில் अ वहिरन्तरसंवरणम्=वहिः= காரியம், अन्तर=காரணம், இவைமூலமான ஆவரணமற்றதாகவும், वदन्ति=சுருதிகளுபதேசிக்கின்றன. इति=என்பதாய் भुवि=இம்மனிதவுலகிலுள்ள कवयः=சுருதிதாத்பரியமறிந்த பெரியோர்கள் विश्वसिताः=நம்பிக்கையை யடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு, नृगतिम्= ஜீவனது ஸ்வரூபத்தை, विविच्य=சோதித்தறிந்துகொண்டு अभवम्= ஜனனத்தைப் போக்குவதும், निगमावपनम्=ஸர்வகர்மங்களின் அர்ப்பணத்துக்கு விஷயமானதுமான, भवतः=உம்முடைய अङ्घ्रिम्=சரணத்தை, उपासते=உபாஸிக்கின்றனர். (7) (எ—று)

(தா—ம்) "तत्त्वमसि" "अहं ब्रह्मास्मि" "स यश्चायं पुरुषे, यश्चासावादित्ये। स एकः" என்றதாதிய சுருதிகளினுல் ஜீவப்ரம்ஹைக்கியமானது உபதேசிக்கப்படுவதால் அத்தகைய ஐக்கியக்ஞானம் அனுபவத்துக்கு வரவேண்டுவதற்கு ஸர்வகர்மஸமாராத்யனுன பகவானுடைய சரணபக்தியானது இன்றியமையாததாகவாகும் எனச் சுருதிதாத்பரியநிர்ணயமறிந்த மஹான்கள் நிஶ்சயித்துக் கொண்டு சாஸ்திரார்த்தத்தில் பரிபூர்ணவிஶ்வாஸத்துடன் பகவத்பஜனத்திலீடுபடுகின்றனர் என்பது பெறப்பட்டது. (7) (எ—று)

எட்டாவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) முக்திக்கு ஞ்ஞானம் உயர்ந்தஸாதனமாகுமே யொழிய பக்தி உயர்ந்த ஸாதனமாகவாகாது என ஸாமான்யமாகத் தோன்றும் சங்கையைப் போக்கவேண்டி பக்தியோகத்தின் பெருமை இந்தச் சுலோகத்தினுல் விளக்கப்படுகிறது—

न परिलषन्ति केचिदपवर्गमपीश्वर ते
चरणसरोजहंसकुलसङ्गविसृष्टगृहाः॥ २१ ॥ (८)

(ப-ரை) ईश्वर! ஹே ஈஶ்வர ! केचित्=சிலர், दुरवगमात्मतत्त्वनिगमाय—दुरवगम=அறிதற்கரிதான आत्मतत्त्व=ஆத்மஸ்வரூபத்தை, निगमाय=அறிவுறுத்தவேண்டி आत्ततनोः=அடையப்பட்ட ஸ்ரீமூர்த்தியையுடையவரான, तव=உம்முடைய चरितमहामृताब्धिपरिवर्तपरिश्रमणास्सन्तः—चरित=சரித்திரமாகிற महामृताब्धि=பெரிய அமுத ஸமுத்திரத்தில் परिवर्त=மூழ்குவதினுல் परि=போக்கப்பட்ட श्रमणाः=ஶ்ரமத்தை உடையவர்களாய்க் கொண்டும், ते=உம்முடைய चरणसरोजहंसकुलसङ्गविसृष्टगृहास्सन्तः—चरणसरोज=சரணாரவிந்தத்தில் हंस=ஹம்ஸங்கள்போல ரமிக்கின்றபக்தர்களின், कुल=ஸமூஹத்துடன் सङ्ग=சேர்க்கையினுல் विसृष्ट=விடப்பட்ட गृहाः=வீட்டையுடையவர்களாய்க் கொண்டும் அதாவது: துறவிகளாகவாகியும் என்றும். अपवर्गमपि=மோக்ஷத்தையும் கூட न परिलषन्ति=விரும்புகின்றனரில்லை. (8) (எ-று)

(தா-ம்) "यं सर्वे देवा नमन्ति मुमुक्षवो ब्रह्मवादिनश्च=எவரை எல்லாத்தேவர்களும், முமுக்ஷுக்களான ப்ரம்ஹவாதிகளும் நமஸ்கரிக்கின்றனரோ" என்ற ஶ்ருதிக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து ஸ்ரீமத்பாஷ்யகாரர் அவர்கள் "मुक्ता अपि लीलया विग्रहं कृत्वा भजन्ते" முக்தர்களுங்கூட லீலையினுல் சரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு எவரைப் பஜிக்கின்றனரோ" எனப் பாஷ்யம் செய்திருக்கின்றனர். ஆகவே எந்தப்பக்திமார்க்கத்திலீடுபட்டவர்கள் மோக்ஷத்தில் கூட ஆசை கொள்ளாதிருக்கின்றனரோ அந்தப் பக்தியின் பெருமையை எவராற்ருன் கூறமுடியுமென்பது இதனுல் பெறப்பட்டது. (8) (எ-று)

ஒன்பதாவது ஶ்லோகம்.

(அ-கை) "आराममस्य पश्यन्ति न तं पश्यति कश्चन இந்த ஆத்மாவினுடைய ஆராமத்தை=கிராமம், நகரம், ஸ்திரீ, புத்திரன், வித்தம் முதலிய வாஸனுரூபமான க்ரீடாஸ்தானத்தைமட்டும் பார்க்கின்றனரேயன்றி அவற்றில் விளையாடுகின்ற அவரை=ஆத்மாவை ஒருவனும் பார்க்கின்ருனில்லை" என்றும், "न तं विदाथ य इमा जजानान्य-

त्वदनुपथं कुलायमिदमात्मसुहृत्प्रियव-
च्चरति तथोन्मुखे त्वयि हिते प्रिय आत्मनि च ।
न बत रमन्त्यहो असदुपासनयात्महनो
यदनुशया भ्रमन्त्युरुभये कुशरीरभृतः॥ २२ ॥ (९)

युष्माकमन्तरं बभूव எவர் இந்தப் பூதங்களை உண்டுபண்ணினாரோ அவரை நீங்கள் அறிகின்றீர்களில்லை. ஆனதுபற்றி உங்களுக்கும் அவருக்கும் अन्यत्=அதிகமான अन्तरम्=பேதமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவரை உண்மையாகவறிந்துகொண்டு ஸத்தியமாக உபாஸிப்பீர்களேயானால் ஸம்ஸாரமானது ஏற்படமாட்டாது" என்றும், "नीहारेण प्रावृताः जल्प्याश्चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति। जल्प्याः ये=யுக்தி வாதத்தினால் பிறரை ஜயிக்கவிருப்பங்கொண்ட தார்க்கிகர்கள் எவர்களோ, असुतृपः ये=ப்ராணன்களையே திருப்த்திசெய்து வைக்கும் நோக்குடைய விஷயபரர்கள் எவர்களோ, उक्थशासः ये=கர்மபலன்களில் விருப்பமுள்ளவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் யாவரும் नीहारेण=பனிக்கொப்பான மாயையினால், प्रावृताः=மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபமுடையவர்களாய் चरन्ति=ஸஞ்சரிக்கின்றனர் என்றுமான ஶ்ருதிகள் முறையே ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்களைப் பார்த்து வெறுப்பை அடைந்தும், ஆத்மஜ்ஞானத்தையுபதேசித்தும், ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்களை நிந்தித்தல் வாயிலாக தத்துவோபதேசம் செய்தும் ஸர்வஜகத்துக்கும் ஆத்மபூதனான ஈஶ்வரனிடத்தில் பற்றையுபதேசிக்கின்றன என்பது இந்த ஶ்லோகத்தினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப-ரை) त्वदनुपथम्=உமது கைங்கரியத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடிய इदम्=இந்த कुलायम्=சரீரமானது आत्मसुहृत्प्रियवत्=ஆத்மாபோலும், மித்திரன் போலும், ப்ரியன் போலும் चरति=இருக்கிறது. तथा=அவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட, उन्मुखे=பஜனஞ்செய்தமாத்திரத்தினாலேயே ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கரையேற்றத்தயாராக இருப்பவரும், हिते=ஹிதமானவரும், प्रिये=மனத்துக்குப் பிடித்தமானவரும், आत्मनि च=ஆத்மபூதருமான त्वयि=உம்மிடத்தில் न रमन्ति=ஈடுபடாதிருக்கின்றனர். अहो=இது வெகு கஷ்டமன்றோ. यदनुशयाः=எந்த அஸதுபாஸனையில் பற்றுள்ளவர்களாகவும் कुशरीर

निभृतमरुन्मनोऽक्षदृढयोगयुजो हृदि य-
न्मुनय उपासते तदरयोऽपि ययुः स्मरणात् ।

भृत:=கெட்ட சரீரத்தைத் தரிக்கின்றவர்களாகவுமிருந்துகொண்டு उरुभये=அதிகம் பயத்தைத்தருகின்ற ஸம்ஸாரத்தில் भ्रमन्ति=சுழலுவரோ [तया=அந்த] असदुपासनया=அஸத்தான சரீராதிகளின் உபாஸனத்தினுல் आत्महन:=ஆத்மஹத்தி செய்தவர்களாகவே ஆகிவிடுகின்றனர். (9) (எ—று)

(தா—ம்) "अनेकदोषदुष्टस्य कायस्यैको महान् गुण:। यो यथाह्यनुवर्तेत तं तथा ह्यनुवर्तते ॥" சரீரமானது வெகு தோஷதுஷ்டமாக இருந்தபோதிலுங்கூட எவன் எவ்வழியில் அதைப்பழக்குகின்றுனே அவ்வழியில் நடந்துவருதல் என்ற ஒருபெரியகுணம் அதற்குண்டு" என்றபடி உண்மையான பழக்க மூலம் நன்மை பயக்கக்கூடிய உமது கைங்கரியத்துக்குப்போதிய அவயவ அமைப்புடன் கூடினதும், மோக்ஷாங்தமான புருஷார்த்தத்தையடைவதற்குற்ற ஸாதனுனுஷ்டானஞ் செய்வதற்குத்தக்கதுமான இந்தச்சரீரத்தைக்கொண்டு தன்னைப்பஜிப்பவர்க்கு ஸகல நன்மைகளையும் தருவதற்குத் தயாராகவிருப்பவரும், ஆனந்தரூபியும், ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபியுமான உம்மைப்பஜித்து நன்மைபெறுமல் அழியுமியல்புடையதும் ஆனதுபற்றியே அஸத்துமான தேஹாதிகளிலேற்பட்ட துர்வாஸனையினுல் அவற்றையே உபாஸித்துக்கொண்டு ஜனனமரணரூபமான அதிகம் பயம் நிறைந்த இந்தஸம்ஸாரத்தில் சுழலுகின்றகெட்ட. ஜீவர்களின் பாக்கியக்குறைவை என்னென்று சொல்லுவது? என்பது கருத்து.

பத்தாவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) இதுபோழ்து ஆத்மாவை அடைவதற்கு "आत्मा वा अरे द्रष्टव्य: श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य:" ஹே மைத்ரேயி! ஆத்மாவே தர்சனத்துக்கு=அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதற்கு, அர்ஹமானது. அத்தகைய ஆத்மஸாக்ஷாத்கார மேற்படுவதற்கு ஶ்ரவணமும் மனனமும், நிதித்யாஸனமும் செய்யற்பாலது" என சுருதியினுல் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரவிஷயத்தில் ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட நிதித்யாஸனமானது இந்த ஶ்லோகத்தினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

स्त्रिय उरगेन्द्रभोगभुजदण्डविषक्तधियो
वयमपि ते समाः समदृशोऽङ्घ्रिसरोजसुधाः॥ २३ ॥ (१०)

(ப-ரை) मुनयः=மனனஞ்செய்யு மியல்பையுடையவர்கள் निभृतमरुन्मनोक्षदृढयोगयुजः—निभृत=அடக்கப்பட்ட मरुत्=ப்ராணன், मनः=மனது, अक्ष=இந்திரியங்கள் இவற்றையுடையவர்களாகவும் दृढयोगयुजः=நிலைத்த யோகத்தை யடைந்தவர்களாகவும் இருந்து கொண்டு हृदि=மனத்தில் यत्=எந்தத்தத்துவத்தை उपासते=உபாஸிக்கின்றனரோ=இடையறாது எண்ணுகின்றனரோ, तत्=அந்தத்தத்துவத்தை अरयोऽपि=சத்துருக்களும் उरगेन्द्रभोगभुजदण्डविषक्तधियः= ஆதிசேஷனுடைய உடல்போன்ற உமது புஜதண்டத்தில் பற்றின புத்தியையுடையவர்களான स्त्रियः=ஸ்திரீகளும் स्मरणात्=இடையறாத நினைவினால், ययुः=அடைந்திருக்கின்றனர். समदृशः=ஸர்வஸமனாக உம்மைப்பார்க்கின்றவர்களும் अङ्घ्रिसरोजसुधाः=சரணாரவிந்தத்தைத் தரிக்கின்றவர்களுமான वयमपि=ஶ்ருத்யபிமானி தேவதைகளான நாங்களும் ते=உமக்கு समा एव=ஸமமானவர்களேயாவோம். உமது கிருபைக்குப் பாத்திரர்களாகவே ஆவோம். (10) (எ-று)

(தா-ம்) எந்த யோகிகள் ஹிருதயாத்யாலம்பனராக உம்மையுபாஸிக்கின்றனரோ, எந்த நாங்கள் ஸர்வஸமராக உம்மைப்பார்க்கின்றோமோ, எந்த ஸ்திரீகள் உம்மை பரிச்சின்னராக எண்ணுகின்றனரோ, எவர்கள் த்வேஷத்தினால் உம்மை இடையறாது நினைக்கின்றனரோ அவர்யாவரும் உம்மையே அடைந்து விடுகின்றனர் என்றேற்படுகிறது. இதிலிருந்து எம்மார்க்கத்தாலேனும் உம்மிடம் மனப்பற்று ஏற்படுமாயின் அதனால் நிச்சயமாய் உம்மையடைந்து விடலாமென்பது பெறப்பட்டது. (10) (எ-று)

பதினொன்றாவது ஶ்லோகம்.

(அ-கை) "यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह॥ வாக்குகள் மனஸ்ஸுடன் கூட அடையமுடியாது எவரிடமிருந்து திரும்புகின்றனவோ அத்தகைய நிர்விகல்ப ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபானந்தத்தையறிந்தனுபவிப்பவன் எந்த நிமித்தத்தினின்றும் பயத்தையடையமாட்டான்" என்றும், "को अद्धा वेद क इह प्रवोचत्। कुत आजाता कुत इयं विसृष्टिः। अर्वाग्देवा अस्य विसर्जने न। अथा को वेद

क इह नु वेद बतावरजन्मलयोऽग्रसरं
यत उदगादृषिर्यमनु देवगणा उभये ।

यत आवभूव । அந்தப் பரமாத்மாவை अद्धा=ஸாக்ஷாத்தாக को वेद= எவன்தான் அறிவான். इह=இந்தப் பரமாத்பாவை कः=எவன்தான் प्रवोचत्=தெளிவாயுபதேசிப்பான். इयम्=இந்த विसृष्टिः=பற்பலவிதமான ஸிருஷ்டியானது कुतः=பரமாத்மாவைவிட வேறு எந்தவிடத்திலிருந்து आजाता (स्यात)=நன்கு உண்டானதாகவாகும். अर्वाग्देवाः=அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களான ப்ரம்ஹாதி தேவர்கள் अस्य= இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய विसर्जने=ஸிருஷ்டி விஷயத்தில் न (समर्थाः)=சக்தர்களன்று. अथा=ஆகவே कः=ப்ரம்ஹதேவன் यतः= எவரிடமிருந்து आ बभूव=ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்தாரோ सः= அவர் वेद=அவரையறிவாரோ? ஒருபொழுதுமறியார் என்றும், "अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन् पूर्वमर्षत् । तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत् तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति=அந்தப் பரமாத்மதத்துவமானது अनेजत्=தனதுஸ்வரூபத்தைவிட்டு எப்பொழுதும் சலிக்காததும், एकम्=அத்விதீயமும், मनसः=மனஸ்ஸைக்காட்டிலும் கூட जवीयः=மிக்கவேகமுள்ளதும், पूर्वमर्षत्=எங்குமனது செல்லுமோ அங்கு மனது செல்லுவதற்குமுந்தியே இருக்கக்கூடியதுமாகும். एनत्=இந்தப் பரமாத்மதத்தவத்தை देवाः=இந்திரியங்களோ, அவற்றின் அதிஷ்டாதாக்களான தேவர்களோ नाप्नुवन्=அடைந்தனரில்லை. அது तिष्ठत्=சலனமற்றதாக விருப்பினுங்கூட धावतोऽन्यान्=ஓடுகின்ற பிறவற்றை अत्येति=கடந்து செல்லுகின்றது. तस्मिन्=அந்தப் பரமாத்ம நிமித்தமாகவே मातरिश्वा=வாயுவானது अपः=சேஷ்டாரூபங்களான கர்மங்களை दधाति=தரிக்கிறார்" என்றுமாதிய ஸ்ருதிகள் பகவத்தத்துவமானது தர்க்ஞேயம்=அறிதற்கரிதானது என உபதேசிக்கின்றனவாய்க் கொண்டு பக்தியையே சிறந்தஸாதனமாக அங்கீகரித்து ஸ்துதிக்கின்றன என இந்தஸ்லோகத்தினு லுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப-ரை) (हे भगवन्=ஹே பகவானே !) बत=அந்தோ ! इह=இவ்வுலகில், अग्रसरम्=எல்லாவற்றுக்கும் முதலிலுள்ள உம்மை अवरजन्मलयः=பிற்காலத்திய உத்பத்தி விநாசம் இவையுள்ளவனை कः नु=

तर्हि न सन्न चासदुभयं न च कालजवः
किमपि न तत्र शास्त्रमवकृष्य शयीत यदा ॥ २४ ॥ (११)

எவன்தான் वेद அறிவான். यतः=எந்த உம்மிடமிருந்து ऋषिः=ப்ரம்ஹ தேவன் उदगात्=உண்டானனோ, यमनु=எந்த ப்ரம்ஹதேவனை யொட்டி उभये देवगणाः=ஆத்யாத்மிக ஆதிதைவிகர்களான தேவகணங்கள் உண்டாயினரோ, (किञ्च=மேலும்,) यदा=எப்பொழுது (ப்ரளய காலத்தில்) अवकृष्य=எல்லாவற்றையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொண்டு शयीत=நீர் படுத்திருக்கின்றீரோ तर्हि=அப்பொழுது, सत्=ஸ்தூலமான ஆகாசம் முதலியனவும் न=கிடையாது. असच्च=ஸூக்ஷ்மமான மஹத்தத்துவம் முதலியனவும், न=கிடையாது. उभयम्=முற்கூறிய ஸத் அஸத் இவற்றினல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சரீரமும், न=கிடையாது. कालजवः=அதற்கு நிமித்தமான காலவைஷம்யமும் न च=கிடையாது. तत्र=அப்பொழுது किमपि=ஜீவர்களுக்கு க்ஞானஸாதனமான இந்திரியம் ப்ராணன் முதலிய ஒன்றும், न= கிடையாது. शास्त्रम्=உமது ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்திரமும், न=கிடையாது. (11) (எ—று)

(தா—ம்) அவாந்தரஸிருஷ்டியை யடைந்தவர்களும் தேஹாதிகளாகிற உபாதிகளினல் செய்யப்பட்ட பேதத்தை யுடையவர்களும், காலவசத்தினல் மழுங்கின சித்தத்தையுடையவர்களுமான ஜீவர்களுக்கு பகவத்ஸ்வரூபத்தை யறிவதற்குரிய ஸாமர்த்தியம் கிடையாது. அவ்விதமே * "न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव" எனஸ்ருதியும் சொல்லுகிறது. ப்ரளயஸமயத்திலோ வெகுவாக வேற்றுமை இல்லாவிடினுங்கூட பகவத்தத்துவக்ஞானத்துக்குறிய ஸாதனமில்லாமைபற்றி அப்பொழுதுங்கூட ஸாமர்த்தியங்கிடையாது. ஆகவே உம்மொருவரையே சரணமடைந்து ஸ்ரவணகீர்த்தனதிரூபமான பக்தி செய்வதுதான் சுலபமானது. என்பது இதனல் பெறப்பட்டது. (11) (எ—று)

பன்னிரண்டாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) உபதேசிப்பவர்க்கு ப்ரமம் அதிகமாக இருப்பதிலிருந்து பகவத்தத்துவக்ஞானம் சுளுவிலடையக்கூடியதன்று என இந்த ஸ்லோகத்தினலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

---

* இந்த சுருதியின் பொருளை 9-வது சுலோகமொழிபெயர்ப்பில் காண்க.

जनिमसतः सतो मृतिमुतात्मनि ये च भिदां
विपणमृतं स्मरन्त्युपदिशन्ति त आरुपितैः।
त्रिगुणमयः पुमानिति भिदा यदबोधकृता
त्वयि न ततः परत्र स भवेदवबोधरसे॥ २५॥ (१२)

(ப-ரை) ये=எந்தவைசேஷிகர் முதலியோர் असतः=அஸத்தான ஜகத்துக்கு जनिम्=உத்பத்தியை वदन्ति=சொல்லுகின்றனரோ, (அல்லது ये=எந்த பாதஞ்ஜலர் முதலியோர் असतः=முன்னரில்லாத ப்ரம்ஹத்வத்துக்கு, जनिम्=உத்பத்தியைச் சொல்லுகின்றனரோ) ये=எந்த நையாயிகர் முதலியோர் सतः=உண்மையான இருபத்தோரு விதமான துக்கத்தினுடைய मृतिम्=நாசத்தை மோக்ஷமாகச் சொல்லுகின்றனரோ, उत=மேலும், ये=எந்த ஸாங்கியர் முதலியோர் आत्मनि=ஜீவாத்மாவினிடத்தில் भिदाम्=பேதத்தை, वदन्ति=சொல்லுகின்றனரோ, (ये=எந்த கர்மமீமாம்ஸகர்கள்) विपणम्=கர்மபலவியவஹாரத்தை ऋतम्=ஸத்தியமாக स्मरन्ति=எண்ணுகின்றனரோ, ते=அவர்கள் யாவரும், आरुपितैः=ஆரோபிதங்களான ப்ரமங்கள் மூலம் उपदिशन्ति=அவ்விதமுபதேசிக்கின்றனரே அன்றி தத்துவதிருஷ்டி மூலமன்று. पुमान् त्रिगुणमयः=ஜீவன் ஸத்வாதி மூன்றுகுணங்களின் விகாரனே யாவான் इति=என்றகாரணமூலம் (या) भिदा=எந்த பேதம் முதலியன சொல்லப்படுகிறதோ (सा=அந்த பேதாதியானது) यत्=யாதுகாரணத்தினுல் त्वयि=(*) உம்மை விஷயமாகக்கொண்ட, அல்லது உமது ஸ்வரூபமான ஜீவனை யாச்ரயித்துள்ள, अवोधकृता=அக்ஞானத்தினுல் செய்யப்பட்டதோ அக்காரணம் பற்றியே என்க. ततः=அந்த அக்ஞானத்தைக் காட்டிலும் परत्र=வேறுபட்டவரும், அதாவது:—அஸங்கரும், अवबोधरसे=சைதன்னியகனரும், ஆன உம்மிடத்தில் सः=அந்த அக்ஞானமானது न भवेत्=இருக்கமுடியாது. (12) (எ-று)

(தா-ம்) அஸத்தான=முன்னரில்லாத,ஜகத்தானது பின்னருண்டாகின்றதென வைசேஷிகரும், ஜீவனுக்கு முதலிலில்லாதப்ரம்ஹத்

(*) நிர்க்குணப்ரம்ஹமே அவித்யைக்கு ஆசிரயமும் விஷயமுமாகும் என்பது வேதாந்திகளுள் ஒருசாராரின் கொள்கை. ஜீவன் ஆச்ரயமென்றும் ப்ரம்ஹம் விஷயமென்றும் மற்றொரு வேதாந்திகளின் கொள்கை இதையொட்டியே இங்கு உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தன்மையின்னருண்டாகின்றது எனப்பாதஞ்ஜலரும்,ஸத்தான=உண்மையிலிருக்கின்ற, இருபத்தோரு விதமான துக்கத்தின் நாசமே மோக்ஷமென நையாயிகரும், ஜீவர்கள் ஒருவரைவிடமற்றவர் வேறுபட்டவர்கள் அதாவது:—ஜீவபேதம் வாஸ்தவமானதே, என ஸாங்கியர்களும், கர்மபலவியவஹாரமானது (ஜகத்தானது) ஸத்தியானதே என கர்மமீமாம்ஸகரும் சொல்லுகின்றனராயினும் அவர்கள் ப்ரம மூலம் தான் (தத்துவக்ஞானமில்லாமை மூலம் தான்) அவ்விதம் சொல்லுகின்றனரே அன்றி வேறில்லை. ஏன்? "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्=ஹே ஸோம்ய இந்த ப்ரபஞ்சமானது உத்பத்திக்கு முந்தி ஸத்தாகவே=ஸத்பதத்தாற் சொல்லப்படும் பொருளாகவே தானிருந்தது" என்றும், "ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति=ப்ரப்ஹமாக இருந்துகொண்டே ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" (அச்ஞானத்தாலேற்பட்ட அப்ரம்ஹபாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறான்) என்றும், "अनीशया शोचति मुह्यमानः=அநீசையினால்=அச்ஞானத்தினால், மோஹத்தை யடைவிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு சோகத்தை யடைகிறான்" என்றும், "अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डितं मन्यमानाः। † जङ्घन्यमानाः परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथान्धाः=அவித்தையின் நடுவிலிருப்பவர்களும், தாங்களே புத்திமான்களென எண்ணுகின்றவர்களும், தன்னைப் பண்டிதனாக வெண்ணிக்கொண்டவர்களும், ஜரை ரோகம் முதலிய அனேகம் அனர்த்தங்களால் மிக்கப் பீடிக்கப்படுகின்றவர்களும், உண்மையில் தாங்கள் மூடர்களுமான அவர்கள் குருடனாலிட்டுச் செல்லப்படுகின்ற குருடர்கள் போலவே பலவழிகளிலும் சுழலுகின்றனரே அன்றி முக்தர்களாக வாகார்" என்றும், "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म=ப்ரப்ஹமானது ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வகதபேதசூன்யம்" என்றும், "एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः। एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्=ஒருவராகவேயுள்ள பரமாத்மா ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், அந்தந்த பூதங்களிலிருந்துங்கொண்டு ஜலத்தில் காணும் சந்திரன்போல ஒன்றாகவும் வெகுவாகவும் காணப்படுகிறார்" என்றுமான சுருதிகளின் விரோதம் வருவதே அதன் காரணமாகும். மேலும், ஜீவன் த்ரி

† दन्द्रम्यमाणाः=என வேறுபாடமுமுண்டு. பொருள் ஒன்றே.

सदिव मनस्त्रिवृत्त्वयि विभात्यसदामनुजा-
त्सदभिमृशन्त्यशेषमिदमात्मतयाऽऽत्मविदः।

குணாத்மகன்=முக்குணஸ்வரூபன் என வைத்துக்கொண்டு இதன் மூலம் யாதொரு பேதமானது=ஜீவேஸ்வரபேதம், ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பரபேதம், ஜீவஜகத்பேதம் ஆகிய இவையானது சொல்லப்படுகிறதோ அதுவும் ஜீவனையாஸ்ரயித்ததும் ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொண்டதுமான அவித்யையினாலேற்படுகிறதே யொழிய உண்மையிலில்லை. உண்மையில் அந்த அவித்யையும் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் இருக்கவுமில்லை. அவித்யை இருந்தாலன்றோ ப்ரம்ஹமானது அதற்குவிஷயமாக ஆகும். ஆகவே இத்தகைய சுத்தப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஞ்ஞானமேற்படுவது ஸ்ரமஸாத்தியமானதாக இருப்பதாலும் பக்தியில் அத்தகைய ஸ்ரமமில்லாதபடியாலும் பக்தியே சிறந்தது என்பது இதனாலுபதேசிக்கப்பட்டது. (12) (எ—று)

பதிமூன்றாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) அஸத்தான பொருள் உத்பத்தியை அடையாதென்றும், ஜீவன் த்ரிகுணமயனன்று என்றும் சொல்லப்படுமாயின் இந்த ப்ரபஞ்சஸமூஹமும், புருஷனும் ப்ரம்ஹத்தைவிடத்தனியாக இல்லை என்று சொல்லவேண்டிவரும். அங்ஙனமாயின் ஜீவனும் ஜகத்தும் தனித்திருப்பதாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் சொல்லவேண்டும். அக்காரணம் யாது எனின்? அது இந்த ஸ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) **मनः**=மனோமாத்ரவிலஸிதமும், **असत्**=ஸ்வரூபசூன்யமுமான இந்த ப்ரபஞ்சமானது **आमनुजात्**=ஜீவனுடன் சேர்ந்து **त्वयि**=அதிஷ்டான பூதரான உம்மிடத்தில் **सदिव**=ஸத்துப்போல **विभाति** = தோற்றத்தையடைகிறது. (ஸர்வத்துக்கும் அதிஷ்டானமும், ஸன்மாத்திரமுமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஸத்தையினால் அதில் அத்யஸ்தங்களான ப்ரபஞ்சம், ஜீவன் இவைகள் ஸத்தையுள்ளன போலத் தோற்றுகின்றனவேயொழிய உண்மையில் அவற்றுக்குத் தனித்த ஸத்தையில்லை என்பது கருத்து) **आत्मविदः**=பரமாத்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரத்தையடைந்தவர்களோவெனில் **इदमशेषम्**=இவை யாவையும்=போக்தாவென்றும் போக்யமென்றுமான இந்த ப்ரபஞ்

नहि विकृतिं त्यजन्ति कनकस्य तदात्मतया
स्वकृतमनुप्रविष्टमिदमात्मतयावसितम् ॥ २६ ॥ (१३)

சம் யாவையும், आत्मतया=பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தன்மையினுல் सत्=ஸத்தாக, अभिमृशन्ति=எண்ணுகின்றனர். (ஸத்ரூபமான ஆத்மாவில் அத்யஸ்தமாக இருப்பதால் காரணமான ஆத்மாவைவிடவேறில்லை எனவெண்ணுகின்றனர் என்பது பொருள்.) [कनकार्थिन:=காரணமான பொன்னில் விருப்பமுள்ளவர்கள்] कनकस्य विकृतिम्=பொன்னின் காரியமான குண்டலம் காப்பு முதலியவற்றை न त्यजन्ति=இது பொன்னல்லவென விலக்கமாட்டார்களன்ருே. ஏன் ? तदात्मतया = பொன்னுருவமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி स्वकृतम्=உம்மால் செய்யப்பட்ட इदम्=இந்த ப்ரபஞ்சமும், अनुप्रविष्टम्=உமது அனுப்ரவேசத்தாலேற்பட்ட ஜீவஸ்வரூபமும் आत्मतया=உமது ஸ்வரூபமாகவே अवसितम्=நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. (13) (எ—று)

(தா—ம்) காரியமானது காரணத்தைவிட வேறுபட்டதன்று என்பதை அனுபவத்தில் காண்கிருேம். இந்த ப்ரபஞ்சமும், அதிலுள்ள ஜீவஸ்வரூபமும் அஸத்தான அவித்தையின் பரிணமரூபமான காரியமானதுபற்றி அவித்யையைவிடவேறுபட்டதாகவாகமாட்டாது. அவித்தையோ ஸர்வானுஸ்யூத ஸன்மாத்ர ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அத்யஸ்தமானது. அதாவது: ப்ரம்ஹமானது அவித்யைக்கு விவர்த்தோபாதானமாகவாகிறது. ஆகவே அவித்யையோ அதன் காரியமான ப்ரபஞ்சமோ ஸர்வாதிஷ்டான ஸன்மாத்திர ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுப்பட்டதன்று என்பது நிஶ்சிதமாகிறது. இவ்விதமே "असतोऽधि मनोऽसृज्यत। मन: प्रजापतिमसृजत। प्रजापति: प्रजा असृजत। तद्वा इदं मनस्येव परमं प्रतिष्ठितं यदिदं किञ्च ॥ அஸத்திலிருந்து = அனபிவ்யக்த நாமரூபாத்மகமான அவித்தையிலிருந்து மனஸ் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது. மனஸ் ப்ரஜாபதியை=ஹிரண்யகர்ப்பரை ஸிருஷ்டித்தது. ப்ரஜாபதியானவர் ப்ரஜைகளை=அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஜராயுஜம் என்ற நான்குவித ப்ராணிகளை ஸிருஷ்டித்தார் ஆகவே எஞ்ஜிய இவையாதுண்டோ அவையாவும் மனஸ்ஸிலேயே மேலாக இருக்கும்படி நிலைபெற்றதாகவாகி

तव परि ये चरन्त्यखिलसत्त्वनिकेततया
त उत पदाक्रमन्त्यविगणय्य शिरो निर्ऋतेः ।
परिवयसे पशूनिव गिरा विबुधानपि तां-
स्त्वयि कृतसौहृदाः खलु पुनन्ति न ये विमुखाः ॥२७॥ (१४)

றது" என ஶ்ருதியுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றியேதான் உபாதான காரணமான பொன்னில் விருப்பமுள்ளவன் பொன்னின் காரியமான குண்டலம் காப்பு முதலியவற்றைப் பொன்னுகவே எண்ணுவது போல ப்ரம்ஹாதிஷ்டித அவித்யாகாரியமான ப்ரபஞ்சத்தையும், அதில் போக்தாவாகத்தோன்றும் ஜீவனையும் ப்ரம்ஹமென்றேதான் நிஶ்சயிக்கின்றனர். ஆகவே ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் ப்ரம் ஹத்தினிடமுள்ள ஸத்தையையொட்டி ஸத்தான தோற்றமேற்படு கிறதேயொழிய வேறில்லை என்பது பெறப்பட்டது. (13) (எ—று)

பதினுன்காவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" என்றும், "नेह नानास्ति किञ्चन । मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति=இந்த ப்ரமஹத்தினிடத்தில் வேறுபட்ட பொருள் ஒன்றுமில்லை. எவன் இந்த ப்ரம் ஹத்தில் வேறுபட்டபொருள் இருப்பதுபோல வெண்ணுவானே அவன் மரணத்தினின்றும் மரணத்தை=அடிக்கடி ஜனனமரணத் தை, அடைகிறுன்" என்றுபாதிய சுருதிகளினுல் உபதேசிக்கப் படும் பகவானுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞானமானது சுளுவிலேற்படக் கூடியாதலால் மிக்கக்கடினமான பக்தி எதற்கு? என்ற சங்கை இந்த ஶ்லோகத்தினுல் போக்கப்படுகிறது—

(ப—ரை) ये=எவர்கள் तव=உம்மை, अखिलसत्त्वनिकेततया= எல்லா ப்ராணிகளையும் ஆஶ்ரயித்திருப்பவராக, परिचरन्ति=பஜிக் கின்றனரோ, त उत=அவர்களே, अविगणय्य=பொருட்படுத்தாது, निर्ऋतेः=ம்ருத்யுவினுடைய, शिरः=தலையை, पदा=காலினுல் आक्रमन्ति=மிதிக்கின்றனர்:= ம்ருத்யுவின் தலையில் காலைவைக்கின்றனர். அவர்களே முக்தியை யடைகின்றனர் என்பது கருத்து. ये=எவர் கள், विमुखाः=அபக்தர்களோ, तान्=அவர்களை विबुधानपि=வித் வான்களாயினுங்கூட गिरा=வாக்கினுல் पशूनिव=பசுக்களைபோல

परिवृग्से=பந்தப்படுத்துகிறீர். त्वयि=உம்மிடத்தில் कृतसौहृदाः खलु=செலுத்தப்பட்ட ப்ரேமையையுடையவர்களே पुनन्ति=தன்னையும் பிறரையும் பரிசுத்தமாக்குகின்றனரே அன்றி इतरे=மற்றவர், न=இல்லை. (14) (எ-று)

(தா-ம்) "तस्य वाक्तन्तिर्दामानि नामानि। तस्येदं वाचा तन्त्या नामभिर्दामभिः सर्वं सितम्" ஈஸ்வரனுடைய வேதரூபமான வாக்கானது தந்தியாக=புணைகயிறாகவாகும். ப்ராம்ஹணன் முதலிய பெயர்கள் தாமங்களாக=கழுத்தில் கட்டும் தும்புகளாகவாகின்றன. இவையாவும் அவருடைய வாக்காகிற தந்தியினாலும், தும்புகளாகிற நாமங்களினாலும் கட்டுண்டனவாகவிருக்கின்றன" என ந்ருஸிம்ஹ தாபநீ என்ற ஶ்ருதிகூறுகிறது. அதாவது:—ஶ்ருதிகளில் ஆத்மாவானது அஸங்கோதாஸீன ஸத்சிதானந்தப்ரம்ஹஸ்வரூபமே எனவுபதேசிக்கப்படுவதிலிருந்து அந்த ஆத்மவஸ்துவானது அபரோக்ஷமாகவிருப்பதுபற்றி அதுவிஷயமான அபரோக்ஷக்ஞானமானது உண்டாகலாந்தானாயினும் அஸம்பாவனை விபரீதபாவனை இவற்றால் அத்தகைய அறிவு மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி மழுங்கின சித்தங்களில் அது பரோக்ஷமாகவே இருப்பதால் அபரோக்ஷமான ஸம்ஸாரப்ரமத்தை நிவிருத்திக்கக்கூடியதாகவாவதில்லை. ஆகவே பகவத்பரிசர்யையினால் நன்குதெளிந்த சித்தமுள்ளவர்களுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தினால் அபரோக்ஷக்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு யத்தினமின்றியே மோக்ஷமானது கைக்குக்கிட்டியதாகவாகிவிடுகின்றது என்றும்.

அவ்விதமே ஶ்ருதிகளும் "य इह स्थातुमपेक्षते सर्वैश्वर्यं ददाति। यत्र कुत्रापि म्रियेत देहान्ते देवः तारकं ब्रह्म व्याचष्टे॥ येनामृतीभूत्वा सोऽमृतत्वञ्चगच्छति" எந்த உபாஸகன் இந்த உலகில் இருக்கவிரும்புவானோ அவனுக்கு ந்ருஸிம்ஹனனதேவன் ஸர்வைஶ்வரியத்தையுங்கொடுக்கிறான். அந்த உபாஸகன் எந்தவிடத்திலேனும்=*கீகடதேசம் மிலேச்சதேசம் முதலியவிடங்களிலேனும், மரித்தபோதிலுங்கூட அவனுக்குத் தேஹத்தின் முடிவில் தாரக ப்ரம்ஹத்தை=ப்ரணவத்தின் பொருளான ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கிறார் எதனால் அவன் அமிருதனாய=

* अंगवंगकलिंगाद्याः कीकटाः परिकीर्तिताः அங்கம், வங்கம், களிங்கம் முதலிய தேசங்கள் கிகடதேசமெனப்படும்.

ஜனனமரணுதிகளற்றவனுகவாகி அமிருதத்துவத்தை=மோக்ஷத்தை, அடைவானே" என்றும், "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्य:=இந்த ஆத்மாவானது ப்ரவசனத்திலுைம்=சாஸ்திராத்தியயனத்திலுைம், அடையக்கூடியதன்று. சுருதமான பொருளை மனத்தில் தரிக்கும் சக்தியிலுைம் அடையக்கூடியதன்று. வெகுவான ஶ்ரவணத்திலுைம் அடையக்கூடியதன்று. (பின்னையோவெனில்) இந்த ஆத்மா எந்தப் பக்தனை वृणुते=ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்தவைக்கவிருப்புகின்ருரோ அந்தப் பக்தனுலேயே இந்த ஆத்மா அடையக்கூடியதாகவாகிறதேயொழிய மற்றவர்களால் முடியாது" என்றும், "यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिताह्यर्था:प्रकाशन्ते महात्मन:=எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் மேலான பக்தியும், தேவனிடத்தில்போலவே குருவினிடத்திலும் மேலான பக்தியுமிருக்கிறதோ அந்த மஹாத்மாவுக்கே சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் விளக்கத்தையடைகின்றன" என்றுமாதிய ஶ்ருதிகளுமிருக்கின்றன. (14) (எ—று)

பதினைந்தாவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) எல்லா ப்ராணிகளையும் ஆஶ்ரயமாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றிப் பகவானுக்கு ஸேவ்யத்வம் சொல்லப்படுமானுல் அப்பொழுது அந்த ப்ராணிகளின் இந்திரியங்களுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதிலிருந்து பகவானுக்குக் கர்த்திருத்வம், போக்த்ருத்வம் இவ்விரண்டும் வரத்தெரியும். உண்மையில் கர்த்திருத்வம், போக்திருத்வம் இரண்டும் பகவானுக்கு கிடையாதென்கிருேமென்ருலோ, ஜீவர்களுக்கும் உண்மையில் கர்த்திருத்வம் போக்திருத்வம் இரண்டும் கிடையாதுதான். அவ்விதமிருக்க எந்த விசேஷத்தைக்கொண்டு பகவானுக்கு ஸேவ்யத்வமும, ஜீவனுக்கு ஸேவகத்வமும் சொல்லப்படுகிறது என்ற ஆசங்கையைப் போக்கவேண்டி "अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यचक्षु: स शृणोत्यकर्ण: । स वेत्ति वेद्यं न च तस्यास्ति वेत्ता तमाहुरग्र्यं पुरुषं महान्तम्—கைகளோ கால்களோ இல்லாதவர், ஆயினும் வேகமாகச் செல்லுகிருர். (எதையும்) கிரஹிக்கிருர். கண்களில்லை (ஆயினும்) பார்க்கிருர். காதுகளில்லை (ஆயினும்) கேட்கிருர். அவர் அறியவேண்டியவற்றை அறிகிருர். அவரையறிபவர்

त्वमकरण: स्वराडखिलकारकशक्तिधर-
स्तव बलिमुद्वहन्ति समदन्त्यजयाऽनिमिषा:।
वर्षभुजोऽखिलक्षितिपतेरिव विश्वसृजो
विदधति यत्र ये त्वधिकृता भवतश्चकिता:॥ २८ ॥ (१५)

ஒருவருமில்லை. அவரை முதலிலுள்ளவரும், பழைமையானவருமான புருஷனைச் சொல்லுகின்றனர்" என்ற ஶ்ருதிகள் ஸ்துதிக்கும் முறை இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) त्वम्=நீர், अकरण:=கரண (இந்திரிய) ங்களின் ஸம்பந்தமற்றவராகவே இருந்துகொண்டு अखिलकारकशक्तिधर:—अखिल=எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் कारक=இந்திரியங்களுக்கும் शक्ति=சக்தியை धर:=உண்டுபண்ணுகிறீர். स्वराट्=ஸ்வயம் ப்ரகாசராகவுமிருக்கின்றீர். [अत:=ஆனதுபற்றி] अजया=அவித்யையுடன் (सहिता:=கூடினவர்களான) अनिमिषा:=இந்திராதி தேவர்களும், (அவர்களால் பூஜிக்கப்படும்) विश्वसृज:=ப்ரப்ஹதேவன் முதலியோரும், वर्षभुज:=சிறு சிறு பூமியையாளுகின்ற அரசர்கள் अखिलक्षितिपते:=அகண்ட பூமண்டலாதிபதிக்கு बलिमिव=பூஜையைப்போல तव=ஸர்வேஶ்வரனுன உமக்கு बलिम्=பூஜையை उद्वहन्ति=செய்கின்றனர். समदन्ति च=மனிதர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஹவ்யகவ்யாதிரூபமான பலியைத்தாங்களும் சாப்பிடுகின்றனர். மேலும் ये=எவர், यत्र=எந்தக் காரியத்தில் अधिकृता:=நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரோ (तम्=அக்காரியத்தை) भवत:=உம்மிடமிருந்து चकिता: (सन्त:)=பயந்தவர்களாய்க்கொண்டு विदधति=வழுவாது செய்கின்றனர்.

(தா—ம்) எல்லா ப்ராணிகளும் பகவானை ஆஶ்ரயித்திருந்தபோதிலும் அந்தந்த ப்ராணிகளின் இந்திரியங்களுக்கு விஷயப்ரகாசன சக்தியை மட்டும் தருகின்றுரேயொழிய அவை மூலம் வரும் சுகதுக்கானுபவம் இவருக்கு உண்டாவதில்லை. ஆகவே இந்திராதிகளும், அவர்களால் பூஜிக்கப்படும் ப்ரப்ஹதேவன் முதலியோரும் அவித்யையுடன் கூடினவர்களாயிருந்துகொண்டு எந்த எந்தக் காரியத்தில் ஏவப்பட்டிருக்கின்றனரோ அந்தந்தக் காரியத்தைப் பகவதாக்ஞைக்குப் பயந்துகொண்டு வழுவாது செய்து அதன்மூலமேற்படும் போகத்தையனுபவிக்கின்றனர். உலகில் சக்கிரவர்த்தியின் ஆக்ஞைக்குப் பயந்து சிற்றரசர்கள் தத்தமது காரியத்தை வழுவாது

स्थिरचरजातयः स्युरजयोत्थनिमित्तयुजो
विहर उदीक्षया यदि परस्य विमुक्त ततः।

செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் சுப்பத்தையனுபவிப்பதுபோல வே இங்கும் ஆகும். ஆகவே பகவானுக்கு அந்தந்த விஷய ப்ரகாச கத்துவம் மட்டுமேயொழிய அந்தந்த விஷயபோக்த்ருத்வம் கிடையாதென்றும், ஜீவர்கள் அவித்யையினால் சூழப்பட்டவர்களாக இருப்பதால் விஷயானுபவ ஜன்யமான சுகதுக்கங்களையனுபவிக்கின்றன ரென்றும் இதனாலுபதேசிக்கப்பட்டது. அவ்விதமே "भीषास्माद्वातः पवते। भीषोदेति सूर्यः। भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च। मृत्युर्धावति पञ्चमः= இவரிடமிருந்து भीषा=பயத்தினாலேயே காற்று வீசுகிறது. பயத்தினால் சூரியன் காலந்தவறாது உதயமாகிறான். இவரிடமிருந்து பயத்தினாலேயே அக்னியும், இந்திரனும், ஐந்தாவதான ம்ருத்யுவும் பரபரப்புடன் தமது வேலையைச் செய்கின்றனர்" என ஸ்ருதியுமிருக்கின்றது. (15) (எ—று)

பதினாறுவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) இந்திரியாதிகளுக்கு வசப்பட்டவர்களான ஜீவர்கள் இந்திரியாதிகளுக்கு ப்ரேரகனான ஈஸ்வரனைப் பஜிக்கின்றனர் என முன்னர் சொல்லப்பட்டது. அவ்விஷயத்தில் இதுமட்டுமே காரணமன்று. பின்னையோவெனில் அவரிடமிருந்து உத்பத்தியை யடைந்திருப்பதுபற்றியும் அவருக்கு அடங்கினவர்களாகவே ஆகின்றனர். என "यथाऽग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवास्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि सर्व एत आत्मानो व्युच्चरन्ति=பெரிய நெருப்பினின்றும் அற்பமான பொறிகள் சிதறுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து எல்லா ப்ராணன்களும், எல்லா உலகங்களும், எல்லாத்தேவர்களும், எல்லா ப்ராணிகளும், எல்லா இந்த ஆத்மாக்களும் வெளிவருகின்றன" என்ற ஸ்ருதிஸ்துதிக்கும் முறை இதனாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப—ரை) विमुक्त!=ஹே நித்யமுக்தரே! ततः=மாயையைக் காட்டிலும் परस्य=வேறுபட்டவரான=மாயாஸம்பந்தமற்றவரான உமக்கு यदि=எப்பொழுது अजया=மாயையுடன் उदीक्षया=அற்பமான ஈக்ஷணமூலம் विहरः=க்ரீடையானது [भवति=ஏற்படுகிறதோ]

नहि परमस्य कश्चिदपरो न परश्च भवे-
द्वियत इवापदस्य तव शून्यतुलां दधतः॥ २९ ॥ (१६)

அப்பொழுது उत्थनिमित्तयुजः—उत्थ=ஈக்ஷணமூலம் வெளிவந்த நி-मित्त=கர்மங்களுடன், அல்லது இந்திரியங்களுடன் युजः=கூடினவர்களான स्थिरचरजातयः=ஸ்தாவரஜங்கமஜீவர்கள் स्युः=உண்டாகின்றனர். परमस्य=பரமகருணைவாய்ந்தவரும், वियत इव=ஆகாசத்துக்கொப்பானவரும்=ஸர்வஸமரும், शून्यतुलाम्=சூன்யத்துக்கு ஸமானமாக இருத்தலை दधतः=அடைந்தவரும், अपदस्य = வாக்குமனஸ் இவற்றுக்கு எட்டாதவருமான तव=உமக்கு कश्चित्=ஒருவனும் अपरः=வேண்டியவனாக न=இல்லை. परश्च=சத்ருவும், न हि=இல்லையன்றோ. (16) (எ—று)

(தா—ம்) உண்மையில் பரமாத்மா மாயாஸம்பந்தமற்றவராக இருந்தபோதிலுங்கூட மஹாப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வப்ராணிகளையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற மாயாரூபமான ப்ரகிருதி ப்ரேரகராக நீர் இருக்குங்கால் அக்காலம் ஸிருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய ப்ராணிகளின் கர்மாவைவயொட்டி அந்த ப்ரகிருதியில் ஏற்பட்ட ஒரு விதவிருத்தி (மாறுதல்) ரூபமான உமது ஈக்ஷணத்தினால் வெளிவந்த கர்மங்களையோ இந்திரியங்களையோ உடையவர்களாய் ஸ்தாவரஜங்கமசரீரங்களை அடைந்து ஜீவர்கள் வெளிவருகின்றனர். ஆகவே இந்த ஜீவர்களுக்கேற்பட்ட சரீராதிகள் ஈக்ஷணம் எனப்பெயரிய உமது ஸங்கல்பமூலமே ஏற்படுவதால் இவர்கள் தமது பிதாவான உம்மைப் பஜிக்கக்கடமைப்பட்டவர்களாகவே ஆகிவிடுகின்றனர் என்பதில் தடையில்லை. அங்ஙனமாயின் சிலஜீவர்க்கு ஸ்தாவர சரீரத்தையும் சிலர்க்கு ஜங்கமசரீரத்தையும் அதிலும் உயர்வு தாழ்வையும் தருகின்றபகவானுக்கு ஒருவிடத்தில் ஸ்னேஹம் மற்றவிடத்தில் த்வேஷம் எனப்படும் வைஷம்யம்நைர்க்கிருண்யம் என்ற தோஷம் வந்துவிடுமே என்றாலோ? அது வருவதற்கு இடமில்லை. ஏன்? காரணபூதரான நீர் ஆகாசம்போல ஸர்வஸமராகவும், வாக் மனம் இவற்றுக்கெட்டாதவராகவும், அஸங்கராகவும் இருப்பதுபற்றி வேண்டியவன் வேண்டாதவன் என்ற வேற்றுமை ஏற்படுவதற்கு ஹேதுவில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (16) (எ—று)

பதினேழாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) இதுவரைசெய்த ஸ்தோத்திரத்தினுல், பரமாத்மாவி னிடமிருந்து அவித்யாகிருதங்களான காரியங்களை=சரீரேந்திரிய மனஸ்ஸுகளை, உபாதியாகக் கொண்டவர்களும், அதன்மூலம் அம் சமாகவானவர்களுமான ஜீவர்கள் ஜனிக்கின்றவர்களாகவும், ஸம் ஸாரத்தை=சுகதுக்கானுபவத்தை, அடைகின்றவர்களாகவும் கொ ண்டு ஈஸ்வரனைப்பஜிக்கின்றனர் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் தார்க்கிகர்கள் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கின்ற னர். அதாவது:—உபாதியாகவுள்ள அவித்யையானது ஒன்ருகஇருக் குமானுல் உபஹிதனுன ஜீவனும் ஒருவனுகவே ஆவதுபற்றி ஒரு ஜீவனுக்கு முக்தியேற்பட்டதும் எல்லாஜீவர்களும் முக்தர்களாகவே ஆகிவிடவேண்டிவரும். அல்லது உபாதியாகவுள்ள அவித்யைபல (உபாதியாகச் சொல்லப்படும் அவித்யையில் பல அம்சங்கள் இருக் கின்றன.) அவற்ருல் ஒரேவிதமாகவுள்ள ஜீவன் பந்தப்பட்டவனுக வாகிருன் என்ருலோ, அதுபோழ்து அந்த ஜீவனுக்கே அவித்யை யின் ஒரு அம்சமானது வித்யையினுல் நாசமடைந்தபோதிலுங்கூட நாசமடையாத வேறு அம்சங்களிருப்பதால் அவைமூலம் பந்தமே= ஸம்ஸாரமே, விலகுவதற்கு இடமில்லாது போகவே ஜீவனுக்கு மோக்ஷமே ஏற்படாமல்போகத்தெரியும். என்றதாதி தர்க்கத்தின் பலங்கொண்டு ஆத்மாக்கள் பல என்கின்றனர். இவ்விதம் பார்க்கும் பொழுது ஜீவாத்மாக்களை பலர் என்றும், ஸர்வகதர்கள்=* எங்கும் நிறைந்துள்ளவர்கள் என்றும், நித்யர்கள் என்றும் தான் சொல்ல வேண்டிவருகின்றது. அவ்விதம் ஜீவாத்மாவை விபுவாகவும் ஆகவே நித்தியனுகவும் ஒப்பாமல் அணுவாகச் சொன்னுல் அணுவான ஜீவ னுக்குச் சரீரத்தில் ஏதோ ஒரு இடத்தில்மட்டுமே ஸம்பந்தமிருக்கக் கூடுமாதலால் முழுசரீரத்திலும் அவனது சைதன்னிய ஸம்பந்தமேற் படுவதற்கு இடமில்லாமல் போகத்தெரியும். மேலும்,ஜீவன் தேஹத் துக்கொத்தபரிமாணமுள்ளவன் அதாவது:—தேஹம் எந்த அளவுள்ள தோ ஜீவனும் அதே அளவுள்ளவன்தான் என்ருலோ, நடுத்தரமான

* அதாவது ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா மூர்த்தத் திரவியங்களிலும் சேர்க்கையயடைந்தவர்கள் என்பது கருத்து.

अपरिमिता ध्रुवास्तनुभृतो यदि सर्वगता-
स्तर्हि न शास्यतेति नियमो ध्रुव नेतरथा।

பரிமாணமுள்ள ஜீவர்கள் அவயவமுள்ளவர்களா யிருப்பதுபற்றி அவர்களுக்கு அநித்யத்வமானது வரத்தெரியும். ஆகவே முற்கூறிய இரண்டுவித பரிமாணமும் ஸம்பவிக்காதானதுபற்றி ஆத்மாக்கள் நித்யர்களாகவும் ஆனதுபற்றியே ஸர்வகதர்களாகவுமே ஆவர் எனச் சிலதார்க்கிகர் எண்ணுகின்றனர்.

அவ்விதம் அவர் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஒருவனுக்கு முக்திவந்தால் எல்லாருக்கும் முக்திவரட்டும் என்றும், ஒருவனுக்குப் பந்தம் வந்தால் எல்லோருக்கும் பந்தம் வரட்டும் என்றுமான தோஷம் வருவதற்கிடமில்லை என்கிறோம். ஏனெனின்? கூறுவாம். (*)அவித்யை வெவ்வேறாக இருப்பதன் மூலமோ, அவித்யையின் †சக்தி வெவ்வேறாக இருப்பதன் மூலமோ பத்தன் என்றும், முக்தன் என்றுமான வியவஸ்தை=பாகுபாடு ஸம்பவிக்கக்கூடியதாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஈஶ்வரனுக்கோ எந்த அம்சத்தினாலும் ஸம்ஸார சங்கைக்கே இடமில்லை என முன்னர் சொல்லப்பட்டே இருக்கிறது. எல்லா ஶ்ருதிகளிலும் ஜீவப்ரம்ஹைக்கியமானது தெளிவாய்க் கூறப்பட்டுமிருக்கிறது. மேலும் இந்தத் தார்க்கிகர் சொல்லும் பக்ஷமானது ஶ்ருதிக்கு ஒத்ததாகவுமில்லை என இந்த ஶ்லோகத்தினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(*) अविद्यया मृत्युन्तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते=அவித்யையினாலேற்பட்ட மிருத்யுவை வித்யையினால் தாண்டி அமிருதத்தை—மோக்ஷத்தை அடைகிறான் எனச்சுருதி கூறியிருப்பதிலிருந்து அவித்யையினால் பந்தமேற்படுகிறதென்றும் வித்யையினால் மோக்ஷமேற்படுகிறதென்றும் ஏற்படுகிறது.

† மேலும் "विद्याविद्ये मम तनू विद्ध्युद्धव! शरीरिणाम्। मोक्षबंधकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते" ஹே உத்தவ! வித்தை அவித்தை இரண்டையும் என்னுடைய சரீரங்களாக அறிந்துகொள். ஆத்யங்களான அவைகள் முறையே மோக்ஷத்தையும் பந்தத்தையும் ஜீவர்களுக்குத்தருகின்றனவென்றும், எனது மாயையினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டனவென்றும், அறிந்துகொள்ளென்றும் பகவான் சொன்னதிலிருந்து சக்திபேதமும் பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

अजनि च यन्मयं तदविमुच्य नियन्तृ भवे-
त्सममनुजानतां यदमतं मतदुष्टतया ॥ ३० ॥ (१७)

(ப-ரை) तनुभृत:=ஜீவர்கள் अपरिमिता:=உண்மையில் அனந்தர்கள்=எண்ணிலடங்காதவர்கள் என்றும், ध्रुवा:=நித்யர்களென்றும், सर्वगता:=எங்கும் நிறைந்தவர்களென்றும்=விபுக்களென்றும், यदि=சொல்லப்படுவார்களானால் हे ध्रुव !=நிலைத்த=நித்தியரான, ஹே ப்ரபோ! [तेषां समत्वात्=அவர்கள் ஸமானர்களாக இருப்பதுபற்றி] शास्यता=நியம்யத்வமானது, [न घटते=பொருந்ாது इति कृत्वा=என்பதுபற்றி] नियम:=உமது நியமனமானது न(स्यात्)=ஏற்படுவதற்கிடமில்லாமல்போகும். इतरथा=முற்கூறியபடி சொல்லாவிட்டால்தான் உமது நியமனம் பொருந்தும் ஏனெனில்? கூறுவாம். यत्=எந்த ஜீவவஸ்துவானது यन्मयम्=உபாதியினால் எதன் விகாரஸ்வரூபமாக अजनि=உண்டாயிற்றோ, [तस्य=அந்த ஜீவவஸ்துவுக்கு] समम्=ஸர்வத்திலும் தொடர்ந்து நிற்கின்றதும், अनुजानताम्=அறிவேன் என எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அதாவது:-க்ஞானமென்ற அந்தக்கரண விருத்திக்கு விஷயமாக அதை எண்ணுகின்றவர்களுக்கு என்றும். मतदुष्टतया=அந்தக்கரணவிருத்திக்கு விஷயமாகவிருத்தலென்பது தோஷமுள்ளதாகவிருப்பதுபற்றி अमतम्=அறியப்படாததுமான ப்ரம்ஹமானது यत्=யாதுண்டோ, तत्=அதானது अविमुच्य=தான் விவர்த்தோபாதான காரணமாக இருப்பதுபற்றி தனது காரியத்தைவிட்டு விலகாமல் नियन्तृ=நியந்தாவாக भवेत्=ஆகும். (17) (எ-று)

(தா-ம்) ஜீவர்கள் அனந்தர்களென்றும், நித்யர்களென்றும் விபுக்கள்=எங்கும் நிறைந்தவர்கள் என்றும் தார்க்கிகர்கள் சொல்லும் ஸித்தாந்தத்தில் ஈஸ்வரனுக்கு நியந்திருத்வமானது ஸம்பவிக்க இடமில்லாமல் போகிவிடும். ஜீவத்வமானது உபாதிமூலமேற்படுகிறதேயொழிய நித்யமன்று என்று வேதாந்திகள் சொல்லும் ஸித்தாந்தத்தில் தான் ஈஸ்வரனுக்கு நியந்திருத்வமானது ஸம்பவிக்கும். மேலும் "यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः। अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ எவனுக்கு ப்ரம்ஹமானது மனனமென்ற மனோவிருத்திக்கு விஷயமாகக்கூடியதன்று என்ற அறிவேற்படுகிறதோ அவருக்கே அது நன்கு அறியப்பட்டதாகவாகிறது. எவ

னுக்கு என்னுல் ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டது என்ற நிஸ்சயமேற்படு கிறதோ அவன் ப்ரம்ஹத்தையறிந்தவனுகமாட்டான். ஆகவே விக்ஞானமென்ற விருத்திக்கு விஷயபென்று எண்ணுகின்றவர்க்கு அறியப்படாததாகவும், விக்ஞானவிருத்திக்கு விஷயமாகாமல் விக்ஞானவிருத்திக்கு ப்ரகாசத்தைத் தருவது ப்ரம்ஹமென எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அது அறியப்பட்டதாகவுமாகிறது" என்றும், "**अवचनेनैव प्रोवाच**=வசனமென்ற விருத்திக்கு அதுவிஷயமாகவாகாதது என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டி மௌனமாகவே இருந்தார்" என்றும், "**यदि मन्यसे सुवेदेति दभ्रमेवाऽपि नूनं त्वं वेत्थ ब्रह्मणो रूपं यदस्य त्वं यदस्य देवेषु**=நன்கு அறிவேன் என ஒருஸமயம் எண்ணுவாயேயானுல் இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடையதான யாதொரு ஸ்வரூபமுண்டோ அதை நீ அற்பமாகவே அறிந்தவனுகிருய். மேலும், இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடையதான எந்தரூபத்தை அதிதைவதத்திலிருப்பதாக எண்ணுகின்ருயோ அதையும் நீ அற்பமாகவே தான் அறிந்தவனுகின்ருய் ‡" என்றுமான சுருதிகளில் எந்த ப்ரம்ஹமானது எவ்விதமனேவிருத்திகளுக்கும் விஷயமாகவாகாததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ ஸர்வத்துக்கும் விவர்த்தாதிஷ்டானகாரணமான அந்த ப்ரம்ஹமானது தனது காரியமான ஜீவர்களுக்கு நியந்தாவாகவாகலாம் என்பதுதான் பொருத்தமுள்ளதாகவும் ஆகிறது. என்பது இதனுல் பெறப்பட்டது. (17) (எ—று)

பதினெட்டாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) ஜீவர்கள் பரமாத்மாவினிடமிருந்து உண்டாகின்றனரென்றும், அவ்விதமானுல் தான் நியந்திரு நியம்யத் தன்மை ஈஸ்வர ஜீவர்களுக்கு ஸம்பவிக்குமென்றும் சொல்லப்படுமானுல் "எது உண்டாகின்றதோ அது அநித்யமானது" என்ற யுக்தியையொட்டி ஜீவர்களுக்கு அநித்யத்தன்மை வருவதிலிருந்து இவனுல் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாபங்களுக்குப் பலனில்லாமற்போகுதலும், இவனுல் செய்யப்படாத புண்ணிய பாபங்களின் பலனை இவன் அனுபவிக்கவேண்டிவருவதும் ஏற்படத்தெரியும். மேலும், அவ்விதம்

‡ மற்றும் இந்த மந்திரங்கள் விஷயமான விசேஷார்த்தத்தை நமது கேனேபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பு 40-வது பக்கத்தில் காண்க.

न घटत उद्भवः प्रकृतिपूरुषयोरजयोरु-
भययुजा भवन्त्यसुभृतो जलबुद्बुदवत्।
त्वयि त इमे ततो विविधनामगुणैः परमे
सरित इवार्णवे मधुनि लिल्युरशेषरसाः॥ ३१ ॥ (१८)

சொல்லும் அந்தப்பக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபஹானியே மோக்ஷம் என்று சொல்லப்பட்டதாகவுமாகும். இது பொருந்தாது. ஏன்? ஸ்வப்ரகாச ஆனந்தரூபியான ஆத்மாவுக்கு அவித்யையினுலேற்பட்ட அனர்த்த நிவிருத்திமட்டுமேதான் மோக்ஷமென ஒப்பப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும் எனவாசங்கை ப்ராப்த்தமாகவே உபாதிகளான அவித்யாந்தக்கரணுதிகளின் உத்பத்தியை முன்னிட்டு ஜீவனுக்கு உத்பத்தி சொல்லப்படுகிறதேயொழிய ஜீவனது ஸ்வரூபோத்பத்தி சொல்லப்படவில்லை என்பது இந்த ஸ்லோகத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) अजयोः=பிறப்பற்றவைகளான प्रकृतिपूरुषयोः=ப்ரகிருதி, ஜீவன் இவர்களுக்கு उद्भवः=உத்பத்தியானது न घटते=பொருந்தாது. उभययुजा = ஆத்மானுத்மாக்களின் பரஸ்பராத்யாஸத்தினுல் जलबुद्बुदवत्=ஜலத்திலேற்படும் குமுழிபோல असुभृतः=ஜீவர்கள் भवन्ति = உண்டாகின்றனர். ஆகவே [यतः=யாதுகாரணத்தினுல் உண்மையில் ஜீவனுக்கு ஜன்மமானது கிடையாதோ] ततः=அக்காரணம்பற்றியேதான், मधुनि=தேனில் अशेषरसाः=மற்றெல்லாப் புஷ்பரஸங்கள் போலும், अर्णवे=ஸமுத்திரத்தில் सरित इव=நதிகள் போலும், ते=அந்த इमे=இந்த ஜீவர்கள் परमे=பரமகாரணரான त्वयि=உம்மிடத்தில் विविधनामगुणैः=பற்பலவிதங்களான பெயர் குணம் இவற்றுடன் लिल्युः=லயத்தையடைந்தவர்களாயாயினர். உமது ஸ்வரூபத்தில் இரண்டறக்கலக்கின்றனர். (18) (எ—று)

(தா—ம்) பிரகிருதியானது ஜீவனுக உத்பத்தியையடைகிறதா? அல்லது புருஷன் ஜீவனுக உத்பத்தியை யடைகிருனு? அல்லது ப்ரகிருதிபுருஷன் இரண்டும் சேர்ந்து ஜீவஸ்வரூபமேற்படுகிறதா? எனின்? முதலாவதான பக்ஷத்தில் ஜீவனுக்கு ஜடத்தன்மை வரத் தெரியும். அதாவது:—குடம்முதலிய ஜடப்பொருள்போல ஜீவன்

ஆவனே அன்றி சைதன்னியம் அவனிடத்தில் இருப்பதற்கு இடமில்லாமல் போகத்தெரியும். இரண்டாவதான பக்ஷத்திலோ புருஷனுக்கு விகாரித்வமானது=மாறுமியல்புள்ள ஸ்வரூபமுள்ளத் தன்மையானது வரத்தெரியும். இதிலிருந்தே மூன்றாவதாகச் சொன்னபக்ஷமும் ஸம்பவிக்க இடமில்லை. என்ற சங்கையைப் போக்கவேண்டி இந்தச் சுலோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது "अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः। अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः-சிவப்பு வெளுப்பு கருப்பு என்ற (ரஜஸ்ஸத்வதமோகுணரூபமான) ரூபமுள்ளதும், ஸரூபமான வெகு ப்ரஜைகளை ஸிருஷ்டிக்கின்றதும், ஜனனமற்றதுமான ஒரு ப்ரகிருதியை ஒரு அஜன்=ஜீவன், ஸேவிக்கின்றவனாய்ப் பின்பற்றுகிறான். மற்றவன் புக்தமானபோகத்தையுடைய இந்த அஜையை= ப்ரகிருதியை, பரித்யாகஞ்செய்கிறான்" என்ற சுருதியின்மூலம் ப்ரகிருதிபுருஷன் இவர்களுக்குப் பிறப்பில்லை என்றேற்படுகிறது. ஆகவே உத்பத்தியற்ற ப்ரகிருதிபுருஷர்களின் பரஸ்பராத்யாஸத்தினால் நீரில் குமுழிபோல ஜீவர்கள் உத்பத்தியையடைகின்றனர். தனித்த ஜலத்தினாலோ தனித்த காற்றினாலோ குமுழியேற்படாமல் இவ்விரண்டின் சேர்க்கையினால் பட்டும் குமுழி ஏற்படுகிறது. இங்கு குமுழிக்குக் காற்று நிமித்தமாயும் ஜலமானது உபாதானகாரணமாயுமாவதுபோல இங்கும் ப்ரகிருதிநிமித்தமாயும், புருஷன் உபாதானமாயுமாகிறது. "तस्माद्वा एतस्मादात्मान आकाशस्संभूतः-அந்த இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசமானது உண்டாயிற்று" என்றும், "सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेय-வெகுவாகவாவேனாக அதற்காகப் பிறவியையடைவேனாக என வாலோசித்தார்" என்றும், "यथाग्नेः क्षुद्राविस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति एवमेवैतस्मादात्मनस्सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि सर्व एवात्मानो व्युच्चरन्ति-அக்னியினிடமிருந்து அற்பமான பொறிகள் எவ்விதம் வெளியேறுகின்றனவோ இவ்விதமே இந்த ஆத்மா (பரமாத்மா) வினிடமிருந்து எல்லாப்ராணன்களும், எல்லா உலகங்களும், எல்லாத்தேவர்களும், எல்லாப் பூதங்களும் எல்லா ஆத்மாக்களும் வெளிப்படுகின்றன" என்றுமான ஶ்ருதிகளில் சேதனாசேதனாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்துக்குப் பரமாத்மாவே உபாதானகாரணமெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே "**एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म**=ப்ரம்ஹமானது ஸஜாதீயவிஜாதீயஸ்வகதபேதமற்றது" என்றும், "**अजामेकाम्**=ஒன்றான ப்ரகிருதியானது பிறப்பற்றது" என்றும், "**अविनाशीवा अरेऽयमात्मा**=ஹே மைத்ரேயி! இந்த ஆத்மா விநாசமற்றது" என்றுமான ஶ்ருதிகளின் பலங்கொண்டும் சிலவிடங்களில் உத்பத்தி சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டும், ஜீவனுக்கு உபாதிமூலம் பிறவியேயொழிய ஸ்வரூபத்தாவில்லை என்பது ஸித்திக்கிறது. மேலும் உபாதிக்கு லயமேற்படுவதின் மூலம் திரும்பவும் பரமாத்மாவினிடம் லயமேற்படுவதாகச் சுருதியுபதேசித்திருப்பதிலிருந்தும் ஜீவனுக்கு உண்மையான உத்பத்தி சொல்லுவதற்கில்லை. ஆகவே எக்காரணம்பற்றி உத்பத்தியானது உண்மையாக ஏற்படுவதில்லையோ அக்காரணம்பற்றி ஜீவர்கள் அனேகவிதங்களான காரியோபாதிகளுடன் கூட உம்மிடத்தில் லயத்தையடைந்தவர்களாகவாகிவிடுகின்றனர். அதாவது:—பொதுவான தேனில் தனிப்பட்ட புஷ்பரஸங்கள் மறைவதுபோல ஜாக்கிரத் ஸ்வப்பினங்களில் ஏற்படும் விசேஷத்தோற்றங்கள் ஸுஷுப்தியில் ப்ரகிருதி விசிஷ்டசைதன்னியத்தினிடத்தில் ஒடுங்கி மறைகின்றது என்றும், பெருகி ஓடுகின்ற நதிகள் சமுத்திரத்தில் மறைந்து எவ்விதப் பேதத்தோற்றமுமில்லாமலாவது போல முக்தியில் ஸர்வோபாதிகளுக்கும் லய(பாத)மேற்பட்டு ஸ்வரூபமாத்திரமாய் எஞ்சுகிறது என்றும் பகுத்தறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதையே "**यथा-नद्यः स्यन्दमानास्समुद्रे अस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय। तथा विद्वान्नाम-रूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्**" என்றதால் ஶ்ருதி உபதேசித்துமிருக்கிறது. (18) (எ-று)

பத்தோன்பதாவது ஶ்லோகம்.

(அ-கை) சென்ற ஶ்லோகத்தினுல் பரமேஶ்வரனிடமிருந்து ஜீவர்கள் உண்டாகின்றனர் என்றும், அவருக்கு வசப்பட்டே கர்மாக்களைச் செய்கின்றனர் என்றும், திரும்பவும் அவரிடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றனரென்றுமாக ஜீவர்கள் ஸம்ஸார சக்கிரத்தில் உழலும் முறையுபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தினுல் "**परीत्य भूतानि परीत्य लोकान् परीत्य सर्वाः प्रदिशो दिशश्च। उपस्थाय प्रथम-जामृतस्यात्मनात्मानमभिसंविवेश**=அந்த முனியானவர் **भूतानि**=ப்ரா

नृषु तव मायया भ्रममभीष्ववगत्य भृशं
त्वयि सुधियोऽभवे दधति भावमनुप्रभवम्।
कथमनुवर्ततां भवभयं तवयद्भ्रुकुटिः
सृजति मुहुस्त्रिणेमिरभवच्छरणेषु भयम्॥ ३२ ॥ (१९)

ணிகள் ஸம்ஸார சக்கிரத்தில் சுழலுவதை परीत्य=அறிந்தும், लोका-न्=ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை அழியுமியல்புடையனவாக परीत्य=அறிந்தும், सर्वाः=ஸமஸ்தங்களான दिशः=கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும், प्रदिशः=தென்கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும் परीत्य=துக்கத்தைத் தருவனவாகவே அறிந்தும் ऋतस्य=எப்பொழுதும் அழியாதவரான ஸ்ரீபகவானுடைய प्रथमजाम्=முதலிலுண்டான வேதவாக்கை उप-स्थाय=சிரத்தையுடன் பின்பற்றி, அதாவது:—வேதோக்த நிஷ்காம கர்மங்களை ஶ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டித்து என்றும். आत्मना=எல்லா வற்றிலும் வைராக்கியத்தையடைந்த மனத்தினால் आत्मानम्=ஸர் வாத்மாவான பகவானை अभिसंविवेश=சரணமாகவடைகிறார்'' என்ற தாதி சுருதிகள் அந்தஸம்ஸாரநிவிருத்திக்குவேண்டி பகவதனுவிருத்தியையுபதேசிக்கும் முறை சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) अमीषु=இந்த नृषु=மனிதர்களிடத்தில் तव=உம்முடைய मायया=மாயையினால் अनुप्रभवम्=அடிக்கடி உத்பத்தியையடைகின்ற भ्रमम्=ப்ரமத்தை अवगत्य=அறிந்துகொண்டு सुधियः=புத்திமான்கள், अभवे=ஜனனமற்ற=நித்யரான, त्वयि=உம்மிடத்தில் भृशम्=மிகவும் भावम्=பக்தியை दधति=செய்கின்றனர். यत्=யாதுகாரணத்தினால் त्रिणेमिः=மூன்றுவிதமான சகடைகளை=(சீதகாலம், உஷ்ண காலம், வர்ஷாகாலமென்ற இம்மூன்று பிரிவுகளை) யுடைய तव=உம் முடைய भ्रुकुटिः=புருவ நெரிசல் ஆகிற ஸம்வத்ஸரரூபமான கால சக்கிரமானது अभवच्छरणेषु=உம்மைச் சரணமாக அடையாதவர்களிடத்தில் भयम्=பயத்தை=ஸம்ஸாரத்தை, सृजति=செய்கிறதோ तत=அக்காரணத்தால், अनुवर्तताम्=உம்மையே சரண்புகுந்தவர்களுக்கு भवभयम्=ஸம்ஸாரபயமானது, कथम्=உண்டாவதற்கிடமேது? (19) (எ—று)

(தா—ம்) இந்தப் பிராணிகளிடத்தில் உமது மாயையினாலேயே அடிக்கடி ப்ரமமேற்படுகிறது என்பதையறிந்துகொண்டு புத்திமான்

विजितहृषीकवायुभिरदान्तमनस्तुरगं
य इह यतन्ति यन्तुमतिलोलमुपायखिदः ।
व्यसनशतान्विताः समवहाय गुरोश्चरणं
वणिज इवाज सन्त्यकृतकर्णधरा जलधौ ॥ २३ ॥ (२०)

கள் ஜனனமற்றவரான (நித்யரான) உம்மிடத்தில் பக்தி செய்கின்றனர். ஸம்வத்ஸரரூபமான காலசக்கிரமானது உம்மைச் சரணமாக அடையாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயத்தைத் தருமேயன்றி உம்மையே சரண்புகுந்தவர்களுக்கு அந்தப்பயத்தைத் தருவதில்லையன்றோ?

இருபதாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) அந்தப் பகவத்பக்தியும் மனத்தின் நியமம்=அடக்குதல் இருந்தாற்றான் உண்டாகும். அந்த மனோநியமமோ குருபஸதனத்தினாற்றான் ஏற்படும். ஆனதுபற்றிக் तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् । அந்தச் சிஷ்யன் ஸமித்தைக் கையிற்கொண்டு ஸ்ரோத்ரியரும் ப்ரம்ஹநிஷ்டருமான குருவையே ப்ரம்ஹ க்ஞானத்துக்குவேண்டி அடையவேண்டும்" என்றும், "आचार्यवान् पुरुषो वेद"=சிறந்த ஆசாரியனையடைந்தவன் ப்ரம்ஹத்தையறிகிறான்" என்றும், "नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्ताऽन्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठ !=ஹே ப்ரேஷ்ட=சிறந்தவனே! இந்த ப்ரம்ஹக்ஞானமானது கேவல யுக்தியினால் அடையக்கூடியதன்று. விலக்ஷணரான ஆசாரியராலுபதேசிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு நன்கு அறிவதற்குக் கூடியதாகவாகிறது" என்றுமான ஸ்ருதிகள் குருபஸதனத்தை (குருவின் அருகிலிருந்து பழகுதலை) விதிக்கும் முறை இந்த ஸ்லோகத்தாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப—ரை) अजित=ஹேப்ரபோ! अतिलोलम्=மிகச்சஞ்சலமாயும் विजितहृषीकवायुभिः=ஜயிக்க (தன்வசமாக்க) ப்பட்ட இந்திரியங்கள் வாயுக்கள் இவையுள்ளவர்களாலுங்கூட, अदान्तमनस्तुरगम्=அடக்கப்படாததுமான மனதாகிற குதிரையை गुरोश्चरणम्=குருவினுடைய சரணத்தை, समवहाय=நன்கு விட்டுவிட்டு அதாவது:—ஆஸ்ரயிக்காமல், यन्तुम्=அடக்குவதற்கு ये=எவர்கள், इह=இவ்வுலகில் यतन्ति=முயற்சிக்கின்றனரோ, ते=அவர்கள் उपायखिदः=மனதை

स्वजनसुतात्मदारधनधामधरासुरथै-
स्त्वयि सति किं नृणां श्रयत आत्मनि सर्वरसे।

யடக்குவதற்குரிய உபாயங்களில் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு **जलधौ**= ஸமுத்திரத்தில் **अकृतकर्णधराः**=கப்பலோட்டியை யடையாதவர்களான, **वणिज इव**=வியாபாரிகள் போல, **व्यसनशतान्विताऽस्सन्तः**= நூற்றுக்கணக்கான துக்கத்தையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு **जल-धौ**=ஸம்ஸார சமுத்திரத்தில் முழுகினவர்களாய் **सन्ति**=ஆகின்றனர்.

(தா—ம்) இந்திரியம் வாயு இவற்றைத் தன்வசமாக்கினவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட எவர்கள் குருவின் சரணத்தை யாஶ்ரயிக்காமல் மிக்கச் சஞ்சலமான மனக்குதிரையை அடக்கமுயற்சிக்கின்றனரோ அவர்கள் ஸமர்த்தனான கப்பலோட்டியை யடையாதவர்களாய் சமுத்திரத்தில் யாத்திரை செய்யும் வியாபாரிகள் பலவித துக்கத்தையடைவது எவ்விமோ அவ்விதமே பலவிததுக்கத்தை யடைவரேயன்றி மனத்தை ஜயிக்கமுடியாதவராகவாகிவிடுவர். குருவினுலுபதேசிக்கப்பட்ட பகவத்பஜனத்திலீடுபட்டு அதனுலேற்படும் சுகத்தை யனுபவித்தாலோ மனதுதானுகவே நிச்சலமாகவாகிவிடும் என்பது பெறப்பட்டது. (20) (எ—று)

இருபத்தொன்றுவது ஶ்லோகம்.

(அ—கை) "**परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायात् नास्त्यकृतः कृतेन॥** ப்ரம்ஹக்ஞானத்திலாவல் கொண்டவன் கர்மத்தினுல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட லோகத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து கருமத்தினுல் நித்யமான மோக்ஷமானது கிடைக்காது என நிஶ்சயித்துக் கொண்டு வைராக்யத்தை யடைவானுக" என்றும், "**यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः। अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते**= இவனுடைய மனத்தில் எந்தக்காமங்கள் குடிகொண்டிருக்கின்றனவோ அவையாவும் எப்பொழுதுவிடுபடுகின்றனவோ அப்பொழுது மரிக்குமியல்புடைய இவன் அமிருதனுகி இவ்விடத்திலேயே ப்ரம்ஹத்தை யடைகிருன்" என்றுமான சுருதிகள் வைராக்கியத்தை யுபதேசிக்கும் முறை இந்தச் சுலோகத்தினுற் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) **सर्वरसे**=ஸர்வ சுகங்களுடையவும் நிறைவிடமானவரும், **श्रयतः**=சேவிக்கின்ற பக்தனுக்கு **आत्मनि**=ப்ரத்யகாத்மாவாக

इति सदजानतां मिथुनतो रतये चरतां
सुखयति को न्विह स्वविहते स्वनिरस्तभगे ॥ ३४ ॥ (२१)

இருப்பவருமான त्वयि=நீர் सति=இருக்கும்பொழுது स्वजनसुतात्मदारधनधामधरासुरथैः=சொந்தமான ஜனம், புத்திரன், ஆத்மா=தேஹம், களத்திரம், தனம், வீடு, பூமி, ப்ராணன் இவைகளாகிற ஸாதனங்களினால் नृणाम्=மனிதர்களுக்கு किम्=என்ன உபயோகமேற்படப் போகிறது. ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து. इति=என வெறுத்து सत्=ஸன்மாத்திரமான (உண்மையான சுகரூபியான) உண்மை अजानताम्=அறியாதவர்களும், मिथुनतः=ஸ்திரீயின் சேர்க்கையினால் रतये=சிற்றின்ப சுகத்துக்குவேண்டி चरताम्=முயற்சிக்கின்றவர்களுமான மனிதர்களை स्वविहते=ஸ்வபாவத்தில் அழியுமியல்புடையதும், स्वनिरस्तभगे=இவற்றையிலேயே ஸாரமற்றதுமான इह=இந்த ஸம்ஸாரத்தில் कोऽनु=எந்தப் பொருள்தான் सुखयति=சுகப்படுத்தப்போகிறது. மூலத்தில் स्वविहतः स्वनिरस्तभगः = என்று வேறுபாடமுண்டு. அதன்படி स्वविहतः=இயற்கையில் நஶ்வரமானதும், स्वनिरस्तभगः=இயற்கையில் ஸாரமற்றதுமான कोऽनु=எந்தப் பொருள்தான் சுகப்படுத்தப்போகிறது என்பதாய்ப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது:—ஸப்தம்யந்த பாடத்தில் इह=என்பதற்கு விசேஷணங்களாகவும், ப்ரதமாந்தபாடத்தில் कः=என்பதற்கு அடைமொழிகளாகவும் கொள்ளவேண்டும் என்றும். (21) (எ—று)

(தா—ம்) एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति=இந்தப் பரமானந்த நிதியினுடைய ஏகதேசத்தையே மற்றைய ப்ராணிகள் அனுபவிக்கின்றன" என்ற ஶ்ருதியிலிருந்து பரமானந்த ரூபியான நீரே ஸர்வத்துக்கும் ப்ரத்யகாத்மாவாக இருக்கும்பொழுது மனிதர்களுக்கு பந்து புத்திரன் களத்திரம் தேஹம் தனம் வீடு மனை இவற்றால் என்ன சுகமேற்படப்போகிறது என வெறுத்து ஸர்வானுஸ்யூத ஆனந்தரூபியான உண்மை அறியாதவர்களை இயற்கையில் அழியுமியல்புடையதும் ஸாரமற்றதுமான இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் எந்தப் பொருள்தான் சுகப்படுத்தப்போகிறது. ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து. (21) (எ—று)

भुवि पुरुपुण्यतीर्थसदनान्यृषयो विमदा-
स्त उत भवत्पदाम्बुजहृदोऽघभिदङ्घ्रिजलाः।
दधति सकृन्मनस्त्वयि य आत्मनि नित्यसुखे
न पुनरुपासते पुरुषसारहरावसथान्॥ ३५॥ (२२)

இருபத்திரண்டாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் குருபதேசத்தினால் தத்துவத்தையறிந்துகொண்டு ஸாராஸார விவேசனஞ்செய்வதன் மூலம் எல்லாவற்றினும் வைராக்கியத்தையடைந்து அந்த ஆத்ம தத்துவத்தையே மஹான்களின் சேர்க்கை மூலம் யுக்திகளினால் நன்குநிர்த்தாரணஞ் செய்யவேண்டி முனிகள் தீர்த்தாடனஞ் செய்கின்றனர் என்பதாய் "श्रोतव्यो मन्तव्यः" என்றதாதி ஸ்ருதிகளின் கருத்து இந்தஸ்லோகத்தினாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப—ரை) ते=ப்ரஸித்தர்களும், विमदाः = அஹங்காரமற்றவர்களுமான, ऋषयः=ருஷிகள், भवत्पदाम्बुजहृदः=உமது சரணாரவிந்தத்தை மனத்தில் தரித்தவர்களாகவும், ஆனதுபற்றியே अघभिदङ्घ्रिजलाः=பாபத்தைப் போக்கும் சரண தீர்த்தத்தையுடையவர்களாகவும் उत=இருந்தபோதிலுங்கூட, भुवि=பூமண்டலத்திலுள்ள पुरुपुण्यतीर्थसदनानि = அதிகம் புண்ணியமான தீர்த்தங்களையும், க்ஷேத்திரங்களையுமே, அல்லது पुरु=அதிகமான पुण्य=பகவத்பஜனரூபமான புண்ணியத்தை யுடையவர்களான तीर्थ=மஹான்களுடைய सदनानि=ஆஶ்ரமங்களையே उपासते=ஸேவிக்கின்றனர். ये= எவர்கள், आत्मनि=ஆத்மபூதரும், नित्यसुखे=நிலைத்த சுகரூபியுமான त्वयि=உம்மிடத்தில் सकृत्=ஒருதடவை मनः=மனத்தை, दधति= செலுத்துகின்றனரோ [ते=அவர்கள்] पुनः=திரும்பவும், पुरुषसारहरावसथान्=ஜீவனுடைய ஸாரமான—விவேகம் ஸ்தைர்யம், தைரியம், க்ஷமை, சாந்தி முதலியவற்றை हर=போக்குகின்ற आवसथान्= கிருஹங்களை न उपासते=ஸேவிக்கமாட்டார்களன்றோ. (22) (எ—று)

(தா—ம்) அஹங்காராதி தோஷங்களற்ற மஹருஷிகள் உமது சரணாரவிந்தத்தை இடையறாது மனத்தில் தியானிப்பதன்மூலம் பாபத்தைப் போக்கும் தமது சரணதீர்த்தமுள்ளவர்களாக இருந்த போதிலுங் கூட உலகிலுள்ள மிக்கப்புண்ணியதீர்த்தங்களையும்,

க்ஷேத்திரங்களையும் அடிக்கடி ஸேவிக்கின்றனர். அம்மாதிரியான விடங்களிற்றான் மஹத்ஸங்கம் ஏற்படும் என்ற கருத்துக்கொண்டே அவ்விதம் அவர்கள் செய்கின்றனர். அல்லது பகவத்பஜனமென்ற அதிகம் புண்ணியம் வாய்ந்தவர்களான மஹான்களின் ஆஸ்ரமங்களிலேயே அடிக்கடி ஸஞ்சரித்துவருகின்றனர். கிருஹவாஸமூலம் ஏற்படும் சுகத்தில் விருப்பங்கொண்டு அவர்கள் அவ்விதம் சேவிக்கின்றனர் என்று சொல்லமுடியாது. ஏன்? ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மபூதரும், நிலைத்த சுகரூபியுமான உம்மிடத்தில் எவர் ஒருதடவை மனத்தை செலுத்துகின்றனரோ அவர் திரும்பவும் ஜீவனது விவேகம் தைரியம் முதலிய ஸாரபாகத்தையழிக்கும் கிருஹத்தில் பற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்பதுபற்றியே என்க. (22) (எ–று)

இருபத்து மூன்றுவது ஶ்லோகம்.

(அ–கை) சங்கை—**आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानाम्**=**आम्नायस्य**=வேதமானது **क्रियार्थत्वात्**=யாகாதிரூபமான கர்மாவைச் சொல்லவந்ததானதுபற்றி **अतदर्थानाम्**=கர்மாவைச் சொல்லாதவைகளான "**सोऽरोदीत् तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम्। प्रजापतिरात्मनो वपामुदखिदत्**" அவர் அழுதார் ஆனதுபற்றியே ருத்ரனுக்கு ருத்ரத்தன்மை ஏற்பட்டது என்றும், ப்ரஜாபதியானவர் தனது வபையைப்பிடுங்கி எடுத்தார் என்றுமான அர்த்தவாத பாகங்களுக்கு **आनर्थक्यम्**–பயனற்ற தன்மை ஏற்படும். ஆகவே கர்மாவைச் சொல்லும் வாக்கியங்கள் தான் ப்ரமாணமென்றும், கர்மத்தைச் சொல்லாத அர்த்தவாத வாக்கியங்கள் ப்ரமாணமாகாவென்றும், பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு **तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात्**—**तद्भूतानाम्**=ரோதனம், வபையை எடுத்தல் முதலியவற்றையே சொல்லுகின்ற வாக்கியங்களுக்கு **क्रियार्थेन**=கர்மாவை விதிக்கின்ற "**यजेत**=யாகஞ்செய்தல் வேண்டும்" என்றதாதி பதத்துடன் **समाम्नायः**=ஸம்பந்தமானது செய்துகொள்ளத்தக்கது. ஏன்? **अर्थस्य**=வாக்யார்த்தமானது **तन्निमित्तत्वात्**=பதார்த்த க்ஞானத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றியே என்க அதாவது:—பதங்கள் முதலில் தனது அர்த்தத்தை=பொருளைச் சொல்லுகின்றன. பின்னர் அந்தப்பதார்த்தங்கள் ஆகாங்க்ஷை யோக்யதை ஸன்னிதி முதலியவற்றையொட்டி வாக்கியார்த்

தத்தைப் போதிக்கின்றன. ஆனதுபற்றி ஆகாங்க்ஷை முதலியவற்றினுதவியால் "सोऽरोदीत्" என்றும், "प्रजापतिरात्मनो वपामुदखिदत्" என்றுமாகிய வாக்கியங்களுக்கு வெகு ஶ்ரமப்பட்டு ஏகவாக்கியத்துவமானது கல்பிக்கவேண்டி வருகிறது. ஆகவே தமது சக்திக்கேற்றவாறு கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றேற்படுகிறது என்றும். என்றதாதி ஸூத்திரங்களினால் ஜைமினியானவர் ஆங்காங்கு வேதங்களுக்கு க்ரியாபரத்வத்தை=கர்மமாத்திரத்தையுபதேசிப்பதில் தாத்பர்யத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் கர்மபோதகங்களாக இல்லாத உபநிடதங்களுக்கும் அதே முறையையொட்டி கர்மபரத்வம் சொல்லுவதுதான் பொருத்தமானது. இவ்விதமே தந்த்ரவார்த்திகம் செய்த குமாரிலபட்டரும் "एतेन क्रत्वर्थकर्तृप्रतिपादनेन उपनिषदां नैराकांक्ष्यं व्याख्यातम्–एतेन=அர்த்தவாதங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் சொன்ன முறையையொட்டி क्रत्वर्थ=யாகத்துக்கு அங்கபூதனான कर्तृ=யஜமானன் "தத்துவமஸி" என்றதாதி மஹா வாக்கியங்களினால் ஈஶ்வராபின்னனாக ஸ்துதிக்கப்பட்டான் என प्रतिपादनेन=நிருபணஞ் செய்தல்வாயிலாக उपनिषदाम्=உபநிடதங்களுக்கு नैराकांक्ष्यम्=கர்மகாண்டாபேக்ஷையின்றி ஸ்வதந்திரமாக ப்ரம்ஹத்தைப் போதிக்குந்தன்மையானது மறுக்கப்பட்டதாகவாகிறது" என்றதால் சொல்லியிருக்கிறார். எனின்?

உத்தரம்—அதுபொருந்தாது ஏன்? "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म=ப்ரம்ஹமானது ஸஜாதீய விஜாதீயஸ்வகதபேதமற்றது" என்றும், "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म=ப்ரம்ஹமானது சிதானந்தரூபமானது" என்றும், "अचक्षुरश्रोत्रम्=கண்ணற்றது காதற்றது" என்றுமாகிய வாக்கியங்களினால் யாகாதிகர்த்தாவுக்கு நேர்மாறான ஸ்வரூபமுள்ள ஆத்மாவானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்விதீயபரமானந்த ஸ்வரூபியான ஆத்மாவுக்கு கர்மங்களுக்கு அங்கமாக இருக்குந்தன்மை ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? சுத்த ஆத்மாவுக்குக் கர்மாங்கத்வம் சொல்லுவதானது வார்த்திகம் செய்த குமாரிலபட்டருக்கும் ஸம்மதமற்றதேயாகும். எவ்விதமெனின்? கூறுவாம் — "सर्वत्रैव हि विज्ञानं संस्कारत्वेन गम्यते। पराङ्गश्चात्मविज्ञानादन्यत्रेत्यवधार्यताम्॥ அஸம்ஸாரியாத்ம விக்ஞானத்தைத் தவிர்த்து வேறு எல்லாவிடத்திலு

முள்ள பற்பலக்ஞானமானது *ஸம்ஸ்காரமாக அறியப்படுவதுடன் தன்னைவிடவேறுபட்ட கர்மாக்களுக்கு அங்கமாகவுமாகிறது என வறிந்துகொள்ளக்கடவது" என்று அவரே வேறிடத்திற் சொல்லி யிருப்பதாலென்க. இத்தகைய ஆத்மக்ஞான ஸாதன்மான மனனத் துக்கு வேண்டியே முனிகள் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கின்றனர் என்று முன்னர் சொல்லவும்பட்டது. ஆகவே மீமாம்ஸகனுடைய மதப் படி ஸ்வர்க்காதி ப்ரபஞ்சரூபமான த்வைதபதார்த்தமானது ஸத்ய மாக இருக்குமானல் உபநிடதங்களுக்கு யஜமானஸ்துதிபரத்வ மானது ஸம்பவிக்கலாந்தான். அதுவே முதலில் ஸம்பவிப்பதில்லை என்பதாய் ப்ரஶ்னம் ப்ரதிவசனம் இவற்றால் மனனஞ்செய்தல் மூலம் தத்வநிஶ்சயம் செய்யும் முறையானது இந்தஶ்லோகத்தின லுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப—ரை)(*)इदम्=தர்மியான இந்த விஶ்வமானது सत्=ஸத்பின் னம் (அழிவற்றது) ஏன்? सतः उत्थितम्=ஸத்திலிருந்து உண்டாகி

* முன்னர் செய்யப்பட்டதையொட்டி ஏற்படும் யோக்யதை ஸம்ஸ் காரமெனப்படும். பிறந்த மாத்திரமான குழந்தைக்கு ஸ்தன்யபானதி க்ஞானமானது ஸம்ஸ்காரத்தையொட்டியேதானேற்படுகிறது. உபநிடதங் கள் மூலமேற்படும் க்ஞானமோ குருபதேசமின்றி ஏற்படுவதில்லை என் பது கருத்து.

(*)'பர்வதம் நெருப்புள்ளது தூமமிருப்பதால்' என்றவிடத்தில் பர்வ தத்தைப் பக்ஷமென்றும், நெருப்பை ஸாத்யமென்றும், புகையை ஹேது வென்றும் சொல்லுகிறோம் பக்ஷத்தில் ஸாத்யத்தை நிச்சயிப்பதற்கு எதை ஹேதுவாகக் கொள்ளுகின்றோமோ அதில் வ்யபிசாரம், விரோதம், ஸத்ப்ரதிபக்ஷம், அஸித்தி, பாதம் என்ற ஐந்து தோஷங்களில்லாதிருத் தல் வேண்டும். முற்கூறிய ஐந்து தோஷங்களுள்ள ஹேதுவானது துஷ்டஹேதுவென்றும், தோஷமற்றது ஸத்ஹேது என்றும் சொல்லப் படும். அவற்றுள் வ்யபிசாரமென்ற தோஷத்துடன் கூடின ஹேது ஸவ்யபிசார ஹேதுவாகும். அந்த ஹேதுவானது ஸாதாரணம், அஸா தாரணம், அனுபஸம்ஹாரி என மூன்றுவிதமாகும். அவற்றுள் ஸாத்ய மில்லாதவிடத்திலிருக்கும் ஹேது ஸாதாரண ஸவ்யபிசாரஹேதுவாகும். அதாவது:—"மலை, நெருப்புள்ளது, ப்ரமேயத்தன்மையிருப்பதால்" என்றவிடத்தில் ப்ரமேயத்வரூபமான ஹேதுவானது ஸாத்யமான நெருப்

பில்லாதவிடங்களான மடு முதலியவற்றிலுங்கூட இருப்பதால் ஸவ்யபி சாரமாகும். நிச்சித ஸாத்யமுள்ள ஸபக்ஷத்திலும், நிச்சித ஸாத்யாபாவ முள்ள விபக்ஷத்திலும் இல்லாத ஹேது அஸாதாரணம் என்ற துஷ்ட ஹேதுவாகும். அதாவது:—शब्दो नित्यः शब्दत्वात्=சப்தமானது நித்ய மாகும். சப்தத் தன்மையிருப்பதால் என்றவிடத்தில் சப்தத்வரூபமான ஹேதுவானது நித்யங்களான ஆகாசாதிகளிலும், அநித்யங்களான குடம் முதலியவற்றிலும் இருப்பதில்லை. சப்தத்தில் மட்டுமே இருக்கிறது. அன்வயதிருஷ்டாந்தமோ, வியதிரேக திருஷ்டாந்தமோ இல்லாதது அனுபஸம்ஹாரி எனப்படும். அதாவது:—सर्वमनित्यं प्रमेयत्वात्=எல்லாம் அநித்யம் ப்ரமேயத்வமிருப்பதால் என்றவிடத்தில் எல்லாமே பக்ஷத்திற் சேர்ந்துவிட்டபடியால் திருஷ்டாந்தமில்லாதிருக்கிறது. ஆகவே ஸவ்யபி சார ஹேது இவ்விதம் மூன்றுவிதமாகவாயிற்று. இரண்டாவதான விருத்த ஹேதுவாவது—ஸாத்யாபாவத்துடன் வியாப்தியுள்ள ஹேது விருத்த ஹேதுவாகும். அதாவது:—शब्दो नित्यः कार्यत्वात्=சப்தமானது நித்யமாகும். கார்யத்தன்மையிருப்பதால் என்றவிடத்தில் கார்யத்வரூப மான ஹேதுவானது நித்யத்வா பாவரூபமான அநித்யத்வத்துடன் வியாப்தமாக இருக்கிறது என்றும். மூன்றாவதான ஸத்ப்ரதிபக்ஷஹேது வாவது—எந்த ஸாத்யத்துக்கு எதை ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறோமோ அத்தகைய ஸாத்யத்தின் அபாவத்தை ஸாதிக்கும் வேறு ஹேது இருப் பது ஸத்ப்ரதிபக்ஷ ஹேதுவெனப்படும். அதாவது:—शब्दो नित्यः श्रावणत्वात्=சப்தமானது நித்யம் ஶ்ரவணேந்திரியத்துக்கு விஷயமாக வாவதால் என்றவிடத்தில் ச்ராவணத்துவம் என்ற ஹேதுவைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்படும் நித்யத்வரூபஸாத்யத்துக்கு அபாவமான அநித்யத்துவத் தை ஸாதிக்கக்கூடியபடி शब्दः अनित्यः कार्यत्वात्=சப்தமானது அநித்யம் காரியத்தன்மை இருப்பதால் என்பதாய் அநித்யத்வஸாதகமான காரியத்வ ரூபமான ஹேதுஸம்பவிப்பதால் இது ஸத்ப்ரதிபக்ஷஹேதுவாகவாகிறது.

நான்காவதான அஸித்த ஹேதுவானது ஆச்ரயாஸித்தம் என்றும், ஸ்வரூபாஸித்தம் என்றும், வ்யாப்யத்வாஸித்தம் என்றும் மூன்றுவிதமாக வாகும். எதற்குப் பக்ஷமே கிடையாதோ அது ஆச்ரயாஸித்தமாகும். அதாவது:— ஆகாசத்தாமரை மணமுள்ளது அரவிந்தத்வாத் என்ற விடத்தில் ஆகாசத்தாமரை என்ற ஆச்ரயமே கிடையாதாகையால் இது ஆச்ரயாஸித்தமாகிறது. ஹேதுவே எந்தப்பக்ஷத்தில் ஸம்பவிக்காதோ அது ஸ்வரூபாஸித்தமாகும். அதாவது:— शब्दः गुणः चाक्षुषत्वात् என்றவிடத்தில் சப்தமானது சாக்ஷுஷமாக – சக்ஷுரிந்திரியத்தால்

सत इदमुत्थितं सदिति चेन्ननु तर्कहतं
व्यभिचरति क्व च क्व च मृषा न तथोभययुक्।

இருப்பதால் इतिचेत्=என்றாலோ, அது तर्कहतं ननु=யுக்தியினால் பாதிக்கப்பட்டதாகவன்றோ ஆகிறது. அதாவது:-ப்ரபஞ்சமானது ஸத்தைக் காட்டிலும்வேறு ட்டதன்று எனின்? ஸத்தை அபாதானமாக(நிமித்தகாரணமாக)ச்சொன்னதிலிருந்தே ஸத்தைக்காட்டிலும் வேற்றுமை தோற்றுவதால் "सत उत्पन्नत्वात् ஸத்தினின்றுமுண்டாகி இருப்பதால்" என்றஹேதுவானது, ஸாத்யமான सदभेदமில்லாதவிடத்தில் அதாவது:—सद्भेदமுள்ளவிடத்திலுமிருப்பதால் விருத்தம் என்ற தோஷமுள்ள ஹேதுவாகவன்றோ ஆகிறது என்றும். அங்ஙனமாயின் सदभेदத்தை நாங்கள் ஸாதிக்கவில்லை. பொன்னினின்றுமுண்டான குண்டலாதிகள் பொன்னைவிட வேறுபட்டதாக எவ்விதமாவதில்லையோ அதுபோல सद्भेदத்தை மறுக்கிறோம். அப்படி सद्भेदத்தை மறுத்தபோழுது सदभेदமே தான் ஸித்திக்கிறது என்று சொன்னபோதிலுங்கூட सत उत्पन्नत्वात्=என்றஹேதுவானது தோஷமுள்ளதாகவேதானாகும் என வேதாந்தீ ஆக்ஷேபிக்கிறார். நீ சொல்லும் ஹேதுவானது क्व च=பிதா புத்திரன்முதலிய காரணகாரியஸ்தலங்களிலும், உலக்கையினாலேற்படும் குடத்தின் प्रध्वंस=(நாசம) வருமிடங்

அறியக்கூடியதாக இல்லாதிருப்பதால் இது ஸ்வரூபாஸித்த ஹேதுவாகிறது. உபாதியுடன் கூடின ஹேது வ்யாப்யத்வாஸித்தமாகும். அதாவது:—पर्वतो धूमवान् वह्नेः=மலை, புகையுள்ளது நெருப்பிருப்பதால் என்றவிடத்தில் ஈர விரகின் சேர்க்கையானது உபாதியாகவாகிறது என்றும். ஐந்தாவதான பாதிதமான ஹேதுவாவது—எதற்கு ஸாத்யாபாவமானது வேறு ப்ரமாணத்தால் நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ அது பாதிதமாகும். அதாவது:—वह्निः अनुष्णः पदार्थत्वात्=நெருப்பு சூடில்லாதது, பதார்த்தமாக இருப்பதால் என்றவிடத்தில் அனுஷ்ணத்வம் ஸாத்யமாகிறது. அதன் அபாவமான உஷ்ணத்வமானது த்வகிந்திரியத்தினால் அறியப்படுகிறது என்றும். ஆகவே இந்த ஐந்துவிதமான தோஷமும் இல்லாத ஹேதுவே ஸத்ஹேதுவாகவாவதால் இந்த அனுமானத்திற் சொல்லிய ஸத்தினிடமிருந்துண்டாவதால் என்ற ஹேதுவானது இரண்டாவதான விருத்தமென்ற துஷ்ட ஹேதுவாகவாகிறது என்பது ஸித்தாந்தியின் கருத்து.

व्यवहृतये विकल्प इषितोऽन्धपरंपरया
भ्रमयति भारती त उरुवृत्तिभिरुक्थजडान् ॥ ३६ ॥ (२३)

களிலும் வ்யபிசாரத்தை (விருத்தம் என்றதோஷத்தை) அடையத்தான் அடைகிறது என்கிறோம் எனின் அதற்கு மீமாம்ஸகர் சொல்லுவதாவது—सत उत्पन्नत्वात्=ஸத்தினின்றுமுண்டாகி இருப்பதால், என்றதற்கு ஸத்தை † உபாதானகாரணமாகவுடையது என்று பொருளேயொழிய ஸத்தை நிமித்தகாரணமாகவுடையது என்ற பொருளன்று என்கிறோம். ஆகவே ஹேதுவானது விருத்தம் என்ற தோஷமுள்ளதாகவாகமாட்டாது என்கிறோம் எனின்?. அதுவும் பொருந்ாது எனவேதாந்தி சொல்லுகிறார். क्वच=சிலவிடங்களில் அதாவது:—பழுதையைப்பார்த்து பாம்பு என்று தோற்றமேற்படுமிடங்களில், பழுதையை உபாதானகாரணமாகக்கொண்ட பாம்பு பழுதையாகவாகாமல் मृषा=மித்யாபூதமாக (பொய்யானதாக) இருப்பதைக் காண்கிறோம். பாம்பைப்பொய்யென்று சொல்லாவிடில் பொன்னினின்றுமுண்டான குண்டலமானதுபோலப் பின்னர் அந்தப் பாம்பு பாதிக்கப்படாதிருக்கவேண்டும். அவ்விதமோ இருப்பதில்லை. ஆகவே பழுதையினின்றுமுண்டாகும் பாம்பு பொய்யென்றே ஏற்படுகிறது என்கிறோம். ஆகவே திரும்பவும் सतउत्पन्नत्वात्=என்ற ஹேதுவானது விருத்தமென்ற தோஷமுள்ளதாகவேதானுகிறது. எனின்? இதற்கு மீமாம்ஸகர் பதில்சொல்லுகிறார்—அங்கு பழுதைமட்டுமே பாம்புக்கு உபாதானகாரணமன்று. பின்னையோவெனில் அவித்யையுடன்கூடின பழுதையே காரணமாகிறது. ஆகவே அவித்யையுடன் கூடினபழுதையை உபாதானகாரணமாகவுடைய பாம்பினிடத்தில் பழுதையைமட்டும் உபாதானகாரணமாகவுடையதாக இருத்தல் ரூபமான ஹேதுவானது இருக்காதுதான் எனின்?

இதற்கு வேதாந்தி பதில் சொல்லுகிறார்—அதாவது:—उभययुक्=ஸத் அவித்யை ஆகிய இவ்விரண்டுடனும் கூடின இந்த ஜகத்தா

---

† உபாதான காரணமென்றும், நிமித்தகாரணமென்றும் காரணமானது இரண்டுவிதமாகும். மண்ணினின்றும் குடம் உண்டாயிற்று என்றவிடத்தில் மண் உபாதானகாரணமாகும். குயவன் நிமித்தகாரணமாவான்.

னது तथा=ஸன்மாத்திரமாக न=ஆகமாட்டாது என்கிறோம். அவித்யாயுக்தமான ஸத்துக்கே உபாதானத்வமானது ஏற்படுவதால் இது உண்மையான ஸன்மாத்திரமாக எவ்விதமாகும். ஆகவே सदुपादानत्वात्=என்ற ஹேதுவானது அஸித்தம் என்ற துஷ்டஹேதுவாக வேதானுகிறது என்றும். இதற்கு மீமாம்ஸகர் பதில் சொல்லுகிறார்—विश्वम्=सत्यम्, सतः उत्पन्नत्वात्=என்ற அனுமானத்தில் सत उत्पन्नत्वात्=என்ற இந்த ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸத்யத்வமானது ஸித்திக்காமல் போனால் போகட்டும். வேறு ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரபஞ்ச ஸத்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறோம். அதாவது: विश्वं सत् अर्थक्रियाकारित्वात्, न यदेवं न तदेवं यथाशुक्तिरजतम्=விஸ்வமானது ஸத்யமாகும். அர்த்தக்ரியாகாரியாகவிருப்பதால். எது ஸத்யமாகவாகாதோ அது அர்த்தக்ரியாகாரியாகவாகாது. சுக்தியில் தோன்றும் வெள்ளிபோலவாம். என்றவிடத்தில் அர்த்தக்ரியாகாரித்வரூபமான ஹேதுவானது முற்கூறிய தோஷமேதுவுமில்லாதிருப்பதால் இதன்மூலம் ப்ரபஞ்சமானது ஸத்யமாகவே ஆகிவிடுகிறது என்கிறோம் எனின்? இவ்விஷயத்திலும் வேதாந்தி பதில் சொல்லுகிறார்—व्यवहृतये=உலகவ்யவஹாரம் ஸித்திக்க வேண்டி विकल्पः=ப்ரமமானது इषितः=ஒப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—பொய்யான தங்கநாணயம் முதலியவற்றினாலுங்கூட சிலவிடங்களில் உலகவியவஹாரம் நடப்பதைக் காண்கிறோம். அத்துடன் ஸ்வப்பினத்தில் பொய்யாக ஏற்பட்ட ஸ்திரீயின் சேர்க்கையினால், ஸத்தியமான இந்திரியஸ்கலனமேற்படுவதையும், பொய்யானபாம்பைக் காண்பதால் ஸத்தியமான இனிவரும் அசுபத்தின் சூசனமேற்படுவதையும் காண்கிறோம். ஆகவே अर्थक्रियाकारित्व ரூபமான ஹேதுவும் துஷ்டமாகவேதானகும் என்கிறோம் எனின்? மீமாம்ஸகர்பதில் சொல்லுகிறார்—ஓரிடத்தில் ஸத்யமாகக் கண்ட பொருளேயே வேறிடத்தில் ஆரோபணம் செய்தல் ப்ரமமெனப்படுகிறது. ப்ரபஞ்சமே முற்றிலும் அஸத்தியமானல் அதை வேறிடத்தில் எப்படி ஆரோபணம் செய்யமுடியும். வேறிடத்திலிருந்தாலோ வேதாந்திசொல்லுகிற அத்வைதம் சித்திக்காது. இதையே குமாரிலபட்டரும்.

"अध्यस्यते खपुष्पत्वमसत्कथमवस्तुनि।
प्रज्ञातगुणसत्ताकमध्यारोप्येत वा न वा ॥

உண்மையிலில்லாத ஆகாசபுஷ்பத்தன்மையானது எவ்விதம் ஒருவஸ்துவில் அத்யஸிக்கப்படும். अवस्तुनि=முற்றிலும் அஸத்தியமான வஸ்துவினிடமாவது வெள்ளிமுதலியன எவ்விதம் அத்யஸிக்கப்படும் प्रज्ञातगुणसत्ताकम्=அறியப்பட்ட ரூபாதிகுணங்கள் ஸத்தை (இருப்பு) இவற்றையுடைய வெள்ளிமுதலியது [प्रज्ञातगुणसत्ताके= அறியப்பட்ட சாகசக்கியம் முதலிய ஸாமான்யதர்மம் புரோவர்த்தித்வம் (எதிரில் இருத்தல்) முதலியவதையுடைய அதிஷ்டானத்தில்] ஆரோபிக்கப்படும். இந்திரியதோஷம்,விஷயதோஷம்,இந்திரியார்த்த ஸம்பந்தம் முதலான காரணமில்லாவிடில் ஆரோபிக்கப்படாது." என்றதால் சொல்லியுமிருக்கிறார். ஆகவே நீங்கள் சொல்லுவது பொருந்தாது எனின்? வேதாந்தி பதில் சொல்லுகிறார்— யாதொரு ப்ரமமுண்டோ இது अंधपरंपरया=அனாதிகால ஸித்தமான அந்த பரம்பரையையொட்டி ஏற்படுகிறது என்கிறோம். அதாவது:—ப்ரமமானது பழைமையான ஸம்ஸ்காரத்தினாலுண்டாகிறது. அத்தகைய ஸம்ஸ்காரத்தின் ஸித்திக்கு பூர்வமான தோற்றம்மட்டும் வேண்டுமேயொழிய வஸ்து உண்மையிலிருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. ப்ரதீதி=தோற்றம் இருக்குங்கால் வஸ்துவுக்கு ஸத்வமானது இல்லாமையால் ப்ரம்ஹத்தைக்காட்டிலும் பேதமானது காணப்படமாட்டாது. ஆகவே முந்திமுந்தி ஏற்பட்ட ப்ரமமானது அனாதியாகவாவதால் மேன்மேலுள்ள ஆரோபமானது தானே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. अंधपरंपரையையொட்டி வியவஹாரமும் ஸித்திக்கிறது என்கிறோம் எனின்? இந்த வழியைவிட்டு வேறு வழியினால் ப்ரபஞ்ச ஸத்யத்வத்தை மீமாம்ஸகர் ஸாதிக்கத்தொடங்குகிறார்—

"अक्षय्यं हवै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति சாதுர்மாஸ்யமென்ற யாகம் செய்கின்றவர்க்கு வரும் புண்ணியமானது அழிவற்றதாகவாகிறது" என்றும், "अपाम सोममसृता अभूम=ஸோமத்தைப் பானஞ்செய்தோம் அமிருதர்களாகவானோம்" என்றுமாதிய ஸ்ருதி வாக்கியங்களினால் கர்மபலனுக்கு நித்யத்வமானது சொல்லப்படுவதால் அதற்கு அஸத்வம் சொன்னது பொருந்தாது. நித்ய

மான வஸ்து அஸத்தாசவாகாதன்றோ. ஆகவே வேதத்தினல் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ரபஞ்சமானது ஸத்தியமாகவேதானகும் எனின்? வேதாந்தி பதில் சொல்லுகிறார்—भगवन्!=ஹே பகவன்! ते=உம்முடைய भारती=வேதவாக்கானது उरुवृत्तिभि:=லக்ஷணை, கௌணீமுதலிய பலதரப்பட்டவிருத்திகளினல் उक्थजडान्=கர்மஜடர்களை भ्रमयति=மயங்கும்படி செய்கிறது. அதாவது:—வேதமானது கர்மபலனை நித்யமென எண்ணவில்லை. பின்னையோ வெனில் லக்ஷணைமுறையால் விதியினல் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அதன் சிறப்பைமட்டுமே சொல்லுகிறது. அவ்விதமானல் தான் விதிவாக்கியத்துடன் ஏகவாக்கியதையேற்படுப். இல்லையேல் விதியினல் அபேக்ஷிக்கப்படாத நித்யத்வம் என்ற அர்த்தம் போதிக்கப்படுவதால் இதற்கு விதிவாக்கியத்துடன் ஏகவாக்யதை ஸம்பவிக்காமல் போய் விடும். மேலும், "तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते=இங்கு கர்மத்தினல் தேடப்பட்ட பொருள் எவ்விதம் தேய்ந்துவிடுகிறதோ இவ்விதமே அங்கும் புண்ணியத்தால் தேடப்பட்ட உலகமும் தேய்ந்து விடுகிறது" என்பதாய் யுக்திப்ரதர்சனத்தை முன்னிட்டு அநித்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் வேறு சுருதிக்கு விரோதமும் வரும். ஆகவே ப்ரபஞ்சம் ஸத்தியமென்ற இது கர்மஜாட்யமுள்ளவர்களுக்கு வெறும்ப்ரமமேயன்றி வேறல்ல. இதிலிருந்து "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूत:=என்றதாதி ஸிருஷ்டி வாக்கியங்களுக்கு அன்யபரத்வமானது சொல்லப்பட்டதாகவுமாகிறது. (23) (எ—று)

(தா—ம்) இந்த 23-வது சுலோகத்தினல் ப்ரபஞ்சஸத்தியத்வவாதிக்கும் ப்ரபஞ்சமித்யாத்வவாதிக்கும் ஏற்படும் ப்ரஶ்னப்ரதிவசனங்களினல் சுத்தப்ரம்ஹாத்மானுஸந்தானம் செய்யும்முறை விளக்கப்பட்டதாகவாகிறது. பொதுவாய் வேதாந்தங்களில் இதரவாதிகளின் மதங்களைக் கண்டனஞ்செய்திருப்பதின் கருத்தும் இதுவேயாகும். வேதம் நித்யமென்பதும், அதன்பயனன ஸ்வர்க்காதிகளும் நித்யமென்பதும் மீமாம்ஸகர்களின் ஸித்தாந்தம். வேதமோ, வைதிகமான கர்மங்களோ ப்ரம்ஹாத்மைக்யஞானமேற்படும்வரை தான் ஸத்தியமென்பதும் அத்தகைய ஆத்மானுபவமேற்பட்டதும் இவை தானே இல்லாமல் போய்விடுகின்றனவென்பதும் வேதாந்திகளின் கொள்கை.

சங்கை—வேதமும் அநித்யமானல் அதனுலேற்படும் ஆத்மக் ஞானம் மட்டும் எப்படி ஸத்தியமாகவாகும் எனின்? ஸ்வப்னத்தில் காணும் ஸ்திரீயோ அவளின் சேர்க்கையோ உண்மையில் அஸத்தியமாயினும் அதன்மூலமேற்படும் உண்மையான இந்திரிய ஸ்கலனமோ, எதிர்காலத்தில் நிச்சயமாகவரும் சுபபலனின் சூசனமோ எப்படி நித்யமாகிறதோ அப்படியே அநித்யமான வேதத்தினுல் நித்யமான க்ஞானமுண்டாகலாமென்கிறோம். மேலும், அவித்யா நிவர்த்தகமான உபநிஷத்தின் விசாரத்தினுலுண்டாவதாகச் சொல்லப்படும் க்ஞானமானது அகண்டாகார அந்தக்கரணவிருத்தியேயாதலால் அந்த அகண்டாகாரவிருத்தியானது தானுண்டாகும்பொழுதே அவித்யையை நிவிருத்தி செய்துவிட்டு அவித்யையுடன் தானும் நிவிருத்தியை யடைந்துவிடுகின்றது என்பதே வேதாந்திகளின் சித்தாந்தம். இவ்விதமே சுரேஸ்வராசாரியர் அவர்களும் **अविद्याघातिनः शब्दाद्याहं ब्रह्मेति धीर्भवेत्। नश्यत्यविद्यया सार्धं हत्वा रोगमिवौषधम्**" என்றதாற் சொல்லியுமிருக்கின்றனர். ஸ்ரீமத்பாஷ்யக்காரர் அவர்களும் "**शास्त्रन्त्वन्त्यं प्रमाणमतद्धर्माध्यारोपणमात्रनिवर्तकत्वेन प्रमाणत्वमात्मनि प्रतिपद्यते न त्वज्ञातार्थज्ञापकत्वेन**=கடைசிப்ரமாணமான சாஸ்திரமோவெனில் அதனுடையதாக வில்லாத தர்மங்களின் அத்யாரோபணத்தை மட்டும் நிவிருத்திசெய்யும் வாயிலாக ஆத்ம விஷயத்தில் ப்ரமாணத்தன்மையை யடைகிறதேயொழிய அறியப்படாத பொருளை நேரில் அறிவித்தல் வாயிலாகவன்று" என்றதனுல் சொல்லியு மிருக்கின்றனர். ஆகவே வேதாந்திகளின் சித்தாந்தப்படி ரூபாத்மகமான ப்ரபஞ்சமோ நாமாத்மகமானசப்தமோ யாவும் சுத்த ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்டனவென்றும் ப்ரம்ஹம் ஒன்றுமட்டுமே நித்யமென்றும் பெறப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தின் அவதாரிகையில் கர்மாக்களைச்சொல்லாத அர்த்தவாதவாக்கியங்களுக்கு ப்ராமாண்யமானது விதிவாக்யசேஷத்வத்தைச் சொன்னல் தான் ஏற்படுமென ஜைமினி சொல்லுவதால் க்ரியாபோதகங்களாக இல்லாத உபநிஷத்வாக்கியங்களுக்கும் கர்மாங்கமான கர்த்தாவை ஸ்துதிக்கும் வாயிலாகத்தான் ப்ராமாண்யம் சொல்லவேண்டுமெனச் சொன்னது பொருந்ாதென்றும், **न कलञ्जं भक्षयेत्। न सुरां पिबेत्। न**

न यदिदमग्र आस न भविष्यदतो निधना-
दनु मितमन्तरा त्वयि विभाति मृषैकरसे ।
अत उपमीयते द्रविणजातिविकल्पपथै-
र्वितथमनोविलासमृतमित्यवयन्त्यबुधाः ॥ ३७ ॥ (२४)

ब्राह्मणं हन्यात् என்றதாதி நிஷேதவாக்கியங்களுக்கு மீமாம்ஸகர் ப்ராமாண்யத்தை யொப்பியிருப்பதுபோல அவித்யா நிவர்த்தகங்களான இந்த உபநிஷத்வாக்கியங்களுக்கும் ப்ராமாண்யமேற்படுவதில் யாதும் தடையில்லை என்பதும் ஏற்பட்டது. ஆகவே உபநிடதங்கள் மூலமும், தக்கயுக்திகள் மூலமும் ப்ரபஞ்சமானது ஸத்யமானதன்றென்றும், ப்ரம்ஹம் ஒன்றேதான் ஸத்யமானதென்றும் ஏற்பட்டது. (23) (எ–று)

இருபத்துநான்காவது ஸ்லோகம்.

(அ–கை) முந்தின ஸ்லோகத்தில் ப்ரபஞ்சம் ஸத்தியம் என்பதற்கு ஸாதகமான ப்ரமாணமொன்றுமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தினால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமன்று என்ற விஷயத்தில் "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ॥ உண்டாகும் பிராணிகள் எதனிடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் ஜீவிக்கின்றனவோ லயமடையும் ப்ராணிகள் எதில் ஒடுங்குகின்றனவோ" என்றதாதிய ஸிருஷ்டிப்ரளயங்களைச் சொல்லும் சுருதிகளும், அதைமூலமாகக் கொண்ட அனுமானமும் ப்ரமாணமாகின்றன என்பது உபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப–ரை) इदम्=இந்த ப்ரபஞ்சமானது, यत्=யாதுகாரணத்தினால் अग्रे=ஸிருஷ்டிக்குமுந்தி नास=இருக்கவில்லையோ, निधनात्=ப்ரளயத்துக்கு अनु=பின்னரும் न भविष्यत्=இருப்பதில்லையோ अतः=இந்தக்காரணத்தினால் अन्तरा=நடுவிலுள்ளகாலத்திலும்கூட एकरसे=அத்விதீயரும் ஆனந்தரூபருமான त्वयि=உம்மிடத்தில் मृषा=மித்யாரூபமாகவே=பொய்யாகவே विभाति=தோற்றத்தை யடைகிறது इति=என்பது मितम्=நிஸ்சிதமாகிறது. अतः=ஆனதுபற்றியேதான் द्रविणजातिविकल्पपथैः—द्रविणजाति=மண், லோஹம் (பொன்) இரும்பு இவைகளாகிற த்ரவியமாத்ரைகளின் विकल्प=பேதங்களாகிறகுடம்

குண்டலம் முதலியவற்றின் **पथैः**=மார்க்க (ப்ரகார) ங்களுடன் **उपमीयते**=ஸமானமாக்கிக்காட்டப்படுகிறது. இவ்விதமிருந்தும் **वितथमनोविलासम् — वितथ** = பாதிக்கப்படக்கூடியதும், **मनोविलासम्**= மனத்தின் தோற்றமாகமட்டுமுள்ளதுமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தை (**ये**=எவர்கள்) **ऋतमिति**=ஸத்யமென்று **अवयन्ति**=எண்ணுகின்றனரோ (**ते**=அவர்கள்) **अबुधाः**=அறியாதவர்களேயாவர். (24) (எ—று)

(தா—ம்) "**सदेव सोम्येदमग्र आसीत्**=ஹே ஸோம்ய! இந்த ப்ரபஞ்சமானது உத்பத்திக்கு முந்தி ஸத்தாகவே=ஸத்பதவாச்யப் பொருள் ரூபமாகவே இருந்தது" என்றும், "**आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्**=இந்த ப்ரபஞ்சமானது உத்பத்திக்கு முந்தி ஆத்மா வொன்ருகவே தானிருந்தது" என்றுமான சுருதிகள்மூலம் இந்த ப்ரபஞ்சமானது ஸிருஷ்டிக்குமுந்தி இருந்ததில்லை என்றும், "**नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम्**=ப்ரளயத்துக்குப் பிறகும் ஸிருஷ்டிக்கு முந்தியும் அஸத்=காரணமுமில்லை, ஸத்=காரியமுமில்லை" என்ற சுருதியினுல் ப்ரளயத்துக்குப் பிறகும் இருப்பதில்லை என்றும் ஏற்படுவதால் இடையிலும் ஏகரஸரான உம்மிடத்தில் பொய்யாகவே தான் தோற்றத்தையடைகிறது என்பது நிஸ்சிதமாகிறது. இத்தகைய நிஸ்சயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்குவேண்டியே "**यथा सोम्य एकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारंभणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्॥ यथा सोम्य एकेन लोहमणिना सर्वं लोहमयं विज्ञातं स्यात्। यथा एकेन नखनिकृन्तनेन सर्वं कार्ष्णायसं विज्ञातं स्यात्॥** ஹே ஸோம்ய! குடம் முதலியவற்றுக்குக்காரணமான மண்ணுருண்டையொன்றை யறிவதனுல் மண்மயமான அதன் காரியம் யாவும் அறியப்பட்டதாகவாகும். காரியம் காரியமென வாக்கினுல் சொல்லப்படுகின்ற பொருள்யாவும் வெறும் பெயர்மட்டுமேயாகும். உண்மையிலோ மிருத்திகை=மண்ணென்பதுமட்டுமேதான் ஸத்தியமானது. (காரணமான மண்ணுருண்டையோ அதன் காரியமான குடம் முதலியனவோ எல்லாம் மண்ணே என அறியப்பட்டதாகவாகிவிடுகிறது) ஹே ஸோம்ய! நகை முதலியவற்றுக்குக் காரணமான பொன்னுருண்டையொன்றை யறிவதனுல் பொன்மயமான அதன் காரியம் யாவும் அறியப்பட்டதாகவாகும். காரியம் காரிய

மென வாக்கினல் சொல்லப்படுகின்ற பொருள்யாவும் வெரும் பெயர்மட்டுமேயாகும். பொன் என்பது மட்டுமேதான் ஸத்திய மானது. நகத்தையறுக்கும் கத்தி முதலியவற்றுக்குக் காரணமான இரும்புருண்டையொன்றை யறிவதினல் இரும்புமயமான அதன் காரியம் யாவும் அறியப்பட்டதாகவாகும். காரியம் காரியமெனச் சொல்லப்படும் பொருள்யாவும் வெரும் பெயர்மட்டுமேயாகும். இரும்பு என்பது மட்டுமேதான் ஸத்யமானது'' என்ற சுருதியி ஞல் காரியரூபமான வடிவங்கள் வெரும் பெயர்மட்டுமாகவும், காரணமான மண்ணுருண்டை முதலிபவற்றுக்கும் முதலிலுள்ள மண் என்பதுமட்டுமேதான் ஸத்தியமாகவுமாவதுபோல ஆகாசம் முதலிய காரியவடிவங்கள் வெரும் பெயர்மட்டுமேதானென்றும் அவற்றின் காரணமான ஸ்ரஷ்ட்ரு ரூபத்துக்கும் முதலிலுள்ள ஸத் பதப்பொருள் ஒன்றேதான் ஸத்தியமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. ஆகவே இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸத்யத்துவவிஷயத்தில் ப்ர மாணமில்லாததுடன் இந்தப்ரபஞ்சம் அஸத்யமானது என்ற விஷ யத்தில் ப்ரமாணமுமிருப்பதால் பாதிக்கக்கூடியதும் மனோமாத்திர விலஸிதமுமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தை எவர் ஸத்தியமானதென்று அறிவரோ அவர் அறியாதவரேயாவர் என்றேற்படுகிறது. ஜகத் அஸத்தியம் என்ற விஷயத்தில் பின்வரும் அனுமானமுமிருக்கிறது. அதாவது:—விவாதவிஷயமான ஜகத்தானது ஸத்தியமன்று. ஏன் ? ஆதியிலோ அந்தத்திலோ இல்லாதிருத்தலும், விகாரியாகவிருத்த லும், திருஸ்யமாகவிருத்தலுமே அதன் காரணமாகும். சுக்தியில் தோன்றும் வெள்ளிபோலவாம் எது ஆதியிலோ அந்தத்திலோ இருக்கின்றதாய் திருஸ்யமாகவும் விகாரியாகவுமில்லாதிருக்கின்ற தோ அது அஸத்தன்று ஆத்மாபோலவாம் என்றும் அன்வயவியதி ரேக திருஷ்டாந்தங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன. (24) (எ—று)

இருபத்தைந்தாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) சங்கை—ப்ரபஞ்சமெனப் பெயரிய பொருளே இல் லாவிடில் அப்பொழுது அஸத்தான அந்த ப்ரபஞ்சத்துடன் சைதன் னியத்துக்கு ஸம்பந்தம் என்ற பேச்சே ஸம்பவிக்க இடமில்லை என்று

स यदजया त्वजामनुशयीत गुणांश्च जुषन्-
भजति सरूपतां तदनु मृत्युमपेतभगः।

ஏற்படும். அங்ஙனமாயின் ஸம்ஸாரத்தையடையத்தக்கபடி ஜீவன் செய்த அபராதமென்னே? நித்ய முக்தனுகவாவதற்குத் தக்க ஈஶ்வரன் செய்த புண்ணியந்தான் என்னே? இவ்விதம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் கர்மகாண்டமானது எதை விஷயமாகக்கொண்டது. **द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते। तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति**=ஒன்றைவிட்டு மற்றென்று பிரியாததும் ஸகாக்களுமான இரண்டு கருடபக்ஷிகள் (ஜீவேஶ்வரர்கள்) ஸமானமான மரத்தை (தேஹத்தை) தழுவிக்கொண்டு வஸிக்கின்றன. அவ்விரண்டனுள் ஒன்று (ஜீவன்) பழத்தை (கர்மபலனே) ஸ்வாது (ருசியுள்ளது) எனவெண்ணி அனுபவிக்கிறது. மற்றென்றானது (ஈஶ்வரன்) பழத்தை (கர்மபலனே) அனுபவிக்காமல் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது" என்ற ஶ்ருதியினுற் சொல்லப்படும் ஜீவேஶ்வரபேதமானது எதை விஷயமாகக்கொண்டது? என்ற சங்கையைப்போக்கும் "**अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां वह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः। अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः**= சிவப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு என்ற நிறமுள்ளதும் (ரஜஸ் ஸத்வதமோ குணமயமானதும்) ஸரூபங்களான வெகு ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதுமான ஒரு அஜை (அவித்யை)யை ஒரு அஜமானது (ஒருவனுன ஜீவன்) ஸேவிக்கின்றவனுய்க்கொண்டு பின்பற்றுகிறுன். வேறு அஜமானது (ஈஶ்வரன்) புக்தபோகையான இதை (ஜீவனுல் அனுபவிக்கப்பட்டது என்பதுபற்றி) விலக்குகிறுன். (அதன் ஸம்பந்தம் பெறுதவனுகவிருக்கிறுன்) என்ற ஶ்ருதியினது கருத்து இந்த ஶ்லோகத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது—

(ப—ரை) **स तु**=அந்த ஜீவனே **यत्**=யாதுகாரணத்தினுல் **अजया**=மாயையினுல் **अजाम्**=அவித்யையை **अनुशयीत** = ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளுகிறுனே அதன்மூலம் **गुणांश्च**=தேஹேந்திரியாதிகளை **जुषन्**=ஸேவிக்கின்றவனுய்=தேஹேந்திரியாதிகளை ஆத்மாவென எண்ணிக்கொண்டு, **तदनु**=அதன் பிறகு **सरूपताम्**=தேஹேந்திரியாதிகளின் தர்மயோகத்தை (அடைந்தும்,) **अपेतभगः**=மறைக்கப்பட்ட

त्वमुत जहासि तामहिरिव त्वचमात्तभगो
महसि महीयसेऽष्टगुणितेऽपरिमेयभगः॥ ३८ ॥ (२५)

ஆனந்தாதிகுணங்களை யுடையவனைக் கொண்டும், मृत्युम्=ஸம்ஸாரத்தை भजति=அடைகிறான். (ஆகவே கர்மகாண்டமானது இவனையே விஷயமாகக் கொண்டது என்பது கருத்து) त्वमुत=நீரோ ताम्= அந்த (अजाम्=மாயையை,) अहिः=பாம்பானது त्वचमिव=தோலைப் போல जहासि=வெறுக்கிறீர். आत्तभगः=நித்யப்ராப்தமான ஐஸ்வரியமுள்ளவராயும், अपरिमेयभगः=அபரிமித ஐஸ்வரியமுள்ளவராயுங்கொண்டு अष्टगुणिते=அணிமா முதலிய அஷ்டைஸ்வரியம் வாய்ந்த महसि=பாரமைஸ்வர்யத்தில் महीयसे=பூஜிக்கப்படுகிறீர். அதாவது:—விளங்குகிறீர். நீர் அபரிமிதமான ஐஸ்வரியமுள்ளவராதலால் உமது அஷ்ட ஐஸ்வரியமானது மற்றவர்களுக்குப் போல தேசகாலாதி பரிச்சின்னமன்று. பின்னையோவெனில் பூர்ணமான ஸ்வரூபத்தில் ஸம்பந்தித்திருப்பதால் அளவிடமுடியாதது என்பது பொருள். (25) (எ—று)

(தா—ம்) அனாதிவாஸனாப்ராப்த அவித்யாத்யாஸமுள்ள ஜீவனைக் கர்மகாண்டம் விஷயமாகக்கொண்டதென்றும், சுத்தஸத்வாத்மக மாயோபாதிகசைதன்யஸ்வரூபன் ஈஸ்வரனென்றும் அவனையே உபாஸனாகாண்டம் விஷயமாகக்கொண்டதென்றும், காரணகாரியரூபமான மாயை அவித்யை இவற்றின் ஸம்பந்தம் விலகினநிலையே முக்தியென்றும், பாம்பானது தன்னைவிட்டுவிலகின சட்டையில் எவ்விதம் "தன்னுடையது இது" என்ற அபிமானத்தையடைவதில்லையோ இவ்விதமே ஈஸ்வரனுக்கு உபாதிபூதமான மாயையினிடத்தில் ஸ்வத்வாபிமானமில்லையென்றும், மாயாகாரியமான அவித்யையிலும் அதன் காரியமான தேஹேந்திரியாதிகளிலும் அத்யாஸமூலம் ஸ்வத்வாபிமானமுள்ளவனே ஜீவனென்றும் இதனால் பெறப்பட்டது. (25) (எ—று)

இருபத்தாறுவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட ஸாதனஸமூஹத்துடன் எவர்கள் பகவானைப் பஜிக்கின்றனரோ அவர்கள் மிருத்யுவைக்கடக்கின்றனரே அன்றி பிறரில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த

यदि न समुद्धरन्ति यतयो हृदि कामजटा
दुरधिगमोऽसतां हृदिगतोऽस्मृतकण्ठमणिः।
असुतृपयोगिनामुभयतोऽप्यसुखं भगवन्न-
नपगतान्तकादनधिरूढपदाद्भवतः॥ ३९ ॥ (२६)

ஶ்லோகத்தினல் எவர்கள் வெளியிலுள்ள விஷயஸங்கத்தைப் பரித்யாகஞ்செய்து பகவன் மார்க்கத்தில் ப்ரவிருத்தித்தபோதிலுங்கூட மனத்திலுள்ள காமங்களை விடாதிருக்கின்றனரோ அவர்கள் பகவானையடையாததுடன் இங்கும் சுகத்தையடையாதவர்களாய் கெட்ட யோனிகளிலேயே பிறக்கின்றனர் என்பதாய் அவர்களைக்குறித்து "**कामान्यः कामयते मन्यमानः स कर्मभिर्जायते तत्रतत्र**—**यः**=எவன் **कामान्**=திருஷ்டமாயும் அதிருஷ்டமாயுமுள்ள விஷயங்களை **मन्यमानः**=அவற்றின் குணங்களைச் சிந்திக்கின்றவனுய்க்கொண்டு **कामयते**=விரும்புகின்றுனே **सः**=அவன் **कर्मभिः**=கர்மங்களுடன் கூட **तत्रतत्र**=அந்தந்த யோனிகளில் **जायते**=பிறவியையடைகிறுன் என்றதால் சொல்லப்படும் ஶ்ருதியின் அர்த்தமானது இந்த ஶ்லோகத்தினல் சொல்லப்படுகிறது—

(ப–ரை) **भगवन्**=ஹே பகவன்! (**ये**) **यतयः**=எவர்கள் ஸன்யாஸிகளாக **यदि**=இருந்தபோதிலுங்கூட **हृदि**=மனத்திலுள்ள **कामजटाः**=காமத்துக்கு மூலகாரணங்களான வாஸனைகளை **न समुद्धरन्ति**=பிடுங்கியெரியாதிருக்கின்றனரோ (**तेषाम्**=அந்த) **असताम्**=அஸாதுக்களுடைய **हृदि**=மனத்தில் **गतोऽपि**=இருந்தபோதிலுங்கூட **अस्मृतकंठमणिः**=மறக்கப்பட்ட கழுத்திலுள்ள மணியானதுபோல **दुरधिगमः**=அடையமுடியாதவராகிறீர். இவ்வளவோடு மட்டுமல்லாமல் **असुतृपयोगिनाम्**—**असु**=இந்திரியங்களை **तृप**=திருப்தி செய்விப்பவர்களும் **योगिनाम्**=ஆனதுபற்றியே பொய்யான யோகிகளுமானவர்களுக்கு **अनपगतान्तकात्**=விலகாத மிருத்யுவினிடமிருந்தும்=அதாவது:—லோகத்தாரைத் திருப்திப்படுத்தல், பொருள் தேடல் முதலியவற்றினலுண்டாகும் கிலேசமென்ன, தான் அனுபவிக்கும் போகத்தின் பெருமை வெளியாகிவிடுமோ என்ற பயமென்ன இவற்றுல் இம்மைச் சுகத்தினின்றும், **अनधिरूढपदात्**—**अनधिरूढ**=தியானிக்கப்படாத **पदात्**=சரணத்தை அல்லது ஸ்வரூபத்தையுடைய

भवत:=உம்மிடமிருந்தும் அதாவது:—அவஶ்யம் செய்யவேண்டிய சொந்தமான கிருஹஸ்தாஶ்ரம தர்மத்தைவிட்டதாலேற்படும் உமது சிக்ஷாரூபமான நரகப்ராப்த்திரூப பரலோகத்திலிருந்தும் என்றும். ஆகிய उभयतोऽपि=இவ்விரண்டின் மூலமும் असुखम्=கஷ்டமேதான் ஏற்படுகிறது. (26) (எ—று)

(தா—ம்) எவர்கள் கிருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மங்களை விட்டு துறவிகளாகவானபிறகுங்கூட மனத்திலுள்ள காமமூலங்களான வாஸனைகளை அடியோடு விட்டொழிக்காதிருக்கின்றனரோ அந்த அஸாதுக்களின் ஹிருதயத்தில் நீர் வஸித்தபோதிலுங்கூட கழுத்திலிருக்கும் மணியை யறியாது எங்கேயோ கெட்டுவிட்டதாக எண்ணுபவனுக்கு அம்மணி பகப்படாததுபோல அவர்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாதவராகவே ஆகிவிடுகிறீர். இம்மட்டுமா? தனது இந்திரியங்களையே திருப்த்தி செய்துவைக்க எண்ணங்கொண்டவர்களாயினும் வெளிக்கு யோகி (ஸன்யாஸி) போல வேஷம்போடும் அவர்களுக்கு உலகத்தவரைத் திருப்த்திப்படுத்தல், பொருள் தேடல் இவ்வழியில் நேரும் கஷ்டம் ஒருபுரமும், தான் அனுபவிக்கும் போகவைபவத்தைப் பிறர் அறிந்துவிடுவரோ என்ற பயம் மற்றொருபுரமும் ஆகிய இவற்றால் இம்மையில் சுகத்துக்கிடமில்லை. கிருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மத்தையோ, ஸன்யாஸாஶ்ரம தர்மத்தையோ அடியோடுவிட்டதிலிருந்து ஏற்படும் நரகபாதரூபமான பரலோக பயமேற்பட்டு அதனால் பரலோகத்திலும் சுகத்துக்கு இடமில்லை. ஆகவே இம்மையிலும் மறுமையிலும் சுகப்ராப்ததிக்கு இடமில்லாமல் கஷ்டத்தை யடையவேண்டியவர்களாகவே அவர்களாகிவிடுகின்றனர். ஆகவே எந்த ஸன்யாஸிகள் காமத்துக்கு மூலமான மனத்திலுள்ள வாஸனைகளை தவம், ப்ரணவாதிமந்திரஜபம், ஈஶ்வரத்யானம் இவற்றால் போக்கிக்கொள்ளுகின்றனரோ, அவர்களுக்கு ஹிருதயகுஹையில் பிரகாசிக்கும் பகவத்ஸ்வரூப ப்ராப்த்தியேற்படுவதுடன் இம்மைபோகங்களை வெறுத்ததிலிருந்து விஷயங்களை ஸம்பாதிக்கும் ஶ்ரமமுமில்லாதுபோகவே இம்மையில் சுகமும், சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி ஆஶ்ரம தர்மானுஷ்டானஞ்செய்து வருவதிலிருந்தும், உம்முடைய ஸ்வரூபத்தியானம் செய்வதிலிருந்தும் பரலோகசுகமும் உண்டாகிவிடுகிறது என்பது பெறப்பட்டது. (26) (எ—று)

त्वदवगमी न वेत्ति भवदुत्थशुभाशुभयो-
र्गुणविगुणान्वयांस्तर्हि देहभृतां च गिर:।
अनुयुगमन्वहं सगुण गीतपरंपरया
श्रवणभृतो यतस्त्वमपवर्गगतिर्मनुजै:॥ ४० ॥ (२७)

இருபத்தேழாவது ஸ்லோகம்.

(அ—கை) ஸன்யாஸியாகவுள்ளவர்க்குச் செய்யவேண்டிய காரியமொன்றுமே கிடையாது. சுகானுபவத்தினல் ப்ராரப்த கர்மமே தேய்க்கப்பட்டதாகவாகிறது. இவ்விதமிருக்க இம்மை மறுமை இரண்டிடங்களிலும் அவர்களுக்குச்சுகம் கிடையாது என அவர்களை ஏன் சபிக்கவேண்டும். சுருதியும் "**एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्**=ப்ரம்ஹவித்தினுடைய இந்த மாஹாத்மியமானது நித்தியமானது. அது சுபகர்மத்தினல் விருத்தியையடைவதுமில்லை. பாபகர்மத்தினல் தேய்ந்துவிடுவதுமில்லை" என்றல்லவோ சொல்லுகிறது. என்றாலோ அவ்விஷயத்தில் இந்த ஸ்லோகம் சில விசேஷத்தைத்தெரிவிக்கிறது—

(ப—ரை) **सगुण!**=ஷட்குணைஸ்வரியயுக்தரே! **त्वदवगमी**=உம்மையறிந்தவன் **भवदुत्थशुभाशुभयो:**=கர்மபலனைத்தருகின்ற ஈஸ்வரனை உம்மிடமிருந்துண்டான முந்தின புண்ணியபாபகர்மங்களின் பலன்களான **गुणविगुणान्वयान्**=சுகதுக்கஸம்பந்தங்களையும், **न वेत्ति**= அறிவதில்லை. **तर्हि**=அப்பொழுது **देहभृताम्**=தேஹாபிமானமுள்ளவர்களுக்குற்ற **गिरश्च**=விதிநிஷேதரூபங்களான வார்த்தைகளையும் (**न वेत्ति**=அறிவதில்லை) தேஹாபிமானமற்றிருத்தலால் இதுசெய்யத்தகுந்தது இதுசெய்யத்தகாதது என்ற எண்ணமே இல்லாமைபற்றி அவன் விதிவிலக்குகளுக்கு விஷயமாகவாவதில்லை என்று பொருள். இது பொருத்தமானதுதான். **यत:**=ஏனெனின்? **अनुयुगम्**=ஒவ்வொருயுகந்தோருமுள்ள **गीतपरंपरया**=உபதேச பரம்பரையையொட்டி அதாவது:—ஒவ்வொருயுகத்திலுமேற்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையொட்டி என்றும். **अन्वहम्**=ஒவ்வொநாளும், **मनुजै:**=மனிதர்களினல் **श्रवणभृत:**=ஶ்ரவணமூலம் மனத்தில் தரிக்கப்பட்டவரான **त्वम्**=நீர், **अपवर्गगति:**=முக்திரூபமான கதியாகவாவதே அதன் காரணமாகும். (27) (எ—று)

द्युपतय एव ते न ययुरन्तमनन्ततया
त्वमपि यदन्तराऽण्डनिचया ननु सावरणाः।

(தா-ம்) எவர்கள் தத்வக்ஞானமுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு கர்மாதிகாரத்தைப் பற்றிய சங்கைக்கே இடமில்லை. எவர்கள் இடையிருது உமதுகதாஸ்ரவணாதிகளி லீடுபட்டிருக்கின்றனரோ அவர்களும் உமதுஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கும் விதிநிஷேதம் கிடையாதுதான். எவர்கள் ஸன்யாஸிகளென பொய்யானவேஷம்பூண்டு இந்திரியங்களைத்திருப்த்திசெய்து வைப்பதிலீடுபட்டிருக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு இம்மையிலும் சுகமில்லை. மறுமையிலும் சுகமில்லை என்பது நிஸ்சயம் என்பது இதனல் பெறப்பட்டது. (27) (எ-று)

இருபத்தெட்டாவது ஸ்லோகம்.

(அ-கை) எவர்கள் தத்துவக்ஞான முள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு சுகதுக்கங்கள் கிடையாதென்றும் அவர்கள் விதிநிஷேதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவரன்றென்றும் சொல்லப்பட்டது. முன்னர் உம்மையறிவதென்பது வெகுஸ்ரமமானது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் உம்மைப்பற்றிய க்ஞானமானது எவ்விதமுண்டாகக்கூடும் என ஆசங்கை ப்ராப்த்தமாகவே மனத்தினல் எண்ணமுடியாத மஹிமையையுடைய நீர் வாக்கு மனஸ் இவற்றுக்கு விஷயமாகவாகாதவராக இருப்பினுங்கூட "அவற்றுக்கு விஷயமாகவாகாதவர்" என்றுதான் உம்மையறியவேண்டும் என்பதைக் காட்டவேண்டி, **"यदूर्ध्वं गार्गि दिवो यदर्वाक्पृथिव्या यदन्तरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं भवच्च भविष्यच्च**=ஹே கார்க்கி! எது அண்டகபாலத்துக்கு மேலுள்ளதோ, எது அண்டகபாலத்துக்குக்கீழாகவுள்ளதோ, எது அண்டகபாலத்தின் நடுவிலுள்ள ஆகாசபூமிகளுக்கும் நடுவிலுள்ளதோ, எது சென்றகாலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும், எதிர்காலத்திலுமுள்ளதோ அந்த ஸூத்ரரூபமான ஜகத்தானது ப்ரம்ஹரூபமான ஆகாசத்தில் அத்யஸ்தமாக இருக்கிறது" என்ற சுருதியினுபதேசிக்கப்பட்ட மஹிமையானது இந்த ஸ்லோகத்தினுற் சொல்லப்படுகிறது—

खइव रजांसि वान्ति वयसा सह यच्छ्रुतय
स्त्वयि हि फलन्त्यतन्निरसनेन भवन्निधनाः॥ ४१ ॥ (२८)

(ப–ரை) भगवन्!=ஹே பகவானே! सावरणाः=*ஸப்தாவரணத்துடன் கூடின अण्डनिचयाः=ப்ரம்ஹாண்டஸமூஹங்கள் यदन्तरा=எந்த உம்முடைய நடுவில் खे=ஆகாசத்தில் रजांसीव=மண்பொடிகள்போல वयसा=காலத்துடன் सह=ஒரேஸமயத்திலிருந்துகொண்டு यत्=யாதுகாரணத்தினால் वान्ति=சுழலுகின்றனவோ அக்காரணம் பற்றி அந்த ते=உம்முடைய अन्तम्=முடிவை द्युपतय एव=ஸ்வர்க்காதிலோகங்களுக்குப்பதிகளான ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோரே न ययुः=கண்டனரில்லை. ஏன்? अनन्ततया=அந்தமுள்ள வஸ்து எதுவோ அதாக நீர் இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரம்ஹாதியர் முடிவைக் காணவில்லை என்பது இருக்கட்டும். त्वमपि=நீரே [आत्मनोऽन्तं न यासि=உமது முடிவையறிகின்றீரில்லை. ஏன்? अनन्ततया=அழிவில்லாதவராக இருப்பதே அதன் காரணமாகும்.] ஆகவே श्रुतयः=வேதங்கள் अतन्निरसनेन=உமது ஸ்வரூபத்தைவிட வேறுபட்டவற்றை நிஷேதம் செய்யும்வாயிலாக भवन्निधनाः=உம்மிடத்தில் முடிவையுடையனவாய்க்கொண்டு त्वयि=உம்மிடத்தில் फलन्ति=பயனுள்ளனவாகவாகின்றன என்பது हि=பிரஸித்தமானதே. (28)

(தா–ம்) ஒன்றைவிட மற்றொன்று பத்துப்பத்துமடங்கு அதிகம் விஸ்தீர்ணமுள்ள ஏழு ஆவரணங்களுடன் கூடினது ஒரு ப்ரம்ஹாண்டமாகும். இவ்விதமுள்ள அனேகம் ப்ரம்ஹாண்டங்கள் ஆகாசத்தில் மண்பொடிகள் ஸஞ்சரிப்பனபோல காலசக்கிரத்துடன்கூட ஒரேஸமயத்தில் எந்த உமது ஸ்ரீமூர்த்தியின் ஏகதேசத்தில் சுழலுகின்றனவோ அந்த உம்முடைய ஸ்வரூபமானது அழியுமியல்புடைய அவற்றைவிட வேறுபட்டிருப்பதால் அதன் நிர்ணயக்ஞானத்தை ப்ரம்ஹாண்டத்தின் ஏகதேசத்தையாளுகின்ற ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோர் எவ்விதமடையமுடியும். இஃதிருக்கட்டும்.

* ஒவ்வொரு அண்டமும் ஏழு ஆவரணங்களுள்ளது. முதலாவது ஆவரணத்தைவிட இரண்டாவது ஆவரணம் பத்துமடங்கு அதிகமுள்ளது. இரண்டாவது ஆவரணத்தைவிட மூன்றாவது ஆவரணம் பத்துமடங்கு அதிகமானது. இவ்விதமே ஒன்றைவிட மற்றது பத்துப்பத்துமடங்கு அதிக விஸ்தீர்ணமுள்ளதாய் ஏழு ஆவரணங்களுள்ளன.

நீரே உமதுஸ்வரூபத்தின் முடிவை யறியாதவராகவன்றோ இருக்கின்றீர். அங்ஙனமாயின் பகவானிடம் ஸர்வக்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம் இரண்டும் ஏற்படுவது எங்ஙனமெனின்? கூறுவாம்—உமது ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தம்=முடிவு, இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமென்கிறோம். ஆகவே உண்மையிலில்லாத முயற்கொம்பைப் பற்றிய ஞானமில்லாமையும், அதையடையாமையு மிருப்பதற்காக பகவானிடமுள்ள ஸர்வக்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம் இவற்றுக்குக் குறைவு ஏற்படமாட்டாதன்றோ. ஆகவே சுருதிகள் உமதுஸ்வரூபத்தில் ஆரோபிதமான ப்ரபஞ்சத்தை நிஷேதம் (மறுக்கும்) வாயிலாக உம்மையுபதேசிக்கின்றனவே அன்றி நேரில் "இது இத்தகையது" என உபதேசிப்பதில்லை. உமது ஸகுணஸ்வரூபத்தின் குணங்கள் அனந்தமாக இருப்பதும், நிர்க்குணஸ்வரூபமானது நேரில் சப்தகோசரமாக இல்லாதிருப்பதுமே அதன்காரணமாகும். உபநிஷத்திலுள்ள பதங்களின் பொருளாக இல்லாவிடில் ப்ரம்ஹம் சுருதியின் தாத்பரியவிஷயமாக எவ்விதமாகும் எனின்? கூறுவாம்—"எது பதங்களின் பொருளோ அதுவேதான் வாக்யார்த்த ஹேதுவாகும்" என்ற நியமம் விதிமுகமாகவுள்ள வாக்கியத்தில் தானேற்படும். நிஷேதமுகமாகக்கூறுமிடத்தில் இந்த நியமமிருக்க வேண்டியதில்லை என்கிறோம். ஆகவே (1)"अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि" என்றும், (2)"अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मा दन्यत्रास्मात्कृताकृतात्" என்றும், (3)"अस्थूलमनणु" என்றுமாதிய முறையையொட்டி "தத்வமஸி" முதலிய மஹாவாக்யங்கள் லக்ஷணையினால் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் முடிவுபெறுகின்றன என்று கொள்ளவும். மேலும், நிஷேதத்தினால் சூன்யமான பொருளேதான் தெரிவிக்கப்படும் என்று சொல்லவும் முடியாது ஏன்? நிஷேதம் செய்தல் என்பது ஒன்றை மிச்சப்படுத்தாது ஸம்பவிக்காதாகையால் சுருதிகள் ஆரோபிதமான பிரபஞ்சத்தை நிஷேதம் செய்யும் வாயிலாக ஆரோபாதிஷ்டானமான உம்மிடத்தில் முடிவுபெறுகின்றன என்பதில் யாதும் தோஷமில்லை என்றும் கொள்ளவும். (28) (எ—று)

இதுடன் சுருதி ஸ்துதிகள் முடிகின்றன.

(1) (2) (3) இந்த சுருதிகளின் பொருளைக் கீழுள்ள சுலோகங்களில் எழுதியிருப்பதால் அங்கு அதைககாண்க.

श्रीभगवानुवाच—इत्येतद्ब्रह्मण: पुत्रा आश्रुत्यात्मानुशासनम्। सनन्दनमथानर्चु: सिद्धा ज्ञात्वात्मनो गतिम्॥ ४२॥ इत्यशेषसमाम्नायपुराणोपनिषद्रस:। समुद्धृत: पूर्वजातैर्व्योमयानैर्महात्मभि:॥ ४३॥ त्वं चैतद्ब्रह्मदायाद श्रद्धयात्मानुशासनम्। धारयंश्चर गां कामं कामानां भर्जनं नृणाम्॥ ४४॥ श्रीशुक उवाच—एवं स ऋषिणादिष्टं गृहीत्वा श्रद्धयात्मवान्। पूर्ण: श्रुतधरो राजन्नाह वीरव्रतो मुनि:॥ ४५॥ नारद उवाच—नमस्तस्मै भगवते कृष्णायामलकीर्तये। यो धत्ते सर्वभूतानामभवायोशती: कला:॥ ४६॥ इत्याद्यमृषिमानम्य तच्छिष्यांश्च महात्मन:। ततोऽगादाश्रमं साक्षात्पितुर्द्वैपायनस्य मे॥ ४७॥ सभाजितो भगवता कृतासनपरिग्रह:।

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் இந்த ஆத்மோபதேசத்தைக்கேட்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிந்துகொண்டுவிளங்கினவர்களான ப்ரம்ஹ குமாரர்கள் பிறகு ஸனந்தனரைப் பூஜித்தனர். (42) இவ்விதம் ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லுகின்றவர்களும் முதலிலுண்டானவர்களுமான மஹாத்மாக்களினால் (ஸனகாதிகளினால்) எல்லாவிதமான ஶ்ருதிகள், புராணங்கள், உபநிஷத்துக்கள் இவற்றின் ஸாரமானது (தாத்பரியமானது) வெளியிடப்பட்டது. (43) ப்ரம்ஹகுமாரரான ஹே நாரதரே! நீரும் மனிதர்களின் காமங்களை வறுக்கின்ற (பின்னர் முளைக்காதபடி செய்கின்ற) இந்த ஆத்மோபதேசத்தை ஶ்ரத்தையுடன் மனத்தில் தரித்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி உலகில் ஸஞ்சரிப்பீராக என்றார். (44) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! பூர்ணரும்=கிருதகிருத்யரும், வீரவ்ரதரும்=நைஷ்டிகரும், மனோஜயமுள்ளவருமான அந்த நாரத முனியானவர் இவ்விதம் ருஷியினாலுபதேசிக்கப்பட்டதை ஶ்ரத்தையுடன் கிரஹித்து அதை மனத்திலும் தரித்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். (45) நாரதர் சொல்லலுற்றார்—எவர் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைத்தரவேண்டி அழகிய அவதாரங்களைச் செய்கின்றாரோ, அந்தக் கிருஷ்ணஸ்வரூபரும், பவித்ரமான கீர்த்தியுள்ளவருமான நாராயண ருஷிக்கு நமஸ்காரம். (46) என்பதாய் ஆத்யரான ருஷியையும், மஹாத்மாக்களான அவருடைய சிஷ்யர்களையும் நமஸ்கரித்து அங்கிருந்து நேராக எனது பிதாவான வியாஸருடைய ஆஶ்ரமத்துக்கு

तस्मै तद्वर्णयामास नारायणमुखाच्छ्रुतम् ॥ ४८ ॥ इत्येतद्वर्णितं राजन्यन्नः प्रश्नः कृतस्त्वया। यथा ब्रह्मण्यनिर्देश्ये निर्गुणेऽपि श्रुतिश्चरेत् ॥४९॥ योऽस्योत्प्रेक्षक आदिमध्यनिधने योऽव्यक्तजीवेश्वरो यः सृष्ट्वेदमनुप्रविश्य ऋषिणा चक्रे पुरः शास्ति ताः। यं संपद्य जहात्यजामनुशयी सुप्तः कुलायं यथा तं कैवल्यनिरस्तयोनिमभयं ध्यायेदजस्रं हरिम् ॥ ५० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे नारदनारायणसंवादे वेदस्तुतिर्नाम सप्ताशीतितमोऽध्यायः॥ ८७ ॥

வந்து சேர்ந்தார். (47) பகவானுன வியாஸரால் ஆஸனங்கொடுக்கப்பட்டு பூஜிக்கப்பட்டவராய் நாராயணருடைய வாயினல் கேட்கப்பட்ட அதை அவருக்குச் சொன்ஞர். (48) ஹே ராஜன்! அநிர்த்தேஸ்யமும் நிர்க்குணமுமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஸ்ருதி எவ்விதம் ப்ரவிருத்திக்கும் என்பதாய் எந்தக் கேள்வியானது உன்னல் நம்மிடம் கேட்கப்பட்டதோ இது இவ்விதம் வர்ணிக்கப்பட்டது. எவர் இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு (ப்புருஷார்த்த ஸித்தியேற்படவேண்டி) முதலில் ஆலோசனை செய்பவரோ, அதாவது:—நிமித்தகாரணமாக வானவரோ என்றும். எவர் ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளயம் இவற்றிலுமிருப்பவரோ, அதாவது:—உபாதான காரணமாகவானவரோ என்றும். எவர் அவ்யக்தம் (ப்ரகிருதி) ஜீவன் இவர்களுக்கு நியந்தாவோ, எவர் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டித்து ஜீவரூபத்தினல் அதில் ப்ரவேசித்துச் சரீரங்களைச் செய்தாரோ, எவர் அந்தச் சரீரங்களுக்குப் போகத்தைத் தருகின்றரோ, அடிக்கடி ப்ரணமங்களினல் சரண ஸேவை செய்யும் பக்தன் எவரையடைந்து தூங்குகின்றவன் சரீரத்தைப்போல அவித்யையை விலக்குகின்றனே அழியாத ஸ்வரூபஸ்திதியினல் போக்கப்பட்ட மூலகாரணமான மாயையையுடையவரும், பயத்தைப்போக்குகின்றவருமான அந்த ஹரியை இடையருது தியானித்தல் வேண்டும். (50) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் நாராயண நாரதஸம்வாதத்தில் வேதஸ்துதி என்ற எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथाऽष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—देवासुरमनुष्येषु ये भजन्त्य*शिवं शिवम्। प्रायस्ते धनिनो भोजा न तु लक्ष्म्याः पतिं हरिम् ॥ १ ॥ एतद्वेदितुमिच्छामः सन्देहोऽत्र महान्हि नः। विरुद्धशीलयोः प्रभ्वोर्विरुद्धा भजतां गतिः॥ २ ॥ श्रीशुक उवाच—शिवः शक्तियुतः शश्वत्त्रिलिङ्गो गुणसंवृतः। वैकारिक-

* अशिवम्=अवधीरितभोगमित्यर्थः इति श्रीधरः। अशिवम्=जटाभस्मभुजङ्गादिधारणेन भूषणादिवैभवत्यागेन च तत्कृतशोभारहितम्। लक्ष्म्याः पतिं सर्वभोगयुक्तमपि भजन्तः प्रायेण भोजा न भवन्ति, किन्तु भोगान्मुक्ता इत्यर्थ इति महेश्वरः॥

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अष्टाशीतितमे विष्णुभक्तः कैवल्यमश्नुते।
ततोऽर्वाग्देवभक्तस्तु विभूतिमिति वर्ण्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்தி செய்பவன் கைவல்யத்தை=முக்தியை, அடைவானென்றும், விஷ்ணுவுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவதையினிடத்தில் பக்தி செய்பவன் ஐஶ்வரியத்தையடைவான் என்றும் இந்த எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப் படுகிறது. (1) (எ—று)

ராஜன் சொல்லலுற்றான்.—தேவர் அஸுரர் மனிதர் இவர்களுக்குள் எவர்கள் போகங்களை விலக்கினவரான சிவனைப்பஜிக்கின்றனரோ அவர்கள் பெரும்பாலும் தனிகர்களாகவும் போகிகளாகவும் காணப்படுகின்றனர். லக்ஷ்மீபதியான ஹரியைப்பஜிப்பவரோ (அவ்விதம் தனிகர்களாகவும் போகிகளாகவும்) காணப் படுவதில்லை. (1) இவ்விஷயத்தில் எனக்கு அதிகமான ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. ஆகவே இதை அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன். *மாறான ஸ்வபாவமுள்ளவர்களான தைவங்களைப்பஜிப்பவர்களின் நிலை மாறியேயன்றோ காணப்படுகிறது. (2) ஸ்ரீசுகர் சொல்ல

* போகங்களை விலக்கினவரான சிவனையுபாஸிப்பவர்கள் விசேஷமான தனம் போகம் இவற்றையனுபவிப்பவர்களாக இருப்பதும், லக்ஷ்மீபதியையுபாஸிப்பவர் தனம் போகம் இவை யற்றவர்களாக இருப்பதும் எவ்விதம் பொருந்தும் என்பது கருத்து.

स्तैजसश्च तामसश्चेत्यहं त्रिधा ॥ ३ ॥ ततो विकारा अभवन्षोडशामीषु कश्चन । उपाधावन्विभूतीनां सर्वासामश्नुते गतिम् ॥ ४ ॥ हरिर्हि निर्गुणः

லுற்றார்—சிவன் எப்பொழுதுமே அஹங்காரரூப மாயாசக்தியுடன் கூடினவராகவும், மூன்றுவிதமான லிங்கமுள்ளவராகவும் (சுத்தமான தமஸ், ரஜோகுணமிச்ரிததமஸ், ஸத்வகுணமிச்ரிததமஸ், என்ற மூன்றுவிதமான ரூபமுள்ளவராகவும் என்றும்.) ஆகவே குணங்களால் சூழப்பட்டவராகவும் ஆகிறார். அஹந்தத்வரூபமான சக்தியோ வைகாரிகம்=ராஜஸம் என்றும், தைஜஸம்=ஸாத்விகம் என்றும், தாமஸம் என்றும் மூன்றுவிதமாகவாகும். (3) மூன்றுவிதமான அந்த அஹந்தத்துவத்திலிருந்து பதினாறு விகாரங்கள்=கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்து, மனஸ் ஒன்று ஆகப்பதினாறுகாரியங்கள், உண்டாயின. இந்தப் பதினாறுகளுள் ஒன்றை உபாதியாகக்கொண்ட ஸ்வரூபத்தைப் பஜிப்பவன் எல்லாவிபூதிகளுடையவும் பலனை அடைந்துவிடுகிறான். (4) * அந்த ஹரியோவெனில் குணஸம்பந்தமற்ற

*वस्तुनो गुणसंवन्धे रूपद्वयमिहेष्यते । तद्धर्मयोगायोगाभ्यां बिम्बवत्प्रतिबिम्बवत् ॥ १ ॥
गुणास्सत्वादय श्शान्तघोरमूढाः स्वभावतः । विष्णुब्रह्मशिवानाञ्च गुणयन्तृस्वरूपिणाम् ॥२॥
नातिभेदो भवेद्भेदो गुणधर्मै रिहांशतः। सत्वस्य शान्त्या नो जातु विष्णोर्विक्षेपमूढते ॥ ३ ॥
रजस्तमोगुणाभ्यान्तु भवेतां ब्रह्मरुद्रयोः। गुणोपमर्द तोभूय स्तदंशानाञ्च भिन्नता ॥ ४ ॥
अतस्समग्रसत्वस्य विष्णोर्मोक्षकरी मतिः । अंशतो भूतिहेतुश्च तथाऽऽनन्दमयी स्वतः ॥५॥
अंशतस्तारतम्येन ब्रह्मरुद्रादिसेविनाम् । विभूतयो भवन्त्येव शनैर्मोक्षोऽप्यनंशतः ॥ ६ ॥

ஒரேவிதமான ப்ரம்ஹ சைதன்னியத்துக்கு குணங்களின் ஸம்பந்த மூலம் இரண்டுரூபம் ஏற்படுகிறது. அதாவது:—அந்தக்குணம் அதன் தர்மம் இவற்றின் சேர்க்கையாலேற்படுவது ஒன்று. அதாவது: ஸகுணம் என்றும், அவற்றின் சேர்க்கை உண்மையிலில்லாவிடினும் அவற்றின் ஸன்னிதிமூலம் ஏற்படுவது மற்றொன்று. அதாவது: நிர்க்குணம் என்றுமாம். அது ப்ரதிபிம்பம், பிம்பம் போலவாம். ஜலம் முதலியவற்றினுள்ளில் தோற்றத்தையடைவது ப்ரதிபிம்பமெனப்படும். எது தோற்றத்தையடைகிறதோ அது பிம்பமெனப்படும். ஸகுணஸ்வரூபம் ப்ரதிபிம்பம் போலவும், நிர்க்குணஸ்வரூபம் பிம்பம்போலவுமாம். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களோ முறையே சாந்த

மும், கோரமும், மூடமுமாகும். அத்தகைய குணங்களின் நியந்திருத்வத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவர்களான விஷ்ணு ப்ரம்ஹா சிவன் இவர்களுக்கு உண்மையில் அதிகமான பேதம் ஏற்படுவதற்கில்லை. குணங்களின் தர்மங்களினால் தான் அத்தகைய பேதமானது ஏற்படுகிறது. அந்தப்பேதமும் அற்பமாகவே தானேற்படுகிறது. ஸத்வகுணமானது சாந்தமானதாக இருப்பதால் ஸத்வகுணோபாதிகரான விஷ்ணுவுக்கு விக்ஷேபமோ, மூடதையோ கிடையாது. ப்ரம்ஹா ருத்திரன் இவர்களுக்கோவெனில் முறையே ரஜோகுண தமோகுணங்களினால் விக்ஷேபம் மூடதை இரண்டும் ஸம்பவிக்கலாம். ஆகவே ஸத்வகுணத்தின் ஸம்பந்தமிருக்குமாயின் ப்ரம்ஹாவும் விஷ்ணுவாகவாகிவிடுவர். அதுபோலவே ஸத்வகுணத்தின் ஸம்பந்தமிருக்குமாயின் தமோகுணோபாதிகரான ருத்திரனும் விஷ்ணுவாகவாகிவிடுவர். ஸத்வகுணோபாதிகரான விஷ்ணுவுக்கு அற்பமான ரஜோகுணஸம்பந்தமிருக்குமாயின் அப்பொழுது அவர் ப்ரம்ஹாவாகவும், அற்பமான தமோகுண ஸம்பந்தமிருக்குமாயின் அப்பொழுது அவர் ருத்திரனாகவும் ஆகிவிடுவார். ஆகவே பரிபூர்ணஸத்வ குணோபாதிகரான விஷ்ணுவினுடைய உபாஸனையானது மோக்ஷத்தைத் தருவதாகவாகிறது. அற்பமான ஸத்வகுணமுள்ள வேறு மூர்த்தியின் உபாஸனமானது ஐச்வரியத்தைத் தருவதாகவும், இயற்கையில் ஆனந்தமயியாகவுமாகிறது. ப்ரம்ஹா ருத்திரன் முதலியோரைச்சேவிப்பவர்களுக்கும் குணங்களின் அம்சங்களையொட்டி தாரதம்யமிருப்பதால் ஐச்வரியங்களுமுண்டாகின்றன, அம்சபேதமின்றி பரிபூர்ணஸத்வாம்சோபாதிகர்களையுபாஸிப்பதால் மோக்ஷமும் ஸித்தித்துவிடுகிறது. இந்த எண்ணங்கொண்டுதான் ஆங்காங்கு "श्रेयांसि तत्र खलु सत्वतनोर्नृणां स्युः=ஸத்வமூர்த்தியான பகவதுபாஸனத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகின்றதென்றும்" "सत्वं यस्य प्रिया मूर्त्तिः= எவருக்கு ஸத்வமானது ப்ரியமான மூர்த்தியோ" என்றும், "सत्वं तत्तीर्थसाधनम्=அந்த ஸத்வமானது முக்திக்கு ஸாதனமானதென்றும்," "त्रयाणामेकभावानां यो न पश्यति वै भिदाम्=ஒரே நோக்குடையவர்களான மூன்று மூர்த்திகளுக்குள்ளும் பேதத்தை எவன்பார்ப்பதில்லையோ" என்றும், "न तेमय्यच्युतेऽजे च भिदा मण्वपि चक्षते=அவர்கள் என்னிடத்திலும் அஜனான அச்யுதனிடத்திலும் அணுக்கூட பேதத்தைப் பார்க்கின்றனரில்லை" என்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் பொருள் சொன்னால் விரோதம் எதுவும் வரவும் மாட்டாது. இவ்விதமிருக்க அந்தந்தத்தேவதாபக்தர்கள் சண்டையிடுவதற்கு வெறும் மோஹம் மட்டுந்தான் காரணம் என்றும் பெறப்பட்டது.

साक्षात्पुरुषः प्रकृतेः परः। स सर्वदृगुपद्रष्टा तं भजन्निर्गुणो भवेत् ॥ ५॥ निवृत्तेष्वश्वमेधेषु राजा युष्मत्पितामहः। शृण्वन्भगवतो धर्मानपृच्छदिदमच्युतम् ॥ ६ ॥ स आह भगवांस्तस्मै प्रीतः शुश्रूषवे प्रभुः। नृणां निःश्रेयसार्थाय योऽवतीर्णो यदोः कुले ॥ ७ ॥ श्रीभगवानुवाच—यस्याहमनु-

---

வரும், எதனுலும் மறைக்கப்படாதவரும், புருஷரும்=குணதிகளுண்டாவதற்குமுந்தியே இருப்பவரும், ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவரும், ஸர்வத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்துபவரும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியும் ஆகிறுர். ஆனதுபற்றி அவரைப்பஜிப்பவன் நிர்க்குணனுக=குணஸம்பந்தமற்றவனுக ஆகிவிடுவான். (5) (*) அஸ்வமேதங்கள் முடிந்ததும் உமது பிதாமஹரான தர்மபுத்திரர் பகவானுடைய தர்மங்களை(சரித்திரங்களை)ச் சிரவணஞ்செய்கின்றவராய் நீர் கேட்டதையே ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் கேட்டார். (6) மனிதர்களுக்கு மோக்ஷமாகிற பயன் ஸித்திக்கவேண்டி எவர் யதுகுலத்தில் அவதரித்தாரோ ப்ரபுவும் பகவானுமான அந்தக்கிருஷ்ணன் கேட்கவிருப்பங்கொண்ட அந்தத் தர்மபுத்திரரையும் பொருட்டு சொல்லத் தொடங்கினர். (7) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றுர்.—† 'எவனுக்கு அனுக்கிரஹத்தைச் செய்யவிரும்புகின்றேனே மெள்ளமெள்ள அவனு

(*) அஸ்வமேதம் என்றயாகம் ஒன்றுயிருக்க மூலத்தில் நிவ்ருத்தேஷ்வஶ்வமேதேஷு=என்பதாய் பஹுவசனப்பிரயோகம் செய்ததின் கருத்து என்னையெனின் ? அதில் கொடுக்கப்படும் தக்ஷிணை வேறுபடுவதால் யாகமும் வேறுபடுவதாகச் சொல்லியிருப்பதையொட்டி யெனக்கண்டு கொள்ளவும். † எவன் விஷயங்களை நீக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவனுயினுங்கூட எஞ்சியுள்ள விஷயங்களில் பற்றையடைந்து கிலேசத்தையுமடைகின்றுனே அவனுடைய அந்தவிஷயத்தை யபஹரிப்பதுதான் அவன் விஷயத்தில் அனுக்கிரஹமாகும். இவ்விதம் கொள்ளாவிடில் துருவன் முதலியோருக்கு ஐச்வரியம் வந்ததாகச் சொல்லியிருப்பது முறண்படும். அல்லது, காமனையுடன் பகவத்பஜனத்திலீடுபடுபவனுக்கு முதலில் அவனுடைய காமனையைப் பூர்த்திசெய்து பின்னர் போகம் முடிந்ததும் அவனுக்கே அவ்விஷயங்களில் வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணி பரமானுக்கிரஹத்தைச் செய்யவேண்டி அவனுடைய தனத்தை யபஹரிக்கிறேன் என்றுவது பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

गृह्णामि हरिष्ये तद्धनं शनैः। ततोऽधनं त्यजन्त्यस्य स्वजना दुःखदुःखितम् ॥ ८ ॥ स यदा वितथोद्योगो निर्विण्णः स्याद्धनेहया। मत्परैः कृतमैत्रस्य करिष्ये मदनुग्रहम् ॥९॥ तद्ब्रह्म परमं सूक्ष्मं चिन्मात्रं सदनन्तकम्। अतो मां सुदुराराध्यं हित्वाऽन्यान्भजते जनः॥ १०॥ ततस्त आशुतोषेभ्यो लब्धराज्यश्रियोद्धताः। मत्ताः प्रमत्ता वरदान्विस्मरन्त्यवजानते॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच—शापप्रसादयोरीशा ब्रह्मविष्णुशिवादयः। सद्यः शापप्रसादोऽङ्ग शिवो ब्रह्मा न चाच्युतः॥ १२ ॥ अत्र चोदाहरन्तीममि-

---

டைய தனத்தை அபஹரித்து விடுகிறேன். பிறகு மிக்க துக்கத்தை யடைந்தவனும்,பணமற்றவனுமான அவனைப்பந்துஜனங்கள் விலக்கி விடுகின்றனர். (8) அவ்விதம் பொருளில் ஆவல்கொண்ட அவன் பந்துக்களின் நிர்ப்பந்தத்தினால் பணத்திலாசையுடன் ப்ரவிருத்தி செய்தபோதிலுங்கூட என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் பயனற்ற முயர்ச்சியுள்ளவனாக எப்பொழுது ஆகிறானோ அப்பொழுது வைராக்கியத்தை யடைந்தவனாய் ஆகி எனது பக்தர்களுடன் நட்புக் கொண்ட அவனுக்கு பொதுப்படையான எனது அனுக்கிரஹத் தைச்செய்கிறேன்.(9) தனநாசமேற்பட்ட பிறகுங்கூட பரம்ப்ரம்ஹமும், ஸூக்ஷ்மமும்=அறிதற்கரிதானவனும், சைதன்யமாத்ரஸ்வரூபனும், முக்காலத்திலுமழிவற்றவனும், மரணபயத்தைப் போக்குகின்றவனும், சுளுவிலாராதிக்கமுடியாதவனுமான அந்த என்னை விட்டு விட்டு (அவிவேகியான) ஜனமானது வேறு தேவர்களைச் ஸேவிக்கின்றது. (10) பிறகு அவர்கள் எளிதில் ஸந்தோஷத்தையடைகின்ற தேவர்களிடமிருந்து அடையப்பெற்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியினால் கர்வங்கொண்டவர்களாகவும், மதங்கொண்டவர்களாகவும், தமது நிலையினின்றும் வழுவினவர்களாகவுமாகி வேண்டினவரனைக் கொடுத்த தேவர்களை மறந்து (அவர்களையே) அவமதிக்கவுஞ்செய்கின்றனர்' என்றார். (11)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.—ப்ரம்ஹா விஷ்ணு சிவன் முதலியதேவர்கள் சாபம் அனுக்கிரஹம் ஆகிய இரண்டிலும் ஸமர்த்தர்களாவர். ஹே அங்க! சிவனும், ப்ரம்ஹாவும் சாபத்தையோ, ப்ரஸாதத்தையோ உடனேயே செய்யக்கூடியவர். அச்யுதன் அப்படிச்

तिहासं पुरातनम्। वृकासुराय गिरिशो वरं दत्त्वाऽऽप सङ्कटम्॥ १३॥ वृको नामासुरः पुत्रः शकुनेः पथि नारदम्। दृष्ट्वाऽऽशुतोषं पप्रच्छ देवेषु त्रिषु दुर्मतिः॥ १४॥ स आह देवं गिरिशमुपाधावाशु सिध्यसि। योऽल्पाभ्यां गुणदोषाभ्यामाशु तुष्यति कुप्यति॥ १५॥ दशास्यबाणयोस्तुष्टः स्तुवतोर्वन्दिनोरिव। ऐश्वर्यमतुलं दत्त्वा तत आप सुसङ्कटम्॥ १६॥ इत्यादिष्टस्तमसुर उपाधावत्स्वगात्रतः। केदार आत्मक्रव्येण जुह्वानोऽग्निमुखं हरम्॥ १७॥ देवोपलब्धिमप्राप्य निर्वेदात्सप्तमेऽहनि। शिरोऽवृश्च-

---

செய்பவரன்று. (12) மஹாதேவன், விருகன் என்ற அஸுரனுக்கு வரனைக் கொடுத்துக் கஷ்டத்தையடைந்தார் என்ற இந்தப்பழைமையான சரித்திரத்தை இவ்விஷயத்தில் உதாஹரணமாகக் கூறுகின்றனர். (13) கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் சகுனி என்பவனின் புத்திரனுமான விருகன் எனப்பெயரிய அஸுரன் வழியில் நாரதரைக் கண்டு மூன்றுதேவர்களுள் சீக்கிரமாக ஸந்தோஷமடைகின்ற தேவன் யார் எனக்கேட்டான். (14) அற்பங்களான குணதோஷங்களினால் ஸந்தோஷத்தையோ கோபத்தையோ எவர் சீக்கிரமாக அடைகின்றாரோ அந்தக்கிரிசனான மஹாதேவனை யுபாஸிப்பாயேயானால் சீக்கிரம் சித்திபெறுவாய். அவர் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவராய் வந்திகள்போல ஸ்துதிக்கின்றவர்களான ராவணன், பாணன் இவர்களுக்கு ஒப்பற்ற ஐஸ்வரியத்தைக் கொடுத்துப் பிறகு ‡ அதிகமான கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறார். என அவர் சொன்னார். (15–16) இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்ட அந்த விருகாஸுரன் கேதாரமென்ற க்ஷேத்திரத்தில் தனது சரீரத்தினால் அவரை ஆராதித்தான். அதாவது:—தனது மாம்ஸத்தினால் அக்னிமுகரான மஹாதேவனை ஹோமத்தினால் திருப்திப்படுத்தினான். (17) மஹாதேவன் நேரில் வராததைக்கண்டு வெறுப்பையடைந்தவனாய் ஏழாவதுநாளில் * கேதாரபாதோதகத்தினால் நனைக்கப்பட்ட மயிர்

---

‡ ராவணன் கைலாஸத்தைப் பிடுங்கி கஷ்டத்தை விளைவித்தான். பாணாஸுரனுக்காக அவனது நகரத்தைக் குடும்பத்துடன் காப்பாற்ற வேண்டிவந்தது.

* கேதாரக்ஷேத்திரத்தில் கோவில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானுக்குக் கேதாரேச்வரர் என்று பெயர்.

त्स्वधितिना तत्तीर्थक्लिन्नमूर्धजम् ॥ १८ ॥ तदा महाकारुणिकः स धूर्जटि-
र्यथा वयं चाग्निरिवोत्थितोऽनलात्। निगृह्य दोर्भ्यां भुजयोर्न्यवारयत्तत्स्प-
र्शनाद्भूय उपस्कृताऽऽकृतिः॥१९॥ तमाह चाङ्गालमलं वृणीष्व मे यथाऽ-
भिकामं वितरामि ते वरम्। प्रीयेत यतो येन नृणां प्रपद्यतामहो त्वयात्मा
भृशमर्द्यते वृथा ॥ २० ॥ देवं स वव्रे पापीयान्वरं भूतभयावहम्। यस्य
यस्य करं शीर्ष्णि धास्ये स म्रियतामिति ॥ २१ ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान्रुद्रो
दुर्मना इव भारत। ओमिति प्रहसंस्तस्मै ददेऽहेरमृतं यथा ॥२२॥ इत्युक्तः
सोऽसुरो नूनं गौरीहरणलालसः। स तद्वरपरीक्षार्थं शंभोर्मूर्ध्नि किलासुरः।

களையுடைய தலையைக் கத்தியினால் வெட்டமுயார்ச்சித்தான். (18) அப்பொழுது பரமகருணாமூர்த்தியான அந்த மஹாதேவன் அக்னி தேவன்போல நெருப்பினின்றும் வெளிவந்து இரண்டுகைகளினாலும் (அவனது) இரண்டு தோள்களிலும் பிடித்துக்கொண்டு இச்சமயமுள்ள நம்போன்றவர்கள்போல அவனைத் தடுத்தார். அவருடைய கைகள் பட்டமாத்திரத்தினால் திரும்பவும் பரிபூர்ணமான தேஹமுள்ளவனாக அவன் ஆகிவிட்டான். (19) 'ஹே அங்க! போதும் போதும். என்னிடமிருந்து இஷ்டப்படிக்கான வரனைக் கேட்டுக்கொள். உனக்கு நான் தருகிறேன். பக்திசெய்கின்ற மனிதர்கள் விஷயத்தில் வெறும் ஜலத்தினாலேயே நான் திருப்தியடையக் கூடியவனன்றோ. இவ்விதமிருக்க அந்தோ! உன்னால் தேஹமானது வீணாக மிகவும் பீடிக்கப்படுகிறது' என அந்த மஹாதேவன் சொன்னார். (20) மிக்கப்பாபியான அவன் "எவரெவருடையதலையில் கையைவைப்பேனோ அவரவர் மரணமடைய வேண்டும்" எனப் பிராணிகளுக்குப் பயத்தை விளைவிக்கக்கூடிய வரனை மஹாதேவனிடம் கேட்டான். (21) ஹே பாரத! அதைக் கேட்டுப் பகவானான ருத்ரன் மனக்கலக்கமுள்ளவர் போலவாகிச் சிரித்துக்கொண்டு "அவ்விதமே ஆகுக" எனப் பாம்புக்கு அமிருதத்தைக் கொடுப்பதுபோல அவனுக்கு(வரனை)க்கொடுத்தார். (22) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த அஸுரன் நிஸ்சிதமாய் பார்வதியை அபஹரிப்பதில் ஆவல்கொண்டவனாய் அவரது வரனைப் பரீக்ஷித்தறியவேண்டி மஹாதேவனுடைய தலையில் தனது கையை வைப்ப

स्वहस्तं धातुमारेभे सोऽबिभ्यत्स्वकृताच्छिव:॥२३॥ तेनोपसृष्टः संत्रस्तः पराधावत्सवेपथुः। यावदन्तं दिवो भूमेः काष्ठानामुदगादुदक्॥ २४॥ अजानन्तः प्रतिविधिं तूष्णीमासन्सुरेश्वराः। ततो वैकुण्ठमगमद्भास्वरं तमसः परम्॥ २५॥ यत्र नारायणः साक्षान्न्यासिनां परमा गतिः। शान्तानां न्यस्तदण्डानां यतो नावर्तते गतः॥ २६॥

तं तथाव्यसनं दृष्ट्वा भगवान्वृजिनार्दनः। दूरात्प्रत्युदियाद्भूत्वा वटुको योगमायया॥ २७॥ मेखलाजिनदण्डाक्षैस्तेजसाग्निरिव ज्वलन्। अभिवादयामास च तं कुशपाणिर्विनीतवत्॥ २८॥ श्रीभगवानुवाच— शाकुनेय भवान्व्यक्तं श्रान्तः किं दूरमागतः। क्षणं विश्रम्यतां पुंस आ-

---

தற்குத் தொடங்கினன். அந்த மஹாதேவன் தனது செய்கையினல் பயத்தையடைந்தார். அவனுல் பின்தொடரப்பட்டவராயும் உடம்பில் நடுக்கமெடுத்தவராயும், பயந்தவராயும் கொண்டு ஓடவாரம்பித்து த்யுலோகத்தினுடையவும், பூமியினுடையவும் திக்குகளுடையவும் கோடிவரை ஓடி, பிறகு வடக்கு திசையை நோக்கி ஓடினர். (23-24) தேவஶ்ரேஷ்டர்கள் பதில் செய்யும் முறையையறியாதவர்களாய் மௌனமாக இருந்தனர். பிறகு சாந்தர்களும், மனமொழி மெய்களைத் தன்வசமாக்கினவர்களுமான ஸன்னியாஸிகளுக்கு மேலான அடைவிடமான நாராயணன் எங்கு நேரில் வஸிக்கின்ருரோ, எங்குசென்றவன் அங்கிருந்து மறுபடியும் திரும்புவதில்லையோ தமோகுணத்தின் காரியமான ப்ரம்ஹாண்டத்துக்கு மேலாகவுள்ளதும், ப்ரகாசிக்கின்றதுமான அந்த (*)வைகுண்டத்தை யடைந்தார். (25-26) கஷ்டகாலத்தில் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவரான பகவான் அத்தகைய கஷ்டத்தையடைந்த அந்த விருகாஸுரனை வெகுதூரத்திலேயே கண்டு தனது யோகமாயையினல் ப்ரம்ஹசாரியாகவாகி முஞ்சிக்கயிறு, மான்தோல், அஶ்வத்ததண்டம், ஜபமாலை இவற்றுடன் கூடினவராகவும், தேஜஸ்ஸினல் அக்னிபோல ஜ்வலிக்கின்றவராகவும், குசத்தைக்கையில் தரித்தவராகவும் கொண்டு வினயமுள்ளவர்போல எதிர்த்துவந்து அந்தவிருகனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினர். (27-28)

(*) சுவேதத்வீபத்தை என ஸ்ரீதரர் கூறியிருக்கிறர்.

त्माऽयं सर्वकामधुक् ॥२९॥ यदि नः श्रवणायालं युष्मद्व्यवसितं विभो। भण्यतां प्रायशः पुम्भिर्धृतैः स्वार्थान्समीहते ॥ ३० ॥ श्रीशुक उवाच— एवं भगवता पृष्टो वचसाऽमृतवर्षिणा। गतक्लमोऽब्रवीत्तस्मै यथापूर्वमनुष्ठितम् ॥ ३१ ॥ श्रीभगवानुवाच—एवं चेत्तर्हि तद्वाक्यं न वयं श्रद्दधीमहि। यो दक्षशापात्पैशाच्यं प्राप्तः प्रेतपिशाचराट् ॥ ३२ ॥ यदि वस्तत्र विश्रम्भो दानवेन्द्र जगद्गुरौ। तर्ह्यङ्गाशु स्वशिरसि हस्तं न्यस्य प्रतीयताम् ॥३३॥ यद्यसत्यं वचः शम्भोः कथंचिद्दानवर्षभ। तदैनं जह्यसद्वाचं न यद्वक्तानृतं पुनः॥ ३४ ॥ इत्थं भगवतश्चित्रैर्वचोभिः स सुपेशलैः। भिन्नधीर्विस्मृतः

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்.—'சகுனியின் புத்திரனை ஹே வ்ருக! நீ களைத்திருக்கின்றாய் என்பது நிஸ்சிதமாகிறது. எதற்கு வேண்டி வெகுதூரம் வந்தனை? க்ஷணகாலம் களைப்பாறிக்கொள். இந்தத் தேஹமானது புருஷனுக்கு வேண்டியயாவையும் தரக்கூடிய தாகவன்றோ இருக்கின்றது. (29) ஹே விபோ! உங்களுடைய முயற்சியை நாங்கள்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமானால் தெரிவிக்கப்படட்டும். உலகில் பெரும்பாலும் மனிதன் ஸஹாயபூதர்களான மனிதர்களைக் கொண்டு சொந்தமான காரியங்களை முடித்துக் கொள்ளுகின்றானன்றோ?' என்றார். (30) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.—இவ்விதம் அமிருதத்தை வர்ஷிக்கின்ற வாக்கினால் பகவானால் கேட்கப்பட்ட அவன் களைநீங்கினவனாய் முன்னனுஷ்டிக்கப்பட்டவை யாவையும் உள்ளபடி அவரிடம் சொன்னான். (31) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்.—'இவ்விதமாயின் எவர் தக்ஷப்ரஜாபதியினுடையசாபத்தினால் பிசாசங்களுடைய விருத்தியை (நிலையை) யடைந்தவராய் ப்ரேதம் பிசாசம் இவற்றுக்கு அரசனாக விருக்கின்றாரோ, அவருடையவார்த்தையை நாங்கள் நம்பாதவர்களாக இருக்கின்றோம் (32) ஹே தானவேந்திர! அந்த ஜகத்குருவினிடத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை யிருக்குமானால் அதுபோழ்து ஹே அங்க! சீக்கிரமாக சொந்தத்தலையில் கையை வைத்துப் பரீக்ஷித்துப்பார்க்கப்படட்டும். (33) ஹே தானவர்ஷப! சம்புவின் வார்த்தை எவ்விதமேனும் பொய்யாக இருக்குமானால் அப்பொழுது எவ்விதம் செய்தால் திரும்பவும் பொய் சொல்லாதிருப்பாரோ அவ்விதம் இந்தசம்புவை நாசமாக்குவாயாக' என்றார். (34)

शीर्ष्णि स्वहस्तं कुमतिर्व्यधात् ॥ ३५ ॥ अथापतद्भिन्नशिरा वज्राहत इव क्षणात् । जयशब्दो नमः शब्दः साधुशब्दोऽभवद्दिवि ॥ ३६ ॥ मुमुचुः पुष्पवर्षाणि हते पापे वृकासुरे । देवर्षिपितृगन्धर्वा मोचितः सङ्कटाच्छिवः ॥ ३७ ॥ मुक्तं गिरिशमभ्याह भगवान्पुरुषोत्तमः । अहो देव महादेव पापोऽयं स्वेन पाप्मना ॥ ३८ ॥ हतः को नु महत्स्वीश जन्तुर्वै कृतकिल्बिषः । क्षेमी स्यात्किमु विश्वेशे कृतागस्को जगद्गुरौ ॥ ३९ ॥ य एवमव्याकृतशक्त्युदन्वतः परस्य साक्षात्परमात्मनो हरेः । गिरित्रमोक्षं कथयेच्छृणोति वा विमुच्यते संसृतिभिस्तथाऽरिभिः ॥ ४० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुद्रमोक्षणं नामाष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८८ ॥

கெட்டபுத்தியுள்ள அந்த அஸுரன் மிக்க அழகுவாய்ந்தனவும், விசித்திரங்களுமான பகவானுடைய இம்மாதிரியான வார்த்தைகளினுல் மாற்றப்பட்ட புத்தியையுடையவனும், ஆஸ்சரியத்தையடைந்தவனுயுங்கொண்டு தலையில் தனதுகையைவைத்துக்கொண்டான்.(35) பிறகுபிளக்கப்பட்ட தலையையுடையவனுய் வஜ்ரத்தினுல் அடிக்கப்பட்டவன்போல க்ஷணத்துக்குள் விழுந்துவிட்டான். ஆகாசத்தில் ஜய என்ற சப்தமும், நம: என்ற சப்தமும், ஸாது(நல்லது) என்ற சப்தமும் உண்டாயிற்று. (36) பாபியான விருகாஸுரன் கொல்லப்பட்டதும் தேவர்ஷிகள், பிதிருக்கள், கந்தர்வர்கள் ஆகிய இவர்கள் பூமாரிகளைப் பொழிந்தனர். சிவனும் ஸங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். (37) விடுபட்ட மஹாதேவனைப்பார்த்து புருஷோத்தமனுன பகவான் சொல்லலுற்ருர்.—'ஹே தேவ! ஹே மஹாதேவ! அந்தோ இந்தப் பாபியானவன் தனது பாபத்தினுல் கொல்லப்பட்டான். ஹே ஈஶ! மஹான்களிடத்தில் தீங்கிழைத்த எந்தப் பிராணிதான் க்ஷேமமுள்ளவனுகவாவான். இவ்விதமிருக்க விஸ்வேசனும் ஜகத்குருவுமான உம்மிடத்தில் அபராதம் செய்தவன் க்ஷேமத்தையடைவது எங்ஙனம்?' என்ருர்.(38–39) எவன் வாக்கு மனது இவற்றுக்கு எட்டாத சக்திகளுக்கு ஸமுத்திரமானவரும் ஸாக்ஷாத்பரமாத்மாவும், பரமகாரணருமான ஹரியினது சிவமோக்ஷ

अथैकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—सरस्वत्यास्तटे राजन्नृषयः सत्रमासत। वितर्कः समभूत्तेषां त्रिष्वधीशेषु को महान्॥ १ ॥ तस्य जिज्ञासया ते वै भृगुं ब्रह्मसुतं नृप। तज्ज्ञप्त्यै प्रेषयामासुः सोऽभ्यगाद्ब्रह्मणः सभाम्॥ २ ॥ न तस्मै प्रह्वणं स्तोत्रं चक्रे सत्त्वपरीक्षया। तस्मै चुक्रोध भगवान्प्रज्वलन्स्वेन

ணமென்ற இந்தச் சரித்திரத்தைச்சொல்லுவானே, அல்லது கேட்பானே அவன் ஸம்ஸாரபந்தங்களினுலும் அதுபோலச் சத்துருக்களினுலும் விடுபட்டவனுகவாகிறுன். (40) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த உத்தரார்த்தத்தில் ருத்ரமோக்ஷணம் என்ற எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) नवाशीतितमे देवः को महानिति संशये।
परीक्ष्य विष्णोरुत्कर्षं मुनिभ्योऽवर्णयद्भृगुः॥ १ ॥

(க—ரை) எந்தத்தேவன் பெரியவன் என ஸந்தேஹம் வந்தபொழுது பிருகுவானவர் பரீக்ஷித்தறிந்து விஷ்ணுவின் உத்கர்ஷத்தை முனிகளுக்குச் சொன்னுர் என இந்த எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்.—ஹே ராஜன்! ஸரஸ்வதி நதியின் கரையில் ருஷிகள் ஸத்திரமென்ற யாகத்தைச் செய்தனர். மூன்று மூர்த்திகளுள் பெரியவர் யார் என்ற ஸந்தேஹமானது அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. (1) ஹே நிருப! அவரையறியவேண்டுமென்ற ஆசையினுல் அவர்கள் ப்ரம்ஹ குமாரரான ப்ருகுமஹருஷியை அனுப்பினர். அதையறிந்து வரவேண்டி அவரும் ப்ரம்ஹதேவனுடைய ஸபையையடைந்தார். (2) ஸத்வகுணத்தைப் பரீக்ஷிக்குமெண்ணத்தினுல் ப்ரம்ஹதேவனையும் பொருட்டு நமஸ்காரத்தையோ ஸ்தோத்திரத்தையோ அவர் செய்யவில்லே. பகவானுன ப்ரம்ஹதேவன் சொந்தமான தேஜஸ்ஸினுல் ஜ்வலிக்கின்றவராய்க்

तेजसा ॥३॥ स आत्मन्युत्थितं मन्युमात्मजायात्मना प्रभुः। अशीशमद्यथा वह्निं स्वयोन्या वारिणात्मनः॥४॥ ततः कैलासमगमत्स तं देवो महेश्वरः। परिरब्धुं समारेभ उत्थाय भ्रातरं मुदा ॥ ५ ॥ नैच्छत्त्वमस्युत्पथग इति देवश्चुकोप ह। शूलमुद्यम्य तं हन्तुमारेभे तिग्मलोचनः॥ ६ ॥ पतित्वा पादयोर्देवी सान्त्वयामास तं गिरा। अथो जगाम वैकुण्ठं यत्र देवो जनार्दनः॥ ७ ॥ शयानं श्रिय उत्सङ्गे पदा वक्षस्यताडयत्। तत उत्थाय भगवान्सह लक्ष्म्या सतां गतिः॥ ८ ॥ स्वतल्पादवरुह्याथ ननाम शिरसा मुनिम्। आह ते स्वागतं ब्रह्मन्निषीदात्रासने क्षणम्। अजानतामागतान्वः क्षन्तुमर्हथ नः प्रभो ॥ ९ ॥ अतीव कोमलौ तात चरणौ ते महामुने।

கொண்டு அந்த ப்ருகுவையும் பொருட்டுக் கோபத்தை யடைந்தார். (3) ப்ரபுவான அந்த ப்ரம்ஹதேவன் ஜலத்தினல் நெருப்பைச் சமனப்படுத்துவதுபோல தன்னிடமிருந்துண்டான புத்திரனையும் பொருட்டு மனத்திலுண்டான தனது கோபத்தைத் தானாகவே தனதுபுத்திரன் என்றகாரணத்தை முன்னிட்டு சாந்தமாக்கிக் கொண்டார். (4) அங்கிருந்து அவர் கைலாஸத்தையடைந்தார். மஹேஶ்வரனன மஹாதேவன் எழுந்து ப்ராதாவான அவரை ஸந்தோஷத்துடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளத் தொடங்கினர். (5) "நீ கெட்டவழியில் செல்லுகிறவன்" என்று சொல்லி அவரைத் தடுத்தார். கொடூரமான கண்ணுள்ளவரான மஹாதேவன் கோபங்கொண்டார். சூலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்த ப்ருகுவைக் கொல்லுவதற்குத் தொடங்கினர். (6) பார்வதீதேவியானவள் கால்களில் விழுந்து வார்த்தையினல் அவரைச் சமாதானப் படுத்தினள். பிறகு எங்கு ஜனர்த்தரான பகவான் இருக்கின்றரோ அந்த வைகுண்டத்தை யடைந்தார். (7) லக்ஷ்மியினுடைய மடியில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் பகவானைக் கண்டு காலினல் மாரில் உதைத்தார். பிறகு ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான பகவான் உடனே எழுந்து லக்ஷ்மியுடன் கூடத் தனதுபடுக்கையினின்றுமிரங்கிப் பிறகு தலையினல் பிருகுமஹருஷியை வணங்கி 'ஹே ப்ரம்ஹன்! உமக்கு நல்வரவா? இந்த ஆஸனத்தில் க்ஷணகாலம் உட்காரும்' என்றும் சொன்னர். (8–9) 'ஹே ப்ரபோ! தாங்கள் வந்ததையறியாதவர்

(वज्रकर्कशमद्वक्षःस्पर्शेन परिपीडितौ ॥) इत्युक्त्वा विप्रचरणौ मर्दयन्स्वेन पाणिना ॥ १० ॥ पुनीहि सहलोकं मां लोकपालांश्च मद्गतान्। पादोदकेन भवतस्तीर्थानां तीर्थकारिणा ॥ ११ ॥ अद्याहं भगवन् लक्ष्म्या आसमेकान्तभाजनम्। वत्स्यत्युरसि मे भूतिर्भवत्पादहतांहसः॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं ब्रुवाणे वैकुण्ठे भृगुस्तन्मन्द्रया गिरा। निर्वृतस्तर्पितस्तूष्णीं भक्त्युत्कण्ठोऽश्रुलोचनः॥ १३ ॥ पुनश्च सत्रमाव्रज्य मुनीनां

களான எங்களை நீங்கள் பொருத்துக் கொள்ள(மன்னிக்க)க்கடவீர்கள்' என்றார். 'ஹே மஹாமுனே! ஹே தாத! உமது சரணங்கள் மிக்கக் கோமளங்களாயிற்றே' என்று சொல்லிக்கொண்டு தனது கையினுல் பிராம்ஹணனுடைய சரணங்களைத் தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டு 'லோகத்துடன் கூடின என்னையும், என்னிடமுள்ள லோகபாலர்களையும் தீர்த்தங்களுக்குப் பரிசுத்தியைத்தருகின்ற உம்முடைய பாதோதகத்தினுல் பரிசுத்தப்படுத்துவீராக' என்றார்.(10-11) 'ஹே பகவன்! இப்பொழுதுதான் நான் லக்ஷ்மிக்கு ஏகாந்தமான (நிலைத்த) இடமாக ஆனேன். * உமது பாதத்தினுல் போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவனுன என்னுடைய மார்பில் லக்ஷ்மியானவள் (அசையாது) வசிக்கப் போகிறுள்' என்றார். (12)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.—வைகுண்டனுன பகவான் இவ்விதம் சொல்லும்பொழுது ப்ருகுமஹருஷியானவர் அவருடைய கம்பீரமான வார்த்தையினுல் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டவராகவும், சுகத்தை யடைந்தவராகவும், பக்தியின் பெருக்கை யடைந்தவராகவும்,

---

* भवत्पादहतांहसः=என்பது மூலம். இதற்கு भवति=सर्वदातिष्ठतीति भवन् सचासौ पादश्च तेन हतांहसः=எப்பொழுது மிருக்கின்றபாதத்தினுல் போக்கப்பட்ட பாபத்தையுடையவன் எனப்பொருள் கொண்டு श्रीवत्समितिनामापि जायतां पादलक्षणम्=என்றவசனத்தினுல் இந்தப் பிருகுவின் பாதமே ஸ்ரீவத்ஸமென்ற பெயருள்ளதாகவாயிற்று எனப் பாகவதஸம்ப்ரதாயமறிந்த பெரியார் கூறுகின்றனர். மேலும், மூன்றுவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லிய यत्सेवया चरणपद्मपवित्ररेणुं न श्रीर्विरक्तमपि मां विजहाति यस्याः। प्रेक्षालवार्थमितरे नियमान्वहन्ति......... ॥ என்ற வசனத்தையும் இதற்கு உதாஹரணமாகக் காட்டுகின்றனர்.

ब्रह्मवादिनाम्। स्वानुभूतमशेषेण राजन्भृगुरवर्णयत् ॥ १४ ॥ तन्निशम्याथ मुनयो विस्मिता मुक्तसंशयाः। भूयांसं श्रद्दधुर्विष्णुं यतः शान्तिर्यतोऽभयम् ॥१५॥ धर्मः साक्षाद्यतो ज्ञानं वैराग्यं च तदन्वितम्। ऐश्वर्यं चाष्टधा यस्माद्यशश्चात्ममलापहम् ॥ १६ ॥ मुनीनां न्यस्तदण्डानां शान्तानां समचेसाम्। अकिञ्चनानां साधूनां यमाहुः परमां गतिम् ॥ १७ ॥ सत्त्वं यस्य प्रिया मूर्तिर्ब्राह्मणास्त्विष्टदेवताः। भजन्त्यनाशिषःशान्ता यं वा निपुणबुद्धयः ॥ १८ ॥ विविधाकृतयस्तस्य राक्षसा असुराः सुराः। गुणिन्या मायया

கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பமுள்ளவராகவுமாகி மௌனமாக விருந்தார். (13) ஹே ராஜன்! பிருகுவானவர் திரும்பவும் ஸத்ரயாகத்தை யடைந்து தான் அனுபவித்ததுயாவையும் ப்ரம்ஹவாதிகளான முனிகளுக்குச் சொன்னார். (14) பிறகு அதைக் கேட்டுமுனிகள் ஆஸ்சரியத்தை யடைந்தவர்களாகவும், ஸம்சயமற்றவர்களாகவுமாகி எவரிடத்தில் சாந்தியும்=(அதிக கோபமுண்டாகக்கூடிய அபராதஞ் செய்தபோதிலுங்கூட. கோபமின்மையும்,) எவரிடத்தில் பயத்தைப் போக்குந்தன்மையும் இருக்கின்றனவோ, மேலும் எவரிடத்தில் தர்மமும், ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரரூபமான க்ஞானமும், அத்துடன் கூடின வைராக்கியமும், அணிமாமுதலிய அஷ்டைஸ்வரியமும், ஜீவர்களின் பாபத்தைப் போக்கும் கீர்த்தியும், இருக்கின்றனவோ, எவரை, தேஹம் இந்திரியம் இவைகளைத் தன்வசமாக்கினவர்களும், மனத்தைத்தன்வசமாக்கினவர்களும், ஸமபுத்தியுள்ளவர்களும், எதிலும் பற்றற்றவர்களும், ஸதாசாரமுள்ளவர்களுமான முனிகளுக்கு மேலான அடைவிடமாகச் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவோ, எவருக்கு ஸத்வகுணமானது ப்ரியமான மூர்த்தியோ, ப்ராம்ஹணர்கள் இஷ்டதேவதைகளோ, காமனையற்றவர்களும், நுட்பமான புத்தியுள்ளவர்களுமான சாந்தர்கள் எவரையே பஜிக்கின்றனரோ அந்த விஷ்ணுவையே மிக்க மஹானாக (தேவதைகளுக்குச் சிறந்தவராக) நிஸ்சயித்தனர். (15-18) ஸத்வாதிகுணங்கள் வாய்ந்த மாயையினால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களான ராக்ஷஸர்களும், அஸுரர்களும், தேவர்களும் அந்த விஷ்ணுவினுடைய பலதரப்பட்ட ஆகிருதிகளாகவாகின்றனர். அந்த ஸத்வகுணமானது முக்திக்குச்

सृष्टाः सत्त्वं तत्तीर्थसाधनम् ॥ १९ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं सारस्वता विप्रा नृणां संशयनुत्तये। पुरुषस्य पदाम्भोजसेवया तद्गतिं गताः॥ २० ॥

सूत उवाच—इत्येतन्मुनितनयास्यपद्मगन्धपीयूषं भवभयभित्परस्य पुंसः। सुश्लोकं श्रवणपुटैः पिबत्यभीक्ष्णं पान्थोऽध्वभ्रमणपरिश्रमं जहाति ॥ २१ ॥ श्रीशुक उवाच—एकदा द्वारवत्यां तु विप्रपत्न्याः कुमारकः। जातमात्रो भुवं स्पृष्ट्वा ममार किल भारत ॥ २२ ॥ विप्रो गृहीत्वा मृतकं राजद्वार्युपधाय सः। इदं प्रोवाच विलपन्नातुरो दीनमानसः॥ २३ ॥ ब्रह्म-

---

சாதனமாகவும் ஆகின்றது என்றார். (19) ஸரஸ்வதீ நதீதீரவாஸிகளான ப்ராம்ஹணர்கள் மனிதர்களின் ஸம்சயத்தைப் போக்க வேண்டி இவ்விதம் நிஸ்சயித்துக்கொண்டு புருஷசப்தவாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சரணாரவிந்த ஸேவையினால் அவரது ஸ்வரூபத்தில் கலந்தனர் என்றார். (20)

ஸூதர் சொல்லலுற்றார்.—ஜனனமரண ரூபமான வழியில் ஓயாது சென்றுகொண்டிருக்கின்ற எந்த மனிதன் பிறவிப்பயத்தைப் போக்குகின்றதும், மிக்கச் சிறந்ததுமான வியாஸகுமாரரான சுகருடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்து வெளிவந்ததும், நறுமணமுள்ள அமுதத்துக்கொப்பானதுமான பரமபுருஷனான பகவானுடைய யசஸ்ஸை தொன்னைபோன்ற காதுகளினால் அடிக்கடி பானஞ்செய்வானோ அவன் ஜனனமரண வழியிலேற்படும் ஸ்ரமத்தைப் போக்கிக்கொண்டுவிடுகிறான். (அதாவது: முக்தனாகவாகிவிடுகிறான்) என்றார். (21) (*) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்.—ஹே பாரத! ஒருஸமயம் துவாரகையில் ப்ராம்ஹணனின் பத்நியினுடைய குமாரன் பிறந்தமாத்திரத்தில் பூமியைத் தொட்டதும் இறந்து போய்விட்டான். (22) அந்த ப்ராம்ஹணன் கஷ்டத்தையடைந்தவனாகவும், கலங்கினமனதுள்ளவனாகவுமாகி இறந்தகுழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ராஜத்வாரத்தில் போட்டு அழுதுகொண்டு பின்வருமாறு சொன்னான். (23) ப்ராம்ஹணத்வேஷமுள்ளவனும், பிறரை

(*) இதுவரை சொல்லிய லக்ஷணம் வாய்ந்த பகவானேதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்திருக்கிறார் என மேலுள்ளபாகத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

द्विषः शठधियो लुब्धस्य विषयात्मनः। क्षत्त्रबन्धोः कर्मदोषात्पञ्चत्वं मे गतोऽर्भकः॥ २४ ॥ हिंसाविहारं नृपतिं दुःशीलमजितेन्द्रियम्। प्रजा भजन्त्यः सीदन्ति दरिद्रा नित्यदुःखिताः॥ २५ ॥ एवं द्वितीयं विप्रर्षिस्तृतीयं त्वेवमेव च। विसृज्य स नृपद्वारि तां गाथां समगायत ॥ २६ ॥ तामर्जुन उपश्रुत्य कर्हिचित्केशवान्तिके। परेते नवमे बाले ब्राह्मणं समभाषत ॥ २७ ॥ किंस्विद्ब्रह्मंस्त्वन्निवासे इह नास्ति धनुर्धरः। राजन्यबन्धुरेते वै ब्राह्मणाः सत्रमासते ॥ २८ ॥ धनदारात्मजापृक्ता यत्र शोचन्ति ब्राह्मणाः। ते वै राजन्यवेषेण नटा जीवन्त्यसुंभराः॥२९॥ अहं प्रजां वां भगवन्रक्षिष्ये

வஞ்சிக்கும் புத்தியுள்ளவனும், லோபியும், விஷயங்களிலேயே மனத்தைச் செலுத்தினவனுமான க்ஷத்ரியாபசதனுடைய கர்மதோஷத்தினாலேயே என்னுடைய குமாரன் இறந்துபோய்விட்டான். (24) ஹிம்ஸையையே விளையாட்டாகவுடையவனும், கெட்டவொழுக்கமுள்ளவனும், இந்திரிய ஜயமில்லாதவனுமான அரசனை ஸேவிக்கின்ற ப்ரஜைகள் தரித்திரர்களாகவும், எப்பொழுதுமே துக்கத்தையடைந்தவர்களாகவும் கஷ்டப்படுகின்றனர். (25) இவ்விதமே அந்த ப்ராம்ஹணருஷியானவர் இரண்டாவது குழந்தையையும், இவ்விதமே மூன்ருவது குழந்தையையும் ராஜத்வாரத்தில் போட்டு அந்தக் கதையையே சொல்லிச்சென்ருர். (26) ப்ராம்ஹணருடைய ஒன்பதாவதுகுழந்தை இறந்தகாலத்தில் ஒருஸமயம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸமீபத்தில் வசிக்கின்ற அர்ஜுனன் அந்த ப்ராம்ஹணன் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ராம்ஹணனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினன். (27) 'ஹே ப்ரம்ஹன்! நீர் வஸிக்குமிவ்விடத்தில் வில்லாளியான க்ஷத்ரியபந்து ஒருவனுமில்லையோ? ஏன் வீணில் அழுகிறீர். இந்த † ப்ராம்ஹணர்கள் ஸத்ரமென்ற யாகத்தை இங்கு செய்கின்றனரே. (28) எந்த ராஜ்யத்தில் ப்ராம்ஹணர்கள் பணம், களத்திரம், புத்திரன் இவர்களைப் பிரிந்து சோகத்தையடைகின்றனரோ அந்த ராஜ்யத்தின் அரசர்கள் க்ஷத்திரிய

---

† இவ்விடத்தில் வஸிக்கும் யாதவர்களோவெனில் யாகத்தில் ப்ராம்ஹணர் கூடுவதுபோல கூட்டம்போட யோக்யர்களே அன்றி வில்லாளிகளன்று என்பது அர்ஜுனனின் கருத்து.

दीनयोरिह। अनिस्तीर्णप्रतिज्ञोऽग्निं प्रवेक्ष्ये हतकल्मषः ॥ ३० ॥ ब्राह्मण उवाच—सङ्कर्षणो वासुदेवः प्रद्युम्नो धन्विनां वरः। अनिरुद्धोऽप्रतिरथो न त्रातुं शक्नुवन्ति यत् ॥ ३१ ॥ तत्कथं नु भवान्कर्म दुष्करं जगदीश्वरैः। चिकीर्षसि त्वं बालिश्यात्तन्न श्रद्दधमहे वयम् ॥ ३२ ॥

अर्जुन उवाच—नाहं सङ्कर्षणो ब्रह्मन्न कृष्णः कार्ष्णिरेव च। अहं वा अर्जुनो नाम गाण्डीवं यस्य वै धनुः॥ ३३ ॥ मावमंस्था मम ब्रह्मन्वीर्यं त्र्यम्बकतोषणम्। मृत्युं विजित्य प्रधने आनेष्ये ते प्रजां प्रभो ॥ ३४ ॥ एवं विश्रम्भितो विप्रः फल्गुनेन परन्तप। जगाम स्वगृहं प्रीतः पार्थवीर्यं निशामयन् ॥ ३५ ॥ प्रसूतिकाल आसन्ने भार्याया द्विजसत्तमः।

னுடைய வேஷத்துடன் தன்வயிறுவளர்க்கும் நடர்(கூத்தாடி)களே யாவர். (29) ஹே பகவன்! இப்பொழுது நான் தீனர்களான உங்களுடைய குழந்தையைக் காப்பாற்றித்தருகிறேன். ப்ரதிக்ஞை யைப் பூர்த்திசெய்யாவிடில் அக்னியில் பிரவேசித்துப் பாபத்தைப் போக்கினவனுகவாகின்றேன்' என்ருன். (30) ப்ராம்ஹணன் சொல் லலுற்ருன்.—'ஸங்கர்ஷணனும், வாஸுதேவனும், வில்லாளிகளுக் குள்சிறந்த ப்ரத்யும்னனும், பகையாளியற்ற அநிருத்தனும் எதைக் காக்கச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கின்றனரோ ஜகதீஸ்வரர்களாலுங் கூட செய்யமுடியாதிருக்கின்ற அந்தக் காரியத்தை நீ எவ்விதம் செய்யவிரும்புகின்றனை. மூர்க்கத்தனத்தினுல் நீ செய்யவிரும்பு கின்றனையேயன்றி வேறில்லை. ஆனதுபற்றி அந்த உனது வார்த் தையை நாங்கள் நம்பமாட்டோம்' என்ருர். (31–32)

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்ருன்.—'ஹே ப்ரம்ஹன்! நான் பல ராமனுமன்று, கிருஷ்ணனுமன்று, கிருஷ்ணகுமாரனுன ப்ரத்யும்ன னுமன்று. காண்டீவமென்ற வில் எவனுடையதோ அந்த அர்ஜுன னென்று பெயர்பெற்றவனுகவன்றே நானிருக்கிறேன். (33) ஹே ப்ரம்ஹன்! பரமேஸ்வரனைத் திருப்திசெய்துவைத்த எனது வீரியத் தை அவமதிக்காதீர். ஹேப்ரபோ! யமனைப்போரில் ஜயித்து உமது புத்திரனைக் கொண்டுவருகின்றேன்' என்ருன். (34) ஹே பரந்தப! இவ்விதம் அர்ஜுனனுல் நம்பும்படி செய்யப்பட்டவரும் அர்ஜுன னுடைய பராக்ரமத்தைக் கேள்விப்பட்டவருமான ப்ராம்ஹணன்

पाहि पाहि प्रजां मृत्योरित्याहार्जुनमातुरः॥ ३६ ॥ स उपस्पृश्य शुच्यम्भो नमस्कृत्य महेश्वरम् । दिव्यान्यस्त्राणि संस्मृत्य सज्यं गाण्डीवमाददे ॥३७॥ न्यरुणत्सूतिकागारं शरैर्नानास्त्रयोजितैः। तिर्यगूर्ध्वमधः पार्थश्चकार शरपञ्जरम् ॥ ३८ ॥ ततः कुमारः संजातो विप्रपत्न्या रुदन्मुहुः। सद्योऽदर्शनमापेदे सशरीरो विहायसा ॥ ३९ ॥ तदाह विप्रो विजयं विनिन्दन्कृष्णसन्निधौ । मौढ्यं पश्यत मे योऽहं श्रद्दधे क्लीवकत्थनम् ॥ ४० ॥ न प्रद्युम्नो नानिरुद्धो न रामो न च केशवः। यस्य शेकुः परित्रातुं कोऽन्य-

---

திருப்தியை யடைந்தவராய்த் தனது வீட்டையடைந்தார். (35) பாரியைக்கு ப்ரஸவகாலம் வந்ததும் ப்ராம்ஹணோத்தமன் கவலையையடைந்தவராய் 'ப்ரஜையை யமனிடமிருந்து காரும் காரும்' என அர்ஜுனனைப் பார்த்துச்சொன்னார். (36) அந்த அர்ஜுனன் சுத்தமான ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்து ‡மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து திவ்யங்களான அஸ்திரங்களை நினைத்துக்கொண்டு காண்டீவத்தை நாணுடன்கூட்டிக் கையிலெடுத்தான். (37) அர்ஜுனன் பலவிதமான அஸ்திரங்களுடன் சேர்க்கப்பட்ட பாணங்களினால் ப்ரஸவ அறையை தடுத்துக் குறுக்கிலும் மேலும் கீழுமாகச் சரக்கூட்டைக் கட்டினான். (38) பிறகு ப்ராம்ஹணபத்நிக்குப் பிறந்த குழந்தையானது அடிக்கடி அழுதுகொண்டு * சரீரத்துடன்கூட அப்பொழுதே ஆகாசமார்க்கமாக மறைந்துபோயிற்று. (39) அப்பொழுது ப்ராம்ஹணன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முன்னிலையில் அர்ஜுனனை நிந்தித்துக்கொண்டு 'தைரியமில்லாதவனும் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளுகின்றவனுமான அர்ஜுனனை எந்த நான் நம்பினேனோ அந்த என்னுடைய மௌட்யத்தைப்பாருங்கள். எந்த என்னுடைய குழந்தையைக் காப்பதற்கு ப்ரத்யும்னன் சக்தனாகவில்லையோ, அநிருத்தன் சக்தனாகவில்லையோ, பலராமன் சக்தனாகவில்லையோ க்ருஷ்ணன் சக்தனாகவில்லையோ அவ்விடத்தில் (அதை) ரக்ஷிக்க வேறு

---

‡ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ராம்ஹணனை உபேக்ஷித்தகாரணத்தினால் அவரை விட்டு மஹாதேவனை நமஸ்கரித்தான் என்பது கருத்து.

*அர்ஜுனன் ரக்ஷிக்க ஆரம்பித்ததற்காக சரீரத்துடனேயே மறைந்தது என்று கருத்து.

स्तदवितेश्वरः॥ ४१ ॥ धिगर्जुनं मृषावादं धिगात्मश्लाघिनो धनुः। दैवोप-
सृष्टं यो मौढ्यादानिनीषति दुर्मतिः॥ ४२ ॥ एवं शपति विप्रर्षौ विद्यामा-
स्थाय फाल्गुनः। ययौ संयमिनीमाशु यत्रास्ते भगवान्यमः॥४३॥ विप्रा-
पत्यमचक्षाणस्तत ऐन्द्रीमगात्पुरीम्। आग्नेयीं नैर्ऋतीं सौम्यां वायव्यां
वारुणीमथ। रसातलं नाकपृष्ठं धिष्ण्यान्यन्यान्युदायुधः॥ ४४ ॥
ततोऽलब्धद्विजसुतो ह्यनिस्तीर्णप्रतिश्रुतः। अग्निं विविक्षुः कृष्णेन
प्रत्युक्तः प्रतिषेधता ॥ ४५ ॥ दर्शये द्विजसूनूंस्ते मावज्ञात्मानमात्मना।

எவன்தான் சக்தனாகவாவான். (40–41) கெட்டபுத்தியுள்ள எவன் தைவத்தால் கொல்லப்பட்டதை மௌட்யத்தினால் திருப்பமுயர்ச்சித்தானோ அந்தப் பொய் பேசும் அர்ஜுனனை நிந்திக்கவேண்டும். தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகின்ற அர்ஜுனனுடைய வில்லை நிந்திக்கவேண்டும்' என்றார். (42)

இவ்விதம் ப்ராம்ஹண ருஷியானவர் சபிக்கும்பொழுது அர்ஜுனன் ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தனது யோக சக்திரூபமான வித்தையையடைந்து பகவானான யமன் எந்தவிடத்திலிருக்கின்றாரோ அந்த ஸம்யமினீ என்ற பட்டினத்தையடைந்தான். அங்கு ப்ராம்ண குமாரனைக் காணாதவனாய் அங்கிருந்து இந்திரனுடைய பட்டினத்தையும், பிறகு அக்னியின் பட்டினத்தையும், நிருருதியின் பட்டினத்தையும், ஸோமனுடைய பட்டினத்தையும், வாயுவினுடைய பட்டினத்தையும், வருணனுடைய பட்டினத்தையும், பாதாளத்தையும், நாகப்ருஷ்டத்தையும் (ஸ்வர்க்கத்தையும், கைலாஸத்தையும்) மற்றுமுள்ள ஸ்தானங்களையும் அடைந்தான். (43–44) அவ்விடங்களினின்றும் ப்ராம்ஹணனுடைய புத்திரனை யடையாதவனாகவும், ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றாதவனாகவும் யாதுகாரணத்தால் ஆனானோ அக்காரணத்தால் அக்னியில் பிரவேசிக்கவிரும்பின அர்ஜுனன் தக்கயுக்திகளைக்கொண்டு தடுக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் மறுக்கப்பட்டான். (45) 'உனக்கு ப்ராம்ஹணனின் குமாரர்களைக் காட்டுகின்றேன். தானாகவே தன்னை நிந்தித்துக்கொள்ளாதே. (*) எவர்கள் நிந்திக்கின்றனரோ

(*) மூலத்தில் "ये ते नः कीर्तिं विमलां मनुष्याः स्थापयिष्यन्ति" என்ற பாடத்துக்குப் பதிலாக "कीर्तिं त एते विपुलां स्थापयिष्यन्ति मानवाः" என

ये ते नः कीर्तिं विमलां मनुष्याः स्थापयिष्यन्ति ॥ ४६ ॥ इति संभाष्य भगवानर्जुनेन सहेश्वरः। दिव्यं स्वरथमास्थाय प्रतीचीं दिशमाविशत् ॥४७॥ सप्तद्वीपान्सप्तसिन्धून्सप्तसप्त गिरीनथ। लोकालोकं तथातीत्य विवेश सुमहत्तमः॥ ४८ ॥ तत्राश्वाः शैब्यसुग्रीवमेघपुष्पवलाहकाः। तमसि भ्रष्टगतयो बभूवुर्भरतर्षभ ॥ ४९ ॥ तान्दृष्ट्वा भगवान्कृष्णो महायोगेश्वरेश्वरः। सहस्रादित्यसंकाशं स्वचक्रं प्राहिणोत्पुरः॥ ५० ॥ तमः सुघोरं गहनं कृतं महद्विदारयद्भूरितरेण रोचिषा। मनोजवं निर्विविशे सुदर्शनं गुणच्युतो रामशरो यथा चमूः॥ ५१ ॥ द्वारेण चक्रानुपथेन तत्तमः परं परंज्योतिरनन्तपारम्। समश्नुवानं प्रसमीक्ष्य फाल्गुनः प्रताडिताक्षो

அந்த மனிதர்களே நமது சுத்தமான கீர்த்தியை நிலைக்கச்செய்யப் போகின்றனர்.' (46) ஈஸ்வரனான பகவான் இவ்விதம் சொல்லி விட்டு அர்ஜுனனுடன்கூட திவ்யமான தனது தேரிலேறிக்கொண்டு மேற்குதிக்கை நோக்கிக் கிளம்பினார். (47) பிறகு ஏழுத்வீபங்களையும் ஸப்தஸமுத்திரங்களையும், ஏழு ஏழாகவுள்ள குலாசலங்களையும், அவ்விதமே லோகாலோக பர்வதத்தையும் தாண்டி மிக்க இருளடர்ந்த இடத்தை யடைந்தார். (48) ஹே பரதர்ஷப! அவ்விடத்தில் சைப்யம், சுக்ரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்ற குதிரைகள் இருளில் வழி தெரியாதனவாகவாயின. (49) அவை அவ்விதமானதைக்கண்ட மஹாயோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆயிரம் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியுள்ள தனது சக்கிராயுதத்தை முன்னில் (போகும்படி) ஏவினார். (50) மனத்துக்கொப்பான வேகமுள்ள ஸுதர்சனமானது நாண்கயிற்றினின்றும் விடப்பட்ட ஸ்ரீராமனுடையபாணமானது ஸைன்னியங்களில் நுழைவதுபோலதனது அதிகமான காந்தியினால், மிக்கப்பயங்கரமானதும், பிரவேசிக்கவியலாததும் ப்ரகிருதியின் பரிணாமமாகவுள்ளதுமான பெரிய இருளைப்பிளந்துகொண்டு அங்குநுழைந்து சென்றது. (51) சக்கிராயுதத்தை யனுஸரித்து ஏற்பட்டதான த்வாரத்தினால் அந்தத் தமஸ்ஸுக்கும் வெகுதூரத்திலிருக்கின்றதும், அந்தமோ, கரையோ

வேறுபாடமுமிருக்கிறது. இந்தப்பாடத்தில் சந்தோபங்கம் என்ற தோஷமில்லை. பொருளில் மாறுபாடும் கிடையாது.

पिदधेऽक्षिणी उभे ॥ ५२ ॥ ततः प्रविष्टः सलिलं नभस्वता बलीयसैजदबृहदूर्मिभूषणम् । तत्राद्भुतं वै भवनं द्युमत्तमं भ्राजन्मणिस्तम्भसहस्रशोभितम् ॥ ५३ ॥ तस्मिन्महाभीममनन्तमद्भुतं सहस्रमूर्धन्यफणामणिद्युभिः । विभ्राजमानं द्विगुणोल्बणेक्षणं सिताचलाभं शितिकण्ठजिह्वम् ॥ ५४ ॥ ददर्श तद्भोगसुखासनं विभुं महानुभावं पुरुषोत्तमोत्तमम् । सान्द्राम्बुदाभं सुपिशङ्गवाससं प्रसन्नवक्त्रं रुचिरायतेक्षणम् ॥ ५५ ॥ महामणिव्रातकिरीटकुण्डलप्रभापरिक्षिप्तसहस्रकुन्तलम् । प्रलम्बचार्वष्टभुजं सकौ-

---

அற்றதும், நான்குபக்கங்களிலும் பரவிநிற்கின்றதும், ஶ்ரேஷ்டமுமான பகவத்ஸம்பந்தியான ஜ்யோதிஸ்ஸை அர்ஜுனன் கண்டு இழக்கப்பட்ட கண்ணொளியையுடையவனாய் இருகண்களையும் மூடிக் கொண்டான். (52) அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸைக்கண்ட பிறகு பலத்ததான காற்றினால் அசைகின்ற பெரிய அலைகளை ஆபரணமாகவுடைய ஜலத்தில் பிரவேசித்தான். அந்த ஜலத்தில் ஆஶ்சரியமானதும், காந்தியுள்ளவற்றுக்குள் சிறந்ததும், ப்ரகாசிக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான மணிமயங்களான தூண்களினால் சோபிக்கின்றதுமான வீட்டை (மஹாகாளபுரம் என்றவிடத்தை) க்கண்டான். (53)

அந்த மஹாகாளபுரமென்றவிடத்தில் † அதிக பயங்கரமானவரும், மிக்கவாஶ்சரியமானவரும், ஆயிரம் தலையிலுள்ள படங்களிலமைந்த நாகரத்தினங்களின் காந்திகளினால் பிரகாசிக்கின்றவரும், இரண்டுமடங்கு அதிகமானதும் பயங்கரமாகவுள்ளதுமான கண்களையுடையவரும், வெண்ணிறமான மலைக்கொப்பான காந்தியுள்ளவரும், கருத்தசுழுத்து நாக்கு இவற்றையுடையவருமான ஆதிசேஷனைக் கண்டான். (54) அந்த அனந்தனுடைய தேஹத்தைச் சுகமான ஆஸனமாகவுடையவரும், விபுவும், மஹானுபாவரும், புருஷோத்தமர்களுக்குள் உத்தமரும், நீருண்டமேகத்துக் கொப்பான காந்தியுள்ளவரும், நல்லபொன்னிறமான வஸ்திரத்தைத் தரிப்பவரும், தெளிந்த முகமுள்ளவரும், அழகிய நீண்ட கண்களையுடையவரும், உயர்ந்த மணிக்கூட்டங்களுள்ள கிரீடம் குண்டலம்

---

† महाभोगम्=என வேறுபாடங்கொண்டு பெரிய உடலையுடையவரென்றும் பெரியார் கூறுகின்றனர்.

स्तुभं श्रीवत्सलक्ष्म्या वनमालया वृतम् ॥ ५६ ॥ सुनन्दनन्दप्रमुखैः स्वपार्षदैश्चक्रादिभिर्मूर्तिधरैर्निजायुधैः। पुष्ट्या श्रिया कीर्त्यजयाखिलर्धिभिर्निषेव्यमानं परमेष्ठिनां पतिम् ॥ ५७ ॥ ववन्द आत्मानमनन्तमच्युतो जिष्णुश्च तद्दर्शनजातसाध्वसः। तावाह भूमा परमेष्ठिनां प्रभुर्बद्धाञ्जली सस्मितमूर्जया गिरा ॥ ५८ ॥ द्विजात्मजा मे युवयोर्दिदृक्षुणा मयोपनीता भुवि धर्मगुप्तये। कलावतीर्णाववनेर्भरासुरान्हत्वेह भूयस्त्वरयेतमन्ति मे ॥ ५९ ॥ पूर्णकामावपि युवां नरनारायणावृषी। धर्ममाचरतां स्थित्यै

இவற்றின் காந்தியினல் நாலாபக்கத்திலும் சூழப்பட்ட ஆயிரக் கணக்கான குந்தலத்தையுடையவரும், தொங்குகின்ற அழகிய எட்டுக் கைகளையுடையவரும், கௌஸ்துபமென்ற மணியுடன் கூடினவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவின் காந்தியையுடைய வனமாலையை யணிந்தவரும், ஸுநந்தர், நந்தர் இவர்களை யாதியாகவுடைய தனது பார்ஷதர்களினாலும், சரீரமெடுத்த சக்கிரம் முதலிய தனது ஆயுதங்களினாலும், புஷ்டி, ஸ்ரீ, கீர்த்தி, அஜை முதலிய எல்லா விபூதிகளினாலும், ஸேவிக்கப்படுகின்றவரும், ‡ப்ரம்ஹதேவர்களுக்குப் பதியானவருமான பகவானைக் கண்டான். (55-57) அனந்தனான தன்னையே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வணங்கினார். அவருடைய தரிசனத்தினாலடைந்த பரபரப்பை யுடையவனான அர்ஜுனனும் (அவரை) வணங்கினான். பரமேஷ்டிகளுக்கு (க்ரமமுக்தர்களான ப்ரம்ஹதேவர்களுக்கு) ப்ரபுவும், எங்கும் நிறைவுபெற்றவருமான அவர் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற அவ்விருவரையும் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு சக்திபொருந்திய வார்த்தையுடன் சொல்லத்தொடங்கினார். (58) 'தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி பூமியில் என்னுடைய அம்சத்தினால் அவதரித்தவர்களான ஹேகிருஷ்ணார்ஜுனர்களே! உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள என்னால் ப்ராம்ஹணரின் குமாரர்கள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். பூமிக்குச் சுமையாகவான அஸுரர்களைக் கொன்று வேகமாக என்னுடைய ஸமீபத்தில் திரும்பவும் இங்குவந்து சேர்ந்துவிடுங்கள். (59)

---

‡ परमेष्ठिनां पतिम्=என்பதுமூலம். த்விபரார்த்தத்தின் முடிவில் க்ரமமுக்தியை யடைந்தவர்களான ப்ரம்ஹாக்களுக்குப் பதி என வம்சீதரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ऋषभौ लोकसङ्ग्रहम् ॥ ६० ॥ इत्यादिष्टौ भगवता तौ कृष्णौ परमेष्ठिना । ओमित्यानम्य भूमानमादाय द्विजदारकान् ॥ ६१ ॥ न्यवर्ततां स्वकं धाम संप्रहृष्टौ यथागतम् । विप्राय ददतुः पुत्रान्यथारूपं यथावयः ॥६२॥ निशाम्य वैष्णवं धाम पार्थः परमविस्मितः। यत्किंचित्पौरुषं पुंसां मेने कृष्णानुकम्पितम् ॥६३॥ इतीदृशान्यनेकानि वीर्याणीह प्रदर्शयन् । बुभुजे विषयान्ग्राम्यानीजे चात्यूर्जितैर्मखैः ॥ ६४ ॥ प्रववर्षाखिलान्कामान्प्रजासु ब्राह्मणादिषु । यथाकालं यथैवेन्द्रो भगवान् श्रैष्ठ्यमास्थितः ॥ ६५ ॥ हत्वा नृपानधर्मिष्ठान्घातयित्वार्जुनादिभिः। अञ्जसा वर्तयामास धर्मं धर्मसुतादिभिः ॥ ६६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धे द्विजकुमारानयनं नाम एकोननवतितमोऽध्यायः ॥ ८९ ॥

நீங்கள் பூர்ணகாமர்களான நரநாராயணருஷிகளாக இருந்தபோதிலுங்கூட ச்ரேஷ்டர்களானது பற்றி லோகரக்ஷணத்துக்குவேண்டி லோகஸங்கிரஹரூபமான தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பீர்களாக' என்றார்.

இவ்விதம் பரமேஷ்டியான பகவானால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் அவ்விதமேயாகட்டுமெனச் சொல்லி பரந்தபொருளான அவரை வணங்கி ப்ராம்ஹண குமாரர்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பரமஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய் போன வழியையொட்டி தனது ஸ்தானத்துக்குத் திரும்பினவர்களாய் உசிதரூபமும் உசிதமான வயதுமுள்ளவர்களான புத்திரர்களை ப்ராம்ஹணரிடம் ஒப்பிவித்தனர். (61-62) அர்ஜுனன் வைஷ்ணவமான லோகத்தைக்கண்டு மிக்கவாஸ்சரியத்தையடைந்தவனாய் புருஷர்களிடமுள்ள யாதானும் கொஞ்சம் பராக்கிரமமுண்டோ (அவையாவும்) ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தயவாலேற்பட்டதென எண்ணினான். (63) ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்வுலகில் இவ்விதம் இம்மாதிரியான அனேகவிதங்களான வீரியங்களைக் காட்டிக்கொண்டும், க்ராம்யங்களான விஷயங்களையனுபவித்துக்கொண்டும், மிக்க ஸ்ரேஷ்டங்களான யாகங்களினால் தேவதைகளையாராதித்துக்கொண்டும் வந்தார். (64) ஸ்ரைஷ்ட்யத்தையடைந்தவரான பகவான் இந்திரன்

போல ப்ராம்ஹணர் முதலிய ப்ரஜைகளிடத்தில் அந்தந்த காலத்துக் கேற்றவாறு எல்லாக் காமங்களையும் வர்ஷித்து வந்தார் (65) அதர்மிஷ்டர்களான அரசர்களில் சிலரைத் தானேகொன்றும், அர்ஜுனன் முதலியோரைக்கொண்டு கொல்லச்செய்தும், தர்மபுத்திரர் முதலியோர்களினால் தர்மத்தை ஒழுங்காக நிலைக்கச்செய்தார். (66)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தஸமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் த்விஜ குமாரானயனம் என்ற
எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

प्रागेवाचार्यपुत्राहृतिनिशमनया स्वीयषट्सूनुवीक्षां
काक्षन्त्या मातुरुक्त्या सुतलभुवि बलिं प्राप्य तेनार्चितस्त्वम्।
धातुश्शापाद्धिरण्यान्वितकशिपुभवान् शौरिजान्कंसभग्ना
नानीयैनान् प्रदर्श्य स्वपदमनयथाः पूर्वपुत्रान् मरीचेः॥५२७॥

(ப—ரை) आचार्यपुत्राहृतिनिशमनया—आचार्यपुत्र=குரு புத்திரனுடைய आहृति=கொண்டுவருதலை निशमनया=கேட்டதால் स्वीयषट्सूनुवीक्षाम्=தனது ஆறு புத்திரர்களின் தர்சனத்தை प्रागेव=ரொம்ப காலமாய் काक्षन्त्याः=விரும்புகின்ற मातुः=தாயினுடைய उक्त्या=வார்த்தையினால் सुतलभुवि=ஸுதலம் என்றலோகத்தில் இருக்கின்றபலிம்= பலிசக்ரவர்த்தியை प्राप्य=அடைந்து तेन=அந்த பலியினால் अर्चितः= பூஜிக்கப்பட்ட त्वम्=நீர் मरीचेः=மரீசிக்கு पूर्वपुत्रान्=முதன் முதலில் புத்திரர்களாக இருந்தவர்களும் (अनन्तरम्=பிறகு) धातुः=ப்ரம்ஹதேவனுடைய शापात्=சாபத்தினால் हिरण्यान्वितकशिपुभवान्= ஹிரண்யகசிபுவினிடம் உண்டானவர்களும் (ततः=பிறகு) शौरिजान्=வஸுதேவரிடமுண்டானவர்களுமான एनान्=இந்த ஆறு புத்திரர்களை आनीय=கொண்டுவந்து मात्रे=தாயின் பொருட்டு प्रदर्श्य= காண்பித்து स्वपदम्=ஸ்வர்க்கத்தை अनयथाः=அடைவித்தீர். (527)

श्रुतदेव इति श्रुतं द्विजेन्द्रं बहुलाश्वं नृपतिं च भक्तिपूर्णम्।
युगपत्त्वमनुग्रहीतुकामो मिथिलां प्रापिथ तापसैस्समेतः॥ ५२८॥

(ப—ரை) भक्तिपूर्णम्=பக்திநிரம்பியவரும், श्रुतदेव इति=ஸ்ருததேவனென்று श्रुतम् = பிரஸித்தருமான द्विजेन्द्रम् = ப்ராம்ஹண

ஶ்ரேஷ்ட்டரையும் भक्तिपूर्णम्=பக்திநிரம்பிய बहुलाश्वम्=பஹுலாஶ்வனென்ற नृपतिं च=ராஜனையும் युगपत्=ஒரே ஸமயத்தில் अनुग्रहीतु-कामः=அனுக்கிரஹிக்க விருப்பங்கொண்ட त्वम्=நீர் तापसैः=தபஸ்விகளுடன் समेतः=கூடினவராய் मिथिलाम्=மிதிலையை प्रापिथ=அடைந்தீர். (528) (எ-று)

गच्छन्द्विमूर्तिरुभयोर्युगपन्निकेत-
मेकेन भूरिविभवैर्विहितोपचारः।
अन्येन तद्दिनभृतैश्च फलौदनाद्यै-
स्तुल्यं प्रसेदिथ ददाथ च मुक्तिमाभ्याम्॥ ५२९॥

(ப-ரை) द्विमूर्तिः=இரண்டு சரீரமுள்ளவராய் युगपत्=ஒரே ஸமயத்தில் उभयोः=இருவருடையவும் निकेतम्=வீட்டை गच्छन्=அடைந்தவரும் एकेन=பஹுலாஶ்வனால் भूरिविभवैः=அதிகமான ஸாமக்ரீகளாலும் अन्येन=மற்றவரான ஶ்ருததேவன் என்ற ப்ராம்ஹணனால் तद्दिनभृतैः=அன்றைய தினமே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட फलौदनाद्यैः=பழம், அன்னம் முதலியவற்றாலும் विहितोपचारः=செய்யப்பட்ட பூஜையையுடையவருமான (त्वम्=நீர்) आभ्याम्=இவ்விருவருக்கும் तुल्यम्=ஒரேவிதமாக प्रसेदिथ=அனுக்கிரஹம் செய்தீர். मुक्तिं च=முக்தியையும் ददाथ=கொடுத்தீர். (529) (எ-று)

भूयोऽथ द्वारवत्यां द्विजतनयमृतिं तत्प्रलापानपि त्वं
को वा दैवं निरुन्ध्यादितिकिल कथयन्विश्ववोढाप्यसोढाः।
जिष्णोर्गर्वं विनेतुं त्वयि मनुजधिया कुण्ठितां चास्य बुद्धिं
तत्वारूढां विधातुं परमतमपदप्रेक्षणेनेति मन्ये॥ ५३०॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு विश्ववोढापि=ஜகதீஶ்வரனாயிருந்தபோதிலுங்கூட त्वम्=நீர் द्वारवत्याम्=த்வாரகையில் भूयः=அடிக்கடி நேர்ந்த द्विजतनयमृतिम्=ப்ராம்ஹண குமாரனின் மரணத்தையும், तत्प्रलापा-नपि=அந்த ப்ராம்ஹணனால் செய்யப்பட்ட புலம்பல்களையும் "को-वा=எவன்தான் दैवम्=தனது கர்மபலனை निरुन्ध्यात्=தடுக்கக் கூடும் इति किल=என்று कथयन्=சொல்லிக்கொண்டு असोढाः=பொருத்துக்கொண்டீர். (इदम्=இவ்விதம் நீர் பொருத்துக்கொண்டதானது) जिष्णोः=அர்ஜுனனுடைய गर्वम्=கர்வத்தை विनेतुम्=போக்குவதற்காகவும், त्वयि=உம்மிடம் मनुजधिया=மனுஷ்யன் என்ற புத்தியினால்

कुण्ठताम्=மழுங்கின **अस्य**=இந்த அர்ஜுனனுடைய **बुद्धिम्**=புத்தியை **परमतमपदप्रेक्षणेन—परमतम**=மிகவும் ச்ரேஷ்டமான **पद**=ஸ்தானத்தை (வைகுண்டத்தை) **प्रेक्षणेन**=பார்ப்பதால் **तत्वारूढाम्**=உண்மையைப்பற்றினதாக **विधातुं च**=செய்வதற்கும் **इति**=என **मन्ये**=எண்ணுகிறேன். (530) (எ—று)

नष्टा अष्टास्य पुत्राः पुनरपि तव तूपेक्षया कष्टवादः
स्पष्टो जातो जनानामथ तदवसरे द्वारकामार पार्थः।
मैत्र्या तत्रोषितोऽसौ नवमसुतमृतौ विप्रवर्यप्ररोदं
श्रुत्वा चक्रे प्रतिज्ञामनुपहृतसुतस्सन्निवेक्ष्ये कृशानुम् ॥५३१॥

(ப—ரை) **अस्य**=இந்த ப்ராம்ஹணனுடைய **अष्ट पुत्राः**=எட்டுப் பிள்ளைகள் **नष्टाः**=இறந்தனர். **पुनरपि**=மறுபடியும் **उपेक्षया**=ப்ராம்ஹண குமாரனை ரக்ஷிப்பதில் உபேக்ஷை செய்ததன் மூலம் **तव तु**=உமக்கோவெனில் **जनानाम्**=ஜனங்களுடைய **कष्टवादः**=அபவாதமானது அதாவது:—கிருஷ்ணன் ப்ராம்ஹண குமாரனை ரக்ஷிக்காமல் கைவிட்டுவிட்டான் என்ற லோகாபவாதமானது **स्पष्टः**=தெளிவாக **जातः**=உண்டாயிற்று. **अथ**=பிறகு **तदवसरे**=அந்த ஸமயத்தில் **पार्थः**=அர்ஜுனன் **द्वारकाम्**=த்வாரகையை **आर**=அடைந்தான். **मैत्र्या**=ஸ்னேஹத்தினால் **तत्र**=அங்கு **उषितः**=வஸித்த **असौ**=இந்த அர்ஜுனனவன் **नवमसुतमृतौ**=ஒன்பதாவது புத்திரன் இறந்தபொழுது **विप्रवर्यप्ररोदम्**=ப்ராம்ஹண ச்ரேஷ்டனின் உரத்த அழுகையை **श्रुत्वा**=கேட்டு **अनुपहृतसुतः**=இனி பிறக்கப்போகின்ற புத்திரனை கொடுக்காவிடில் (ரக்ஷிக்காவிடில்) **कृशानुम्**=அக்கினியில் **सन्निवेक्ष्ये**=பிரவேசிப்பேன் **इति**=என்ற **प्रतिज्ञाम्**=ப்ரதிக்ஞையை **चक्रे**=செய்தான். (531) (எ—று)

मानी स त्वामपृष्ट्वा द्विजनिलयगतो बाणजालैर्महास्त्रै
रुन्धानः सूतिगेहं पुनरपि सहसा दृष्टनष्टे कुमारे।
याम्यामैन्द्रीं तथान्यास्सुरवरनगरीर्विद्ययाऽऽसाद्य सद्यो
मोघोद्योगः पतिष्यन् हुतभुजि भवता सस्मितं वारितोऽभूत्॥

(ப—ரை) **मानी**=அண்டினவரைக் காப்பதில் அஸஹாயசூரன் என்று கர்வங்கொண்டவனும் (**अत एव**=ஆனதுபற்றியே) **त्वाम्**=பரமபந்துவாயினும் உம்மை **अपृष्ट्वा**=கேளாமலே **द्विजनिलय-**

गतः=ப்ராம்ஹணனின் வீட்டையடைந்தவனும் बाणजालैः=பாணங்களின் கூட்டங்களினாலும் महास्त्रैः=ஆக்னேயம் முதலிய சிறந்த அஸ்திரங்களினாலும் सूतिगेहम्=பிரஸவ கிருஹத்தை रुन्धानः=தகைந்தவனும், पुनरपि=மறுபடியும் सहसा=திடீரென்று कुमारे=புத்திரன் दृष्टनष्टे=பிறந்ததுமே முதலில் காணப்பட்டு பின்னர் மறைந்த பொழுது அதாவது:—சரீரத்துடன் மறைந்தபொழுது सद्यः=உடனேயே याम्याम्=யமனுடையபட்டினத்தையும் ऐन्द्रीम्=இந்திரனுடைய பட்டினத்தையும், तथा=அவ்விதமே अन्याः=மற்ற सुरवरनगरीः=வருணன் குபேரன் முதலிய தேவசிரேஷ்டர்களின் பட்டினங்களையும் विद्यया=யோகைஸ்வர்யத்தினால் आसाद्य=அடைந்து मोघोद्योगः=வீண்போன முயர்ச்சியையுடையவனும் हुतभुजि=அக்கினியில் पतिष्यन्=விழப்போகின்றவனுமான सः=அந்த அர்ஜுனன் भवता=உம்மால் सस्मितम्=மந்தஹாஸத்துடன் கூட वारितः=தடுக்கப்பட்டவனாக अभूत्=ஆனான். (532) (எ-று)

> साद्धं तेन प्रतीचीं दिशमतिजविना स्यन्दनेनाभियातो
> लोकालोकं व्यतीतस्तिमिरभरमथो चक्रधाम्ना निरुन्धन् ।
> चक्रांशुक्लिष्टदृष्टिं स्थितमथ विजयं पश्यपश्येति वारां-
> पारे त्वं प्राददर्शः किमपिहि तमसां दूरदूरं पदं ते ॥ ५३३ ॥

(ப-ரை) अतिजविना=மிகவும் வேகமுள்ள स्यन्दनेन=தேரினால் तेन सार्धम्=அந்த அர்ஜுனனுடன் கூட प्रतीचीं दिशम्=மேற்குதிக்கை अभियातः=குறித்துச்சென்றவரும், लोकालोकम्=லோகாலோகமென்ற மலையை व्यतीतः=கடந்தவரும், अथो=அதற்கு அப்பாலுள்ள तिमिरभरम्=இருளின் கூட்டத்தை चक्रधाम्ना=சக்கிரத்தின் ஒளியினால் निरुन्धन्=விலக்கினவருமான त्वम्=நீர் अथ=பிறகு चक्रांशुक्लिष्टदृष्टिम्=சக்கிராயுதத்தின் காந்தியினால் சிரமமடைந்த கண்ணையுடையவனாய் இருக்கின்ற विजयम्=அர்ஜுனனுக்கு वाराम्=காரணஜலங்களுடைய पारे=நடுவில் स्थितम्=இருக்கின்றதும், तमसाम्=தமோகுணங்களுக்கு दूरदूरम्=மிகவும் தூரத்திலிருக்கின்றதும் किमपि=வர்ணிக்கவியலாததுமான ते=உம்முடைய पदम्=ஸ்தானத்தை पश्य पश्य=பார், பார் என்று प्राददर्शः=காண்பித்தீர். (533) (எ-று)

> तत्रासीनं भुजङ्गाधिपशयनतले दिव्यभूषायुधाद्यै-
> रावीतं पीतचेलं प्रतिनवजलदश्यामलं श्रीमदङ्गम् ।

मूर्तीनामीशितारं परमिह तिसृणामेकमर्थं श्रुतीनां
त्वामेव त्वं परात्मन् प्रियसखसहितो नेमिथ क्षेमरूपम् ॥

(ப-ரை) परात्मन्=பரமாத்மரூபியான ஹே கிருஷ்ண! तत्र=அந்த ஸ்தானத்தில் भुजङ्गाधिपशयनतले—भुजङ्गाधिप=ஆதிசேஷனென்கிற शयनतले=படுக்கையில் आसीनम्=உட்கார்ந்திருப்பவரும், दिव्यभूषायुधाद्यैः—दिव्य=சிறந்த भूषा=அலங்காரங்கள் आयुध=சக்கிரம் முதலிய ஆயுதம் आद्यैः=இவை முதலியவற்றால் आवीतम्=சூழப்பட்டிருப்பவரும், पीतचेलम्=பொன்னிறமான வஸ்திரத்தைத் தரித்தவரும், प्रतिनवजलदश्यामलम्=புதிய மேகம்போல் நீலநிறமுள்ளவரும் श्रीमदङ्गम्=சோபையுடன் கூடின அவயவத்தையுடையவரும், इह=இவ்வுலகிலுள்ள तिसृणाम्, मूर्तीनाम्=ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ईशितारम्=நியாமகரும், परम्=ஜகத்காரணமாயிருப்பவரும், श्रुतीनाम्=வேதங்களின் एकमर्थम्=முக்கியமாய் நிருபிக்கப்படுகின்ற பொருளும் क्षेमरूपम्=புருஷார்த்தரூபமாயிருப்பவருமான त्वामेव=உம்மையே प्रियसखसहितः=அர்ஜுனனுடன் கூடினவராய் नेमिथ=நமஸ்கரித்தீர். (534) (எ-று)

युवां मामेव द्वावधिकविवृतान्तर्हिततया
विभिन्नौ सन्द्रष्टुं स्वयमहमहार्षं द्विजसुतान् ।
नयेतं द्रागेनानिति खलु वितीर्णान् पुनरमून्
द्विजायादायादाः प्रणुतमहिमा पाण्डुजनुषा ॥ ५३५ ॥

(ப-ரை) अधिकविवृतान्तर्हिततया—अधिकविवृत=அதிகம் வெளிக்காட்டப்பட்டும் अन्तर्हिततया=உள்ளில் மறைக்கப்பட்டும் இருத்தல் மூலம் அதாவது:—சுத்த ஸத்வோபாதிகனுயிருப்பதுபற்றி தனது ஐஶ்வர்யத்தை வெளிக்காட்டியும், மலினோபாதிகனுகவிருப்பதுபற்றித் தனது ஐஶ்வர்யாதிகளை மறைத்தும் இருத்தல் மூலம் என்றும். विभिन्नौ=ஈஶனென்றும், ஜீவனென்றும் பேதத்தையடைந்தவர்களும் मामेव=உண்மையில் நானுகவே (எனது ஸ்வரூபமாகவே) இருக்கின்றவர்களுமான युवां द्वौ=உங்கள் இருவர்களையும் सन्द्रष्टुम्=பார்ப்பதற்குவேண்டி अहम्=நான் स्वयम्=தானுகவே द्विजसुतान्=ப்ராம்ஹண புத்திரர்களை अहार्षम्=கொண்டுவந்தேன். एनान्=இந்தக் குமாரர்களை द्राक्=சீக்கிரமாய் नयेतम्=அழைத்துச் செல்லுங்கள்

इति=என वितीर्णान्=கொடுக்கப்பட்ட अमून्=அந்தக் குமாரர்களை आदाय=கொண்டுவந்து पाण्डुजनुषा=அர்ஜுனனால் प्रणुतमहिमा=புகழப்பட்ட மஹிமையையுடைய நீர் पुनः=மறுபடியும் द्विजाय=ப்ராம்ஹணனையும் பொருட்டு अदाः खलु=கொடுத்தீரன்றோ. (535)

एवं नानाविहारैर्जगदभिरमयन् वृष्णिवंशं प्रपुष्ण-
न्नीजानो यज्ञभेदैरतुलविहृतिभिः प्रीणयन्नेणनेत्राः।
भूभारक्षेपदंभात्पदकमलजुषां मोक्षणायावतीर्णः
पूर्णं ब्रह्मैव साक्षाद्यदुषु मनुजतारूषितस्त्वं व्यलासीः ॥५३६॥

(ப–ரை) पदकमलजुषाम्=உமது சரணகமலத்தையடைந்தவர்களுக்கு मोक्षणाय=மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக अवतीर्णः=அவதரித்தவரும் साक्षात्=கௌணமாக இல்லாதவரும் पूर्णं ब्रह्मैव=பரப்ரம்ஹமாகவே இருக்கின்றவருமான त्वम्=நீர் एवम्=இவ்விதம் नानाविहारैः=பலவிதமான லீலைகளினால் जगत्=உலகத்தை अभिरमयन्=ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டும் वृष्णिवंशम् = யாதவ வம்சத்தை प्रपुष्णन्=போஷித்துக்கொண்டும் यज्ञभेदैः=யாகத்தின் பிரிவுகளால் ईजानः=தேவர்களை யாராதித்துக்கொண்டும் एणनेत्राः=மானின் கண் போன்ற கண்களையுடைய ஸ்திரீகளை प्रीणयन्=ஸந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டும் भूभारक्षेपदंभात्=பூமியின் பாரத்தைப்போக்குதல் என்ற வியாஜமாய் मनुजतारूषितः=மனுஷ்யத்வம் என்ற தன்மையினால் பூசப்பட்டவராக यदुषु=யாதவர்களுள் व्यलासीः=விளங்கினீர்.(536)

प्रायेण द्वारवत्यामवृतदयि तदा नारदस्त्वद्रसार्द्र-
स्तस्माल्लेभे कदाचित्खलु सुकृतनिधिस्त्वत्पिता तत्वबोधम्।
भक्तानामग्रयायी सच खलु मतिमानुद्धवस्त्वत्त एव
प्राप्तो विज्ञानसारं स किल जनहितायाधुनास्ते बदर्याम् ॥

(ப–ரை) अयि=ஹே கிருஷ்ண! त्वद्रसार्द्रः= உம்மிடமுள்ள பக்தியினால் நனைந்த அதாவது:–உம்மிடம் அதிகபக்தியுள்ள नारदः=நாரதர் प्रायेण=* பெரும்பாலும் द्वारवत्याम्=துவாரகையில் अवृतत्=

* தக்ஷ ப்ரஜாபதியின் சாபத்தினால் நாரதர் க்ஷணகாலம் கூட ஓரிடத்தில் நியதமாக வஸிக்கமுடியாதவராக இருந்தபோதிலும் கூட உம்மிடமுள்ள பக்தியின் பெருக்கினால் தக்ஷ சாபத்தின் பாதையில்லாமல் துவாரகையில் வெகுகாலம் வஸித்தார் என்பது பொருள்.

வஸித்துவந்தார் तदा=அப்பொழுது सुकृतनिधिः=புண்யநிதியும் त्वत्पिता=உமது தகப்பனருமான வஸுதேவர் कदाचित्=ஒருஸமயம் तस्मात्=அந்த நாரதரிடமிருந்து तत्त्वबोधम् = தத்வக்ஞானத்தை लेभे खलु=அடைந்தாரன்றோ. भक्तानाम् = பக்தர்களுள் अग्रयायी= முன் செல்லுபவரும், அதாவது:—சிறந்தவரும் मतिमान्=புத்திமானுமான सच, उद्धवः=அந்த உத்தவரும் त्वत्त एव=உம்மிடமிருந்தே विज्ञानसारम् = தத்வோபதேசத்தை प्राप्तः=அடைந்தார். स किल= அந்த உத்தவரோவெனில் जनहिताय=பக்தர்களுக்கு ஞானோபதேசத்துக்காக अधुना=இப்பொழுதும் बदर्याम्=பதரிகாஶ்ரமத்தில் आस्ते= இருக்கிறார். (537) (எ—று)

सोऽयं कृष्णावतारो जयति तव विभो यत्र सौहार्दभीति-
स्नेहद्वेषानुरागप्रभृतिभिरतुलैरश्रमैर्योगभेदैः।
आर्तिं तीर्त्वा समस्तामसृतपदमगुः सर्वतस्सर्वलोकाः
स त्वं विश्वार्तिशान्त्यै पवनपुरपते भक्तिपूर्त्यै च भूयाः॥५३८॥

(ப—ரை) विभो = ஸர்வசக்தனும் पवनपुरपते !=குருவாயூருக்கு நாதனுமான ஹே க்ருஷ்ண ! यत्र=எந்தக் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் (*) सौहार्दभीतिस्नेहद्वेषानुरागप्रभृतिभिः—सौहार्द=மித்திரத்தன்மை, भीति=பயம், स्नेह=ஸ்னேஹம் (உறவினர்களிடமுள்ள பிரியம்) द्वेष= விரோதம் अनुराग=ஆசை இவைகளை प्रभृतिभिः=முதன்மையாகக் கொண்டதும் अतुलैः=ஒப்பற்றதும், अश्रमैः=சிரமமில்லாததுமான योगभेदैः=உபாயவிசேஷங்களால் सर्वतः=எல்லாவிடத்திலுமுள்ள सर्वलोकाः=எல்லாஜனமும் समस्ताम् = எல்லாவிதமான आर्तिम् = பீடையையும் तीर्त्वा=தாண்டி अमृतपदम्=மோக்ஷத்தை अगुः=அடைந்தனர். स त्वम्=அந்த நீர் विश्वार्तिशान्त्यै—எல்லாவிதமான பீடையின் நிவிருத்தியின் பொருட்டும், भक्तिपूर्त्यै च=பக்தியின் நிறைவையும் பொருட்டும் भूयाः=காரணமாயாவீராக. (538) (எ—று)

இவ்விதம் அர்ஜுனனின் கர்வபங்கத்தை வர்ணித்தல் என்ற எண்பத்தெட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

(*) பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனிடம் வைக்கப்பட்ட ஸௌஹார்த்தத்தினாலும், கம்ஸன் பயத்தினாலும், யாதவர்கள் ஸ்னேஹத்தினாலும், சிசுபாலாதிகள் த்வேஷத்தினாலும், கோபிகைகள் அனுராகத்தினாலும் முக்தியை அடைந்திருக்கின்றனர்.

रमाजाने जाने यदिह तव भक्तेषु विभवो
न संपद्यस्सद्यस्तदिह मदकृत्त्वादशमिनाम् ।
प्रशान्तिं कृत्वैव प्रदिशसि ततः काममखिलं
प्रशान्तेषु क्षिप्रं न खलु भवदीये च्युतिकथा ॥ ५३९ ॥

(ப-ரை) रमाजाने=லக்ஷ்மீபதியான ஹே கிருஷ்ண! इह=இவ்வுலகில் तव=உம்முடைய भक्तेषु=பக்தர்களிடம் विभवः=ஐஶ்வர்யமானது सद्यः=கொஞ்சம் பஜனம் செய்த உடனேயே न संपद्यः= உண்டாவதில்லை (इति=என்பது) यत्=யாதுண்டோ तत्=அவ்விதம் ஐஶ்வர்யமுண்டாகாமையானது इह=இந்த விபவமானது मदकृत्त्वात्= மதத்தைத் தருவதாயிருப்பதுபற்றியே (इति=என) जाने=அறிகிறேன். ततः=ஆகையினால் अशमिनाम्=மனோஜயமற்றவர்களுக்கு प्रशान्तिम्= மனோஜயத்தை कृत्वैव=உண்டுபண்ணியே कामम्=அபீஷ்டமான अखिलम्=யாவையும் प्रदिशसि=கொடுக்கிறீர். प्रशान्तेषु=இயற்கையாக வைராக்யமடைந்தவர்களிடத்து क्षिप्रम्=சீக்கிரமாய் (कामम्= அபீஷ்டமான अखिलम्=யாவையும் प्रदिशसि=கொடுக்கிறீர்.) भवदीये=உமது பக்தன் விஷயத்தில் च्युतिकथा—च्युति=பயனற்றுவிடும் என்ற कथा=சப்தம் கூட न खलु=இல்லையன்றோ. (539) (எ-று)

(அ-கை) ப்ரம்ஹா, சிவன் இவர்களோ உம்மாதிரியில்லை என்று இதனால் உபதேசிக்கிறார்—

सद्यः प्रसादरुषितान् विधिशङ्करादीन्
केचिद्विभो निजगुणानुगुणं भजन्तः।
भ्रष्टा भवन्ति बत कष्टमदीर्घदृष्ट्या
स्पष्टं वृकासुर उदाहरणं किलास्मिन् ॥ ५४० ॥

(ப-ரை) विभो!=ஹே கிருஷ்ண! केचित्=சிலர் सद्यःप्रसादरुषितान्—सद्यः=உடனேயே அதாவது:—ஸ்வல்பகுண தோஷங்களாலேயே प्रसाद=ஸந்தோஷம் रुषित=கோபம் இவற்றையுடைய विधिशङ्करादीन्=ப்ரம்ஹா, ருத்திரன் முதலியவர்களை निजगुणानुगुणम्=தத்தமது வாஸனைக்குத் தக்கபடி अदीर्घदृष्ट्या=நீண்டவாலோசனை யின்மையினால் भजन्तः=உபாஸிக்கின்றவர்களாய்க்கொண்டு (अशान्त्या=மனோஜயமில்லாமையால் तद्रोषेणैव=அந்த ப்ரம்ஹா, ருத்திரன் இவர்களின் கோபத்தினலேயே) भ्रष्टाः=அந்த பஜனத்தினின்

றும் விலகினவர்களாக भवन्ति=ஆகின்றனர். बत कष्टम्=இதுமிகுந்த கஷ்டம். अस्मिन्=இவ்விஷயத்தில் वृकासुरः=விருகாஸுரன் स्पष्टम्=தெளிவான उदाहरणं किल=உதாஹரணமன்றோ? (540) (எ–று)

(தா–ம்) रागी स पुरुषोऽवश्यं फलं प्रेप्सति शङ्करात्। ततः फलं स लभते ततस्तं विस्मरिष्यति ॥ என்றதால் 'விஷயங்களில் ஆசையுள்ளவன் மஹாதேவனிடமிருந்து அவச்யமான பலனை அடையவிரும்புகிறான். அவரிடமிருந்து பயனையும் பெறுகிறான். பெற்றவுடன் அவரையே மறந்துவிடுகிறான்' என்று கூறப்பட்டிருப்பதையொட்டி சிலர் அல்பமான பஜனத்தினாலேயே அதிக பலனைத்தரும் ருத்திரன் ப்ரம்ஹா முதலியோரைப் பஜிக்கத்தொடங்கி கோறின பலன் அவர்களிடமிருந்து கிடைத்ததும் அவர்களையே அடியோடு மறந்துவிடுகின்றனர் என்றும், உம்மை நீண்டகாலமுபாஸித்தாலல்லாது உம்மிடமிருந்து தாம் கோறிய பலன் கிடைக்காமைபற்றி உம்மைப் பஜிக்காதவர்களாக ஆகிவிடுகின்றனர் என்றும், இவ்விஷயத்தில் விருகாஸுரனையே உதாஹரணமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் சொல்லப்பட்டது. (540) (எ–று)

शकुनिजः स हि नारदमेकदा त्वरिततोषमपृच्छदधीश्वरम्।
स च दिदेश गिरीशमुपासितुं नतु भवन्तमबंधुमसाधुषु ॥ ५४१ ॥

(ப–ரை) शकुनिजः=சகுனியினிடமிருந்துண்டான स हि=அந்த விருகாஸுரனோவெனில் एकदा=ஒரு ஸமயம் त्वरिततोषम्=சீக்கிரமாய்ச்சந்தோஷமடைகின்ற अधीश्वरम्=தைவத்தை नारदम्=நாரதரை अपृच्छत्=கேட்டான். सच=அந்த நாரதரும் गिरीशम्=பரமசிவனை उपासितुम्=உபாஸிப்பதற்கு दिदेश=உபதேசித்தார். असाधुषु=அஸாதுக்கள் விஷயத்தில் अबंधुम्=பந்துவாய் இல்லாத (சத்துருவான) भवन्तं तु=உம்மையோவெனில் न दिदेश=(உபாஸிக்கும்படி) உபதேசிக்கவில்லை. (541) (எ–று)

तपस्तप्त्वा घोरं स खलु कुपितः सप्तमदिने
शिरश्छित्त्वा सद्यः पुरहरमुपस्थाप्य पुरतः।
अतिक्षुद्रं रौद्रं शिरसि करदानेन निधनं
जगन्नाथाद्वव्रे भवति विमुखानां क्व शुभधीः॥ ५४२ ॥

(ப–ரை) सः, खलु=அந்த விருகாஸுரனோவெனில் घोरम्=கொடூரமான तपः=தவத்தை तप्त्वा=செய்து सप्तमदिने=தவஞ்செய்ய

ஆரம்பித்ததினம் முதல் ஏழாவதுதினத்தில் कुपित:=கோபங்கொண்டவனைக் கொண்டு शिर:=தனது தலையை छित्त्वा=அறுத்து पुरहरम्=த்ரிபுரர்களை ஸம்ஹரித்த மஹாதேவனை पुरत:=தனக்குமுன்னிலையில் उपस्थाप्य=வரும்படிசெய்து अतिक्षुद्रम्=மிகவும் அல்பமானதும், रौद्रम्=பயங்கரமானதுமான शिरसि, करदानेन, निधनम्=தலையில் கையை வைப்பதால் மரணத்தை (நான் யாருடையதலையில் கையை வைக்கிறேனோ அவர் மறிக்கவேண்டும் என்ற வரத்தை) जगन्नाथात्=ஜகதீஸ்வரனை மஹாதேவனிடமிருந்து वव्रे=கேட்டுக்கொண்டான். भवति=உம்மிடம் विमुखानाम्=பக்தியற்றவர்களுக்கு शुभधी:=சுப புத்தியானது (நல்லபுத்தியானது) क्व=எது.? (542) (எ-று)

मोक्तारं बन्धमुक्तो हरिणपतिरिव प्राद्रवत्सोऽथ रुद्रं
दैत्याद्भीत्या स्म देवो दिशिदिशि वलते पृष्ठतो दत्तदृष्टिः।
तूष्णीके सर्वलोके तव पदमधिरोक्ष्यन्तमुद्वीक्ष्य शर्वं
दूरादेवाग्रतस्त्वं पटुवटुवपुषा तस्थिषे दानवाय ॥ ५४३ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு स:=அந்த விருகாஸுரன் बन्धमुक्त:=கட்டினின்றும் அவிழ்த்து விடப்பட்ட हरिणपति:=சிங்கம் मोक्तारमिव=அவிழ்த்துவிட்டவனைப்போல रुद्रम्=மஹாதேவனைக் குறித்து प्राद्रवत्=அவர்தலையில் கையைவைத்து பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதர்க்காக ஓடினன். देव:=மஹாதேவன் दैत्यात्=அஸுரனிடமிருந்து भीत्या=பயத்தினால் पृष्ठत:=பின்பக்கமாய் दत्तदृष्टि:=வைக்கப்பட்ட பார்வையை யுடையவராய்க் கொண்டு दिशिदिशि-ஒவ்வொரு திசையிலும் वलते स्म-சுற்றிவந்தார். सर्वलोके-எல்லா உலகமும் तूष्णीके-மௌனமாயிருக்கும்பொழுது तव-உம்முடைய पदम्-ஸ்தானத்தை (வைகுண்டத்தை) अधिरोक्ष्यन्तम्-ஏறப்போகின்ற (அதாவது: அடையப்போகின்ற) शर्वम्-மஹாதேவனை दूरादेव-வெகுதூரத்திலிருந்தே उद्वीक्ष्य-பார்த்து त्वम्-நீர் अग्रत:-அந்த அஸுரனுக்கு முன்னால் पटुवटुवपुषा-அழகிய ப்ரம்ஹசாரியின் சரீரத்துடன் दानवाय-விருகாஸுரனையும் பொருட்டு तस्थिषे-உம்மை பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தீர். (543) (எ-று)

भद्रं ते शाकुनेय भ्रमसि किमधुना त्वं पिशाचस्य वाचा
सन्देहश्चेन्मदुक्तौ तव किमु न करोष्यङ्गुलीमङ्ग मौलौ।
इत्थं त्वद्वाक्यमूढः शिरसि कृतकरः सोऽपतच्छिन्नपातं
भ्रंशो ह्येवं परोपासितुरपि च गतिः शूलिनोऽपि त्वमेव ॥

(ப-ரை) शाकुनेय=ஹே சகுனி என்ற அஸுரனின் பிள்ளையே ते=உனக்கு भद्रम्=க்ஷேமமா? अधुना=இப்பொழுது त्वम्=நீ पिशाचस्य=பிசாசத்தினுடைய (ருத்திரனுடைய) वाचा=வார்த்தையினால் किम्=ஏன் भ्रमसि=மயங்குகிறாய் (பிசாசத்தின் வார்த்தை ஒருக்காலும் ஸத்தியமாயிராதென்பது கருத்து.) मदुक्तौ=எனது வார்த்தையில் सन्देहश्चेत्=ஸந்தேஹமுண்டானால் अङ्ग!=ஹே விருகாஸுர! तव=உன்னுடைய मौलौ=தலையில் अङ्गुलीम्=விரலை किमु=என்ன करोषि=வைத்துக்கொள்ளுகின்றாயில்லை. (என்று சொன்னீர்) इत्थम्=இம்மாதிரியான त्वद्वाक्यमूढः—त्वद्वाक्य=உமது வாக்கியத்தினால் मूढः=மோஹமடைந்தவனும் शिरसि=தனது தலையில் कृतकरः=வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட கையையுடையவனுமான सः=அந்தவிருகாஸுரன் छिन्नपातम्=வெட்டப்பட்டமரம் விழுவது போல अपतत्=விழுந்தான். परोपासितुरपि=பிறரை உபாஸிப்பவர்களுக்கும் एवं हि=இம்மாதிரியாகவல்லவா भ्रंशः=நழுவுதலானது (நாசமானது भवति=உண்டாகின்றது) शूलिनोऽपि=பரமசிவனுக்கும் त्वमेव=நீர் தான் गतिः=சரணமாகிறீர். (544) (எ-று)

भृगुं किल सरस्वतीनिकटवासिनस्तापसा-
त्रिमूर्तिषु समादिशन्नधिकसत्त्वतां वेदितुम्।
अयं पुनरनादराद्रुदितरुद्धरोषे विधौ
हरेऽपि च जिहंसिषौ गिरिजया धृते त्वामगात्॥ ५४५॥

(ப-ரை) सरस्वतीनिकटवासिनः=ஸரஸ்வதீநதியின் ஸமீபத்தில் வஸிக்கின்ற तापसाः=தபஸ்விகள் त्रिमूर्तिषु=மூன்றுமூர்த்திகளுள் ப்ரம்ஹ, விஷ்ணு, ருத்ரர்களுள் अधिकसत्त्वताम्=அதிகம் ஸத்வ குணம் பொருந்தியிருத்தலை (ஸத்வாதிகமான மூர்த்தியை) वेदितुम्=அறிவதற்காக भृगुम्=பிருகுமஹருஷியை समादिशन्—किल=தூண்டினாரன்றோ. अयं पुनः=இந்த பிருகுவோவெனில் विधौ=பிரும்ஹதேவன் अनादरात्=நமஸ்காரம் செய்யாமையாகிற அனாதரவினால் उदितरुद्धरोषे—उदित=உண்டானதும், रुद्ध=தடுக்கப்பட்டதுமான रोषे=கோபத்தையுடையவராக இருக்கும் பொழுதும், (अनादरात्=அனாதரவினால்) जिहंसिषौ=கொல்லவிருப்பங்கொண்ட हरेऽपि च=மஹாதேவனும் गिरिजया=பார்வதியினால் धृते=தரிக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுதும் (அதாவது:—ஸமாதானப்படுத்தப்படும்பொழுதும்) त्वाम्=உம்மை अगात्=அடைந்தார். (545) (எ-று)

सुप्तं रमाङ्कभुवि पङ्कजलोचनं त्वां
विप्रे विनिघ्नति पदेन मुदोत्थितस्त्वम्।
सर्वं क्षमस्व मुनिवर्य भवेत्सदा मे
त्वत्पादचिह्नमिह भूषणमित्यवादीः ॥ ५४६ ॥

(ப-ரை) रमाङ्कभुवि=லக்ஷ்மியின் மடியில் सुप्तम्=தூங்கினவரும் पङ्कजलोचनम्=தாமரைக் கண்ணனுமான त्वाम्=உம்மை विप्रे=பிராம்ஹணரான பிருகுமஹருஷியானவர் पदेन=சரணத்தினுல் विनिघ्नति=நன்கு உதைக்கும் பொழுது मुदा=ஸந்தோஷத்துடன் उत्थितः=எழுந்தவரான त्वम्=நீர் "मुनिवर्य !=ஓ ரிஷிகளுட் சிறந்தவரே! सर्वम्=எல்லாவிதமான அபராதத்தையும் क्षमस्व=பொருத்துக்கொள்ளும் मे=எனக்கு सदा=எப்பொழுதும், इह=இந்தமார்பில் त्वत्पादचिह्नम्=உமது சரணம்பட்டதற்கு அடையாளமான ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவானது भूषणम्=அலங்காரமாக भवेत्=இருக்கவேண்டும் इति=என்று अवादीः=சொன்னீர். (546) (எ-று)

निश्चित्य ते च सुदृढं त्वयि बद्धभावाः
सारस्वता मुनिवरा दधिरे विमोक्षम्।
त्वामेवमच्युत पुनश्च्युतिदोषहीनं
सत्त्वोच्चयैकतनुमेव वयं भजामः॥ ५४७ ॥

(ப-ரை) ते=அந்த सारस्वताः=ஸரஸ்வதீநதியின் கறையிலிருக்கின்ற मुनिवराश्च=சிறந்தருஷிகளும் निश्चित्य=உம்மையே ஸத்வாதிகமான மூர்த்தியுள்ளவராகத் தீர்மானித்து त्वयि=உம்மிடம் सुदृढम्=மிகவும் உறுதியாக बद्धभावाः=செய்யப்பட்ட பக்தியையுடைவர்களாய்க்கொண்டு विमोक्षम्=மோக்ஷத்தை दधिरे=அடைந்தனர். अच्युत=தன்னையடைந்தவனை நழுவும்படி விடாதவரான ஹே கிருஷ்ண! एवम्=இம்மாதிரி पुनश्च्युतिदोषहीनम्=மறுபடியும் நழுவவிடுதல் என்ற தோஷமற்றவரும் सत्त्वोच्चयैकतनुम्=ஸத்வகுணத்தின் ஸமூஹமொன்றைமட்டும் சரீரமாயுடையவருமான त्वामेव=உம்மையே वयम्=நாம் भजामः=ஸேவிக்கின்றோம். (547) (எ-று)

जगत्सृष्ट्यादौ त्वां निगमनिवहैर्वन्दिभिरिव
स्तुतं विष्णो सच्चित्परमरसनिर्द्वैतवपुषम्।
परात्मानं भूमन् पशुपवनिताभाग्यनिवहं
परीतापश्रान्त्यै पवनपुरवासिन् परिभजे ॥ ५४८ ॥

(ப—ரை) विष्णो=எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், भूमन्=அளவு கடந்த மஹிமைவாய்ந்தவரும், पवनपुरवासिन्=குருவாயூரில் வஸிப்பவருமான ஹே கிருஷ்ண जगत्सृष्ट्यादौ=ஜகத்தினுடைய ஸிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் निगमनिवहैः=வேதஸமூஹங்களால் वन्दिभिरिव=ஸ்துதிபாடகர்களால்போல सच्चित्परमरसनिर्द्वैतवपुषम्—सत्=மூன்று காலத்திலுமிருப்பதாயும், चित्=ஞானரூபமாயும், परमरस=சிறந்த ஆநந்தரூபமாயும் निर्द्वैत=எவ்விதபேதமுமற்றதாயுமிருக்கின்ற वपुषम्= சரீரத்தை யுடையவராய் அதாவது:—ஸத்சிதானந்தாத்வயபரமாத்மரூபராய் स्तुतम्=ஸ்துதிக்கப்பட்டவரும் परात्मानम्=பரமாத்மாவாயும் पशुपवनिताभाग्यनिवहम्=கோபிகைகளின் பாக்கிய ஸமூஹமாயுமிருக்கின்ற त्वाम्=உம்மை परीतापश्रान्त्यै=ஆத்யாத்மிகாதி துக்கம் விலகுவதற்காக परिभजे=ஸேவிக்கிறேன். (548) (எ—று)

இவ்விதம் விருகாஸுரனின் வதத்தைவர்ணித்தல்
த்ரிமூர்த்திகளுள் விஷ்ணுவுக்குச் சிறப்பை வர்ணித்தல் என்ற
எண்பத்தொன்பதாவதுதசகம் முற்றிற்று.

(அ—கை) மும்மூர்த்திகளுள் பரமேஶ்வரனுக்கே ஸ்காந்தாதி புராணங்களில் மஹத்துவம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் விஷ்ணுவுக்கு மேன்மைகூறினது எங்ஙனம் பொருந்துமென்ற ஆசங்கைக்கு இதனால் பதில் சொல்லப்படுகிறது.—

वृकभृगुमुनिमोहिन्यम्बरीषादिवृत्ते-
ष्वयि तव हि महत्त्वं सर्वशर्वादिजैत्रम् ।
स्थितमिह परमात्मन् निष्कलार्वागभिन्नं
किमपि यदवभातं तद्धि रूपं तवैव ॥ ५४९ ॥

(ப—ரை) अयि—परमात्मन्=ஹே கிருஷ்ண! वृकभृगुमुनिमोहिन्यम्बरीषादिवृत्तेषु = விருகாஸுரன், பிருகுமஹருஷி, மோஹினீ, (விஷ்ணுமாயை) அம்பரீஷமஹாராஜன் முதலியோரின் சரித்திரங்களில் तव=உம்முடைய महत्त्वम्=மேன்மையானது सर्व शर्वादिजैत्रम्-सर्व=இந்திராதிதேவர்களையும், शर्वादि=பரமேஶ்வரன் முதலியோரையும் ஜயித்ததாக स्थितम्=இருக்கின்றது. निष्कलार्वागभिन्नम्—निष्कल= நிர்க்குணமான பரமாத்மாவினிடமும், अर्वाक्=அதற்குக் கீழ்பட்ட

அதாவது:—ஸகுணமான ப்ரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரன் என்ற மூர்த்திகளிலும் अभिन्नम् = தொடர்ந்திருப்பதாயும், किमपि = இன்னதென்று நிரூபிக்கமுடியாததாயுமிருக்கின்ற यत्=எந்த रूपम्=பரமாத்மதத்துவமானது अवभातम्=விளங்கிற்றே तदेव=அதுவே तव=விஷ்ணுவான உம்முடைய (रूपम्=ஸ்வரூபமாகும் इति=என்பது) हि=பாகவதாதிகளில் பிரஸித்தமாயிருக்கிறது (549) (எ—று)

मूर्तित्रयेश्वरसदाशिवपञ्चकं य-
त्प्राहुः परात्मवपुरेव सदाशिवोऽस्मिन्।
तत्रेश्वरस्तु स विकुण्ठपदस्त्वमेव
त्रित्वं पुनर्भजसि सत्यपदे त्रिभागे॥ ५५०॥

(ப—ரை) (शैवाः=சைவர்கள்.) मूर्तित्रयेश्वरसदाशिवपञ्चकम्-मूर्तित्रय=ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்றும், ईश्वर=ஈஶ்வரனென்றும் सदाशिव=ஸதாசிவன் என்றுமான पञ्चकम्=ஐவரடங்கிய ஸமுதாயரூபமாக यत्=எதை प्राहुः=சொல்லுகின்றனரோ अस्मिन्=இவ்விதம் சைவர் கூறுமிடத்து परात्मवपुः=பரமாத்மஸ்வரூபரான त्वमेव=நீரே सदाशिवः=ஐந்தாவதான ஸதாசிவனாக असि=ஆகிறீர். (किञ्च=மேலும், तत्र=அந்த சைவபக்ஷத்தில் सः=அந்த ईश्वरस्तु=நான்காவதான ஈஶ்வரனோ. विकुण्ठपदः=வைகுண்ட வாஸியான त्वमेव=நீரேயாவீர். வைகுண்டவாஸியான பகவானே சைவர்கள்சொல்லும் மூர்த்திகளுள் நான்காவதான ஈஶ்வரனாகவாகிறார் என்பதுகருத்து. त्रिभागे=மூன்றுவிதமான அவயவங்களையுடைய, அதாவது:—ப்ரம்ஹலோகம் விஷ்ணுலோகம், சிவலோகம் என்ற மூன்றுபிரிவையுடைய सत्यपदे=ஸத்யலோகத்திலோவெனில் त्वमेव=நீரே त्रित्वम्=மூன்றுமூர்த்தியாக இருத்தலை भजसि=அடைகிறீர். ஸத்யலோகத்தின் ஒருபிரிவுக்கு ப்ரம்ஹலோகமென்றும், மற்றொருபிரிவுக்கு விஷ்ணுலோகமென்றும், மற்றொரு பிரிவுக்குச் சிவலோகமென்றும் இம்மூன்று பிரிவும் கொண்ட ஸமுதாயத்துக்கு ஸத்யலோகமென்றும், அம்மூன்று பிரிவுகளிலுமிருந்து ஆதிபத்யம் செலுத்தும் நீர் அந்தந்தப் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறீர் என்றும் இதனால் கூறப்பட்டதாய் ஏற்பட்டது.

(அ—கை) முற்கூறிய முறைப்படி விஷ்ணுவுக்கும் சிவனுக்கும் பேதமின்மை இருக்குமாயின் விஷ்ணுவுக்குப்பிராதான்யம் எவ்விதம் கூறப்படுகிறது எனின்? உண்மைதான். உண்மையான நோக்

கத்துடன் கவனித்தால் பேதமில்லைதான். ஆயினும் குண நிமித்த மாய் பேதமும் மேன்மையும், தாழ்மையும் இவ்விருவருக்கு மிருக் கின்றது என்று சொல்லுகிறார்.—

तत्रापि सात्विकतनुं तव विष्णुमाहु-
धाता तु सत्वविरलो रजसैव पूर्णः।
सत्वोत्कटत्वमपि चास्ति तमोविकार-
चेष्टादिकं च तव शङ्करनाम्नि मूर्तौ ॥ ५५१ ॥

(ப-ரை) तत्रापि=அந்த மூன்று மூர்த்திகளுக்குள்ளும் तव= உம்முடைய सात्विकतनुम्=சுத்தஸத்வமயமான மூர்த்தியை विष्णुम्= விஷ்ணுவாக आहुः=சொல்லுகின்றனர். धाता तु =ப்ரம்ஹதேவ னேவெனில் सत्वविरलः=ஸத்வகுணம் குறைந்தவராகவும் रजसैव= ரஜோகுணத்தினாலேயே पूर्णः=நிறைவுபெற்றவராகவு மாவார். तव= உம்முடைய शङ्करनाम्नि=சங்கரன் என்று பெயருள்ள मूर्तौ=மூர்த்தி யில் सत्वोत्कटत्वम्=ஸத்வகுணத்தின் ஆதிக்யமும், अपिच=மேலும் तमोविकारचेष्टादिकं च=தமோகுணத்தின் கார்யமான செய்கை முத லியதும் अस्ति=இருக்கின்றது. (551) (எ-று)

(அ-கை) இரண்டாவது ப்லோகத்தில் "तत्रेश्वरस्तु स वि- कुण्ठपदस्त्वमेव வைகுண்டவாஸியான நீரே சைவர்களால் ஈஸ்வரன் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறீர்" என்று சொன்னது பொருந் தாது. ஏன்? "अम्बिकापतिरीशान उपास्यो गुणमूर्तिभिः। ईश्वरः परमात्मैको मायया स त्रिधा स्थितः॥ அம்பிகாபதியான ஈஸ்வரன் ஒருவரே மாயையினால் மூன்றுவிதமாக இருக்கிறார். அவரே குண மூர்த்திகளுடன் ஈஸ்வரன் என்றும், பரமாத்மா என்றும் உபாஸிக் கத் தக்கவராகிறார்" என்ற வசனமிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்கிறோம் எனின்? அவ்விஷயத்துக்கு இந்த ப்லோகத்தினால் பதில் சொல்லுகிறார்—

तं च त्रिमूर्त्यतिगतं परपूरुषं त्वां
शर्वात्मनापि खलु सर्वमयत्वहेतोः।
शंसन्त्युपासनविधौ तदपि स्वतस्तु
त्वद्रूपमित्यतिदृढं बहु नः प्रमाणम् ॥ ५५२ ॥

(ப-ரை) त्रिमूर्त्यतिगतम्=ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூன்று மூர்த்திகளைக்காட்டிலும் வேறான तं च=சைவர்கள் சொல்

லும் நான்காவது மூர்த்தியான ஈஃச்வரனையும், **परपूरुषम्—पर:**=ப்ரம்ஹாண்டத்துக்கு வெளியிலிருப்பவரும், **पूरुषम्—पूर्**=ப்ரம்ஹாண்டத்துக்குள்ளில் ஒரு அம்சத்தினுல் **उषम्**=வஸிப்பவருமான **त्वाम्**=உம்மையும் **उपासनविधौ**=உபாஸனை செய்யும் முறையை விதிக்குமிடத்து [**पौराणिका:**=பௌராணிகர்கள்] **शर्वात्मना**=சைவர்களுக்குச் சிவஸ்வரூபத்தாலும், வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரபூருஷ ரூபத்தாலும் **खलु**=அன்றோ **शंसन्ति**=கூறுகின்றனர். அதாவது:—தனது ரோமகூபத்தில் அனேகம் ப்ரம்ஹாண்டத்தை யடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற உம்மை ப்ரம்ஹாண்டமத்தியில் ஒரே அம்சத்துடன் மட்டும் இருப்பவராக தியானிக்கவேண்டி வருங்காலத்தில் ப்ரம்ஹாண்டமத்தியிலிருக்கின்ற உம்மையே சைவர்கள் த்ரிமூர்த்தியதீத ஈஃச்வரன் என்ற நான்காவது மூர்த்திபாகத் தியானிக்கவேண்டும் எனப்பௌராணிகர்கள் கூறுகின்றனர் என்பதுகருத்து. ஏன்? **सर्वमयत्वहेतो:**=உமது ஸர்வமயத்வமே=நீர் ஸர்வமயமாகவுமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **तदपि**=அவ்விதம் சைவர்கள் ஈஃச்வரனை உபாஸிக்கவேண்டுமென சொன்னபோதிலும் [**तत्तु**=அந்த ஈஃச்வர ரூபமோ] **स्वत:**=உண்மையான நிலையில் **त्वद्रूपम्**=உமது ஸ்வரூபமேயாகும் **इति**=என்பதாய் **न:**=எங்களுக்கு **अतिदृढम्**=அசைக்கவியலாத **बहु**=அதிகமான **प्रमाणम्**=ஃச்ருதி ஸ்மிருதி புராண வாக்கியங்கள் [**सन्ति**=இருக்கின்றன.] (552) (எ-று)

श्रीशङ्करोऽपि भगवान् सकलेषु तावत्
त्वामेव मानयति यो नहि पक्षपाती ।
त्वन्निष्ठमेव स हि नामसहस्रकादि-
व्याख्यत् भवत्स्तुतिपरश्च गतिं गतोऽन्ते ॥ ५५३ ॥

(ப-ரை) **य:**=எவர், **पक्षपाती नहि**=ஒருபக்கத்தில் மட்டும் ப்ரீதியுள்ளவரன்றோ [**स:**=அந்த] **भगवान्**=பகவானுன, **श्रीशङ्करोऽपि**=ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரியருங்கூட, **सकलेषु**=ஸகுணமூர்த்திகளுள் **त्वामेव**=உம்மையே **मानयति**=உபாஸ்யராக நிர்ணயித்திருக்கிறார். அல்லது பூஜிக்கிறார். **सहि**=அந்த சங்கரபகவத்பாதாசாரியரோவெனில், **नामसहस्रकादि—नामसहस्रक**=ஸஹஸ்ரநாமம், **आदि**=கீதை இவற்றை **त्वन्निष्ठमेव** = உம்மை=விஷ்ணுவைக் கூறுகின்றதாகவே **व्याख्यत्**=வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். **अन्ते**=இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை

விடும் காலத்தில் भवत्स्तुतिपरश्च=உம்மை ஸ்துதிப்பதில் ஈடுபட்டவராய் கொண்டே गतिम्=முக்தியை गतः=அடைந்திருக்கிறார். அதாவது:—தேஹாவஸான காலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்துதி செய்திருக்கின்றாரே யொழிய சிவஸ்துதி செய்யவில்லை என்பது கருத்து.

(அ—கை) பகவத்பாதர் ஸகுணமூர்த்திகளுள் உம்மையே கொண்டாடுகிறார் என்றதை இதனால் விளக்குகிறார்.—

मूर्तित्रयातिगमुवाच च मन्त्रशास्त्र-
स्यादौ कलायसुषमं सकलेश्वरं त्वाम् ।
ध्यानञ्च निष्कलमसौ प्रणवे खलूक्त्वा
त्वामेव तत्र सकलं निजगाद नान्यम् ॥ ५५४ ॥

(ப—ரை) [श्रीशङ्करः=ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசிரியர்] मन्त्रशास्त्रस्य=மந்திரசாஸ்திரமான ப்ரபஞ்சஸாரத்தினுடைய आदौ=ஆரம்பத்தில் कलायसुषमम्=நீருண்டமேகத்தின் சோபையையுடையவரும், सकलेश्वरम्=ஸகுணேஶ்வரனுமான त्वाम्=உம்மை=ஸ்ரீகிருஷ்ணனை मूर्तित्रयातिगम्=மூன்றுமூர்த்திகளுக்கும் மேம்பட்ட பரமேஶ்வரனாக उवाच च=சொல்லியுமிருக்கிறார். किञ्च=மேலும், असौ=இந்தப் பாஷ்யக்காரர், प्रणवे=ப்ரணவத்தில் निष्कलं ध्यानम्=நிராகாரத்தியானத்தை उक्त्वा=சொல்லிவிட்டு तत्र=நிஷ்கலத்தியானத்தின் அங்கமாக सकलम्=ஸகுணரான, त्वामेव=உம்மையே த்யேயராக निजगाद=சொன்னாரேயொழிய अन्यम्=சிவனை न=சொல்லவில்லை. (554) (எ—று)

समस्तसारे च पुराणसङ्ग्रहे विसंशयं त्वन्महिमैव वर्ण्यते ।
त्रिमूर्तियुक्सत्यपदत्रिभागतः परं पदं ते कथितं न शूलिनः ॥५५५॥

(ப—ரை) समस्तसारे=ஸர்வபுராணார்த்தங்களின் ஸாரரூபமான पुराणसङ्ग्रहे=மாதவாசாரியரால் செய்யப்பட்ட புராணஸங்கிரஹத்தில், त्वन्महिमैव=உமது மஹிமையே विसंशयम्=ஸந்தேஹமற वर्ण्यते=வர்ணிக்கப்படுகிறது. त्रिमूर्तियुक्सत्यपदत्रिभागतः=த்ரிமூர்த்திகளுடன் கூடின ஸத்யலோகத்திலுள்ள லோகத்ரயத்தைக் காட்டிலும் परम्=வெளியிலிருக்கின்ற पदम्=லோகமானது=வைகுண்டமானது ते=உம்முடையதென்று कथितम्=சொல்லப்பட்டதேயொழிய न शूलिनः=சிவனுடையதென்று சொல்லப்படவில்லை. (555) (எ—று)

यद्ब्राह्मकल्प इह भागवतद्वितीय-
स्कन्धोदितं वपुरनावृतमीश धात्रे ।
तस्यैव नाम हरिशर्वमुखं जगाद
श्रीमाधवः शिवपरोऽपि पुराणसारे ॥ ५५६ ॥

(ப-ரை) हे ईश !=ஹே கிருஷ்ண! ब्राह्मकल्पे=ப்ரம்ஹ தேவனுண்டான கல்பத்தில் धात्रे=ப்ரம்ஹதேவனையும் பொருட்டு यत्=எந்த वपुः=சரீரமானது अनावृतम्=ப்ரத்யக்ஷமாக்கப்பட்டதென भागवतद्वितीयस्कन्धोदितम्=பாகவதத்தின் இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டதோ तस्यैव=அந்தச் சரீரத்துக்கே हरिशर्वमुखम्=விஷ்ணு சிவன் இவற்றை ஆதியாகவுடைய नाम=பெயரை शिवपरः=சிவபக்தரான श्रीमाधवोऽपि=ஸ்ரீமாதவாசாரியர் கூட इह पुराणसारे=இந்தப் புராணஸாரத்தில் जगाद=சொல்லியிருக்கிறார். (556)

ये स्वप्रकृत्यनुगुणं गिरिशं भजन्ते
तेषां फलं हि दृढयैव तदीयभक्त्या ।
व्यासो हि तेन कृतवानधिकारिहेतोः
स्कान्दादिकेषु तव हानिवचोऽर्थवादैः ॥ ५५७ ॥

(ப-ரை) ये=எவர்கள் स्वप्रकृत्यनुगुणम्=சொந்தவாஸனைக்குத் தக்கபடி गिरिशम्=மஹாதேவனை भजन्ते=பஜிக்கின்றனரோ, तेषाम्=அவர்களுக்கு दृढया=திருடமான तदीयभक्त्या=மஹாதேவனுடைய பக்தியினுல் फलम्=பலனானது भवत्येव=உண்டாகவே செய்யும் என்பது हि=யாதுண்டோ तेन=அந்தக்காரணத்திஞல் व्यासः=வியாஸாசாரியர் अधिकारिहेतोः=சிவபக்திசெய்யும் அதிகாரிக்கு வேண்டி स्कान्दादिकेषु=ஸ்காந்தம் முதலிய புராணங்களில் अर्थवादैः=அர்த்தவாதமுறையை யொட்டி तव=உம்முடைய हानिवचः=தாழ்வைக் குறிக்கும் வசனத்தைச்சொன்னுரேயொழிய வேறுகருத்துக்கொண்டல்ல. சிவபக்தியில் ருசியை யுண்டாக்கவேண்டியேயன்றி வேறல்ல என்பது கருத்து. (557) (எ-று)

(அ-கை) சிவபக்தியில் ருசியை யுண்டுபண்ணவேண்டியென்ருல் சிவனைமட்டுமன்ரோ ஸ்துதிக்கவேண்டும். தேவதாந்தரநிந்தை செய்தது எவ்விதம் பொருந்தும் எனின்? அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகிறது.—

भूतार्थकीर्तिरनुवादविरुद्धवादौ
त्रेधार्थवादगतयः खलु रोचनार्थाः।
स्कान्दादिकेषु बहवोऽत्र विरुद्धवादा-
स्त्वत्तामसत्वपरिभूत्युपशिक्षणाद्याः॥ ५५८ ॥

(ப-ரை) रोचनार्थाः=ருசியையுண்டுபண்ணவேண்டி ஏற்பட்ட अर्थवादगतयः=அர்த்தவாதத்தின் மார்க்கங்கள் भूतार्थकीर्तिः=அவிருத்தமாயும், வேறு பிரமாணங்களால் அறியப்படாததாயுமிருக்கின்ற பொருளைச் சொல்லுதலென்றும், अनुवादविरुद्धवादौ=அனுவாதம் என்றும், விருத்தார்த்தவாதமென்றும் त्रेधा खलु=மூன்றுவிதங்களாகவாகுமன்றோ. अत्र=இவற்றுள் स्कान्दादिकेषु=ஸ்காந்தம் முதலிய புராணங்களில் त्वत्तामसत्वपरिभूत्युपशिक्षणाद्याः-त्वत्=உம்முடைய तामसत्व=தாமஸத்வத்தையும், परिभूति=பரிபவத்தையும், उपशिक्षण=எடுத்துக்காட்டலே आद्याः=ஆதியாகக்கொண்ட बहवः=பல வசனங்கள் विरुद्धवादाः=விருத்தார்த்த வாதங்களாகவாகின்றன. (558) (எ-று)

(தா-ம்) विरोधे गुणवादस्स्यादनुवादोऽवधारिते। भूतार्थवादस्तद्धानादर्थवादस्त्रिधा मतः॥ வேறுப்ரபல பிரமாணத்துக்கு விருத்தமான அர்த்தத்தைப்போதிக்கும் வாக்கியங்கள் குணவாதம், அல்லது விருத்தவாதம் என்றும், வேறு பிரமாணத்தால் அறியப்பட்டதையே திரும்பவும் போதிக்கும் வாக்கியங்கள் அனுவாதம் என்றும், வேறு பிரமாணவிரோதமும், வேறுப் பிரமாணத்தால் அறியப்படுதலுமற்ற பொருளைப் போதிக்கும் வாக்கியங்கள் பூதார்த்தவாதம் என்றும் சொல்லப்படும். அவற்றுள் ஸ்காந்தாதிகளில் விஷ்ணுவுக்குத் தாழ்மையைக்கூறும் வசனங்கள் விருத்தார்த்த வாதங்களாகும். அதாவது:—ஸ்ரீவிஷ்ணு கூட எவருடைய ப்ரஸாதத்தையபேக்ஷிக்கிறரோ அந்த மஹாதேவனுடைய பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என மஹாதேவனை ஸ்துதிக்கும் வாயிலாக அவருடைய பக்தியில் ருசியையுண்டாக்கவேண்டி இவ்விதம் சொல்லப்பட்டதேயொழிய விஷ்ணுவின் தாமஸத்தன்மையிலோ அபஜயத்தைத் தெரிவிப்பதிலோ அவை ப்ரமாணங்களாகவாகமாட்டா என்பது கருத்து.

यत्किञ्चिदप्यविदुषापि विभो मयोक्तं
तन्मन्त्रशास्त्रवचनाद्यभिदृष्टमेव।

अथ नवतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—सुखं स्वपुर्यां निवसन्द्वारकायां श्रियःपतिः। सर्वसंपत्समृद्धायां जुष्टायां वृष्णिपुङ्गवैः॥ १ ॥ स्त्रीभिश्चोत्तमवेषाभिर्नवयौवन-

---

व्यासोक्तिसारमयभागवतोपगीत !
क्लेशान् विधूय कुरु भक्तिभरं परात्मन् ! ॥ ५५९ ॥

(ப—ரை) **विभो !**=ஹே விபுவே! **व्यासोक्तिसारमयभागवतोपगीत !**=வியாஸருடைய வசனங்களின் ஸாரமயமான ஸ்ரீபாகவதத்தினல் ஸ்துதிக்கப்பட்டவரே! **परात्मन् !**=ஹே பரமாத்மன்! **अविदुषापि**=வித்வானுக இல்லாதவனுயினும் கூட **मया**=என்னுல் **यत्किञ्चित्**=யாதானும் கொஞ்சம் **उक्तम्**=சொல்லப்பட்டதோ **तत्**=அது **मन्त्रशास्त्रवचनाद्यभिदृष्टमेव**=மந்திர சாஸ்திர வசனுதிகளில் சொல்லப்பட்டதைக்கொண்டே சொல்லப்பட்டதாகும். ஆகவே **क्लेशान्**=கிலேசங்களை **विधूय**=போக்கி [**माम्**=என்னை] **भक्तिभरम्**=பக்தி நிறைந்தவனுக **कुरु**=செய்வீராக. (559) (எ—று)

இவ்விதம் ஆகமாதிகளுக்குப் பகவானிடத்திலேயே
பரமதாத்பரியத்தை நிருபணஞ்செய்கின்ற
தொண்ணூருவது தசகம் முற்றிற்று.
ஸ்ரீநாராயணீயத்தில் தசமஸ்கந்தார்த்த
ஸங்கிரஹபாகம் முற்றிற்று.

தொண்ணூருவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चरमे तु पुनः प्रोक्ता कृष्णलीला समासतः।
यदुवंशप्रसूतानामनन्त्यञ्च सकारणम् ॥ १ ॥

(க—ரை) இந்தத் தொண்ணூருவது அத்தியாயத்தில் சுருக்கமான கிருஷ்ணலீலையும், யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களின் ஆனந்தியமும் (கணக்கிடமுடியாமையும்) அதன் காரணமும் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஸ்ரீய:பதியான இந்த கிருஷ்ணன் எல்லா ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்ததும், யாதவஸ்ரேஷ்டர்களாலும்,

कान्तिभिः। कन्दुकादिभिर्हर्म्येषु क्रीडन्तीभिस्तडिद्द्युभिः॥ २॥ नित्यं सङ्कुलमार्गायां मदच्युद्भिर्मतङ्गजैः। स्वलङ्कृतैर्भटैरश्वै रथैश्च कनकोज्ज्वलैः ॥ ३॥ उद्यानोपवनाढ्यायां पुष्पितद्रुमराजिषु। निर्विशद्भृङ्गविहगैर्नादितायां समन्ततः॥४॥ रेमे षोडशसाहस्रपत्नीनामेकवल्लभः। तावद्विचित्ररूपोऽसौ तद्गृहेषु महर्धिषु॥ ५ ॥ प्रोत्फुल्लोत्पलकह्लारकुमुदाम्भोजरेणुभिः। वासितामलतोयेषु कूजद्द्विजकुलेषु च ॥६॥ विजहार विगाह्याम्भो ह्रदिनीषु महोदयः। कुचकुङ्कुमलिप्ताङ्गः परिरब्धश्च योषिताम् ॥ ७ ॥ उपगीयमानो गन्धर्वैर्मृदङ्गपणवानकान्। वादयद्भिर्मुदा वीणां सूतमागधवन्दिभिः॥ ८ ॥ सि-

---

உத்தமமான வேஷமுள்ளவர்களும் புதிதான யௌவன காந்தியுள்ளவர்களும் பந்துமுதலியவற்றுடன் மாடிகளில் விளையாடுகின்றவர்களும், மின்னலுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவர்களுமான ஸ்திரீகளினாலும் நிறையப்பெற்றதும், மதஜலத்தைப் பெருகவிடுகின்ற யானைகளினாலும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட போர் வீரர்களினாலும், குதிரைகளினாலும், பொன்னினால் ப்ரகாசிக்கின்ற தேர்களினாலும் எப்பொழுதும் நிறைந்த வழியையுடையதும், உத்யானம் உபவனம் இவை நிறைந்ததும், புஷ்பித்த மரக்கூட்டங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற வண்டு பக்ஷி இவைகளால் நாலா பக்கங்களிலும் சப்தமுள்ளதாக்கப்பட்டதுமான தனது பட்டினமான துவாரகையில் சுகமாக வஸிக்கின்றவராயும் பதினாறாயிரம் பத்நிகளுக்கு ஒரே பதியாகவும், அதிகம் ஐய்ஶ்வரியம் நிறைந்துள்ள அவர்களின் வீடுகளில் அவ்வளவு விசித்திரமான ரூபமுள்ளவராகவுங்கொண்டு ரமித்துவந்தார். (1–5) அதிகமான வைபவத்தையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நன்கு மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பம், செங்கழுனீர் புஷ்பம், ஆம்பல் புஷ்பம், தாமரஸ புஷ்பம் இவற்றின் பொடிகளினால் வாஸனையேறின தெளிந்த ஜலங்களையுடையதும், சப்திக்கின்ற பக்ஷிக்கூட்டங்களையுடையதுமான மடுக்களிலுள்ள ஜலத்தில் பிரவேசித்து ஸ்திரீகளினால் ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டவராயும், அவர்களின் குசகுங்குமங்களினால் பூசப்பட்ட அங்கத்தையுடையவராயுங்கொண்டு விளையாடினார். (6–7) *அச்யுதனான கிருஷ்ணன் மிருதங்கம், பணவம், ஆன

---

*அச்யுதன் என்றதனால் ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினிடத்திலும் ஒவ்வொரு கிருஷ்ண ரூபத்துடன் நின்றார் எனக் கொள்ளவும்.

च्यमानोऽच्युतस्ताभिर्हसन्तीभिः स्म रेचकैः। प्रतिसिञ्चन्विचिक्रीडे यक्षीभिर्यक्षराडिव ॥ ९ ॥ ताः क्लिन्नवस्त्रविवृतोरुकुचप्रदेशाः सिञ्चन्त्य उद्धृतबृहत्कबरप्रसूनाः। कान्तं स्म रेचकजिहीरषयोपगुह्य जातस्मरोत्सवलसद्वदना विरेजुः॥ १० ॥ कृष्णस्तु तत्स्तनविषज्जितकुङ्कुमस्रक्क्रीडाऽभिषङ्गधुतकुन्तलवृन्दबन्धः। सिञ्चन्मुहुर्युवतिभिः प्रतिषिच्यमानो रेमे करेणुभिरिवेभपतिः परीतः॥ ११ ॥ नटानां नर्तकीनां च गीतवाद्योपजीविनाम्। क्रीडालङ्कारवासांसि कृष्णोऽदात्तस्य च स्त्रियः॥ १२ ॥ कृष्णस्यैवं विह-

---

கம் முதலிய வாத்யங்களேயும், வீணையையும் ஸந்தோஷத்துடன் வாசிக்கின்றவர்களான கந்தர்வர்களினுலும், ஸூதர் மாகதர் வந்திகள் இவர்களாலும் கொண்டாடப்படுகின்றவராகவும், சிரிக்கின்ற அந்த ஸ்திரீகளினுல் பீச்சாங்குழாய்களினுல் நனேக்கப்படுகின்றவராய் தானும் பதிலாக அவர்களே நனேத்துக்கொண்டும்,குபேரன் யக்ஷஸ்திரீகளுடன் போல விளேயாடினுர். (8–9) வஸ்திரங்கள் நனேந்திருப்பதுபற்றி வெளியில் தெரிகின்ற பெரிய ஸ்தனப்ரதேசங்களேயுடையவர்களும், பெரிய தலே முடிச்சினின்றும் நழுவின புஷ்பங்களே யுடையவர்களும், உண்டான மன்மதனுலேற்பட்ட ஸந்தோஷத்தினுல் விளங்குகின்ற முகத்தையுடையவர்களுமான அந்த ஸ்திரீகள் காந்தனுன பகவானே நனேக்கின்றவர்களாய்க்கொண்டு அவரிடமுள்ள பீச்சாங்குழலேப் பிடுங்குமெண்ணத்துடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு விளங்கினர். (10)

கிருஷ்ணனே அவர்களின் ஸ்தனங்களினின்றும் ஸம்பந்தித்த குங்குமமுள்ள மாலேயையுடையவராகவும், விளேயாட்டிலுள்ள ஆவலினுல் அவிழ்ந்துபோன தலேமயிர் முடிச்சையுடையவராகவும், ஸ்திரீகளே நனேக்கின்றவராகவும், அவர்களால் நனேக்கப்படுகின்றவராகவும் கொண்டு பெண் யானேகளினுல் சூழப்பட்ட ஆண் யானே போல விளேயாடினுர். (11) நடர்களுக்கும், நர்த்தகர்களுக்கும், கீதம் வாத்யம் இவற்றுல் ஜீவிக்கின்றவர்களுக்கும் கிருஷ்ணனும், அவருடைய ஸ்திரீகளும், க்ரீடாகாலத்திய அலங்காரம் வஸ்திரம் இவற்றைக்கொடுத்தனர். (12) இவ்விதம் விளேயாடுகின்ற கிருஷ்ணனுடைய நடை, வார்த்தை, பார்வை, புன்சிரிப்பு இவைகளினுலும்,

रतो गत्यालापेक्षितस्मितैः। नर्मक्ष्वेलिपरिष्वङ्गैः स्त्रीणां किल हृता धियः ॥ १३ ॥ ऊचुर्मुकुन्दैकधियो गिर उन्मत्तवज्जडम्। चिन्तयन्त्योऽरविन्दाक्षं तानि मे गदतः शृणु ॥ १४ ॥

महिष्य ऊचुः—कुररि विलपसि त्वं वीतनिद्रा न शेषे स्वपिति जगति रात्र्यामीश्वरो गुप्तबोधः। वयमिव सखि कच्चिद्गाढनिर्भिन्नचेता नलिननयनहासोदारलीलेक्षितेन ॥ १५ ॥ नेत्रे निमीलयसि नक्तमदृष्टबन्धुस्त्वं रोरवीषि करुणं बत चक्रवाकि। दास्यं गता वयमिवाच्युतपादजुष्टां

நர்மோக்திகள், பரிஹாஸ வார்த்தைகள், ஆலிங்கனம் இவற்றுலும், ஸ்திரீகளின் புத்திகள் அபஹரிக்கப்பட்டுப்போயின. (13) முகுந்தனிடத்தில் ஈடுபட்ட புத்தியையுடைய யோகிகள் போல கொஞ்ச காலம் வாய்பேசாதிருந்து பிறகு அரவிந்தாக்ஷனையே தியானிக்கின்றவர்களாய்க் கொண்டு பயித்தியங்கொண்டவன்போல மூடமாக இருக்கும்படி ஸ்திரீகள் எதைச் சொல்லினரோ அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. (14)

மஹிஷிகள் சொல்லலுற்றனர்—ஹே குரரி என்ற பெண் பக்ஷியே! ராத்ரியில் ஈஸ்வரனுன கிருஷ்ணன் மறைக்கப்பட்ட அறிவையுடையவராய் தூங்குகிறுர். இவ்வுலகில் நீயோ தூக்கத்தையிழந்தவளாய்க்கொண்டு கூச்சல் போடுகின்றுய், படுக்கவும் மாட்டேனென்கின்றுய். (இவ்விதம் பகவன் நித்திரைக்குப் பங்கத்தைக்கொடுப்பது உனக்கு உசிதமாகாது) ஹே ஸகி! நீ நாங்கள் போல புண்டரீகாக்ஷனுடைய ஹாஸத்துடன் கூடின கம்பீரமான லீலேக்ஷணத்தினுல் நன்றுகப் பிளக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவளாக இருக்கின்றனையா என்ன(*) (15) ஹே சக்ரவாகப்பேடே! நீ இரவில் கணவனைக் காணுதவளாய் மனமுருகத் தக்கபடி கத்துகின்றனை. கண்களை மூடாமலுமிருக்கின்றனை. இது வெகு கஷ்டமாயிற்றே. நாங்கள் போல நீயும் பகவானுடைய தாஸ்யபாவத்தையடைந்தவளாய் அச்யுதனுன பகவானுடைய காலினுல் ஸேவிக்கப்

(*) இவ்விதம் பகவானுடைய பார்வையினுல் நீ எங்கள் போல கலங்கின சித்தமுள்ளவளாக இருப்பாயானுல் அவனுடைய நித்ரைக்குப் பங்கம் வரும்படி சப்திப்பதில் குற்றமெதுவுமில்லை என்பது கருத்து.

किंवा स्रजं स्पृहयसे कबरेण वोढुम् ॥ १६ ॥ भो भो सदा निष्टनसे उदन्वन्नलब्धनिद्रोऽधिगतप्रजागरः। किंवा मुकुन्दापहृतात्मलाञ्छनः प्राप्तां दशां त्वं च गतो दुरत्ययाम् ॥ १७ ॥ त्वं यक्ष्मणा बलवताऽसि गृहीत इन्दो क्षीणस्तमो न निजदीधितिभिः क्षिणोषि। कच्चिन्मुकुन्दगदितानि यथा वयं त्वं विस्मृत्य भोः स्थगितगीरुपलक्ष्यसे नः॥ १८ ॥ किं वाचरितमस्माभिर्मलयानिल तेऽप्रियम्। गोविन्दापाङ्गनिर्भिन्ने हृदीरयसि नः स्मरम् ॥ १९ ॥ मेघ श्रीमंस्त्वमसि दयितो यादवेन्द्रस्य नूनं श्रीवत्साङ्कं वयमिव भवान्ध्यायति प्रेमबद्धः। अत्युत्कण्ठः शबलहृदयोऽस्मद्विधो बाष्पधाराः

பட்ட மாலையை தலைப்பின்னலினால் தரிப்பதற்கு விரும்புகின்றனையா என்ன? (16) ஓய் ஓய் ஸமுத்திரராஜனே! தூக்கத்தையடையாதவராயும் விழித்துக்கொண்டும் எப்பொழுதும் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றீரே. முகுந்தனால் அபஹரித்துக் கொள்ளப்பட்ட சொந்தமான கௌஸ்துபம் முதலிய அடையாளமுள்ளவராயிருப்பதால் முகுந்தனால் அழிக்கப்பட்ட குசகுங்குமாதி அடையாளங்களையுடைய எங்களால் அடையப்பட்டதும், தாண்டுதற்கரிதானதுமான தசையை(நீரும்)அடைந்துவிட்டீரா என்ன?(17) ஹே இந்தோ! நீர் மிக்க வலுவுள்ள யக்ஷ்மாவென்ற வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவராக இருக்கின்றீர். அதனாற்றான் தேய்ந்தவரான நீர் சொந்தமான காந்திகளினால் இருளைப்போக்க முடியாதவராகவிருக்கின்றீர். ஓய்! முகுந்தனாற்சொல்லப்பட்ட ரஹஸ்யங்களை மறந்து நாங்கள்போல நீரும் இளைத்த (குறைந்த) வாக்கை (கிரணத்தை) யுடையவராகவே எங்களுக்குக் காணப்படுகின்றீரா என்ன? (18) ஹே தென்னல் காற்றே! உனக்கு எங்களால் என்ன அபராதம் செய்யப்பட்டது. கோவிந்தனுடைய கடைக்கண் பார்வையினால்பிளக்கப்பட்ட எங்கள் மனத்தில் மன்மதனை ப்ரேரணை செய்கின்றாயே. (19) ஹே காந்தியுள்ள மேகமே! யாதவேந்திரனான கோபாலனுக்கு நீ மிக்க வேண்டினவன் என்பது நிஸ்சிதம். நீயும் நாங்கள் போலவே ப்ரேமை நிறைந்தவனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவத்ஸாங்கனான கிருஷ்ணனைத் தியானிக்கின்றாய். அதிகம் ஆவல் கொண்டவனாயும், கலங்கின மனத்தையுடையவனாயும் எங்கள் போல வானவனாயும் கொண்டு (கிருஷ்

स्मृत्वा स्मृत्वा विसृजसि मुहुर्दुःखदस्तत्प्रसङ्गः॥ २० ॥ प्रियरावपदानि भाषसेमृतसञ्जीविकयानया गिरा। करवाणि किमद्य ते प्रियं वद मे वल्गितकण्ठ कोकिल ॥ २१ ॥ न चलसि न वदस्युदारबुद्धे क्षितिधर चिन्तयसे महान्तमर्थम्। अपि बत वसुदेवनन्दनाङ्घ्रिं वयमिव कामयसे स्तनैर्विधर्तुम् ॥ २२ ॥ शुष्यद्ध्रदाः करशिता बत सिन्धुपत्न्यः संप्रत्यपास्तकमलश्रिय इष्टभर्तुः। यद्वद्वयं मधुपतेःप्रणयावलोकमप्राप्य मुष्टहृदयाः पुरुकर्शिताः स्म ॥ २३ ॥ हंस स्वागतमास्यतां पिब पयो ब्रूह्यङ्ग शौरेः

ணனை) நினைத்து நினைத்து பாஷ்பதாரைகளை (ஜலத்துளிகளை) அடிக்கடி விடுகின்றாய். அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சேர்க்கையானது துக்கத்தைத் தரக்கூடியது என்பது ஆக்ஷேபமில்லை. (20) அழகிய குரலையுடைய ஹே கோகிலமே! இறந்தவரைப் பிழைப்பிக்கும் இந்த வார்த்தையினால் ப்ரியமாகப்பேசும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வார்த்தைகள் போன்ற வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றாய். உனக்கு என்னப் பிரியத்தை நான் இப்பொழுது செய்யவேண்டும், அதை எனக்குச் சொல்லு. (21) ஹே பெரிய மனதுபடைத்த பர்வதமே! அசையாமலுமிருக்கின்றாய். பேசாமலுமிருக்கின்றாய். ஆகையால் ஏதோ பெரிய பொருளைச் சிந்திக்கவும் செய்கின்றனை. நாங்கள் போலவே வஸுதேவ குமாரனான கிருஷ்ணனுடைய சரணத்தை ஸ்தனங்களினால் (கொடிமுடிகளினால்) தாங்குவதற்கு ஆசைப்படுகின்றனையா என்னை? இது வெகு கஷ்டமானதே. (22) ஹே ஸமுத்திர பத்நிகளான நதிகளே! ஸமுத்திரமானது இப்பொழுது (கோடைக்காலத்தில்) உங்களை மேகம் வாயிலாக அமிருத வர்ஷத்தினால் ஸந்தோஷப்படுத்தவில்லை என்று தோன்றுகிறது. இது வெகு கஷ்டமானது. அனதுபற்றியேதான் சூரிய வெப்பத்தால் வறண்டவர்களாகவும் வறண்டுபோன மடுக்களையுடையவர்களாகவும், தாமரஸ புஷ்பத்தின் சோபையற்றவர்களாகவும், இஷ்ட பர்த்தாவான யதுபதியினுடைய ப்ரணயாவலோகத்தையடையாது நாங்கள் போல இழந்த புத்தியையுடையவர்களாகவும் அதிகம் இளைத்தவர்களாகவும் இருக்கின்றீர்கள். (23) †ஹே ஹம்ஸமே!

† அப்பொழுது தைவவசமாக அருகில் வந்த ஹம்ஸத்தைத் தூதனாகவெண்ணிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லுகின்றனர்.

कथां दूतं त्वां नु विदाम कच्चिदजितः स्वस्त्यास्त उक्तं पुरा। किंवा नश्चलसौहृदः स्मरति तं कस्माद्भजामो वयं क्षौद्रालापय कामदं श्रियमृते सैवैकनिष्ठा स्त्रियाम्॥ २४॥

इतीदृशेन भावेन कृष्णे योगेश्वरेश्वरे। क्रियमाणेन माधव्यो लेभिरे परमां गतिम्॥ २५॥ श्रुतमात्रोऽपि यः स्त्रीणां प्रसह्याकर्षते मनः। उरुगायोरुगीतो वा पश्यन्तीनां कुतः पुनः॥ २६॥ याः संपर्यचरन्प्रेम्णा पाद-

---

நல்வரவா? உட்காரு. பாலைக்குடி. ஹே அங்க! ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் கதையைச் சொல்லு உன்னைத்தூதனென நாங்களறிவோம். எவராலும் ஜயிக்கப்படாத கிருஷ்ணன் க்ஷேமமாக இருக்கின்றாரா? முன்னர் எங்களுக்குச் சொன்ன ரஹஸ்யத்தை சலித்த ஸ்னேஹமுள்ள கிருஷ்ணன் நினைக்கின்றாரா என்னை? (நினைத்துத்தான் என்னையனுப்பினார் என்பாயேல்) ஹே அற்பனுடைய தூதனே! எதற்காக அவரை நாங்கள் ஸேவிப்போம். (காமத்துக்குவேண்டி அழைக்கிறார் என்பாயேல்) அங்ஙனமாயின் அவரை இங்கு அழைத்துவா. (அப்படியே யாகட்டுமெனச் சொல்லுவதுபோலுள்ள அதைப்பார்த்து எவள் எங்களை ஏமாற்றிவிட்டுத் தனியாக சேவிக்கின்றாளோ அந்த) லக்ஷ்மியைத்தவிர்த்துக் காமத்தைத் தரும் கிருஷ்ணனைமட்டும் அழைத்துக்கொண்டுவா. (அவள் அவரொருவரிடத்திலேயே இருப்பை (பற்றை) யுடையவளாயிற்றே அவளை எவ்விதம் நீக்கமுடியுமென்பாயேல்) ஸ்திரீகளான எங்களுக்குள் அவள் ஒருத்திமட்டுந்தான் அந்தக்கிருஷ்ணனிடத்தில் இருப்பை (பற்றை) யுடையவளா என்ன?. (24)

யோகேஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் இவ்விதம் செய்யப்படுகின்ற இம்மாதிரியான அபிநிவேசத்தினால் கிருஷ்ணபத்நிகள் மேலான கதியையடைந்தனர். (25) அதிகமான கானங்களினால் அதிகம் கானம் செய்யப்பட்டவரான எந்தக் கிருஷ்ணன் காதில் பட்டமாத்திரத்தினாலேயே ஸ்திரீகளின் மனத்தைப் பலாத்காரமாக இழுத்து (தன்வசமாக்கி) விடுகின்றாரோ அவரை நேரில் பார்ப்பவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது. (26) எவர்கள் ப்ரேமையுடன் கால்பிடித்துவிடல்

संवाहनादिभिः। जगद्गुरुं भर्तृबुद्ध्या तासां किं वर्ण्यते तपः॥ २७॥ एवं वेदोदितं धर्ममनुतिष्ठन्सतां गतिः। गृहं धर्मार्थकामानां मुहुश्चादर्शयत्पदम् ॥२८॥ आस्थितस्य परं धर्मं कृष्णस्य गृहमेधिनाम्। आसन्षोडशसाहस्रं महिष्योऽष्ट शताधिकम्॥ २९॥ तासां स्त्रीरत्नभूतानामष्टौ याः प्रागुदाहृताः। रुक्मिणीप्रमुखा राजंस्तत्पुत्राश्चानुपूर्वशः॥ ३०॥ एकैकस्यां दश दश कृष्णोऽजीजनदात्मजान्। यावत्य आत्मनो भार्या अमोघगतिरीश्वरः॥ ३१॥ तेषामुद्दामवीर्याणामष्टादश महारथाः। आसन्नुदारयशसस्तेषां नामानि मे शृणु॥ ३२॥ प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्च दीप्तिमान्भानुरेव च।

முதலியவற்றால் பர்த்தாவென்ற புத்தியினால் ஜகத்குருவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கைங்கரியம் செய்துவந்தனரோ அவர்களின் தபஸ்ஸானது எவ்விதம் வர்ணிக்கப்படக்கூடும். (27) ஸாதுக்களுக்கு அடைவிடமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்விதம் வேதோக்தமான தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவராய்க் கொண்டு கிருஹமானது (பத்நியானவள்) தர்மார்த்தகாமங்களுக்கு ஸ்தானமென்பதை அடிக்கடி நிரூபித்துக்காட்டினார். (28) கிருஹஸ்தர்களின் மேலான தர்மத்தையனுஷ்டிக்கின்றவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பதினாறாயிரத்து நூற்றெட்டுப் பத்நிகள் இருந்தனர். (29) ஹே ராஜன்! ஸ்திரீகளுக்குள் ரத்தினங்களாகவான அவர்களுக்குள் ருக்மிணி முதலிய எட்டுப்பேர்களும், முறையே அவர்களுடைய புத்திரர்கள் எவர்களுண்டோ அவர்களும் *முன்னர் சொல்லப்பட்டனர். (30) வீண் போகாத ஸங்கல்பமுடையவரும், ஈஸ்வரனுமான கிருஷ்ணன் தன்னுடைய பார்யைகள் எத்துணைபேர்களோ அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் பத்துப்பத்து புத்திரர்களை உண்டாக்கினார். (31) அதிகமான பராக்கிரமமுடையவர்களான அந்தக் கிருஷ்ணகுமாரர்களுக்குள் அதிகம் கீர்த்திவாய்ந்த பதினெட்டு பேர்களே மஹாரதர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேள். (32) அவர்களாவன—ப்ரத்யும்னன், (*)அநிருத்தன்,

---

* இதே தசமஸ்கந்தம் 61-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

(*) பகவத் புத்திரர்களில் 17 பேர் மஹாரதர்களென்றும், பகவத் பௌத்திரனை அநிருத்தன் ஒருவனென்றும் ஏற்பட்டது.

साम्बो मधुर्बृहद्भानुश्चित्रभानुर्वृकोऽरुणः॥ ३३ ॥ पुष्करो वेदबाहुश्च श्रुत-
देवः सुनन्दनः। चित्रबाहुर्विरूपश्च कविर्न्यग्रोध एव च ॥ ३४ ॥ एतेषा-
मपि राजेन्द्र तनुजानां मधुद्विषः। प्रद्युम्न आसीत्प्रथमः पितृवद्रुक्मिणी-
सुतः॥ ३५ ॥ स रुक्मिणो दुहितरमुपयेमे महारथः। तस्मात्सुतोऽनिरुद्धो-
ऽभून्नागायुतबलान्वितः॥ ३६ ॥ स चापि रुक्मिणः पौत्रीं दौहित्रो जगृहे
ततः। वज्रस्तस्याभवद्यस्तु मौसलादवशेषितः॥ ३७ ॥ प्रतिबाहुरभूत्त-
स्मात्सुबाहुस्तस्य चात्मजः। सुबाहोः शान्तसेनोऽभूच्छतसेनस्तु तत्सुतः
॥३८॥ न ह्येतस्मिन्कुले जाता अधना अबहुप्रजाः। अल्पायुषोऽल्पवीर्याश्च

தீப்திமான், பாநு, ஸாம்பன், மது, ப்ருஹத்பாநு, சித்திரபாநு, விருகன், அருணன், புஷ்கரன், வேதபாஹு, ஶ்ருததேவன், சுநந்தனன், சித்திரபாஹு, விரூபன், கவி, ந்யக்ரோதன், என்றும்.(33,34) ஹே ராஜேந்திர! ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அந்தப் புத்திரர்களுக்குள் ருக்மிணியின் புத்திரனான ப்ரத்யும்னன் பிதாபோலச் சிறந்தவனாக விருந்தான்.(35) மஹாரதனான அவன் ருக்மியினுடைய பெண்ணை மணந்துகொண்டான். அவனிடமிருந்து பதினாயிரம் யானை பலமுள்ள அநிருத்தன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். (36) (ருக்மியின்) பெண்வயிற்றிற்பிறந்த அந்த அநிருத்தனும் ருக்மியின் பிள்ளைவயிற்றிற்பிறந்தபெண்ணை மணந்துகொண்டான். பிறகு அந்த அநிருத்தனிடமிருந்து வஜ்ரன் என்பவன் பிறந்தான். எவன் ஒருவனே † மௌஸலயுத்தத்தில் எஞ்ஜியுள்ளவனோ. (37) அவனிடமிருந்து ப்ரதிபாஹு பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸுபாஹு. ஸுபாஹுவினிடமிருந்து சாந்தஸேனன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் சதஸேனன். (38) இக்குலத்தில் பிறந்தவர்கள் பணமற்றவர்களாகவோ, அதிகம் ப்ரஜைகளற்றவர்களாகவோ, அற்பமான ஆயுளுள்ளவர்களாகவோ, அற்பமான வீரியமுள்ளவர்களாகவோ, ப்ராம்ஹணபக்தியற்றவர்களாகவோ இருக்கவில்லை.(39) ஹே நிருப! ப்ரசித்தமான கர்மங்களையுடையவர்களும், யதுகுலத்

---

† பதினொன்றாவது ஸ்கந்தத்தில் மௌஸலயுத்தம் சொல்லப்படப் போகிறது.

अब्रह्मण्याश्च जज्ञिरे ॥ ३९ ॥ यदुवंशप्रसूतानां पुंसां विख्यातकर्मणाम् । संख्या न शक्यते कर्तुमपि वर्षायुतैर्नृप ॥ ४० ॥

तिस्रः कोट्यः सहस्राणामष्टाशीतिशतानि च । आसन्यदुकुलाचार्याः कुमाराणामिति श्रुतम् ॥ ४१ ॥ संख्यानं यादवानां कः करिष्यति महा-

---

தில் பிறந்தவர்களுமான புருஷர்களுடைய எண்ணைப் பதினுயிரம் வருஷங்களினுலும் செல்லுவதற்கு முடியாது. (40) ஆயிரக்கணக்கான (எண்ணிலடங்காத) யதுகுலத்திலுள்ள குமாரர்களுக்கு மூன்று கோடியே நூற்றெண்பத்தெட்டு ஆசிரியர்களிருந்தனர் எனக் கேள்விப்படுகிறது. (41) மஹாத்மாக்களான யாதவர்களுடைய எண்ணை எவன்தான் செய்யமுடியும். அந்த உக்கிரஸேனன் எந்த யாதவர்களுடைய ‡பதினுயிரங்களின் பதினுயிரலக்ஷத்துடன் (அதாவது: 3000000000000 இதுவே மூன்று சங்கம் எனப்படும்

---

‡ மூலத்தில் अयुतानाम् என்றவிடத்திலுள்ள பஹுத்வத்தை (பன்மையை) மூன்ருகக்கொண்டு மூன்று அயுத (பதினுயிர) ங்களினல் பெருக்கப்பட்ட பதினுயிரலக்ஷ ஸங்கியை ஜனங்களுடன் அதாவது: மூன்று சங்கத்துடன் உக்ரஸேனன் இருந்தார் என்பது கருத்து. சங்கம் என்ற எண் விஷயமாக க்ஷீரஸ்வாமி என்பவர் சொல்லிய முறைபின் வருமாறு—இம்முறையில் ஒன்று முதல் பரார்த்தம் முடியவுள்ள 18 சங்கியைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவையாவன—

एकम् , दश, शत, सहस्र, अयुत, प्रयुताख्यलक्ष, नियुत, अर्बुदसंज्ञककोटि, न्यर्बुद, पद्म, खर्व, निखर्व, महाब्ज, शंख, समुद्र, मध्य, अन्त, परार्धख्याः, अष्टादशसंख्याः दश दशगुणिता ज्ञेयाः। ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினுபிரம், லக்ஷம், பத்து லக்ஷம், அர்புதமெனப்பெயரிய நூறு லக்ஷங்கொண்ட கோடி, ந்யர்புதமென்ற பத்துகோடி, பத்மமென்ற நூறுகோடி, கர்வம் என்ற ஆயிரம்கோடி, நிகர்வம் என்ற பதினுயிரம்கோடி, மஹாப்ஜம் என்ற நூறுயிரம் (லக்ஷம்) கோடி, சங்கம் என்ற பத்துலக்ஷம் கோடி, சமுத்ரம் என்ற நூறு லக்ஷகோடி, சமுத்ரமென்ற எண்ணை 10 ஆல் பெருக்கி வருவது மத்யம் என்றும், மத்யத்தை 10 ஆல் பெருக்கிவருவது அந்தம் என்றும், அந்தத்தை 10 ஆல் பெருக்கிவருவது பரார்த்தமென்றுமான எண்களாகும். ஆகவே ஒன்று முதல் பதினுன்காவது எண் சங்கம் என்றேற்பட்டது என்றும்.

त्मनाम् । यत्रायुतानामयुतलक्षेणास्ते स आहुकः ॥४२॥ देवासुराहवहता दैतेया ये सुदारुणाः । ते चोत्पन्ना मनुष्येषु प्रजा दृप्ता बबाधिरे ॥ ४३ ॥ तन्निग्रहाय हरिणा प्रोक्ता देवा यदोः कुले । अवतीर्णाः कुलशतं तेषामेकाधिकं नृप ॥ ४४ ॥ तेषां प्रमाणं भगवान्प्रभुत्वेनाभवद्धरिः । ये चानुवर्तिनस्तस्य ववृधुः सर्वयादवाः ॥ ४५ ॥ शय्यासनाटनालापक्रीडास्नानादिकर्मसु । न विदुः सन्तमात्मानं वृष्णयः कृष्णचेतसः ॥ ४६ ॥ तीर्थं चक्रे नृपोनं यदजनि यदुषु स्वःसरित्पादशौचं विद्विट् स्निग्धाः स्वरूपं ययुरजितपरा श्रीर्यदर्थेऽन्ययत्नः। यन्नामामङ्गलघ्नं श्रुतमथ गदितं यत्कृतो गोत्रधर्मः

என்றும்.) வஸித்துவந்தாரோ. (42) தேவாஸுரயுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களும், மிக்கக் கொடுமைவாய்ந்தவர்களுமான அஸுரர்கள் எவர்களுண்டோ அவர்கள் மனிதர்களிடத்தில் ஜனித்துக் கொழுப்புக்கொண்டவர்களாய் ப்ரஜைகளைப் பீடித்துவந்தனர். (43) ஹேந்ருப! அவர்களைக்கொல்லவேண்டி ஹரியினுல் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்களான தேவர்கள் யதுவின் குலத்தில் *அவதரித்தனர். அவர்களின் குலமானது நூற்றென்றுகும். (44) அந்தப் பகவானை யனுஸரித்தவர்களான எந்தப் பார்ஷதர்கள் யாவரும் யாதவர்களாக ஜனித்து (எண்ணினுலும் வைபவத்தினுலும்) விருத்தியை யடைந்தனரோ அவர்களுக்குப் பகவானுன ஹரியே ப்ரபுத்தன்மையை யொட்டி ப்ரமாணமாகவிருந்தார். (45) கிருஷ்ணனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தின யாதவர்கள் சயனம், ஆஸனம், சஞ்சாரம், பேச்சு, விளையாட்டு, ஸ்னுனம் முதலிய கர்மங்களிலீடுபட்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்தனரில்லை. (46) ஹே ந்ருப! இப்பொழுது கிருஷ்ணனுடைய கீர்த்திரூபமான எந்தத்தீர்த்தமானது யாதவர்களிடத்தில் ஜனித்ததோ அது ஆகாசகங்கைரூபமான கால் அலம்பின ஜலத்தைத் தாழ்ந்ததாகச் செய்துவிட்டது. சத்துருக்களும் ஸ்னேஹிதர்களும் எவருடைய ஸாரூப்யத்தையடைந்தனரோ, எவள் விஷயத்தில் மற்றப்ரம்ஹாதிகள் முயர்ச்சிக்கின்றனரோ பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவளும் பரையுமான ஆந்தலக்ஷ்மியானவள் எந்தக்கிருஷ்ணனைச் சேர்ந்தவளாகவே இருக்கின்றுளோ, எவருடைய பெயரானது

---

*ஒவ்வொருவரும் வெகுரூபங்களுடன் அவதரித்தனர் என்று கொள்ளவும்.

कृष्णस्यैतन्न चित्रं क्षितिभरहरणं कालचक्रायुधस्य ॥ ४७ ॥ जयति जननिवासो देवकीजन्मवादो यदुवरपर्षत्स्वैर्दोर्भिरस्यन्नधर्मम्। स्थिरचरवृजिनघ्नः सुस्मितश्रीमुखेन व्रजपुरवनितानां वर्धयन्कामदेवम् ॥ ४८ ॥ इत्थं परस्य निजवर्त्मरिरक्षयात्तलीलातनोस्तदनुरूपविडम्बनानि। कर्माणि कर्मकषणानि यदूत्तमस्य श्रूयादमुष्य पदयोरनुवृत्तिमिच्छन् ॥ ४९ ॥ मर्त्यस्तयानुसवमेधितया मुकुन्दश्रीमत्कथाश्रवणकीर्तनचिन्तयैति। तद्धाम दुस्तरकृतान्तजवापवर्गं ग्रामाद्वनं क्षितिभुजोऽपि ययुर्यदर्थाः ॥ ५० ॥ (चित्रं

கேட்கப்பட்டதாகவோ அல்லது சொல்லப்பட்டதாகவோ இருந்துகொண்டு அமங்களங்களைப் போக்குகின்றதோ, ருஷிகளின் வம்சங்களில் தர்மமானது எவரால் செய்யப்பட்டதோ, காலசக்கிரத்தை ஆயுதமாகக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடையப் பூபாரஹரணமென்ற இந்தக்காரியமானது ஆஸ்சரியப் படக்கூடியதன்று.(47) (*) ஜீவர்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகவானவரும், தேவகியினிடத்தில்பிறந்தார் என்ற வார்த்தையை யுடையவரும், யாதவஸ்ரேஷ்டர்களை ஸபையோராக உடையவரும், சொந்தமான பாஹுக்களினால் அதர்மத்தைப் போக்குகின்றவரும், ஸ்தாவரஜங்கமங்களான ப்ராணிகளின் பாபத்தைப் போக்குகின்றவரும், அழகிய புன்சிரிப்பின் சோபையுள்ள முகத்தினால் கோகுலவாஸிகளும், நகரவாஸிகளுமான ஸ்திரீகளுக்கு †மன்மதனை விருத்தி செய்கின்றவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸர்வோத்கிருஷ்டராக விளங்குகிறார். (48) இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சரணங்களில் பக்தியை இச்சிக்கும் புருஷன் இவ்விதம் தனது மார்க்கத்தை ரக்ஷிக்கும் விருப்பத்துடன் எடுக்கப்பட்ட லீலாமூர்த்திகளை யுடையவரும், பரனுமான யதூத்தமனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பரத்துவத்துக்கு பொருந்தினவைகளும் ஜீவனுடைய புண்ணியபாபரூபமான ஸகலகர்மங்களையும் போக்குகின்றனவுமான சரித்திரங்களை ஸ்ரவணஞ்செய்யக்கடவன்.(49) அகண்ட பூமண்டலாதிபதிகளாக இருந்தபோதிலுங்கூட அரசர்கள் எதில் ஆசைகொண்டு கிராமத்தி

(*) யாதுகாரணத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்விதமிருக்கிறாரோ அக்காரணத்தால் அவரே ஸேவிக்கத்தக்கவராகிறார் என இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. † போகத்வாராவாகமுக்தியைக் கொடுப்பவர் என்பது பொருள்.

नचैतदुरुगायविचित्रलीलाविध्वस्तकल्मषकदम्बकमुक्तिरूपम्। स्त्रीणां सुदुस्त्यजकृतान्तजवापवर्गं ग्रामाद्वनं क्षितिभुजोऽपि ययुर्यदर्थाः॥ ५१ ॥)

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संहितायां वैयासिक्यां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे श्रीकृष्णचरितानुवर्णनं नाम
नवतितमोऽध्यायः ॥ ९० ॥

॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे उत्तरार्धम्
स्कन्धश्चायं समाप्तिमगात् ॥

னின்றும் வனத்தை யாஶ்ரயிக்கின்றனரோ, தாண்டுதற்கரிதான காலவேகத்துக்கு முடிவிடமான அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய லோகத்தை, ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் விருத்தியையடைந்த அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சோபைவாய்ந்த கதையின் ஶ்ரவணகீர்த்தனயுக்தமான சிந்தையினல் மனிதன் அடைகிறுன். (50) (எ—று)

(51-வது சுலோகம் ப்ரக்ஷிப்தமாகையால் உரை எழுதப்படவில்லை.)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண தசமஸ்கந்த
உத்தரார்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண சரிதாநுவர்ணனமென்ற
தொண்ணூறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
உத்தரார்த்தம் முற்றிற்று.
தசமஸ்கந்தம் முற்றிற்று.